

GENE WOLFE

VRĂJITORUL

PALADIN
FANTASY

*Cunoștințele pe care le dobândești contează prea puțin.
Importante sunt faptele tale.*

După ce a învățat tainele celor șapte lumi ale universului și secretele magiei, puștiul răpit de Aelfi și devenit acum Sir Able se întoarce în Mythgathr și caută să restaureze ordinea printre locuitorii acestui tărâm. Nimeni nu se mai îndoiește de statutul lui de cavaler și, mai iscusit la vorbe și mai înțelept, descoperă că prezența sa aici nu este întâmplătoare.

*Cred că e important să învățăm să deosebim răul de bine;
dar ca să fii capabil să faci o asemenea deosebire,
trebuie să plătești un preț.
Fiecare lucru își are prețul lui.*

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-09-0

GENE
WOLFE

FANTASY

„Nu trebuie să fii familiar cu operele lui Wolfe ca să te lași pe deplin captivat de o poveste care îmbină, în mod surprinzător și cu o imaginație uluitoare, idealuri demne de regele Arthur, legende celtice și mitologie nordică.”

The Washington Post

„*Vrăjitorul* este o carte formidabilă. Cere multă atenție din partea cititorilor, dar le răsplătește devotamentul înzecit.”

David Drake

„Nimeni nu l-ar întrece pe Wolfe dacă ar trebui să transforme banala poveste despre maturizarea unui adolescent într-una actuală și captivantă. În creația lui, o astfel de poveste devine lectură obligatorie pentru fanii genului fantasy.”

Romantic Times Bookclub Magazine

„*Vrăjitorul* și *Stăpânul Inelelor* par să-și tragă inspirația din aceleași surse, drept care romanul lui Gene Wolfe poate fi considerat unul dintre puținele opere fantasy demne de a fi comparate cu trilogia lui J.R.R. Tolkien.”

Booklist

„*Vrăjitorul* se numără printre cele mai interesante opere ale lui Gene Wolfe, considerat unul dintre maeștrii în viață ai genului.”

Locus

„Cel mai bun exemplu de literatură fantasy; un roman revelator, care-ți depășește orice așteptare.”

Publishers Weekly

„Un nou triumf al celui mai important scriitor în limba engleză al zilelor noastre. *Vrăjitorul* este un roman uimitor: profund, uman, absolut original, care te acaparează în totalitate. Gene Wolfe e un autor care merită prețuit.”

Michael Swanwick

GENE
WOLFE

Vrăjitorul

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactor: Diana Gheorghe, Beatrice Feleagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOLFE, GENE

Vrăjitorul / trad. din lb. engleză de Dan Doboș. – București:
Editura Paladin, 2019

ISBN 978-606-9000-09-0

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Gene Wolfe

THE WIZARD © 2004 by Gene Wolfe

© Editura Paladin, 2019, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Dedicat cu dragoste și respect lordului Dunsany,
autorul poeziei *Călătorii*.

„Ai vrut să devii cavaler, nu un expert în cavalerism. Dacă te-aș antrena în continuare, te-aș transforma în savant, nu în luptător. Ceea ce mai ai de învățat vei deprinde văzând și făcând.”

— Yves Meynard, *Cartea Cavalerilor*

Ben,

Nu aveam de gând să fac o altă listă de nume, dar mi-am zis „și dacă n-a primit prima parte?” Așa că mai scriu una. Dacă ai citit prima jumătate a scrisorii mele, îți vei aminti cine sunt Disiri și Berthold Viteazul și o mulțime de alte nume. Chiar și așa, le-am mai enumerat o dată, pentru orice eventualitate.

Nu ai aici chiar toate numele. Sunt sigur că le-am uitat pe unele, iar altele nu contează.

ABLE – Numele după care mă cunosc cei de aici. În realitate este numele fratelui lui Berthold Viteazul, cu care m-a schimbat Disiri.

AELF – Poporul creat de Kulili.

AELFRICE – Lumea de sub Mythgarthr, unde sunt acum.

AGR – Înalt dregător la curtea lui Marder.

ALVIT – Războinica fecioară care m-a dus în Cerr.

AMABEL – Femeia care l-a salvat pe Payn când a murit mama lui.

ARN – Unul dintre arcașii lui Garvaon.

ARNTHOR – Regele. Tatăl său a fost om, dar mama lui a fost un dragon de apă. Setr a fost fratele său.

BAKI – Fată Aelf de Foc care m-a vindecat cu sângele ei.

BEEL – Ambasadorul pe care Arnthor l-a trimis în Jotunland.

BERGELMIR – Una dintre părțile supraviețuitoare ale lui Ymir.

Din el se trag conducătorii giganților.

BERTHOLD – Bărbatul care m-a luat în grijă după ce am ajuns prima dată în Mythgarthr.

BORDA – Căpitanul gărzilor lui Idnn.

BORGALMIR – Capul din dreapta al unuia dintre prietenii lui Schildstarr.

BYMIR – Uriaș pe care l-am omorât cu o țepușă.

CASTELUL SANDHILL – Plasat la granița de sud a Celidonului; îi aparținea tatălui lui Leort.

CERR – Lumea lui Valfather, de unde sunt Overcinii.

COLLE – Baron din Celidon pe care l-am eliberat.

CROL – Crainicul care m-a ajutat când m-am întâlnit cu banda lui Bed.

CURTEROȘIE – Castelul care i-a aparținut lui Ravd.

DANDUN – Baron din Celidon pe care l-am eliberat.

DISIRI – Atât femeia, cât și fata pe care o iubesc. Ambele.

DOAMNA – Fiica lui Valfather; era greu de crezut cum o persoană atât de bună putea ști atâtea lucruri și împărtăși atâtea puncte de vedere.

DRUMUL RĂZBOIULUI – Drumul principal dintre Celidon și Jotunland.

EGR – Servitor de rang superior al lui Beel. El era responsabil de carul cu bagaje.

ELYSION – Lumea în care trăiește Preaînaltul Zeu. Este deasupra tuturor celorlalte.

ERAC – Unul dintre cavalerii lui Arnthor.

ESCAN – Conte Mareșal.

ETELA – Sclavă a unui fierar din orașul Utgard.

ETERNE – Mama tuturor săbiilor.

FARVAN – Cățelul meu.

FENRIR – Este la fel de rău ca Uriașii Ghețurilor și Noptii Lungi. A smuls cu dinții brațul unui Overcin pe care l-am cunoscut și care îmi plăcea mult.

FIACH – Paznic în temnița de sub Thortower.

FIH FURIEI – Uriașii din ținutul de gheață (Jotunland).

FOLKVANGER – Casa Doamnei. E incredibil cât de mare și de frumoasă poate să fie.

FORCETTI – Orașul lui Marder, lângă castelul Sheerwall.

FRIGG – Regina lui Valfather și mama lui Thunor. O doamnă frumoasă și tăcută, iubită de toată lumea.

GALENE – Femeie pe care am găsit-o cerșind în Kingsdoom.

GARSECG – Alt nume folosit câteodată de Setr, atunci când se transforma în Aelf. A fost bun cu mine.

GARVAON – Cavalerul care m-a învățat cum să lupt cu spada.

GED – Paznic în temnița de sub Thortower.

GERDA – Femeia pe care a iubit-o Berthold.

GILLING – Regele din Jotunland.

GRENGARM – Dragonul pe care l-am omorât. Imaginea lui e pictată pe scutul meu.

GYLF – A fost de fapt unul dintre câinii lui Valfather, care mi-a permis să-l păstrez o vreme.

HAF – Băiat care a încercat să mă jefuiască.

HALWEARD – Servitorul pe care Marder l-a trimis la Curteroșie.

HEIMIR – Fiul Gerdei. Era om, dar asta e destul de greu de ținut minte.

HELA – Fiica Gerdei. Spunea că e proastă pentru că era mult prea deșteaptă ca să spună că e deșteaptă.

HERN VÂNĂTORUL – Poreclă a lui Valfather când pleacă la vânătoare cu o haită de câini ca Gylf.

HROLFR – Pădurar care a lucrat pentru tatăl lui Escan.

IDNN – Fiica lui Beel. Nu e nici mare, nici puternică, dar are mai mult curaj decât majoritatea bărbaților.

IRONMOUTH – Unul dintre cavalerii Zâmbărețului. Un spadasin redutabil și cel mai bun luptător pe care l-am întâlnit.

IRRINGSMOUTH – Port din nord, distrus de Osterlingi.

INSULA DE STICLĂ – Nu e chiar o insulă, ci vârful castelu-

lui pe care Setr l-a construit în Aelfrice. Pe ea se găseau copaci, iarbă și un iaz care ducea către Aelfrice.

JOTUNHOME – Ținutul secret al femeilor din neamul Fiilor Furiei. N-am fost niciodată acolo.

JOTUNLAND – Ținutul Fiilor Furiei, la nord de munți.

KEI – Unul dintre cavalerii lui Arnthor. Era priceput în turniruri.

KINGSDOOM – Capitala Celidonului.

KLEOS – Lumea lui Michael, între Elysion și Cerr.

KULILI – Ființă care s-a împletit din viermi. Se putea deșira și răspândi, ceea ce o făcea greu de prins.

LAEMPHALT – Numele pe care Toug i l-a dat armăsarului alb pe care Beel mi l-a oferit.

LEORT – Cavalerul Leoparzilor.

LER – Overcin. Genul de prieten cu care nu trebuie să vorbești mereu, iar unii oameni credeau că suntem frați.

LIS – Bunica Etelei.

LLWCH – Unul dintre cei mai duri cavaleri ai lui Valfather. Se spunea că sabia lui mușcă precum focul, și era adevărat.

LOGI – Fierarul care stăpânea peste Etela, Lynnet și Vil.

LOTHUR – Fiul mai mic al lui Valfather. Era imposibil să nu-l placi, dar aveai mereu senzația că nu te poți încrede în el.

LOTHURLINGI – Oamenii de la vest de mare.

LYNNET – Mama Etelei.

MANASEN – Unul dintre cavalerii lui Arnthor.

MANI – Motanul vorbitor care ne-a urmărit pe mine și pe Gylf din ruinele cabanei. Era aproape la fel de șmecher pe cât se credea și un prieten destul de bun.

MARDER – Ducatul lui se afla în extremitatea de nord a Celidonului, după ce s-a dizolvat Indign.

MIMIR – Indiferent cum l-aș descrie, vei spune că e un izvor magic. Atunci când beai din el, îți aduceai aminte de lucruri uitate.

MUSPEL – Lumea din care veneau dragonii.

MYTHGARTH – Tărâmul care aparține oamenilor ca noi.
De sus în jos: Elysion, Kleos, Cerr, Mythgarthr, Aelfrice, Muspel, Niflheim.

NEGUȚĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE – Corabia de pe care am plecat când m-am întâlnit cu Garsecg.

NERTHIS – Overcină care trăia în Mythgarthr. Era regina animalelor sălbatice și făcea copacii să crească.

NIPLHEIM – Lumea cea mai de jos, acolo unde trăiește Zeul Cel Mai Jos.

NORR – Cel mai bun cal pe care l-a avut cineva vreodată.

NOTT – Una dintre cele mai prietenoase Gigante ale Iernii și Noptii Lungi. Noptile din Mythgarthr îi aparțin.

ORG – Căpcăun, probabil ultimul din Celidon. Aș vrea să spun că a fost un șarpe în formă de om, care avea sângele cald în loc de rece, dar arăta mai degrabă ca o gorilă.

ORGALMIR – Capul din stânga al prietenului bicefal al lui Schildstarr.

PAPOUNCE – Mai-marele servitorilor lui Beel.

PARKA – Femeia din Kleos care mi-a dat struna de la arc.

PAYN – Mai-marele dregătorilor lui Escan.

POUK – Marinar pe care l-am angajat în Irringsmouth.

QUT – Căpetenia garnizoanei de la Curteroșie.

RAVD – Cavalerul care m-a plătit ca să-l îndrum.

RĂSĂRIT DE LUNĂ – Calul lui Svon.

SETR – Pe jumătate om, era de fapt, dragon. Aproape că a cucerit Aelfrice, însă sunt sigur că ceea ce-și dorea cu adevărat era să supună Mythgarthr.

SIF – Nevasta lui Thunor. Era frumoasă și nu aveai cum să nu îți amintești de părul ei. Era incredibil.

SKOLL – Ultimul cavaler care a stăpânit-o pe Eterne înaintea mea. A fost ucis de Grengarm.

STONEBOWL – Slujitor de seamă al Zâmbărețului.

SVON – Când l-am întâlnit prima dată, era scutierul lui Ravd; mai târziu a devenit al meu. L-am părăsit în pădure fiindcă mi-a fost frică să nu-l omor.

THIAZI – Sfetnicul și vrăjitorul lui Gilling.

THOPE – Maestrul armurier al lui Marder. Era bun, viteaz, înțelept și puternic, după câte am putut eu să-mi dau seama.

THRYM – Căpetenia gărzilor lui Gilling. Cel mai mare Fiu al Furiei pe care l-a văzut cineva vreodată.

THUNOR – Fiul cel mare al lui Valfather, un model pentru cavaleri. Au fost vremuri când m-am simțit foarte, foarte fericit că era de partea noastră.

THYR – Prima fată de țăran.

TOUG – Băiatul pe care l-am luat cu mine în Aelfrice când încercam să evit niște bandiți.

TURNUL DE STICLĂ – Palat foarte înalt construit de Setr în Aelfrice.

TYR – Până și Thunor spunea că e cel mai curajos dintre Overcini.

ULFA – Sora lui Toug. Era puțin mai vârstnică.

UNS – Argat care a avut grijă de Org și care apoi a lucrat pentru mine.

URI – Aelfă de Foc. Setr a făcut-o sclava mea, la fel ca pe Baki.

UTGARD – Castelul lui Gilling. Orașul din jurul lui se numea tot Utgard.

VAFTHRUDNIR – Uriaș renumit pentru înțelepciunea sa.

VALT – Scutierul lui Leort, unul chiar bun.

VALFATHER – Regele din Cerr, model pentru ceilalți regi.

VIL – Sclav orb care era probabil tatăl Etelei.

VOLLERLAND – În textele vechi asta înseamnă Jotunhome.

WELAND – Făuritorul lui Eterne; devenit Regele Aelfilor de Foc.

WILIGA – A fost iubita contelui mareșal.

WISTAN – Scutierul lui Garvaon.

WODDET – Probabil singurul prieten pe care mi l-am făcut în Sheerwall.

YMIR – Primul Gigant.

YOND – Scutierul care s-a năpustit asupra mea ca să mă protejeze când încercau să mă ucidă.

ZÂMBĂREȚUL – Prințul Dragon, iar Dragonul era Grengarm. Oamenii săi erau Lothurlingii.

ZIO – Overcinul care l-a ajutat pe Weland. Are o mulțime de nume.

Capitolul 1

SUNT CAVALER

Am văzut cu ochii mei o parte din ceea ce urmează, Ben. Însă nu în totalitate. În mare, îți povestesc ce mi-au spus alții. Nu am de gând să mă opresc tot timpul și să precizez cine și ce mi-a povestit, fiindcă te poți lămuri repede de asta, pe măsură ce citești. Dar în cea mai mare parte, știu de la Toug.

* * *

Uns făcea mereu plecăciuni, dar cel mai adânc s-a plecat în fața lui Beel.

— Toug asta zice că stăpânu' o murit, 'nălțimea voastră. A adus calu' și cânele stăpânului, ți-i ară! Dacă vreți să-i vedeți. Cre'că nu ne vrea răul, 'nălțimea ta.

— Îl crezi? a întrebat Idnn.

— Nu știu ce să zic, domniță...

— Ar spune mai multe, dar nu cred că îndrăznește, a intervenit Beel. Vorbește! N-o să fii pedepsit!

— Crede că s-a lovit singurel, 'nălțimea ta, asta-i tot. Nu mințăște, dacă-nțalegi ce vreau să zâc, 'nălțimea ta. Poa'că nu-i însă așa cum zâce.

Văzându-l pe Gylf care se agita în spatele gărzilor, Mani a țâșnit din poala lui Idnn și a tulit-o ca să-l întâlnească.

— Înțeleg, a zis Beel clătinând din cap. Vorbește, băiete. N-am de gând să te pedepsesc mai mult decât a făcut-o cel care te-a adus aici.

Toug s-a supus, spunându-și partea lui de poveste lui Beel și Idnn, la fel cum o făcuse pentru Uns cu o seară înainte.

La final, Beel a oftat.

— Ai văzut tu însuși grifonul?

Toug s-a îndreptat de spinare cât a putut de mult, crezând că asta aș fi făcut și eu în locul lui.

— Da, domnule. Vreau să spun, da, Înălțimea Voastră, l-am văzut și pe Grengarm, însă nu de aproape. Dar să știți că l-am văzut.

— Și a zis cumva Sir Able că-ți lasă calul, câinele, șaua, coburii și așa mai departe?

— Nu, Înălțimea Voastră. El... el...

— Vorbește odată!

— A zis că atunci când voi deveni cavaler, o să am un scut, Înălțimea Voastră, pe care va trebui să-mi pictez un grifon. Și mi-a mai zis ce trebuie să fac pentru a ajunge cavaler, unul așa ca el.

— Și-ai de gând să-l asculți, Toug? a zâmbit Idnn.

Toug a vrut să ridice din umeri, însă n-a făcut-o.

— O să-i dau ascultare, Înălțimea Voastră. Știu însă că va fi groaznic de greu.

— Totuși, ești hotărât să încerci.

— Da, Înălțimea Voastră, eu... eu... nu voi fi întotdeauna capabil s-o fac, Înălțimea Voastră, știu asta. Dar o să încerc mai tare data viitoare, asta dacă va mai exista una.

Zâmbetul lui Idnn s-a lărgit. Era extraordinar de frumoasă atunci când zâmbea.

— Nu vei fi întotdeauna *Able*?¹

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Dar vei încerca. Deja vorbești ca el. Ai fi sunat și mai mult ca el dacă ni te-ai adresa cu *Domnul meu* și *Domnița mea*. Nu ești una dintre slugile tatălui meu. Cel puțin, nu încă.

¹ Joc de cuvinte, în limba engleză *able* însemnând „capabil” (n.tr.)

Beel și-a dres glasul.

— Vrei să devii cavaler?

— Da, Domnul meu, asta vreau să fac.

— Posibil. Dar vei lupta alături de noi atunci când îi vom ataca pe Fiii Furiei care ne-au jefuit?

— I-am zâs de-asta, 'nălțimea Voastră, a intervenit Uns.

— Da, Domnul meu. Dar nu prea am cu ce să lupt.

Beel a clătinat din cap.

— În ultima vreme, am cam fost în situația de-a spune că avem nevoie de fiecare femeie și de fiecare bărbat. Acum, văd că trebuie să accept că avem nevoie și de fiecare tânăr, de asemenea. Vreau să mergi să-l cauți pe Sir Garvaon. Îi învață pe soldați să tragă cu arcul. Transmite-i că i-am poruncit să te înarmeze pe cât de bine se poate.

— Da, Înălțimea Voastră, a exclamat bucuros Toug, după care s-a întors și a plecat.

— Așteaptă. Nu ți-am încuviințat încă să pleci, a strigat Idnn.

— Îmi pare rău, a răspuns Toug, înroșindu-se brusc. N-am vrut să vă jignesc.

— Bineînțeles că nu, a șoptit Idnn, zâmbind ușor. Voiam doar să-ți spun că eu și tata suntem săraci acum.

Fără a ști prea bine ce-ar fi trebuit să zică, Toug a ales soluția înțeleaptă de a tăcea.

— Acum vezi că stăm sub un copac. Când ne-am întâlnit prima dată cu Sir Able, am vorbit într-un pavilion de mătase. Credem că Fiii Furiei se apropie. Sperăm să-i surprindem și să-i atacăm astăzi sau mâine și, dacă-i vom învinge, o să fim din nou bogați. Asta nu înseamnă că darurile pe care tatăl meu le ducea regelui Gilling o să fie ale noastre. Dar ne vom recupera lucrurile care ne aparțin de drept și am luat cu noi o mulțime de cai, bani, arme, bijuterii și tot așa. Acum mai avem doar câteva arme. Nu ne ajung pentru toată lumea. Dar dacă vom învinge, îți voi da un scut. Va fi darul meu pentru tine și voi pune să se picteze pe el un grifon.

Nu mult după aceea, Garvaon i-a spus lui Toug:

— N-am nimic să-ți dau. N-am nici măcar o țepușă de care să mă pot lipsi. Dar ce e cu cocoșatul ăsta al lui Sir Able?

— Io am bâta mea și securea cu care tai, a intervenit Uns, etalându-și armele. Pentru mine's de-ajuns, dom'le.

— Nu la asta m-am referit. Poți să-i dai băiatului ceva cu care să lupte?

Uns a stat o clipă pe gânduri.

— Poa' să-i cioplesc o bâță.

— Așa să faci, l-a îndemnat Garvaon, care s-a întors apoi spre Toug. N-am nicio armă să-ți dau. Niciuna. Dacă-ți poți confecționa singur ceva, chiar și un fel de măciucă așa cum are cocoșatul lui Sir Able, asta trebuie să faci.

Garvaon a privit în sus spre cerul care începea să se întunece.

— Odată ce va începe bătălia, mulți vor cădea răpuși. Alții își vor abandona armele și vor fugi. Dacă nu ești printre ăștia din urmă, o să găsești tu ceva.

— Așa voi face!

Chipul dur, de bărbat între două vârste, al lui Garvaon s-a îndulcit pentru o clipă.

— Încearcă să te ferești de pericolul din miezul luptei. Caută să pui mâna pe un arc și pe o tolă cu săgeți.

Toug l-a aprobat dând din cap.

— Și fii pregătit să te trezești devreme și să călărești repede. Suntem aproape. Noi, cavaleria, va trebui să-i reținem până ne ajunge infanteria din urmă, deși nu știu cât o să ajute asta. Ai calul lui Sir Able.

Toug a încuviințat din nou din cap, iar Uns a intervenit și el:

— Io am asinu'!

— Înseamnă c-o să vii cu noi. Dacă nu poți să ții pasul, încearcă măcar să-i zorești pe pedestrași. Majoritatea sunt femei.

Toug s-a hotărât în sinea lui să îl întreacă pe Garvaon în galop, dacă va putea.

— Avem șaizeci și doi de bărbați, a zis Garvaon. Am mai pierdut din ei. Dintre ăștia, patruzeci sunt călăreți destul de buni. Avem și douăzeci și șapte de femei, fără s-o pun la socoteală pe domnița Idnn, care o să le conducă. Iscoadele noastre i-au văzut pe Fiii Furiei și se pare că sunt...

— N-are nicio importanță, îl întrerupse Toug și apoi plecă de lângă el.

Era aproape întuneric când el și Uns au ales într-un târziu un copac tânăr dintr-un pâlc micuț care se întindea în lungul pâraiașului ce marca latura de est a taberei lor. Uns l-a doborât cu trei lovituri năprasnice de seure. Lucra mai degrabă pe nimerite, fiindcă era întuneric; i-au curățat vârful și apoi au început să-l cioplească până când au obținut un fel de bâță.

După aceea, în timp ce Toug făcea un culcuș din ramuri tinere de pin, acoperit cu pătura de la șaua mea, Gylf a adus și ultima desagă. Deschizând-o, Toug a găsit un cuțit mare cu un singur tăiș, cu mânerul făcut dintr-o rădăcină de iederă. Era înfășurat în cârpe și legat cu fâșii rupte din aceleași cârpe. Toug l-a prins apoi strâns la capătul bâtei sale.

* * *

S-au trezit înainte de răsărit. La fel ca Uns, Toug a mâncat niște pâine uscată, care a alunecat mai ușor pe gât cu câteva guri de apă luată din pârau. Răsăritul l-a găsit galopând spre nord împreună cu ceilalți, tremurând zdravăn în răcoarea dimineții. Sulița lui scurtă era legată de șa, iar pisica lui Idnn stătea într-unul dintre cei doi coburi, cu capul afară.

Motanul îl punea în dificultate. Nu-și scosese capul și labelle din față din coburul în care se ascunsese decât după ce Idnn și femeile pe care le comanda rămăseseră la aproape o leghe în urmă. Pe de o parte, Toug simțea c-ar fi trebuit să ducă pisica înapoi, dar pe de altă parte știa că toată lumea, inclusiv el însuși, va crede că ăsta e felul lui de a se feri din calea luptei.

Garvaon era în față, la o jumătate de bătaie de săgeată de coada coloanei, acolo unde Toug și Uns călăreau unul lângă altul. Garvaon nu l-ar fi văzut dacă s-ar fi întors, dar cineva ar fi observat cu siguranță și ar fi strigat la el.

Ce poate să facă o pisică într-o bătălie cu uriașii? Avea să fie ucisă, și era pisica lui Idnn. Atunci și el ar fi fost omorât. Dar ce-ar fi putut el să schimbe? Nimic.

Încercase mai demult să devină soldat în Companiile Libere. El și Haf se declaraseră bandiți și așteptaseră pe cineva îndeajuns de slab pentru a putea să-l jefuiască. Victima aleasă fusese un băiat mai tânăr, care i-a bătut pe amândoi. Și atunci ce-ar fi putut el, un băiat care nu fusese în stare să jefuiască nici pe unul mai mic, să facă împotriva uriașilor?

La fel de multe cât pisica.

Și-a adus aminte cu amărăciune de hotărârea de a călări mai repede decât Garvaon și de a ajunge primul la inamic. Acum se întreba dacă va ajunge vreodată. Oare n-o să se sperie și o să fugă la simpla vedere a unui uriaș?

Armăsarul alb care fusese al meu și-a mai domolit galopul.

— O să fie năcaz, a zis Uns îndeajuns de tare încât să se facă auzit preț de trei călăreți în jurul lor.

— Poftim? a exclamat Toug privind în jur.

— Suntem prea-n față. Muierile pe jos n-o s-ajungă decât la sfârșit.

— Și la ce-ar fi fost bune, chiar dac-ajungeau? a ridicat Toug din umeri.

— Da' noi? a zis și Uns rânjind bolnăvicios. Pariu că eu omor mai mulți ca tine.

— Ești speriat, a spus Toug, ferm convins că avea dreptate.

— Ba da!

— Ba da. Ești speriat și prost echipat. Nu poți să lupți pe un asin.

— Da' pot să-ncerc!

— N-ai să faci decât să te lași ucis, clătină Toug din cap. Uite, am un comision pentru tine, unul care te va salva. Vezi pisica asta?

— Păi nu-i a lu' domnița Idnn?

Toug a aprobat din cap.

— Probabil s-a strecurat în coburul meu ca să doarmă și, dacă rămâne aici, o să moară. Vreau să i-o duci înapoi.

Mani s-a afundat mai tare, băgându-și și capul în cobur.

— Ba nu! a exclamat Uns.

— Îți poruncesc s-o faci!

— Io nu-s sluga ta, a strigat Uns, îmboldindu-și asinul cu călcâiele și trecând cu câțiva metri în fața lui Toug.

— Iar eu sunt cavaler! a exclamat Toug, el însuși uimit de cuvintele sale. Așa că-ți poruncesc! Du-o înapoi la ea!

Uns a scuturat energic din cap, refuzând să-l privească.

Furios, Toug și-a înfipt călcâiele în burta armăsarului și i-a biciuit grumazul, smucind din hățuri.

Iar armăsarul a tresărit.

Lui Toug i s-a părut că o forță nevăzută îi aruncase în cap întregul șir de călăreți. Înainte să-și dea seama, a părăsit Drumul Războiului într-un galop nebun prin turbăria maronie. S-a aplecat peste gâtul armăsarului, strângând din rășputeri hățurile, iar calul a început să alerge cu capul aplecat, aproape orizontal, făcând spume la gură și mușcând din zăbală.

Mani trona triumfător pe spatele lui Toug, cu ghearele înfipite adânc în cămașa și în părul lui.

Când armăsarul s-a oprit epuizat, Mani a exclamat încântat:

— Așa da, așa mai merge!

Toug a căscat gura la el, în măsura în care cineva poate să caște gura la un animal care îi stă pe ceafă.

— Ceea ce-ar trebui să faci acum, a continuat Mani, este să omori tu însuși uriașii înainte să apară ceilalți. Atunci Sir Garvaon te va găsi stând pe o grămadă de leșuri când ei vor ajunge acolo. Iar tu vei râde de el.

— Poți vorbi!

— Așa este.

Ca să converseze mai confortabil, Mani a sărit de pe umărul lui Toug în locul destul de larg pe care băiatul îl lăsase liber în șaua de război a calului.

— Sunt destul de pretențios când aleg cu cine să vorbesc, atâta tot.

Toug a clătinat din cap cu uluire.

— Întâi a fost bătrâna Huld, căreia i-am aparținut cândva. E moartă, dar încă pot vorbi cu ea. Mai e și Sir Able, stăpânul meu mai recent. Dacă-ți spun că și el e mort, o să începi din nou să plângi?

Gândindu-se că și-a pierdut mințile, Toug a clătinat din cap.

— Apoi mai e și domnița Idnn, stăpâna mea actuală. Și acum tu. Ai crezut că se va îngrijora din cauza mea?

Armăsarul alb începuse să pască, însă Toug n-a băgat de seamă.

— Nu credeam că animalele pot vorbi.

— Trebuie să răspunzi pentru propriile greșeli, îi zise Mani, în viața aceasta și în celelalte. Este una dintre regulile care nu se schimbă niciodată. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Domnița Idnn mi-a spus să călătoresc laolaltă cu bagajele, pe unde îmi găsesc loc. Era îngrijorată cu privire la siguranța mea, ceea ce-i face cinste.

— Dar n-ai ascultat-o, a apucat să spună Toug.

— Nu, n-am ascultat-o. Nicio poruncă dată unei pisici nu are putere legală, asta ca să știi. Conform legii, fiecare pisică își croiește propriile reguli. Asta e una dintre diferențele principale dintre câini și pisici. Dacă i-ar fi spus așa ceva câinelui ei... adică, vreau să zic, presupunând c-ar fi avut unul... mă înțelegi?

— Nu, a mărturisit Toug, simțind că n-a fost mai sincer niciodată în viața lui.

— Evident, ea nu are niciun câine, a adăugat Mani pe un ton de scuză. N-aș asocia niciodată...

L-a întrerupt un lătrat, destul de ascutit, dar nu prea puternic. Toug s-a întors în șa și l-a văzut pe Gylf alergând peste dealul pe care îl străbătuseră și ei cu câteva secunde în urmă.

— Cu excepția câinelui lui Sir Able, a continuat Mani pe un ton mios, după cum eram pe cale să spun. Sir Able a fost un cavaler nobil, iar Gylf și cu mine avem un fel de pact. Oficial, suntem dușmani. Dar acei dușmani care constată adeseori că e mai folositor să lucreze împreună pentru binele comun. Asta în ciuda faptului că încearcă mereu să ia mai mult decât i se cuvine.

— Eu tot nu înțeleg cum poate o pisică să vorbească, s-a explicat Toug.

— Nici eu nu înțeleg cum de celelalte nu pot.

Părănd foarte încântat de el însuși, Mani și-a aranjat muștile cu una dintre labele din față.

— Gylf încearcă, dar are foarte puțin succes, după cum ar fi trebuit să-ți zic. Dar, până una alta, ai de gând să-mi urmezi sfatul cu privire la uriași?

— Adică să-i ucid? Nu cred c-aș putea. În plus, nici măcar nu știu unde sunt.

— Știu eu. Și știe și Gylf, sunt sigur.

Gylf a aprobat din cap și s-a așezat pe labele din spate în iarba înaltă și uscată.

— Când eram acolo sus, a urmat Mani făcând un gest vag cu laba spre vârful dealului, am zărit o fermă, departe către nord. În jurul ei se găseau uriași, dar și un număr mare de cai și asini. Nu crezi că ei erau?

— Ba se pare că da, a admis Toug.

— Păi, atunci trebuie doar să...

Mani și-a întrerupt vorbele la auzul copitelor unui cal în galop. Pe creasta dealului apăruse un tânăr îmbrăcat cu o cămașă de zale și care purta un coif de oțel.

Capitolul 2

'STA E PI'ICA?

— Țsta nu cumva e câinele lui Sir Able?

— De ce întrebi?

— El e. L-aș recunoaște dintr-o mie. Salut, măi, Gylf, bătrâne prieten. Țți amintești de mine?

Gylf a mârâit.

— Domnița Idnn mi-a spus că băiatul care pretinde că l-a văzut murind pe Sir Able are calul și câinele lui, dar ăsta nu e calul lui Sir Able.

— Este cel pe care i l-a dat tatăl ei, a spus Toug.

— Ah! Așa se explică! Tu ești băiatul.

— Dar tu te crezi bărbat?

— Bineînțeles.

— Păi, dacă tu ești bărbat, la fel sunt și eu.

Îmboldindu-și calul cu călcâiele și trăgând de hățuri, Toug și-a apropiat armăsarul alb de calul negru al noului venit.

— Vrei să ne luptăm călare sau pe jos?

— Vrei să te înfrunți cu mine?

Străinul n-a rânjit, dar a părut extrem de aproape de-a o face.

— O să fii ucis.

— Călare sau pe jos?

— Călare să fie, a zis celălalt, de data asta rânjind de-a binelea.

Tăișul lăncii primitive a lui Toug a nimerit din plin fața străinului, doborându-l din șa. Gylf a tăbărit asupra lui imediat, iar cel căzut n-a reușit să-și ferească gâtul de colții câinelui.

— Nu! a strigat Toug.

Gylf, care se mărise și devenise mai întunecat, s-a micșorat imediat la dimensiunile sale normale, apoi s-a dat înapoi.

— 'mesc.

Nou-venitul s-a ridicat și a început să scuipe sânge; fața și gâtul îi erau și ele năclăite.

— Te 'og. Îți cer ca să nu m' lași fără ca' în pustietatea 'sta. Nu mai am dreptul la Răsărit de Lună...

A scuipat sânge din nou.

— Ridică-te și dă-mi sabia aia, i-a poruncit Toug.

Străinul a făcut întocmai, abia ținându-se pe picioare. Toug i-a dat-o însă înapoi.

— Poți să-ți păstrezi calul, sabia și tot ceea ce ai. Pradă unui gând de moment, Toug a adăugat: Cu excepția mâncării. Dă-ne jumătate din ce ai.

Străinul l-a aprobat din cap. Ținându-se cu o mână de nasul care îi sângera abundent, a deschis o desagă și a scos din ea o pâine coaptă de două ori, o bucată de brânză învelită într-o pânză albă, fasole și carne uscată. A desfăcut brânza și a scos un pumnal încrustat cu aur.

— Nu trebuie să tai aia, i-a zis Toug. Păstrează-o pentru tine, iar mie dă-mi carnea, jumătate de pâine și jumătate din fasole.

Odată făcut schimbul, Toug a înghesuit prada în coburul în care stătuse Mani.

— Acum spune-mi cine ești.

— Mumele meu e Zvon. Zunt 'cutierul lui Zir Able. Am fost... Chiar a murit?

Toug a încuviințat din cap, după care l-a întrebat:

— Păi și ce faci aici?

— Îl caut.

Pentru o clipă, a părut că Svon ar fi vrut să mai spună ceva, dar în loc s-o facă a scuipat din nou sânge.

Toug și-a dat seama că nasul celui alt era spart.

— Dar de ce n-ai fost și tu cu el, așa cum am fost eu?

— Aș fi vrut să fiu. Aș fi murit cu el. Am vrut...

— Doar că n-ai făcut-o, l-a întrerupt Toug în timp ce des-căleca. Stai jos. Am să te bandajez în timp ce-mi povestești. Ai ceva cu care să te leg?

Svon a găsit o cămașă de schimb pe care au tăiat-o în fâșii.

— M-a 'bandonat, a zis Svon în timp ce Toug îi înfășura un bandaj peste nas. E zubărat pe mine, 'ar nu-l învinuiesc. Și eu sunt zubărat pe mine.

— Îhî, a mormăit Toug, încercând să strângă cât mai bine bandajul, deși vedea că asta îl împiedică pe celălalt să vorbească limpede.

— Mai bine m-ar fi bătut, dar n-a 'ăcut-o. M-a 'pins în pădure și m-a lăsat cu 'ervî'orul său. Deribil tip!

— Mi-ai văzut pisica?

— Ceh săh văt?

— Pisica mea, a repetat Toug. De fapt, e pisica domniței Idnn, dar eu aveam grijă de ea. E un motan foarte mare, negru cu ochi verzi. Nu l-ai văzut cumva?

— Nu, a răspuns Svon. N-am băzut nicio pi'ică.

— Gylf ar trebui să știe. Unde s-a dus motanul, băiete? Înapoi la stăpâna lui?

Fără ca Svon să-l poată vedea, Gylf a negat din cap.

— Și a plecat în pădure așa, de unul singur? l-a întrebat Toug pe Svon. Sir Able, vreau să zic.

Svon a încuviințat.

— Doa' a plecat și ne-a 'ăsat. Pentru un moment a părut că ezită, apoi a continuat. Îl cu'oști 'ine?

Toug s-a oprit o clipă din a-l bandaja pe celălalt ca să se gândească la întrebare; nici cerul întunecat și nici iarba unduitoare și maronie nu l-au inspirat să dea un răspuns. Într-un târziu, a zis:

— N-am fost alături de el prea multă vreme, dar simt că-l cunosc mai bine decât pe cei mai mulți dintre oameni. O dată am vorbit destul de mult, pe vremea când fugeam de bandiți. Mă rog, așa credeam atunci, înainte să ajungem în Aelfrice. Și... au mai fost niște lucruri. Eu n-am putut să vorbesc o vreme, dar el a rezolvat problema asta.

— E vră'itor. Știai nasta?

— Mi-a zis soră-mea, a ridicat Toug din umeri.

— Și are dreptate. Ducele m-a fă'ut 'ervitorul său ca să mă 'edepsească cred. Oricum, Zir Able m-a 'lestemat dup' ce a 'lecat. Dup' ce ne-a 'bandonat pe servitorul lui și pe mine. 'Nălțimea Sa m-a 'at lui Zir Able, bar Zir Able m-a 'at unui monstru 'nvizibil.

— Ce? a întrebat Toug, oprindu-se brusc în timp ce tăia altă fâșie de cămașă pe care s-o folosească drept bandaj.

— Mo'stru 'nvizibil. E 'ici, dar nu-l bezi. Nu mă crezi?

— Nu, a răspuns Toug scurt.

— 'Pun adevărul.

— Susții deci că există un monstru pe care nu-l putem vedea și care e aici cu noi, ascultând ce vorbim?

Svon a tresărit, simțind bandajul care i se strângea în jurul gâtului.

— Câinele ăla 'roia să mă omoare, nu? Guf sau cum l-o chema, câinele lui Zir Able.

— Desigur.

— Se dransformă-n altceva în timp ce atacă. Tre' să fi vă'ut și tu.

Toug a tăcut.

— Cre' că nu-i un câine 'bișnuit, chiar dacă e mare. L-am băzut cum se dransformă.

Svon a așteptat ca Toug să spună ceva, dar acesta a preferat să tacă.

— Vrei să afli dacă e vreun 'onstru cu noi? Răspunsu' e da. Da' nu e monstrul meu, cel pe care mi l-a dat Zir Able. E mon'trul tău.

Toug a privit lung la Gylf și apoi la Svon.

— Aș vrea să știu mai multe despre al tău. De ce nu e aici?

— 'iindcă am dălărit repede. Poate alerga la 'el ca un cal. Dar nu multă breme. Când mă opresc, chiar și o zi, mă 'ăsește. Am 'cercat să mă duc acasă când m-a 'bandonat Zir Able. Ți-am zis de asta?

— Nu cred, a răspuns Toug în timp ce inspecta cu atenție ceea ce făcuse, ștergându-se pe mâini cu ultima fâșie din cămașă.

— Mergeam spre 'ord, a explicat Svon. Zir Able trebuia să 'ucerească și să păzească o trecătoare. Când m-a 'bandonat, zervitorul lui a zis că a bontinuat să meargă, da' că e zigur că Zir Able se va întoarce. M-am 'ândit că Zir Able a renunțat la trecătoare, da' n-a fost 'devărat.

— Numele lui era Pouk?

Svon s-a întors ca să privească spre Toug.

— De unde știi?

— Era și sora mea cu el? Sora mea, Ulfa.

Svon a început să clatine din cap, dar s-a oprit repede ducându-și mâna la nas.

— Cam doare.

— Te cred, dar nu pot să fac nimic mai mult. Era și sora mea cu el?

— Nu. Eram doar Zir Able, eu, zervitorul. Și mon'trul, și câinele. Am crezut că a 'ămas cu zervitorul. Ceea ce ar bi bost bine. Nu 'oiam să-mi amintesc de Zir Able. Nu eu 'l părăsisem. El mă 'ărăsise pe mine, așa că am 'ornit spre casă. Dacă ar bi avut nevoie de mine, mi-ar fi trimis 'orbă. Așa m-am gândit. 'ultă vreme a mers mon'trul cu mine. L-am atins o 'ată. Cred că l-am a'ucat de un braț și mi s-a 'ărut că ating un jarpe din Mythgarthr.

— Sau un dragon, a sugerat Toug.

— 'sta e! 'sta e exact! Atunci mi-am dat seama că tre' să mă-ntorc. M-am grăbit, pricepi? 'cercat să merg 'epede, 'ar nu așa de 'epede ca să omor calul. O v'eme, m-am ținut în

fața lui, 'ar s-a întors pe 'esimțite. Eram în munți ș'acolo sunt matahale mari, matahale care 'ocuiesc în pe'teri. Tre' să le fi văzut.

— Te referi la uriași? N-am văzut niciunul, a zis Toug clătinând din cap.

— Fiii Fu'iei? Nu la fel de mari ca ei, dar foarte mari. Cre' că ăl mai mare pe care l-am 'ăzut era uite-așa mai 'nalt ca un om, a zis Svon depărtându-și mâinile cam la un metru una de alta.

— Înțeleg.

— Le-am dat daruri și m-am 'pretenit cu ei. Oricum, așa am cre'ut. De cum au apărut stelele, l-am auzit în jurul ta-berei. A fost un strigăt în depă'tare. A bărut că pleacă, 'ar 'nainte de zori s-a întors. Mon'trul i-a prins și i-a omorât. I-am auzit cum cad în jurul meu și pe urmă cum trosneau niște oase undeva lângă mine.

Svon a tăcut pentru o vreme.

— Așa c-ai încercat să fugi călare.

Svon a încuviințat, fără să-și miște însă prea mult capul.

— 'nainte să mă prindă. Acum am 'tâlnit-o pe domnița Idnn, care conduce un grup de 'emei. Mi-a spus că ta'ăl ei e în față cu niște 'oldați și cu ei călărește un băiat-bă'bat care l-a vă'ut murind pe Zir Able. Nu l-am găsit pe 'aron și pe soldații lui și am încercat s-o tai pe de-a 'reptul acolo unde cotea drumul.

— Așa și eu, a zis Toug.

— Te-am 'ărit și am 'enit până aici. Tu ești cel de'pre care mi-a zis domnița Idnn?

— Da, a mărturisit Toug cu tristețe. Da, sunt sigur că de mine e vorba.

— L-ai vă'ut murind? I-ai vă'ut cadavrul?

Toug a negat din cap.

— A căzut în mare.

— 'ici? 'sta nu e posibil.

— Nu știi tu ce e posibil și ce nu, doar crezi că știi! a exclamat Toug întinzând mâna după frâiele calului și încălecând, iar în minte i-au venit amintiri despre Disiri și despre grifon. În fiecare zi se întâmplă lucruri pe care nu le crezi posibile. Ți-a spus cumva domnița Idnn unde urmează să ne luptăm cu uriașii?

— Mi-a spus, a încuviințat Svon care se ridicase destul de încet unde fusese așezat. Nu boți conta pe mine în 'uptă. Mi-e teamă să sunt prea slă'it acum.

— Fă și tu ce poți, l-a sfătuit Toug, convins că asta aș fi spus și eu. Mă duc până acolo să mă uit la ei. Pe urmă am să-l găsesc pe Sir Garvaon și pe lordul Beel și-am să le spun...

S-a oprit văzându-l pe Mani care ieșise dintre ierburile înalte și-l privea acum cu atenție.

— Scuză-mă, a spus, trebuie să plec.

— 'sta e pi'ica? a dorit să știe Svon în timp ce Mani a sărit îndeajuns de sus ca să-și înfigă ghearele în sacul agățat de șaua lui Toug. Domnița Idnn a zpus că a 'ierdut una. Ai de gând să i-o duci înapoi?

— Nu acum. Am să mă asigur că nu pățește nimic. Iar tu poți să-ți vezi de drumul tău. Faci cum vrei.

Rămas singur, Svon a scos o ploscă de apă de la șaua calului său și s-a așezat din nou pe jos. Pâinea coaptă de două ori era tare și uscată, dar nu fără aromă. Cu ajutorul înghițiturilor de apă a reușit să o mănânce și chiar să o savureze, iar brânza pe care i-o lăsase Toug era mai mult decât bună. Rănile pe care i le făcuseră colții lui Gylf păreau că-l ard, iar nasul (din care încă îi curgea un firicel de sânge ce-i năclăia bandajul) îl durea și mai rău. Pentru o vreme, pâinea și apa i-au distras însă atenția în mod binecuvântat de la durere.

Odată ce-a terminat de mâncat, și-a scos coiful de metal și și-a studiat chipul oglindit în metalul lustruit. Nobilii aveau doar rareori nasuri rupte, spre deosebire de cavaleri. Țsta era încă un indiciu că nu avea să revendice niciodată pă-

mânturile tatălui său. În calitate de cavaler, le putea dobândi și pe cont propriu. Poate nu câmpuri atât de întinse ca ale părintelui său și în niciun caz un castel atât de mare... Dar poate că avea să capete un conac pe undeva, înconjurat de câteva ferme care să-i plătească arendă. Ar fi fost mult mai bine decât să fie dependent de cineva. Eventual să-i conducă pe războinicii fratelui său.

„Nu e un topor, Olafr”, își auzea în minte propria voce. „Așază-ți degetul aici, paralel cu tăișul. Paralel înseamnă în lungul lui, nu, nu trebuie să ții minte asta, adică, vreau să spun că trebuie să reții totul despre deget, dar nu ceea ce înseamnă să fie paralel. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre degetul tău mare și că nu trebuie să tai lemne cu spada. Ai grijă de spadă, iar ea te va...”

Un conac ar fi fost mult mai bun. Mult, mult mai bun.

* * *

Durerea l-a făcut să-și închidă ochii. Știa că e copilărește să plângi. A reușit să-și înăbușe suspinele, dar lacrimile i-au țâșnit oricum, inundându-i ochii loviți și învinețiți. Batista îi era deja îmbibată de sânge. A găsit ceea ce mai rămăsese din cămașă și, deși materialul era murdar de sânge, și-a tamponat ușor ochii cu el.

Se crezuse întotdeauna destul de frumos, dar știa acum că nu va mai fi așa niciodată; ar fi acceptat cu voioșie chiar și să fie de-a dreptul hidos pentru tot restul vieții dacă asta i-ar fi făcut durerea să dispară.

„Ar fi trebuit să iau vin”, și-a spus în sinea lui. Apoi și-a amintit că luase, dar și că îl băuse mai demult.

Răsărit de Lună, care păscuse liniștit până atunci, și-a ridicat botul în vânt și și-a ciulit urechile.

Svon și-a luat coiful, s-a ridicat în picioare și și-a așezat mai bine sabia în teacă. „Atacă la vintre ca să-l faci să-și

coboare scutul, apoi țintește spre față.” Dar viteza cu care atacaseră bandiții...

Însă doar băiatul s-a întors. Servitorul cel nou al lui Sir Able, sau cine o fi fost el, cu cuțitul legat de o bâță, cu pisica așezată (absurd) pe umărul său și cu câinele monstruos care se ținea lângă copitele calului. Svon a alergat către Răsărit de Lună și a apucat hățurile, dar băiatul – Toug – a descălecat.

— În direcția aia e o fermă, a arătat el. Nu e prea departe. Uriașii s-au oprit acolo, iar eu vreau să mă furișez ca să văd ce se petrece. După asta, va trebui să-i găsim pe Sir Garvaon și pe lordul Beel, ca să-i aducem aici. Vreau ca tu să ai grijă de cai cât sunt plecat.

— Nu, a zis Svon. Putem să-i legăm.

— Dar eu vreau...

— Vin și eu și dacă ai un pic de 'un simț, o să mergi să-i întâmpini pe călăreți și-ai să mă lași pe mine ză-i zpionez pe uriași.

Mai târziu, când ferma ce gema de uriași ajunsese în bătaia ochilor lor, Toug a șoptit:

— Acolo ar trebui să fie și un bătrân. Un prieten orb care-l caută pe Sir Able.

Capitolul 3

UN CAVALER VERDE DIN CERR

— El e Ber'hold, 'nălsimea Ta, i-a zis Svon lui Beel. Doog l-a găsit.

— Tu l-ai găsit, l-a contrazis Toug.

— Dar tu mi-ai 'is că e acolo, Doog. Dacă n-ai fi 'ăcut-o, n-aș fi jtiut de'pre el și n-aș fi jtiut ce să bac atunci când l-am î'tâlnit.

— Ce e cu nasul tău? a întrebat Beel.

Svon a reușit să zâmbească.

— Mi l-a spart Doog, 'nălsimea Ta. Am avut o dispudă pe care el a câș'igat-o.

— Iar Svon a câștigat-o pe a doua.

— Cu vorbe, a explicat Svon. La lovi'uri, Doog m-a bătud, dar a fost generos după victorie.

Berthold a vorbit pentru prima dată după ce descălecaseră.

— Nu-i un băiat rău, Toug vreau să zic. Mi-aduce aminte de fratele meu. Ai mulți oameni, domnule?

— Adresează-te cu Înălțimea Ta, măi, omule, s-a răstit Garvaon.

— Vreo șaizeci, i-a răspuns Beel lui Berthold.

Acesta din urmă și-a supt dinții care-i mai rămăseseră.

— S-ar putea să fie de ajuns. Luptători buni?

— Vor trebui să fie, a mormăit Beel cu tristețe.

— Aș lupta și eu dacă aș putea să văd.

— Limba ta m-ar putea servi mai bine decât orice sabie. Crezi că vor rămâne peste noapte? Asta le-ar oferi timp pedestrașilor să ne ajungă din urmă.

— Nu, domnule. Au venit la ferma noastră și au văzut că stăpânul Bymir nu mai este. Sir Able – Svon și Toug îl știu – îl omorâse. Doar că n-au observat și ceilalți. I-am târât corpul folosind doi boi, l-am îngropat într-un loc în care pământul e mai moale și am pus o căpiță de fân deasupra. Femeile s-au ascuns, iar eu am zis că el e plecat și că m-a lăsat pe mine să am grijă de animale. Și le-am spus că nu pot să-i hrănesc dacă el nu-mi dă voie. Ei bine, m-au crezut, domnule, așa cum am presupus de la început. În timp ce mâncau, m-am îndepărtat ușor până m-a găsit acest Svon. Doar că nu cred că vor rămâne. Vor pleca repede.

Garvaon a dat să spună ceva, dar Beel l-a amuțit cu un gest scurt.

— De unde știi asta, Berthold?

— Ar fi trebuit să mă pună să descarc asinii, domnule, și cei doi cai. Dar n-au spus niciodată nimic despre asta și au vorbit doar despre cum au de gând să mă ucidă. În momentul ăla m-am furișat și am pornit să-l caut pe Sir Able, sperând că încă mai e prin preajmă.

Beel a privit la Toug, care a clătinat din cap.

— Ești prieten cu el?

— Da, trebuia să ne elibereze, pe mine și pe Gerda. El l-a ucis pe Bymir. Gerda a rămas cu mine, domnule, fiindcă Sir Able trebuia să ne ia cu el odată ce s-ar fi întors de la castelul ăla mare din nord. Doar că n-a venit încă.

— Am venit noi, a zis Garvaon aproape reflex, și asta ar trebui să fie îndeajuns de bine.

— Așa sper și eu, domnule.

O santinelă a strigat din depărtare, iar Garvaon a bombănit:

— Pleacă, a zis el, încălecând înainte ca Toug să aibă timp să întrebe ce însemna asta pentru ei.

Lise păruse cel mai nimerit să aștepte până ce Fiii Furiei aveau să plece de la fermă, adică din preajma zidurilor și a cocinilor de porci. Garvaon își așezase soldații într-un arc, mai puternic pe capete, menit să-i învâluie pe Fiii Furiei atunci când aceștia vor fi apucat pe o pantă ușoară în drumul lor spre nord. Obiectivul (așa cum el și Beel explicaseră într-o întâlnire pe care Toug o găsisese obositoare) nu era atât să-i omoare pe uriași, cât să-i separe de animale și de bagaje. Speranța lor era ca Fiii Furiei să-și abandoneze prada odată ce-și vor fi dat seama că sunt înconjurați. Svon era la mijlocul arcului, cu Toug în stânga și Uns în dreapta. În mintea lui, Toug se întreba dacă Svon e capabil să lupte; și-a dat repede seama că Garvaon îl așezase însă acolo din cauza coifului și a cămășii sale de zale, în speranța că uriașii îl vor crede cavaler.

— Unde e câinele lui Zir Able, Doog? a întrebat Svon, iar cuvintele sale s-au amestecat cu o pală de vânt tăios. Am putea avea nevoie de el.

— Nu știu, a spus Toug ridicând din umeri, însă era de acord cu el.

— Fluieră-l. Poți să-l fluiери?

Toug a șuierat tare și lung, dar fără niciun rezultat.

— Cre' că e în căsoiu' ăl mare, a intervenit Uns. Am văzut mâța Doamnei acolo. Cre' că pândea la șoareci.

A răsunat o goarnă, iar arcul a început să se strângă. Unii călăreți înaintau prea repede, alții prea încet.

— Țineți linia, țineți linia! a strigat Svon.

Puțini atacatori l-au ascultat sau măcar au părut că înțeleg ce vrea de la ei, așa că și-a părăsit locul, încercând să reformeze arcul, să-i grăbească pe întârziați și să-i domolească pe cei care călăreau prea repede.

Înaintarea lor nehotărâtă părea să dureze ore întregi. Toug se pregătise de luptă de vreo zece ori, dar starea aceea nu durase niciodată mai mult de trei pași ai armăsarului. Apoi (mult prea devreme) i-au văzut pe Fiii Furiei.

Goarna a dat semnalul de atac. Toug a întins lancea pe care o făcuse din cuțitul meu și bâta lui, strângându-i mânerul sub braț și împungându-și armăsarul cu călcâiele.

Următoarele trei sau patru minute au fost un iad de praf, zgomot și confuzie pe care nu și l-a putut aminti niciodată cu claritate. Atacul lui s-a oprit într-un asin încărcat cu bagaje, peste care armăsarul său s-a prăbușit atât de rău, încât au căzut cu toții printre tigăi zornăitoare și ceaune imense, cât niște supiere. În timp ce încerca să se ridice în picioare, o spadă la fel de lungă precum o vâslă a fulgerat pe deasupra capului său, înroșită deja de sângele cuiva.

Probabil că-și recuperase cumva lancea și-și prinsese armăsarul, fiindcă următoarea amintire era cu el călare, tremurând în șa și foarte rănit.

Fiii Furiei urlau, caii și asinii nechezau, iar oamenii țipau, zbierau și gemeau. În față i-a răsărit un Fiu al Furiei. Poate că el se îndreptase împotriva lui; poate că-și ațintise lancea împotriva uriașului, sau poate că fugise. E posibil să se fi întâmplat toate trei deodată. Păstrase în minte doar imaginea, fără să știe exact ce făcuse.

Pe urmă, își amintea că a călărit alături de un soldat în spatele lui, pe aceeași șa. Acesta îi smulsese hățurile și îl obligase să se îndepărteze de luptă împreună cu alți douăzeci sau treizeci de soldați; cuțitul meu era îndoit la capătul bâtei lui Toug, îndoit și plin de sânge, iar o picătură îl stropise pe față când ridicase arma. În momentul acela, armăsarul a pornit într-un trap obosit.

S-a întors trăgând cu disperare de hățuri, dorind să spună că n-ar fi trebuit să fugă de luptă; soldatul l-a lovit însă în ureche, scufundându-l într-un întuneric unde nu mai putea fi vorba de nicio bătălie.

Când a reușit să se ridice în picioare, a zărit niște oameni răzleți și înfricoșați, înarmați cu arcuri. Nu vedea niciun nor amenințător de săgeți, nimic din ceea ce credea el că s-ar fi potrivit descrierii unei bătălii de felul acelor

despre care i se povestise. Mai zbura din când în când câte o săgeată, așa ca o pasăre singuratică la asfințit, zbârnâind ușor în aerul nemișcat.

La nord, siluetele butucănoase ale Fiilor Furiei își croiau drum printr-un câmp de mei, înalt cât un stat de om, care trăda prezența animalelor de povară mânate cu gesturi repezite și fără nicio organizare. Un stol de găște gri, ca o săgeată, trecea pe deasupra uriașilor și a animalelor, trei păsări pe o parte a liderului și două pe cealaltă, cârâind ca niște balamale ruginite și înaintând împotriva vântului aspru. Săgeata lor părea mai războinică și mult mai eficace decât săgețile arcașilor.

„Regele uriașilor trage cu stoluri de găște de pe crenelurile castelului său“, a gândit Toug, o cetate aidoma celei pe care o văzuse când grifonul se luptase cu dragonul deasupra norilor. Aidoma, dar, fără îndoială, mai mare.

A privit deconcertat în depărtare, ținându-și mâna pavază la ochi către un loc în care au apărut două, ba nu!, patru scânteieri stacojii pe coama unui deal maroniu. Profilându-se pe cerul strălucitor, un călăreț se apleca, de parcă ar fi cules ceva din iarbă. A revenit ținând în mână o lumină mai mică decât licăririle care-i atrăseseră atenția lui Toug. Ridicându-se în scări – un gest care putea fi doar cu greu observat de la depărtarea aceea – a aruncat lumina mai puțin strălucitoare către vest, ca o scânteie ce se arcuia în înalturi, pe deasupra norilor.

Un moment mai târziu, și-a îndemnat calul către sud, în direcția lui Toug. Purtate de vânt, luminile stacojii veneau și ele la fel de repede precum călărețul; o răsuflare, încă una și apoi mirosul înțepător al fumului.

La doar o bătaie de săgeată depărtare, Fiii Furiei s-au oprit, părând că se sfătuiesc. Unul arăta ceva. Garvaon galopa spre ei cu sabia în mână, însoțit de Svon, care l-a și depășit curând. Toug a început să alerge și el urlând ceva nedeslușit și dând frenetic din mâini către oamenii din fața

lui până când un braț tuciuriu l-a ridicat de la pământ și l-a trântit între desagii de pe șaua unui asin.

— N-ai ce să le mai faci, îl auzi pe Uns și-i văzu capul deasupra capului său. N-ai nici sabie, n-ai nica. Te-ar fi tăiet orișicum, chia' dacă ai fi avut sabia aia cu care mi-ai împuiet capu'.

Asinii și caii se îndreptau acum spre ei prin mei, animalele fiind mânate nu atât de strigătele ca de tunet ale Fiilor Furiei, cât de flăcările de care se temeau și aceștia. Încercând să-și controleze propriul asin, Uns a eliberat puțin strânsoarea, iar Toug a căzut, s-a rostogolit și apoi s-a ridicat în picioare.

N-a găsit nicio armă pe jos, dar chiar și așa s-a aruncat înainte, ferindu-se în stânga și în dreapta ca să se eschiveze din calea animalelor panicate și a baloților pe care-i cărau încă în spinare. Aproape că ajunsese la cel mai apropiat dintre uriași, când o bestie imensă și întunecată s-a aruncat asupra lui. Toug a clipit des și a încercat să își ridice falca. O clipită mai târziu, fiara dispăruse, iar uriașul zăcea mort la picioarele sale.

La centura uriașului a văzut un cuțit, unul cu un mâner de lemn lung cam cât antebrațul lui și o lamă de două ori mai mare. L-a scos, și deși era mult prea greu pentru mâinile sale, a reușit să-l prindă și să-l țină așa cum ai ține o halebardă.

Fumul îl făcea să lăcrimeze și să tușească. Când a reușit să vadă din nou, imaginea din fața ochilor săi era un cavaler înveșmântat în verde și auriu, călărind un cal sur mai înalt decât oricare altul pe care îl văzuse vreodată.

— Tu ești, Toug? a întrebat cavalerul atârându-și scutul pe spate și scoțându-și coiful cu creastă de dragon. Cine te-a lovit în halul ăsta?

— Sir Able!

Fumul s-a învârtit în jurul nostru în timp ce-l ajutam să se urce în şa.

— Ai grijă la spada aia, prietene. Mai bine Ține-o invers. Tușind de mama focului, a încercat să-mi dea ascultare.

— Am luat-o de la un uriaș, a găfăit el, iar domnița Idnn mi-a promis un scut.

I-am vorbit abia după ce ne-am îndepărtat de fuioarele de fum.

— Unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le învețe un cavaler este cum să-și folosească armele fără să-și vatăme calul. Maestrul Thope mi-a arătat asta, dar una e să știi cum se face un lucru și cu totul altceva să îl faci de-adevăratelea.

— Ai omorât ceva uriași? a întrebat Toug întinzându-și gâtul.

— Astăzi, cu sabia? Asta mă întrebi? am zis eu și-am încetinit-o pe Norr la pas și am privit spre bătălie. Nu, niciunul. Dar Gylf cred că le-a făcut felul la vreo doi.

Idnn și femeile ei au ajuns chiar în momentul în care Toug întreba:

— Dar focul n-o să-i omoare pe toți?

— Mă îndoiesc, i-am răspuns eu. Bătălia pare să se îndeparteze de ei și, oricum, se apropie o furtună. După cum miroase vântul, aș zice c-o să fie viscol. Mai avem ceva treabă de făcut.

Am rezolvat, dar mi-ar lua mai mult să-ți scriu despre toate cele întâmplate decât a durat efectiv lupta și apoi adunarea tuturor cailor și a asinilor într-un singur loc, prin zăpadă. Ne-am petrecut noaptea în casa aceea mare care îi aparținuse lui Bymir, în timp ce în fiecare șemineu trosnea focul, iar noi ne trăgeam cât mai aproape de căldura lui. Toug m-a găsit în hambar, acolo unde Egr și oamenii

săi responsabili cu asinii își descărcau, își hrăneau și își adăpau animalele.

— Aș... aș vrea să vă vorbesc, Sir Able. Pot?

— Poți, i-am zis eu îndepărtându-mă de Norr și privind în jos spre el, încercând să nu zâmbesc. Mă rog, poți, dacă vrei să și muncești. Vrei?

— Desigur, fac orice.

— Doar că ești obosit și te doare toată fața.

— Svon suferă și mai rău, iar el face tot felul de lucruri.

— Dar nu-și scoate șaua de pe cal și nici n-are grija de a-i da apă și porumb. Nu până acum, cel puțin.

— Îi ajută pe lordul Beel și pe domnița Idnn.

— Asta-i bine, am zis, apoi am ridicat țesala până la nivelul ochilor, am pieptănat îndelung coama lui Norr și, când am ajuns la coadă, i-am dat unealta lui Toug. Știi ce-i asta?

— Nu, domnule.

— E o țesală, un pieptene pe care-l folosești ca să cureți pielea unui cal. Dacă aș avea un scutier, el ar trebui să aibă grijă de calul meu, nu fiindcă sunt prea important ca s-o fac eu însumi, ci fiindcă ar trebui să învețe lucrul ăsta. E posibil ca atunci când va deveni cavaler, scutierul să nu aibă pe nimeni care să îi țesale calul.

— Dar aveți un scutier, Sir Able. Pe Svon. El așa mi-a zis.

— Dacă Svon mi-ar fi fost scutier, ar fi fost aici, având grijă de Norr, i-am răspuns eu clătinând din cap.

— Îi e frică de dumneavoastră, domnule. Eu unul așa cred.

— E ceva aici de care ar trebui să-i fie mult mai frică. Uns știe de el?

— De monstrul invizibil? Nu știu, domnule.

— Să-i spui data viitoare când îl vezi. Acum am de gând să te învăț cum să ai grijă de calul tău. Ești pregătit?

— M-ați putea îndruma în timp ce-o fac? a întrebat Toug cântărind calul din ochi.

— Desigur. Ți-e frică de Norr?

— Puținel. E un armăsar atât de mare...

— Iapă. Iar mărimea n-are nicio legătură... Un cal rău e deosebit de periculos, chiar dacă-i mic. Unul blând te poate lovi din întâmplare, fiindcă e cu mult mai mare și mai puternic decât tine. Dar asta e puțin probabil. Omul despre care mi-ai zis, cel care te-a lovit, e mult mai periculos pentru tine decât sunt eu. E cam același lucru.

Toug m-a aprobat ezitant din cap.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să dai jos șaua, apoi pătura de sub ea. Atâta vreme cât e încă pe spinarea calului, șaua îl obosește. Dacă ai ridicat vreodată una, știi de ce. Pătura va fi udă de sudoare, deci și ea trebuie dată jos. Dacă e prea înfierbântat sau vremea de afară e prea rece, trebuie să-l acoperi cu altceva. Orice e curat, uscat și călduros e în regulă. Aici în grajd, nu cred că trebuie să facem asta.

— Înțeleg, m-a aprobat Toug.

— Bine. Un cal nu gândește ca tine, dar unul bun îți aude gândurile mai bine decât le auzi tu pe ale lui. E indicat să asculți cu atenție, iar asta înseamnă să știi când îi este sete, foame, frig sau se simte singur, așa cum mai pățim și noi. Dacă știi toate astea, calul își va da seama că-l cunoști din felul în care te porți cu el. Iar dacă nu le știi, calul va simți și asta.

— Sir Able, dumneavoastră...

— Diferența se va vedea în amănunte, unele atât de insignifiante, încât s-ar putea să nu le vezi. Bătăliile se câștigă sau se pierd din cauza amănuntelor. Vrei să-mi pui vreo întrebare?

— Erați mort, Sir Able! Vreau să zic, noi așa am crezut.

— Și ce contează? am întrebat eu ridicând din umeri. Sunt aici și respir în praful ăsta ca și tine. Crezi că sunt o fantomă? Dacă vrei, mă tai la deget ca să vezi că-mi curge sânge.

Toug a negat violent din cap.

— Asta-i bine. Sunt viu, Toug, la fel ca tine. În seara asta, la masă, m-au văzut mâncând vreo douăzeci de oameni. Asta e dovada. Fantomele nu pot mânca.

— N-am știut asta.

— Acum știi. Să fie din cauza cămășii ăsteia de zale cu aur printre inele? Am căpătat-o odată cu Eterne, am continuat eu, atingându-mi spada fără s-o scot. Teaca ei era fixată pe o centură. Le-am luat pe toate: spada, zalele și restul. Ce urmează să faci după ce dai jos șaua și pătura de pe cal și l-ai acoperit cu grijă, dacă e cazul?

— Îi scot căpăstrul, a răspuns Toug. Îl adăp și-i aduc ceva de mâncare, asta dacă găsesc. Așa făceam cu fostul dumneavoastră cal pe vremea când era al meu.

— Și după asta? am întrebat eu aprobându-l din cap.

— Cam atât.

— Pe urmă ar trebui să te uiți la picioarele lui. Vreau să ridici piciorul drept din spate al lui Norr ca să-i poți verifica potcoava. Eu am să țin felinarul.

Toug mi-a dat ascultare, privind însă la potcoavă de parcă ar fi putut oricând să-i explodeze în față.

— Nu trebuie să-ți faci griji. E obișnuită să-i fie verificate picioarele. Știe c-o faci fiindcă îi vrei binele. E vreo piatră pe-acolo?

— Nu, domnule. E în regulă dacă vă întreb de unde o aveți pe Norr?

În jurul nostru, caii și asinii tropăiau și fornăiau, iar grăjdarii râdeau și înjurau. Într-un târziu l-am întrebat:

— E cumva potcoava prea uzată?

— Nu, domnule.

— Se clatină vreo caia? Oricare dintre ele.

— Nu, domnule.

— Bine. Atunci aruncă o privire și la piciorul stâng din spate.

Toug a făcut ce i-am spus.

— Probabil crezi că n-am de gând să-ți spun de unde o am pe Norr. O să-ți răspund, dar mă gândesc cum să procedez. Valfather mi-a dat-o, dar asta nu cred că-ți spune mare lucru. Ai privit vreodată un iaz în care se reflectă Cerrul? Norii, soarele, păsările și toate cele?

— De multe ori. Și piciorul ăsta e în regulă, domnule. Dar cine e Valfather?

— Unii oameni din satul tău se roagă la Disiri. Așa mi-a spus sora ta.

— Da, domnule. Aveți de gând s-o scoateți din Utgard?

— Pe sora ta? Desigur. ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am întors. Uită-te acum la piciorul drept din față.

Ceva mai puțin temător, Toug a ridicat și copita aceea.

— Când vorbesc despre Overcini, nu mă refer la Disiri și la ai ei. Câți Overcini cunoști?

— Păi, ar fi Thunor, a ezitat Toug, și Tunătorul.

— Sunt unul și același. Zi-mi despre alții.

— Mama spune c-ar mai fi Nerthis, a urmat Toug după o pauză lungă.

— Acum m-ai prins tu pe mine, am zâmbit eu. N-am auzit de el.

— E o ea.

— Ia să mai vedem...

— Nu mai știu alții, Sir Able. Dar și piciorul ăsta e în regulă. Am să mă uit acum la cel care a mai rămas.

— Ai auzit o mulțime de înjurături în răstimpul ăsta pe care mi l-am petrecut în grajd. Asta ar putea fi o modalitate excelentă de a afla cui ar trebui să se închine oamenii. Care sunt numele pe care le-ai auzit?

— Păi... Frigg. Și Forcetti. ăsta e un Overcin, domnule? Am crezut că e un loc.

— E și una, și alta. Orașul a fost numit după un Overcin, pentru că oamenii sperau că el le va face dreptate. Doar atât ai auzit? Se pare că n-ai fost foarte atent.

— Fenrir și Sif, domnule. Și Hoinarul.

— Foarte bine. Hoinarul este Valfather. Acum, fii atent. Ai văzut Cerrul reflectat în iaz. Dar iazul acela și tot ceea ce-l înconjoară, toată lumea noastră Mythgarthr este reflecția Cerrului. Lordul Beel mi-a dat calul alb pe care l-am abandonat când m-am urcat pe grifon. Probabil că ți-am zis asta.

— Da, domnule.

— Exact la fel, Valfather mi-a dat-o pe Norr. Pari deodată bolnav. Ce-ai pățit?

— Calul dumneavoastră, cel pe care l-am avut înainte ca soldatul ăla să mă doboare. Eu... n-are nimeni grijă de el, asta dacă nu cumva...

— Înțeleg. Încă este calul tău, Toug, chiar dacă ți-a fost furat.

— De fapt nu e cu adevărat al meu, Sir Able. E al dumneavoastră.

— Iar eu ți-l dau ție. Tocmai ce-am făcut-o. Grăjdarii ar trebui să aibă grijă de toți caii, dar dacă e încă aici, aș vrea să-l găsești și să te asiguri că e bine îngrijit. Leagă-l lângă Norr. Asigură-te că funia e îndeajuns de lungă ca el să se poată așeza, și verifică paiele din așternut. Să fie curate.

Toug a dat să plece, dar s-a oprit.

— Ați făcut toate lucrurile astea pentru Norr înainte ca eu să ajung aici, nu-i așa? Adică v-ați uitat la picioarele ei și tot restul...

Am încuviințat din cap.

— Așa m-am gândit și eu. Dacă vreau să devin cavaler, va trebui să am și eu grijă de cel care m-a doborât, nu-i așa?

— Mai devreme sau mai târziu, l-am încurajat eu.

— Vreau s-o fac înainte să adorm. Și o s-o fac, imediat ce-l îngrijesc pe Laemphalt.

În timp ce Toug dispărea printre animalele și oamenii care se îmbulzeau, am strigat în urma lui:

— Spală-i picioarele după ce i-ai verificat potcoavele. Încălzește apa.

Curând după asta, când stăteam pe dușumeaua din ceea ce părea să fi fost camera bună a lui Bymir, Mani a sărit din poala lui Idnn ca să se întindă pe pieptul meu.

— Ești treaz?

Gylf a ridicat ochii ca să îl privească, dar n-a spus nimic. Am vorbit doar eu.

— Da. Ce s-a-ntâmplat?

— Pisicile merg în Cerr?

— Poate, i-am răspuns eu după ce-am chibzuit o clipă. Domnița de la Folkvangr avea patru. Dar de unde știi c-am fost acolo?

— O, e genul de chestie pe care o știu.

M-am gândit la spusele lui și, fiindcă eram pe jumătate adormit când a venit Mani, meditația asta a durat o vreme. I-am zis într-un final:

— N-am să încerc să te oblig să-mi spui. Știu că ignori orice poruncă. Dar dacă nu-mi spui, n-am să-ți mai răspund la nicio întrebare.

— Probabil n-ar trebui s-o fac.

— Atunci nu-mi spune, am căscat eu. Pleacă de-aici.

— Am vești importante.

Gylf a căscat și el, așezându-și capul între labele din față.

— Ce? am întrebat.

— De ce-ar trebui să-ți răspund la întrebări în timp ce tu nu răspunzi la ale mele?

— Tu n-ai răspuns la întrebarea mea, i-am amintit. Pleacă de-aici!

— Am vrut! Dar e o chestiune delicată.

— Atunci mai bine să nu ne atingem de ea. Voi, pisicile, călcați mereu în străchini, iar eu trebuie să dorm. Nu vom pleca la timp decât dacă mă trezesc odată cu răsăritul soarelui.

— Fosta mea stăpână mi-a zis. Mani a făcut o pauză și mi-a studiat fața. Ești cam surprins, nu-i așa?

— Desigur că sunt. Fosta ta stăpână e moartă.

Mani a rânjit; colții lui albi și ascuțiți ca pumnalele luceau roșu din cauza luminii pe care o arunca flacăra.

— Și tu ești mort, Sir Able.

— Nu prea cred.

— N-am să te contrazic, e sub demnitatea mea. Spune-mi însă, e un loc drăguț?

— Cerrul? Foarte.

— Poate-o să-l văd și eu într-o zi. Vreau să zic Cerrul ăsta drăguț. Fiindcă locul unde ne aflăm acum e drăguț doar uneori. Dar în general...

— Nu prea e, am murmurat eu. Nu te contrazic.

— Nu cred c-ai stat acolo foarte multă vreme.

— Vreo douăzeci de ani.

— Dar ai plecat acum câteva zile.

M-am ridicat prinzându-l pe Mani și așezându-l în poala mea.

— Spune-mi cum ai făcut să vorbești cu fosta ta stăpână și-ți voi povesti câte ceva despre Cerr. Privind spre Toug care stătea cu ochii strânși, am adăugat: O să-ți spun câte ceva oricum. Dar nimeni nu poate acoperi douăzeci de ani într-o singură conversație.

— Va trebui să fii explicit, mi-a cerut Mani.

— Bine. O să fiu.

— Și-o să-mi spui despre pisicile de acolo. Apoi, o să-ți transmit și eu veștile mele importante. Dar întâi tu, de acord?

— Nu, fiindcă nu prea știu mare lucru despre ele. Să presupunem că-ți zic tot ce-am aflat. Dac-ai să spui că nu e de ajuns?

Mani și-a dus laba de un negru antracit pe pieptul la fel de negru.

— Pe onoarea mea de pisică. N-o s-o fac. ăsta e cel mai solemn jurământ la care mă pot gândi. Dar va trebui să-mi spui și despre Cerr.

— De acord. Trecerea timpului e diferită acolo, la fel cum este și în Aelfrice. Nu sunt un învățat, dar s-ar părea că timpul trece foarte repede în Cerr. O lună acolo înseamnă doar câteva ore aici sau chiar mai puțin. Ceva de genul ăsta.

— Nu e ca în Aelfrice.

— Ba cred că este, i-am zis. Numai că acolo timpul curge mai încet. Toug al nostru a petrecut câteva zile în Aelfrice, mă rog, asta e ceea ce-a crezut el, dar aici au trecut câțiva ani. Regula pare să fie că timpul curge din ce în ce mai încet pe măsură ce cobori mai adânc. Cerrul e a treia lume, Mythgarthr e a patra și Aelfrice, a cincea.

— Știam asta. Cum ai ajuns în Cerr?

— M-a dus o fată drăguță, pe nume Alvit. Valfather colecționează eroi cam în felul în care unii oameni colecționează arme. Fiicele sale și câteva prințese îi aduc la el, dar numai prințesele care au murit cu noblețe și au fost alese de ceilalți. Alvit e una dintre ele. Valfather m-a acceptat și mi-a dat calul sur, de culoarea norilor, cu care probabil că m-ai văzut astăzi, scutul și alte câteva lucruri. Este suficient?

— Nu. Ce-ai făcut acolo?

— M-am ospătat, am cântat, am spus povești, am practicat artele marțiale și m-am luptat cu giganții, cu Giganții Iernii și ai Noptii Lungi.

— Și domnița Idnn se luptă cu giganții, a spus Mani cu mândrie. I-a tras unuia astăzi o săgeată drept în ochi.

— Trăiască domnița Idnn! am exclamat eu privind spre ea, în lungul camerei întunecoase, dar Fiul Furiei pe care l-a orbit ea nu arată deloc precum giganții cu care ne-am luptat noi. Hai să-ți spun despre o expediție în care am fost. Știi, acolo unde trăiesc ei e întotdeauna rece și întunecat, iar în ziua despre care îți vorbesc, bătea și vântul. Ne-am adăpostit într-o peșteră.

— Și eu aș fi făcut la fel, a declarat Mani.

— Pun pariu! Era o peșteră mare din care porneau alte cinci mai mici. Toate se înfundau și erau pustii. Am făcut un ditamai focul în centru și am dormit destul de bine, stând de veghe pe rând.

— Eu m-aș fi dus să explorez. Nu știi niciodată ce poți să găsești.

— Exact. Mie mi-a venit rândul să stau de veghe ultimul, așa că m-am trezit înaintea celorlalți. Când mi s-a terminat schimbul, i-am trezit și m-am gândit să arunc o privire împrejur. Erau câteva dealuri spre nord și m-am urcat pe unul. Faptul că mi te-ai așezat pe piept mi-a adus aminte de asta.

— Nu mai spune! Continuă!

— Îți zic adevărul, indiferent ce-ai să crezi. Când am ajuns în vârf, către vest, am văzut un chip imens cu ochii închiși. Barba îi era ca o pădure, gura ca un puț, iar nările ca două tunele. M-am uitat în jos și i-am văzut pe prietenii mei cum părăsesc peștera. Mi-am dat atunci seama că nu era cu adevărat o peșteră, ci mânușa uriașului pe care stăteam.

Mani și-a lins gânditor o labă din față.

— Mă îndoiesc că mă crezi. Dar stai să vezi ce-a urmat. Vrei s-auzi?

— Continuă.

— Căpetenia noastră a început să crească în momentul în care i-am spus toate astea. A devenit din ce în ce mai mare până când a ajuns cât gigantul pe care mă urcasem. Ciocanul, coiful și tot echipamentul său au crescut și ele. Văzând asta, ne-am mărit și noi, ceilalți. Nu știam că pot să fac asta până când nu l-am văzut pe el. Dar după ce-a crescut el, am înțeles cum se face. N-am reușit să ajung la aceleași dimensiuni. Niciunul dintre noi n-a putut. Izbuțteam totuși să ne mărim foarte mult. Și am făcut-o. N-am să-ți povestesc restul pentru că nu m-ai crede niciodată.

Mani și-a terminat de lins laba stângă și-a început cu dreapta, după care a zis într-un târziu:

— Spune-mi despre pisici. Tot ceea ce știi.

— Sunt ale doamnei Folkvangr, după cum ți-am mai spus. Ea e una dintre fiicele lui Valfather, cred că e cea mai mică, și e... Vezi tu, nimeni nu poate să spună cât e de frumoasă. Nu există cuvinte pentru asta.

— Am observat că ți s-a pus un nod în gât doar gândindu-te la ea, a rânjit Mani.

— Prima dată când o vezi, cazii în genunchi, îți scoți sabia și o așezi la picioarele ei. Eu așa am făcut și i-am văzut și pe alții procedând la fel.

— Înduioșător.

— Îți zâmbește, te face să te ridici, iar apoi îți spune cu glas suav că înțelege că ți-ai da viața pentru ea, după care jură că-ți va fi pe veci prietenă.

— Asta ți s-a-ntâmpat ție?

— Ni s-a-ntâmpat tuturor. A fost un moment absolut minunat. Aș fi tentat să spun că a fost cel mai minunat moment din viața mea, dacă n-ar fi existat o altă împrejurare care a fost chiar mai minunată. Dar, serios, Cerrul e plin de momente minunate. Pot să-ți spun cum e?

— Aș vrea să fii în stare, Sir Able, a răspuns Mani cu o voce săltăreață.

— Am văzut la Sheerwall o pisică născută beteagă. Trebuia să țopăie, mai mult sau mai puțin, ca un iepure.

Mani a dat din cap.

— Imaginează-ți acum că toate pisicile ar fi așa, am continuat eu. Și, după ani și ani, vi s-ar întâmpla ceva așa încât să puteți alerga și sări așa cum o faceți acum. Cum te-ai simți?

— Cred c-aș înnebuni de fericire.

— Exact. Asta am simțit în Cerr. Viețile noastre din Mythgarthr au fost vise, iar acum ne treziserăm, soarele

strălucea și existențele trecute nu mai aveau nicio putere asupra noastră. Vrei să-ți spun și despre Folkvangr?

— Da. Dacă acela e locul unde stau pisicile doamnei.

— Folkvangr este un castel frumos așezat în mijlocul celei mai încântătoare pajiști cu puțință. Uneori e lângă palatul lui Valfather, iar alteori e la depărtare. Se mișcă amândouă, dar în feluri diferite. Are o mulțime de grădini, dar pajiștea e cea mai încântătoare, fiindcă e întotdeauna plină de flori sălbatice. Are turnuri, rotonde, curți interioare și un milion de stupi plini cu albine mari și galbene, care nu înțepă niciodată pe nimeni. Atât înăuntru, cât și afară, există locuri speciale pentru dans și jocuri, pentru cântat, pentru discuții și învățătură și pentru antrenamentul în artele războiului. În permanență găsești ceva nou și întotdeauna e vorba de lucruri bune. Scări secrete duc spre camere pline de cărți și de instrumente pe care nu le poți întâlni în altă parte. Sunt și ferestre care se deschid spre priveliști despre care n-ai știut niciodată că sunt acolo.

— Pare un loc în care cu siguranță mi-ar plăcea să trăiesc, a rostit Mani gânditor. Și sunt numai patru pisici? Pare a fi o casă foarte mare pentru patru pisici.

— Atâtea am văzut eu, i-am zis, dar poate că or fi mai multe. Deși am trăit ani buni acolo, n-am văzut totul și e posibil ca nimeni să nu poată face asta, chiar dacă ar avea la dispoziție o mie de ani. Ți-am spus că domnița și Valfather fac schimb de eroi?

Mani a clătinat din cap că nu.

— Așa fac. Cavalerii sunt aduși în fața doamnei, iar ea își alege câțiva. Apoi îi împrumută tatălui ei pentru o vreme, așa cum și el îi dă uneori câțiva dintre cavalerii săi. Și eu am fost în slujba doamnei pentru un timp.

— Și ce fac pisicile ei?

Am zâmbit unei amintiri.

— Vânează pe pajiște și dorm la soare. Hoinăresc prin castel cu scopuri pe care tu le-ai înțelege mult mai bine

decât mine. Sunt prietenele și mesagerele ei. În ocazii speciale, ele îi trag trăsura.

— Masculi sau femele?

— Ambele, cred, și cam asta e tot ce știu despre ele.

— Nu, nu-i adevărat, m-a contrazis Mani. Ce culori au?

— Două sunt tărcate, una e alb cu negru, iar cealaltă este neagră în totalitate, așa ca tine. Acum e rândul tău să vorbești.

— Știai că pisicile pot să vadă fantomele?

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, am răspuns eu clătinând din cap.

— Capacitatea de a vedea fantome, a început Mani să explice cu satisfacție, este una dintre numeroasele privințe în care pisicile vă sunt superioare. Iar asta a fost unul dintre rolurile mele principale cât am stat cu fosta mea stăpână. Și câinii văd fantomele uneori, la fel ca și unele păsări. Pisicile însă sunt superioare...

Gylf a mârâit încetișor.

— Știe c-am dreptate. Are legătură cu cele nouă vieți ale noastre. Odată ce-ai murit se pare că e natural să poți vedea fantome.

— Interesant.

— Dar nu e tot, a sforăit Mani. Acum, dragul meu stăpân, trebuie să mergem afară. Doar așa pot să-ți dau veștile.

Capitolul 4

MIRACOLUL LUI TOUG

— E destul de convenabil, a spus Mani, dar nu foarte confortabil. Hai să mergem încolo spre hambarul cel mare. Mă întreb dacă n-ar fi posibil să mă adăpostești sub mantia ta, bunul meu stăpân.

— Credeam că-i aparții lui Idnn acum, am zis eu învelindu-l în mantie.

— Păi așa este, mi-a explicat Mani. Domnița Idnn e o persoană distinsă. Sunt deci pisica ei atunci când e în favoarea mea, dar sunt și pisica ta, așa ca înainte. Am nevoie de cât mai mulți prieteni în sălbăticia asta nordică.

— Văd asta.

— Sper că nu vezi și fantoma stăpânei mele, fiindcă nici eu nu pot acum. Dar am văzut-o mai devreme. A plutit în jurul nostru după ce-am plecat din casa ei, sperând să ne poată fi de ajutor. A obținut niște informații despre care crede c-ar putea fi valoroase... Ești conștient de faptul că ne urmărește câinele tău?

— Bineînțeles, am răspuns eu întorcându-mă să-l privesc pe Gylf, care s-a uitat la rândul său în spate. Știu, așa că nu-ți bate capul cu asta.

Sprijinindu-se cu labele pe brațul meu, Mani s-a ridicat să mi se uite peste umăr.

— Se petrece ceva între voi doi.

— Nu-i nimic important, așa cum ar trebui să fie veștile fostei tale stăpâne. Deci, despre ce e vorba?

— Un prieten al tău a fost rănit.

— Îmi pare rău s-aud asta, am zis eu mângâind capul lui Mani cu mâna liberă. N-am prea mulți prieteni.

— Iar o altă prietenă, deși știe c-ai putea s-o ajuți, nu vrea să-ți ceară ajutorul.

Mâna mi s-a încleștat pe gâtul motanului.

— E cumva Disiri? Spune-mi!

— Nu, nu e, pe cuvânt. Altă prietenă.

— O femeie, am murmurat eu trăgându-mi gluga pe cap. Am uitat atâtea lucruri, Mani. Cine e?

— Una dintre fetele Aelf de Foc. Nu mai știu cum o cheamă, dar asta nu prea contează fiindcă oricum se schimbă între ele.

Hambarul era întunecat ca fundul unui butoi cu smoală.

— Pe aici, mi-a indicat motanul. Urcă sus în fân. E o scară acolo.

— Știu. Am dormit aici cândva. Pare c-a trecut atâta timp.

— Îmi pare rău s-o spun, dar câinele tău va trebui să rămână jos, a spus Mani pe un ton care nu indica niciun regret. Poate să ne fie de folos păzindu-ne de intruși. Nu-ți face griji pentru mine, o să merg pe umărul tău.

— Nu-mi fac griji pentru tine, i-am șoptit. Cât despre intruși, abia aștept să apară. Hai să vorbim despre altceva.

— În cazul ăsta, eu o să urc, a zis Mani cățărându-se pe umărul meu. Să mă asigur că ea e încă în viață.

Din grămada de fân s-a auzit un glas stins.

— S-stăpâne...

Eu ascultam încă scârțâitul unor tălpi ce călcau pe zăpada proaspătă de afară și nu am răspuns.

Încet și aproape silențios, ușa mare a hambarului s-a dat deoparte, lăsând să apară o dungă verticală de lumină. Toug s-a strecurat înăuntru. L-am prins cu mâna de umăr și asta l-a făcut să tresară puternic.

— Dacă vrei să fii cavaler, n-ar trebui să te sperii atât de ușor, i-am zis. Este de asemenea folositor să nu-ți închizi ochii atât de strâns.

— Nu făceam nimic rău, domnule.

— Nici nu m-am gândit la asta, fiindcă e normal ca o pisică vorbitoare să stârnească oricui curiozitatea.

— N-a fost asta. Știam că Mani poate să vorbească. A mai vorbit cu mine și cred că vorbește și cu domnița Idnn. V-am auzit însă pe dumneavoastră vorbind despre Cerr. Mi s-a părut atât de minunat, încât am vrut să aflu cât mai multe cu putință.

De undeva de sus s-a auzit o șoaptă.

— Sir Able, vă rog.

Mani a sărit, ajungând pe scândurile dușumelei cu o bufnitură, iar după câteva secunde, m-a informat scurt:

— Cred că și-a rupt spatele.

— Eu nu pot s-o ajut, i-am spus lui Toug, dar tu poți. De-aia ai fost treaz când ar fi trebuit să dormi, de-aia ne-ai urmărit. Mergi sus și vindec-o.

În timp ce Toug urca pe scară, i-am zis lui Gylf:

— Mă întorc în câteva minute. Poți să vii cu mine sau să rămâi aici.

— O să vin, a hârâit el.

Ne-am întors în casă, unde am găsit o ceașcă și o lampă mare făcută pentru Bymir. Afară, flacăra ei a tremurat în vânt, așa că-a trebuit s-o ocrotesc cu palma.

— Vreau să te duci acolo sus, i-am spus lui Gylf imediat ce-am ajuns la adăpostul oferit de hambar, dar locul prin care a urcat Toug nu e destul de mare pentru tine. Vezi deschizătura aia pe unde se aruncă fânul?

— Mda.

— Pune-ți etichetele din față pe margine și ia-ți avânt. Ar trebui să fii capabil să ajungi sus destul de ușor.

Gylf nu a zis nimic.

— Uriașul care a deținut locul ăsta își băga capul pe acolo, deci deschizătura ar fi trebuit să fie la o înălțime de două ori mai mare decât înălțimea mea.

Ca să se vadă mai bine, am ridicat lampa. Era mai bine de-o jumătate de prăjină.

— Pentru tine n-ar trebui să fie prea greu.

— Nu pot să sar atât de sus, a mormăit Gylf, evitându-mi privirea.

— Dar dacă urc eu primul și te chem?

Gylf m-a aprobat după câteva secunde de gândire.

N-a fost tocmai simplu să urc pe scară fără să vărs ulei din lampă, dar cu toate astea am reușit, păstrându-mi echilibrul și apucând treptele una câte una. M-am simțit ușurat când Toug s-a întins spre mine și mi-a luat lampa.

— E o fată Aelf aici, a zis el.

— Știu, e Baki, nu-i așa?

Mani a apărut și el la marginea scării.

— Așa e, Sir Able. E Baki și suferă teribil. Ne e foarte recunoscătoare, mie și stăpânei mele, dar noi am făcut deja tot ce-am putut.

— Vrea să vă vorbească dumneavoastră, a adăugat Toug.

— Nu se poate, i-am zis, în timp ce urcam în pod. Speram s-o fi făcut bine până acum.

— Dar nu știu cum.

Undeva, în afara luminii pe care o arunca lampa, Baki a gemut încet.

Am găsit-o și m-am așezat pe fânul de lângă ea.

— Are dureri mari, i-am spus lui Toug, iar tu irosești timpul. Îngenunchează aici!

M-a ascultat.

— Trece-ți degetele peste ea. Cu grijă. Cu multă grijă.

— Nu pot s-o fac.

— Ba poți. Asta e ideea. Pentru ea, ești un zeu. Pentru mine, nu, nici pentru Mani, dar pentru ea, ești. Lumea asta, Mythgarthr, e superioară lumii de unde vine ea.

Toug mi-a dat ascultare, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Imaginează-ți-o întreagă. Vindecată. Gândește-te că e sănătoasă, că țopăie, dansează... Asta făcea înainte să pătească nenorocirea. Gândește-te la cum era cândva.

Toug se străduia din răsputeri. Își ținea ochii strâns închiși și buzele apăsate una de alta atât de tare, încât deveniseră o linie subțire, albă.

— Se întâmplă ceva?

— Nu. Lucrurile astea nu se petrec treptat. Când se va întâmpla, va fi instantaneu și vei ști asta. Vei simți prin tine puterea care va face totul posibil.

— Stăpâne, a oftat Baki.

— Eu nu te pot ajuta, i-am zis, dar Toug poate și-o va face. N-ai încredere în Toug? Trebuie să ai, fiindcă altfel vei muri.

— Dar tu... stăpâne, mi-ai băut sângele.

— Îmi aduc aminte și-aș vrea să te răsplătesc. Însă acum nu pot. Toug trebuie s-o facă.

— Te rog, Toug! Mă-nchin ție, mă vor omorî pentru asta, dar tot mă închin. Îți voi aduce ofrande, voi arde mâncare pe altarul tău. Animale, pești, pâine, a șuiertat Baki, în timp ce torsul ei tremura foarte tare. În fiecare zi. Îți voi aduce o ofrandă în fiecare zi.

— Dar pe ce anume juri? am întrebat eu pe un ton pe care mi l-am dorit cât mai imperativ.

— Pe el! Pe marele Toug.

— Nu pe Setr?

— Mă lepăd de Setr, a zis Baki cu vocea transformată în șoaptă. Mă lepăd din nou de el. Ah, încearcă, Toug! Încearcă! Am să-ți construiesc o capelă. O să fac orice!

— Păi încerc, a oprit-o Toug, după care și-a închis din nou ochii.

— Să te lepezi de ambele lui nume! m-am aplecat eu asupra lui Baki. Acum și pentru totdeauna! Ascultă-mă, altfel nu te poate face bine.

— Mă lepăd de Setr care e Garsecg. Mă lepăd de Garsecg care e Setr. Întotdeauna, de-a pururea, pentru eternitate.

— Iar mama ta e...

— Kulili!

Mi-am pus mâna pe umărul lui Toug.

— Ea e doar un lucru din mintea ta, trebuie să mă crezi pe cuvânt. E doar un gând, un vis. Ai cumva vreun cuțit?

— Doar sabia, a clătinat el din cap.

— Uite că am eu, i-am spus scoțând cuțitașul cu care îmi cioplisem arcul și l-am dat împreună cu ceașca. Taie-ți brațul și fă o creștătură lungă, dar nu prea adâncă. O să-ți țin eu lampa ca să vezi ce faci. Sângele îți va curge pe degete. Adună-l în asta. Când se umple, ține-o în așa fel încât Baki s-o poată bea.

Închizându-și din nou ochii, Toug și-a ridicat mâneca și-a făcut o tăietură de vreo patru degete.

— Acum ține-i-o lui Baki. Spune-i s-o bea.

I-a apropiat-o de buze, iar fata a golit-o imediat.

— Am reușit! Am reușit! Ridică-te, Baki.

Fata i-a dat ascultare, tremurând. Pielea ei arămie nu mai avea lucirea obișnuită de metal, iar zâmbetul părea mult mai uman.

— Mulțumesc, oh, mulțumesc! a zis ea făcând plecăciuni în fața lui Toug până când acesta i-a pus o mână pe umăr și i-a spus să se oprească.

— Mi-aș fi dorit să fi văzut și Gylf asta, am zis eu, dar cred c-a auzit și poate că e de ajuns.

M-am ridicat în picioare și m-am dus la deschizătura din dușumea prin care obișnuia să-și bage capul Bymir.

— Aici, Gylf! Hai sus!

De jos a țâșnit o siluetă imensă și întunecată, ceea ce-a speriat caii și asinii, care au început să necheze. Când Gylf a atins dușumeaua, s-a zguduit întreg hambarul. S-a micșorat repede, rămânând totuși un câine maroniu destul de mare, cu un petic alb pe piept.

L-am scărpinat după urechi și m-am așezat din nou, iar Gylf a venit și el lângă mine punându-și capul mare pe genunchiul meu.

— Cred că va trebui să vă explic niște lucruri, le-am zis. În primul rând, trebuie să-i spun lui Baki de ce n-am putut s-o ajut, deși ea a făcut atâtea pentru mine. Însă nu prea îmi plac explicațiile, așa că vă voi lăsa să pricepeți singuri, pe cât veți putea.

— Nu-nțeleg ce rol a avut Gylf, stăpâne, a murmurat Baki.

— Cred că nici Gylf nu înțelege. Nu-i așa, băiete?

Câinele a scuturat din cap, mișcându-se aproape imperceptibil.

— Așa e, nu înțelege, așa c-o să vă spun eu. Tu pricepi însă multe lucruri în plus față de ceilalți, Baki. Vrei să le spui și lor?

— Să le povestesc de Setr, stăpâne?

— Va trebui să dai mult mai multe detalii, i-am răspuns eu, după care am așteptat să vorbească.

— Cine sunt persoanele astea pe care le-ai pomenit, Setr și Kulili, și celălalt? a întrebat Toug.

— Cred c-am uitat de Grengarm, mi-am dat eu seama. L-am fi putut include și pe el.

— Mă lepăd și de el, stăpâne.

— Știu că te lepezi, am ridicat eu din umeri, dar e mort, așa că nu prea contează. Cine te-a creat?

— Kulili, stăpâne.

— Kulili a făcut-o? s-a mirat Toug.

M-am uitat la Baki, iar ea a aprobat mut.

— Nu-nțeleg nimic.

— Și Mani e făcut de stăpâna lui. Sau cel puțin așa cred. Vrei să ne spui ceva despre asta, Mani?

— Aș vrea, dacă aș putea, a mărturisit motanul, dar n-am cum. Îmi amintesc vremurile când eram doar un pisoiaș, dar nu cred că asta ajută.

— Puteai să vorbești la vremea respectivă?

După ce s-a foit o vreme, Mani a răspuns cu ceva întârziere:

— Bineînțeles că puteam.

— Dar sunt și spirite elementare, am intervenit eu, așa ca fantomele, care n-au fost însă niciodată în viață. Pe astea poți să le vezi?

— Cu siguranță.

Norr mi-a vorbit în minte: „Și eu pot, călărețule. Oamenii care au plecat de-aici se întorc purtând torțe. Te interesează asta?”

„Nu”, i-am răspuns eu în gând, apoi am adăugat apoi cu voce tare:

— Kulili este conștiința colectivă a creaturilor care nu-și percep existența individuală. Nu ți se pare ciudat, Toug?

— Nici măcar nu-nțeleg ce-nseamnă.

— Las-o baltă. Și tu ești o conștiință colectivă, dar ar fi mai bine să nu te gândești la asta. Kulili era deopotrivă mii de creaturi, însă nu avea niciun prieten. Atunci a creat un Aelf ca să-i țină de urât, modelându-i trupul din țesuturi vegetale și animale, pe care le-a unit în așa fel încât Aelfii să poată gândi și vorbi. De asemenea, trăiesc mult.

Toug a clătinat din cap a neîncredere.

— Viețile lor sunt mult mai lungi decât ale noastre. Dar chiar și așa, trăind puțin, noi suntem de fapt nemuritori. Sufletul nostru nu piere. Însă pentru Aelfi lucrurile nu stau la fel. Odată ce mor, ei dispar complet. M-am adresat apoi lui Baki. Din cauza asta ai devenit eretică?

— Nu, mi-a răspuns ea.

— De ce-ai făcut-o? Trebuie să-mi spui, fiindcă nu știu.

Toug a profitat că Baki trăgea adânc aer în piept și a zis repede:

— Eu tot nu pricep ce e cu Gylf, deși tare aș vrea.

— O să înțelegi. Probabil știi deja că există șapte lumi. Aceasta este a patra.

— Mythgarthr, m-a aprobat Toug.

— Așa e. Baki, povestește despre crearea lumilor.

— Chiar crezi că e...? Bine. Preaînaltul Zeu le-a creat. Mai întâi a făcut niște servitori pentru El însuși, așa cum a procedat și Kulili mai târziu. Apoi i-a dat fiecăruia propria lume. A fost o recompensă pentru ceea ce făcuseră pentru El. Dar darurile astea conțineau însă și ceva rău. Nu știu de ce.

— Trebuia să fie diferiți de El, am completat eu. De vreme ce El e perfect, tot ceea ce este diferit trebuie să fie cumva greșit. Continuă.

— Nu le-a plăcut gestul Lui, așa că și-au strâns lucrurile și le-au dus într-un loc pe care tot El l-a făcut, dar dedesubtul locului în care trăiau ei. Acum, lumii aceleia i se spune Kleos, Lumea Dreptății, fiindcă e atât de frumoasă. Iar sub ea se află Cerrul.

— Acolo unde ați fost dumneavoastră? m-a întrebat Toug. Nu părea un loc rău. Din câte am auzit, totul era minunat.

— Am povestit despre Giganții Iernii și ai Noptii Lungi.

— Am zis rău, a continuat Baki, dar ar fi trebuit să specific că era mai degrabă vorba despre imperfecțiuni. La început, a fost doar un lucru, un gigant numit Ymir, singur, violent și mizerabil. Câțiva servitori ai Preaînaltului Zeu și-au abandonat locul din Kleos și au plecat să-l omoare. Au făcut-o, dar n-au mai putut să se întoarcă.

Probabil am tăcut cu toții vreo jumătate de minut. Vocile grăjdarilor se auzeau de dedesubt în același timp cu zgomotele cailor și ale asinilor. Luminile pâlpâitoare de la torțele lor se strecurau printre scândurile dușumelei.

M-am ridicat și am mers spre deschizătura din podea.

— Dacă ați venit din cauza vacarmului, nu vă îngrijo-rați. Animalele s-au liniștit și nu se va mai întâmpla nimic.

— Nu-nțeleg, a protestat Toug când m-am așezat din nou lângă el. Ce legătură are faptul c-a fost ucis un gigant cu însănătoșirea ei?

— Ne explici tu, Baki?

— Servitorii Zeului cel Mai Înalt din Kleos aud ceea ce se-ntâmplă în Kleos.

Constatând că e rândul lui să vorbească, Toug a zis pe un ton ezitant:

— Așa, și?

— Dar cei care au plecat nu mai aud. Trebuie să-i roage pe frații lor să-i țină la curent. După o vreme, s-au înmulțit, iar copiii lor n-au mai cunoscut altă lume. Și frații lor le-au devenit zei.

Mani mi-a atins brațul cu un gest delicat și m-a întrebat:

— Dar giganții de aici, Sir Able? Țștia de unde au mai venit?

— Din trupul lui Ymir. Când Ymir a murit, unele părți ale lui au continuat să trăiască. Iar el era mai mare decât ne putem noi imagina.

— Și atunci Preaînaltul Zeu a făcut o altă lume sub Cerr, i-a spus Baki lui Toug. E cea în care stăm noi și vorbim acum, Mythgarthr, Poiana Unde Se Spun Poveștile.

— Overcinii, am intervenit eu, cuvânt prin care noi îi denumim pe zeii noștri din Cerr, aveau nevoie de un loc în care să arunce ce mai rămăsese din Ymir, înțelegi? Aceasta a fost rugămintea fraților lor, iar ei au promis că-și vor curăța propria lume de răutate, mă rog, atât cât se poate, aruncând-o în Mythgarthr, odată cu carnea putrezită a lui Ymir, cu sângele și oasele lui. Oasele le numim piatră, carnea – pământ, iar sângele este marea.

— E oribil!

— Oribil era gigantul Ymir, am dat eu din cap, la fel ca părțile care i-au supraviețuit. Un om mort e oribil. Ai văzut vreodată unul? Dar care să nu fi murit de curând, ci să fi început să se descompună?

Toug și-a dus gânditor mâna la frunte.

— Dar un om mort se transformă în copaci, iarbă și flori. Așa și Ymir. N-are rost să ne gândim cât de rău a fost. Asta a trecut. Rămâne partea bună în care s-a transformat. Iar dacă îl binecuvântăm cu vorba, ar trebui s-o facem și cu sufletul, de fiecare dată când vedem un răsărit sau o pajiște înflorită.

— Spuneai că Domnița locuiește pe o pajiște, mi-a amintit Toug. Una de pe care florile nu dispar niciodată.

— Așa am zis, iar florile acelea se numesc stele.

— Acum știți cum a fost făcută rasa noastră, a continuat Baki, dar nu știți nimic despre voi. Ar trebui să-i spuneți lui Toug.

— Sunt conștient de asta, a recunoscut Mani. Giganții, nu cei despre care ai povestit tu, ci aceia care sunt din neamul care a construit hambarul ăsta, asupreau pisicile. Oamenii au fost făcuți ca să le ajute pe pisici.

— Și giganții ăștia mai mici, oamenii, de unde au venit, preînțeleptule motan? am zâmbit eu.

— Din Cerr.

— Corect.

Mani a părut foarte încântat de el însuși.

— Știam eu că am dreptate, fiindcă e singurul loc de unde ar fi putut veni, iar giganții erau deja aici.

— Multă vreme după moartea lui Ymir, unul dintre Overcini s-a însoțit cu o gigantă, am spus eu atât de încet, încât Toug a trebuit să se aplece spre mine ca să mă audă. Nu știu cu câtă vreme în urmă, probabil mii de ani pentru ei, deși e posibil să fi fost chiar mai mult de atât. Overcinul era Lothur. Unii spun c-ar fi fiul lui Valfather.

— Probabil că taică-său a fost un Overcin pe cinste, a gândit Mani cu voce tare.

— Da, l-am aprobat eu, asta dacă nu cumva a fost chiar unul din grupul care a plecat din Kleos.

— Și nu ne spui și numele gigantei? mi-a cerut Baki.

— Îl știi deja. Fiii Furiei n-au fost destul de puternici ca să reziste Overcinilor, dar aceștia nu i-au ucis pentru că le erau rude. Au vrut doar să scape Cerrul de ei, așa că i-au trimis aici.

— Dar noi? Noi cum de-am ajuns aici? m-a întrebat Toug.

— Preaînaltul Zeu ne-a ridicat dintre animale. Nu-i așa că sună oribil?

— Păi, *eu* nu prea cred, a intervenit Mani.

— Nici eu, i-am spus. Sunteți neștiutori, întotdeauna, și adeseori viteji și loiali. Niciun om care l-a cunoscut pe Gylf așa cum am făcut-o eu nu poate fi rușinat de faptul că e rudă cu el, deși cred c-au fost nenumărate rânduri în care lui i-a fost rușine cu noi.

— Dar e un câine magic! a exclamat Toug în timp ce Mani clătina frenetic din cap.

— O să vorbim despre Gylf mai târziu, i-am spus lui Toug. De fapt, sper s-o facă el însuși.

Gylf m-a privit de parcă l-aș fi vândut.

— Acum e vorba despre Baki și despre felul în care ai vindecat-o. Sau, cel puțin așa ar trebui să fie. Cum a apărut Aelfrice, Baki? Tu trebuie să știi.

— Ai spus că ne-am ridicat dintre fiare, a intervenit Toug. Că au crescut și s-au transformat în noi. Dar n-ai spus de ce.

— Pentru că așa a fost voia Preaînaltului Zeu. Crezi că discută astfel de lucruri cu mine? Nu se consultă cu nimeni.

— Trebuie să fi avut el vreun motiv.

— Fără îndoială, dar putem doar să-l ghicim. Eu cred, la fel ca Mani, că trebuie să păzim Mythgarthr de Fiii Furiei. Sunt cruzi de dragul cruzimii și distrug din pură plăcere. Animalele pe care El le-a creat nu fac astfel de lucruri. Și a sperat că, dacă ne-a dat înțelepciune și darul vorbirii, noi vom reuși să-i controlăm pe Fiii Furiei. Și asta facem.

— Dar mai facem și alte lucruri, a spus Toug privind spre Baki în căutarea unei confirmări.

— Așa e, facem. Construim case și hambare, și grajduri. De unde crezi c-au învățat Fiii Furiei să facă toate astea?

— Ne-au imitat?

— Te-ai prins! Din păcate, de prea multe ori îi imităm și noi pe ei, am completat eu, după care m-am întors spre Baki. E rândul tău.

— Întâi de toate, aș vrea să-i mulțumesc lui Toug fiindcă m-a vindecat, a zis fata după ce și-a dres glasul.

— Nu e nevoie, a murmurat Toug.

— Dar vreau s-o fac. Și mai vreau să-i mulțumesc și lui Sir Able fiindcă te-a adus aici și te-a învățat ce trebuie să faci. N-ai fi reușit dacă nu te-ar fi presat. Sunt conștientă de asta. În ceea ce privește crearea lumii Aelfrice, cred că e evident. A fost o groapă pentru tot ceea ce nu-și putea găsi loc în Mythgarthr, a oftat Baki. Dacă scuipați pe mine, voi fi onorată de atenția pe care mi-o acordați.

— Continui să ne respingi, deși te-ai lepădat de Setr, i-am spus eu.

— Cred că da. Atâta vreme cât am fost spirite elementare, Toug, nu puteam face rău. Crezi că spectrele, fantele și toate astea sunt atotputernice?

— Așa credeam.

— Te-ai înșelat. Odată ce Kulili ne-a dat trupuri, am început să facem tot felul de rele, pe ici, pe colo. Ea ne-a dojenit, iar noi ne-am întors împotriva ei și am aruncat-o în adâncurile apelor. Am vrut să fim liberi, iar pentru noi asta înseamnă să facem orice vrem, fără a fi judecați de nimeni și de nimic.

— Eu nu te-aș judeca, a zis Toug cu tristețe.

— Dar trebuie! Ești unul dintre zeii noștri. Încearcă să pricepi.

Toug n-a fost în stare decât să se zgâiască la ea. După câteva secunde, Mani a zis cu o voce plină de bunătate:

— Zeii fiecărei lumi sunt locuitorii celei de deasupra. Așa e Cerrul pentru noi, așa suntem noi pentru Aelfrice.

— Iar Aelfrice este pentru Muspel, a șasea lume, am adăugat eu.

— Acum știți totul, a oftat din nou Baki, iar în vocea ei se putea simți resemnarea.

— Ba deloc. Nimeni nu poate ști totul despre lucrurile astea, cu excepția Preaînaltului Zeu. Valfather mi-a spus odată că, dacă cineva va afla tot ce e de aflat despre toate cele ce sunt, va descoperi că, de fapt, el este Preaînaltul Zeu și că a fost dintotdeauna. Te-ai lepădat de Setr și te-ai închinat lui Toug. Ce rău ți-ar mai putea face cunoștințele mele după asta?

— Mi-e rușine pentru poporul meu, pentru Aelfii de Foc.

— Însă rușinea asta n-ar trebui să fie mai mare fiindcă știm cine sunteți. Vrei să-l răsplătești pe Toug fiindcă te-a salvat? Spune-i.

— Dacă n-o faci tu, o să-i spunem noi, a intervenit și Mani.

— Nu-i mare lucru de zis, a ridicat din umeri Baki. Știi că vă putem vizita lumea?

— Regina Pădurii a făcut-o, a completat Toug.

— Iar ai voștri pot ajunge în Aelfrice?

— Eu am fost acolo, a dat el din cap.

— Ne-am uitat în sus la voi și am văzut cât de puțină atenție dați rugăciunilor noastre. Cât de cruzi sunteți și cât de prostește vă comportați. Am vizitat lumea de sub noi. E un loc frumos, un tărâm al focului, unde sunt ființe extraordinare, puternice și înțelepte. I-am proclamat drept zeii noștri.

— E posibil să faci așa ceva? a întrebat Toug mărimdu-și ochii.

— Așa am făcut. Ne-am rugat lor, ne-am sacrificat proprii semeni pe altarele lor, i-am invitat să vină în Aelfrice ca să ne ajute în lupta noastră împotriva lui Kulili.

— Mama voastră, a șoptit Toug.

— Da, mama noastră. De secole întregi încercăm s-o ucidem. Zeii din Muspel ar fi trebuit să ne ajute și să facă un plan pe care să-l punem în aplicare împreună.

Pe Toug l-a trecut un fior.

— Dar nu toți ați procedat așa, am zis eu. La început ați fost doar voi, Aelfii de Foc.

— Noi eram liderii și îl urmam la rândul nostru pe Setr.

— Și Grengarm?

Baki a ridicat din sprâncene. Se cuibărise în fân cu genunchii strânși la piept; în pofida poziției, părea cumva că vrea, totuși, să fugă.

— Știai că Sir Able l-a omorât pe Grengarm? a întrebat-o Toug.

— Nu, a zis Baki și, fiindcă nu a mai vorbit nimeni, a simțit nevoia să repete. Nu...

— N-ai fost printre cele care dansau pentru el aici în Mythgarthr, i-am zis. Unde-ai fost?

— A fost greu pentru el să vină aici, ne-a răspuns ea de parcă ar fi vorbit pentru sine. Lumina galbenă a ochilor ei se încetșase. Unii dintre noi ne rugam încă la zeii de sus, chiar și după ce i-am acceptat pe cei din Muspel. Pentru el a fost un triumf că a putut ajunge aici.

— Osterlingii ne-au sacrificat dragonilor, i-am zis eu, aruncându-ne în Muntele de Foc. Le-am văzut fețele urlând în Grengarm când l-am ucis.

— N-o să mai întreb despre Gylf, a bombănit Toug. Știu că nu vreți să vorbiți despre asta.

— Nu acum, i-am zis. Poate mai târziu.

— Vreau în schimb să știu despre Grengarm și despre celălalt. Cum se face că au fost așa puternici? Mai puternici decât noi. Și chiar și decât poporul ei.

— Aelfii, a șoptit Mani.

— Și tu i-ai venerat, i-am reamintit lui Toug. Nu le mai știi nici măcar numele?

— Ba da, însă ei trebuie să fie măreți. Puteau face orice. Ea nu pare deloc în felul ăsta.

— Baki, i-am zis. Numele ei e Baki și e adoratoarea ta, singura pe care o ai. Cel mai simplu lucru pe care îl poți face este să te folosești de ea. Baki, vrei să ne explici tuturor de ce te găsește Toug atât de dezamăgitoare?

— Noi n-am fost făcuți ca să vă fim vouă zei, a completat Baki. Ai construit vreodată o casă?

Toug a clătinat din cap că nu.

— Dar probabil ai văzut toate lucrurile care sunt abandonate atunci când se termină construcția: capetele de bârnă, țiglele îndoite și cărămizile crăpate.

Toug i-a făcut semn să continue.

— Noi suntem ceea ce a rămas după ce Preaînaltul Zeu a terminat construcția lumii voastre. Suntem ceea ce El a adunat apoi și a îngropat.

— E târziu, am zis. Ar trebui să mergem la culcare, cu toții. Acum, că e din nou sănătoasă, și Baki va dori probabil să meargă acasă.

— Dar mie îmi place conversația asta. Aș putea să fac asta toată noaptea, a protestat Mani.

— Da, pun pariu! Și pe urmă ai dormi toată ziua de mâine. Însă Toug și cu mine trebuie însă să călărim, iar Gylf va trebui să alerge. S-ar putea să trebuiască să și luptăm.

După ce am spus asta, m-am întors spre Baki.

— Cum te-ai rănit?

— Adunam asinii pentru tine, stăpâne. Uri și cu mine am găsit vreo douăzeci. Când am încercat să-i aducem laolaltă, s-au separat în două grupuri. Ea s-a luat după unul, iar eu după altul. La asinii mei a venit însă un Fiu al Furiei.

I-am făcut semn din cap că înțeleg.

— Ar fi trebuit să fug, dar n-am vrut să abandonez animalele. M-a prins și m-a aruncat pe stânci.

— Îmi pare tare rău.

— Dar acum ești bine, a intervenit Toug.

— Mai bine ca niciodată, a zâmbit Baki, redevenind însă imediat serioasă. A trecut multă vreme până m-a găsit Uri. I-am cerut să mă ducă la tine, stăpâne, ca să mă poți vindeca. Dar n-a vrut. M-a dus înapoi în Aelfrice și apoi s-a întors ca să-l caute pe unul dintre zeii noi ca să mă vindece el.

Toug și-a îndreptat privirea spre mine, dar n-a vorbit.

— Pe urmă mi-a zis că zeul cel nou e mort și că nu se mai poate face nimic. Dar eu te-am văzut aici, sus... a oftat Baki. A trebuit să te caut o vreme, stăpâne, dar uite că te-am găsit și m-am apropiat cât de mult am putut.

M-am ridicat și am suflat în lampă.

— Mergi înapoi în Aelfrice. Spune-i lui Garsecg că nu mi-am uitat promisiunea.

— Dar, stăpâne...

— Fă ceea ce ți-am zis, i-am cerut eu, după care m-am întors spre Toug. Trebuie să dormim, altfel mâine nu vom fi buni de nimic.

Capitolul 5

CONFIDENȚE

Ceva mai târziu, după ce ne-am găsit un adăpost în casa aglomerată care îi aparținuse lui Bymir, Toug a simțit că nu adormisem și m-a întrebat în șoaptă:

— Sir Able, îmi mai spuneți un lucru, doar un singur lucru?

— Probabil, nu.

— De ce n-ați vindecat-o pe Baki?

— Mi-ai spus că domnița Idnn ți-a promis un scut, am început eu într-un târziu. Ți l-a dat?

— Nu încă, a șoptit Toug. Oricum, n-ar fi avut timp să-l picteze.

— Va trebui să-i amintești, i-am zis, iar noi trebuie să dormim.

Ascultător, Toug și-a închis ochii, însă imediat după ce a făcut-o, a văzut lumina soarelui, ierburi care se unduiau în vânt și siluetele mărețe ale unor munți din depărtare. I-a deschis imediat, dar n-a mai văzut decât întunericul și lumina firavă a unui felinar.

— Așa-i mai bine, i-am zis.

Stăteam lângă calul meu de culoarea norilor cu care mă întorsesem din Cerr, iar vântul care-mi fâlfâia penele de pe coif umfla coama și coada calului.

— Unde ne aflăm? m-a întrebat Toug în timp ce calul său, Laemphalt, păștea liniștit ceva mai încolo.

— Cei mai mulți oameni cred că aici, la al patrulea nivel, există o singură lume, i-am explicat.

— Păi și nu-i adevărat? a vrut să știe Toug pășind către mine.

În momentul acela și-a dat seama că poartă un scut pe braț, unul rotunjit în partea de sus și cu vârful ascuțit jos, așa cum folosesc unii cavaleri. Fondul era verde, la fel ca al scutului meu, dar pe el era pictat un grifon alb cu aripile larg desfăcute.

— Numai cel mai de sus și cel mai de jos nivel găzduiesc o singură lume, l-am lămurit. Restul au mai multe. Acum suntem în Viss. Se află la mijloc, la fel ca și Mythgarthr. Norr ne-a adus aici.

Iapa a privit în sus la auzul numelui ei, iar capul și spațele i-au devenit albe precum norii cei mai albi, în timp ce picioarele au continuat să păstreze culoarea norilor de furtună. La fel de cenușii îi erau și coama, și coada, care fluturau în vântul cald din Viss.

— E un cal magic! a exclamat Toug pradă unei mirări care îi acaparase toate gândurile.

— Nu prea e un cal, e o ființă mult mai bună. E la fel de înțeleaptă ca o femeie, dar nu e asemenea unei femei, iar tu ai face bine să încerci s-o înțelegi.

— Și ne poate duce dintr-o lume într-alta?

L-am aprobat cu un gest larg.

— Calul tău poate să facă asta?

Toug a clătinat din cap că nu.

— Dar cum sunt caii în Aelfrice?

— Nu prea știu ce să răspund, Sir Able, a rostit Toug după ce s-a gândit puțin. N-am văzut niciunul.

— Atunci nu există. Asta nu înseamnă că nu vei vedea niciodată un Aelf călare. De fapt, Uri și Baki au călărit unii dintre caii și asinii pe care i-au adunat. Atâta doar că orice cal călărit de un Aelf, aici sau în Aelfrice, este unul de-ai noștri, unul pe care Aelfii îl cred om, bărbat sau femeie.

— Cred că înțeleg, m-a anunțat Toug. Dar n-aveți de gând să-mi spuneți acum despre câine?

I-am făcut semn că nu.

— Poate nici nu trebuie. O să-mi spuneți mai târziu sau poate n-o să-mi spuneți deloc. Știu deja că poate vorbi, așa ca Mani.

— Da, i-am zis. Și nu. Poate vorbi, dar nu ca Mani. Motanul vorbește fiindcă e o combinație înfiorătoare între un spirit și o bestie, deși cele două n-ar trebui niciodată puse împreună. Gylf vorbește pur și simplu, e o însușire naturală. Are, desigur, suflet și un corp de animal. Dar ele sunt părți ale unui întreg. Știi să scrii, Toug?

Mi-a făcut semn că nu.

— Poate o să-nveți la un moment dat. Când o s-o faci, vei constata că mâinile tale pot vorbi la fel cum o fac buzele și că spun lucruri ușor diferite. Cu toate astea, tu ești un întreg cu buze și cu mâini.

— Vreți să spuneți că Gylf vorbește ca noi, spre deosebire de Mani?

— Cam așa ceva, l-am aprobat după care mi-am ridicat vocea: Gylf, aici băiete!

Toug a privit în jur și a zărit un animal care fugea undeva în depărtare. S-a făcut din ce în ce mai mic pe măsură ce s-a apropiat, până când s-a transformat într-un Gylf normal, care s-a așezat gâfâind la picioarele mele.

— Vorbeam despre tine, l-am anunțat. Când o să mă întorc în Cerr, vrei să vii cu mine?

Gylf mi-a făcut semn că da.

— Asta-i bine. Dar s-ar putea să nu ți se permită. Sau poate ai să vrei să mai rămâi pe-aici o vreme înainte să vii la mine. În ambele cazuri însă îi vei aparține lui Toug. Ne-am înțeles?

Gylf a repetat gestul aprobator, cu mai puțin entuziasm de data asta.

— Vreau să-i vorbești și lui. N-am să te oblig, ci am să te rog. Doar lui Toug. O s-o faci?

A urmat o tăcere lungă, dar într-un târziu Gylf a răspuns:

— Mda.

— Mulțumesc. Toug vrea să știe cum îți modifici dimensiunea. Vrei să-l lămurești?

— Câine bun.

Am așteptat o vreme, după care Gylf a adăugat:

— Câine din Cerr.

— Dar a fost al dumneavoastră înainte să mergeți acolo.

— Așa e. Mi l-au dat cei din poporul Bodachan. Motivele pentru care mi-au făcut un asemenea dar au fost întemeiate, însă complicate. O să lăsăm chestiunea asta pentru altă dată. Ce știi despre Vânătoarea Sălbatică?

— Are loc atunci când vânătorul Hern vânează prin aer ca o furtună. Nu știu dacă e adevărată.

— Hern e Valfather. E unul dintre numele lui.

— L-am auzit când eram mai mic, mi-a zis Toug înghițind în sec. Ăăă... calul care galopa în cer și copoi lui.

— Și atunci de ce spui că nu ești sigur că Vânătoarea Sălbatică e adevărată?

— M-am gândit că poate am visat.

— Visezi chiar acum, i-am zis.

În pofida faptului că Toug s-a gândit multă vreme la asta după ce s-a trezit, nu mi s-a părut c-a ajuns la vreo concluzie valabilă.

— Ți-am spus despre Giganții Iernii și ai Noptii Lungi. Probabil că te-ai gândit că au formă umană, ca Fiii Furiei. Cred că ți-am povestit însă despre unul care purta o mănușă, așa că nu ți i-ai mai imaginat ca fiind de formă omenească.

Toug a încuviințat din cap.

— Unii sunt ca noi. Alții nu. Există unul cu o sută de brațe și alți câțiva care au sau pot lua forma unor animale.

Fenrir e cel mai rău. Trebuie să înțelegi însă că nu-i o mare diferență între ei.

Toug a rămas tăcut, privindu-mă cu neîncredere.

— În perechi sau de unii singuri pleacă din tărâmul lor întunecat ca să fure și să omoare. Valfather îi vânează, uneori singur, alteori cu fiii lui, cu oameni ca mine sau cu toți deodată. Însă are întotdeauna cu el ceata de copoi care îi încolțesc și-i aduc pe giganți în bătaia săgeții. Ai spus c-ai auzit câinii.

Toug nu a reușit să spună nimic din cauza fricii pe care i-o trezea amintirea aceea.

— Se întâmplă uneori ca vreo cățea din haită să nască înainte să-i vină sorocul. Drumul pe care trebuie să-l facă în timpul vânătorii este însă prea lung, așa că-și abandonează puiul. Nu se întâmplă prea des, dar e posibil. Poate o dată la o sută de ani.

— Asta nu înseamnă o mie de ani în Cerr?

— Ba da. Când un cățeluș este abandonat astfel sau se pierde, poate cădea și ajunge aici în Mythgarthr. Cineva îl găsește, neajutorat și singur, flămând și înfrigurat. Ar putea să-l ucidă, dacă ar vrea. Sau să-l lase să moară de foame. Sau îl poate lua, așa cum au făcut cei din poporul Bodachan, ca să-l hrănească și să îl țină în viață. Dacă va proceda astfel, acel cineva va fi răsplătit pe măsură.

— Vreți să spuneți că Valfather îi va fi recunoscător când coboară aici ca să-l ia?

— Ai pălit! Ar fi asta un lucru atât de îngrozitor?

Toug a aprobat tremurând.

— Poate c-ai dreptate. Dar ar fi și un lucru minunat. Și dacă descoperă că animalul îl iubește pe omul care l-a salvat, cum crezi că se va comporta cu el? Crezi că-l va urî? El nu-i așa.

— Sper că nu, a mărturisit Toug cu ardoare.

— Nu. Ura e ceea ce-i animă pe giganți și e străină de ce fac Overcinii. Iar dintre toți, Valfather urăște cel mai puțin.

A trebuit să treacă minute bune până când Toug să spună timid:

— E tare frumos aici.

— Frumos și teribil. Ai observat cât de vii sunt culorile?

Toug a privit roată părând că observă pentru prima dată lucrurile din jurul lui.

— Da, m-a aprobat el, nu dădusem atenție acestui lucru, dar culorile sunt minunate, așa cum spuneți.

— Să știi că tu le faci să fie așa și, dacă vei renunța vreodată la ele, vei trăi într-un tărâm negru și sur. Dar nu de asta te-am adus aici și nici ca să-ți explic cum stă treaba cu Gylf.

— Dar chiar, unde e? a întrebat Toug privind în jur.

— Acolo unde a fost dintotdeauna. Eu te-am adus aici ca să-ți povestesc despre Valfather, am oftat apoi. Este foarte, foarte înțelept și foarte bun. Se sprijină pe aceste două lucruri – bunătatea îl face mai înțelept și înțelepciunea îl face mai bun. Ți-am spus că am stat în Cerr douăzeci de ani, deși ție ți s-a părut c-au trecut doar câteva zile.

— A fost destul de greu de crezut, a bombănit Toug.

— Te cred. Și nici n-a fost foarte exact pentru că anii aparțin acestui tărâm, Mythgarthr, ei nu înseamnă nimic în Cerr; dar cei douăzeci de ani reprezintă cea mai bună aproximație pe care o putem face. După tot timpul ăsta, Valfather mi-a vorbit într-o zi în privat, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. A început prin a mă întreba despre prima mea viață și a constatat că nici măcar despre băătălia cu Grengarm nu-mi aminteam mare lucru. Miedul pe care îl oferă la masa lui pare să aibă efectul ăsta, scutindu-ne totodată de multă durere. M-a întrebat dacă vreau să-mi readucă amintirile și i-am spus că nu. Valfather e mai înțelept decât noi. Din felul în care i-am răspuns și-a dat seama că-i ascund ceva și m-a întrebat dacă

sunt dispus să mă întorc în lumea voastră, în caz că-mi va permite asta. Nu mi-o puteam aminti pe Disiri, dar eram bântuit de sunetul numelui ei și de sentimentele pe care mi le trezea rostirea lui, așa că i-am spus că vreau să mă întorc.

M-am oprit, însă Toug n-a găsit nimic de zis, așa că au trecut câteva minute în care n-am făcut altceva decât să privim norii din Viss cum trec pe deasupra noastră și un castel ca o stea, care plutea printre ei.

— Ne-am dus apoi la izvorul Mimir, am vorbit eu într-un târziu. Am băut din apa lui și mi-am amintit de tine și de Gylf, dar și multe alte lucruri. Mă priveam cum beau apă în ruinele castelului Bluestone. Pe urmă, Valfather mi-a spus ce vrea de la mine. Acum ești zeu pentru Baki și pentru toți Aelfii. Știi asta deja.

— Nu le place să fim zei și nu-i învinuiesc pentru asta.

— Nici eu, fiindcă vina e a noastră. Există răutate și nebunie chiar și printre Overcini, dar sunt cu mult, mult mai neînsemnate decât ale noastre.

M-am oprit din nou ca să mă gândesc.

— Baki s-a sacrificat pentru mine. Ți-am spus asta?

— Nu cred.

— Așa a făcut. I-am băut sângele și asta m-a însănătoșit. Ar fi trebuit să înțeleg atunci cum stau lucrurile, dar n-am reușit. Nu mi-a venit să cred că pot fi zeu pentru cineva.

— Înțeleg, m-a aprobat Toug cu frenezie.

— În același fel, Aelfii au refuzat să fie zei pentru lumea de sub ei, preferând să le ofere lor venerația pe care ți-o datorau, de fapt, ție. Dar nu despre asta e vorba. Ideea este că Valfather m-a obligat să nu-mi folosesc niciodată superioritatea. Nu puteam să mă întorc aici în calitate de Overcin din Cerr.

— Vreți să spuneți că trebuie să vă purtați ca unul dintre noi? m-a întrebat Toug.

— Nu. Vreau să spun că trebuie să fiu mai umil decât oricare dintre voi. Nu mai am autoritate în Mythgarthr. Nu

voi mai avea niciodată. Deși vă sunt superior, fiindcă vin din Cerr, am jurat să nu mă folosesc niciodată de asta, iar dacă mă abat de la legământ, va trebui să mă întorc imediat.

Bietul Toug n-a reușit decât să înghită în sec.

— M-am gândit că e mai bine să știi, am continuat eu încercând să păstrez un ton egal. Din când în când s-ar putea să am nevoie de tine, de cineva care să aibă autoritatea din Mythgarthr în locul meu, așa cum ai făcut tu în seara asta. Trebuie să înțelegi de ce am nevoie de tine.

Toug a icnit.

— Tocmai de-aia n-ai voie să te sacrifici pentru mine decât dacă ți-o cer. Și nici n-ai voie să mă tratezi altfel decât până acum.

— Nnn... nu, Sir Able.

— Mă bucur c-ai înțeles. Și să nu spui nimănui. La urma-urmei, ăsta e doar un vis.

— Vine Uns, Sir Able. Îl vedeți? m-a întrebat Toug arătând spre silueta cocoșatului, abia vizibilă pe culmea unei coline mai mari.

Mergea caraghios, dar părea că se apropie destul de repede.

— Trebuie să mergem, am zis, iar dealurile înverzite din Viss, încununate de plop și cedri măreți, s-au transformat în reflecții pe suprafața unei ape.

Toug a clipit și s-a ridicat. Jăratul lucea stins, cu nuanțe de chihlimbar. Norr se profila peste silueta diformă a lui Uns, cu capul aplecat în așa fel încât buzele aproape că-l atingeau. Un moment mai târziu, silueta ei s-a preschimbat în ceață și a dispărut.

Toug s-a îndreptat de spate și a mai pus câteva lemne pe foc. Pe urmă, a îngenuncheat lângă mine.

— Mai mergeți s-o salvați pe sora mea?

— O să te trimit pe tine, i-am zis.

— E în dreptul meu să ridic pe oricine la rangul de cavaler, le-am spus tovarășilor lui Beel. Dacă se îndoiește cineva de asta, să mă provoace aici, pe loc.

N-a zis nimeni nimic, deși multe fețe s-au întors spre Garvaon.

— Aș fi vrut să pot oferi și pământuri, și castele falnice cavalerilor pe care îi investesc eu însumi. N-am însă nici de unele, nici de celelalte. Dar lordul Beel s-a oferit să remedieze lucrul ăsta.

Cei care se uitau la mine au început să murmure, cu voci șoptite și mai puțin distincte decât șuieratul vântului. Mi-am ridicat mâna și au tăcut.

— Unii devin cavaleri în castelele maiestuoase din sud, am continuat. Li se face o baie ritualică, în timpul căreia trei cavaleri îi asistă și-i sfătuiesc. De la asfințit și până la răsărit, trebuie să-și păzească și armele. Mai sunt flămuri, rugăciuni și cântece, și domnițe îmbrăcate în straie de mătase care asistă la întreg spectacolul. Noi avem aici o domniță, dar poartă haine din piele, iar pe spate are o tolă cu săgeți.

Toug s-a întors să se uite la Idnn, la fel ca toți ceilalți. Fata își ținea bărbia sus, iar privirea ei arunca scânteii la fel de luminoase precum cele din ochii pisicii negre care îi stătea pe umăr.

— Când se termină toate ceremoniile și cavalerul candidat a fost admirat și bârfit cum se cuvinte, se întinde un covor în fața celui care îl investește. Pe el îngenunchează candidatul și, din cauza asta, cei care îl folosesc sunt numiți cavaleri de covor.

Crol a izbucnit în râs, dar s-a liniștit foarte repede.

— Există însă și altfel de cavaleri. Unii care trebuie să vegheze la armele dușmanilor și nu la ale lor, viteji care devin cavaleri fiindcă toți cei din jurul lor știu că ei sunt

deja nobili, fiindcă au curaj, onoare și sunt iscusiți în mânuirea armelor.

Peste câmpie a trecut repede o fâșie de lumină. Vorbisem destul de tare ca să mă audă toată lumea, dar mi-am coborât glasul și am zis:

— Înaintează, Svon, și îngenunchează.

Svon m-a ascultat, mișcându-se nici prea repede, însă nici prea încet. A rămas pentru un moment în picioare în fața mea, înainte să se lase în genunchi. Se poate ca vântul să-l fi făcut să lăcrimeze.

Eterne a țâșnit din teaca ei bătută în nestemate în mâna mea și deodată n-am mai fost singur. Un grup de cavaleri-fantomă, bătrâni și solemni, tineri și galanți, stăteau lângă mine. O femeie din public a strigat de uimire.

Lama lungă și neagră a atins umărul drept al lui Svon, apoi și pe cel stâng.

— Ridică-te, Sir Svon, am zis.

Svon s-a ridicat cu un aer uimit. Am băgat-o pe Eterne înapoi în teacă, iar cavalerii-fantomă au dispărut.

— Toug, pășește în față, te rog, i-am poruncit.

Cu mândrie, Toug și-a luat locul lângă Svon. Purta încă hainele lui de țăran, însă de braț îi atârna un scut nou și verde, cu un grifon alb pictat pe el.

— Lângă tine stă un scutier, Sir Svon. Îl accepți?

— Cu bucurie, a răspuns Svon, dacă și el vrea.

— Îl vei servi cu credință pe acest cavaler, Toug? Așa cum tatăl tău m-a servit odinioară pe mine?

— Jur, a rostit Toug foarte tare și probabil din cauza asta glasul lui a sunat cumva găuit.

N-am chemat-o eu pe Norr. Însoțită de Gylf a trecut printre privitori și-a ajuns în fața mea. Am încălecat.

— Eu am să mă îndrept spre sud și o să-i iau cu mine pe Uns și încă doi oameni. I-am promis ducelui Marder că mă voi duce într-o trecătoare ca s-o păzesc și trebuie să-mi țin

cuvântul. Când îmi veți elibera servitorul din mâna Fiilor Furiei, să-l trimiteți la mine. El va ști unde să mă găsească.

* * *

În noaptea aceea, Toug a sperat să viseze la fel cum s-a întâmplat când a dormit lângă mine. N-a avut parte de asemenea vise, ci de limba caldă și rozalie a unei pisici. S-a întors pe spate și a spus:

— Bună, Mani. Ce s-a întâmplat?

— Vino cu mine, l-a îndemnat motanul cu glas șoptit.

Urmându-l pe Mani, Toug a părăsit tabăra și-a ajuns într-un loc care nu se deosebea de oricare altul din câmpia aceea pustie, cu excepția faptului că acolo stătea Idnn, așezată pe un mic scaun pliant și cu încă unul asemenea, pus în fața ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine, scutierule, a zis ea, deși n-am prea fost prieteni... Ia loc, te rog. Am adus scaunul ăsta pentru tine.

Toug s-a așezat, nu înainte de-a face o plecăciune.

— Mi-ai dat scutul și mi-ai spus că-mi veți fi prietenă toată viața.

Ea a zâmbit, dar de abia dacă s-a observat în lumina palidă a lunii.

— Te-ai exprimat cu multă curtoazie.

— Nu prea mă pricep eu la maniere. Nu știu cum să vorbesc unei doamne sau unui nobil ca tatăl dumneavoastră. Am zis pur și simplu adevărul.

— Sir Svon te poate învăța.

— Știu, dar n-a avut timp încă.

— Când vrea, poate să fie foarte manierat, a continuat Idnn, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Cei înțelepți știu cum să fie politicoși, l-a informat Mani pe Toug. Dar știu și *când anume* trebuie să fie politicoși.

— Și nu doresc să fie curtenitori întotdeauna, l-a completat Idnn. Sir Svon mă repede de fiecare dată, scutierule. Asta dacă nu cumva e tata prin preajmă. De ce se poartă așa?

— Nu mi-a spus.

— Bineînțeleg că nu. Știu că nu sunt frumoasă, dar...

— Ba sunteți, a sărit imediat Toug, iar Mani l-a aprobat cu un miorlăit.

— Femeile frumoase n-au nasul ca al meu.

— În satul meu erau o mulțime de femei și de fete, la fel cum sunt și aici, iar marea majoritate a sclavilor uriașului erau tot femei. Dar când încerc să mă gândesc la cineva aidoma dumneavoastră, nu-mi vine în minte decât regina Disiri, deși sunteți mult mai frumoasă decât ea.

— Ai cunoscut-o? Ți-a prezentat-o Sir Able sau...

Toug a încuviințat.

— Mi-ar plăcea și mie s-o cunosc. Crezi că Sir Able se va întoarce?

— Nu știu.

— Adresează-mi-te cu „Domnița mea”, i-a șoptit Mani, așa că Toug și-a repetat răspunsul.

— Nu știu, Domnița mea.

— Dar ai putea presupune, dacă ar trebui s-o faci?

— Nu știu ce să zic, a mărturisit Toug. Ne-a poruncit să-i trimitem servitorul după ce-o vom fi salvat pe sora mea. Nu cred că ne-ar fi ascuns dacă ar fi avut de gând să se întoarcă.

Idnn a dat neîncrezătoare din cap.

— Și l-a făcut cavaler pe Sir Svon, după ce acesta i-a fost scutier, așa cum sunt eu acum, a continuat Toug. Faptul că Sir Svon e cavaler înseamnă că vă însoțesc din nou doi cavaleri, ca pe vremea lui Sir Garvaon și Sir Able.

— Ai aflat ce părere are Sir Garvaon despre asta?

Toug a clătinat din cap și și-a strâns mai bine în jurul corpului mantia pe care o primise de la Idnn.

— Nu, nu, Domnița mea.

— Garvaon susține că Sir Able crede că asta fie îl va face pe Sir Svon un cavaler adevărat, fie îl va distruge. Și pe tine la fel. Mai crede că Sir Able ar putea să vină la Utgard ca să vadă cât de bine v-ați descurcat. Sau cât de rău.

— Nu cred că are dreptate, a contrazis-o Toug surprinzându-se și pe el însuși. Adică, sigur că e cavaler și știe multe, Domnița mea, dar nu cred că-l cunoaște pe Sir Able la fel de bine ca mine. Nu-i deloc omul pe care-l înfățișează Sir Garvaon.

— Pot să spun și eu ceva, Domnița mea? a intervenit Mani.

— Mai târziu, i-a răspuns ea ridicându-l în brațe și începând să-l mângâie pe cap. Acum vreau să-l ascult pe Toug. Spune-mi, cum e Sir Able?

— Nu știu cum să mă exprim exact, a început Toug, dar nu ne-ar testa în felul în care zice Sir Garvaon. Știe deja. Știe că suntem în stare sau, mă rog, știe cumva că Sir Garvaon și Sir Svon vor reuși.

— Doi cavaleri împotriva unui castel plin de giganți?

— Sir Garvaon, Sir Svon și noi, toți ceilalți, a adăugat repede Toug. Dumneavoastră, Domnița mea, tatăl dumneavoastră, Mani, Org și restul.

— Org?

— N-ar fi trebuit să spun asta, îmi pare rău.

— E un nume pe care nu l-am mai auzit niciodată.

— Permite-mi, Domniță Idnn, a intervenit Mani cu un glas ca untul topit. Pot să te liniștesc cu privire la această chestiune acum sau când vom rămâne doar noi doi.

— Vă rog să-i permiteți, Domnița mea. În felul ăsta o să vă spună ceea ce eu am trecut cu vederea.

— Org e o creatură îngrozitoare, care se arată rareori, a explicat Mani. E mai mare decât un asin, tăcut și se hrănește cu carne de om...

— Invențezi!

— Eu, Domnița mea? Te asigur că nu există nicio ființă mai puțin înclinată spre fabulație decât prea ascultătoarea ta pisică.

— Știi că minți, Mani, mă păcălești.

— Protestele evidente ale scutierului Toug m-au dat de gol. Înțeleg, a continuat Mani țâfnos. N-am să mai dau niciun alt detaliu, ci doar faptele pe care mi le-ai cerut, Domnița mea. Org este un servitor al lui Sir Able, de care are de obicei grijă cocoșatul ăla. Înainte de a pleca, în orice caz, înainte de discursul scurt, dar plin de grație prin care Sir Svon a fost declarat cavaler, i-a poruncit lui Org să rămână lângă Sir Svon și să-l asculte ca pe el însuși. M-am gândit că eu, împreună cu cocoșatul și câinele lui Sir Able am fost singurii martori la această discuție, însă acum mi-e clar că și scutierul Toug știe despre ea.

— L-am văzut, a zis Toug dorindu-și să-l înghită pământul în momentele acelea. L-am văzut, așa că l-am întrebat pe Sir Svon, care s-a gândit că e mai bine să știu, dar mi-a poruncit să nu mai spun nimănui.

— E îngrozitor de frumos, nu-i așa? a întrebat Idnn cu o strălucire stranie în ochi.

Toug a rămas cu gura căscată.

— Sir Svon, vreau să zic. Și-a spart nasul luptându-se cu giganții și probabil că-i va rămâne strâmb când se va vindeca, dar semne de felul ăsta sunt de așteptat la un cavaler viteaz. Ochi albaștri... a continuat ea oftând. Are și o gropiță în bărbie, ai observat, scutierule?

— Da, Domnița mea, a îngăimat pierdut Toug.

— Rugămintea mea este să nu mai spuneți la nimeni ce-am vorbit aici. Sunt sigură că vă dați seama cât e de important. Amândoi.

— În niciun caz nu vom spune, Înălțimea Voastră. Puteți conta pe mine, a zis Mani.

— Și pe mine, a adăugat repede Toug.

— Am auzit părerea lui Mani despre Sir Svon. El nu ezită să spună ce are în minte. Îți zice chiar și când nu ții neapărat să auzi, dar aş vrea să ştiu şi părerea ta, deşi îmi dau seama că i-ai fost scutier o singură zi.

Toug s-a cufundat într-o tăcere grea, așa că Idnn a continuat, încurajându-l:

— Trebuie să-ți fi făcut o idee despre el chiar și în timpul ăsta scurt.

— Îl cunoșteam de dinainte.

— Așa deci! Haide, promit pe cuvânt de domnișoară că n-o să te părăsc.

— Iar eu nu vorbesc decât cu domnița Idnn, l-a anunțat Mani. Și cu Sir Able, dar el nu e aici.

— Sunt multe lucruri pe care le ştiu de la Sir Able, a zis Toug. Dar sunt lucruri adevărate. Sunt convins că are dreptate.

— Despre Sir Svon? a întrebat Idnn, clar interesată. Din ce în ce mai bine. Ce-a zis?

— Ei bine, e mândru. Sir Svon, vreau să spun...

— Asta se vede cu ochiul liber.

— Ar fi trebuit să aibă un rang nobiliar, dar e fratele cel mai mic, iar apoi mama lui a murit. Taică-său s-a recăsătorit, așa că acum încearcă să scape de el. Îi privește pe toți de sus, chiar și pe rege, fiindcă e încredințat că toată lumea îl privește de sus, iar el trebuie să învețe la rândul lui lucrul ăsta. Așa mi-a zis Sir Able odată, când am vorbit despre asta.

— Am priceput. Continuă.

— Ar trebui să învețe că mândria nu e cel mai important lucru din lume. Mi-a mai zis că oamenii îl rănesc în permanență pe Svon fiindcă ei cred că trufia lui trebuie frântă. Mi-a spus că și el a făcut la fel. Sir Svon a suferit însă atât de mult, încât genul ăsta de tratament îi face și mai rău și de-aia poate că n-ar mai trebui să aibă parte de el.

— Și tu l-ai umilit, scutierule?

Toug a privit în jurul lui la noaptea înghețată și la lumina depărtate ale taberei. Era momentul pentru o minciună bine ticluită. Era convins de asta, așa că a mințit cu bărbăție.

— I-am zis vreo două, Înălțimea Voastră. Însă mi-am retras cuvintele după aceea. Nu cred c-a uitat, dar socot că nu mai e supărat.

Capitolul 6

UTGARD!

Zidurile și turnurile castelului Utgard se puteau vedea de la distanța unei întregi zile de călărit înainte să ajungi la ele. Nu erau deloc cum se așteptase Toug. La baza zidului se vedea un lanț muntos, cel puțin așa părea de la depărtare. Erau niște munți nu foarte înalți, dar abrupti. De pe ei se ridica un al doilea zid de bolovani potriviți cu grijă, fiecare dintre ei fiind mai mare decât o casă obișnuită. În vârful se înălța o palisadă făcută din trunchiuri de copaci atât de mari, încât bolovanii de la bază păreau niște pietricele. Turnurile de dincolo de ziduri păreau albastre de la distanță, dar și imense, atât de largi, încât apăreau cumva turțite și erau acoperite adesea cu un păienjeniș de schele, pe jumătate zidite și ele. La posturile lor, oamenii păreau mai mici decât furnicile; însă după ce Laemphalt a mai galopat o leghe, Toug și-a dat seama că nu erau oameni, ci uriași.

— Nu-i de mirare că regele nostru vrea să fie prieten cu ei, i-a spus el lui Laemphalt. Nu i-am putea învinge niciodată, nici într-o mie de ani, și nici nu i-am putea opri să facă orice doresc.

— Dacă nu poți vorbi ca un bărbat adevărat, taci din gură, s-a răstit Svon, pe jumătate întors în șa.

— Îmi pare rău, Sir Svon, mi-a scăpat, s-a scuzat Toug.

— Am omorât o creatură din astea zilele trecute și n-am de gând să mă opresc.

Din capătul coloanei, Crol a suflat într-o goarnă, apoi a strigat:

— Venim în pace!

În sinea lui, Toug și-a dorit în momentul acela ca și ei să fie primiți în același fel.

Câmpia pustie, care îi amenințase până atunci cu atâtea sunete misterioase și siluete fantomatice profilate vag în lumina asfințitului, lăsase locul unui ținut al fermelor; păreau să fie destul de sărace, cel puțin asta era impresia lui Toug, deși venea din gospodăria tatălui său, ale cărei pământuri sterpe abia dacă reușeau să le hrănească familia. Peste tot pe câmpuri puteau fi văzuți uriași. La munca de jos erau însă sclavi umani, majoritatea femei.

— Ia uite la ăla, a exclamat Svon arătând cu degetul. Habar n-are ce face.

Toug l-a îmboldit cu călcâiele pe Laemphalt până când a ajuns în dreptul stăpânului său.

— E orb, Sir Svon.

— Chiar așa? Cum poți să-ți dai seama de aici?

— E bărbat. Nu-i vezi barba?

— Ba o văd. Dar ce legătură are asta?

— Giganții își orbesc sclavii bărbați, i-a explicat Toug. Așa mi-a zis Berthold. Pe el nu l-ai văzut?

— Ba da, am văzut că era orb. Dar era bătrân, am crezut...

— I-au ars ochii. Procedează la fel cu toți bărbații.

Pe fața lui Svon s-a întipărit frica. Toug a înghițit și el în sec după care a spus:

— O au prizonieră pe sora mea. V-am zis.

— Da, dar pe ea nu au orbit-o, nu-i așa? Femeile de la fermă păreau în regulă.

— Nu erau în regulă, ci pur și simplu și-au păstrat ochii. Noi ar trebui să-l eliberăm pe servitorul lui Sir Able, să-i găsim caii și bagajele, pe care să i le trimitem înapoi. Sora mea era cu servitorul lui Sir Able, care probabil a fost deja orbit.

— S-ar putea să fie imposibil să-i găsim. Sper să nu fie, dar...

— Sir Able... el era conștient de lucrurile astea, Sir Svon. Cavalerul l-a aprobat gânditor.

— Știa că poți s-o faci. I-am spus și domniței Idnn după bătălie și poate că...

Svon și-a ridicat mâna reducându-l la tăcere.

— I-ai spus domniței Idnn? A întrebat ceva despre mine?

— A vrut să știe o mulțime de lucruri despre tine. Te place, Sir Svon, a mărturisit Toug.

— Nu ne vom mai referi niciodată la asta.

— Nu. Îmi pare rău, Sir Svon.

— Aș fi un nobil fără nicio proprietate dacă n-ar fi fost tatăl ei. Deocamdată, dețin un conac pe care nu l-am văzut niciodată. Ea e fiica unui baron și ai putea străbate Celidonul în lung și-n lat fără să întâlnești o femeie mai frumoasă. Se va mărita probabil cu un fiu de duce.

— Nu cred că sunt prea mulți din ăștia pe-aici, a intervenit Toug cu simț practic.

— Tatăl ei, la fel ca noi, se va întoarce la Curte după ce-și va încheia misiunea. Sunt sigur.

Toug l-a aprobat cu entuziasm, dorindu-și din tot sufletul ca Sir Svon să aibă dreptate.

— Era interesată de mine? Ți-a pus întrebări despre mine?

— Te place, Sir Svon, a repetat Toug. Înțeleg ce spui, dar să știi că te place.

— Un cavaler fără nicio experiență...

— Pot să zic și eu ceva? N-ai să te superi?

— Încearcă și-o să vedem, l-a îndemnat Svon cu un zâmbet trist.

— Când domnița Idnn se uită la tine, ea vede ceea ce vedem și noi ceilalți și nicidecum ceea ce crezi tu despre tine însuși.

— Adică...

— Un cavaler brav, care se trage dintr-o stirpe nobilă. Tatăl, mama... Un cavaler cu părul blond, ochii albaștri și cu o față pe care o plac de obicei femeile.

— Un cavaler la mila tatălui său...

— Seniorii îi răsplătesc pe cavaleri, a insistat Toug. Așa e legea, tradiția. Ai câștigat conacul luptându-te cu giganții. Spui că ești un cavaler fără experiență, dar o faci fiindcă probabil te gândești că nu te-ai măsurat niciodată cu un alt cavaler. Dar ce-o fi mai greu: să te lupți cu un alt cavaler sau cu un gigant? Eu știu care e mai înfricoșător dintre cei doi.

— Nasul meu se cam împotrivește argumentelor tale, a zâmbit Svon. Deși trebuie să recunosc că nu eram cavaler când mi l-ai rupt.

În fața coloanei, Fiii Furiei blocaseră drumul oprindu-i pe Beel și Idnn. Aveau sulite mai înalte decât un copac, burți dezgolate care păreau niște pânze păroase de corabie și bărbi lungi aproape cât statura lui Toug.

Garvaon li s-a alăturat lui Svon și lui Toug.

— Cică-s gărzile regelui, îți vine să crezi? N-au armură și au apărut deodată, de parc-ar fi stat la pândă. Înălțimea sa le-a cerut să ne ducă la regele lor, dar eu cred că ei vor să ne ucidă și să ne ia asinii. Mi-ar plăcea să-i văd încercând.

În spatele lui Garvaon se afla un bărbat îmbrăcat în haine împodobite, care a exclamat:

— Utgard! Acolo sus e Utgard. Toată viața mea am auzit despre orașul ăsta, dar nu m-am așteptat niciodată să-l văd cu adevărat în fața ochilor. O să fac niște schițe.

— E destul de mare, a mormăit Garvaon.

— Mare și plin de uriași. Serios, domnule cavaler, dacă ar fi să-i omori pe ăștia din față, ar apărea încă o sută înaintea noastră să ne îndepărtăm cu o jumătate de leghe.

— Ai dreptate, i-a spus Sir Svon străinului. Am făcut cunoștință?

— Doar în fugă, mi-e teamă. Știu c-ai întâlnit mulți oameni importanți. Eu sunt jupânul Papounce.

Și-au dat mâna, Svon rămânând destul de țeapăn.

— Toug este scutierul meu...

— *Toug*, s-a auzit din depărtare o voce ca un ecou.

— E singurul însoțitor pe care îl am deocamdată.

Toug a dat și el mâna cu Papounce, iar acesta din urmă a continuat:

— Ai o strângere de mână fermă, puternică. O să fii și tu cavalier în curând.

— Deocamdată nu prea știu nici cum să fiu scutier.

Garvaon și-a adus armăsarul destul de aproape ca să-i șteargă lui Toug o palmă peste umăr.

— Te caută cineva.

— Cred c-au trimis o servitoare ca să te aducă, l-a informat Svon în timp ce una dintre slujnicele lui Idnn care călărea un ponei închis la culoare se îndrepta spre carele cu bagaje.

Fata se chinuia din greu să-și mențină echilibrul în șa.

— Domnița Idnn, Sir Svon. Vreau să zic, nu sunt eu! a strigat ea, dar ea vă cheamă, domnule, și... și... oh, nu știu... dar domnița Idnn vă întreabă dacă n-ați vrea să i-l împrumutați și pe scutier, dar nu știu exact pentru ce.

— În cazul ăsta, va trebui să aflăm. Hai după mine, scutierule.

Toug și-a dat seama că Svon încerca să pară foarte serios, dar că perspectiva discuției cu Idnn îi îngreuna misiunea.

Gărzilor regelui li se mai alăturaseră doi giganți până când Toug și Svon au ajuns în fruntea coloanei. Unul dintre nou-veniți îi umbrea pe Beel și pe Idnn de parcă ar fi fost un munte.

— Va trebui s-auzim și noi ce-ai de zis, a tunat el.

— Iar eu nu te pot opri să asculți, i-a răspuns Beel, dar nu e un lucru pe care să-l facă un gentleman.

Fiul Furiei a rămas tăcut, încruntându-se și agitându-și lancea imensă.

— Regele Gilling dorește pisica fiicei mele, l-a informat Beel pe Svon, dându-și ochii peste cap în semn de exasperare față de o asemenea toană. Pisica pe care i-a dat-o Sir Able.

Mani a mieunat cu putere, pentru a le indica lui Svon și lui Toug că despre el e vorba.

— Nu știi de ce o vrea, a continuat Beel, și nici cum a auzit de ea. Dar asta ne-a transmis, sau, cel puțin, asta e ceea ce ne transmite acest ofițer.

Fiorosul uriaș și-a luat o mână de pe lance și a poruncit:

— Dă-mi-o imediat!

— Nu vrea să promită că ni-l înapoiază pe Mani și nici măcar că nu-l va răni, i s-a plâns Idnn lui Svon.

Mâna gigantului s-a întins după Mani, iar spada lui Svon a ieșit din teacă.

— Domnilor, domnilor! a strigat Beel ridicându-și ambele brațe. Asta e misiune diplomatică. Dumneata, domnule, s-a adresat el gigantului, află că eu sunt Lordul Beel, baron din Ținutul Regelui Arnthor. Pot să știu numele tău?

— Thrym, s-a auzit răspunsul, iar mâna imensă s-a retras.

— Va trebui să le explicăm acestor oameni, a continuat Beel arătând spre Svon și Toug, ce trebuie să facă, mai exact ce trebuie Toug să facă și de ce. Apoi vă vom da pisica, pe care o veți duce regelui Gilling. În felul ăsta, vă veți fi împlinit misiunea.

Beel și-a întors calul ca să poată vorbi cu Svon și Toug.

— În condițiile date, fiica mea e destul de rezervată în a-și preda animalul de companie. E de înțeles, sunt conștienți că și voi sunteți de acord. A vrut s-o ducă ea însăși Maiestății Sale, iar Thrym a fost de acord. Idnn e însă de pe drum, la fel ca noi toți, și n-aș vrea ca ea să intre în sala tronului până când nu s-a îmbăiat și nu s-a îmbrăcat

corespunzător. Apariția ei trebuie să facă onoare națiunii noastre, nu s-o defăimeze.

— Ea n-ar putea dezonora niciodată pe nimeni și nimic, a declarat Svon cu înflăcărare.

— Am zis că regele Gilling ne-ar putea aștepta până vom fi gata să fim primiți. I-am pune o zgardă de aur lui Mani și l-am parfuma, a zis Idnn, moment în care Mani a strănutat. Și pe urmă l-aș expune chiar eu în fața regelui. Însă namila asta de sol regal nici nu vrea să audă.

— Instrucțiunile lui sunt să-l aducă de îndată pe Mani în fața regelui, a spus Beel cel blând. Da, și să ne lase aici să așteptăm. Thryum aici de față i-ar fi permis lui Idnn să i-l ducă chiar ea pe Mani regelui, i s-a adresat apoi lui Svon. Doar este pisica ei. Însă eu n-aș permite așa ceva. Am propus să se ducă una dintre servitoarele ei.

— În niciun caz! a exclamat brusc Idnn. Beel a încuviințat.

— Acum că m-am mai gândit, tind și eu să fiu de acord. În orice caz, scutierul Tong este singurul înlocuitor pe care Idnn l-ar accepta. I l-am descris pe Toug lui Thrym și a părut să-l accepte. Acesta este scutierul lui Sir Sion, după cum ți-am spus, a zis Beel apoi, după ce s-a întors spre uriaș. Întrunește condițiile?

— Dacă nu face pe el.

— Nu trebuie să te duci, n-o să-ți ordon asta, i-a spus Svon lui Toug.

— Dacă se duce de bună voie, o să-i permiți? l-a întrebat Beel pe Svon.

— Fără Cal, a huruit uriașul. Eu merg pe jos, regele merge pe jos. Și tu poți să mergi pe jos.

Toug l-a aprobat și a descălecat, iar Idnn i l-a dat pe Mani.

— Ești foarte curajos.

Toug a luat motanul, pe care și l-a așezat pe umăr.

— N-ar fi trebuit s-o facă Sir Svon?

— Oricând, s-a avântat cavalerul.

— Sunt sigură c-ai vrea, a zâmbit Idnn, dar eu nu sunt de acord. Mani nu te cunoaște deloc. Toug și cu mine suntem singurele persoane de aici pe care Mani le știe și le îndrăgește, iar ceea ce urmează să i se întâmple va fi destul de înfricoșător chiar și în prezența unui prieten. Este însă un motan mare și puternic. Ce s-ar întâmpla dacă, de frică, l-ar zgâria pe față pe regele Gilling? Ce s-ar mai alege de diplomația noastră?

— Dar Sir Garvaon? a întrebat Toug.

A părut uimită de întrebare, dar după un moment de răgaz, a răspuns.

— Da, da, sunt sigură că l-ar duce pe Mani dacă i-aș cere lucrul ăsta.

— Nici eu nu mă dau în lături, i-a spus Toug. Dar oare Sir Able? El s-ar fi dus?

— Da, cu siguranță.

— Atunci așa voi proceda și eu, s-a hotărât Toug, apoi a privit la silueta imensă a lui Thrym, care era de două ori mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni. N-ar trebui să pornim? Îl facem pe regele tău să aștepte.

Drumul peste câmpie a durat ore întregi. Vântul aducea cu el praf și zăpadă de pe dealuri, iar mantia verde pe care Toug o primise de la Idnn nu reușea să le țină la distanță. Mani se așezase pe umărul în direcția căruia bătea vântul și se lipise cu blana lui lungă și călduroasă de urechea lui Toug, ceea ce era o mare ușurare, deși motanul tremura de frig.

Cu fiecare pas (și pașii trebuiau făcuți repede unul după celălalt, leghe după leghe, de vreme ce Toug trebuia să alerge ca să-l poată urma pe uriaș) coloana de cai și asini din spatele lui devenea din ce în ce mai mică. În fața lui au apărut câteva case construite neîndemânatic, mai mari decât hambarele, profilate în fața zidului imens; dincolo de ele se întindea o poartă care arăta ca o gură pe un chip

de dimensiuni colosale. Barele metalice, mai groase decât copacii și foarte dese, păreau că sunt dinții acestei guri imense.

— Uită-te bine, a tunat Thrym.

— Mă uit, i-a răspuns Toug. N-am văzut niciodată așa ceva.

— Și s-ar putea să nici nu mai vezi, râse Thrym, iar râsul lui era mai cavernos decât ropotul unei tobe de război și se auzea cu atâta cruzime, încât pe Toug l-au trecut fiorii. Pe aici, nu prea-i privim cu ochi buni pe ăștia ca tine. Dar lasă, că nici voi nu vă omorâți după noi.

— Vă orbiți sclavii, a îngăimat Toug, înghițindu-și nodul din gât. Am vorbit puțin cu unul. Așa mi-a zis, că l-ați orbit.

— Da, asta le facem bărbatilor.

— Dar eu nu sunt sclav, nici al tău, nici al altcuiva, sunt scutierul lui Sir Svon. Mani nu e nici el sclav, e pisica domniței Idnn.

— Nu orbim animale, l-a anunțat Thrym, iar Toug a simțit cum Mani se relaxează un pic.

La baza zidului se afla un șanț fără apă, atât de larg și de adânc, încât părea o prăpastie naturală, cu bolovani negri pe fundul ei. De pe un mal pe altul se arcuia un pod construit din trunchiuri imense, unse cu catran; deși era atât de mare, scârțâia și trosnea sub povara lui Thrym.

— Nu-ți face griji, a tunat uriașul. Ne pricepem la construit poduri. Suntem nevoiți. Ar trebui să-ți faci griji doar în privința mea. Ce anume mă împiedică să-ți iau pisica, să te zdrobesc în picioare și apoi să-ți arunc leșul în adâncuri?

— Nimic, domnule. Am doar speranța că n-o veți face.

— Dar ce-i cu săbiuța de jucărie care-ți atârână la cingătoare? l-a întrebat Thrym pe Toug când s-a oprit ca să-l lase să-l ajungă din urmă, arătând spre Sfărâmătorul de Săbii. Vrei să mă ataci cu ea?

— Nu, domnule.

— Pe sângele lui Ymir! Aici ai mare dreptate. Dar ia s-o vedem.

Toug a scos din teacă Sfărâmătorul de Săbii pe care l-a întins către Thrym, cu mânerul înainte, așa cum cereau regulile politeții.

— Nici măcar nu-i ascuțită.

— Nu, domnule, repetă Toug. Sir Svon nu mă lasă s-o ascut fiindcă se teme că m-aș putea răni. Sunt însă scutierul lui și e de datoria mea să am o sabie.

Un hohot de râs a zguduit trupul imens al lui Thrym.

Cel mai mare dintre turnuri avea niște trepte atât de înalte, încât gigantul a trebuit să-l care pe Toug, apucându-l de gulerul cămășii de pânză aspră pe care i-o cususe mama lui și clătinându-l ca pe o păpușă, în timp ce se chinuia din răspuțeri să-l țină pe Mani, înțeleștat la rândul său cu toate ghearele de straietele băiatului.

— Suntem pregătiți dacă ne atacați, vezi? a zis Thrym după ce l-a pus jos pe Toug, arătând spre treptele pe care tocmai le urcaseră. Cum o să se descurce ai tăi cu astea? Le trebuie o scară sau ceva. Iar noi o să vă atacăm de sus, fiindcă ne este la îndemână. N-o să vă placă ce-o să vă facem.

Gândindu-se că lui nu-i plăcea nimic din ceea ce făceau Fiii Furiei, Toug a răspuns:

— Cu siguranță nu mi-ar plăcea să fie nevoie să ne luptăm aici, domnule.

— Așa. Dar pe podul pe care tocmai l-am traversat?

— Nici acolo, l-a informat sincer Toug.

— E făcut ca să se aprindă repede, și avem și focuri pregătite pentru asta. Imediat după ce ajungeți pe el, aruncăm o torță. Credeți că vă puteți feri la timp?

— Da, domnule.

— Ba nu. Voi ăștia mici de la sud sunteți câtă frunză și iarbă, așa că vor mai fi o mie în spatele vostru care vor dori să înainteze. Podul va arde, iar voi odată cu el.

— N-am venit să vă atacăm, domnule, a zis Toug pe un ton umil, ci să facem pace. Dacă putem.

— Asta să i-o spui regelui Gilling.

În sala tronului putea îngrozitor, deși încăperea era pe cât de mare se așteptase Toug; arcadele de piatră ale tavanului păreau însă destul de joase pentru sutele de giganți care o umpleau cu hohote de râs și strigăte, tropăieli și zăngănit de arme.

— Uite-l pe rege acolo, a arătat Thrym spre latura cea mai îndepărtată a sălii imense, un loc unde înghesuiala era ceva mai mare. O să încerc să te aduc cât de aproape pot. Să mă urmezi și să ai grijă ca nu cumva să pierzi pisica.

Toug își dădea toată silința să facă întocmai, ferindu-se cu greu din calea uriașilor.

— Stai așa! i-a șoptit Mani în ureche. Ce vrea de la mine?

— N-am nicio idee, a murmurat Toug. Tot timpul ăsta am crezut că știi tu.

— Pisicile sunt curajoase de felul lor, a zis Mani în timp ce Toug s-a aplecat ca să încapă printre picioarele unui gigant. Iar eu sunt socotit viteaz chiar și printre pisici. Cu toate astea...

Vorbele motanului au fost întrerupte de un răget îngrozitor.

— *Thrym!*

— Da, Majestate!

— Unde e, Thrym? s-a auzit o întrebare asurzitoare. Mi-ai adus-o?

Una dintre mâinile gigantului s-a încheștat pe Toug, care s-a simțit ridicat de la pământ. Glasul lui Thrym părea mai puțin impunător în încăperea aceea.

— E aici, Majestate!

Peste capul a douăzeci-treizeci de uriași, Toug a zărit – așezat pe un tron de aur pe un pedestal atât de înalt, încât vârfurile coroanei sale de fier păreau că ating tavanul – un rege atât de mare și gras că, în ciuda staturii lor

monstruoase, Fiii Furiei de pe lângă el păreau să fie doar niște copii.

— Adu-l aici, Thrym.

Vocea regelui nu era nici prea gravă, dar nici prea înaltă; era pur și simplu asurzitoare, ca urletul unei furtuni.

— Dar ce e ființa aia care o ține?

— E servitorul pisicii, dacă nu vă e cu supărare, Majestate! Ăștia de la sud s-au gândit să trimită pe cineva să aibă grijă de ea, cineva pe care pisica să-l cunoască. Mie mi s-a părut o idee bună.

— Aduceți-mi masa!

Un uriaș ceva mai slab, care stătea lângă pedestal, a izbit podeaua cu un toiag încrustat în aur, făcând un zgomot înfundat, pe care Toug l-a asemuit fără să vrea cu felul în care ar fi ciocănit moartea într-o ușă.

— *Masa regelui!*

Patru bărbați orbi apucaseră de câte un picior. Erau călăuziți de o femeie care îi îndruma cu vocea și cu gestul. Pentru o clipă, privirea ei s-a oglindit în ochii lui Toug, însă imediat s-a abătut în altă parte.

— Acum, a spus regele după ce Toug a fost ridicat pe masă, trebuie să-mi povestești totul despre pisica asta magică, micuțule. Poate să vorbească?

— Da, Majestate, a recunoscut Toug, simțind însă imediat ghearele lui Mani cum îi pătrund în pielea de pe umăr.

— Atunci fă-l să-mi vorbească.

Mani a clătinat din cap, ștergându-și mustățile de obrazul lui Toug.

— Nu pot, Majestate, a răspuns Toug. Nimeni nu poate obliga o pisică să facă ceva.

Regele a început să râdă, iar burta lui i-a amintit lui Toug de un cutremur. Ceilalți uriași s-au alăturat și ei hohotelor regale.

— Dacă o să fiți pe placul lui, a explicat Toug, Mani s-ar putea să vă vorbească. Dar sunt absolut sigur că n-o să

scoată un cuvânt cu atâta lume de față. Pur și simplu nu procedează așa niciodată.

Regele s-a aplecat spre Toug, venind mai aproape cu fața lui rotundă și transpirată, mare cât o piatră de moară.

— E motanul tău?

— Este al domniței Idnn, Majestate. A vrut să vi-l aducă ea însăși, dar n-a lăsat-o tatăl ei, a răspuns Toug, după care a tras adânc aer în piept. N-a considerat că e îmbrăcată corespunzător pentru a se prezenta la Curte, Majestate. Nici eu nu sunt, știu asta. Dar, în cazul meu, am sperat că n-o să conteze atât de tare.

Regele Gilling a rămas tăcut câteva momente, apoi a rostit:

— O tunică frumoasă. În felul ăsta, n-ar trebui să-ți mai fie rușine să apari în fața mea.

— Mulțumesc, Majestatea Voastră, s-a grăbit să zică Toug.

— O tunică frumoasă, Thiazi! a continuat regele întorcându-se spre gigantul de lângă pedestal. Una dintre sclavele noastre să-i facă o tunică. Cu un lanț de aur, dacă găsiți unul îndeajuns de mic. Fă tot ceea ce crezi că e de cuviință.

— Voința Maiestății Voastre mi-e poruncă, a răspuns Thiazi cu o plecăciune.

— Lordul Beel are cadouri frumoase pentru Majestatea Voastră, a îndrăznit să spună Toug. Așteaptă dincolo de ziduri. Nu trebuie decât să-i permiteți să intre și el vi le va oferi.

— Așteaptă împreună cu domnița Idnn?

— Da, Majestate. Și cu Sir Svon, care e stăpânul meu, și cu o mulțime de alți oameni.

— Vreau să-i vorbesc acestei doamne Idnn. Dacă soțul ei nu-i permite, aveți grijă de el. Pisica?

— Numele meu e Toug, Majestate, iar al lui e Mani, a zis scutierul cu glas mieros, sperând să nu-l jignească pe rege. Iar lordul Beel nu e soțul, ci tatăl ei. Mama ei a

murit. Cred. Însă sunt sigur că vă va permite s-o vedeți. Pe domnița Idnn, vreau să zic, în momentul în care e îmbrăcată și pregătită.

— Asta e bine, a zâmbit regele. Va trebui s-o întrebăm de unde are pisica asta, nu-i așa, Thiazi?

— Într-adevăr, Majestate, a zis din nou sfetnicul și a făcut o plecăciune.

— Ah, dar asta pot să vă spun eu, a sărit Toug. Îl are pe Mani de la Sir Able. A fost motanul lui Sir Able, iar el i l-a dat domniței Idnn.

Capitolul 7

HELA ȘI HEIMIR

— Te supărî civa, dom'le? m-a întrebat Uns în timp ce se chinuia să transforme niște stâlpi și o pânză impermeabilă, pe care le luase din hambarul lui Bymir, într-un fel de pavilion.

Berthold Orbul încerca și el să-l ajute.

— O mie de lucruri, i-am răspuns eu.

— Te cam încurcăm, nu-i așa, domnule? a intervenit și Gerda care se străduia să gătească.

— Nu, deloc, am scuturat eu din cap.

— Dacă vreți s-o luați mâine înainte, domnule, și să ne spuneți unde putem să ne întâlnim după aceea...

I-am făcut din nou semn că nu.

— Vă faceți grijî pentru Org, dom'le? Dacî Sir Zvon îl grijește bini? Și io, dom'le. Org nu e rău cum să spuni. Da' nu-i nici bun, trebe grijit.

— Nu, i-am răspuns. Pot să vă ajut cu ceva pe tine și pe Berthold?

— Îi treaba noas', a zis Uns, de-a dreptul șocat. Doa' dacî credeți că nu facem ceva bini.

— Ba vă descurcați mai bine decât aș putea eu, am murmurat, așezându-mă pe pământ și începând să privesc flăcările, iar Gylf a venit și el lângă mine.

— Mai e și băiatul, a intervenit Gerda, lăsând să se înțealegă că știe bine ce zice. Sunt îngrijorată și pentru tânărul Toug, domnule.

— Nu trebuie să gândești așa, le-am spus. Aveți treabă de făcut. Îmi dau seama că și eu am treabă și mă străduiesc s-o fac. Însă eu trebuie să cuget, nu să muncesc. În Cerr am meditat destul de puțin asupra lucrurilor. Așa erau obiceiurile pe acolo. Valfather, Doamna și Thunor sunt foarte înțelepți și asta era de ajuns pentru noi. Îi slujeam cât de bine puteam, mâncam, beam, ne luptam în turniruri și cântam de câte ori aveam ocazia. Acum, nu e nimeni în afară de mine să gândească și unul dintre lucrurile la care trebuie să meditez cât mai profund este dacă Valfather a prevăzut asta.

Am luat un băț, l-am rupt și am aruncat cele două bucăți în foc. Apoi am continuat:

— Dar sunt sigur că s-a gândit la asta. Adevărata întrebare este însă dacă lucrul ăsta a afectat condițiile pe care mi le-a impus atunci când m-a lăsat să mă întorc. Și dacă asta e situația, fiindcă sunt convins că s-a gândit, cum anume mă afectează pe mine?

— Prea multă gândeală duce la pileală, m-a prevenit Gerda.

— Prea multe griji, vrei să spui. Prea multă gândire într-un cerc vicios în care mintea ți se întoarce mereu și mereu la același lucruri, fără să poată evada din cușca asta. Da, s-ar putea să ai dreptate, dar încerc să nu gândesc așa. Îmi doresc ca gândurile mele să fie ca unduirea mării. Mi-e dor de valuri, apropo, și nu mă îndoiesc că și vouă vă este.

Gylf și-a pus o labă în poala mea.

— O să vă spun la ce mă gândeam, fiindcă nu e un secret. Să ne lămurim însă despre Sir Svon și Toug.

Berthold Viteazul terminase de înfipt în pământ parii pavilionului, așa c-a venit și s-a așezat lângă Gylf, găsindu-și drumul cu ajutorul unui baston.

— Sunteți îngrijorați că Fiii Furiei s-ar putea să-i omoare, iar eu vă împărtășesc grija. Dar dacă n-aș fi plecat, Toug ar fi rămas mereu captiv lângă mine, iar Sir Svon n-ar fi fost altceva decât scutierul meu. Consecințele astea sunt clare,

nu ipotetice. Când, cu multă vreme în urmă... deși pentru voi nu s-a scurs de fapt chiar așa de mult timp, Sir Garvaon mi-a spus că sunt un erou, tipul de cavaler despre care se compun cântece.

— Așa-i! m-a aprobat Berthold.

— Așa își dorește să fie și Sir Svon, și are dreptate, fiindcă doar în felul ăsta meriți să fii numit cavaler. Nu vreau să spun că toți cavalerii trebuie să aibă un cântec al lor. Vor exista întotdeauna unii ale căror fapte de vitejie nu vor fi cunoscute. Înainte să-l înnobilez, Sir Svon a atacat o bandă de nelegiuți, de unul singur, cu sabia în mână. Pe unii i-a ucis, dar restul l-au bătut până când au crezut că e mort. Nimeni nu va scrie un cântec despre viteazul însângerat și lovit care s-a trezit și a văzut cum lupii sfâșie trupul neînsuflețit al lui Sir Ravd; despre băiatul care a alungat fiarele cu lancea ruptă a cavalerului căzut și apoi l-a îngropat de unul singur pe Sir Ravd undeva în pădure. Și poate c-ar fi meritat un cântec, așa că i-am dat ocazia asta. Un prilej de-a fi mândru și de el însuși, nu doar de strămoșii săi. Și Toug... El e un țăran care vrea să devină cavaler, ceea ce se va întâmpla dacă va avea loc să crească. Uns, tu îl știi mai bine decât Berthold sau Gerda, nu crezi c-am dreptate?

— Nu știu, dom'le, a răspuns Uns care încorda o bucată de sfoară ca să ancoreze un stâlp. Mai e și Pouk, dom'le. Țăla de-l aveai la fermă.

— E prizonierul Fiilor Furiei.

— Da' eraț' hotărât să-l ieliberăț'.

— Am fost și încă sunt. Mi-a fost servitor, unul foarte bun. I-am trimis salvatori și cred că ei se vor descurca.

— Nu lucrurile astea vă îngrijorau, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu, i-am zis eu ridicându-mi privirile din foc. În primul rând, la fel ca întotdeauna, mă gândeam la regina Disiri. După ce miedul pe care mi l-a dat Valfather mi-a

șters toate amintirile, singurul lucru pe care-l mai știam era numele ei. Însă nu vrea însă să vină la mine, așa încât va trebui să merg eu în Aelfrice, de-ndată ce voi putea.

— Și io cu matale, a declarat repede Uns.

— Se poate, deși mă îndoiesc. Acolo timpul se scurge mai încet. Nu ți-am zis asta?

— Și fratele meu mi-a spus la fel, a intervenit Berthold. El a fost răpit, sau cel puțin așa a crezut, și, când s-a întors eu eram deja bătrân, deși încă mai vedeam. Eram amețit uneori, ca și acum. Dar el! Fusesse doar un băiețuș când l-au luat, nici vocea nu i se îngroșase.

— Dar de ce l-au răpit, viteazule Berthold? Asta-ți amintești?

— Mi-a zis că i-au cerut să vorbească în numele lumii Aelfrice aici, sus, la noi. Doar că n-a făcut-o niciodată.

— Chiar mă întrebam.

— Îi cunoașteți, domnule, a intervenit și Gerda. A mai fost și aia care a venit când eu și Bert ne adăpostiserăm sub copac. Eu am zis că n-ar trebui să avem încredere în ea, dar ne-ați spus că dumneavoastră aveți deja.

— Uri.

— Da, ea, domnule. O cunoașteți.

— Da, le știu pe ea și pe Baki destul de bine, aș putea spune. Pe vremuri credeam că-l cunosc și pe Garsecg, chiar mai bine decât pe ele două. Acum știu însă mai multe lucruri, printre ele fiind și acela că Garsecg nu e Aelf.

— Uau! a făcut Gylf, dar asta am auzit doar eu fiindcă celorlalți li s-a părut că a lătrat.

— E demon, le-am explicat eu. Un dragon cu formă umană.

— Ș-ai s-îl uciz', dom'le?

— Nu, Uns, i-am răspuns eu clătinând din cap. Nu, atâta vreme cât nu sunt nevoit. Ne îndepărtăm însă de misterul fratelui lui Berthold și asta nu e bine fiindcă acesta e unul dintre lucrurile la care cugetam. Mai vreți să le auziți?

— Eu vreau, domnule, mai ales dacă e și fratele meu pe-acolo, m-a îndemnat Berthold.

— Bineînțeles. Spui că fratele tău nu-și putea aminti nimic din ceea ce i se petrecuse în Aelfrice.

— Nu, domnule.

— Păi, atunci avem trei mistere. Primul, de ce nu-și poate aminti? Al doilea, de unde a învățat graiul? Și al treilea, de ce nu vorbește?

— Și nu știți răspunsurile, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu pe toate. Pe al doilea îl putem afla cu ușurință, cred. A fost învățat să vorbească bine, așa încât să ne poată transmite mesajul pe care-l primise. Uns, tu ai o minte limpede. Ne poți lămuri cu privire la celelalte două răspunsuri?

— Di ce nu-ș' amintește, dom'le? Păi n-ai zâs matale la început? L-or vrăjât. Îs buni la vrăjătorie, ca toți Aelfii.

— Sunt convins c-ai dreptate, l-am aprobat eu. Dar de ce-au făcut-o?

— Cineva i-a transmis un mesaj, a murmurat Berthold.

— Da.

— Iar el n-a spus cine i l-a transmis fiindcă nu știe.

— Cred c-ai dreptate, am spus eu. Cel care l-a trimis a vrut să-și păstreze secretă identitatea, la fel ca și mesajul.

Gerda a aranjat mai bine una dintre crăcanele cu care își ținea vasul de gătit deasupra focului, apoi a zis:

— Atunci, înseamnă că nu ne-a transmis mesajul. L-a uitat.

Berthold a întins ezitant o mână până mi-a găsit brațul.

— E cineva aici.

Am privit spre Gylf, care și-a ridicat capul și, aparent nedumerit, a adulmecat aerul.

— L-ai auzit? l-am chestionat eu pe Berthold.

— Da, domnule, încă îl aud.

— Adie o briză, am zis eu punând mâna pe mânerul lui Eterne. Probabil vine contra vântului. Poate de-aia Gylf nu-l poate simți.

Am pornit în direcția aceea, cu Gylf la picioarele mele.

* * *

Când ne-am întors, Berthold și Uns dormeau tun, în timp ce Gerda era trează și-și încălzea mâinile la foc.

— E bine c-a rămas cineva de pază, i-am zis, așezându-mă lângă ea, dar acum poți merge să te culci. O să rămân eu de veghe, iar Gylf se trezește chiar și la cel mai mic sunet.

— Nu l-ați găsit?

I-am făcut semn că nu.

— Eu am tras cu urechea, domnule. M-am gândit că dacă îl ucideți, o să urle. Urechile mele nu mai sunt ca pe vremuri și m-am temut că o s-o faceți așa de repede încât n-o să se audă nimic.

— Nici nu l-am zărit, i-am mărturisit eu.

— Și totuși a fost ceva acolo, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Vreun uriaș?

Am clătinat din cap că nu. Gylf, care-l văzuse, mi-l descriesese.

— Un băiat, ca Toug?

— Nu, un om mare, în toată firea. După cum ți-am zis, nu l-am văzut, dar l-am auzit cum fuge. Unul ca el se poate mișca în tăcere doar atâta vreme cât nu trebuie să alerge, dar când e nevoit să fugă, nu face niciun zgomot atunci când tălpile lui lovesc pământul.

— Și câinele nu l-a putut prinde?

— Sunt sigur c-ar fi putut, însă nu l-am lăsat. Nu-ți aduci aminte cum te-a prins pe tine, în tufișuri?

— N-am să uit niciodată.

— Uns a vrut să știe ce mă neliniștește. Cred că i-am răspuns „o mie de lucruri”, am zâmbit eu. Se poate să fi fost o exagerare, dar unul dintre ele era amintirea felului în care

te-a prins Gylf. În fața ochilor îmi apare lanțul tău și apoi aud un geamăt. Mai degrabă un strigăt de durere.

— Sunt obișnuită, domnule.

— O să-l scoatem imediat ce ajungem la un fierar, îți promit, însă s-ar putea să mai treacă multă vreme până atunci.

Însă în seara asta nu mă tulbura lanțul, ci geamătul. După câteva clipe am adăugat:

— Nu cred că eu gemeam, sunt destul de sigur de asta.

— Dar dacă era doar în mintea dumneavoastră, domnule...

— Ar fi trebuit să gem eu? Nu, nu-i așa, și nu eu gemeam.

Dar atunci cine?

— Nu știu, domnule. Eu n-am auzit.

— Am încercat să mi-l amintesc pe cât de bine am putut, ca să aflu al cui era glasul. Aproape că ajunseseam la o concluzie când mi-am dat seama c-ar fi putut fi chiar Berthold, pe care l-a găsit Gylf. Te-ai gândit la asta?

Gerda a ațâțat focul.

— Berthold e trecut de prima tinerețe și e orb, dar e încă destul de puternic pentru un bărbat de vârsta lui. Și niciun om pe care-l cunosc nu e mai rezistent ca el la imboldul de-a fugi de frică. S-ar fi luptat, iar Gylf l-ar fi ucis. Omul care a fugit de noi era mai tânăr și cu mult mai puternic.

Gerda a rămas tăcută.

— Există mulți oameni care ar trebui uciși. Există mulți oameni care e musai să fie uciși pentru că altfel îți vor lua ție viața. Dar sunt sigur că acela care a fugit de noi, tânărul înalt pe care nu l-am văzut, nu face parte din niciuna dintre categoriile astea.

— Credeți că e al meu, domnule? Credeți că e Heimir al meu?

— Nu cred nimic. Pur și simplu a fost o idee.

— Nu știu ce să zic, domnule, chiar nu știu, a suspinat ea ștergându-și o lacrimă. Simt că e așa, că s-a întors la mine. Sau că eu am venit la el. Sau ceva de genul ăsta. Nu sunt însă

convinsă că nu e totul doar în inima mea. Nu l-am văzut, nu l-am auzit...

— O să-l lăsăm să se apropie mai mult data viitoare, dacă e vorba despre el.

— Sunteți tare bun, domnule... Domnule?

— Ce e?

— Și dacă e Heimir... o să-l răniți?

— Bineînțeles că nu. El m-ar răni pe mine?

— Se poate, domnule, a răspuns ezitant Gerda, dar asta dacă n-aș fi eu cu dumneavoastră. Nu știu ce să zic. Însă cu siguranță e hămesit.

— Și noi la fel. Nu prea e de mâncare pe-aici.

— Mai la sud, dincolo de munți...

Am întrerupt-o cu un gest din cap.

— Trebuie să merg și să păzesc trecătoarea. Nu vom trece la sud de munți pentru o bună bucată de vreme.

— Știu că nu ne veți lăsa să murim de foame, domnule. Nici dacă o să vină și el cu noi.

Ceva uriaș stătea întins pe un pat de ferigi într-o peșteră joasă; pentru o fracțiune de secundă, i-am simțit foamea și singurătatea. M-am uitat în sus. Norr mă privea, iar capul ei și ochii negri abia se zăreau. Am sperat că avusese și ea viziunea aceea.

— Mi-ați spus că v-ați dumirit cu privire la geamăt, domnule. Cel din momentul când m-ați văzut prima oară. Ce-a fost?

— L-am auzit când te-am văzut în lanțuri, am zis eu, încercând să alung fumul care îmi bătea în față, și m-am mutat ceva mai la stânga. Probabil ai să crezi că mi s-a părut.

— Nu. Dar dacă spuneți dumneavoastră, m-a încurajat ea.

— Spun! Îmi știu bine culorile gândurilor și geamătul n-a fost o impresie. Nu era al tău și nici al lui Gylf. Nu știu de ce spun asta, dar sunt convins că-i așa. Mai era cineva

acolo, cineva pe care nu-l puteam vedea. Gândurile îmi erau încețoșate de Aelfi și, cel mai probabil, a fost Garsecg, am zis eu și-am făcut o pauză. Garsecg nu e Aelf, dar s-a prefăcut că este. Despre el o să-ți vorbesc însă, poate, altădată.

— Acum v-ați răzgândit, domnule, a șoptit Gerda.

— Da. Mi-ai spus c-ai văzut o femeie bătrână lângă mine.

Gerda m-a aprobat timid din cap.

— Cred că era stăpâna lui Mani. Probabil l-ai văzut. E un motan mare și negru.

— E pisica unei vrăjitoare, dacă e să-mi dau cu părerea.

— Da, doar că acum e motanul domniței Idnn. Vrăjitoarea a murit, însă mai zăbovește însă prin lume. Când Baki s-a adăpostit în fânul din hambar, fantoma fostei lui stăpâne i-a spus lui Mani să ne cheme în ajutor.

— Și ne bântuie, domnule?

— Mă cam îndoiesc. Cred că s-a dus la Utgard cu Mani, deși n-am cum să fiu sigur. Hai, întinde-te! Încearcă să dormi.

— Dacă asta e tot ce vă neliniștește, domnule. Speram să vă pot fi de ajutor cu mai multe.

— Mă îndoiesc, Gerda, am râs eu. Niște Aelfi voiau să sacrifice o femeie frumoasă în Peștera Grifonului. Cine era și oare ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Pe Ler, nu știu, domnule.

— Era foarte înaltă. Avea părul negru și pielea albă ca laptele, am continuat eu conturând cu mâinile în aer silueta unei femei invizibile. Dacă nu știi cine era și niciunde s-a dus...

— Jur că nu știu, domnule.

— Te cred. În cazul ăsta, răspunde-mi la altă întrebare. De ce i-ar oferi Aelfii lui Grengarm una dintre femeile lor?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule. Dumneavoastră știți?

— Se poate. Grengarm era o creatură foarte asemănătoare lui Garsecg, dar el părea să fie adevărat aici în Mythgarthr.

Uite, Toug! El era din Glennidam, un sat unde sunt adorați Aelfii.

— Asta nu-i bine, domnule. Nimeni n-ar trebui să facă asta.

— Da, n-ar trebui s-o facem. Nu cred că e foarte greu de explicat de ce-i venerează oamenii din Glennidam, dar chiar și așa e greșit. O întrebare mult mai bună, care mi-a venit în minte, însă mult prea târziu, este de ce îi lasă Aelfii s-o facă.

Expresia întipărită pe chipul Gerdei arăta că nu înțelege nimic.

— Ai pomenit-o pe Ler, mama. Să presupunem că ea, împreună cu Valfather și Lothur ar apărea în fața noastră, ne-ar aduce ofrande și s-ar ruga nouă. Cum ai proceda?

— Eu... Gerda părea năucită. Păi... păi, aș zice că-i o greșeală sau poate că vor să facă o glumă.

— Exact, dar Aelfii, care ar fi trebuit să spună exact același lucru, n-au făcut-o, am zis eu remarcând luna care se ridicase binișor deasupra câmpiei.

— Mă gândesc că le place, domnule, a presupus Gerda într-un final.

— Întinde-te, am îndemnat-o. Ia și dormi!

După ce luna s-a ridicat îndeajuns încât să văd tocmai până la munți, m-am ridicat și m-am îngrijit de sacii de la șeile cailor. Cei ai lui Berthold și ai Gerdei erau încă strânși în curele, la fel ca și cei de la asinul lui Uns. Pe cei ai lui Norr i-am scos de tot. Cum stătea așa, întinsă pe pământ, iapa mi-a răsuflat în față, aducându-mi în minte imaginea unui mistreț, imens și sălbatic, scurmând pe celălalt mal al unui pârâu.

Mi-am aruncat tolba cu săgeți pe spate și mi-am încordat arcul. Coarda pe care mi-o dăduse Parka cânta sub degetele mele, cânta cântecele bărbatilor la seceriș, cântecele cu care femeile își adorm pruncii cu pleoape grele, cântece de război și cântece urlate în cârciumi, cântece de slavă, înălțate în altare în timp ce bușteni în flăcări ard boi

întregi, iar siluetele Overcinilor, care poartă coifuri ornate cu coarne și au părul din fire de aur, apar în fum, toate acestea și multe altele unite într-un singur imn al umanității, unul acompaniat de păsări cântătoare.

* * *

— Porc bun, a zis Gylf lingându-și buzele. Îl vrei?

I-am spus că da.

— E departe! Îi iau urma.

Din numai doi pași, Gylf a dispărut din raza mea vizuală. Rămas în întunericul adânc de sub copaci, m-am gândit la puținele vorbe și la remarcile scurte pe care i le adresasem lui Uns, lui Berthold și Gerdei și la întrebările și comentariile lor. Pe urmă, după ce-am făcut vreo sută de pași furișați, am șoptit:

— Disiri.

Gylf găsisese mistrețul; aduse de vântul nopții, lătratul său și grohăitul porcului ajungeau până la mine.

Jotunland, m-am gândit. Eram în Jotunland. Pustiu și frig și un pic prea uscat.

Berthold Viteazul ne povestise despre cum săpase fântâni adânci, a căror construcție îngrozitoare durase luni întregi, dar care nu făceau nici ele față în anii secetoși; ne povestise despre cum cărase găleată după găleată pe câmpuri, și despre luptele teribile dintre Fiii Furiei pentru controlul vreunui pârâiaș care apărea vremelnice și nu ajungea niciodată până la mare.

Uite, ăsta e un alt mister. Mari și puternici cum sunt, Fiii Furiei ar fi putut trăi oriunde. De ce au ales să locuiască aici?

Oare zeii din Cerr îi alungaseră cu adevărat pe Giganții Iernii și ai Nopții Lungi mai departe de Soare? Sau ei își aleseseră singuri sălașul? Cavaleri ca Svon, Garvaon sau

Woddet n-ar fi putut niciodată să-i alunge pe uriași dincolo de munți.

Când am ajuns la firul de apă, lătratul câinelui și grohăitul mistrețului se auzeau mai tare, semn că erau mai aproape. Undeva pe-aici, Gylf avea să mâne mistrețul prin vreun vad până pe malul pe care eram eu, asta dacă nu cumva îl omorâse deja.

În cazul în care Gylf reușise să evite colții imenși ai mistrețului. O săgeată bine ținută ar fi putut sfârși vânătoarea sau s-o aducă aproape de sfârșit. Am pus o săgeată la *nock*, am întins coarda, dar apoi am slăbit-o ca să privesc spre cer. Începuse să ningă, însă luna continua să lumineze așa încât sclipirea-i argintie părea învăluită în ceață, frumos și amenințător în același timp. Până acum călătorisem încet și a doua zi urma să ne mișcăm și mai încet; deși nu ne simțisem confortabil până acum, a doua zi urma să fie și mai greu. Cine ar vrea să trăiască aici?

Mistrețul, evident. Eu știam însă că mistrețul trebuie să moară.

A doua zi am fi avut carne. Nu doar pentru mine și Gylf, ci și pentru Berthold Viteazul, Gerda și Uns. Mâncare până și pentru tânărul acela mătăhălos care se apropiase atât de mult de tabăra noastră. Tânărul (zi-i pe nume, mi-am spus eu, doar are unul) pe care mama lui suferindă îl numise Heimir în speranța că acesta va fi acceptat de Fiii Furiei, tânărul care zăcea lihnit în peștera lui dintre dealuri.

Un bărbat de dimensiunile lui, unul care cântărea probabil cam jumătate cât Norr, avea nevoie de multă mâncare, greu de găsit în pustietatea aceea. Adevărații Fii ai Furiei erau însă mult mai mari, iar ei se puteau hrăni doar fiindcă aveau sclavi pe care-i puneau să muncească.

Câinele și mistrețul se apropiaseră și mai mult. Auzeam vreascurile rupându-se sub pașii lor, o succesiune de pârâituri scurte care în mintea mea se transformase într-un zgomot continuu.

Mi-am dat seama deodată că regele Arnthor ar fi fost mai inspirat dacă le-ar fi trimis Fiilor Furiei pâine și brânză, că misiunea diplomatică a lordului Beel era din start un eșec. Fiii Furiei nu aveau cum să se oprească din incursiunile lor la sud în căutare de sclavi, fiindcă fără ei n-ar fi avut ce să mănânce. Niciunul dintre uriași nu putea să cultive sau să prindă îndeajuns pentru a se hrăni pe el, soția și unul sau doi copii. Pur și simplu erau prea mari pentru asta și aveau nevoie de prea multă hrană.

E drept că nimeni nu le văzuse vreodată femeile.

Mistrețul s-a năpustit din desiș, iar eu am trimis repede o săgeată, care a şuierat de lângă urechea mea și a dispărut în întuneric. Vierul, care în lumina lunii părea negru precum catranul, a fost nimerit în umăr și sângele a început să-i curgă abundent în timp ce se îndrepta spre mijlocul pârâului. Deodată, s-a întors să-l înfrunte pe Gylf, dar picioarele i-au cedat și s-a rostogolit pe o parte.

Apa i-a dus leșul câțiva pași mai jos, dar nu mai mult.

Gylf a apărut și el din desiș și mi-a strigat:

— Bună lovitură!

— Mulțumesc, i-am zis eu în timp ce scoteam coarda arcului. Te-a rănit?

— Nici măcar nu m-a atins, mi-a răspuns Gylf după care și-a lăsat botul în jos, ca să bea apă.

Măcelăritul și jupuitul mistrețului mi-au luat mai bine de o oră. I-am tăiat capul și picioarele din față (Gylf a cerut un picior doar pentru el), iar restul cărnii mi-am pus-o pe umăr. Ne-am întors ceva mai încet din cauza greutateii, dar distanța nu era chiar atât de mare.

— Vorbesc. Ca să poată rosti cuvântul ăsta, Gylf a trebuit să lase să-i cadă din bot piciorul de porc, dar a pus imediat instinctiv laba pe el. Îi auzi?

Am clătinat din cap.

— Pe ea n-o știu, m-a informat el după care și-a apucat prada și a rupt-o la fugă spre tabără.

Când l-a văzut pe Gylf apropiindu-se de foc, s-a ridicat și, pentru un moment, am crezut că nu se mai termină; părul încurcat îi atârna până pe umeri, fața plată părea să-i fie făcută doar din ochi și din bărbie, avea gâtul gros cât talia mea, iar sub umerii largi i se vedeau sâni ridicăți, ascunși doar pe jumătate de o bucată de piele tăbăcită. Brațele îi erau groase și pline de pistrui, iar la capătul degetelor avea gheare. Talia îi era înaltă, iar șoldurile, ascunse de o fustă zdrențuită, erau foarte largi și se sprijineau pe o pereche de picioare imense, cu genunchi atât de osoși și de proeminenți, încât se vedeau și în lumina vagă a focului.

— Bună seara, a zis ea cu o voce mai groasă decât a unui bărbat. Sunteți Sir Able? Eu sunt Hela, fata ei. Mi-a spus că e în regulă să vin. Aia e mâncare?

Gerda s-a ridicat și ea, iar capul abia dacă trecea de talia fiicei sale.

— Nu v-ați supărat, nu-i așa, domnule? N-ar... n-ar fi trebuit să... știu. Doar că... doar că ea este...

— Fiica ta.

— Da, da, domnule! E copilașul meu, a completat ea fără niciun pic de ironie.

Uns s-a ridicat și el, zgâindu-se la Hela. Berthold era deja în picioare, bâjbâind cu mâinile în întuneric.

— Hela? Hela? repeta el.

Fata a făcut un pas în spate, deși era cu trei capete mai înaltă decât oricare dintre noi.

— Bert nu-ți va face niciun rău, a zis Gerda încetișor.

— Hela, a zis Berthold punând o mână pe ea, după ce a găsit-o într-un târziu. Eu sunt tatăl tău, tatăl tău vitreg. Mama ta nu ți-a vorbit niciodată de Berthold Viteazul?

Am pus mistrețul la loc ferit, lângă foc.

— Plecaseși înainte să ajung eu la Bymir. La fel și Berthold Viteazul. Care acum a devenit orbul Berthold. Ei au făcut asta. Dar sunt același. Același care a iubit-o pe mămica ta cu mult înainte.

Fata s-a aplecat și l-a îmbrățișat.

— Ah, Hela! a exclamat încetișor Berthold. Ah! Ah, Hela!

Deși nu erau cântate, vorbele lui sunau ca o melodie.

— Am pute' să frigem puțin din ăla, dom'le? m-a întrebat Uns, care se trăsesese lângă mine pregătind niște țepușe.

— Cred c-ai vrea mai degrabă să mergi la culcare.

— Îs mai degrabă hămesât, dom'le, s-a încăpățânat el, iar când a văzut că ezit, a insistat: n-o să iau decât ce-mi dați.

— Ia tot ce vrei. Ai să pregătești ceva și pentru Berthold?

— Da, dom'le. Bucuros! Da' pen' asta, dom'le? Matahala o să vrea o mulțame...

— O să vrea, sunt sigur. Dar poate să-și pregătească singură hrana. Dacă vrea să mănânce cu noi, trebuie să muncească alături de noi. Și-ar fi bine s-o facem să înțeleagă asta încă de la început.

— Frig și pen' mata. Îi o onoare, dom'le.

— De vreme ce Hela își poate pregăti singură carnea, pot și eu, am zis, după care m-am așezat lângă foc și-am luat una dintre țepușele pe care le cioplise Uns. Taie-mi și mie niște carne, te rog.

— Da, dom'le. N-ai dormit, nu, dom'le?

— Nu, și chiar trebuie. Dar mai întâi vreau să mănânc ceva.

În ciuda acestor vorbe, când Uns, Berthold și Gerda s-au culcat din nou, când până și Gylf adormise întins pe o parte și sforăia, am rămas treji doar eu și Hela, care îmboldea jăratecul cu o țepușă la capătul căreia se afla o bucată de carne de două ori mai mare decât pumnul meu. Am stat o vreme cu ea, întrebând-o tot felul de lucruri și păstrând apoi tăcerea o vreme ca să mă gândesc la răspunsurile ei.

— Nu știu să mă joc cu vorbe care plac urechilor bărbatilor, mi-a zis ea. Dacăș fi știut, eram deja la casa mea cu țoale și sclavi ca tatăl ăsta nou, care m-ar fi așteptat și așa fi avut câte un bou la fiecare cină. A început să râdă

dezvelindu-și dinții care erau de două ori mai mari decât ai mei. Sunt însă așa cum mă vezi. Cum mă auzi, domnule cavalier. Ce uriaș ar fi însă nebun să mă ia de nevastă? Lor le plac femeile lor, pe care le fură din Jotunhome. Sau fecioarele de la sud, cât niște păpuși, cu mâini îndemănătice și buze de miere. „Oh, oh, ești așa de bun! Ia-mă!” Așa c-am căutat bărbați de mărimea mea în munții Șoarecilor. I-am și găsit, le-am fost servitoare, dar nu m-am ales decât cu bătaia.

— Te-au alungat? am întrebat-o eu.

— Mai degrabă m-au vânat. Nu mi-ai observat cuțitul? I-am făcut semn că da.

— Ei, unul dintre ei nu l-a văzut la timp, a hohotit tare și gros Hela. Se zice că în sud sunt unii așa-zis bărbați care pălesc atunci când văd o lamă scoasă din teacă. Fricoși și proști! Nu cuțitul îți ia viața.

— Câți ani ai, Hela?

— Suficient de mulți ca să deosebesc un paj de-o țitoare. Te nedumerește c-am venit alergând la mama, domnule cavalier?

Și-a scos carnea din țepușă, a mușcat zdravăn din ea, și-a șters buzele cu brațul, apoi a început să-și lingă degetele.

— Nu. Erai înfometată. Cu siguranță că și eu aș face la fel, dac-aș avea o mamă la care să mă duc.

— Stăm pe lângă Drumul Războiului. Eu și Heimir adică, mi-a spus Hela punându-și înapoi țepușa și bucata de carne pe cărbunii încinși. Uneori mai primim câte ceva.

— De la mine n-ați cerut nimic când am trecut pe acolo.

— Nu te-am văzut, domnule. Câți cai?

— De povară? Nu aveam niciunul.

— Și atunci ce să ne fi dat, domnule cavalier? a surâs ea; deși nu era un zâmbet prea plăcut, am simțit că pune în el toată căldura de care e în stare. Nici măcar cerșetorii nu lucrează degeaba.

— Păi chiar că nu aveam ce să vă ofer. M-ați fi jefuit?

— Să ataci un cavaler? Călare și cu spada la el? a început să râdă Hela. Nuuu. Eu nu! Și nici Heimir. Nu are ce-i trebuie pentru o asemenea bătălie. Cel mai mult ne plac cei care se întorc din expedițiile de la sud, cu marfă, domnule, cu sclavi mânați în grupuri mari, strâns legați între ei precum cârnații, și cu cai de povară încărcăți.

Deodată vocea fetei s-a preschimbat într-o tânguire:

— Binecuvântat să fii, cel mai ales dintre Fiii Furiei! Binecuvântată fie Furia, mama adevărată, mama tuturor. Fie ca ea să zâmbească mereu asupra ta și să te ocrotească dacă-mi dai o fărâmbă din ce-ai câștigat în sud și duci acum pe Drumul Războiului. O fărâmbă pentru mine, mărețule? Puțin și pentru fratele meu? Nu mai mult decât ai lua pe o măsea, stăpâne!

Deși era deja ascuțită, vocea i-a devenit și mai înaltă.

— *O fărâmbă pentru mine. Pâine pentru fratele meu. Pomană e pentru copii bunătatea eroilor!* Așa ne milogim și apoi îi urmărim, fiindcă uneori ne lasă să șterpelim câte ceva.

— Asta nu e o viață potrivită pentru o fată, i-am zis eu. Nici măcar pentru una mare, așa ca tine, deși din ceea ce-am auzit există sute de cerșetoare în Kingsdoom. Și acum, c-ai mâncat, ce-ai de gând să faci?

— Am să te urmez, domnule cavaler, atâta vreme cât ne vei hrăni, pe mămica mea și pe mine. O să și sap pentru o bucată de pâine, dacă mi-o vei cere.

A scuturat din nou din cap, cumva cu vehemență, iar eu m-am întors să privesc în spatele meu. Gylf s-a trezit și el cu un mârâit slab.

— Pot să mulg, să măcelăresc și pot să fac unt, a zis ea repede, și pot căra mai mult decât un asin. Pune-mă la încercare! Și, dacă... văd că n-ai nicio țiitoare cu tine. Nu ți-e frig când dormi?

Mulțumită lui Norr, ochiul meu interior a zărit o siluetă fantomatică, mai mare decât cea a unui om, care ținea în mână o frânghie.

Din noaptea care ne înconjura luminișul s-a auzit vocea lui Uri, ca un clopot de oțel.

— E aici o țiitoare bună dacă are nevoie, una care n-o să-i ia toată pătura.

— Ce-i asta? a întrebat Hela, încercând să pătrundă întunericul cu ochii.

— Sclava victimei tale, a informat-o Uri apărând în lumina focului. Stăpâne, e o matahală în spatele tău...

— Și are o frânghie cu care speră să mă sugrume, am aprobat-o.

Hela s-a întors dinspre Uri ca să mă privească mai bine.

— Știai că e acolo? Pe Ymir!

— Și Gylf știa. Mă-ndoiesc c-ar fi ajuns cu frânghia aia la gâtul meu.

— Nu, și nici nu și-ar fi dorit. Dar ce e asta?

— O fecioară Aelfă.

— Și toate-s roșii?

— Doar cele mai bune dintre noi. Dar oricum suntem toate mai arătoase decât unele rozalii și buboase de pe aici.

— Cheamă-l pe fratele tău, am îndemnat-o pe Hela. Probabil că e la fel de hămesit ca tine.

N-a așteptat să-i zic de două ori și s-a ridicat cu țepușa în mână, fluturând bucata de carne care sfârâia și scotea fum.

— Heimir, asta e pentru tine.

Era mai mare decât ea, cu umeri care îmi aminteau de Org, dar atât de slab, încât i se vedeau toate coastele. Fălcile pătrate, nasul lătăreț și ochii ca de bufniță lăsau impresia unei stupizenii brutale. I-am făcut semn să se așeze.

— Mănâncă și tu câte ceva. Gerda se va bucura să te vadă.

Hela i-a oferit țepușa ei, iar el a luat-o, s-a zgâit o vreme la carne, a scos-o și apoi a mâncat-o.

— Mi-ai povestit de ce ai plecat din munți, am zis eu către Hela. Dar nu și de ce-a făcut-o fratele tău.

— Părăsise vechea noastră casă împreună cu mine, domnule cavalier. Iar pe cea nouă a părăsit-o ca să fim împreună. Văd că-l crezi prost.

N-am zis nimic.

— E-adevărat că vorbește cam prost. Mai prost decât mine, iar eu nu-s nici măcar pe jumătate cât ar trebui.

— I-aș spune mai degrabă gângav, a intervenit Uri.

— Ești sclava cavalierului? Sclavii au nevoie de o limbă ceva mai puțin ascuțită ca să nu sufere.

— A trebuit să mă hrănești vreodată? m-a întrebat Uri, întorcându-se spre mine.

— Nu, i-am zis.

— Sau să mă plătești?

— Nu.

— Și nu te-am servit cu credință? Baki și cu mine...

— Te întrebi cât de multe mi-a spus? Nu mare lucru.

— E moartă?

— Nu, am repetat eu.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Am vorbit despre tine, am continuat, măsurându-mi cuvintele. De ce nu mi-ai spus că avea spinarea ruptă și nu mi-ai cerut s-o ajut?

Hela a chicotit, dar sunetul a părut mai degrabă zgomotul unei avalanșe.

— I-ai cam luat piuitul, domnule cavalier. I-ai dat gânduri negre care să-i întunece fața aia roșie. Spune-mi adevărul, vin din subteran? Mama mi-a spus că așa a auzit.

— Sunt din lumea de dedesubtul nostru. Nu i-aș spune subteran.

— Păi și de ce nu se duc înapoi acolo?

— Tu ai vrea să mai cobori, dacă ai ajunge în Elysion?

— Ce-i asta? a întrebat Hela cu o față nedumerită.

— E locul în care trăiește Preaînaltul Zeu, i-a răspuns Uri, ridicându-se. Vrei să mă retrag în Aelfrice. Foarte bine,

o să plec. Dar stăpâne, dacă trebuie să hrănești namila asta grețoasă...

— Și eu vreau să plec, am oprit-o pe Uri, dar nu în Aelfrice. Vreau să mergi la Utgard. Toug trebuie să fi ajuns deja acolo, împreună cu sora ta. Adu-mi vești despre ei.

— O să încerc, a bombănit Uri aruncând o privire uci-gătoare spre Hela. Asta și cu frate-său o să te sărăcească.

— Oricum, vreau să rămân sărac. Du-te!

Uri a dispărut în noapte.

Am luat carnea de pe țepușa mea și-am început să mănânc. Hela m-a întrebat dacă poate să mai ia o bucată și i-am făcut semn că da. După ce și-a tăiat o halcă sănătoasă, m-a întrebat:

— Te duci în munți?

— Da. Merg să fac de pază la o trecătoare. E sentința pe care mi-a dat-o ducele Marder și trebuie s-o duc la îndeplinire înainte de-a o căuta pe femeia pe care o iubesc.

— Oamenii de acolo nu prea ne plac.

Am înghițit ultima bucată de carne de porc și m-am întins, învelindu-mă cu mantia.

— Nici pe mine nu mă plac. O să-i înfruntăm împreună, dacă asta vrei.

Atunci a vorbit pentru prima dată Heimir, adresându-se surorii lui.

— Dormi. Eu stau de pază.

Capitolul 8

STĂPÂNII LUI MANI

Pe Toug l-au vizitat două sclave care au intrat în camera din vârful turnului unde îl trimisese regele. Una purta un lanț greu de aur, iar cealaltă o tunică din piele de liliac. Amândouă o cunoșteau pe Ulfa.

— E sora mea, le-a explicat Toug. Sper ca regele să mă lase s-o iau acasă. Pe ea și pe cel care a venit cu ea.

— Pouk, a zis cea mai înaltă dintre cele două sclave.

— Da, Pouk. E servitorul lui Sir Able, iar el l-ar vrea înapoi. Oricum, regele are mulți alții.

— Nu ducem o viață chiar atât de grea, a continuat femeia mai înaltă, iar cealaltă a completat-o:

— Ar putea fi mai rău.

— O să vă eliberez și pe voi, dacă pot, le-a promis Toug. Vorbele astea le-au înfricoșat însă pe cele două sclave, care s-au năpustit pe ușă afară.

— N-am vrut să le sperii, a zis Toug după ce ușa imensă s-a închis cu zgomot, dar Mani era netulburat.

— Parc-ai aruncat o vrajă asupra lor.

— Ce vrajă? N-a fost nicio vrajă!

Toug a continuat să examineze camera. Printre alte lucruri, conținea un pat doar cu puțin mai mic decât casa tatălui său din Glennidam, patru scaune pe ale căror picioare ar fi trebuit să se cațere ca să se poată așeza și o masă pe care ar fi putut dansa ușor șase oameni.

— Uite, e și o cutie cu nisip, a remarcat Mani. Ce ospitalier din partea lor!

Toug a dat încetișor din cap.

— Va trebui să locuim aici o vreme. Sau, cel puțin, așa cred ei.

— Dacă o să fac o profeție, ai să spui c-am trișat?

— Nu, nu voi spune.

— Bine, a răspuns Mani după care a făcut o pauză pentru a mări efectul dramatic. Profeția mea este că sub pat se află o oală de noapte care este de cinci ori prea...

Brusc, pisica a rămas mută.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Tabloul ăla, a murmurat Mani privind cu ochi ficși la pictură. A dispărut!

— Omul cu mantia neagră?

— Nu era om, era un uriaș, a zis Mani, după care s-a urcat pe spătarul unui scaun și apoi a sărit pe masă.

— Nu știam că giganții pictează tablouri, a zis Toug.

— Nu prea cred că pictează ei. Nu par genul care să facă vreun lucru la care pot fi folosiți sclavii.

— Dar sunt orbi.

— Nu și femeile, printre care se află multe cu simț artistic, a rostit Mani mișcându-și puțin vârful cozii. Stăpâna mea desena imagini extraordinare atunci când avea nevoie de ele pentru vrăji. Arta și magia au o mulțime de lucruri în comun.

— Ai spus că slavele alea se tem de magie, de vrajă, l-a contrazis Toug. Deși nu aveau de ce să se teamă.

— Știi atât de puține.

— Și acum ai să stai și-ai să te zgâiești la tabloul ăla?

— E ca și cum ai privi ieșirea dintr-o vizuină de șobolan, i-a explicat Mani. Apropo, sunt niște găuri din astea și în lambriul de aici.

— Eu n-aș avea răbdare.

Mani l-a privit cu superioritate, dar n-a spus nimic.

— L-ai recunoscut? a întrebat Toug.

— Pe gigantul din tablou? Nu.

Salteaua de pe pat îi ajungea lui Toug până la bărbie, dar s-a agăţat de aşternuturi şi s-a căţărat cu uşurinţă, aşezându-se în aşa fel încât să-şi poată bălăngăni picioarele.

— Eu l-am recunoscut.

— Şi cine e?

— O să-ţi spun dacă-mi spui şi tu ce vrea regele de la tine.

— Asta e uşor. Fosta mea stăpână i-a spus să vorbească cu mine.

— De la ea ştii asta? a făcut Toug ochii mari.

— Nu, n-am mai vorbit cu ea de când mi-a spus de fata Aelfă cu spatele rupt. Dar cine altcineva care mă cunoaşte l-ar fi putut informa? Acum zi-mi şi tu, al cui era portretul?

— E fantomă? Aşa a zis Sir Able.

— Corect. Acum Ține-Ți partea ta de învoială.

Toug continua să-şi legene picioarele lovind cu călcâiele în saltea.

— Şi de ce i-ar fi spus să te caute ca să vorbeşti?

Privirea lui Mani a rămas fixă, aţintită asupra tabloului.

— Deocamdată n-am nicio idee, dar întrebarea asta nu făcea parte din înţelegerea noastră. Deci, cine era?

— O să aflăm după ce-o să ne vedem cu el. Şi o să vorbeşti, nu-i aşa, Mani? N-o să-i placă deloc dacă n-o faci.

— Atunci ar fi mai bine să vorbesc, dar asta e ultima dată când mai fac asemenea înţelegeri cu tine. Te credeam un om de onoare.

— Păi, sunt! a exclamat Toug. Era un portret al lui...

În momentul acela s-a deschis uşa şi a intrat un uriaş atât de înalt, încât camera a părut dintr-odată prea mică.

— Numele meu e Thiazi şi sunt prim-ministrul regelui meu.

Vocea îi era joasă, însă înfricoşătoare. Uriaşul şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Regele este acum la masă. Va trimite după voi când termină. Dar am considerat că înainte de asta ar fi bine să stabilim niște lucruri între noi.

Mani și-a întors capul de la rama goală a tabloului, dar a rămas pe masă, ceea ce i-a permis lui Thiazi să-i arunce o căutătură curioasă.

— Cine comandă dintre voi doi?

— El, s-a grăbit Toug să răspundă. Doar că nu știu dacă vrea să vorbească cu tine. Uneori se încăpățânează să rămână tăcut.

— Vorbesc întotdeauna cu cei inițiați în magie, a sforăit Mani. După cum ți-a spus servitorul meu, eu dau ordinele. Cât despre stabilitul lucrurilor, ce lucruri avem de stabilit?

Pe buzele lui Thiazi a înflorit un zâmbet înghețat.

— O să mă anunți când vrei să te mângâi?

— Am să te anunț dacă te voi lăsa să mă mângâi. E un privilegiu pe care îl acord puținor ființe. Asta e? Trebuie să-l las pe regele vostru să mă scarpine indiferent dacă-mi place sau nu?

— Așa ar fi înțelept. Îi plac animalele.

— Dacă-i plac pisicile, va înțelege.

Thiazi a zâmbit din nou.

— Și n-ai nevoie de ajutor din partea mea în chestiunea asta?

— Nu-ți cer niciun fel de ajutor în privința asta, a zis Mani pe un ton răstit, și nici în alte privințe. Pe de altă parte, gesturile concrete de bunăvoință sunt întotdeauna de apreciat și trebuie să fie reciproce. Deci cum putem să te ajutăm noi pe tine?

— În multe privințe. Știați că armata voastră a ucis treisprezece grăniceri regali?

— Am fost prădați într-un moment în care eu nu eram prezent pentru a putea împiedica asta.

— De grăniceri, să înțeleg, a completat Thiazi.

— Nu s-au prezentat.

— Ȑia erau soldaȓii regelui? a intervenit ȓi Toug.

— Erau Fii ai Furiei, din spiȓa noastră ȓi în slujba regelui, a declarat Thiazi, părănd mai mândru ca niciodată.

— Dar...

— V-au luat bunurile cu care veneaȓi la Utgard. Era de aȓteptat.

— ȓi acȓionau în numele regelui? a întrebato Mani.

— Delegaȓia voastră părea mai degrabă o armată. Poȓi nega?

— Da, a răspuns Mani. Cu siguranȓă.

— Aveaȓi cavaleri în armuri ȓi arcaȓi. Sunt sigur că aveau rolul lor bine stabilit, dar nu poȓi nega că erau acolo. Noi... de fapt, Majestatea Sa a vrut să vadă cât de periculoȓi sunteȓi cu adevărat.

— La sfatul tău?

Thiazi a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge întrebarea lui Mani.

— Experimentul a fost interesant. Mult mai interesant decât anticipasem. Grănicerii Maiestăȓii sale i-au învins pe luptătorii voȓtri cu ușurinȓă ȓi v-au luat toate bogăȓiile.

— Dar le-am recuperat, l-a contrato Toug cu hotărâre.

— Exact. Sperasem că liderul vostru se va întoarce la regele lui ca să aducă alte daruri. Asta ar fi fost profitabil, dar nu ne-ar fi lămurit cu nimic. S-a întâmplat în schimb ca printre voi să apară un călăreȓ înveȓmântat în verde.

— De unde ȓtii asta? l-a întrebato Mani.

— ȓi nici n-am omorât toȓi uriaȓii. Unii au fugit, a intervenit Toug.

— Da, dar n-am vorbit cu ei, l-a contrato Thiazi. Ca să fiu mai exact, v-am privit în globul meu de cristal.

— Aȓ vrea s-o vad ȓi pe-asta! a exclamat Mani, ceea ce l-a făcut pe Thiazi să-i arunce încă un surăs înghețat.

— O să vezi, pisicuȓo. O să vezi!

— ȓi acum vrei să ȓtii dacă Mani ȓi cu mine ne-am luptat cu grănicerii voȓtri? a întrebato Toug. Eu, da, el, nu!

Iar dacă ești încredințat c-ar trebui să-mi faci ceva fiindcă i-am atacat pe cei care furaseră averea regelui nostru, mi-e teamă că nu mă pot opune.

Thiazi a clătinat încet din cap, privindu-l cu ochii mijiți.

— Crezi că sunt sadic. Provoc durere când mi-o cere datoria. Nu obiectez împotriva ei, dar nici nu-mi place s-o creez. Îmi fac doar treaba. L-ai privit vreodată pe prietenul tău cum se joacă cu un șoarece? Dacă ai să-l urmărești, s-ar putea să nu mai vrei să-i fii prieten.

— Pisicile sunt pisici, i-a răspuns Toug. Doar n-o să se comporte ca o vacă.

Mani a zâmbit, arătându-și doar puțin colții. Thiazi n-a dat niciun semn c-ar fi observat rânjetul pisicii.

— Suntem interesați de călărețul verde. Aveți și alți cavaleri cu voi?

— Da, domnule.

— Numele lor sunt secrete pe care nu le poți divulga?

— Nu, domnule. Sir Garvaon e căpetenia cavalerilor. Și mai e Sir Svon. Eu sunt scutierul lui.

— Sir Garvaon e călărețul verde?

— Nu, domnule. Ăla e...

— Nu-ți dai seama că vor să-l omoare? a sâsâit Mani.

— Sper că nu va fi cazul, pisicuțo. Mai degrabă l-am onora. În fond, regele vostru te-a trimis fiindcă vrea să fie prieten cu regele nostru.

— Nu l-a trimis pe Mani, l-a contrazis Toug, ci pe lordul Beel și pe domnița Idnn, împreună cu daruri prețioase.

— Iar Majestatea Sa, a urmat Thiazi de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Toug, își dorește prietenia cavalerului verde, al cărui nume e...

Toug n-a spus nimic.

— Ei, haide acum! Poate c-ar trebui să-ți explic situația politică. Tatăl Maiestății Sale a fost rege la rândul său. Un rege înțelept, la fel ca fiul lui, însă unul care ținea morțiș ca poruncile sale să fie împlinite repede și cu hotărâre.

La urma-urmei, era ditamai regele, iar cei care pierdeau asta din vedere o făceau pe propria răspundere.

Toug l-a aprobat din cap.

— Din păcate, a murit. Fiul său, prințul Gilling, i-a urmat și a devenit actualul nostru rege. Tu, a zis Thiazi îndreptând spre Toug un deget arătător mai mare decât toată mâna băiatului, încă nu ești bărbat în toată firea. Situația Maiestății Sale a fost identică. Fiindcă era tânăr și lipsit de experiență, l-au crezut slab. Lorzii de la periferie s-au răsculat. Când mergea în vest, izbucnea o rebeliune în est. Când mergea în est, vestul se răscula din nou. Dincolo de munții de la sud, voi, șoarecii, complotați să distrugeți neamul Furiei. Mila față de voi nici nu intră în discuție. Loialitatea multora e mai mult decât îndoielnică. Nu ne-am permis să pierdem nicio bătălie sau să dăm vreun alt semn care să alimenteze minciuna că Majestatea Sa vă favorizează în vreun fel. Așa că v-a tratat cu multă asprime. A fost nevoit.

— S-au schimbat cumva lucrurile? a întrebat Mani.

— O, bineînțeles, a exclamat Thiazi care, dacă a perceput-o, a trecut peste ironia vorbelor lui Mani. Regatul s-a potolit. Rebelii sunt morți, la fel și fiii și soldații lor. Cetățile lor sunt acum în mâinile unor vasali a căror loialitate e dovedită. Și eu fac parte dintre ei și într-o zi s-ar putea să merg să vă arăt Thiazbor și Flintwall, fiindcă măreția lor nu poate fi descrisă în cuvinte.

— Dacă regele chiar vrea să se poarte frumos cu noi, i-ar putea permite lordului Beel și suitei sale să intre în Utgard, a sugerat Toug.

— Și așa va face, dar abia după ce-l veți înțelege, a zâmbit Thiazi. De asemenea, va trebui să ne hotărâm cum să-i tratăm. La asta ar trebui să ne ajutați și voi și, ca să fiu sincer, am venit să vă sugerez cum să procedați mai bine. Mi-ați spus că sunteți loiali regelui vostru. V-ați luptat cu grănicerii noștri ca să vă recuperați lucrurile, iar tu chiar m-ai provocat să te pedepsesc pentru asta...

— Păi... nu... a protestat Toug.

— Regele vostru dorește prietenia Maiestății Sale. Deci îl veți servi cel mai bine pe stăpânul vostru făcându-i pe plac regelui nostru.

Toug a clătinat ușurel din cap.

— Majestatea Sa are sclavi umani. I-ați văzut, cu siguranță.

— Chiar trebuie să vă vorbesc despre asta, a zis repede Toug.

— Vorbește.

— Asta nu mă privește pe mine, a căscat Mani.

— Pisicuțo, legătura va deveni evidentă imediat. Sclavii regelui meu își fac bine datoria. El îi tratează mai bine decât ar trebui, iar ei sunt conștienți de onoarea care li s-a făcut când au fost acceptați la Curte. Destul de des izbucnesc tulburări în locuri ceva mai depărtate, mai ales în sud. Șoarecii din munți și alții... Are aici servitori de credință care ar putea rezolva problemele, dar ezită de multe ori să-i trimită. Ce s-ar întâmpla dacă ar izbucni o rebeliune în Utgard? Mai mult, absența lor n-ar încuraja o asemenea răsccoală?

— Înțeleg, i-a zis Toug, vreți să ne ocupăm noi.

— E destul de simplu, a zâmbit Thiazî, nu-i așa? Dacă sclavii, care sunt forțați să muncească, îl servesc bine și cu loialitate, oare niște prieteni, călăreți viteji legați de Majestatea Sa prin gratitudine, n-o vor face și mai bine? Are de oferit aur, pământuri, sclavi, faimă și recunoștința unui rege. Tot ce și-ar dori un cavaler.

— Am să-i spun lui Sir Svon, când îl voi vedea din nou, a zis Toug sperând în sinea lui că întâlnirea va mai avea loc.

— Dar n-ai vrea să-i transmiți și cavalerului verde?

— Dacă-l întâlnesc...

— Asta se poate aranja, probabil. Nu știi unde e?

— Nu, a răspuns sincer Toug. A plecat.

— Dar tu, pisicuțo? Ești înțeleaptă.

— Despre cine vorbim? a întrebat Mani deschizându-și ochii.

— Spune-i! l-a îndemnat Thiazi pe Toug punându-și mâna imensă pe umărul băiatului.

— E vorba de Sir Able, bineînțeles.

— Nu erau siguri, a explicat Mani. Acum însă știu.

— Mi-am consultat globul de cristal, a început Thiazi întinzându-se în scaun și zâmbind, și ni s-a arătat o pisică vorbitoare. Nici Majestatea Sa, nici eu nu ne-am dat seama cum ar putea un asemenea animal să-l aducă pe cavalerul verde în serviciul nostru, dar am făcut și noi tot ce-am putut. La sfatul meu, Majestatea Sa l-a lăsat pe sol dincolo de ziduri și i-a cerut unui ofițer să-i aducă pisica.

Degetul lui Thiazi aproape că atinge botul lui Mani.

— Tu, a zis el retrăgându-și însă mâna. Ofițerul Maiestății Sale a reușit, iar tu, scutierule, i-ai confirmat bănuiala că aveți o pisică vorbitoare. Pe urmă ne-a informat că pisica îi fusese dată de un cavaler domniței Idnn. Ce dar minunat! O pisică vorbitoare. Probabil c-o stimează.

— Sunt sigur de asta, domnule, a zis Toug.

— Vei fi gata să discuți chestiunea asta cu Majestatea Sa, a zis Thiazi, ridicându-se de pe scaun. De asemenea, rămâne să vă hotărâți cum puteți să-l convingeți să intre în serviciul nostru. Majestatea Sa vă va cere asta, sunt sigur. Ar fi cuminte din partea voastră să aveți un răspuns gata pregătit. Și spală-ți fața! Apoi îmbracă-te cu hainele pe care ți le-am dat.

După ce s-a închis ușa, Toug a sărit de pe pat, a luat și-a îmbrăcat tunica, aruncând într-un colț cămașa zdrențuită și teribil de murdară pe care i-o cususe mama lui.

— Aș vrea să știu de cât timp am plecat, a mormăit el.

— De acasă? Nu știi?

— O vreme am petrecut-o în Aelfrice, a răspuns Toug, iar acolo lucrurile se petrec ceva mai încet, așa zice Sir

Able. Sora mea, Ulfa, n-a mers în Aelfrice, așa că poate o să-mi spună ea.

— Încă mai crezi că e aici? a întrebat plictisit Mani.

— Ții minte când regele a cerut să-i fie adusă masa ca să ne așezăm pe ea? A fost cărată de patru sclavi orbi ghidați de o femeie.

— Da, îmi aduc aminte.

— Ei bine, aia e sora mea.

Mani a rămas tăcut, așa că Toug a insistat:

— Care-i problema? Nu mă crezi?

— Ba te cred, dar pur și simplu încerc să rumeg informația asta, i-a răspuns Mani, ai cărui ochi se măriseră și străluceau ca două smaralde. Ai nevoie de îndrumarea cuiva cu experiență, înțelept și subtil, tinere.

— Da. Ce păcat că nu-i nimeni cu calitățile astea pe-aici!

— Greșit! Uite, sunt chiar lângă tine. Trebuie s-o elibereăm pe sora ta.

Toug l-a aprobat mut.

— De asemenea trebuie să-i reunim pe Sir Able și pe servitorul lui, dar să-i recuperăm și lucrurile. Și caii.

Toug a fost de acord și cu asta.

— Dar asta nu e tot ce avem de făcut. Trebuie să-l ajutăm pe lordul Beel să obțină pacea, iar pe stăpâna mea și pe stăpânul tău să treacă peste amănuntele care îi separă. Ești de acord?

— Cred și eu.

— Și altceva? Orice?

— Mi-ar plăcea să întâlnesc niște fete.

Mani a zâmbit, dezvelindu-și colții mult prea mari pentru un animal de talia sa.

— Știi senzația. Dar n-ar trebui să te gândești mai întâi să te întorci acasă, în satul ăla, cum îi spune?

— Glennidam.

Toug s-a dus până la ușă. Clanța era deasupra capului său, dar a ajuns la ea cu ușurință.

— E încuiată.

— Mă așteptam. Vrei să te întorci în Glennidam?

— Mai degrabă aş rămâne cu Sir Svon ca să învăţ cum să fiu cavaler, dar aş vrea şi s-o ajut pe sora mea să se întoarcă acasă. Dacă şi ea vrea acelaşi lucru.

— Bine zis! Acum să ne gândim dacă dorinţele tale nu se exclud cumva una pe alta. Să presupunem, de exemplu, că vom reuşi să-i facem pe stăpânul tău şi pe stăpâna mea să-şi găsească fericirea cum vor crede ei de cuviinţă. Te-ar împiedica asta cumva să devii cavaler?

— Nu prea văd cum.

— Nici eu. Sora ta te-a recunoscut?

— Da. Sunt convins de asta. Ne-am uitat unul la altul aproape un minut, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Bineînţeles. Dar în cazul ăsta, de ce...?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Toug văzând că Mani s-a oprit.

Pisica a arătat spre faţa încruntată a lui Thiazi, care apăruse din nou în tablou.

— S-a întors.

— Şi crezi că ne poate auzi? a întrebat Toug cu grijă.

— Sunt absolut convins, i-a răspuns Mani, care a ţâşnit pe masă şi de acolo pe pervaz.

— Fii atent! a strigat Toug, dar pisica dispăruse deja. Vezi ce-ai făcut? a întrebat Toug portretul. Tu şi magia ta! Dacă se accidentează şi moare?

Ca şi cum i-ar fi auzit cuvintele, Mani şi-a iţit capul pe pervaz.

— Nu e prea greu. Eşti îndemânatic la căţărare?

— Sunt destul de bun, i-a răspuns Toug care avea însă ceva dubii.

— Haide atunci! l-a îndemnat Mani, dispărând a doua oară.

Toug a tras cel mai apropiat scaun la fereastră, s-a urcat pe el şi a privit dincolo de ea. Crezuse că încăperea din

vârful turnului era rece, fiindcă îl trăgea mereu curentul; vântul de afară, de dincolo de pervaz, era însă și mai rece, cu rafale amarnice care suflaseră toată dimineața. A încercat să se învelească în mantie pe cât de bine a putut, dar a început să tremure înainte de a ajunge de pe scaun în cadrul ferestrei.

Abia ce a reușit să-l vadă pe Mani cum dispare printr-o altă fereastră, aflată undeva mai jos și la dreapta. Coada stufoasă a motanului a fluturat o clipă pe pervazul ferestrei nu prea îndepărtate și apoi a dispărut.

— Ai de gând să te cațeri? a auzit Toug o voce pe care nu știa de unde s-o ia.

Privind peste umăr, a văzut o fată dezbrăcată, subțirică și cu o cosiță nepieptănată care îi plutea deasupra capului. Avea părul roșu; fata era și ea roșie, strălucind stins ca o statuie de aramă bine lustruită.

— Eu sunt Baki, stăpâne. Eram pe moarte, dar m-ai vindecat.

Toug a dat din cap, incapabil să articuleze vreun cuvânt.

— Nu se vedea prea bine acolo în fân. Aveam doar o lampă, iar Sir Able nu i-a mărit prea mult flacăra. Cred că i-a fost frică să nu dea foc hambarului, a zis Baki zâmbind și arătându-i lui Toug niște dinți mici și ascuțiți care nu erau roșii, ci alb strălucitor; ochii, care zâmbeau și ei, erau ca două flăcări galbene. Stăpâne, nu te poți preschimba în pasăre? Așa ai fi mai în siguranță.

— Nu, i-a răspuns Toug. Nu pot să fac asta.

— Nu voi putea să te vindec dacă ai să cazi, dar cred că ți-ar veni mai ușor să te cațeri dacă ți-ai da cizmele jos.

— Știu, dar nu mi-ar plăcea să le las aici. Nu-s prea bune, dar n-am nimic altceva de încălțat.

— M-aș putea preschimba în ceva zburător și ți le-aș aduce, i-a zis Baki pe un ton gânditor. Dar aș deveni teribil de urâtă. Crezi că vei putea să nu te superi pe mine din cauza asta?

— N-ai cum să fii urâtă, i-a declarat Toug.

— Am să mă preschimb într-o Khimeră, a zis ea în timp ce din ochi a început să-i iasă fum negru. Doar c-am de gând să-mi păstrez chipul de acum. Cel al Khimerelor e îngrozitor, așa că n-o să mi-l schimb pe-al meu.

Corpul ei fusiform s-a subțiat și mai mult, picioarele i s-au scurtat și s-au răsucit, iar la capătul lor a apărut o pereche de gheare fantastice. Pe spate i s-au ivit aripi negre, strânse între brațe.

— Dă-ți jos cizmele, stăpâne, a zis fata căreia doar chipul și vocea îi rămăseseră neschimbate.

— Poți să duci și Sfărâmătorul de Săbii?

S-a dovedit că putea, iar el și-a scos buzduganul de la brâu și i l-a dat.

— E o armă faimoasă... adică a fost, pe vremuri, a lui Sir Able.

— O să am grijă. Însă pentru mine și pentru Sfărâmătorul de Săbii n-o să fie niciun pericol. Cu tine e problema. Te poți agăța de iederă, dar peretele e aproape drept. Dacă aluneci...

— Dacă e prea greu, o să renunț, i-a promis Toug, după care a trecut de partea cealaltă a zidului, lipindu-se de el și căutând cu disperare să-și sprijine picioarele de o bucată mai groasă de iederă. Centimetru cu centimetru, a coborât spre fereastră, mult mai încet decât o făcuse motanul. Vântul îi flutura pelerina, iar tunica cea nouă nu părea să fie prea confortabilă. Ajunsese la jumătatea drumului când o siluetă întunecată și-a desfăcut larg aripile și-a zburat de la fereastra camerei de unde plecase Toug, purtând cizmele și sabia tânărului. S-a ridicat, profilându-se neagră pe cer, dar Toug n-a putut să întoarcă prea mult capul, așa încât a dispărut la un moment dat.

Apoi s-a preocupat doar de propria siguranță. Fereastra se găsea aproape. Era convins că se află chiar lângă ea, așa că nu putea fi vorba să se întoarcă.

Degetele lui Toug au găsit marginea de piatră a unei ferestre: era prea bine ca să fie adevărat. Unul dintre picioare a găsit și el un pervaz rece, dar, ce ușurare!, destul de larg.

— O să-ți dau lucrurile imediat ce intri în cameră, a auzit-o pe Baki spunând în spatele lui. Așa o să fie mai simplu pentru mine.

— În regulă, a zis el, incapabil să se uite la ea.

Când a ajuns cu ambele picioare pe pervaz, gâfâind și strângând disperat rama ferestrei, a văzut-o pe Baki lipită de perete undeva mai sus, cu centura sabiei petrecută pe după gât, așa încât Sfărâmătorul de Săbii și cuțitul îi atârnavă pe spate, și cu cizmele ținute între arătător și degetul mare.

— Dar tu poți să zbori! a icnit el. Nu trebuie să faci asta.

— Nu voiam să mă vezi în felul acela, stăpâne. Uite, ia-ți lucrurile.

Toug a întins mâna spre cizme, însă în momentul în care le-a atins, fata și-a pierdut echilibrul. El s-a năpustit și a prins-o de talie. Deși era slabă, greutatea ei aproape că l-a aruncat în hăul de dedesubt.

Pe urmă, ca prin magie, așa cum avea să li se pară, s-au trezit înăuntru, tremurând îmbrățișați. Pierduseră cizmele, însă erau în viață. În viață!

— Îmi pare atât de rău, a hohotit Baki. Aproape că te-am ucis! Era să mori.

A încercat s-o liniștească, așa cum procedase uneori Ulfa cu el. Când hohotele s-au preschimbat în suspine, fata a reușit să spună:

— Știam că, dacă aș fi vrut, puteam să-mi cresc ghearele de la degete mai mult. Dar am fost neglijentă.

Toug a clătinat din cap, dorindu-și să-i spună că n-are importanță, însă fără să știe cum să-și aleagă cuvintele.

— Vreau să fiu ca tine. Cealaltă jumătate.

Toug n-a înțeles. Dar când ea a început să se preschimbe, a sărit un pas în spate, mai înfricoșat decât în momentul în

care crezuse c-o să cadă în hău. Ascunsă încă de fuioare de fum, pielea ei arămie a devenit roz.

— Acum arăt bine, stăpâne?

— Ești... ești...

— Dezbrăcată, știu. Noi nu purtăm haine, a zâmbit ea. Acum sunt cealaltă jumătate. Așa a procedat și regina Disiri când l-a făcut pe Sir Able să se îndrăgostească de ea. Pot și eu, vezi?

Toug a izbutit să aprobe din cap.

— Va trebui să găsim haine și încălțări. Ia asta, a zis ea întinzându-i centura cu sabia.

Toug și-a potrivit-o la brâu, după care și-a scos mantia verde și-a acoperit-o pe Baki.

— Mulțumesc, stăpâne. Nu are culoarea potrivită, dar intenția contează.

— E verde.

— Culoarea lui Disiri, l-a aprobat ea. Însă cred că nu pot merge dezbrăcată prin castelul ăsta, deși bărbații sunt orbi.

— Dar părul tău e încă roșu. Roșcatele arată bine în verde.

Așa îi spusese odată mama lui.

— Serios? Atunci e bine. Iar eu sunt...

— Ești frumoasă.

Fata a izbucnit în râs, ștergându-și ultimele lacrimi cu dosul palmei.

— Dar sunt de-a voastră? Arăt bine în toate privințele?

— Păi... dinții tăi nu prea sunt ca ai noștri.

— Știu, am să încerc să nu-i arăt prea mult.

Camera în care se aflau părea să fie folosită pentru întâlniri. Era mai degrabă o sală lungă, iar în centrul ei se găsea o lespede. În jurul acesteia erau rânduri de bănci, la fel de înalte ca și scaunul din camera din turn. Pereții camerei erau împodobiți cu tablouri, dar acestea erau acoperite de perdele maronii și se aflau mult prea sus pentru ca Toug să poată ajunge la ele.

Băiatul a privit o vreme în jur, dar apoi a hotărât că are probleme mai importante.

— Trebuie să-l găsim pe Mani.

— Îți place de el mai mult decât de mine? a întrebat Baki cu un zâmbet timid.

— Nu, a oftat Toug, dar trebuie să am grijă de el. De asta m-am cățărat pe zid: nu voiam să-l pierd pe Mani. Dar el a dispărut chiar și așa, iar noi era să pierim amândoi.

— N-ar trebui să fii supărat, stăpâne.

— Ar fi mai bine să-mi spui Toug când sunt și alții de față, a oftat el din nou. Și da, sunt supărat, am încercat să fiu aidoma lui Sir Able, și uite în ce încurcătură am ajuns.

Baki a zâmbit, fără să-și dezvelească dinții.

— Te asemeni mai mult cu Sir Able decât crezi, Toug. Foarte bine, o să căutăm pisica. Poate c-o să găsim și niște haine pentru mine și cizme pentru tine. Să sperăm!

Însă Toug n-o prea mai asculta. Ceva care nu era nici ceață, nici fum se întrupa deasupra lespezii din centrul încăperii. Pentru o secundă i s-a părut că zărește ochi și dinți, dar imaginea a tremurat și apoi a dispărut. Lumina ferestrei, care nu fusese niciodată prea strălucitoare, a pălit și mai mult și a auzit vocea spartă a unei femei bătrâne.

Capitolul 9

PRIMUL CAVALER

— N-ai lancea, a observat Cavalerul Leopardzilor, a cărui armură strălucea de sub mantia tivită cu blană.

— Nu, i-am zis.

— Și-ai să te lupți cu mine doar cu sabia?

Era tânăr, însă nu credeam să fie cu mult mai mare decât mine. Și probabil își lăsase mustața aceea subțire ca să pară ceva mai în vârstă.

— Dacă am să decid s-o scot din teacă...

— Dar oare e corect să ne luptăm în aceste circumstanțe?

— Este, i-am zis, iar eu nu-ți voi permite să treci dacă nu-ți câștigi acest drept în luptă.

Cavalerul Leopardzilor a părut destul de încurcat.

— Scutierul meu are lănci de rezervă, o să-ți împrumut una. Mi-o vei înapoia când ne vom fi încheiat lupta, asta dacă nu cumva se rupe.

Norr tropotea pe zăpadă, nerăbdătoare să intre în luptă, dar i-am spus că trebuie să stea liniștită.

— N-am nevoie, am zis eu cu voce tare.

— Am observat că n-ai nevoie, dar onoarea îmi cere să ne luptăm în termeni egali.

— Și te aștepți să devii la fel de înalt ca un Fiu al Furiei? Sau crezi că se vor micșora ei, dacă ar trebui să vă luptați?

Uns s-a tras lângă șaua mea, mergând lateral.

— Tre' s-o iei, dom'le. O sî te omoari.

— O să fiu învins, l-am corectat, nu ucis.

— Ce-ar fi ca scutierul meu să împrumute o lance scutierului tău, m-a întrebat Cavalerul Leoparzilor. El ți-o va putea da ție. Apoi ne vom ocupa pozițiile și vom începe atunci când stegarul meu sună din trâmbiță. E acceptabil?

— N-am scutier, i-am explicat eu. Uns este servitorul meu, nu e scutier.

— Și nu te mai însoțește nimeni în afară de el și de bătrânii ăștia?

— Ba da, i-am zis. Sunt și unii pe care nu i-ai văzut.

— Dar niciun scutier.

Am clătinat din cap.

— Calul tău pare să fie cumva... ușor.

— Norr e un bidiviu mai bun decât al tău.

Cavalerul Leoparzilor a ridicat din umeri și s-a întors în șa ca să-i vorbească scutierului:

— Ce zici, Valt? Ai vrea să-i dai o lance unuia dintre lachei astfel încât el să i-o dea apoi cocoșatului?

Valt, un băiat cu tenul deschis la culoare și cu fața zâmbitoare, i-a răspuns:

— Nu mă împiedică mândria s-o fac, Sir Leort.

Îmboldindu-și calul cu călcâiele, a înaintat până când i-a putut da o lance lui Uns, care i-a mulțumit și s-a grăbit să mi-o ofere, împreună cu o plecăciune.

— Așa da, a exclamat Cavalerul Leoparzilor coborându-și viziera; coiful era aurit, iar creasta lui reprezenta un leopard sărind.

M-am retras preț de cincizeci de pași cu Uns atârnat de șaua mea, după care mi-am ferit ochii cu mâna de strălucirea zăpezii proaspete.

— Arată foarte bine, nu-i așa?

— Nu, dom'le, nu așa de bine ca tine, dom'le.

— Arată mult mai bine decât mine, Uns. Uită-te la echipament! Cu stegar, cu scutier, cu doi paji, cu soldați și cu o mulțime de servitori...

— Îș șapti. Servitori.

— I-ai numărat, am zâmbit eu.

— Da, dom'le. Dar, dom'le... Uns și-a curățat gâtulejul și a scuipat zgomotos. Parcă nu-i adevărat, dom'le. Niciunul...

Stegarul și-a dus trâmbița la buze, eu mi-am pus coiful și m-am aplecat asupra lăncii pe care mi-o dăduse Uns.

Trâmbița a răsunat umplând valea cu ecourile unui vuiet care aducea aminte de sânge și de praf. N-a fost nevoie s-o îmboldesc prea tare pe Norr. A țâșnit ca o săgeată. După doar câteva momente, Cavalerul Leoparzilor a ajuns în fața mea, cu umerii săi largi, cu coiful greu și ornat, aplecat pe gâtul armăsarului său.

Vârful lăncii mele a ratat ținta pe care mi-o fixasem pe coiful lui, în timp ce Cavalerul Leoparzilor a lovit în dragonul de pe scutul meu, aruncându-mă din șa. A fost pentru prima dată când mă doboră cineva, după Llwtch.

Mi-am pierdut cunoștința pentru o jumătate de minut, probabil. Când mi-am revenit, Cavalerul Leoparzilor stătea deasupra mea, oferindu-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Mulțumesc, i-am zis, după care am scuipat sânge, gustul aducându-mi aminte în chip neașteptat, dar plăcut, de maestrul Thope.

— Eu sunt Sir Able.

— Îți poți păstra pintenii, mi-a zis Cavalerul Leoparzilor. Și, cu siguranță, ți-i voi lăsa pe servitorul schilod și pe bătrâni. Nu-i vreau.

— N-a câștigat? a întrebat Berthold cu glas tremurător. Nu l-a doborât Sir Able din șa?

— Dar tot restul îmi revine mie, a încheiat Cavalerul Leoparzilor. Dă totul scutierului meu.

— Îți cer o favoare, am zis eu așezându-mă în genunchi. Cavalerul Leoparzilor s-a întors ca să mă poată privi mai bine.

— Ce anume?

— Pintenii pe care ai spus că-i pot păstra sunt din aur masiv. Ți-i dau ție împreună cu tot ceea ce am, ba chiar bucuros.

— Dar...

— Te rog să-mi permiți să-mi păstrez calul și sabia. Te rog ca o favoare personală, fiindcă le iubesc pe amândouă. Dar te rog și pentru binele tău.

Cavalerul Leoparzilor a părut să ezite. Și-a scos coiful, i l-a dat lui Valt, după care mi-a răspuns:

— Nu. Ți las pintenii, fiindcă așa am hotărât. Și servitorii. Însă ți voi lua restul și, cu siguranță, trebuie să am calul tău.

În timp ce vorbea, Gylf s-a așezat în spatele meu.

— N-o poți avea pe Norr, i-am răspuns, nici dacă ți-o dau eu. N-ai putea s-o călărești, chiar dacă presupunem c-ai ajunge în șa. De fapt, probabil că n-ai putea s-o prinzi ca să încerci s-o încaleci.

— Dă-mi hățurile, mi-a cerut Cavalerul Leoparzilor. Ți cer să-mi dai iapa.

— N-aș putea să-ți fac una ca asta. Cât despre sabie, dacă ți-aș da-o, ai arunca-o pe loc. Sau te-ar arunca ea pe tine. În orice caz, n-ar fi ceva tocmai plăcut.

— Eu sunt un cavaler onorabil, care respectă obiceiurile. Am presupus că și tu ești la fel.

— Sunt.

— Nu prea mi se pare, a clătinat el din cap.

— Dacă mă lași să-ți povestesc mai întâi ce mi s-a întâmplat, am început eu, o să ți-o dau pe Norr, așa cum mi-ai cerut. Altfel, va trebui s-o prinzi singur. Mă ascuți?

— Are legătură cu întâlnirea noastră?

— Dacă n-o să-mi pui prea multe întrebări, o să fie o poveste scurtă. Odată, regele pe care îl serveam m-a trimis la curtea altui monarh, unul care comanda o mulțime de cavaleri viteji așa ca tine.

— Continuă, m-a îndemnat Cavalerul Leoparzilor.

— Mi-am bătut joc de curajul lor. I-am provocat să-și aleagă un reprezentant, pe cel mai bun dintre ei, care să încerce să-mi taie capul, cu condiția ca peste un an să vină la mine și să mă lase și pe mine să fac la fel.

— Ești un bărbat curajos dacă ai spus asta.

— N-am avut nevoie de curaj. Un cavaler a înaintat, iar eu m-am așezat în genunchi, mi-am plecat capul și-am poruncit să lovească.

Pe buzele Cavalerului Leoparzilor a înflorit un zâmbet subțire.

— Însă el n-a făcut-o.

— Te înșeli. Avea o sabie bună, cu un tăiș ascuțit. O singură lovitură a fost de ajuns ca să-mi taie complet gâtul. Capul mi s-a rostogolit pe podeaua de lemn negeluit. Dar eu m-am ridicat, mi-am cules capul de pe jos și mi l-am potrivit binișor sub braț.

— Și te aștepti să cred povestea mea?

— I-am spus despre ruinele unui castel în care aveam să-l aștept peste un an. A venit și m-a găsit acolo. Înțelegi povestea asta?

— Dă-mi calul și sabia, mi-a poruncit Cavalerul Leoparzilor. Și toate celelalte lucruri pe care le ai.

Am clătinat din cap, mi-am desfăcut centura cu spada și i-am dat-o, lăsând-o pe Eterne în teaca ei.

— Inelele care strălucesc în cămașa ta de zale sunt din aur?

— Da, i-am zis, fiecare al cincilea inel e din aur. Sunt zalele purtate de Sir Skoll. Nu sunt fermecate, dar cel care le poartă e binecuvântat, am răspuns eu scoțându-mi cămașa și aruncând-o la picioarele Cavalerului Leoparzilor.

Gerda, care privise totul cu atenție ca să-i poată povesti lui Berthold Orbul, a venit în fața cavalerului.

— De dragul mamei tale, ia doar asta și uită de sabie. Pleacă!

— Mama mea n-ar permite unei femei ca tine să slujească nici măcar în grajduri, i-a zis trufaș Cavalerul Leoparzilor.

— *Retrage-ți cuvintele!* a urlat Heimir, care era aproape dezbrăcat și ținea în mână o bâtă imensă.

Silueta lui mătăhăloasă s-a ivit brusc de după bolovanul unde îi spusese să se ascundă. L-a urmat și Hela. Soldații, care stătuseră până atunci relaxați în șei, și-au pregătit lăncile și au dat să se năpustească înainte. Au rămas locului însă, posibil și fiindcă am ridicat eu mâna ca să-i opresc, dar și fiindcă l-au zărit pe Gylf.

— *Retrage-ți cuvintele!* a repetat Heimir ținându-l pe Cavalerul Leoparzilor cu o lovitură care ar fi descăpățânat un taur.

— Heimir! a strigat Gerda. Heimir, oprește-te!

Cavalerul Leoparzilor și-a tras sabia din teacă cu un șuierat fioros de oțel. A încercat să pareze cu ea următoarea lovitură a lui Heimir, însă asta s-a dovedit a fi o greșeală.

— Gata! E de ajuns, am zis eu prinzându-l pe Heimir de braț.

— Fă-l să-și retragă cuvintele.

— Heimir vorbește și în numele meu, a intervenit Hela. El mă ascultă, Sir Able, a zâmbit ea, dar dacă n-o s-o facă și dușmanul nostru, s-ar putea să urmeze un ospăț regal după ce eu, fratele meu, tu, Uns, mama și tatăl meu cel nou ne vom năpusti asupra lor. Ce-ar fi să ne ajutați să prindem turturelele astea, înainte să zboare de-aici? a zis ea arătând către soldați.

— Domnule cavaler, am intervenit eu, care e numele tău?

— Este Sir Leort, cavaler și nobil, a răspuns scutierul Valt.

— Sir Leort, i-am zis, trebuie să-l privești pe Heimir în ochi și să juri pe onoare că mama ta ar fi bucuroasă să aibă o asemenea femeie în serviciul ei. Dacă n-ai s-o faci, nu știu exact ce-o să se întâmple.

În loc să mă asculte, Cavalerul Leoparzilor și-a aruncat sabia sfărâmată și, cu o viteză și o îndemânare care te puteau face să crezi că repetase asta de mii de ori, a scos-o pe Eterne din teaca ei.

Cavalerii-fantomă l-au înconjurat. Spadele lor erau îndreptate către fața lui, iar ochii lor goi rosteau mut amenințări mai înfricoșătoare decât orice armă. În liniștea asta nenaturală a început să se audă tropăitul unor copite fantomatice. Urlete pe care nu le mai auzise niciun om vreodată s-au rostogolit și ele spre noi, purtate de vântul rece. I-am pus repede mâna pe umăr.

— Bag-o în teacă! Pune-o la loc!

Cavalerul Leoparzilor s-a aruncat în genunchi și mi-a întins-o pe Eterne, ținând cu mâinile de lamă. Am luat-o de mâner, iar cavalerii-fantomă s-au retras. Teaca încrustată cu nestemate zăcea într-un troian la un loc cu centura. Le-am curățat de zăpadă, iar în momentul în care Eterne a intrat în teacă, fantomele au dispărut.

— Mă predau! mi-a zis Cavalerul Leoparzilor. Te rog să cruți viața mea și pe-a lui Valt.

— Tu m-ai învins pe mine, l-am contrazis eu, dar el a scuturat puternic din cap că nu.

— Dar eu pot să-l omor? a întrebat Heimir pe a cărui față nu se citea nicio umbră de frică față de cavalerii-fantomă.

— Nu poți! l-am potolit eu. Cel puțin, nu încă.

— Am insultat-o pe doamna, mama ta, a început curajos Cavalerul Leoparzilor. A fost o prostie din partea mea, iar onoarea mi-a fost întinată atunci când am nesocotit în acest fel o femeie care nu-mi făcuse niciun rău. Se poate să-i vorbesc?

Heimir a privit-o pe Hela, care a încuviințat, făcându-l și pe fratele ei să dea din cap destul de ezitant.

Nici prea repede, dar nici prea încet, Cavalerul Leoparzilor a mers spre locul ferit unde se adăpostiseră Gerda și Berthold și a îngenuncheat:

— Am rostit vorbe nesăbuite, doamnă. Fiul tău e supărat pe mine și are dreptate. În afara scuzelor mele n-am ce să-ți ofer – tot ce-am adus cu mine aparține acum Cavalerului Dragonului, dar...

— Nu vreau nimic de la tine, l-a liniștit Gerda. Deși e drăguț din partea ta să-mi oferi lucrurile tale.

— Stăpânul meu are un castel în sud, i-a zis Cavalerul Leoparzilor, Sandhill se numește. Nu e nici prea mare, nici prea bogat, dar e destul de bun. Dacă tu și soțul tău mergeți acolo cu mine, veți primi adăpost, haine și mâncare oricât de mult timp veți dori să rămâneți.

— Nici că se puteau vorbe mai frumoase, a zis Berthold cu un glas gros.

— Vrei să mergem? l-a întrebat Gerda.

— S-ar putea să fim nevoiți.

— Invitația mea nu va fi retrasă niciodată, i-a asigurat Cavalerul Leoparzilor, și apoi s-a întors către mine. Îmi vei permite să-mi păstrez pintenii?

— Va trebui să ne gândim la asta, i-am răspuns eu. Ce-i al meu, e și al tău. M-ai învins în luptă dreaptă.

— Iar eu m-am predat și ți-am implorat mila, m-a contrazis Cavalerul Leoparzilor. Sunt deci la mila ta. Îți cer doar să-mi păstrez pintenii și să fixezi o răscumpărare pe care familia mea să și-o poată permite.

— Se apropie asfințitul. Ne e foame și mie, și însoțitorilor mei. Și animalele noastre sunt hămesite. O să ne dai de mâncare?

— Cu bucurie.

În mintea mea s-au înghesuit viziunile pășunilor din sud, câmpuri întinse cu iarbă deasă, pline de flori sălbatice și străbătute de pârlăieșe scânteietoare; n-am spus însă nimănui despre ele.

— Atunci vom vorbi despre asta mâine-dimineață.

Vântul era rece. Aveam însă un foc vesel, carne, pâine și vin, dar și ovăz din belșug pentru animale. Unul câte unul,

mesenii au început să se depărteze, adăpostindu-se după ziduri din pânză tare și învelindu-se în pături, lăsându-se pradă viselor ce umplu mintea oricărui călător într-un ținut înghețat. La sfârșit, am rămas doar eu, Hela (care picotea deasupra vinului) și Cavalerul Leoparzilor.

— Uri? Uri? am strigat eu privind în sus.

N-am primit niciun răspuns, iar Cavalerul Leoparzilor m-a întrebat:

— Îl strigi pe unul dintre servitorii tăi? Mă duc eu să-l aduc.

— Poți să mergi în Aelfrice?

Cavalerul Leoparzilor a zâmbit și mi-a făcut semn că da.

— Pot. De altfel, ar fi trebuit să fi ajuns deja acolo. Și-mi și doresc s-o fi făcut.

— E o servitoare, l-a informat Hela.

— Ți-e frică să nu te omor când dormi? l-am întrebat eu pe Cavalerul Leoparzilor. Sau aștepți momentul potrivit ca să mă ucizi tu pe mine?

— Nu sunt atât de prost, încât să cred că te pot omori, a clătinat Cavalerul Leoparzilor din cap.

— Atunci mergi la culcare.

— Am sperat că putem schimba o vorbă în timp ce toți ceilalți dorm, a ezitat el.

— Mă culc și eu după ce termin paharul ăsta, a spus Hela, cu o voce mai groasă decât înainte.

— O să vorbești acum, i-am zis, sau n-ai s-o mai faci deloc. Dacă nu vine Uri, va trebui să găsesc un portocal spinos fără ajutorul ei, unul înalt și drept. Am plantat câțiva într-o vreme de care nu-mi mai amintesc și vreau să văd dacă ea o să mă ajute să-i găsesc.

— Am auzit de lemnul ăsta, a mărturisit Cavalerul Leoparzilor. Oamenii fac arcuri din el.

— Așa e arcul meu, pe care mi l-am făcut singur. Dacă mi-ai fi permis să le păstrez pe Norr și pe Eterne, arcul ar fi fost acum al tău. Poate e mai bine că s-a întâmplat altfel.

— M-ai lăsat intenționat să te înving, a zis Cavalerul Leoparzilor, iar cuvintele sale au sunat de parcă ar fi fost niște cuțite. Îmi dau seama acum c-am dreptate. Dar de ce ai făcut-o?

— Nu ți-am dorit răul.

— El nu este ca tine, a completat Hela cu limba împleticită.

— Adevărul e în vin, așa ar spune tatăl meu, a zâmbit Cavalerul Leoparzilor. Sunt tânăr, Sir Able, dar trebuie să spun că nu semeni cu nimeni pe care să-l fi cunoscut până acum.

— Ești tânăr.

— Patru și douăzeci de primăveri, mi-a răspuns.

— Însă eu sunt numai un băiat, nu mai mare decât Toug. Uneori uit asta și mi se pare că până și Valfather, care știe totul, îmi ignoră vârsta.

— Nu-mi datorezi nicio favoare, a început Cavalerul Leoparzilor, dar te rog să-mi răspunzi la o întrebare. După ce-o s-o faci, probabil o să pot să adorm.

— Iel nu doa'me nișiodat', a zis Hela, după care a râgâit de parcă ar fi fost un cal.

— Uneori am tot felul de gânduri, asta e tot.

— Dacă vrei, vorbim mâine-dimineață.

I-am făcut semn că nu.

— Atunci avem altele de discutat, lucruri pe care le-am trecut deocamdată sub tăcere. Ai vrut să ajungi în Jotunland. Ce motive ai avut, nu e treaba mea să știu, dar îți voi răspunde cu onestitate și pe larg la întrebarea ta dac-ai să-mi răspunzi mai întâi tu mie. Te prinzi?

— Bineînțeles. Am fost numit cavaler la nouăsprezece ani. Vei spune că e devreme și chiar s-ar putea să fi fost într-adevăr prea timpuriu, nu știu. Devreme sau nu, oricum m-am bucurat peste poate. Simțeam, ba nu!, eram convins că până la douăzeci și cinci de ani voi fi faimos și că, auzind de peste tot de isprăvile mele, regele Arnthor va trimite după mine. Prin părțile noastre e mereu război. Ba ne

invadează nomazii, ba îi atacăm noi pe ei. Nici n-aș putea să-ți spun la câte asemenea bătălii am participat.

Cavalerul Leoparzilor a ridicat din umeri, a făcut o pauză scurtă și apoi a continuat.

— Ajung cinci-șase săgeți ca să-i pui pe fugă. Dacă ai noroc, se poate să încrucișezi sabia cu vreunul, din când în când. Mie mi s-a întâmplat de trei ori și o singură dată am avut ocazia să-l străpung cu lancea pe unul dintre conducătorii lor, a oftat el. Facem drumuri lungi călare, noaptea, ferindu-ne de ambuscade care nu se întâmplă aproape niciodată. Drumurile mai lungi la lumina zilei sunt chiar mai îngrozitoare. Ne e cald și sete, transpirația face armurile să ruginească pe dinăuntru, iar peste față trebuie să-ți legi o eșarfă ca să te ferești de praf. Și câtă faimă crezi c-am adunat după toate astea?

— Deloc, presupun.

— Exact așa. Mama a primit o scrisoare de la sora ei care este la Curte. O misiune diplomatică condusă de o rudă a noastră destul de îndepărtată urma să plece spre Utgard. Eu am plecat a doua zi.

Încruntat, Cavalerul Leoparzilor a ațâțat puțin focul.

— I-am pierdut la Kingsdoom, nu i-am ajuns nici la Irringsmouth, dar recuperasem din întârziere. Cred că sunt doar cu o zi sau două înaintea mea. Dar acum am avut pățania asta...

— Sunt cel puțin cu o săptămână înaintea ta.

— Știi tu asta?

I-am făcut semn că da.

— S-ar putea să mai am totuși ocazia să-mi mai fac un nume.

— În diplomatie?

— Nu. Împotriva Fiilor Furiei. Aș putea să-l înving pe campionul lor sau să apăr misiunea diplomatică. În Utgard sunt nelegiuiți.

— Iar în cazul ăsta n-ar trebui să te aștepți ca reprezentantul lor să lupte corect.

— Să lupți corect înseamnă s-o faci cât de bine poți. Printre alte lucruri... De ce m-ai lăsat să te înving?

— Ește 'țălept, l-a anunțat Hela pe Cavalerul Leoparzilor, trăgându-i o palmă pe spate care l-a făcut să-și cutremure umerii, apoi s-a ridicat și a plecat împleticindu-se, dar i-au auzit vocea din nou. *Ștasi voi de paz'!*

— O să-ți explic, dar te previn că n-o să fie nimic prea interesant în vorbele mele.

— Mă îndoiesc.

— O să vedem. Eu o iubesc pe Disiri, regina Aelfilor de Mușchi. Am iubit-o toată viața mea sau, cel puțin, așa mi se pare acum.

Cavalerul Leoparzilor m-a ascultat în tăcere.

— Tu nu crezi în Aelfi. Însă eu am fost în Aelfrice, unde mi s-a alăturat și ea. O să-mi spui c-ar trebui să încerc să cunosc și alte femei. N-am putut să le iubesc și nimic din ce-au făcut ele nu mi-a stins nici cu o scânteie dragostea pentru Disiri.

— Ești un om norocos, m-a consolat Cavalerul Leoparzilor. Mulți dintre noi nu ajungem niciodată să cunoaștem o asemenea dragoste.

— Se poate să ai dreptate. O dată a fost cât pe ce s-o uit. Eram foarte departe de ea. Foarte departe.

— Cred că și-acum ești...

— Nuuu, acum e aproape. Atunci... eram într-un loc în care ea n-ar fi putut ajunge niciodată. Credeam că sunt fericit, impresie pe care le-o lăsam și celorlalți. Aveam prieteni puternici și devotați, care își doreau să fiu fericit și-ar fi făcut orice pentru asta.

O bufniță a țipat și am auzit-o pe Norr cum tropotește pe loc, de parcă ar fi fost gata s-o ia la galop.

— Era ceva ce mă frământa. M-am trezit strigând și nu mi-am mai putut aminti niciun vis. Aici nu pot nici să dorm. Cel puțin, nu în felul în care o faceți voi.

— Parcă ai pomenit ceva despre asta.

— Atunci probabil am mințit, dar îți dau cuvântul meu că acum îți voi spune adevărul. Un prieten foarte înțelept și-a dat seama că nu sunt cu adevărat fericit, deși eu însumi nu conștientizam lucrul ăsta. Și astfel au început să apară în mintea mea mii de lucruri pe care le uitasem.

— Ai fost pe Insula de Sticlă?

— Am fost, am răspuns eu uimit. De ce mă întrebi?

— O femeie în vârstă care-mi spunea povești pe vremuri mi-a zis că oamenii de acolo își uită viețile și trăiesc fericiți așa, în neștiința lor.

— Nu știam asta, am murmurat eu, dar am fost acolo și mi-ar plăcea să mă întorc într-o zi. Când mi-am recăpătat amintirile, mi-am dat seama că, de fapt, ceea ce crezusem eu că e fericirea nu era nimic altceva decât uitarea. Nu aveam cum să fiu fericit fără Disiri.

— Ești un om norocos, Sir Able, așa cum am mai spus.

— Sunt bucuros că așa crezi. Însă aici m-am întors sub legământ. N-am de gând să vorbesc despre restricțiile pe care mi le-a impus prietenul meu. În privința ta a fost vorba de altceva. Mi-am dat cuvântul ducelui Marder, de fapt i-am jurat că voi veni aici în munți, voi sta de strajă și voi opri în trecătoare orice alt cavaler până când portul Forcetti va fi plin de sloiuri de gheață.

— Sau îți vei fi pierdut armele.

— Da. Odată ce-aș fi pierdut coiful, zalele și scutul, n-aș mai fi putut să fac de strajă. I-am promis că o să lupt, dar nu și c-o să lupt bine. Tu m-ai doborât de pe cal...

— Iapa e aici, a constatat Cavalerul Leoparzilor. N-am știut că un cal poate avea pasul la fel de ușor ca o căprioară.

Norr s-a apropiat de mine, coborându-și capul ca să pot s-o mângâi.

— Înțelege ce spunem?

— Mai mult decât un copil, dar mai puțin decât o femeie. Însă pe noi ne înțelege mai bine decât ar putea s-o facă vreodată o femeie, dar mai mult de atât nu-ți pot spune. Mă gândisem să ți-o dau ție. Și sabia, de asemenea. Este străvechea Eterne.

Cavalerul Leoparzilor a pălit brusc.

— A fost prea târziu când mi-am dat seama că nu pot proceda astfel, că era o cale lașă de a rezolva problema mea, una pe care n-ar apuca-o decât un hoț. Oare cât mai durează până îngheață portul Forcetti?

— Nu există nimeni pe pământul ăsta care să știe mai puține decât mine despre gheață și zăpadă, a mărturisit sincer Cavalerul Leoparzilor.

— Trebuie să fie în miezul iernii. Șase săptămâni... două luni cel mult. Până atunci, niciun cavaler n-o să treacă de mine. Apoi voi fi liber s-o găsesc pe regina Disiri.

— Așa cum ai sperat astăzi.

— Da. Am nevoie de o lance. De una mai bună decât cele pe care le pot căpăta de la tine, îmi cer iertare că spun asta.

— Iar eu îți voi acorda imediat iertarea dacă-mi spui ce neajuns vezi la ele.

— Sunt de frasin, în cel mai bun caz, și prea lungi. Își câștigă oare cavalerii gloria în luptă atunci când își rup lăncile?

— În parte, așa pare să fie.

— Cu alte cuvinte, lăncile sunt făcute să se rupă. Eu nu vreau glorie. Vreau să câștig. Și vreau un portocal spinos.

Cavalerul Leoparzilor a adus pătura lui Norr și șaua mea. În timp ce-i legam cureaua pe burtă, mi-a adus și căpăstrul, dar i-am făcut semn că n-am nevoie.

M-am aruncat în șa și am galopat până pe un deal de aer. Când am ajuns în vârful lui, ne-am oprit. Am fluierat, iar Gylf a venit și el în sus până la picioarele lui Norr.

Capitolul 10

JURĂMINTE ȘI MIEUNĂTURI BOLNAVE

— O fată dezbrăcată! a zis Ulfa privindu-l pe Toug din cap până-n picioare.

El a dat din cap că da.

— Ți-am zis că n-ai mai crescut de ultima dată de când te-am văzut? Cred că da. Dar, pe Ymir, ce m-am mai înșelat!

— Nici eu nu m-am așteptat, a asigurat-o Toug, și nu-i nevoie să-i faci rost de haine. Se ascunde și o poate face la nesfârșit. Dar dac-ar avea haine, ar putea să vorbească cu oamenii – e destul de întuneric deja din cauza norilor de zăpadă și, oricum, curând va asfinți soarele.

— Zilele de iarnă sunt scurte aici, a mormăit Ulfa gânditoare.

— Deci nu e musai, însă ar ajuta dac-am găsi. Folositoare ar fi și niște cizme pentru mine. A, și mai trebuie să găsesc și pisica.

— Pisica regelui Gilling.

— A domniței Idnn. Doar că, de fapt, e a lui Sir Able. Pisicilor nu prea le place să vorbească despre lucrurile astea.

— Adică nu e... Ulfa a părut că-și caută un cuvânt potrivit. Deschisă? Nu e atât de vorbăreț pe cât te-ai aștepta să fie un motan ca el.

— A, dar vorbește mult.

— O pisică vorbitoare...

— De asta o vrea regele, a lămurit-o Toug. De fapt, și pentru asta. Noi ar trebui să fim acum în camera noastră, asupra

căreia veghează Thiazi, așa că el s-ar putea să știe deja c-am plecat. Ai deci și alte haine în afara celor pe care le porți?

— Sus, a zis Ulfa indicând cu un gest un șir de scări.

Toug a urmat-o imediat.

— Dar tu vād că ai haine frumoase, a zis ea când au început să urce niște trepte mult prea înalte pentru ei. Ce s-a întâmplat cu mantia ta călduroasă?

— E la Baki acum, i-a explicat Toug. Mi-a fost dăruită de domnița Idnn. Mi-a zis că m-am comportat bine în lupta cu giganții, așa că mi-a oferit și un scut cu un grifon alb pe el. Da, așa a fost, doar că acum e la Sir Svon. Atunci când mi-a adus mantia, mi-a spus că un băiat care vrea să devină cavaler n-ar trebui să tremure de frig niciodată.

— Aici e mereu frig. Cred c-ai observat că sunt îmbrăcată mai mult în zdrențe.

— Ei, nu-s chiar așa de rele, a zis Toug cu hotărâre.

— Da, dar sunt tot ce am mai bun. De ce nu-i zici prietenei tale, domniței Idnn, să-i dea acestei... acestei fete dezbrăcate...

— Baki.

— Da, să-i dea haine lui Baki.

— Ar fi o idee, a răspuns Toug gânditor. Doar că toți ceilalți sunt dincolo de ziduri. Când Mani... Mani e pisica.

— Pisica vorbitoare, l-a privit Ulfa în ochi.

— Da. Când Mani o să vorbească cu regele, el va trebui să le permită să intre. Cel puțin așa cred acum, a completat Toug privind lung spre treptele întunecate. De ce nu sunt făclii?

— N-au decât coșuri de fier împletite din sârmă groasă, în care poți arde tot felul de lucruri. Dacă n-ar fi fost din piatră castelul, n-am fi putut să le folosim nici pe astea. Și oricum nu sunt prea multe, fiindcă uriașii pot vedea în întuneric și nu le pasă dacă noi ne împiedicăm.

— Înțeleg, a zis Toug.

— Iar asta înseamnă că, de fapt, nu pricepi. Toți bărbații noștri sunt orbi, așa încât nu le pasă că nu sunt coșuri pentru flăcări. Va trebui să ne întoarcem până jos ca să-i dăm hainele fetei tale?

— Cred că va urca împreună cu noi.

Ulfa s-a oprit și-a privit în spate, iar Toug a dat peste ea, în întuneric.

— Îmi cer iertare.

— N-o văd, s-a mirat Ulfa.

Mâna lui Baki s-a strecurat în cea a lui Toug.

— S-ar putea, a informat-o el. Nici pe Mani nu-l vezi dacă nu vrea să fie văzut.

Pe urmă s-au îndreptat toți trei spre un hol imens, care ar fi fost la fel de întunecat ca și scara dacă unele dintre ușile din el n-ar fi fost deschise; la capăt, Ulfa a deschis ușa unei camere mai mari decât se așteptase Toug. În ea a văzut două paturi înguste lipite unul de celălalt astfel încât să formeze unul mai mare. Primul lucru pe care l-a făcut Ulfa a fost să arunce lemne peste jarul din șemineu.

— Nu e chiar așa de rău, a zis Toug.

— Majoritatea nu sunt atât de frumoase. Însă Pouk poate să lupte.

Toug a mers la fereastră și-a scos capul afară. Turnul în care fuseseră închiși el și Mani se vedea undeva departe, mai jos și la dreapta. Pe acoperiș flutura o flamură maronie în vârful unui catarg.

— O să răcești, l-a prevenit Ulfa, făcându-l pe Toug să se simtă ca acasă.

— Cred că oricum mă paște o răceală, i-a răspuns el.

— Uite, a exclamat ea aruncându-i repede o cămașă din pânză, murdară, dar bună de purtat, un halat cenușiu cu găuri la subsuori, apoi un cojocel scurt, a cărui blană dispăruse însă în mare măsură. N-am papuci, și nici ciorapi de care să mă pot lipsi. Ție s-ar putea să-ți poată da Pouk o pereche de cizme. Nu știi însă dacă o să vrea și nu cred că

pot să-ți dau din lucrurile lui, chiar dacă ești fratele meu. Nu sunt sigură nici că el însuși ar putea să ți le ofere.

— Apreciez foarte mult ce faci, i-a zis Toug, după care a ridicat halatul, l-a privit atent și a continuat: Mi-e teamă că ăsta e cam lung.

— Atunci va trebui să-l scurteze. Fata asta... cred că mi-ai spus că tu și pisica ați fost singurii pe care v-au lăsat să intrați.

Încă privind gânditor la halat, Toug a încuviințat din cap.

— Și atunci de unde a apărut fata asta? E una dintre noi?

— Cred că ne-a urmărit. A fost rănită, iar eu am ajutat-o. Sir Able m-a învățat cum s-o fac.

În minte i-au revenit brusc zilele în care călărise prin zăpadă, înfruntând vântul tăios, așa că a continuat:

— Asta era însă mai la sud, abia după ce trecuserăm de munți.

— Și acum vrei să te ajut s-o găsești?

În ușa s-a auzit un ciocănit ușor, iar Toug i-a spus:

— Sunt destul de sigur că ea este.

A deschis ușa și i-a întins hainele lui Baki.

— O să vină după ce se îmbracă.

Baki a făcut așa cum spusese Toug după doar câteva clipe, intrând și dându-i înapoi băiatului mantia verde. Ulfa se zgâia la ea.

— Parcă mi-ai zis că halatul meu o să-i fie prea lung.

— S-a mai înălțat, i-a explicat Toug.

— Mulțumesc că mi-ai împrumutat din hainele tale, a zis Baki cu o plecăciune.

— Este... este...? s-a bâlbâit Ulfa.

— E prietena mea și atâta tot.

— Se întâmplă o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg, a zis Ulfa strâmbându-și gura într-o expresie de încăpățănare, care îi amintea lui Toug de tatăl lor.

— Nici eu nu înțeleg foarte multe lucruri, Ulfa, a consolat-o Baki. Ești sora lui Toug? El așa spune, că semănați.

— Sunt cu trei ani mai mare.

— Cu atât mai mult nu înțeleg. Dar de ce ești în Utgard?

— Chiar așa, erai acasă ultima dată când te-am văzut, a zis și Toug.

— Vreți să vă spun toată povestea? i-a întrebat Ulfa. Nu e prea lungă.

— Eu vreau, a anunțat-o Baki.

— Bine! Un cavaler numit Sir Able a venit în casa noastră din Glennidam, a început Ulfa așezându-se pe un scăunel lângă foc. Știi câte femei ar ucide doar ca să aibă părul tău roșu?

— Bineînțeles. Îl știu și pe Sir Able. Mult mai bine decât tine. Voiai să te căsătorești cu el?

Ulfa a clătinat din cap.

— Ba cum să nu! a zămbit Baki, uitând pentru o clipă c-ar fi trebuit să-și ascundă dinții. Ce alt motiv să fi avut ca să-l urmărești?

— Ai vrut s-o îmbrac pe fata asta și te-am ajutat, s-a răstit Ulfa la Toug. Acum trebuie să am grijă și de pisica ta?

— Nu prea cred, i-a răspuns Toug gânditor. În primul rând, Mani te caută el pe tine, așa că lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar fi să-ți urmezi programul zilnic, ca să te poată găsi. Dacă îl vezi, spune-i c-o să ne întoarcem curând.

— Să-i spun pisicii...

— N-o să-ți răspundă, i-a explicat Toug, și probabil că se va preface că nu te înțelege. Dar o să te-nțeleagă, așa că să-i vorbești de parcă ar fi o persoană.

Baki a chicotit cu un glas care amintea de clopoței de aramă.

— În timpul ăsta, voi o să căutați motanul.

— Da, așa vom face, a zis Baki, iar Toug a aprobat din cap.

— Ascultați! Ia să-l căutați și pe bărbatul meu! i-a îndemnat Ulfa, făcându-l pe Toug s-o privească uimit.

— Ești măritată?

— Da. Numele lui e Pouk. Ți-am zis.

— Servitorul lui Sir Able, i-a explicat Baki.

— Dar nu știu cum arată, a protestat Toug.

— Știu eu, l-a liniștit Baki, însă Ulfa a părut să n-o ia în seamă.

— Nu e cu mult mai înalt decât mine, are nasul mare și tatuaje pe dosul ambelor palme.

Pentru o clipă, Ulfa a zâmbit, iar Toug și-a dat seama că era pentru prima dată de când se revăzuseră când o vedea astfel.

— Ziceați că vreți să-mi auziți povestea, a continuat ea.

— Da, dar tu nu ne-ai spus-o, a zis Baki.

— Nu, așa e. Însă o voi spune acum. L-am întâlnit pe Sir Able. Asta a fost când l-a luat cu el pe Toug, a urmat ea, aprobată de fratele său. Eram cu toții foarte îngrijorați pentru el, însă tatăl nostru nu m-a lăsat să merg să-l caut. Nu putea nici el să plece fiindcă în felul ăsta eu și mama am fi rămas singure. Așa c-am plecat de capul meu după ce ei au adormit. Aveam bani de la niște bandiți pe care îi omorâseră Sir Able și tatăl nostru. Nu erau prea mulți, dar mie mi se părea o avere. Am îngropat jumătate în pădure, iar pe restul i-am luat și am pornit în căutarea lui Toug, înarmată doar cu un băț ceva mai lung.

— Puteai fi ucisă, i-a spus Toug.

— Se poate, dar aș fi putut muri și acasă. Până una-alta, a existat un bărbat care a încercat să mă violeze, dar am pus mâna pe sabia lui și aproape că l-am omorât. Cu excepția întâmplării ăsteia, n-a fost prea rău.

— Adică vrei să spui că nu erai îndrăgostită, a ridicat Baki o sprânceană.

— Credeam că sunt. N-am spus că nu eram îndrăgostită. Spuneam doar că nu mă așteptam ca Sir Able să mă

ia de nevastă. El era cavaler, iar eu doar o fată de țăran. Mă rog, asta eram atunci. Am întrebat despre el peste tot pe unde am mers și a durat câțiva ani până i-am dat de urmă, undeva în nord lângă Drumul Războiului, unde mi s-a spus că fusese văzut împreună cu un scutier, călare pe un cal de război și așa mai departe. Câteodată, la unele hanuri la care se opriseră, lumea mai pomenea și despre un servitor.

Ulfa a tăcut o vreme și, pentru a o face să continue, Toug a îngăimat:

— Pouk.

— Da. Eram interesată de chestiunea asta pentru că sperasem ca Sir Able să mă angajeze pe mine. Când rămâneam fără bani, îmi găseam pentru o vreme un post de slujnică sau de chelneriță. În timpul ăsta mă gândeam că Sir Able mă cunoștea și eram convinsă că m-ar fi și plăcut, ca servitoare – o femeie dornică de lucru în timpul zilei și la fel de dornică noaptea, dacă înțelegeți ce vreau să spun –, iar în felul ăsta aș fi putut afla ce făcuse cu tine.

Ulfa a zâmbit din nou cu amărăciune, după care a continuat:

— Obişnuiam să mi te imaginez hămesit într-o temniță. Ești slab, dar nu pari să fi suferit foarte mult de foame. Chiar așa, ce-a făcut cu tine?

— Nu cred c-ar trebui să avem discuția asta acum.

— Cred c-ar fi mai bine, a intervenit și Baki, să ne spunem unii altora exact ceea ce vrem să știm mai mult. Ceea ce-și dorește fiecare să obțină. Ca regulă, ar trebui ca fiecare dintre noi să numească un singur lucru și numai unul în legătură cu...

— Și n-o să-și dorească fiecare altceva? a întrerupt-o Toug.

— Ajung și acolo. Înainte să spunem ce vrem, fiecare dintre noi ar trebui să jure că-i va ajuta pe ceilalți. Eu, pe tine și pe Toug, Ulfa. Dar tu va trebui să mă ajuți și pe mine, nu

doar pe Toug. Iar el va trebui să promită c-o să ne ajute pe amândouă.

— Nu prea mă pricep la jurăminte, a zis ezitant Ulfa, dorind să spună însă că nu era sigură dacă ar fi trebuit să jure.

— Mă pricep eu, s-a prefăcut Baki că nu înțelege exact. Fiecare dintre noi va jura pe cei cărora le datorăm credință, așa cum au orânduit zeii. Ridică-ți mâna, Toug!

Băiatul a ascultat-o și-a ridicat mâna dreaptă.

— Acum repetă după mine. Eu, Toug, în calitate de scutier și om de cuvânt, jur pe cei care se află în Cerr...

— Eu, Toug, a început el, însă a simțit imediat că i se pune un nod în gât, dar s-a încăpățânat să continue, iar vocea i-a sunat din ce în ce mai puternic cu fiecare cuvânt. În calitate de scutier și om de cuvânt, jur pe cei care se află în Cerr...

— Pe Valfather și pe toți fiii lui, jur, și pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit...

— Pe Valfather și pe toți fiii lui, jur...

Pentru o clipă i s-a părut că îl vede pe Sir Able cu Eterne scoasă din teacă; siluete înalte apăruseră în colțurile came-rei aruncând lumini și umbre, și toți ochii lor erau ațintiți asupra lui.

— Haide! a intervenit Ulfa. Ai de gând să juri sau nu?

— Și pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit...

În chip miraculos, pe fereastră a pătruns o adiere ce purta un parfum stins, mirosul unor tufe de liliac din depărtare.

— Că voi face tot ceea ce-mi stă în putință pentru sora mea, Ulfa, și pentru supusa mea, Baki, ca ele să-și împlinească voia sufletului, a încheiat Baki zâmbind.

Toug i-a văzut dinții la fel de limpede ca pe cei ai lui Mani și s-a mirat de strălucirea galbenă din ochii fetei Aelfe.

— Că voi face tot ceea ce-mi stă în putință pentru sora mea, Ulfa...

Ulfa zâmbea și ea, iar surâsul ei l-a încălzit mai mult decât focul din șemineu, pe care tot ea îl ațâțase; spectatorii fantomatici dispăruseră.

— Și pentru supusa mea, Baki, ca ele să-și împlinească voia sufletului.

— Pentru supusa mea, Baki? a întrebat Ulfa.

— Fiindcă am vindecat-o! i-a explicat Toug.

— Acum e rândul tău, Ulfa. Trebuie să zic și pentru tine? Sora lui Toug i-a făcut din cap că nu.

— Eu, Ulfa, care sunt de drept din familie de țărani liberi din Glennidam, jur pe cei care se află în Cerr...

— Și pe Doamna acum, a zis repede Baki. Pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit.

— Și pe Valfather...

— Și de asemenea pe Valfather și pe fiii lui, să fac tot ce-mi stă în putință pentru fratele meu, Toug, și pentru supusa lui...

— Trebuie să spui „supusa mea“, i-a șoptit din nou Baki.

— Dar eu nu te-am vindecat!

— Începe din nou, a îndemnat-o Baki oftând.

Ulfa s-a uitat la Toug care i-a făcut semn să o asculte.

— Dacă așa trebuie... a bombănit ea. Eu, Ulfa, care sunt de drept din familie de țărani liberi din Glennidam, jur pe cei care se află în Cerr și de asemenea pe Valfather și pe fiii lui, să fac tot ce-mi stă în putință pentru fratele meu, Toug, și pentru supusa mea, Baki, ca ei să-și împlinească voia sufletului. Așa e bine?

— Da, e bine. Eu, Baki, care sunt de drept un Aelf de Foc...

Ulfa a icnit.

— ...jur pe cei din Mythgarthr, pe Toug și pe Ulfa și, iertată-mi fie impertinența, pe însuși Sir Able, că voi face tot ce-mi stă în putință ca aceste spirite sublime din Mythgarthr, Toug și Ulfa, să-și împlinească voia sufletului. Așa

jur eu, Baki, și prin acest legământ mă lepăd de zeul fals și înșelător Setr pentru totdeauna.

— Cine e Setr? a întrebat Toug sub privirile uimite ale Ulfei.

— Despre asta o să vorbim imediat. Mai întâi va trebui să numim lucrul pe care ni-l dorim cel mai mult. Tu ai jurat primul, așa că tu ar trebui să vorbești mai întâi. Eu așa cred. Ai ceva împotriva?

— Ei bine, aveam de gând să-l căutăm pe Mani... a început Toug.

— Și pe soțul ei, l-a întrerupt Baki. Pe Pouk. Însă găsirea celor doi n-are cum să fie lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult. Inima ta e mai mare de atât.

— Am nevoie de timp de gândire.

— Și chiar ești o fecioară din Aelfrice? s-a mirat Ulfa.

— Sunt o Aelfă de Foc, nu vezi?

Ulfa și-a dat capul pe spate, apoi a căzut în genunchi privind în sus la Baki.

— Ce-ai pățit? a întrebat Toug.

— E foarte greșit ceea ce faci, i-a reproșat Baki, grăbindu-se s-o ridice pe Ulfa. Sunt foarte onorată, dar onorurile pe care nu le meriți sunt tot nelegiuiri, indiferent cum le numești. În mintea mea eu îngenunchez în fața ta.

— Eu... eu...

— Nu trebuie să spui nimic, că doar nu erai tu prima. Erai? Sau e pregătit fratele tău?

— Nu sunt, a mărturisit Toug.

— N-am știut, a suspinat Ulfa. Vechiul meu halat, care nici măcar nu-i venea...

— Dar pe care îl port cu mândrie, a consolat-o Baki. Și cred că ne vom înțelege din ce în ce mai bine.

Ulfa a suspinat din nou, plecându-și capul.

— Acum trebuie să ne spui voia sufletului tău. Te rog. Spune-o! Toug și cu mine ți-am jurat că vom face tot ce ne stă în putință ca să te ajutăm.

— Aș vrea pur și simplu să plecăm de-aici, a zis Ulfa atât de încet, încât Toug abia a auzit-o. Pouk și cu mine. Am vrea să mergem înapoi în Glennidam. Sau oriunde altundeva. Ajutați-ne pe amândoi să plecăm!

— Așa o să facem, i-a zis Baki. Toug? Dorința ta?

— Nu e asta, a rostit Toug încercând să-și ascundă tremurul din glas. Mai întâi trebuie să mărturisesc un lucru.

— Păi, hai!

— Eu vreau să fiu cavaler. Însă nu unul obișnuit. Ar fi extraordinar să devin un cavaler ca mulți alții, ca Sir Svon sau ca Sir Garvaon. Dar ceea ce-mi doresc eu cu adevărat – și n-am ajuns la voia sufletului meu – este să fiu ca Sir Able. Mi-ar plăcea să devin acel cavaler capabil să sară pe spatele unui dragon.

Niciuna dintre femei nu a vorbit, deși Ulfa și-a ridicat ochii și l-a privit lung.

— Deocamdată sunt scutier, a spus Toug bombându-și pieptul. Asta sunt, Ulfa, și probabil voi deveni cavaler mai devreme sau mai târziu, dacă nu voi muri în bătălie. Așa că trebuie să învăț repede. Știu că dacă am să aștept până devin cavaler ca să fiu ca Sir Able, n-o să reușesc, așa că trebuie să încep dinainte.

Vocea lui Baki s-a auzit aproape în șoaptă.

— Chiar și-așa, lucrurile se pot complica, stăpâne!

— Știu, dar dacă nu încep acum, nu voi reuși niciodată. Ei bine, lordul Beel și Sir Svon vor de la mine să-l conving pe regele Gilling să le permită să intre în castel, în Utgard. Pentru ca misiunea lor diplomatică să dea rezultate, așa cum dorește suveranul nostru. Așa că asta e voia sufletului meu. Vreau să-mi fac datoria.

— Bravo! a exclamat o altă voce.

Mani era așezat pe pervazul de piatră cenușie, la fel de negru și de strălucitor precum cel mai bine îngrijit ceainic, profilat pe cerul sur, de iarnă, și cu blana zbârlită de vântul tăios și rece.

— Bravo! a repetat Mani, după care s-a ridicat de pe pervaz și, după un salt care ar fi făcut cinste și unui linx, a aterizat pe umărul lui Toug. Am vești bune, a continuat el privind spre cele două femei cu ochii săi verzi, strălucitori. O să vi le dau curând, dar mai întâi aș vrea să aud ce mai aveți de zis.

— Da, a intervenit Toug care își ridicase o mână pentru a-l mângâia. Care e voia sufletului tău, Baki? Dorințele noastre le știi.

— Chiar vrei s-o auzi, stăpâne? Sper că-ți aduci aminte că mi-ai jurat c-o să mă ajuti.

Toug a așteptat să zică și Ulfa ceva, dar văzând că sora lui rămâne tăcută, a răspuns:

— Nu putem să te ajutăm decât dacă știm ce vrei.

— Nu în mod conștient, probabil. Politica din Aelfrice e complexă, dar trebuie să vă vorbesc puțin despre ea ca să înțelegeți voia sufletului meu. Rasa mea, pe care unii dintre voi o adoră, a fost adusă la viață de cea pe care o numim Kulili. Ea ne-a creat ca s-o iubim, dar noi am sfârșit prin a o urî și ne-am răzvrătit împotriva ei. Până la urmă am alungat-o în mare. Sunt multe clanuri, după cum probabil știți.

— Eu știu, a aprobat-o Mani.

— Eu sunt din neamul Aelfilor de Foc, iar noi am urât-o cel mai mult pe Kulili. Conduceam toate atacurile și eram ultimii care ne retrăgeam. Când a dispărut în peșterile din mare, noi am fost cei care i-am tăiat și ultimul tentacul, deși Aelfii de Apă ar fi trebuit să fie mai îndemânatici. Am făcut-o, cu toate că nu-i mai vedeam trupul, iar pământul nostru nu mai vorbea cu vocea ei.

Toug, care nu-și putea imagina o ființă creată din fire și tentacule, a deschis gura ca să pună o întrebare, dar a închis-o fără să vorbească.

— Împreună cu alții, am urmărit-o în mare și ne-am luptat cu ea acolo, fiindcă o încolțiserăm. Eu sunt femeie, nu bărbat. Vă vine să credeți că până și eu am luat parte la bătălie?

Mani a zis: „Da”, iar Ulfa: „Dacă zici tu”.

— Da, am luptat! „Lăncile fecioarelor!” urlam în timp ce ne năpusteam în îmbulzeala luptei. „Lăncile fecioarelor de Foc! Moarte lui Kulili!” Pot să vă spun ce strigam, dar nu pot să vă descriu cât de slabe, tremurătoare și chiar singuratic sunau vorbele astea în apele întunecate. I-am atacat rechinii, așa cum stabiliserăm. Și după o clipă sau două, cele care supraviețuiserăm, puține la număr, ne-am retras urlând. Și tu, stăpâne, ai fi fugit la fel ca mine.

Toug n-a zis nimic.

— Ai fi murit!

— Continuă, a îndemnat-o Mani, care, ca niciodată, părea fascinat de poveste.

— În zilele care au urmat bătăliei aceleia teribilă, regele nostru a încercat să ne adune din nou. Multe dintre noi n-au venit, de teamă să nu fim trimise iarăși la luptă. A durat un an până când adunarea a fost completă, dar chiar și atunci asta s-a întâmplat numai fiindcă ne-a chemat pe uscat. Multe dintre noi, printre care și eu, simțeam c-am fi cedat moral dacă ni s-ar fi cerut să ne aventurăm din nou în mare. Regele nostru a vorbit întâi despre cei care au murit, aducând un omagiu gărzilor sale de corp, din care pieriseră trei cincimi, apoi clanului nostru în general. Fusesse unul dintre cele mai numeroase, iar acum devenise cel mai mic. „Nu ne putem lupta din nou cu ea”, ne-a anunțat el, iar noi am răsuflat ușurați. Câțiva chiar au aplaudat. Pe urmă ne-a dezvăluit planul său, unul prin care, credea el, era posibil să triumfăm. Nu ne-am mai închinat acestei lumi, Mythgarthr, cea în care locuiți voi. Simțeam că sunteți plictisitori, somnoroși și proști, zei nedemni care nu ne-au mai respectat, nici măcar când le-am ieșit în cale. Nu aveam cum să primim ajutor de la voi, așa ne-a zis. Și mă îndoiesc c-a fost cineva în adunarea aceea care să fi crezut altfel.

Ulfa s-a uitat la Toug cu ochii plini de întrebări.

Mani și-a netezit mustățile cu o labă îndemânică și a completat:

— Pentru ei, noi suntem numene¹, înțelegeți? Eu sunt un fel de sfânt în formă animală, un totem. Icoanele mele binecuvântează cu libertate și cu ceea ce e întotdeauna esențial pentru ea, invizibilitatea.

— Au fost însă și alții care s-au oferit bucuroși să ne ajute, a continuat Baki. Regele i-a chemat la el, iar printre ei era și Setr. O vreme, regele nostru a continuat să domnească bazându-se pe poruncile lui Setr. Conduși în felul ăsta, am atacat din nou ascunzătoarea lui Kulili și am fost înfrânți, la fel ca prima dată. Unele clanuri nu au luptat însă deloc, iar altele abia dacă au trimis câțiva soldați. Așa au procedat cei din Bodachan, de pildă. Setr a susținut apoi că acesta a fost motivul înfrângerii noastre și l-am crezut. Ne-a promis că nu ne vom mai lupta atâta vreme cât va exista chiar și un singur clan care nu e pregătit pentru asta.

Baki a făcut o pauză, îndeajuns ca Mani să-și dea cu presupusul.

— I-a constrâns?

— Exact! A făcut în așa fel încât a devenit conducător suprem, apoi a construit Turnul de Sticlă, atât de masiv, încât vârful lui e o insulă în Mythgarthr. „A construit” e un fel de a spune, pentru că noi am muncit, mânați ca niște sclavi. Nu m-ați crede nici dacă v-aș spune jumătate din ceea ce-au făcut mâinile astea, a zis Baki întinzându-și brațele spre ei.

— Ba eu te-aș crede, a spus Ulfa.

— Regele nostru nu mai era, murise zdrobit de fâlcile unui monstru din adâncul mării. Așa ne-a spus Setr. Nu ne-a permis să numim alt rege, apoi a susținut că, de fapt, aleseserăm deja, și anume pe el. După ce am terminat de construit Turnul, ne-a preschimbât în Khimere, ca să-l păzim. A văzut vreodată vreunul dintre voi o asemenea arătare?

— Eu nu! s-a grăbit Mani să răspundă. Dar mi-aș dori.

¹ Lucru în sine, care poate fi cunoscut numai prin rațiune (n. tr.).

Imediat, halatul cenușiu a zburat în lături, rămânând ca o baltă de apă murdară pe dușumea, iar Baki s-a învăluit în fum. Carnea i s-a înnegrit de parcă ar fi fost arsă, întărindu-se și crăpând; urechile i s-au lungit, gura i-a crescut și dinții odată cu ea, devenind colți hidoși. Picioarele și mâinile i s-au transformat în gheare și pe spate i s-au desfăcut două aripi fără pene.

Mani s-a ridicat pe umărul lui Toug cu blana zbârlită, sâsâind mai tare decât doi șerpi deodată.

Khimera a sâsâit și ea; sunetul era ca și cum ai fi frecat două blocuri de gheață unul de altul, dându-le fiori de moarte.

— Asssa eram sssi asssa am rămasss. Nu-mi plăcea forma asssta, dar nu-mi doream sss-o ssschimb. Asssa mă ssstăpânea Sssetr.

La fel de brusc ca mai înainte, ochii au început să îi fumege, învăluindu-i apoi toată silueta, pentru ca după doar câteva clipe să se destrame, lăsând să apară din nou forma arămie și longilină a Aelfei de Foc. Baki și-a înșfăcat repede halatul gri. După ce l-a îmbrăcat, părea iarăși umană, o tânără cu părul de foc, deosebit de frumoasă.

— Sir Able m-a făcut să mă lepăd de jurământul față de Setr, a continuat ea, și m-a silit să revin la forma pe care o vedeți acum. Cu toate astea, jurământul are încă putere asupra mea. În primul rând, pentru că l-am rupt fiind forțată. Mai important este însă că-mi era frică de el. L-am slujit pe Sir Able și spuneam despre mine că sunt sclava lui. Așa zic și acum.

Toug a aprobat-o în tăcere.

— Și a ta, din recunoștință și din dragoste. De Setr mi-e frică, însă pot înfrunta lucrurile care mă înspăimântă. Dacă vrei să fii cavalier, învață asta de la mine.

— O să încerc, a zis Toug.

— Iar acum o să vă spun voia sufletului meu.

De undeva de jos s-a auzit tropotitul unor cai, așa că Mani a sărit înapoi pe pervaz ca să privească afară.

— E simplu de zis, a continuat Baki, dar nu prea ușor de îndeplinit. Cel puțin așa cred. Vreau să-l duc pe Sir Able în Aelfrice și să-l conving să ne conducă în lupta împotriva lui Setr.

Mani s-a întors ca să se uite la ea, mărindu-și ochii verzi.

— Iar tu și sora ta o să mă ajutați, a încheiat Baki.

Toug s-a uitat la Ulfa, simțind că s-a năruit cerul peste el. La fel a făcut și sora lui, însă niciunul dintre ei n-a rostit niciun cuvânt.

— Motănel, ai vrut să vezi o Khimeră. Ai văzut-o! Ești mulțumit?

— Khimera m-a văzut pe *mine*, a contrazis-o Mani. Asta mi-am dorit și asta am obținut. Știam că nu ești o fată obișnuită. Acum știi și tu că nici eu nu sunt un motan oarecare.

Baki a schițat o plecăciune în batjocură.

— Nu mai am vești bune, a continuat Mani, iar soarta potrivnică a făcut să fie înlocuite de unele rele. Ce vreți să auziți mai întâi?

— Dar eu n-am nicio influență asupra lui Sir Able, a zis Ulfa.

— Atunci va trebui să încerci s-o capeți, i-a răspuns Baki.

— Nici mie nu-mi datorează nimic, a completat Toug.

— Se vede pe el însuși în tine și asta s-ar putea să fie de ajuns. Pisică, tu n-ai jurat și cunosc neamul vostru mult prea bine pentru a presupune c-ai face vreodată un asemenea legământ. Cu toate astea, o să ne ajuți?

— Mi-am încordat deja toți mușchii, i-a răspuns Mani cu tristețe. Și nu e niciun Overcin în Cerr care să poată spune de ce. Dar nu vreți să ascultați veștile mele? Mie îmi plac de obicei cele bune și sunt convins că nici vouă nu vă place să vă ajungă la urechi vești proaste.

— Ai zis că veștile bune nu mai sunt valabile.

Ulfa a bombănit ceva, ridicându-se de pe scaunul ei.

— Nu chiar. Am vrut să spun că nu mai sunt vești. Ideea era că regele Gilling a consimțit cu grație să accepte delegația lordului Beel. El, stăpâna mea și suita lor – stăpânul tău, Toug, și așa mai departe – au intrat în castel. Dacă vreunul dintre voi a fost atent, le-a putut auzi zgomotul pașilor. O să vedeți caravana dacă vă uitați pe fereastra asta.

Toug s-a dus până acolo, însoțit de Ulfa.

— E foarte impresionantă, a șoptit ea.

— Ar fi trebuit s-o vezi înainte să fim jefuiți, i-a spus Mani cu satisfacție, adresându-i-se Ulfei direct pentru prima dată.

Ulfa s-a uitat la el, apoi la Toug, iar expresia feței sale striga un singur lucru: „Pisicile nu pot vorbi”.

— Unele pot, și-a dres Toug glasul. Depinde. Vreau să spun că Mani e singurul motan pe care îl cunosc, dar el vorbește.

— Și-și va folosi puterea asta, a continuat Mani referindu-se la el însuși, ca să te facă să-ți dai seama că ți-am îndeplinit voia sufletului. Misiunea noastră era s-o convingem pe Majestatea Sa să ne primească, iar noi am îndeplinit-o.

Pe fața lui Toug s-a lățit încetișor un zâmbet.

— Bine, te-am inclus și pe tine în izbânda mea, fiindcă m-ai însoțit și am o natură generoasă și o inimă largă. Cât am hoinărit, mi-am permis să risc puțin cu regele și cu vrăjitorul ăla nătâng.

— Thiazi.

— Exact! Eu am vorbit, iar ei s-au minunat, mai ales regele. Crezi că m-ai auzit vorbind? Te asigur că nu! Ar fi trebuit să mă auzi cum i-am convins. Am fost elocvent, diplomat și persuasiv. Însă mai presus de toate, am fost puternic, concis, succint. Gylf îmi spune mereu că am vocea pițigăiată. Râde de mine din cauza asta. Ți-l aduci aminte pe Gylf...

Toug a dat din cap.

— El ar fi trebuit să mă audă când i-am vorbit regelui. Nu cred că există în Thortower un orator mai bun decât am fost eu în momentul acela. I-am explicat că regele Arnthor nu ne-a trimis ca dușmani, ci ca prieteni, să-l ajutăm să guverneze...

— Toug... Ulfa l-a prins de braț. Eu... pisica asta chiar vorbește, nu-i așa? N-am înnebunit, nu?

— Sigur că vorbește și n-ar fi făcut-o în prezența ta dacă nu te-ar fi plăcut. Nu-ți bate capul.

— Am văzut un... un lucru, a continuat Ulfa, arătând cu degetul. Chiar acum. Pentru o clipă. Toți cei de jos descălecau de pe caii lor, iar chestia aia era acolo, lângă zid, aproape la fel de mare cât giganții, doar că... altfel. Era îngrozitor, de aceeași culoare cu peretele. S-a mișcat puțin, apoi a dispărut.

— Îl cheamă Org, a fost tot ceea ce-a reușit Toug să îngaime.

— O să te apăr eu de el, i-a zis Mani Ulfei. Nu trebuie să-ți fie frică de Org cât sunt eu prin preajmă. E o făptură destul de simplă și recunosc că nici mie nu mi se pare foarte simpatic. E o făptură simplă și bună, asta dacă reușești să faci abstracție de apetitul lui pentru carne de om.

— L-ai convins pe rege să accepte misiunea lordului Beel în Utgard, i-a zis Baki lui Mani. Astea sunt veștile tale bune, bune fiindcă asta era dorința lui Toug. Dar ai zis c-ai și vești proaste. Care sunt?

— Proaste pentru tine, i-a răspuns Mani. Dar și pentru Toug și sora lui, și asta nu numai fiindcă au promis să te ajute. Cu voia ta, aș vrea să zic însă altceva mai întâi, ceva vesel, care le va umple inimile de fericire.

Baki l-a aprobat, așa încât Mani s-a adresat Ulfei:

— Tu și soțul tău sunteți sclavii regelui? Îi aparțineți lui? Ea a dat din cap că da.

— Cineva care l-a convins deja pe rege într-o chestiune importantă ar putea să-l înduplece și într-o problemă

mai simplă, nu-i așa? Când o să mi se ivească ocazia, îi voi sugera regelui Gilling ca tu și soțul tău – împreună cu niște cai și alte cele – ați fi un cadou minor, însă foarte binevenit pentru Sir Able. Nu ți s-ar împlini astfel voia sufletului?

— Ai... ai face tu asta pentru noi?

— Mani, a zis motanul cu glas ferm. Numele meu e Mani.

— Ai face tu asta pentru noi, Mani? Pentru Pouk și pentru mine? Ți-am rămâne îndatorați pe vecie.

— Știu. Aș face-o. O s-o fac atunci când se va ivi momentul potrivit, a continuat motanul după care i-a privit pe cei doi oameni și pe fecioara Aelfă cu ochii mijiți. Iar asta mă aduce la veștile proaste, pe care e bine să le auziți. Regele Gilling se gândește să adune o armată de oameni îndrăzneți – oameni, nu Fii ai Furiei ca supușii lui – care să aibă grijă de interesele sale dincolo de munții de la sud. Dincolo de granițele actuale, mai bine zis. Bărbații ăștia, care vor fi de fapt niște mercenari, dacă îi pot caracteriza așa, n-o să fie sclavi. Nici pe departe. Vor fi răsplătiți cu solde și încărcăți de onoruri dacă vor ieși învingători. Cu timpul, comandanții lor, cei care își vor dovedi loialitatea pentru Majestatea Sa, ar putea primi chiar și domenii la sud de munți.

Mani a așteptat comentarii, însă nu a venit niciunul.

— Pe scurt, ei vor cuceri Celidonul pentru regele Gilling. Va deveni un regat vasal și va plăti tribut anual în bogății și în sclavi. Majestatea Sa speră să-l convingă pe Sir Able să organizeze și să conducă această armată.

Capitolul 11

AL DOILEA CAVALER

— Nu-i nimenea cu el, a raportat Uns cu mâinile pâlnie în jurul gurii. Nimenea, numai calu' lui, dom'le.

— Dar e cavaler? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

S-a uitat la mine așteptându-se să arăt mai mult interes; eu însă încercam să potrivesc un pumnal mai vechi ca vârful lăncii scurte pe care o cioplisem, așa că nu mi-am ridicat privirea.

— Armură de aur, dom'le, a strigat din nou Uns, punându-și mâna streășină la ochi ca să privească mai bine în lungul trecătorii. Are un soare galben pă scut, dom'le.

— Trebuie să văd și eu, a murmurat Cavalerul Leoparziilor începând să escaladeze pietrele pe care se cocoțase Uns.

— Nu prea mă placi, mi-a zis Heimir după ce s-a așezat lângă mine.

— Te înșeli, am clătinat eu din cap.

— Sunt prea mare.

— Cum poate un bărbat să fie prea mare? Prea mare pentru un scop anume, poate. Prea mare ca să se strecoare printr-o ușă îngustă. Sau prea mare ca să călărească un măgar. Nimeni nu poate fi însă prea mare sau prea mic în general. E ca și cum ai spune că un munte e prea înalt sau prea scund.

— Ți place mai mult de noul meu tată, m-a provocat el.

— Îl iubesc pe Berthold Viteazul și o iubesc și pe mama ta, fiindcă el o iubește. Însă iubirea e altceva. Ție îți place de mine, Heimir?

— Da.

— Iar mie îmi place de tine. De ce să ne certăm?

I-am întins mâna; Heimir a apucat-o și, deși a lui era de două ori mai mare decât a mea, n-a încercat să-mi zdrobească degetele.

— O să mă lupt cu el în locul tău, m-a anunțat Heimir.

— Nu poți.

— Nu știi să vorbesc prea bine, a continuat Heimir dând aprobator din cap la propria afirmație. Așa spune Hela. Dar sunt priceput în luptă.

— E singur, Heimir. S-ar putea să vină o vreme când voi avea nevoie să lupți alături de mine, dar acum nu e cazul. E momentul meu, cel pe care l-am așteptat.

Heimir a rămas tăcut o vreme, apoi, ca și cum n-ar fi fost sigur ce să zică, a murmurat:

— Atunci o să-ți aduc calul.

— Norr vine singură, i-am zis.

Undeva mult deasupra noastră, Uns s-a așezat în genunchi și l-a prins de mână pe Cavalerul Leoparzilor, ajutându-l să urce. Gâfâind din greu, acesta i-a mulțumit.

— Pen' ni'ca, a răspuns Uns. Acolo-i, dom'le. Nu mai aleargă ca la început.

— Nu vrea să-și obosească armăsarul, a murmurat Cavalerul Leoparzilor. Asta ar putea să însemne că știe de Sir Able sau că se așteaptă să fie cineva aici. Dar ce să caute un călăreț singuratic în...?

Vorbele i-au fost luate de vânt.

— De un' să știe, dom'le? a întrebat Uns privindu-l fix pe străin, de parcă ar fi încercat să afle răspunsul de pe flamura care flutura la capătul lăncii cavalerului.

— Noi îl putem vedea, așa că sigur ne vede și el. Și-a pus și coiful.

— Da, dom'le. Ca să fie mai greu de recunoscut.

— Nu la asta mă refeream. L-ai văzut când și l-a pus, Uns?

— Păi ce, nu şî-l pune ca toţ'? s-a mirat Uns sugându-şi o măsea.

— Ba sunt convins că da, a bombănit Cavalerul Leoparzilor. Dar i-ai văzut cumva faţa?

— Nu, dom'le, 'l-avea de la-nceput, a clătinat Uns din cap.

— Şi Sir Able are coif.

— Da, dom'le, are, dom'le, a spus Uns care nu înţelegea nimic.

— Probabil c-ai apucat să pui mâna pe el, să-l cureţi sau să-l cari când îşi scotea şaua de pe cal. Era greu?

— Da, dom'le, 'proape că l-am scăpat de greu ce îi.

Cavalerul Leoparzilor a dat gânditor din cap.

— Aşa e şi al meu, a zis apoi. De-aia un cavaler n-are cum să-şi poarte coiful tot timpul. Atunci când pericolul este constant, purtăm o cască mai mică. În general, e făcută dintr-o găoace de metal şi nişte zale care apără gâtul. Se poartă fiindcă e mult mai uşoară, dar ne asigură într-o bună măsură protecţia. Coiful, care cântăreşte de trei sau patru ori mai mult, se pune doar înainte de bătălie. Numai atunci. Tu zici că el era echipat aşa dinainte să-l poţi vedea?

— Da, dom'le, să mor io dacă nu-l purta, dom'le.

— Şi crezi că-l poartă pentru că nu vrea să-i vedem chipul? Ăsta ar fi singurul motiv la care mă pot gândi, dar cine ar putea să fie? Şi de ce încearcă să-şi ascundă identitatea?

— Păi, dom'le, asta-i altă ciudăţenie la el, nu? Pe lângă că-i singur.

— Ba nu e singur. Uită-te acolo jos, abia acum a intrat în raza noastră vizuală. Nu-i un alt călăreţ?

Uns a privit cu atenţie.

— Ş'are ş'o lance! Să mă ia naiba! Poa' să fie un neno-rocit de scutier, dom'le? Ca Valt a' tău. Poa' că's mai mulţi.

— O să fie interesant, a murmurat Cavalerul Leoparzilor, apoi a început să coboare dealul mai repede decât ar fi fost prudent.

— Spre înștiințarea voastră! a proclamat stegarul, trecătoreea asta e ținută de doi cavaleri de drept. Aceștia sunt Sir Leort de Sandhill, care mi-e stăpân, și Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Stătea în mijlocul Drumului Războiului cu trâmbița așezată în așa fel încât să se vadă cei șapte leoparzi de pe flamura legată de ea; iar dacă acest cavaler al Soarelui Galben sau calul lui de luptă imens îl impresionau în vreun fel, asta nu se vedea absolut deloc.

— Pot să-l aleg pe cel cu care urmează să mă lupt? a întrebat cavalerul aplecându-se puțin în șa.

Coiful auriu făcea ca vocea să-i sune cumva abisal.

— Țsta e dreptul dumneavoastră, domnule...

— Îl aleg pe Sir Able, a declarat Cavalerul Soarelui așezându-se mai bine în șa, ca să fie pregătit.

Am încălecat mai repede decât a putut Cavalerul Soarelui să ajungă la punctul de start. Cavalerul Leoparzilor a prins-o pe Norr de dârlogi.

— Știi cumva cine este?

— Nu, dar tu?

Cavalerul Leoparzilor a clătinat din cap.

— Poate c-ar fi bine să refuzi lupta atâta vreme cât nu știi cine este.

— Și dacă el refuză refuzul meu și atacă?

— Îl vom înfrunta împreună.

— Și asta ne va aduce foarte multă onoare, l-am certat eu, după care am strigat stegarului. Vezi că așteaptă semnalul tău. La fel ca mine.

S-au auzit notele înalte ale goarnei. Am prins bine lancea mea cea nouă și mi-am pregătit scutul, lucruri pe care le făcusem de mii de ori în Cerr. În momentul, în fracțiunea aceea de secundă, dinainte ca vârful lăncii inamicului meu să-mi lovească scutul, m-am întrebat dacă mă privește Valfather. Am fi aflat însă oricum în doar o oră.

Lancea mea a lovit soarele auriu, iar șocul a părut o adevărată explozie. Norr s-a cutremurat din cauza impactului, iar cavalerul cu care mă duelam a căzut cu tot cu cal.

Am întors-o pe Norr, am coborât din șa și mi-am scos coiful.

Stegarul se aplecase deja asupra Cavalerului Soarelui.

— Vă predați, domnule cavaler?

— Nu, a răspuns el încercând să-și elibereze piciorul de sub greutatea calului prăbușit. Cer dreptul la revanșă. Lăsați-mă să mă ridic și să-mi iau armele.

— Vi se va acorda, i-a zis stegarul.

Armăsarul prăbușit s-a ridicat și el și s-a îndepărtat schiopătând.

Cavalerul și-a potrivit mai bine coiful pe cap. Apoi s-a ridicat și i-am putut vedea cu toții statura impresionantă, în timp ce el părea că-și caută lancea; stegarul a făcut un semn către Hela, lângă care căzuse arma; ea a ridicat-o ca pe un pai și i-a înapoiat-o Cavalerului Soarelui.

— Frumoasă domniță, îți mulțumesc. A fost un gest de bunătate din partea ta, a zis el făcând o plecăciune.

Hela a roșit, însă a rămas tăcută.

Armăsarul a venit la fluierul stăpânului său, care a urcat în șa folosindu-se de lance ca să se sprijine.

Eu mă întorsesem în punctul de unde îmi pornisem atacul.

— Odată, într-o bătălie, și eu am avut un cal rănit, i-am zis eu, dar atunci nu aveam de ales.

— Nici eu nu am acum, mi-a răspuns Cavalerul Soarelui.

— Scutierul tău pare să se apropie. O să fie aici curând, m-am mirat eu arătând cu lancea. Mi se pare că mai aduce un armăsar cu el.

— Da, e adevărat, mai aduce un cal, așa cum spui.

Vocea spartă care răsuna din coif era plată, fără nicio inflexiune.

— Eu n-am însă altă variantă decât să-l călăresc pe acesta, a adăugat el.

Ni s-a alăturat și Cavalerul Leoparzilor.

— L-ai provocat deja pe Sir Able. Dacă nu te predai, trebuie să mă înfrunți pe mine.

— L-am provocat pe Sir Able, i-a răspuns Cavalerul Soarelui. Când se va preda el, o să te înfrunt și pe tine.

Stegarul a apucat de dârlogi calul Cavalerului Leoparzilor și l-a dus ceva mai departe. După o clipă de ezitare, stăpânul lui a ridicat din umeri și a dat din cap într-un gest aprobator.

Am privit stegarul în timp ce îi pregătea lancea și scutul. Armăsarul șchiop avea să fie mai încet; la fel și călărețul. Dacă lancea mea îi nimerea pieptul, ar fi murit.

S-a auzit din nou sunetul trâmbiței care a stârnit ecouri printre stânci, iar Norr a pornit ca vântul.

Ciocnirea noastră a fost ca aceea dintre un trăsnet și un turn de cetate. Lancea aurie s-a rupt de scutul meu. Vârful lăncii mele a trecut peste umărul drept al Cavalerului Soarelui, iar mânerul l-a doborât din șa.

S-a ridicat cu ajutorul Helei și am văzut că era aproape la fel de înalt ca ea.

— Te predai? a pus stegarul întrebarea regulamentară.

— Eu nu! a exclamat cavalerul, apoi a fluierat după cal.

Stegarul s-a uitat la mine, eu am încuviințat din cap cu un gest scurt, după care a spus:

— Ți se acordă revanșa. Sir Able va aștepta până când ajunge aici scutierul cu celălalt cal și o lance nouă.

— Îi mulțumesc lui Sir Able, a răspuns Cavalerul Soarelui. Este un cavaler adevărat și nobil, al cărui curaj este mai presus de orice îndoială. Scutierul meu nu va veni însă. Voi înfrunta lancea lui Sir Able cu spada.

Stegarul s-a uitat la mine din nou, iar eu i-am făcut un semn. Jumătate de minut mai târziu era călare și galopa spre sud pe Drumul Războiului.

— I-am poruncit scutierului meu să nu se apropie mai mult, a zis Cavalerul Soarelui.

— Dar se apropie, i-am zis eu, cu un cal sănătos și cu o lance.

Cavalerul Leoparzilor ni s-a alăturat din nou, urmat la doar un pas de Valt și de Uns.

— Dacă înțelegi ce se întâmplă, mi-a șoptit Cavalerul Leoparzilor, spune-mi și mie.

— Aș face-o, dacă aș înțelege cu adevărat. De fapt, știu doar cu puțin mai mult decât tine.

— Scutierul lui îți va asculta porunca?

Am încuviințat.

— Dar oare n-ar fi fost mai înțelept să-l pui pe stegarul meu să-i aducă un cal și o lance?

— O să vină, i-am zis.

Uns s-a uitat la Valt, Valt la Uns, dar niciunul n-a rostit vreun cuvânt. Însă Cavalerul Leoparzilor a insistat:

— Îl cunoști pe cavalerul ăsta! Așa reiese din ceea ce ne-a spus.

— Da, deși ultima dată când l-am văzut nu avea atâta aur pe el.

Cavalerul Leoparzilor a făcut o pauză, după care m-a întrebat:

— Oare se teme să nu-l ucizi dacă afli cine este?

Am scuturat din cap și nu i-am mai răspuns la întrebări. Surescitat, Uns s-a cățărat în vârful unui bolovan imens și s-a ridicat în picioare, încercând să stea pe cât de drept putea.

— Vin, dom'le! El și cu el, și cu ceilanți! Mamă, ce priveliște! Gerda m-a tras ușurel de pelerină.

— Nu te-ai supărat pe Hela pentru ce-a făcut, nu-i așa, domnule? N-a vrut să facă rău nimănui.

— E un bărbat tare înalt, nu-i așa? am zâmbit eu.

Nu știu dacă surâsul sau vorbele mele au liniștit-o pe Gerda; știu însă că mi-a zâmbit și ea.

Uns avusese dreptate: era o priveliște pe cinste. Doi stegari călăreau în față, fiecare purtând câte o trâmbiță de argint. Cel din stânga avea brodat un soare arzător pe tunică lui albastră, iar cel din dreapta avea leoparzii din Sandhill. În spatele lor venea scutierul Cavalerului Soarelui, un tânăr cu ochi limpezi, cu plete până pe umeri, cu o vestă de piele neagră împodobită cu ținte de aur; ducea două lănci aurii, iar de fiecare dintre ele atârna câte o flămură cu blazonul soarelui auriu.

Și mai în spate se zăreau vreo zece soldați, în șir indian, cu un aer amenințător îmbrăcați în pieptarele lor de piele împletită și cu caschete de oțel; unii purtau săbii și arcuri, alții sulițe, scuturi și spade. Erau urmați de servitori și, la capătul coloanei, se găseau grăjdarii care mânau asinii.

L-am privit pe Cavalerul Soarelui cum vorbește cu scutierul său. A acceptat o lance nouă, a descălecat de pe calul șchiop și a încălecat pe altul. Pe urmă, așa cum sperasem, și-a scos coiful.

— Mă cunoști! a strigat el cu putere, ca să-l pot auzi, fiindcă eram la o jumătate de bătaie de săgeată depărtare.

— Salutare, Sir Woddet, am strigat la rândul meu, dar fiindcă n-a răspuns, am adăugat: E o plăcere să te revăd împreună cu scutierul Yond și e foarte bine c-ați bătut atâtea cale doar ca să mă puneți la încercare.

— Nu pentru asta am venit, m-a contrazis Woddet, ci ca să te înving.

După ce-a zis vorbele acestea, și-a pus din nou coiful.

Caii noștri s-au ciocnit cutremurând pământul; au căzut amândoi. Mi-am pierdut coiful și am fost prins sub greutatea lui Norr. Woddet fusese aruncat din șă la o oarecare distanță, așa că s-a ridicat primul cu sabia în mână.

— Predă-te! mi-a strigat venind spre mine cu sabia ridicată.

— Acum îți cer eu o revanșă, i-am zis. Sunt la pământ. Îți cer să-mi permiți să mă ridic și să mă înarmez din nou.

— Refuz! Predă-te sau mori!

În timp ce Woddet îmi striga aceste cuvinte, Norr a sărit în picioare și l-a doborât la pământ cu copitele din față, deși ar fi putut la fel de bine să-l și omoare.

M-am ridicat și i-am întins mâna.

— Iar acum o să ceri din nou dreptul la revanșă. Știi asta. Iar eu ți-l voi acorda. Hela, fii bună și înapoiază-i sabia.

Woddet mi-a prins mâna:

— Pe onoarea mea! Nu vreau să te omor, dar trebuie să te predai. Trebuie să am lancea, calul și sabia ta.

Hela s-a lăsat într-un genunchi. În felul acesta, capul său era mai jos de al lui Woddet. Din poziția aceea i-a întins sabia, pe care el a luat-o de mâner.

— Te rog, a insistat el pe un ton șoptit. Yond și cu mine te-am salvat de la moarte și ți-am fost prieten pe vremea când nu aveai niciunul. Trebuie să mi te predai, acum!

— Nu pot, i-am răspuns. Am jurat să păzesc trecătoarea până când portul Forcetti va fi plin de sloiuri de gheață. Am de gând să mă țin de jurământ.

— Sir Able...

Am clătinat din cap și am făcut un pas în spate.

— Ascultă-mă! am auzit o voce aproape disperată din coiful auriu. Nimic nu mi s-a părut mai greu în toată viața mea decât să-ți refuz acum dreptul la revanșă. Mă rog ca în următoarea înfruntarea să cad răpus de tine.

— Marele zeu nu împlinește toate rugăciunile, nici măcar celor care îi văd fața, i-am zis.

Am scos-o pe Eterne din teacă și lângă mine au apărut cei opt cavaleri-fantomă, patru în stânga mea și patru în dreapta; vântul a adus zvon de tunet de copite și de flamuri fluturate de vânt.

Woddet și-a scos coiful și l-a pus pe șa.

— I-ai spus lui Agr c-ai fost numit cavaler de regina Aelfă. Te cred. Mă vor ataca și tovarășii tăi acum?

— Nu, i-am zis, dar la fel ca Sir Leort și oamenii săi, o să vegheze ca lupta noastră să fie dreaptă.

Ne-am înfruntat cu săbiile și cu scuturile; prima lovitură a lui Eterne a crăpat în două scutul albastru, iar următoarea i-a aruncat cavalerului sabia din mână. La a treia a căzut. Hela s-a aruncat protector deasupra lui, cu măciuca ridicată și privindu-mă ucigaș. Am șters-o pe Eterne cu o cârpă pe care mi-a adus-o Uns și pe urmă am băgat-o în teacă.

* * *

— N-o să moară, ne-a anunțat Cavalerul Leoparzilor când luna se ridicase deja binișor pe cer, iar noi stăteam unii lângă alții în jurul focului.

— S-ar putea să moară, i-am zis eu, iar Gylf, care mă cunoștea mai bine decât mă știam eu însumi, a gemut și și-a așezat capul în poala mea.

— Ai făcut o tăietură tare urâtă, a continuat Cavalerul Leoparzilor, iar el a pierdut o mulțime de sânge. Dar dacă asta ar fi fost să-l omoare, n-ar mai trebui să fie în viață. În plus, probabil că uriașa ne-ar fi ucis deja pe amândoi, sau măcar ar fi încercat.

Spre surprinderea Cavalerului Leoparzilor, am zâmbit gândindu-mă la asta.

— O să te lupți cu ea? m-a întrebat. Ce e onorabil în lupta cu o femeie, chiar și cu una atât de mare cum e ea?

— Mama ei e om, i-am zis.

— Bătrâna? Știu.

— Fiii Furiei nu sunt prea iubiți. N-au suflet.

— Și noi avem? a ridicat din umeri Cavalerul Leoparzilor. Da, cred că da. Le-am văzut.

— Când am scos-o pe Eterne din teacă?

— Când am scos-o eu din teacă. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

A trecut ceva timp, în care am ascultat vântul cum flueră printre stânci. Într-un târziu, i-am zis:

— Nu pot să-l vindec pe Sir Woddet, dar îi pot implora să-l vindece pe cei care au rămas în Cerr. Mă ajuți să construiesc un altar?

Am muncit până târziu în noapte clădind un morman de pietre. Uns, Hela, doi servitori care îi aparțineau Cavalerului Leoparzilor, Yond și câțiva soldați ai lui Woddet ne-au ajutat și ei. Heimir, trezit de sora lui, s-a dus în munți, a rupt niște pini și ne-a adus lemnul.

Pe urmă am cântat un imn de slavă pentru Valfather și un altul pentru Doamna (al cărei nume poate fi cântat cu toate că nu poate fi rostit); când s-a terminat și ultimul cântec, am tăiat gâtul armăsarului șchiop, care îi aparținuse lui Woddet, i-am separat capul de gât, apoi i-am măcelărit tot corpul, în timp ce umbrele cavalerilor-fantomă ne priveau întristate. Am aruncat totul în flăcări.

Odată înfăptuit acest ritual, toată lumea a mers la culcare. Doar eu am rămas lângă Woddet ca să văd dacă se vindecă și am auzit icnetele unui om pe moarte, suspinele pe care le scotea Hela și șuieratul vântului de iarnă.

Pe urmă am adormit. A fost primul somn adevărat de când mă întorsesem din Cerr și într-un vis mi-a părut că sunt încă acolo și că Doamna zâmbește asupra mea. După care s-a făcut că eram pe armăsarul lui Alvit, urcând un munte de nori; am simțit buzele lui Alvit peste ale mele și am aflat că moartea e deopotrivă dulce și amară.

Am ajuns apoi pe spatele grifonului de unde am căzut. Degetele mi-au alunecat și m-am prăbușit în mare.

Garsecg a înotat cu mine, iar Setr era în gura lui Garsecg. Știam că se apropie bătălia, știam că și Setr știa asta; dar nu era momentul să mă gândesc la bătălie; ne-am desfătat în legănatul valurilor, sub mângâierea mareei, și ne-am bucurat de puterea mării.

Eram doar un băiat într-o grădină care se întindea până departe, căutând o fată care se ascunsese. M-am uitat după copaci și în grote, între tufișuri și în apa a sute de fântâni. Într-un târziu, m-am întors și am văzut-o chiar în spatele meu, era mică și verde, și dulce, cu ochii de foc scânteietor.

M-am trezit din sărutarea ei și l-am văzut pe Woddet așezat lângă mine.

— Ești mai bine, i-am zis.

— Nu-s chiar cel de dinainte, a zâmbit el trist, dar cred că am să-mi revin într-o lună și ceva.

M-am ridicat (fiindcă observasem deja că soarele era sus pe cer) și m-am frecat la ochi, spunându-le tuturor că am dormit mult și am avut o mulțime de vise. În timp ce vorbeam, am auzit un strigăt, iar Uns, Yond, Valt, Heimir, Cavalerul Leoparzilor și mulți alții, urmați la sfârșit de Gerda și Berthold, s-au năpustit spre mine ținându-se de mână. A urmat o hărmălaie de nedescris.

— Ce e? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat? De ce nu m-ați trezit?

— Nu i-am lăsat eu, a tunat Berthold.

— Lăsați-l să doarmă, le-am zis și eu, l-a aprobat Gerda.

— Și prietenul tău a zis la fel, a continuat Berthold, celălalt cavaler...

— Sir Leort?

— Eu, mi-a zis Woddet.

— Ai dormit trei zile, m-a anunțat Gerda, făcându-mă să casc ochii la ea.

A urmat multă vorbăraie, însă eu m-am strecurat printre ei, m-am dus la pârau și am făcut baie în apa înghețată.

Când am ieșit, vânător și tremurând tot, l-am găsit pe Gylf așteptându-mă pe mal.

— Speriat! mi-a zis el, lingându-mi apoi mâna în felul acela în care o fac câinii, iar asta a fost cel mai bun lucru dintre toate.

* * *

— Am eşuat! mi-a zis Woddet în timp ce călăream împreună după ce le spusese celorlați că mergem la vânătoare. Ți s-a-ntâmplat vreodată?

— Ai venit să mă omori?

— Nu! Să te înfrâng și să te aduc înapoi la Sheerwall, dar tu n-ai vrut să te predai.

— Îmi aduc aminte.

Trecătoarea îngustă prin care ne conduceam caii a devenit și mai îngustă, așa că a trebuit să ne întoarcem.

— Îmi aduc aminte de tine și de felul în care ai ridicat sabia asupra mea.

— Ar fi trebuit să te lovesc, mi-a zis Woddet, după care și-a întors capul și a scuipat.

— Eu aş prefera să fim prieteni.

— Și eu la fel.

— E cale lungă de la Sheerwall până în munții ăștia, am zâmbit eu.

— E chiar mai lungă dacă o iei prin Munții Soarelui, a completat Woddet, dar am străbătut-o ca să mă lupt cu Osterlingii.

— Și ai câștigat o mulțime de aur.

— Așa e, m-a aprobat Woddet. Am jefuit orașul Khazneh. Vrei să auzi povestea?

— Dacă mi-o zici...

Woddet a lăsat hățurile să cadă pe gâtul calului său și a privit întâi stâncile de deasupra noastră, apoi cerul de un albastru oțelit.

— S-a întâmplat la doar o zi sau două după ce-ai plecat. Regele l-a rugat pe ducele Marder să-i dea cinci cavaleri și cincizeci de soldați ca să-l ajute să-i înfrângă pe Osterlingi. Avea nevoie de ei pentru doi ani sau până la victorie. Toți erau înnebuniți să plece. Știi cum e.

— Îmi pot imagina.

— Așa că Înălțimea Sa ne-a adunat și ne-a zis că știe că toți ne dorim să plecăm, dar fiecare dintre cavalerii care urmau să plece ar vrea ca ceilalți patru să fie oameni în care să se poată încrede. Urma să ne aleagă în Camera Soarelui. O știi?

— Așa cred, i-am răspuns eu răscolindu-mi amintirile.

— E luminată de la răsărit și pe un perete e o tapiserie cu Soarele pe ea. Noi trebuia să rămânem unde ne adunaserăm și să vorbim între noi. Fiecare trebuia să se hotărască asupra unui tovarăș pe care și-l dorea, apoi să meargă în Camera Soarelui și să-i spună ducelui. Regula era că nu aveam voie să spunem și altcuiva pe cine alesesem.

— Atunci n-am să te întreb nici eu, i-am zis.

— Oricum, m-am hotărât, a urmat Woddet dregându-și glasul. Eu am fost unul dintre ultimii, al nouălea sau al zecelea, pe acolo. Înălțimea Sa era așezat la masă cu un pergament în față. Desenase simboluri pentru fiecare dintre noi. Al meu era un menhir străpuns de o sulită. Poate-ți amintești.

I-am făcut semn că da.

— Sir Swit avea ca simbol un ogar așezat, însă cu botul în vânt, Sir Nopel, niște pantere și așa mai departe pentru toți cei care ar fi putut să plece. Înălțimea Sa avea și o ceașcă de orz. Când am intrat, mi-a spus că n-are importanță unde pune grăunța mea și mi-a arătat pergamentul. Pe menhirul meu erau deja patru grăunțe. Nimeni nu avea mai mult de două, iar unii nu aveau niciuna, a încheiat el destul de stânjenit.

— Dacă aș fi fost acolo, și eu te-aș fi ales tot pe tine. Ai toate motivele să fii mândru.

— În orice caz, am numit cavalerul asupra căruia mă hotărâsem, ducele Marder a pus grăunța pe simbolul lui și am constatat că era abia a doua. Pe urmă, Înălțimea Sa i-a ales pe cavalerii care aveau cele mai multe grăunțe. Regele ceruse cincizeci de soldați, dar noi am luat șaptezeci, cu tot

cu arcași. Până am ajuns noi la Thortower, regele plecase deja, însă ne-am grăbit să-l ajungem din urmă și am sosit tocmai la timp ca să participăm la Bătălia celor Cinci Destine. Am ieșit învingători.

Lumina care cuprinsese ochii lui Woddet era pentru mine mai grăitoare decât orice descriere pe care ar fi putut s-o facă.

— Călăreții lor erau ca viespile, dar arcașii noștri doborau câțiva la fiecare șarjă a lor. Arcurile lor mici nu băteau atât de departe ca arcurile noastre lungi. I-am împins pe Caan și elefanții lui între două canale și l-am atacat pe fâșia aceea îngustă de uscat. Elefanții din față au ucis destul de mulți dintre ai noștri și au încasat multe lovituri de lance înainte să cadă. Eu mi-am pierdut sabia și a trebuit să-mi folosesc măciuca înainte să pot încăleca din nou...

— Oamenii pe care i-ai omorât n-ar fi ezitat la rândul lor să te ucidă, i-am zis eu.

— Știu.

Apoi am călărit în liniște până când l-am întrebat:

— Ai dureri din cauza rănii?

— Doar dacă-mi mișc brațul.

— Poți mânui sabia cu mâna stângă?

— Nu împotriva ta, mi-a zâmbit amar Woddet. Dar de ce mă-ntrebi?

— Dar împotriva unuia ca Heimir? Împotriva unui Fiu al Furiei... Suntem în Munții Șoarecilor și mulți dintre bărbații de-aici sunt la fel de mari ca ei. Iar eu tocmai am văzut unul.

Mi-am scos arcul din cutie în timp ce îi vorbeam lui Woddet și am ales o săgeată.

— Ți-am spus că mi-am folosit măciuca.

— Da.

— Mă antrenez încă de când eram doar un băiețandru. Foloseam un buștean de lemn moale. Cu sabia, cu măciuca,

cu toporul sau cu ciocanul de război. Cred că toți am făcut la fel.

— Nu-i simplu pentru un băiat să devină bărbat.

— Eu cred că am devenit mult timp după asta.

Nu i-am spus nimic, scrutând piscurile de deasupra noastră.

— Era un fel de practică. Lovitură după lovitură, după lovitură. Cap, umăr, cap. De două ori dacă mânuiam sabia. Măciuca mea avea peceti, unele mici, cât capătul degetului mare. N-o mai am, a încheiat el ridicându-se în scări.

— N-o să te las aici singur.

— Poți s-o faci dacă vrei, m-a anunțat Woddet. Sunt capabil să-mi port de grijă.

Eu am continuat să mă uit la piscuri și, fiindcă n-am spus nimic, Woddet a continuat.

— Asta se întâmplă când înțelegi ce înseamnă antrenamentul. Atunci îți dai seama c-ai crescut și nu te mai poți întoarce la copilărie.

Mi s-a părut că aud râsul lui Disiri care se rostogolește stârnind ecouri printre stânci.

Capitolul 12

PRIN LUPTĂ

— Aici, domnule Crol? a întrebat Toug.

Crol i-a făcut semn că da.

— E cu Înălțimea Sa și cu domnița Idnn, și cu Sir Garvaon. Nu pot să-ți spun despre ce vorbesc, dar nu văd niciun motiv pentru care n-ai putea să bați la ușă. Dacă n-au chef de veștile tale, o să te anunțe.

— Pe Sir Able îl vreau, a zis Pouk.

Părea că se adresează unei ființe invizibile de pe umărul lui Crol.

— Sir Able, a remarcat acesta în timp ce Toug, ciocănea, este cel pe care-l vrem toți. Unde e pisica?

De undeva din spate, Idnn a întrebat și ea:

— Unde e Mani?

— L-a luat regele, a informat-o Toug pășind în cameră, după care a adăugat: Pe aici, Pouk.

— 'nțeleș, pr'etene!

Beel stătea în capul unei mese uriașe, cu picioarele atârând de pe un scaun de câteva ori prea mare pentru el.

— Îmi pare bine să te văd, scutierule! Cel pe care l-ai adus cu tine e unul dintre sclavii regelui?

— Sunt Pouk, domnule, a zis acesta fără să aștepte, atingându-și bereta și privind în stânga lui Beel. Sunt sclav, domnule, e adevărat. Doar c-am fost servitorul lui Sir Able și mi-ar plăcea să fiu din nou, iar omul ăsta zice c-ar putea aranja pentru mine și pentru Ulfa.

— E orb, Înălțimea Ta, i-a explicat Toug. Le scot ochii sclavilor, dar numai bărbaților.

A închis ușa în urma lui. A văzut cum Sir Svon se urcă agil pe unul dintre scaunele enorme, iar apoi se apleacă și întinde o mână ca s-o ajute și pe domnița Idnn să urce pe scaun.

— Astea sunt piese de mobilier pentru Fiii Furiei, a remarcat Beel fără prea multă plăcere. Probabil că vor să ne facă să ne simțim mici. Pe de altă parte, noi suntem hotărâți să le demonstrăm că suntem la fel de mari ca ei, în spirit.

După ce s-a așezat Idnn, Svon a urcat pe brațul scaunului și de acolo a trecut pe cel al scaunului vecin.

— Nu cred că au și alte piese de mobilier, Înălțimea Voastră, a intervenit Toug. Vreau să spun... mese și scaune, și lucruri pentru noi. Mie și lui Mani ne-au dat o cameră în care se găsea tot mobilă din asta. Am să-i spun regelui c-ar trebui să aibă și lucruri mai mici, pentru noi, și s-ar putea să facă rost. Îl place pe Mani.

— E în siguranță? a întrebat Idnn.

— Nu cred că regele îi va face vreun rău, iar celorlalți le-ar fi frică să-l rănească atâta vreme cât e preferatul stăpânului lor.

— Stai și tu pe un scaun, scutierule! l-a îndemnat Beel.

Scaunul ajungea la nivelul bărbiei lui Toug, dar el a sărit și s-a ridicat cu ușurință. Pouk a urcat mai agil decât o maimuță.

— În seara asta vom fi prezentați la Curte. Deși nu prea ne-au rămas straie frumoase, va trebui să purtăm ce avem. Mă bucur să observ că tu ești mai bine îmbrăcat decât atunci când te-am văzut ultima oară.

Toug le-a explicat.

— Thiazii e prim-ministrul regelui?

— Așa cred, Înălțimea Voastră. El așa susține.

— Vezi în ce situație am ajuns? a întrebat-o Beel pe Idnn și a oftat. Trebuie să cerem informații de soiul ăsta de la scutierul lui Sir Svon.

— Vei ști sute de lucruri de felul ăsta peste o săptămână, tată, l-a încurajat Idnn clătinând din cap.

— Bine ar fi.

— Tu și Wistan va trebui să vă spălați și să purtați cele mai bune haine, a zis Garvaon.

— Așa vom face, Sir Garvaon, i-a răspuns Toug.

— Stăpânul tău și cu mine ne vom prezenta cu armurile complete. Despre asta discutăm înainte să veniți voi.

— O să curăț și o să lustruiesc totul, a promis Toug.

Pouk s-a oferit și el să ajute.

— Scutierii își vor face datoria, sunt convins, a continuat Garvaon dregându-și glasul, dar de când poartă cavalerii armuri la Curte?

— La noi acasă lucrurile nu se întâmplă așa, Toug, i-a explicat Idnn. La Curte, un cavaler poartă haine obișnuite. Pe cele mai bune pe care și le poate permite, bineînțeles. Și mai poartă și sabie. Dar niciodată armură, care e pentru război sau pentru turnir.

— S-ar putea ca asta să fie din cauza a ceea ce i-am spus regelui, doamnă, a mărturisit Toug privind spre cavaleri. N-am vrut să fac rău.

— Sunt sigur că nici n-ai făcut. Dar ce i-ai zis? a întrebat Svon.

— Cât sunteți de curajos și ce cavaler priceput sunteți, la fel ca Sir Garvaon. A fost și Ulfa de față...

— E a doua oară când aud numele ăsta. Cine e? l-a întrebat Beel.

— Nevasta mea, conașule, a spus Pouk de parcă și-ar fi cerut scuze. E nevasta mea și o femeie tare bună.

— Și mai e și sora mea. Era împreună cu Pouk când au fost prinși și aduși aici. Apoi s-au căsătorit.

— Nu trebuie să-ți fie rușine de sora și de cumnatul tău, scutierule! a intervenit Idnn cu blândețe. Destinul te ridică și te coboară, iar cei mai buni dintre oameni sunt adesea loviți cel mai necruțător.

— Nu mi-e rușine!

— Mă bucur să aud asta, a zâmbit ea. Sunt însă și mai mulțumită c-ai vorbit cu regele. Era și Mani cu tine?

— O, da, doamnă! a exclamat Toug întrebându-se cum să ascundă că motanul nu numai că se întâlnise cu regele, dar îi și vorbise.

— Va trebui să vorbim mai multe despre asta, mult mai multe. Dar mai întâi aș vrea să știu de ce l-ai adus pe cumnatul tău.

— Ca să vă servesc, conică, a sărit Pouk atingându-și din nou bereta. Nu prea știți rosturile pe-aici! Parcă tatăl matala a zis așa.

— Da, a zis Idnn zâmbind din nou.

— Păi, uitați, conică, eu le știu. Și le știe și nevasta mea, da' mai mult femeiește, așa, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Gătește și apoi îi servește pe toți la masă. Eu frec podelele, car lucruri și fac treburile grele. Da' ei nu ne bagă în seamă nici cât pe o muscă, conică. Așa că noi auzim și aflăm lucruri și știm despre toate și vă putem duce oriunde.

— Înțeleg.

— Și nevastă-mea e la fel, a zis Pouk vesel. Sper să vă faceți treaba. Și domnii de-aici la fel.

— Ai fi un prieten folositor, e limpede, a spus Beel. Dar ce putem face noi pentru tine?

— Să ne scoateți de-aici, conașule, pe mine și pe Ulfa, a urmat Pouk pe un ton șoptit. Băiatu' o să 'cerce și sperăm c-o să 'cerci și matala, conașule. Poa' că regele o să fie în toane bune și vă face o favoare. Ne-ați putea cere pe noi, conașule, spunându-i c-aveț' nevoie de ajutor. Când veți pleca, o să pară corect să ne luați și pe noi.

— Cu siguranță o să mă gândesc la asta, i-a zis Beel încet.

— Sper s-o faceți, conașule.

— Dar ce i-a spus scutierul meu regelui? Erai cu el? a întrebat Svon întinzându-se peste mânerul scaunului său ca să atingă brațul lui Pouk.

— Nu, conașule, nu eram.

— N-a fost decât Mani cu mine, a mințit Toug, și regele, și Thiazi. Regele vrea ca Sir Able să lupte pentru el. Dar eu știu că el are o prietenă, de fapt e și prietena mea, care l-ar vrea în cu totul altă parte și...

— Unde? a vrut să știe Beel.

— Nu pot să spun, Înălțimea Voastră, a urmat Toug cu glasul tăiat. Îmi pare rău, dar chiar nu pot.

— Ai jurat să ții secretul? a ridicat Beel dintr-o sprânceană.

Incapabil să-l privească pe Beel, Toug și-a lăsat privirea să hoinărească pe pereți.

— Nu pot să spun, Înălțimea Voastră. Cel puțin nu acum. Dacă... dacă ați putea s-o întâlniți, ar fi altceva...

Vocea lui Idnn a sunat mai blând ca niciodată:

— E aici?

— Nu știu, Înălțimea Voastră. Chiar nu știu.

— S-ar putea să fie aici în Utgard chiar acum, dar s-ar putea și să nu fie. E corect?

— Da. Așa e, Înălțimea Voastră.

— A fost aici? Ai văzut-o aici?

Toug își simțea gura uscată, iar în gât i se pusese un nod.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Asta a fost astăzi, de vreme ce și tu tot azi ai trecut de poartă. O iubești, scutier Toug?

— O, nu, Înălțimea Voastră. Îmi place de ea. Îmi place mult și...

— Îi datorezi o mare favoare, a intervenit Beel.

— Nu, Înălțimea Voastră, dar...

— Ea îi datorează... a murmurat Idnn, iar el e la fel de tânăr ca mine și găsește că gratitudinea ei e dulce. Să nu mai insistăm pe asta, tată, dacă îmi accești sfatul.

— Așa să fie! a declarat Beel, însă mai am o singură întrebare. Această prietenă vrea să-l folosească pe Sir Able împotriva regelui Arnthor?

— O, nu! Nimic de felul ăsta.

— Atunci n-o să te mai necăjim, a încheiat Beel după care a privit spre Garvaon și spre Svon și a adăugat: S-a înțeles?

Garvaon a făcut un semn din cap, iar Svon a spus repede:

— Da, Înălțimea Voastră.

— Să înțeleg deci că, în speranța că regele Gilling nu-l va despărți pe Sir Able de prietena ta, mi-ai lăudat caverii. E corect?

Toug a auzit ceva cum se mișcă în colțul camerei, undeva în spatele său, însă era prea înspăimântat ca să se uite.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Cred c-ai procedat bine, l-a lăudat Beel. Vom afla mai multe astă-seară.

* * *

— *Lordul Beel!* a răsunat vocea lui Thiazi ca o tobă imensă. *Fiica lui, domnița Idnn!*

Toiagul său aurit a lovit înfundat podeaua, iar Crol a suflat în goarna ei în momentul în care Beel și Idnn au intrat braț la braț în sala de bal, atât de mare, încât ar fi încăput în ea întreg satul Glennidam, cu jumătate din grădini, lanurile de orz și pășunile.

S-a auzit un hohot reținut de râs în momentul în care Fiii Furiei, așezați la mese lungi la stânga și la dreapta, i-au văzut cum pășesc. Gilling, care stătea pe tronul cocoțat pe două pedestale, aflat în partea cea mai îndepărtată a sălii,

părea un colos învăluit în fumul subțire ce se ridica din flăcările făcliilor.

Beel i s-a adresat cu îndrăzneală:

— Majestate! Fiica mea și cu mine am venit în semn de prietenie. Dar e mai mult decât o prietenie obișnuită, fiindcă am străbătut cale lungă prin păduri, munți și câmpii ca să transmitem prietenia stăpânului nostru, regele Arnthor. El vă salută, vă recunoaște ca monarh și vă urează o domnie îndelungată și binecuvântată cu pace și cu izbânzi mărețe.

Vocea lui Gilling s-a auzit ca o avalanșă în depărtare.

— Îi mulțumim regelui Arnthor și vă urăm bun venit la Utgard.

Vocea catifelată a lui Idnn a cuprins sala așa cum privighetorile umplu cerul cu cântecul lor.

— Regele nostru ne-a încredințat cu daruri pentru Majestatea Voastră, multe și bogate. Noi ne-am dovedit însă a fi niște servitori nedemni. Am fost jefuiți și am reușit să salvăm doar o mică parte a prețioasei noastre încărcături.

Acesta a fost semnalul. Garvaon și Svon au intrat unul lângă celălalt, cu coifurile și pieptarele puse, mânând asinii de povară. În spatele lor, Wistan și Toug aduceau încă doi, iar după ei, Crol, Egr și Papounce îi conduceau pe al cincilea, al șaselea și al șaptelea.

Vocea de pe tron a tunat din nou umplând imaginația lui Toug cu imaginea unor bolovani care se rostogolesc cu salturi de cerb și arbori despicați în surcele.

— Apropiați-vă. Aceștia sunt cavalerii vrednici despre care am auzit atât de multe până acum? Dar cine e insul ăla mic cu un copac pictat pe scut?

— Acela e căpetenia cavalerilor noștri, Sir Garvaon, Majestate, i-a răspuns Beel.

— Și celălalt? Cel cu lebăda?

— Sir Svon, Majestate.

Mani a apărut rânjind pe genunchiul cât un butoi al lui Gilling.

— Și animalele ăstea mici, poneii sau cum le mai ziceți, cară cumva pietre?

— Înțelepciunea Majestății Voastre ne copleșește, a răspuns Idnn. Multe dintre lucrurile acelea sunt într-adevăr bătute cu pietre prețioase.

— Serios? a întrebat Gilling aplecându-se înainte și întinzându-și pe fața transpirată un zâmbet care l-a făcut pe Toug să-l găsească mai dezgustător ca niciodată. Diamante, perle, chestii din astea?

— Da, Majestatea Voastră.

Idnn a zâmbit la rândul ei, iar Toug i-a văzut pe Svon și pe Garvaon înțepenind precum câinii care adulmecă prada pentru prima dată.

— Nu numai diamante și perle, Înălțimea Voastră, ci și rubine, tot felul de opale, safire, jad, smaralde, chihlimbar, ochi-de-pisică, topaze, turcoaze și altele.

Zâmbetul lui Gilling s-a lărgit și mai mult.

— Ne-ai dat deja doi ochi de pisică, domniță. Mărturisim că ne place aproape la fel de mult pe cât te place ea pe tine. Deși, dacă stăm să ne gândim mai bine, nu ni te-a descris prea exact. Ești la fel de demnă de încredere pe cât ești de frumoasă?

Idnn a făcut o reverență ca răspuns la compliment.

— Noi, femeile, nu suntem renumite pentru asta, însă eu mă străduiesc.

— Dacă-mi permiteți și mie să mă refer la felul de a fi al fiicei mele, a intervenit Beel, Majestate, trebuie să vă spun că onestitatea ei rivalizează cu cea a unei preotese, iar înțelepciunea cu cea a Doamnei. Iertată fie lipsa de modestie a unui tată...

Toiagul aurit al lui Thiazi a lovit din nou podeaua.

— Nici curva aia netrebnică și nici soră-sa nu sunt apreciate printre Fiii Furiei, sudistule! Ia seama unde te afli.

Chipul lui Beel a devenit livid.

— Majestate, nu mi-am dat seama. Ucide-mă!

— Crezi că avem nevoie de permisiunea ta pentru asta, mititelule? a chicotit Gilling.

Toată sala s-a cutremurat la hohotele de râs ale celor prezenți, iar Toug, căruia i-ar fi plăcut să se creadă mai viteaz, a început să tremure.

— Să ne întoarcem la chestiuni ceva mai inofensive, a tunat Gilling după ce hohotele s-au stins. Și la un vorbitor ceva mai sigur. Unul care nu este atât de plin de sine. Ești pregătită să susții reputația de onestitate pe care a descris-o tatăl tău, domniță Idnn?

— Sunt bucuroasă că Majestatea Voastră nu cere înțelepciune din partea mea, fiindcă din asta nu prea am.

Idnn, care zâmbise în tot acest timp, își păstra chipul destins.

— Onestitate însă am destulă, din belșug și chiar mai mult, așa că oricând Majestatea Voastră are nevoie de ea...

Degetul lui Gilling, la fel de lat ca mâna lui Idnn, a mângâiat ușor capul lui Mani.

— Mai întâi va trebui să punem la încercare ceea ce spui. Diamante și perle. Jad. Ia să vedem ce-ai adus!

Idnn s-a apropiat de asinul lui Svon, iar acesta s-a grăbit să o ajute să deschidă desaga din spina animalului.

— Un inel, Majestatea Voastră!

Idnn l-a ridicat cât a putut; piatra sa scânteietoare era de dimensiunile unei cireșe, iar montura aproape că-i putea fi brățară.

— Este împletit din fire trase din aur alb, de la sud, cu numele Majestății Voastre scris în limba noastră cu litere de aur roșu, un giuvaier făcut cu atâta iscusință, încât se va potrivi pe oricare dintre degetele Majestății Voastre.

— Foarte frumos. Dar ce e piatra aia roz?

— Rodonit. Turcoaz roz, după cum îi spun cei mai mulți. Nicio femeie nu poate rezista prea mult unui bărbat care îl poartă.

Idnn avansase spre podium în timp ce vorbea. Gilling a întins mâna, iar ea i l-a potrivit pe deget.

— Ești femeie, domniță Idnn, așa că spune-ne: e adevărat?

— Nu știu exact.

Câțiva dintre Fiii Furiei au izbucnit în râs.

— N-am întâlnit un bărbat care să poarte o asemenea nestemată înaintea Majestății Voastre.

Gilling își ridicase mâna ca să admire mai bine piatra.

— E totuși mai întunecată decât mă așteptam.

— Reflectă puterea celui care o poartă, Înălțimea Voastră. E roșie pentru un bărbat puternic, căruia îi clocotește sângele-n vene, și cenușie, aproape albă, pentru unul rece.

Gilling a chicotit din nou.

— Ar trebui să i-o dăm lui Thiazi. Țsta ar fi un test bun, a încheiat regele în hohotele de râs ale celorlalți.

Idn a continuat să expună cadourile, fiind ajutată de tatăl său și de cavaleri; un platou imens de cositor, aurit pe margini; un vas de aur; o lingură de argint de dimensiuni colosale, cu mânerul încrustat cu nestemate

— De ajuns! a exclamat el imediat, ridicând mâna pe care îi fusese pus inelul. Aducem mulțumirile noastre regelui Arnthor, care a fost la fel de binevoitor cu mine pe cât a fost țara sa cu poporul meu.

Veselia Fiilor Furiei a făcut să se cutremure tot tavanul.

— Vom vedea însă restul acestor lucruri minunate cu o altă ocazie, când noi, la rândul nostru, vom face daruri către cei pe care îi voi considera demni. Ar fi mai bine să avem o distracție ceva mai adevărată. Cavalerii voștri au fost descriși drept maeștri în artele războiului. Asta ne-a făcut să oftăm de uimire, fiindcă noi credeam că asemenea soldați iscusiți sunt doar aici, printre Fiii Furiei.

Asistența a izbucnit în urale și a început să lovească mesele cu pumnii, cu o forță care l-a făcut pe Toug să se teamă că le vor rupe.

— Așa că în seara asta vom avea un turnir. Am auzit că și regele vostru organizează adesea asemenea întreceri, punându-și cavalerii să lupte unul împotriva celuilalt. Este adevărat?

— Așa-i, Majestatea Voastră, a răspuns Idnn curajoasă. Cavalerii noștri iau parte la turniruri și se întrec în lupta cu lancea.

Gilling a zâmbit blând, mângâindu-l pe Mani pe cap.

— Dumneata, domniță Idnn, ai văzut asemenea turniruri? Dar tatăl domniei tale?

— Am văzut, Majestatea Voastră, a răspuns Beel pentru amândoi, și vă putem spune multe despre ele.

— Dar n-o s-o faci, a zâmbit din nou Gilling. Noi o să-ți spunem ție, fiindcă noi suntem regi aici. Primul nostru gând a fost să-i punem pe cavalerii voștri minunați să se lupte cu doi dintre cei mai buni de-ai noștri. Schildstarr...

Un Fiu al Furiei cu adevărat colosal a sărit în picioare cu atâta forță, încât și-a aruncat scaunul imens departe, pe podea.

— Schildstarr e pregătit.

— Și Glumnir...

Alt Fiu al Furiei a țâșnit în picioare, provocând un zgomot ca de tunet, însă fără să spună niciun cuvânt.

— Ne-am dat curând seama că lupta n-ar fi fost tocmai dreaptă. Sper că ești de acord, domniță Idnn.

— Desigur, Majestatea Voastră, a răspuns ea, dar pentru prima dată i se putea simți un tremur în voce.

— Și eu, tot așa! Dar asta ar fi fost valabil dacă regele Arnthor ne-ar fi trimis el însuși doi cavaleri. Atunci i-am fi putut desemna și noi pe Schildstar și pe Glumnir, și nimeni n-ar fi putut spune că e un aranjament nedrept. Ești de acord, pisicuțo?

Gilling a privit în jos spre Mani, însă motanul n-a dat niciun semn că l-ar fi auzit.

— Situația noastră e puțin diferită. Avem de a face cu cavaleri pe care nu i-a ales regele Arnthor, ci norocul. Trebuie deci să le opunem și noi luptători pe care îi alegem într-un joc de noroc. Suntem convinși că nu știți prea multe despre Fiii Furiei, nu-i așa, domniță Idnn?

— Nu, nu prea știu, Majestatea Voastră.

— Așa ne gândeam și noi, a rostit Gilling ridicându-se cu chiu, cu vai în timp ce l-a pus pe Mani pe umărul său, care ar fi putut la fel de bine să susțină și o panteră. Pisicii noastre magice, pentru care vă mai mulțumim o dată, îi place să fie purtată pe umeri. Precum vezi. Poate că a stat și pe umerii tăi.

— A stat, a rostit Idnn după ce a scos un icnet. Aveți dreptate, Majestatea Voastră.

— Exact ce-am crezut și noi. Dar tu, domniță, ai stat vreodată pe umărul unui Fiu al Furiei? După cum vezi, e loc destul.

— Nu, Majestatea Voastră, eu... eu aș prefera să nu...

Privirea pe care i-a aruncat-o Beel era de-a dreptul sălbatică.

— Prostii! O să-ți placă! a zâmbit Gilling. Mai mult, priveliștea pe care o s-o ai asupra turnirului va fi la fel de bună ca a noastră. Dar mai întâi trebuie să lăsăm norocul să ne aleagă campionii.

A privit peste întreaga suflare a Fiilor Furiei.

— Sortii vor alege doar dintre cei prezenți. Oricine se teme să-i înfrunte pe acești cavaleri poate să plece chiar acum.

Nimeni nu a schițat vreun gest. Gilling s-a îndreptat spre asinii încărcăți, iar bietul Toug abia a rezistat să nu se dea înapoi.

— Creatura asta mititică se chinuiește să-și ducă povara, a zis Gilling care pusese mâna pe asinul înspăimântat. S-o eliberăm!

Degetele groase ale regelui au rupt frânghiile ca pe niște fire de ață, apoi au început să caute în desagi.

— Ce avem noi aici? Un stilet de dimensiuni utilizabile, cu mânerul de aur. Am dreptate, lord Beel?

— Majestatea Voastră are întotdeauna dreptate, a răspuns Beel cu o plecăciune.

— Și uite, e o piatră purpurie strălucitoare pe capătul lui, a continuat regele ridicând arma. Și are tot felul de alte nestemate prinse pe teacă. Agate, sau cel puțin așa ni se par nouă, turmaline și numai Vafthrudnir știe câte altele.

— Jasp roșu, Majestatea Voastră, a intervenit Thiazi.

— Așa să fie, a aprobat Gilling, și câte și mai câte, toate frumoase, și cumva valoroase. Cel care va prinde acest stilet îi va înfrunta pe cavalerii de la sud.

Aruncarea regelui a dus arma atât de sus, încât a lovit tavanul, din care a ricoșat, căzând ca o cometă. Toți Fiii Furiei s-au năpustit după el, o sută de mâini imense căutând să-l prindă (pentru o clipă, Toug a simțit că toate mâinile acelea aparțineau unui singur monstru, unei bestii cu mai multe capete, o mulțime de brațe și ochi scânteietori).

A urmat o îmbulzeală nebună, în urma căreia a părut o clipă că delegația lui Beel avea să fie strivită. Idnn a vrut să fugă, însă Gilling a prins-o ca pe o păpușă și a așezat-o pe umărul său.

— Mai bine le înșeuăm caii, a zis Wistan, apucându-l de braț pe Toug.

— Iată și o broșă care va prinde orice fel de straie doriți, a anunțat Gilling în timp ce scutierii se grăbeau să-și facă treaba. E în forma unui urs mare și urât, totul lucrat în aur. Cine o va prinde...

Lucrând împreună, cei doi scutieri au reușit să găsească grajdurile, i-au muștrat pe sclavii orbi de acolo pentru felul în care se îngrijiseră de cai și i-au pregătit pe Răsărit de Lună și pe armăsarul lui Garvaon. Însă în momentul în care au încercat să-i conducă spre curtea interioară, au fost opriți de Thrym.

— Fără cai! Se luptă pe jos! Asta e porunca regelui, s-a răstit uriașul, după care, văzând arcul și tolba de săgeți pe care le purta Toug, a continuat: Și fără arcuri!

Wistan a încercat să-l contrazică, dar Thrym a urlat la el.

— Luați iepurii ăștia de-aici sau îi ucid! Și pe ei, și pe voi.

— Eu sunt căpetenia scutierilor, i-a spus Wistan lui Toug. Du caii înapoi. Spune-le orbilor să le scoată șeile și întoarce-te cât de repede poți.

Toug l-a ascultat. Curtea interioară (în care a ajuns după ce s-a strecurat printre picioarele groase ale Fiilor Furiei) era luminată de câteva torțe prinse în suporturi pe pereți, care păreau foarte luminoase după întunericul din grajd; în pofida lor, nu era destulă lumină în comparație cu sala de bal în care Gilling îl primise pe Beel, iar cele câteva stele care luceau timid printre norii călători, cernuți printre turnurile din Utgard, nu ajutau nici ele prea mult.

Regele Gilling stătea în centru, cu Idnn pe umăr și cu Mani așezat pe umărul ei.

— ...grănicerii noștri. I-am cunoscut, iar ei ne-au servit. Și voi i-ați cunoscut, mulți dintre voi. Acum sunt morți, sfârtecați de acești doi cavaleri și de prietenii lor.

Fiii Furiei au început să mârâie, iar Toug s-a simțit din nou la fel ca în sala mare, de parcă s-ar fi aflat în prezența unei singure bestii cu adevărat imense.

— Sunt luptători buni, a urmat regele. Nu vă lăsați păcăliți de dimensiunea lor. În timp ce ne îndreptăm spre curtea asta, Skoel și Bitergarm ne-au promis că au să-i spintece ca pe somoni. Dacă vor reuși, vom scăpa de ei. Dacă nu, va trebui să-i acceptăm în serviciul nostru.

S-au auzit proteste zgomotoase, dar Gilling a urlat, cerând liniște.

— Avem nevoie de luptători capabili, mai ales din ăștia mici. Câți dintre voi vor să ne servească în tărâmurile de sud?

Nu s-a auzit niciun sunet.

— Așa ne-am gândit și noi, a continuat regele, arătând spre Beel. Sunt gata cavalerii pe care ni i-ai adus?

Crol a pășit înainte. Purta pieptarul pe care erau brodate însemnele lui Beel, pe față și pe spate, și avea goarna de argint sub braț. Chiar și la lumina torțelor, fața îi părea albă.

— Majestatea Voastră, a zis el cu o plecăciune. Sir Garvaon și Sir Svon doresc să denunțe regulile acestei lupte.

În tot timpul în care Gilling l-a privit cu dispreț pe Crol, Toug a fremătat pe loc. Cu toate acestea, stegarul nu a dat înapoi. De pe umărul lui Gilling, Idnn, al cărei cap era mai sus decât al regelui, a început să-i șoptească frenetic în ureche. El a clătinat însă puternic din cap.

— Cer să li se permită...

— Liniște! a strigat Gilling ridicându-și brațul. Ne acuzați de înșelătorie!

— Nici nu ne-a trecut prin minte un asemenea gând, Majestatea Voastră, a răspuns Crol cu o voce al cărei tremur era slab, dar perceptibil.

— N-o să permitem așa ceva. Cine face o asemenea acuzație? Tu? Piticania asta pe care a trimis-o regele Arnthor?

— Nimeni, Majestatea Voastră. Chiar nimeni n-o face.

— Înseamnă că toți... a zâmbit Gilling. Să ne explicăm. I-am fi putut aduce pe cei mai buni dintre ai noștri împotriva cavalerilor voștri. N-ar fi fost drept, așa că n-am făcut-o. Ați fost martori când mi-am ales reprezentanții. Dintre toți, cu aceleași șanse. Asta ar fi trebuit să fie cinstit pentru toată lumea. Bărbat împotriva altui bărbat și spadă contra spadă. Se pare că unii dintre voi nu cred că noi suntem bărbați.

„Da, unii dintre noi chiar cred asta, iar eu sunt unul dintre ei”, a gândit Toug.

— Așa c-am îngăduit cavalerilor voștri să-și pună armurile, ca să-și compenseze statura și forța penibilă. Acum vreți mai mult. Ei bine, n-o să aveți parte! Thiazi!

Uriașul s-a grăbit să ajungă lângă regele său.

— Stai aici! Când îți ridici toiagul, ambele părți trebuie să se pregătească. Când îl cobori, începe bătălia. E limpede?

Crol a pășit curajos înainte.

— Avem nevoie de asigurarea Majestății Voastre că niciunul dintre spectatori nu va interveni.

Pumnul lui Gilling, la fel de mare pe cât capul unui bărbat, s-a coborât asupra lui Crol. Pentru câteva secunde, a tremurat; pe urmă trupul său masiv, de bărbat între două vârste, a rămas nemișcat, contorsionat în moarte, izvor de moroi, iar flăcările comorilor păreau că-i ies din spinare.

— Ascultați aici! a urlat Thiazi ridicându-și toiagul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bătălia va începe când lovesc pământul.

— V-am adus coiful, Sir Svon, a șoptit Toug întinzându-i-l cavalerului. Nu aveți nevoie de el?

Svon a clătinat din cap. Își scosese spada, iar lama ei scânteia la lumina torțelor.

— O să învingeți! i-a șoptit Toug. Simt că așa va fi.

Svon nu i-a răspuns. Ochii îi erau pironiți pe trupul lui Crol.

Vocea lui Gilling a răsunat și a stârnit ecouri pe pereții înghețați, stingându-se în vântul șuierător.

— Sunteți gata cu toții? Spuneți acum, fiindcă toiagul lui Thiazi va coborî curând.

— Să omori un stegar înseamnă să nesocotești toată onoarea unui război, a zis Svon, spre surpriza lui Toug.

Toți Fiii Furiei care priveau au izbucnit în râs, la fel ca Gilling, iar toiagul lui Thiazi a lovit pietrele care pavau curtea interioară.

Skoel și Bitergarm s-au năpustit înainte, primul agităndu-și arma imensă cu o singură mână, iar celălalt ținând-o cu amândouă. Umăr la umăr, Garvaon și Svon au înaintat ca să-i înfrunte. Un moment mai târziu, scutul lui Svon a blocat o lovitură care l-a îngenuncheat.

De sus, a venit spada imensă a lui Skoel. A coborât, iar lovitura ei ar fi despicat în două un armăsar de război.

Însă nu l-a lovit pe Svon, care a țâșnit înainte, iar când s-a retras, de pe jumătate din lama lui picura sânge.

Sărind pe umărul lui Toug, Mani a șoptit:

— Cei slabi trebuie să se apropie cât de mult posibil, în timp ce aceia mai puternici trebuie să încerce să-i țină la distanță. E o bătălie ciudată, nu-i așa?

— Sunt ca niște tauri care se luptă cu muștele, a zis Toug, surprins de propriile vorbe.

— Sir Garvaon a atins deja mâinile adversarului său. Asta e bine! Oricum, el e un luptător dibaci.

În pofida faptului că botul lui Mani era la urechea sa, Fiii Furiei făceau o hărmălaie atât de mare, încât Toug abia dacă-l putea auzi. A încercat și el să vorbească mai încet:

— N-ar trebui să fii cu regele?

— Domnița Idnn tot dădea din brațe și m-a aruncat jos. O să mă întorc de îndată ce se va termina duelul. Uite, Garvaon a căzut.

Așa era, și pentru un moment care l-a lăsat fără suflare, Toug a fost sigur că Bitergarm era pe cale să-l taie în două. În loc s-o facă, s-a întors să-l ajute pe Skoel, iar mișcarea lui avea cumva agerimea unei pietre de moară.

Spadele Fiilor Furiei loveau neconținut, ridicându-se și căzând ca lamele unui joagăr. Sabia scânteietoare a lui Svon – pe care Toug o lustruise și o unsese de dimineață – lucea și lovea la rândul ei.

Bombănind și înjurând, uriașii care urmărea lupta se înghesuiau unii într-alții... Toug și Mani au trebuit să se urce pe niște căpițe de fân clădite pe o căruță.

— Ăla, urâtul, încearcă să-l atace pe la spate, a remarcat Mani.

— Amândoi sunt urâți! a sunat glasul lui Toug cu convingere.

— Mă refer la cel mai urât.

Era vorba de Bitergarm, care continua să înainteze, destul de dezordonat către stânga, forțându-l pe Svon să se retragă în aceeași direcție în timp ce se lupta cu Skoel. Toug a văzut oripilat cum Svon a ajuns lângă un spectator care i-a dat un brânci ce l-a făcut să se împiedice în direcția lui Skoel. Lama acestuia a mușcat din scutul lui Svon, l-a dărâmat de pe picioare și l-a aruncat cât colo. Spectatorii au încercat să se ferească, dar nu au fost îndeajuns de rapizi, așa că Svon s-a lovit de picioarele a doi dintre ei, de unde a fost aruncat din nou, de data asta sub căruță.

Cu Idnn plângând pe umărul său, Gilling s-a năpustit încă o dată în centrul curții întunecate. Și-a ridicat ambele mâini cerând liniște, iar râsetele, încurajările și înjurăturile uriașilor din jur s-au stins. Wistan stătea ingenucheat lângă Garvaon. În clipa aceea, Toug și-a dat seama că locul lui e lângă stăpânul său, care ar mai fi putut fi încă în viață. A sărit jos.

O mână mai mare decât a unui om l-a apucat dintre baloții de fân și l-a ridicat mai sus decât ajunsese vreodată.

— Iată-l, Majestatea Voastră. Era la servitorul lui.

Vocea îi aparținea lui Thiazi.

— Îl... îl păstram pentru Majestatea Voastră, a icnit Toug, întrebându-se dacă regele avea să-l creadă, dar și dacă asta ar fi avut vreo importanță. Alerga în toate părțile și mi-a fost frică să nu-l calce careva.

Idnn, care ședea încă pe umărul lui Gilling, a întins mâna:

— Dă-mi-l mie, scutierule! O să am eu grijă de el.

Fața îi era brăzdată de lacrimi și vocea suna cumva stins, deși nu-i tremura deloc.

— Nu vreau să-l arunc.

Idnn a gesticulat, apoi i s-a adresat lui Thiazi:

— Thiazi? Țsta e numele tău? Adu-i aici.

Acesta s-a supus, iar Idnn l-a prins pe Mani, care a mieunat jalnic.

— Acum pune-l jos pe Toug, a zis Idnn.

Thiazi l-a coborât, însă ținându-l strâns. Vocea lui Gilling a umplut din nou curtea.

— În regulă! Hai că ne-am distrat! Bitergarm! Skoel! Veniți aici!

S-au dus, primul lingându-și o rană deschisă de pe mână, iar al doilea sângerând abundent.

— V-ați comportat ca niște eroi, le-a zis Gilling, ceea ce și sunteți. Și acum, voi, Fii ai Furiei, ce le spunem acestora doi? Hai, vreau să vă aud!

Uriașii au urlat până au răgușit. Când strigătele lor s-au mai stins, unul dintre suporturile de fier care țineau o torță a căzut într-o avalanșă de bucăți de mortar; Toug, care a văzut și a auzit ce se întâmplă, a observat de asemenea că torța din suport se stinsese, deși nu a acordat acestui amănunt mai multă atenție decât Fiii Furiei.

— Liniște acum! a cerut Gilling ridicându-și din nou mâinile. Pentru a sărbători victoria noastră...

— N-ați obținut încă victoria! s-a auzit vocea lui Garvaon.

Își pierduse coiful, iar capul îi era înfășurat într-o cârpă murdară de sânge. În timp ce a spus asta, și-a aruncat scutul sfărâmat, iar cu mâna stângă a scos un pumnal lung cu garda mare.

Toug, care se bălăngănea încă în mâna lui Thiazi, a scos un chiot de bucurie. Pentru un răstimp destul de scurt, care lui i s-a părut însă lung, vocea sa a răsunat singuratic, strigătul de încurajare al unui băiețandru scutier care se legăna lângă genunchii unui uriaș. I s-a alăturat însă Wistan; a urmat Idnn, încă așezată pe umărul lui Gilling, unde îl ținea pe Mani în brațe, iar vocea ei a răsunat ca țipătul aproape isteric al unei femei fericite. Svon ieșise și el de sub căruță și își reluase locul lângă Garvaon. Avea obrazul drept vânăt și însângerat, și nu-și putea ține ochiul deschis din cauza umflăturii, dar sabia lui era îndreptată cu hotărâre spre adversar.

Curtea s-a întunecat și mai tare, fiindcă s-a stins și torța din spatele lui Thiazi.

Beel s-a alăturat și el strigătelor de încurajare, iar arcașii și soldații lui Garvaon, care făcuseră atâta drum și se luptaseră atât de mult, servitorii care deveniseră la rândul lor arcași și soldați, fiindcă nu le mai rămăsese nimic de făcut decât să lupte, au început și ei să strige. Papounce, în tunica lui elegantă cu dungi albastre și violet, pe care o adusese special ca să o poarte la Curte, era aplecat asupra lui Crol și țipa cu fața congestionată; chiar și Egr, de obicei atât de tăcut și de rezervat, sărea și urla ca un copil.

Uralele lor au fost întrecute însă imediat de şuierăturile și zgomotul oțelului lovit de oțel care venea dinspre uriași. O voce necunoscută a șoptit:

— Stăpâne Thiazi!

Era aspră, dar evident feminină. Toug și-a întins gâtul și a văzut o femeie mai înaltă decât oricare alta pe care-o văzuse vreodată stând la dreapta lui Thiazi. Ca mai toți semenii ei, era aproape dezbrăcată; părul roșcat o îmbrăca mai bine decât zdrențele pe care le purta. Spre deosebire însă de uriași (ale căror membre erau mai groase chiar și decât ar fi părut să ceară statura lor impunătoare) picioarele ei erau ca de bătlan, atât de subțiri, încât părea că stă pe două bețe. Umerii nu erau nici ei cu mult mai largi decât genunchii lui Toug.

— Stăpâne Thiazi, nu-i nici timpul, nici locul potrivit.

— Tu? s-a uitat el pe furiș la ea, după care și-a îndreptat repede privirea în altă parte. Nu ești o adevărată Fiică a Furiei.

Râsul ei a sunat ca un pumn de monede agitate într-o cupă de aur.

— Nu sunt decât o proastă care a crezut că se poate preface. Deși le-am văzut în Jotunhome, bieteile de ele – femei precum caii de povară cu fețe ca aluatul. Mulțumesc.

Thiazi l-a lăsat pe Toug jos și și-a scos mantia lungă pe care o purta. Femeia incredibil de înaltă a acceptat-o și și-a prins-o pe umeri.

— O să fii violată dacă te vede cineva, a șoptit Thiazi.

— O să creadă că sunt o sclavă?

Dar Svon era la un pas de moarte, așa că Toug n-a mai stat să asculte. I s-a părut că-i trebuie o oră să scoată Sfărâ-mătorul de Săbii din teacă și încă una pentru ca picioarele sale (neîndemânatică din cauza cizmelor prea mari pe care i le găsisese Pouk) să-l ducă în mijlocul bătăliei. Și-a apucat arma cu ambele mâini și a izbit genunchiul care se afla la înălțimea bărbiei sale. A văzut o strălucire de oțel, apoi a simțit șuvoiul cald al propriului sânge.

S-a făcut întuneric, zăpada a început să i se aștearnă pe față și s-au auzit mai multe săbii, nu doar cele ale lui Skoel și Bitergarm, sau ale lui Garvaon și Svon, și durerea lui teribilă o simțea cumva departe. La un moment dat, a văzut o siluetă întunecată cum stinge una dintre ultimele torțe. Apoi a zărit o spadă lungă cât o lance cum coboară asupra sa, iar el a ridicat Sfărâ-mătorul de Săbii ca să se apere, deși știa că nu avea nicio șansă împotriva tăișului care se năpustea spre el cu forța unui buștean.

Ceva întunecat, dar care părea transparent (din câte și-a dat seama ar fi putut fi încheietura unui uriaș) a prins mâna ce ținea spada imensă, iar altceva a înconjurat gâtul gigantului, făcându-l să pară învăluit în ceață. În ciuda strigătelor și a clănțănitului aspru al metalului lovit de metal a auzit zgomotul înfiorător al unor oase care se frâng.

Un uriaș a căzut lângă el, aproape zdrobindu-l; întâi a crezut că era Bitergarm, dar apoi a văzut o coroană rostogolindu-se.

* * *

— Se pare c-a fost un alt uriaș, i-a spus Toug lui Pouk apoi, vorbind cu greu prin bandaje și din cauza durerii, în vreme ce toți supraviețuitorii se baricadaseră în turnul cel mare al castelului. Un uriaș pe care ceilalți nu-l puteau

vedea mai bine decât noi și care lupta de partea noastră. A fost Org?

— Uite că te-ai prins! a răs Pouk. Ce nevoie mai ai de mine, camarade?

— În momentul ăla nu mi-am dat seama, a mărturisit Toug. Nu ne-am gândit la el decât mult mai târziu, după ce Sir Svon m-a pus s-o caut pe domnița Idnn. Bănuiesc că Org a călătorit tot timpul alături de noi, dar eu n-am reușit să-l văd.

— Nu-i ușor de banghit, camarade! a chicotit Pouk. Nici chiar pen' mine, care știu cum îl poartă vântul.

— Oh, pe Thunor! a exclamat Toug simțind c-ar fi fost mai bine să-și muște limba. N-am vrut să... să-mi bat joc de tine.

— Crez' că-s orb? Mi se pare că așa te-am auzit că zici.

— Nu ești!

— Nu prea, camarade. Trebuia să mă prefac, n-aveam ce face. Am un ochi chior. Vezi?

Toug a încuviințat din cap, însă nefiind convins încă de cât anume putea să vadă Pouk, l-a lămurit și din cuvinte:

— Da, da! Văd! E ... e alb.

— Îhî, ca laptele. Așa zice Ulfa. Mi se spune Pouk Ochi Mort. Și celălalt e buclucaș. Ia uită-te mai bine!

Toug i-a respectat îndemnul.

— Și ăsta e alb, dar e un ochi adevărat, vreau să spun unul cu care poți vedea.

— Și totuși ai crezut că-s chior, nu-i așa? Uite, o să-l deschid cu degetele.

Ochiul lui Pouk, alb și orb, deodată, a devenit viu și căprui.

— Ți l-ai dat peste cap!

— Ei, vezi că te-ai prins, camarade? Erau mai mulți de-ai noștri, iar ăla de ne orbea se plângea c-are prea multă muncă, că unora li sî otrăjește sângele și crapă... așa că i-am zis, nu-ț' face grijă pen' mine, camarade, și i-am arătat

cum Ț'-am arătat și ție. Îs chior deja! i-am zis și el a trecut mai departe. Ce bucurie! N-am fost mai bucuros niciodată, a exclamat Pouk, iar hohotele sale răsunau precum croncănitul unei ciori. Băutură! De ce n-avem nimic de băut?

— Și eu sunt fericit, i-a zis Toug. Chiar acum sunt fericit.

— Ai un braț bun, Țapăn, camarade, și poa' c-o să Ți-l arăt și pe Org odată.

— O să încerce să-mi facă rău?

— Nu cât sunt eu pe-aici, i-a spus Pouk după o ușoară ezitare. Cât nu-s, ei, bine, nu știu. Ar fi bine să fii atent.

— Mani a încercat să-i spună domniței Idnn despre el la un moment dat...

— Ne reunim în sala mare, l-a întrerupt Svon pe Toug. Cu toții, mai puțin cei care stau de pază. Pe acolo.

În lipsa numeroșilor Fii ai Furiei, sala aceea imensă părea aproape prietenoasă. Peste tot era mâncare și băutură și, deși bucatele erau pe jumătate mușcate, iar vinul și berea erau vărsate, Pouk și Toug s-au servit din belșug înainte să meargă spre șemineul imens unde se adunaseră o mulțime de oameni și de uriași în jurul siluetei dominante a lui Thiazi.

— Voi sunteți ultimii? a întrebat Beel.

— Cre' că, domnule, a răspuns Pouk. Poa' să mai fie unul sau doi.

Beel și-a dres glasul.

— Lordul Thiazi și cu mine am ajuns la un acord. Sir Svon, numai pe ăștia i-ai mai putut găsi?

— Da, domnule. E posibil ca Sir Garvaon să mai aducă și alții. Nu știu.

Svon a căutat din ochi un scaun și, negăsind niciunul, s-a așezat pe marginea șemineului. Fața și brațele îi erau pline de bandaje, iar Toug îl simțea istovit de moarte.

Beel a observat și el că Svon suferea cumplit.

— Sir Svon, probabil ai dureri din cauza rănilor.

— Nu prea mari, domnule.

— Dacă vrei să mergi în altă parte, undeva unde să te poți odihni...

— Mă odihnesc chiar acum, domnule. Scutierul lui Sir Garvaon și... și alții mi-au spălat rănilor și mi le-au bandajat.

— Cum dorești, a continuat Beel privind spre uriașii din jurul său. Vorbesc primul doar fiindcă noi suntem mai numeroși. E singurul motiv.

Toug a simțit o bătaie ușoară pe umăr. S-a întors și a văzut o fată cu părul de foc ținând în mâini o cupă în care privea cu atenție.

— Bea! a șoptit ea.

Bănuitor, Toug i-a ridicat bărbia; ochii îi erau ca de foc galben și îl invitau să îi citească pe buze: „Sângele meu este în vin, stăpâne. Te va vindeca”. Toug a dat din cap că a înțeles, a luat cupa și i-a dus-o lui Svon, căruia i-a dat-o după ce a îngenunchat.

— Statutul nostru aici nu s-a schimbat, a zis Beel. Sunt în continuare solul regelui nostru.

Svon a golit cupa, a mulțumit înclinându-și capul, apoi a pus-o lângă el.

— Lordul Thiazi e prim-ministrul regelui. Ținuturile noastre nu sunt în război.

Beel a privit spre Thiazi care a încuviințat din cap.

— Regele Gilling zace în odaia sa, a continuat Beel, și mă rog zeilor să se odihnească și să-și revină cât mai repede. Domnița Idnn îl îngrijește cu ajutorul a două dintre servitoarele ei și împreună cu cinci femei... Beel s-a oprit o clipă în căutarea cuvintelor potrivite. Care aparțin de acest castel.

— Nevastă-mea-i acolo, a șoptit Pouk.

— În aceste circumstanțe grave, dorințele lordului Thiazi și dorințele noastre sunt identice. Vom încerca să salvăm viața regelui, să-i păstrăm tronul și să-l găsim pe trădătorul care l-a înjunghiat. Lord Thiazi...

Prim-ministrul a pășit în față (văzându-i așa împreună, Toug s-a decis că Thiazi e de trei ori cât Beel în înălțime). Când a început să vorbească uriașul, vocea sa groasă a stârnit ecouri în toată sala.

— Eu sunt ministrul de încredere al Maiestății Sale. Fiii Furiei prezenți aici știu asta deja, iar voi, creaturi din sud, ați aflat acum. În absența Maiestății Sale, eu voi acționa în numele lui. Când nu e disponibil, așa cum e cazul acum, puterea e în mâinile mele. Contestă cineva?

Thiazi le-a aruncat celorlalți uriași o privire ucigătoare care a durat cam cât i-a trebuit lui Toug să tragă aer în piept; fiindcă nu a vorbit nimeni, și-a întors apoi privirea spre suita lui Beel.

Garvaon a intrat și el în sală și, după un moment de ezitare, s-a așezat lângă Svon.

— În timpul bătăliei, mi s-a înfățișat o femeie Aelf, a zis Thiazi. Ea m-a prevenit că Majestatea Sa e în pericol și m-a rugat să-l duc de-aici. Am prieteni printre Aelfi, a continuat Thiazi, apoi a făcut o pauză de parcă s-ar fi așteptat ca din asistența pe care o studia cu atenție să-l contrazică cineva. Dar niciunul dintre ei nu mi-e prieten mai bun ca ea. Când am ajuns însă la Majestatea Sa, regele nostru căzuse. Înjunghiat de o mână nevăzută. Am reușit totuși să-l ducem înăuntru, în patul său.

Buzele lui Thiazi au schițat un zâmbet înghețat.

— M-am consultat cu lordul Beel cu privire la această tentativă de asasinat. El se teme că trădătorul ar putea fi una dintre creaturile sudice.

— Un trădător și față de regele Arnthor, a completat Beel, care n-ar aproba niciodată un asemenea atac mișelesc.

Thiazi l-a aprobat.

— Eu, pe de altă parte, mă tem că trădătorul e unul dintre ai noștri. În Jotunland a avut loc o răscoală nu cu multă vreme în urmă. S-ar putea să izbucnească din nou. De-aia am baricadat ușile. Sperăm că poporul nostru nu știe că

regele a fost rănit. Asasinul l-ar putea crede mort. Dacă e așa, se va arăta într-o zi sau două. În orice caz, păstrarea secretului e în favoarea noastră. Cu ajutorul vostru, îl voi păstra cât de mult posibil.

— Pot vorbi, domnule? a intervenit Svon dregându-și glasul.

Thiazi i-a făcut un semn afirmativ din cap, iar el s-a ridicat.

— Suspectați pe vreunul dintre noi...

— Nu, i-a zis Thiazi. Conducătorul vostru vă suspectează. Sunt de acord c-ar putea avea dreptate, dar eu cred altceva.

— Acesta e un motiv în plus ca să vă spun, jurând pe onoarea mea de cavaler, că nu eu l-am rănit pe regele vostru. Sunteți un practicant al magiei, domnule, așa mi s-a zis.

— Sunt un adept... Așa se spune.

— Și n-ar putea ca această artă să ne indice asasinul?

— Am încercat fără succes, s-a încruntat Thiazi. În câteva momente, voi încerca din nou.

— Vorbesc despre magie, un lucru despre care nu știu prea multe, a ezitat Svon. Eu am fost scutierul lui Sir Able, care m-a ridicat el însuși la rang de cavaler.

— Nu știam asta, dar sunt bucuros să aflu.

— Înainte să pătrundem în sala asta ca să-i oferim regelui vostru darurile, am aflat că el fusese sfătuit cu ajutorul magiei să-l ia pe Sir Able în serviciul său, a zis Svon, uitându-se spre Garvaon în căutarea unei confirmări care a venit imediat.

— Cred că ne-a ales adeversarii pe care ni i-a ales fiindcă dorea să vadă dacă l-am putea înlocui pe Sir Able. Dacă asta era testul, cred că l-am trecut.

— O să vorbesc deschis, a intervenit Thiazi care s-a dus spre lada cu lemne de unde a ales un buștean de două ori mai mare decât un om, pe care l-a aruncat în foc de unde

s-a ridicat un nor de scântei și de cenușă. Spiritul cu care am vorbit eu nu te-a indicat nici pe tine, nici pe tovarășul tău.

— Sir Garvaon...

— N-a avut nimic de zis despre niciunul dintre voi. Nu critic în niciun fel valoarea sau îndemânarea voastră. Ele sunt cu siguranță mărețe. Și nici nu vă acuz că l-ați înjunghiat pe Majestatea Sa. Spun doar că, în opinia mea, nu-l puteți înlocui pe Sir Able. Asta i-am zis și Maiestății Sale când a propus neinspirata bătălie la care ați luat parte.

— Sunt de acord, l-a aprobat Svon, și vreau să sugerez să trimiteți pe cineva să-l aducă aici pe Sir Able. Asta v-a indicat magia să faceți și cred că e cel mai nimerit lucru. Eu mă ofer voluntar să plec.

— Dacă testul ne arată că e nevinovat...? i s-a adresat Thiazi lui Beel.

— Nu, a răspuns el. Cel puțin nu până la nuntă.

Capitolul 13

AL TREILEA CAVALER

Norii pluteau pe deasupra mea în fuioare de forme fantastice, dar nu erau ca aceia din tărâmurile Cerrului. Cu toate astea, mi-au prevăzut soarta pe cât de bine au putut.

Mi-am închis ochii și mi-am dorit să privesc din nou norii aceia profetici și cerul prietenos, dar n-am văzut decât întuneric. Era doar imaginația mea: castelul zburător al lui Valfather. Când am deschis ochii, am văzut stelele. Dacă norii erau munții și poienile Overcinilor din Cerr, oare nu erau stelele astea tărâmul oamenilor înaripați? Așa ca Michael? Nu, fiindcă stelele erau flori pe câmpiile Doamnei...

— Stăpâne...

Eram destul de adormit încât să cred, pentru o jumătate de minut sau pentru zece, că strigarea aceea îi era adresată altcuiva.

— Stăpâne?

O siluetă înaripată s-a aplecat asupra mea, acoperind stelele. Aripile i s-au micșorat, iar botul i s-a transformat într-un chip.

— O Khimeră? Ce-am eu de-a face cu așa ceva?

— Sunt Uri, stăpâne. Se completează împotriva ta și am zburat până aici ca să te previn.

M-am ridicat și l-am văzut pe Gylf care era deja în picioare. Nu mârâia, dar nici nu mai avea mult.

— Dac-ai să mă asculți, stăpâne, și n-ai să pui întrebări decât după ce voi termina ce-am de povestit, o să meargă mai repede.

Am aprobat-o.

— Îl știi pe Garsecg. Te-a învățat tot felul de lucruri. Crezi că te-a mințit atunci când a pretins că e un Aelf de Apă. Dar nu se prefăcea, deși sălășluiește în Muspel. Aelfii de Apă l-au primit în rândul lor și l-au pus chiar mai presus decât regele lor, spunându-i Tată. Și atunci de ce ar fi nepotrivit pentru el să împrumute forma lor?

— Dacă eu nu trebuie să-ți pun întrebări, i-am zis, poate c-ar fi mai bine ca nici tu să n-o faci.

— Cum poruncești, stăpâne. Sunt sclava ta umilă, a îngenuncheat Uri. Așa cum sunt și a lui Garsecg. Într-adevăr, îmi servesc stăpânul pentru că așa a vrut Garsecg. Stăpânul își aduce aminte că atunci când Baki și cu mine eram bolnave pe Insula de Sticlă, ne-a lăsat în grija lui Garsecg. Când era Setr, ne-a pus să te slujim pe tine, spunându-ne că noi, care fuseserăm sclavele lui, vom fi acum ale tale. Nu aveam voie să-ți spunem de darul ăsta al său pentru că Garsecg ține secrete lucrurile bune pe care le face.

— Mi-ai cerut să nu-ți pun nicio întrebare, am intervenit eu, și n-am de gând să-ți pun vreuna, dar am un comentariu: nu l-ai ascultat.

— Dacă mă va pedepsi, o să îndur, o să încerc... Dacă tu mă vei pedepsi, voi face la fel. Nu i-am dat ascultare pentru că problema e de viață și de moarte, una pe care nici Garsecg însuși, deși e cel mai înțelept dintre oameni, n-ar fi putut să o prevadă. Nu voi întreba dacă ți-a fost prieten, fiindcă știi bine răspunsul la întrebarea asta. Și nici nu voi cere să aflu dacă ai jurat să te lupți cu Kulili în numele său. Te-ai luptat și, deși n-o știu la fel de bine ca tine, stăpâne, cred că te-ai luptat cu iscusință.

Am bâjbâit după Eterne și am găsit-o imediat.

— Mă cheamă.

— Nu, stăpâne, nu te cheamă. Nu ți-am vorbit despre un complot? E pus la cale de sora mea.

— Zi mai repede, a mârâit Gylf.

— Eu nu slujesc niciun câine, i-a zis Uri, nici măcar pe tine.

— Rău.

A oftat și în suspinul ei era mai multă disperare decât ar fi putut exprima prin vorbe.

— Acum știm ce crede despre mine câinele tău, stăpâne. Poți să-i dai dreptate, deși sper că-nțelegi că-mi trădez sora.

Mi-am înfășurat mai bine pătura în jurul meu fiindcă vântul era rece.

— Baki plănuiește să te trimită să-l înfrunți pe Garsecg. De-aia l-a înjunghiat pe regele Gilling, care e pe patul de moarte. Tot din același motiv i-a recrutat pe Toug și pe sora lui. Îi ajută și pisica vrăjitoare, cred că din răutate. Acum, că povestea mea s-a sfârșit, stăpâne, îmi dai cuvântul că n-o să-l ucizi niciodată pe Garsecg? Sau că măcar o să încerci să nu-l ucizi?

— Nu, i-am zis eu, așezându-mă la loc și privind stelele.

— Dar n-am zis că ți-ai dat cuvântul lui Garsecg? C-o să duci război împotriva lui Kulili? Chiar și de unul singur? Cuvântul de onoare...

— Ba da. M-a chemat?

— Nu, stăpâne, a răspuns Uri cu o voce care a sunat stinsă și îndepărtată. Se teme prea mult de tine pentru asta, stăpâne.

* * *

Eram prea mulți pentru un singur foc; Woddet, Yond, Cavalerul Leoparzilor și Valt veniseră să mănânce lângă focul meu, pe care îl aprinseseră Hela, Heimir, Gerda, Berthold Viteazul și Uns. Cu o bucată de mistreț în blidul din fața mea și cu vin în pocal, le-am zis:

— Am vești. S-ar putea să însemne mare lucru pentru noi, nu știu, sau s-ar putea să nu însemne nimic. Și nici nu știu dacă sunt adevărate. Așa mi-au fost prezentate și nu mi

s-a cerut să le țin ascunse. Dar s-ar putea să greșesc dacă nu vi le spun. Puteți să le credeți sau nu, după cum vă place.

— Când ai primit veștile astea? m-a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Aseară, i-am răspuns eu în timp ce am luat o bucată de carne și am înfulecat-o.

— Trebuie să ne întărim paza. Oamenii mei au stat de gardă.

— N-am spus c-au adormit, l-am lămurit eu.

— Și atunci cine a adus veștile? a întrebat nedumerit Woddet privind de la unul la altul.

— Chiar vrei să știi? Nu are absolut nicio importanță în privința a ceea ce vreau să vă spun.

— Atunci nu are nicio importanță nici pentru mine, a declarat Woddet.

— El nu prea are încredere în cel care le-a adus. Dar tu, dragule cavaler, te încrezi în mine? a întrebat Hela băgându-și în gură o halcă imensă de carne.

— Da, a roșit Woddet. Deși n-ai sânge nobil, știu că ești o domniță adevărată.

— Cât despre sânge, eu l-am văzut pe al tău. Crezi că neamul meu e decăzut. Dar oare Sir Able, un cavaler mai înțelept, crede și el același lucru? Eu sunt din sângele lui Ymir, Sir Able, fiindcă străbuna mea a fost tot Furia. Nu mi-ai spus odată că sângele ăla ți-a năclăit până la cot brațul în care țineai sabia? Sângele ăla decăzut.

Am dat din cap că da, fiindcă într-adevăr îi povestisem câteva lucruri care se întâmplaseră în Cerr.

— Mai degrabă sânge căzut.

— Ești drăguț, mi-a zis Hela întorcându-se spre Woddet. Dragule cavaler, fiindcă sunt domnișoara ta de încredere, te sfătuiesc să nu întrebi nimic și să rămâi pregătit să îmbrățișezi orice răspuns. Sânge căzut? Poate săbii căzute. Pe care dintre cavaleri îl vezi căzut?

— Pe niciunul, a zâmbit Woddet trist. Ce noutăți ai, Sir Able, dacă nu e cu supărare?

Am sorbit din pocal, l-am pus jos, apoi l-am ridicat din nou.

— Am fost de acord că, dacă Fiii Furiei pornesc spre sud, îi vom înfrunta împreună, deși tu și Sir Leort sunteți prizonierii mei.

Woddet și Cavalerul Leoparzilor au fost de acord.

— Veștile s-ar putea să aibă legătură cu asta dacă sunt adevărate. De fapt, s-ar putea să aibă și dacă sunt false, în măsura în care alegem să le credem. Problema e că regele Gilling a fost înjunghiat și e pe patul de moarte.

— Cine l-a înjunghiat? a întrebat Berthold Viteazul, fără să-și ridice ochii, dar cu o voce caldă.

— Sora celei care mi-a dat veștile. Așa pretinde.

— O sclavă? m-a întrebat Gerda.

— Da, dar care nu aparține regelui Gilling sau vreunui alt uriaș.

— O cunoști, domnule cavaler, a intervenit Hela. Lucrul ăsta e mai limpede în vocea ta decât dacă l-ai rosti în cuvinte.

I-am dat dreptate.

— N-am nicio soră și lucrul ăsta mă bucură. Surorile sunt întotdeauna bârfitoare. Pe asta o cunoști și ești prietenul ei. Dar ce crezi? Ar face vărsare de sânge? Ar înjunghia un rege?

— Ar putea, am zis încetișor, dacă ar fi provocată sau disperată, ar putea. Uite, tu, de exemplu, dacă un anumit tânăr ar fi amenințat...

— Mai am o singură întrebare, a rânjit Hela, arătându-și dinții încălecați în gura ei de dimensiunile unei găleți. Îți mulțumesc c-ai avut răbdare cu mine și m-ai acceptat atunci când m-am aruncat să-l salvez pe Sir Woddet! Dar întrebarea e de ce s-a grăbit sora ei să-ți aducă veștile astea? Știi?

— Văd că trebuie să vă spun mai multe decât aș fi vrut. Am să aflu în schimb părerea Helei sau, în orice caz, așa

sper. Dacă sfatul ei va fi la fel de iscusit ca întrebările de adineaori, o să merite.

Uns s-a tras mai aproape ca să audă mai bine.

— Există un bărbat numit Garsecg. Nu e om. Ne putem cu toții imagina că strămoșul Helei n-a fost om?

— Dar eu sunt, a protestat Heimir. Sunt la fel de om ca și tine.

— Iar eu n-am negat asta, am răspuns încercând să-mi îmblânzesc vocea pe cât posibil. Dar Hymir n-a fost om, indiferent cât de bun, curajos sau generos era. Nici acest Garsecg nu e om.

Am așteptat să mă contrazică cineva, dar n-a făcut-o nimeni.

— S-a împrietenit cu mine. Îi datorez multe. Cred că s-a comportat astfel ca să mă convingă să mă alătur luptei împotriva unui dușman cu care nu m-aș fi confruntat dacă aș fi avut de ales.

Cavalerul Leoparzilor m-a întrebat ce mă neliniștește.

— Știți povestea femeii pe care o iubesc. E în același loc în care se găsește Garsecg și aș vrea să fiu cu ea acum.

— Du-te la ea! a exclamat Cavalerul Leoparzilor. Tu ești cumva singurul om din Mythgarthr care nu știe povestea cavalerului și a teleguței?

— Am jurat să stau aici până la mijlocul iernii. Sunt de asemenea și sub legământul pe care l-am făcut față de cel mai mare și mai bun dintre oameni. Numai prin bunăvoința sa sunt atât de aproape de cea pe care o iubesc.

— Și ce vrei să spui, domnule cavaler, că-ți pasă mai mult de onoare decât de doamna ta? a întrebat Hela cu un zâmbet în care se citea mila. Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi.

— Pentru un singur zâmbet al ei mi-aș arunca toată onoarea într-un șanț, am recunoscut. Da, mi-aș călca onoarea în picioare. Dar apoi nu i-aș putea cere să ia de soț un cavaler dezonorat.

Încercând să mă înțeleagă, Cavalerul Leoparzilor mi-a spus:

— Pui mai presus onoarea ei decât pe a ta. Ai muri ca s-o păstrezi pe a ei.

— Păi, vedeți voi, cum poate această...?

— Vom vorbi despre asta la timpul potrivit. Lăsați-mă să termin. Persoana pe care o iubesc e împreună cu Garseg. Cea care a venit aseară mi-a spus că sora ei vrea să mă determine să mă lupt cu el. Însă mi-a cerut să jur că n-o s-o fac.

— Adânc. Din ce în ce mai adânc, a bombănit Hela. Dacă și cupa asta ar fi măcar pe jumătate atât de adâncă, a zis femeia uriașă, întinzând recipientul către Woddet, care s-a grăbit să-i mai toarne vin.

— Și-ai jurat, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu. Am făcut deja destule legăminte. Îmi doresc să fiu cu femeia pe care o iubesc, am oftat. Dacă mă lupt cu el, e posibil ca ea să încerce să mă ucidă. Aș primi cu bucurie.

— Dar noi, nu! a tunat Berthold.

— Așa rănit cum sunt, a intervenit și Woddet, s-ar putea să-l dau vântului de legământ și să te ucid eu însumi dacă nu ajungi odată la subiect. Regele din Jotunland e grav rănit, nu așa ne-ai spus? Însă ce legătură are asta cu noi?

— Crezi c-ar putea să-l acuze pe vărul meu de crimă? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Am avut întâlniri cu Fii ai Furiei cât să-i numeri pe degetele de la două mâini, am explicat. Să fi fost cel mult douăzeci, deși de cele mai multe ori erau mai puțin de o duzină. Cu asemenea raiduri, vărul tău a sperat să-l convingă pe regele Gilling să se oprească. Berthold, tu ai fost capturat de Fiii Furiei. Cam câți erau?

— Opt, atâtea am văzut când bandiții m-au vândut și m-au dat pe mâna lor, mi-a răspuns Berthold Viteazul pieptănându-și barba cu degetele.

— Dar tu, Gerda? Voi câți ați ucis?

— Oh, domnule, nu pot să spun, a fost tare demult.

— Douăzeci?

— Nu. Nici măcar jumătate. Să fi fost cinci. Sau șase.

Unii au fost uciși, domnule, fiindcă s-au luptat bărbații noștri. Uriași care au venit sau care au plecat, domnule? Că de venit trebuie să fi fost vreo zece.

Am dat din cap, apoi m-am adresat lui Woddet.

— Hai să presupunem că regele Gilling moare. Oare succesorul său – știm destul de puține chiar și despre rege, darămite despre cel care-i va urma – trimite o sută? Berthold, Gerda, dar cinci sute? Credeți că e imposibil?

Berthold Viteazul a clătinat din cap, însă nu mi-a fost limpede dacă voia să nege sau se mira. A vorbit în schimb Gerda:

— Ei bine, domnule, n-am văzut niciodată atâția la un loc, dar dacă stau să mă gândesc mai bine la cei pe care i-am zărit în diverse ocazii, probabil că sunt sute. Ba chiar mai mulți.

— Hela? Probabil c-ar fi trebuit să te întreb întâi pe tine.

— Despre cât sunt de numeroși? Cinci sute? Nu cred că e un număr prea mare. Cât am tot stat pe drumul ăsta, frațele meu și cu mine am văzut cincizeci într-o zi și douăzeci în următoarea. Uitați-vă în sus, cavaleri viteji! Ce zboară deasupra noastră?

— Gâște, i-a răspuns Cavalerul Leoparzilor, dar sunt prea sus pentru săgețile mele.

— Câte să fie?

— Treizeci, cam așa.

— Patruzeci, a plusat Woddet.

— Patruzeci și trei și conducătorul lor. Patruzeci și patru în total. Atâtea vedem noi acum, deși Sir Able nu vrea să se uite. Dar câte gâște presupuneți că se află în total pe lume, cavalerilor? Sute?

Nimeni n-a spus nimic în timp ce Hela a gălgăit jumătate din vin, s-a înecat, dar nu s-a lăsat până n-a băut și restul. Eu am rupt tăcerea.

— Hai să spunem că nu trimit mai mult de o sută. Am putea să le facem față? Noi trei, Gylf și soldații de sub semnele leopardului și ai soarelui. Și Hela, Heimir și Uns. Am putea?

Tăcerea s-a lăsat grea și apăsător până când a spulberat-o Cavalerul Leoparzilor.

— Dar ai vrea, Sir Able? O să ne conduci? Răspunde cinstit.

— Am jurat să păzesc trecătoarea, i-am răspuns.

* * *

— Un călăreț pe un cal ostenit, Sir Leort!

Cavalerul Leoparzilor și-a dus mâinile pâlne la gură și a întrebat:

— Doar unul?

A urmat o pauză lungă, timp suficient ca Woddet, Valt și Yond să se apropie.

— Numai unul, domnule.

— Și vine din nord? a întrebat Valt în numele tuturor și al nimănu. Uriașii călăresc?

— Sunt prea mari, a scuturat Yond din cap.

Cavalerul Leoparzilor i-a redus la tăcere cu un gest.

— De unde știi că e călare pe un cal ostenit?

— Încearcă fără succes să-l țină la galop, domnule.

Cavalerul Leoparzilor și-a deschis gura, pe urmă a închis-o la loc, zgâindu-se la Woddet în timp ce acesta i-a întors privirea, cu o expresie de confuzie întipărită pe chipul său sincer.

— O femeie, a murmurat Valt.

— Aduceți-mi calul! a strigat Cavalerul Leoparzilor.

La nordul trecătorii, Drumul Războiului începea să coboare, șerpuind în jos pe coasta muntelui într-un șir de curbe strânse. Cavalerul Leoparzilor le-a parcurs pe toate

la galop și în multe dintre ele copitele calului său desprindea pietre pe care le arunca în hău.

A dat de călăreață după ce a trecut și de ultima cotitură. Când s-a întâmplat asta, necunoscuta, care era așezată pe o șa pentru femei, îmbibată de sudoarea calului, s-a dovedit a fi atât de aproape, încât era să o dăruie. A strigat, iar când a văzut scutul pe care îl purta Cavalerul Leoparzilor a izbucnit într-un șuvoi de lacrimi.

El a descălecat și a ridicat-o din șa, ținând-o așa cum o făcuse când fusese de vârsta lui Valt, iar ea era un copil frumos cu ochii scânteietori și cu bucle ca pana corbului.

* * *

Tunica stegarului care a venit să mă anunțe de provocarea Cavalerului Negru era de un alb imaculat, iar blazonul de pe ea era o zibelină.

— Stăpânul meu, l-a anunțat el pe stegarul nostru, vrea să treacă la nord. Are treburi urgente, a mai zis el înainte să facă o pauză și să zâmbească. Iar punga îi este garnisită, a adăugat apoi. Ia de-aici douăzeci de piese de aur și spune-i stăpânului tău să se dea din drum.

— Vorbesc în numele lui Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-a răspuns apăsător stegarul nostru. Stăpânul meu, Sir Leort de Sandhill, i s-a alăturat până când îi va fi plătită răscumpărarea.

Stegarul Cavalerului Negru a ridicat o sprânceană groasă ca un șomoig de trifoi.

— Păi și n-ar trebui să alergi spre sud ca să te îngrijești de asta?

— A fost însărcinat altcineva. Dar tu te vei duce după răscumpărarea stăpânului tău? Fratele nostru ne-a părăsit cu câteva zile în urmă. Mi-e teamă că e prea târziu să-l rog să vă ajute.

— Nu va fi nevoie, i-a tăiat-o stegarul Cavalerului Negru, ridicând în aer punga despre care vorbise mai devreme și scuturând-o pentru ca zornăitul aurului să poată fi auzit îndeajuns de bine. Stăpânul meu își plătește răscumpărarea în avans.

Stegarul Cavalerului Leoparzilor a clătinat din cap.

— Nu vrei să te uiți la bani? Ca să-i poți spune mai exact lui Sir Able ăsta de care vorbești?

— Ți-am zis numele stăpânului meu – Sir Leort de Sandhill. Am declarat că-l reprezint pe cel care l-a învins, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Înainte să continuăm, va trebui să aflu numele stăpânului tău și pe cel al castelului de unde vine fiindcă, de vreme ce are atâta aur, e limpede că are și-un domeniu.

Au continuat însă, încercând cu iscusință, unul să afle, iar celălalt să ascundă blazonul și castelul de obârșie al străinului. Într-un târziu, stegarul Cavalerului Leoparzilor s-a întors la mine:

— Stăpânul lui se ascunde sub numele de Cavalerul Negru, mi-a explicat el, și nu vrea să spună cum îl cheamă. N-am aflat nici ce treabă are la nord și nici nu mi-a spus cum se numește castelul lui.

Mi-am lovit ușurel bărbia cu degetul.

— Cred că are un castel, deși eu am spus *conac*, în ciuda flămurii late de la goarna celui alt. Am încercat să-l trag de limbă, dar n-am reușit.

— O fi un baronet!

— Sau poate chiar mai mult. Vă oferă douăzeci de piese de aur, a îngăimat stegarul. M-am uitat la bani și el a insistat să vi-i aduc.

Am împins punga într-o parte.

— Nu poate să treacă. Spune-i stegarului...

— Ce anume, domnule?

— Spune-i că dacă stăpânul lui vrea să se îndrepte spre nord, trebuie să mă provoace pe mine sau să meargă pe alt

drum, am zis și-am făcut o pauză. Mă gândeam la stegarul lui Sir Woddet. Cum îl chema?

— Herewor, domnule.

— A plecat acum patru zile. Au spus dacă l-au întâlnit pe drum?

— Nu l-au văzut. Se poate să fi pățit vreo nenorocire, domnule. Să sperăm însă că pur și simplu a luat-o pe alt drum.

— Va trebui să-i întrebăm după ce se termină lupta. Stăpânul tău nu s-a întors?

— Nu, domnule. Să trimit pe cineva după el?

— Nu cred că e necesar, am spus eu după care mi-am pus mâinile pâlnie la gură așa cum făcuse și Cavalerul Leoparzilor mai devreme: Santinelă! La nord!

— La post, Sir Able! a răspuns soldatul gesticulând, iar lumina soarelui a strălucit pe zalele de pe brațul lui.

— Îl vezi pe stăpânul tău?

— Călărește încet alături de călător.

Am dat mulțumit din cap și i-am făcut din mână.

— Spune-i Cavalerului Negru că sunt gata să-l înfrunt. Stegarul era în mod evident nefericit.

— Însă înainte de asta, Sir Able, trebuie să vă spun că aurul...

— Nu-l vreau.

— Douăzeci de piese de aur de la miazăzi, grele și adevărate, fiecare dintre ele. Am încercat două, domnule, cu dinții, și erau moi ca pielea. Pe fiecare dintre ele era chipul unuia.

— Sir Woddet îl cunoaște? El sau oricare altul din suita sa?

— Nu știu, domnule. Să întreb?

L-am îndemnat s-o facă. Uns, care venise până sus în timp ce vorbeam, mi-a zis:

— Mă duc io, dom'le. Acușica.

— O să merg și eu cu el, domnule, mi-a zis stegarul. S-ar putea ca Sir Woddet să nu agreeze să vorbească unui asemenea specimen. Dar mai întâi, trebuie să vă previn că

acest Cavaler Negru luptă până la moarte și numai până la moarte. Nu acordă dreptul la revanșă și deci...

Stegarul a tras adânc aer în piept și și-a luat inima în dinți.

— ...nu sunteți obligat să vă luptați cu el. Asemenea luptă se duce în război și nicidecum în turniruri.

— Și Sir Woddet își dorea același lucru, am zâmbit eu. Nu pare ciudat?

Celălalt a dat să spună ceva, dar și-a dat seama că e mai înțelept din partea lui să plece.

Norr a venit trei pași mai în față și m-am văzut pe mine însumi atacând, aplecat asupra lăncii.

— Nu, am șoptit. N-am să te obosesc silindu-te să mă porți în spinare.

Am descălecat și, unul lângă altul, Norr și cu mine am înaintat până când stegarul Cavalerului Negru ni s-a înfățișat înaintea ochilor. L-am văzut și pe stăpânul lui așteptând ceva mai departe lângă armăsarul lui întunecat.

— Pe coif are un craniu de om în loc de panaș, i-am explicat lui Norr.

Gylf, care ne urmărise, a mârâit supărat:

— Mândrie pisicească.

— E o copilărie, am fost eu de acord. O să ne înțelegem bine.

— Vrea să te sperie.

— Desigur, doar că nu reușește. Îți aduci aminte cum ți-am spus să nu te bagi când m-am luptat cu Sir Woddet? Nici acum n-ai voie s-o faci. Vrei să-l pun pe Uns să te lege în lanț? am întrebat eu, după care am șoptit către Norr: N-ai voie să-l tratezi pe acest cavaler ca pe Sir Woddet.

În mintea mea, Norr era fără călăreț, cu capul în jos.

Stegarul Cavalerului Negru a făcut un gest larg cu mâinile.

— Sir Able! Stăpânul meu e gata de înfruntare. Tu ești?

— Curând, sper.

Uns și stegarul nostru se întorceau. Privindu-i, i-am zărit pe Idnn și pe Cavalerul Leoparzilor. Le-am făcut semn cu mâna și mi-au răspuns, ea fluturând o eșarfă albă.

— Or vorbit toț', m-a anunțat Uns, care a ajuns primul, cu răsuflarea tăiată. Numa' cî ăla n-a vrut să mă privească în ochi.

— Înțeleg, am zis eu, cu o mână pe mânerul sabiei și cu piciorul pe scară. Dar ceilalți ce-au spus?

— Nica, dom'le, cică nu-l știu.

— N-au cunoștință de niciun Cavaler Negru, domnule, m-a anunțat stegarul nostru. Așa spun, iar eu le dau crezare. Dar Sir Woddet știe sigur cine e adversarul dumneavoastră, dar nu mi-a spus nici mie mai multe decât lui Uns.

Am încălecat.

— O să mă duc spre stânca aceea care îngustează drumul. Când o să mă vedeți ridicându-mi lancea, sunt pregătit.

În timp ce așteptam semnalul, mi-am răscolit amintirile. Cavalerul Negru îi era cunoscut lui Woddet; asta era sigur. Făcuse cale lungă ca să mă învingă înainte să-l pot înfrunta eu. Woddet îmi era prieten, dar cine era omul de care se temea c-o să mă omoare? Am încercat să-mi amintesc caverii de la Sheerwall. Însă nu-mi veneau în minte decât cei care mă însoțiseră la curtea Doamnei, cei ai lui Valfather. Sir Galaad, Sir Gamuret...

Nu. Woddet fusese gata să mă omoare doar ca să nu îl înfrunt pe acest Cavaler Negru.

Cele două trâmbițe au sunat, iar tonurile lor limpezi și ascuțite au stârnit ecouri peste piscurile acoperite de zăpadă. Am adus sub braț lancea pe care o cioplisem din portocalul spinos și am auzit tunetul copitelor lui Norr și şuieratul vântului prin capul de dragon care îmi împodobește coiful.

Vârful lăncii Cavalerului Negru, ațintit întâi către viziera coifului meu, a coborât în ultimul moment, lovindu-mi scutul cu destul de multă forță ca să o zdruncine pe Norr. Al meu a nimerit în mânerul șeii, iar armăsarul negru s-a răsturnat în drum.

M-am ridicat în scări, am descălecat și i-am dat lui Uns lancea. Cavalerul Negru zăcea nemișcat și am observat (în felul acela în care îți atrage atenția un iepure prins între două armate ce se năpustesc una spre cealaltă) că osul orbitei craniului pe care îl purta pe coif se spărsese, pierzându-și o parte.

Stegarul nostru ingenunchease lângă Cavalerul Negru și îl întreba neconținut dacă se predă.

Armăsarul lui s-a ridicat cu greu; chiar și așa, cu mânerul pe jumătate rupt, șaua de război îl ținea încă pe cavaler, deși acesta se clătina atât de tare, încât îmi era limpede c-o să cadă. L-am bătut pe stegar pe umăr.

— Gata! Ajunge! E rănit sau mort? Hai să-l ajutăm dacă putem.

Woddet și Hela ajunseseră deja lângă mine. Cavalerul avea ochii în lacrimi. L-am ridicat toți trei din șa și l-am așezat pe pietrele înghețate ale drumului. Deși abia mai putea vorbi, Woddet a reușit să îngaime:

— Vrei să-i scoți tu coiful, Sir Able? Sau ar trebui s-o fac eu?

Am clătinat din cap și am privit spre Hela.

— Vrei s-o faci tu? Ne-ai face o favoare amândurora.

Mi-a dat ascultare și i-a scos coiful.

— Nu-i mort, viteji cavaleri. Vedeți cum i se zbat pleoapele? Mai au viață în ele.

Fața Cavalerului Negru era palidă, ca de mort, și avea părul și barba albe: Woddet și cu mine ne-am lăsat să cădem în genunchi lângă el. Berthold împungea corpul cavalerului căzut cu bastonul.

— E la fel de bătrân ca tine, tată, și are o față nobilă, i-a spus Hela.

— Aflați că stăpânul meu e nimeni altul decât... a început stegarul celui căzut.

Cavalerul Negru a completat fraza cu o voce mai puternică decât s-ar fi așteptat cineva:

— Ducele Marder de Sheerwall.

— Înălțimea Ta, am făcut eu o plecăciune. Nu știam.

— Și nici nu trebuia să știi, Sir Able. Ești încă lipsit de pământuri și de bani?

— Da, Înălțimea Ta.

— N-ar trebui... Sir Woddet, ce faci aici?

— S-a grăbit să vină înaintea Înălțimii Voastre, i-am explicat, fiindcă i-a fost frică să nu văucid.

— Dar l-ai învins, a zis Marder încercând să se ridice și reușind doar cu ajutorul Helei. Am vrut să te pun la încercare, Sir Able, să văd dacă rezisti tentației. Ai trecut ambele teste, a tușit el. Din păcate, eu nu l-am trecut pe al doilea.

— Lancea Înălțimii Voastre a ochit să-mi despice coiful, i-am zis. Ați aplecat vârful în ultimul moment.

— Desigur, desigur, doream să te testez, nu să te orbesc, mi-a zis Marder, care l-a văzut abia atunci pe Berthold și s-a rușinat. Îmi cer iertare, domnule cavaler, n-am avut intenția de-a jigni pe nimeni.

— Sunt doar un om sărman, domnule.

— Dar toți oamenii ăștia... a făcut Marder privind nedumerit în jur. Această... această domniță prea trupeșă și acolo, cel mai mare bărbat pe care l-am văzut vreodată...

— E fratele meu, Înălțimea Ta. Iar alături vă stă un bărbat adevărat, deși nu prea meșter la vorbe. E Yonder, Înălțimea Ta. Și lângă el Sir Leort de Sandhill.

Uns i-a șoptit ceva la ureche femeii uriașe.

— Acest servitor de încredere a numit-o pe domnița pe care o însoțește și crede că numele ei vă este cunoscut, duce Marder. E fiica lordul Beel, pe nume Idnn.

Cea al cărei nume a fost rostit a înaintat, zâmbind și oferindu-i mâna lui Marder.

— Ne întâlnim în condiții vitrege, Înălțimea Voastră. Haideți să n-o facem și într-un mod nepotrivit. Noi suntem Idnn, regină în Jotunland.

Capitolul 14

UTGARD ȘI CÂMPIA JOTUNLAND

Era imediat după răsărit.

— Acolo e destul de strâmt, așa că n-o să încapă decât pe rând, Sir Svon, a zis sergentul care mergea în pas alert, iar eu am trei arcași la post și două săbii.

Svon, care șchiopăta în urma lui, l-a aprobat din cap. Toug venea după ei.

Soldații aveau săbiile scoase din teacă, iar arcașii își țineau săgețile pregătite. Cu toții au părut ușurați de apariția lui Svon. Când sergentul a deschis larg ușa de fier, Toug a înțeles. Cadrul ei permitea trecerea a câte doi cavaleri umăr la umăr sau a unuia singur, călare, fără să-și aplece capul, însă Fiii Furiei din holul înghețat de dincolo de ușă trebuia să se înghesuie, și oricum păreau prea mari ca să treacă pragul. Fața imensă, acoperită de o barbă deasă, semăna cu pielea unei tobe de război, doar că era brăzdată de cicatrice, ciupită de vărsat și punctată de negi; avusese nasul spart, iar ochii îi ardeau în cap. La vederea lui, Toug a scos Sfărâmătorul de Săbii.

— Cine e regele vostru? a vrut să știe Svon.

— *Gilling*, s-a auzit răspunsul, care ar fi putut fi la fel de bine și bubuitul unei tobe de război. Regele de drept al lui Gilling, sânge din spița regească al lui Bergelmir.

Deși Toug privea deopotrivă fascinat și terifiat în ochii uriașului, nu și-a dat seama dacă acesta mințise.

— Așa credem și noi, i-a răspuns Svon. Intră, prietene.

— Și restul?

— Spune-le să se întoarcă diseară.

— Eu sunt Schildstarr. Spune-i regelui.

— Majestatea Sa doarme, l-a informat Svon pe un ton răstit. Vrei să intri, dar singur, sau rămâi afară?

— O să le spun, a făcut Schildstarr un pas înapoi. Dar ați face mai bine să baricadați la loc.

Ușa s-a izbit cu un clinchet metalic, iar doi dintre arcași au potrivit drugul la locul lui.

— Regele lor chiar s-a căsătorit de curând cu domnița Idnn? a întrebat sergentul atât de încet, încât Schildstarr n-ar fi auzit nici măcar dacă și-ar fi plecat urechea la gura lui.

Svon l-a aprobat, iar fața îi era ca o mască.

— Pe Thunor!

— Are grijă de el, a intervenit și Toug, cu niște sclave de aici și cu domnișoarele ei. Probabil e destul de greu să fii răspunzător de cineva atât de mare. Mie îmi pare rău pentru ea... tuturor ne pare rău.

— Adu-l pe Thiazi, i-a poruncit Svon, iar Toug a aprins o torță pe care a găsit-o în camera de gardă și s-a grăbit să-i îndeplinească ordinul.

Treptele până la genunchi ale scării întunecate, care ducea (era destulă piatră acolo chiar și pentru un munte) la nivelurile superioare, păreau nesfârșite; zvâcnetul pe care îl simțea în rană și bătăturile pe care i le făcuseră cizmele se împleteau cu oboseala.

După o sută de pași sau chiar mai mult, a auzit zgomotul altor pași, al unora care nu-i aparțineau, și, deși și-a zis că probabil e vorba de un ecou și-a dat seama curând că lucrurile nu stăteau deloc așa. Cineva sau ceva cobora, sărind cu sprinteneală din treaptă în treaptă.

Aerul a devenit și mai rece și, chiar dacă și-a potrivit mai bine în jurul trupului mantia pe care i-o dăduse Idnn, aceasta își pierduse căldura. Văzând ochii de smarald ai lui

Mani pe treapta de deasupra, și-a dat seama imediat la ce privea motanul.

— E ea, nu-i așa? E vrăjitoarea.

— Iubita mea stăpână, a rostit Mani cu solemnitate.

— Așa îi spui și doamnei Idnn.

— Și regina Idnn este iubita mea stăpână, a explicat Mani. Loialitatea mea pentru amândouă este nețărmurită.

— Ai vrea s-o vezi? a întrebat o voce din întuneric.

S-ar fi putut să fie glasul vântului de afară dacă acesta ar fi reușit să se facă auzit până pe scări.

— Da.

Toug s-a sprijinit de zid, dorindu-și să poată sta jos.

— Dacă trebuie să vorbim din nou, ar fi mai bine s-o văd.

O Idnn care nu era Idnn a coborât scările, ceva mai vizibilă decât ar fi fost normal în semiîntunericul acela.

— Regele Gilling e un monstru, a vorbit pretinsa Idnn cu glas înghețat. Nu trebuie să mă aibă, asta am venit să-ți spun. O să-l aduc pe Sir Able ca să mă salveze.

— Și Sir Svon poate s-o facă, i-a zis Toug.

— Dar și tu o poți face. Te-ai culcat vreodată cu o femeie?

— Nu încă, a mărturisit Toug clătinând din cap.

— Spui adevărul. Mani, putem avea încredere în el?

— O, da.

— Dar am văzut, a continuat Toug. Aș... aș ști ce să fac.

— Dar nu l-ai văzut pe regele Gilling când își ia o mireasă. Se-ntinde pe spate, cu membrul erect.

Toug a dat din cap, neștiind ce să creadă.

— Dezbrăcată, va trebui să-l iubesc, de parcă ar fi un pitic. Voi desena pe el o gură și niște ochi pătrunzători. Îl voi unge cu uleiuri scumpe, îl voi îmbrățișa și-l voi săruta, îi voi cerși iubire. Gilling îmi va răspunde, ca și când ar vorbi în numele piticului pe care îl sărut. Când va erupe, mă va scălda în sămânța lui, iar eu va trebui să-l laud și să-l sărut și mai mult, spunându-i cât de fericită m-a făcut și rugându-l să nu mă părăsească.

— Doamna Idnn n-ar face niciodată lucrurile astea, a vorbit Toug mai încrezător decât fusese vreodată în viața lui.

— Dacă mă voi împotrivi sau mă voi arăta dezgustată de vreun cuvânt sau de vreun gest al lui, o să mor, i-a mărturisit pretinsa Idnn. N-aș fi prima care să-și găsească pierzania în felul ăsta, crede-mă. O fi oare cu puțință ca ea să-i dăruiască un copil?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a reușit Toug să spună cu glas tremurător.

— Sămânța lui vă pătrunde în ea. Iar când copilul va începe să-i crească în pântec, ești conștient cât de mare se va face?

Pretinsa Idnn a început să se umfle. Toug și-a închis ochii, numai pentru a descoperi că putea să o vadă în continuare, cu trupul monstruos deformat și dominat de un chip care plânge. Mâini nevăzute i-au sfâșiat hainele și au dezgolit-o de la piept până la șolduri. Și-a apăsât degetele pe ochi ca să alunge febra roșie care i se strecurase în minte: dar ea a pătruns dincolo de pleoapele lui, tremurând, și a rămas nemișcată.

Când și-a revenit, a descoperit că era așezat, așa cum își dorise, pe piatra rece și murdară a unei trepte, plângând și suspinând.

— Nu s-a întâmplat încă, i-a zis Mani, iar vocea lui, care de obicei nu era deloc prietenoasă, suna acum mai dulce decât o auzise vreodată Toug. S-ar putea nici să nu se întâmple vreodată.

— Așa va fi! a strigat Toug printre lacrimi. N-o să permit! Îl omor! Nu-mi pasă dacă o să fac o crimă, o să-i iau viața.

— Nu va fi crimă. Acum ia torța aia și atâț-o înainte să se stingă, l-a îndemnat Mani, sărind pe treapta pe care era și Toug.

Spre marea surpriză a băiatului, motanul și-a frecat blana moale de piciorul lui.

— E crimă dacă ucizi o pisică, dar nu și în luptă. Ar fi crimă dacă l-ai uide pe... să zicem, Sir Garvaon sau pe lordul

Beel, în afara unei lupte. Dar regele Gilling nu e mai asemănător cu tine decât e Org.

— E și el pe-aici? a întrebat Toug brusc înspăimântat.

— Org? Din câte știu eu, nu.

— Dar asta s-a întâmplat, nu-i așa? Când Sir Svon și Sir Garvaon s-au luptat cu uriașii. Org era și el acolo și a stins pe rând toate torțele ca să nu poată fi văzut.

— Cu siguranță, a căscat Mani, acoperindu-și politicos botul cu o labă neagră.

— Păi și... i-a ținut cumva din spate? Sau ceva de genul ăsta? Așa au câștigat cavalerii noștri?

— Habar n-am. S-au luptat pe întuneric.

— Trebuie să merg la Thiazi. L-a chemat Sir Svon, a urmat Toug, sărind pe treapta de pe care tocmai coborâse Mani.

— Înseamnă că trebuie să-l anunți negreșit. Pot să mă urc pe umărul tău?

— Haide! l-a îndemnat Toug întinzându-și brațul liber.

După ce au mai urcat un rând de trepte, Toug a întrebat:

— Org l-a înjunghiat pe rege?

— Habar n-am cine l-a înjunghiat, i-a mărturisit Mani lui Toug. N-am văzut când s-a întâmplat, deși tare mi-aș fi dorit. Dar mă îndoiesc că el a făcut-o. De obicei, Org frânge gâturi, asta am văzut până acum. Desigur, e greu de crezut că poate exista o ființă îndeajuns de puternică pentru a le frânge gâtul uriașilor, dar el poate.

— Regele a fost înjunghiat. O rană adâncă, făcută de lama unei săbii sau a unui pumnal mare.

— Gilling l-a ucis pe jupânul Crol, a zis Mani gânditor.

— Știu, l-a aprobat Toug, ajungând cu greu pe următoarea treaptă. Mi-ar fi mai ușor să urc dacă aș avea ceva de care să mă țin.

— O să le spun să pună o balustradă.

— Org trebuie să facă tot ceea ce îi spune Sir Svon. Mi-a zis cineva lucrul ăsta, dar nu mai știu cine. Se poate s-o fi făcut chiar tu.

— Se poate.

— Uciderea jupânului Crol n-a fost dreaptă. Deloc. Așa că de ce să nu-i fi spus Sir Svon lui Org să-l ucidă pe rege?

— Nu mă pot gândi la niciun motiv, a recunoscut Mani. Cu toate astea, nu e cazul. Eu trăgeam cu urechea când Sir Svon i-a spus lui Org ce să facă. Regele n-a fost pomenit în niciun fel.

— Nu-i frumos să ascuți discuțiile altora.

— Deși o fac fără tragere de inimă, trebuie să te contrazic. Adeseori cred că e plăcut să ascuți, iar de multe ori, chiar educativ. O pisică atentă află foarte multe lucruri.

Toug a continuat să urce; se apropia deja de etajul spre care se îndrepta și știa că discuția lui cu Mani avea să se încheie curând. S-a oprit și-a agitat torța ca să-i atâțe flacăra.

— Cred c-ar trebui să-mi spui tot. Am nevoie să știu mult mai multe lucruri.

— Despre ceea ce i-a spus Sir Svon lui Org? a întrebat Mani sărind de pe umărul lui și începând să se întindă. Păi, s-a întâmplat în timp ce Sir Svon...

— Despre ce faci tu și vrăjitoarea ta. Vrea să-l ucid pe rege. Dacă o fac, vom avea mult mai multe belele decât avem deja.

— Vrea s-o salveze pe regina Idnn, a obiectat Mani. Asta e cu totul altceva.

— Dar îl vrea înapoi pe Sir Able. Așa i-a spus lui Thiazi.

— Pe care trebuie să-l chemăm. Nu așa am auzit? Presupun că Sir Svon are nevoie de el, de vreme ce te-a trimis să-l aduci.

Toug nu s-a lăsat abătut de la șirul gândurilor sale.

— Ea i-a spus regelui c-ar trebui să-l ia în slujba lui dacă vrea să rămână pe tron, iar asta mă face să cred că e de partea lui Gilling.

— Mă îndoiesc, a răspuns Mani netezindu-și mustățile.

— Păi nu-ți spune lucrurile astea?

— Îmi face confidențe din când în când, a răspuns Mani bășos. Însă în privința lui Sir Able nu mi-a spus nimic. Eu doar trebuia să călătoresc alături de Sir Able și de câinele ăla îngrozitor. Trebuia să-l slujesc pe cavaler cât mai bine cu putință și am făcut-o. El m-a dat însă reginei Idnn, iar eu mi-am schimbat loialitatea fără să zic nici „pâs”. Iar ea m-a oferit soțului ei, regele, ceea ce-a fost pentru mine încă un pas în sus pe scara socială. Ești de acord?

— Aparții însă vrăjitoarei, a concluzionat Toug cu amărăciune.

— Bineînțeles, l-a aprobat Mani sărind pe treapta următoare. Ah, acum înțeleg! Ți-e teamă să nu-i spun regelui Gilling că vrei să-l omori.

Toug, care nu se gândise la asta, a înghițit în sec.

— Evident că n-o s-o fac. Ceea ce nu reușești să înțelegi este că eu sunt un prieten credincios. Dacă va încerca cineva să-l ucidă în prezența mea, s-ar putea să intervin. Depinde însă foarte mult de împrejurări.

* * *

— A fost un moment de maximă confuzie, ne spusese Idnn în seara precedentă. Nu veți putea înțelege ce s-a întâmplat dacă nu acceptați lucrul ăsta. Torțele s-au stins sau cel puțin marea lor majoritate. Sir Svon și Sir Garvaon se luptau cu uriașii desemnați de Majestatea Sa, dar și cu ceilalți, fiindcă se aruncaseră cu toții în bătălie. Unii dintre uriași se băteau între ei, certându-se la beție sau încercând să regleze conturi mai vechi. Majestatea Sa s-a îndreptat însă brusc de spate, și-a azvârlit capul în sus și a început să tremure. Atunci ne-am dat seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor. S-a îndoit de șale, iar noi am căzut de pe umărul lui. În clipa următoare, era întins la picioarele noastre. A venit sfetnicul său, iar noi am presupus că-l aduseseră acolo strigătele noastre de durere,

însă el ne-a informat după aceea că fusese prevenit de o Aelfă că soțul nostru e în pericol.

Idnn s-a oprit, căutând cu privirea chipul meu și pe al lui Marder.

— Pe vremea aceea nu era soțul nostru, a adăugat apoi. V-am explicat asta?

— Nu, a zis Cavalerul Leoparzilor, fiindcă oricum nu putea să mai păstreze tăcerea multă vreme.

— Continuați, vă rog, Majestate, am îndemnat-o eu pe Idnn.

— A fost oribil. Thiazi ne-a poruncit să avem grijă de el, apoi a dispărut. Se duse să aducă ajutoare ca să-l putem căra în castel, dar noi n-am știut asta. Am rămas lângă el plângând și strigând, urlând la ceilalți ca să nu-l calce în picioare. A venit și tatăl nostru și apoi și Thiazi cu o lectică și cu sclavi care să o care. Erau orbi, bărbați chiorâți, obicei pe care noi am vrut să-l interzicem. Însă pentru ei era deja prea târziu, deja erau nevăzători, și oricum era întuneric și toată lumea urla și se lupta în jurul nostru. Cu ajutorul lui Thiazi l-au rostogolit în lectică, iar noi am încercat să-i ghidăm, deși credeam c-a murit.

— N-ați mâncat nimic, i-a zis Gerda cu blândețe. Regină Idnn, căprioara asta e nespus de gustoasă și avem și ceapă. E o adevărată delicatessă pe aici, a continuat ea.

Idnn a ciugulit ascultătoare din mâncarea care i se pusese în față.

Privind-o în clipa aceea, mi-am dorit să fiu în stare să pictez. Pe stâncile din spatele ei se stinge lumina asfințitului, iar ea, cu diadema de diamante pe catifeaua neagră, în contrast cu chipul îmbătrânit al ducelui Marder care stătea la dreapta ei și alături de Cavalerul Leoparzilor, îmbrăcat cu mantia sa de blană, era tot ce putea visa un pictor în căutarea inspirației.

— Mergem și noi acolo? m-a întrebat Woddet în șoaptă.

— Eu cred că mă duc, i-am răspuns. Dar asta n-are nicio legătură cu tine.

— Dacă te duci, merg și eu.

— Și eu! a exclamat Cavalerul Leoparzilor.

Marder și-a ridicat privirile din farfurie.

— Cred că va trebui să pricep mai întâi situația de față. Înțelegi, Sir Able?

I-am făcut semn că da, așa că Marder i s-a adresat lui Idnn:

— Știți cine l-a rănit pe rege?

— Nu, a răspuns ea, punând deoparte pumnul pe care îl scosese când ne așezaserăm la masă și care păstra o fărâmbă de carne undeva, sus, pe vârful. Noi eram pe umărul său. Unii dintre... dintre ai noștri se luptau, iar el le striga să se oprească, în momentul în care a fost înjunghiat din spate. Era întuneric, foarte întuneric, deși câteva torțe erau încă aprinse.

— Aici e problema, a zis Marder. Dacă vă vom ajuta, Majestate, iar eu voi face tot ce stă în puterea mea ca să vă fim de folos, va trebui să înțelegem. Întrebările noastre ar putea părea impertinente, dar va trebui să le adresăm. Mă veți ierta?

— Cu siguranță, a răspuns Idnn, mișcându-și necontrolat degetele în poală.

— Trebuie să știm, și vă rog să mă considerați prieten indiferent de răspunsul la întrebarea dacă l-ați înjunghiat dumneavoastră.

Idnn a privit în sus și și-a întins mâinile de parcă ar fi vrut să cuprindă norii aurii și purpurii ai asfințitului.

— Doamnă din Cerr, fii martora nevinovăției noastre! Dacă am făcut așa ceva, ia-ți mâna de pe soarta noastră.

După ce a rostit aceste cuvinte, și-a coborât încet brațele, apoi și-a privit lung palmele pe care le-a întins spre Marder.

— N-o să vă întrebăm dacă ați fi în stare să tăiați mâinile unei femei, Înălțimea Voastră. Suntem siguri că nu. Dar

dacă sângele soțului nostru pătează aceste mâini, sunteți binevenit să le tăiați chiar dumneavoastră sau călăul din slujba dumneavoastră.

— Înțeleg, Majestate, a oprit-o Marder. Trebuia să întreb, deși nu mă așteptam la un altfel de răspuns. Urmează însă o întrebare mai ticăloasă decât prima. Cine credeți c-ar putea fi trădătorul? Înțeleg că n-ați văzut lovitura și n-ați nicio dovadă. Dar nici nu bănuți pe nimeni?

— Nu, Înălțimea Voastră.

Din cealaltă parte a focului, Hela m-a privit cu înțeles, apoi a intervenit.

— Domnule cavaler...

— Da, i-am răspuns eu cu un glas găjâit. Majestate, trebuie să vorbesc. Hela știe ce vreau să vă spun. Sir Woddet și Sir Leort știu și ei o parte, la fel ca și cei care au salvat-o pe Înălțimea Voastră care nu știe însă la ce mă refer. Aveți îngăduința de-a mă asculta?

— Bucuroasă, mi-a zis Idnn, dacă vorbele tale vor face lumină în privința nenorocirii care s-a abătut asupra soțului nostru.

— S-ar putea să aducă mai degrabă și mai multe îndoieli, i-am zis. Mi-e teamă că așa va fi. Sfetnicul ăsta e de încredere?

— O fi cineva de încredere? a bombănit Hela.

— Fiica mea vitregă spune prea multe adevăruri, a tunat Berthold Viteazul. Sir Able, te poți încrede în mine, așa cum niciun Fiu al Furiei nu poate spera c-o să-i spună adevărul.

— Așa e, a acceptat Idnn. Soțul nostru are încredere în Thiazi, iar noi credem că e îndreptățit să aibă. El nu l-ar trăda. E însă un Fiu al Furiei, iar eu doar o femeie.

— Ți-a spus că unul dintre Aelfi l-a prevenit că regele Gilling e în pericol?

— Da.

— Atunci cred că-i voi da crezare în privința asta, cel puțin. O Aelfă a venit să-mi spună că sora ei l-a înjunghiat

pe rege. I-am informat despre asta pe Sir Woddet, Sir Leort și pe alții, deși nu le-am zis că avertismentul venise din partea unei Aelfe de Foc. Numele ei e Uri și o cunosc destul de bine. Pe sora ei o cheamă Baki. Și pe ea o știu.

— Astea cu siguranță sunt informații noi, a rostit Idnn cu ochi scânteietori.

— Dacă așa a zis, nu prea o cred.

Marder a clătinat gânditor din cap.

— Atâta vreme cât a spus-o un Aelf... nici eu nu prea cred, a exclamat el, după care s-a întors spre Idnn. Mai am o întrebare, Majestate. Regele poate vorbi?

— Când am plecat noi, nu putea.

— Atunci nu știm cine crede el că l-a lovit, deși asta ar fi o informație foarte folositoare. Dar ce e cu acest Thiazi? El ce spune?

— E unul dintre ai noștri, dintre Fiii Furiei. Când soțul nostru regal a urcat pe tron, mai erau cel puțin o duzină de pretendenți. Cea mai mare parte a domniei sale a însemnat supunerea lor. Thiazi crede că un asemenea rebel a încercat să câștige prin vicleșug ceea ce nu a putut să obțină în bătălii.

— Dar dumneavoastră? Dumneavoastră ce credeți? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Va trebui să spun mai întâi, a mărturisit Idnn oftând, că Thiazi e adept al magiei. Abilitățile sale îi confirmă părerile, ceea ce este destul de important.

— Zei falși, a murmurat Marder.

Cavalerul Leoparzilor ar fi vrut să spună ceva, dar a fost redus la tăcere de brațul ridicat al lui Idnn.

— În al doilea rând, ar trebui să-ți zicem, Sir Able, că și noi am fost vizitați de un mesager. O să vorbim despre asta între patru ochi. În al treilea rând, vă voi informa pe toți că tatăl nostru e convins că regele a fost rănit de o persoană din suita noastră. Îi vine greu s-o spună cu voce tare, dar e tatăl nostru și știm că asta crede. E bolnav de îngrijorare

și trebuie să dăm greutate părerii sale. În plus, e un om înțelept, cu multă experiență.

Idnn s-a oprit ca să-mi zâmbească.

— În ultimul rând, trebuie să ne gândim și la ceea ce ne-a zis Sir Able. Am lua și alte lucruri în considerare dacă ne-ar împărtăși mai multe.

— În ceea ce mă privește, a intervenit Marder, e mai importantă opinia dumneavoastră. Să recapitulăm, ce avem? Aelfii, Fiii Furiei și suita lordului Beel. În care vă încredeți mai mult?

— În niciunii, a oftat Idnn. Tocmai de-aia... de-aia am fugit.

— Vă vom da o escortă până la castelul tatălui vostru sau până la curtea regelui Arnthor, indiferent unde vreți să mergeți.

— Credeți că ne vom abandona soțul rănit? Niciodată! a strigat Idnn cu ochi scânteietori. Am venit să căutăm ajutor, cavaleri îndeajuns de curajoși să pornească spre Utgard. O să vii cu noi, Sir Able? Dacă o vei face, regele va trăi și noi vom triumfa, știm bine asta.

— Nu pot să vă urmez până când nu îngheață golful din Forcetti, i-am zis eu. Până atunci, trebuie să fac de strajă în această trecătoare. Îmi pare rău.

— Și dacă te eliberez de legământul ăsta? m-a întrebat Marder căutându-mi privirea cu ochii săi albaștri.

— M-aș duce, bineînțeles, Înălțimea Voastră. Dar o să mă eliberați?

— Așa intenționez în momentul în care am venit aici, mi-a zis Marder. Era unul dintre motivele mele. Acum însă trebuie să știu mai multe.

— Întrebați, l-a îndemnat Idnn. Aveți idee cât de greu ne-a fost să călărim spre voi în ultimele zile? Sau de pericolele prin care am trecut? Dacă ar fi să ne asculte doar Sir Able, am vorbi o noapte întreagă.

— Da, dar nu l-am lăsa singur, i-a zis Sir Woddet.

— I-am jurat credință lui Sir Able, a intervenit Cavalerul Leoparzilor. Dacă mă eliberează, merg cu el de bunăvoie. Dacă n-o face, sunt nevoit să-l urmez.

Hela a zis și ea încetișor:

— Stăpânul meu nu are soldați, în afară de fratele meu, și nici măcar un singur arcaș. Cei pe care i-a adus Cavalerul Negru sunt mult mai numeroși decât cei aduși de Sir Woddet și Sir Leort laolaltă. Ce zice despre asta Cavalerul Negru?

— Asta rămâne de văzut, a intervenit Idnn, mestecând frenetic, apoi înghițindu-și dumaticatul. Ne-am dat brusc seama cât de hămesiți suntem. Cere-ne orice, dar lasă-ne să ne ospătăm.

— Majestate, nu era în intenția mea...

— După aia o să dormim, fiindcă ne-am odihnit doar în șa în ultimele trei nopți, dacă ăsta se poate numi somn. Când va răsări soarele, vom porni din nou spre nord. Chiar și singuri dacă trebuie.

— Va trebui să ne consultăm în privința asta, a spus Marder sorbind din vin. Sir Woddet și Sir Leort își vor respecta cuvântul. Pe de altă parte, eu n-am promis nimic, Sir Able, iar tu nu m-ai forțat să fac vreun legământ. Cu toate astea, te informez că voi rămâne prizonierul tău până când va fi plătită o răscumpărare pentru mine, pe care o poți stabili în felul în care dorești. E suficient?

— Da, Înălțimea Voastră, l-am aprobat eu. Și dacă mă veți elibera de jurământ, n-am nevoie de altă răscumpărare.

— Nu vreau să știu nimic mai mult în chestiunea asta, a dat din cap Marder. Deocamdată am rămas la întrebarea lui Sir Leort și trebuie să vă spun că mai am și eu câteva. Majestate, cum se face că v-ați căsătorit cu regele Gilling? Ce v-a făcut să vă avântați pe o cale atât de periculoasă?

Lama pumnalului lui Idnn s-a oprit la jumătatea drumului spre gura ei.

— Viteazule Sir Leort, vă cerem iertare. Am uitat.

— Îmi retrag întrebarea, a zis repede Cavalerul Leoparzilor, și regret din suflet durerea pe care v-a provocat-o.

— Dar va trebui să avem un răspuns, a insistat Marder. Majestate, mi-ați zis că-mi acceptați toate întrebările, așa că mai am una. Nu puteți spune cine e asasinul. Cu toate astea, e atât de greu chiar și să faceți o presupunere? De ce?

— Pentru c-ar putea muri foarte mulți oameni nevinoși, a răspuns Idnn punându-și jos pumnul. N-ați fost niciodată în Utgard, nu-i așa, Înălțimea Voastră?

— Nu, niciodată, a clătinat Marder din cap.

— Neamul nostru ia sclavi din regatele de la sud, a zis Idnn cu glas blând. Cuplul ăsta de bătrâni pe care îl vedem... femeia are urme de lanțuri la picioare. Au fost sclavi în Jotunland?

— Nu grăiesc îndeajuns de bine pentru urechile unei regine, a tunat Berthold, dar ai dreptate când spui asta.

Gerda s-a grăbit să-i șoptească ceva la ureche.

— Majestatea Voastră mă înțelege, nu-i așa?

— Te-au orbit, omule blând!

— Mi-au scos ochii. Așa au făcut.

— Avem sute ca el în Utgard, i-a spus Idnn lui Marder, deși toți sunt mai tineri, chiar mult mai tineri decât el. Era întuneric, așa cum ți-am zis, dar ce e întunericul pentru un orb? Și cine ar fi avut un motiv mai întemeiat să-l urască pe soțul nostru?

— N-ar fi trebuit să te silesc să ne dai un răspuns, a mărturisit Marder. Să nu mai vorbim despre asta. Dacă Fiii Furiei vor ajunge să creadă același lucru, îi vor măcelări pe toți sclavii bărbați. Sper că mă înțeleg toți cei care au auzit-o vorbind pe regina Idnn.

— Nu vom spune nimic, l-a asigurat Woddet, iar ceilalți au făcut semn că vor păstra și ei tăcerea.

— S-ar putea să ne înșelăm, a șoptit Idnn. Sperăm să ne fi înșelat. O, cum sperăm! a exclamat ea, după care a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul. Am căzut de pe umărul

Maiestății Sale, după cum v-am spus. Ar fi trebuit să-l fi avut pe Mani cu noi, așa cum știți, dar probabil că l-am scăpat. L-am dus pe Majestatea Sa în turn, unde nu erau prea multe lumini, așa c-a fost nevoie să le aducă niște sclave. Nu aveam de unde ști cât de grav era rănit. De fapt, nici nu eram convinși că era încă în viață, fiindcă împrășca sânge în toate părțile.

— Unde e rănit? am întrebat eu.

— În spate.

Idnn a lăsat să-i cadă mantia de pe umeri și s-a ridicat, iar eu i-am urmat exemplul; uitasem cât e de mică și m-a trecut un fior când mi-am imaginat-o în mijlocul unei mulțimi de uriași care se luptă unii cu alții.

— Ai vrea... Hela, așa te numești?

— Sunt servitoarea Majestății Voastre. Poate c-ar fi mai simplu dacă aș îngenunchea.

— Nu, rămâi în picioare și întoarce-te cu spatele la ei.

Hela a asculta-o. Ridicându-se pe vârfuri, Idnn a dat deoparte tunică zdrențuită de piele pe care o purta fata uriașă. Pe urmă ne-a arătat unde e rana regelui.

— În dreapta, am zis eu, sub omoplat.

— Da, așa este. Exact așa.

— A fost lovit din spate de un inamic dreptaci. Dacă ucigașul ar fi fost dintre ai noștri, trebuie să fie un om foarte înalt.

— Un om foarte înalt, cu un pumnal, am adăugat eu. Nu l-am văzut niciodată pe regele Gilling, dar m-am întâlnit cu Fiii Furiei și am înjunghiat câțiva. Sunt mult mai mari decât Hela.

— Poate că stătea pe ceva, a presupus Woddet.

— Puțin probabil, a clătinat Marder din cap.

— Și totuși, am insistat eu, lordul Beel care a fost acolo se teme c-ar fi putut fi unul dintre ai lui. V-a asistat, Majestate, când îl păzeți pe regele căzut?

Idnn mi-a făcut semn că da.

— Și-a fost cu Domnia Voastră când l-ați cărat înăuntru pe rege?

— Desigur. În momentul acela, soțul nostru putea să vorbească. Până atunci reușise doar să îngaime niște lucruri. L-a întrebat pe tatăl nostru și pe Thiazi cine l-a rănit. Tatăl nostru a spus că nu știe, iar Thiazi a presupus că fusese înjunghiat de un rebel. După asta l-am dus sus, de fapt sclavii l-au dus, dar noi am mers cu ei. Scurgea sânge și de fiecare dată când tușea credeam că o să moară. A fost oribil. Mergeam în urma lecticii sale și vedeam cheaguri imense de sânge...

Idnn s-a lăsat să cadă din picioare, iar Marder, Woddet, Cavalerul Leoparilor, Berthold Viteazul și Gerda, Hela și Heimir, Uns și cu mine ne-am reluat locurile, fiindcă regina ne permisesse.

— Am vrut să vă spunem că părea încă în viață, a reluat Idnn încetișor, dar lucrurile n-au stat chiar așa. Regele era pe moarte. Era ca... o meduză. V-am spus că l-am pansat? V-am zis, dar nu mai curgea prea mult sânge din rană. Continua în schimb să tușească. Mereu și mereu.

— O rană prin care aspiră aer, a zis Marder, iar eu l-am aprobat.

— L-am pus în pat, eu, sclavele și Thiazi. Ne-a spus să baricadăm ușile castelului, înțelegeți? Se temea ca nu cumva cel care îl înjunghiasse să intre și să... termine treaba. Așa ne-a zis: „să termine”. Thiazi a mers să vadă dacă intrările erau blocate; cavalerii l-au urmat pe tatăl nostru. Sir S... Svon și Sir Garvaon l-au ucis pe Skoel, înainte ca regele să fie rănit, iar după aceea au încercat pur și simplu să-și salveze viețile. Erau împreună cu el, cu meșterul Papounce și cu ceilalți din delegația tatălui meu. Unii erau răniți, dar i-am pansat.

Mi-am terminat vinul și am aruncat ceea ce se depusese pe fundul pocalului pe care l-am pus apoi deoparte.

— Vrei să mergem în Utgard cu tine. Eu o s-o fac, dacă o să pot, dar poate c-ar fi mai bine să ne lămurești acum: ce rol voi avea acolo?

— Tata a vorbit cu soțul nostru, a început Idnn, în timp ce Thiazi lipsea. Noi însă am fost și am auzit, deși n-am luat parte la discuție. A început prin a-l întreba pe soțul nostru în cine se poate încrede, iar el i-a spus că singurul demn de încredere e Thiazi. Tata i-a spus că se poate încrede și în noi, fiindcă veniserăm cu o misiune de prietenie din partea regelui Arnthor și că n-aveam să-l trădăm niciodată. Soțul nostru a fost recunoscător. Era slăbit, e limpede. Foarte slăbit, dar cu toate astea i-a mulțumit tatei de mai multe ori. Pe urmă, i-a amintit că magia lui Thiazi ne ajutase să aflăm că domnia sa va fi asigurată dacă te va lua în serviciul lui.

S-a uitat spre Marder, apoi spre Woddet și spre Cavalierul Leoparzilor.

— Nu credeam că știți despre ce vorbesc, dar așa este. Thiazi a rostit incantații și a privit în globul lui de cristal, iar un spirit de acolo i-a spus că regele trebuie să îl ia pe Sir Able în slujba sa sau altfel își va pierde tronul. El și Thiazi îi spusese răstăcut tatei, iar el n-a uitat.

Marder a întrebat dacă regele fusese de acord.

— O, da, i-a răspuns Idnn, strângându-și mantia de catifea neagră mai aproape de trup; soarele dispăruse în spatele munților de la miazănoapte, iar vântul promitea zăpadă. A cerut ca tata să trimită după tine, iar el i-a promis că așa va face.

— Dar n-a venit nimeni! a constatat Woddet.

— Am venit noi. Ne-am căsătorit cu Majestatea Sa a doua zi. Ni s-a părut, mă refer la soțul nostru, la tata și la noi, că cel mai nimerit era ca la ceremonie să asiste Thiazi, Thrym și alți Fii ai Furiei. Am adus ofrande Overcinilor noștri și uriașilor din Cerr. Au fost sacrificii puțin importante, trei găini și doi iepuri, însă era tot ce aveam. Soțul nostru...

— Da... a încurajat-o Marder.

— A vrut să ofere douăzeci de sclavi ca ofrandă. Am reușit să-l facem să se răzgândească, spunându-i că regele Arnthor nu ne-ar sări niciodată în ajutor dacă ar ști că facem sacrificii umane.

— Ați sperat la ajutor din partea Curții de la Thortower? a întrebat Marder.

— Da, bineînțeles că am sperat. Și încă sperăm. Ne încredem în faptul că, atunci când va afla că noi, un vlăstar nobil din regatul lui, am devenit regină în Jotunland, regele Arnthor ne va ajuta și ne va trimite sprijin.

— În sfârșit înțeleg și eu ceva! a zis Cavalerul Leoparzilor.

— Însă ar trebui să înțelegi și că tăcerea e adeseori cea mai indicată dintre atitudini, l-a dojenit Marder.

— Tatăl Vostru i-a promis regelui Gilling că va trimite pe cineva după ajutor, am intervenit eu. Nu cred că se referea la Domnia Ta.

— E nebun de îngrijorare, m-a aprobat Idnn, dar probabil îl va convinge pe Thiazi foarte curând să ne urmărească în globul său de cristal sau să i ne arate într-un bazin... O să ne vadă vorbind cu tine și o să se încredințeze că suntem în siguranță. Sir Garvaon și Sir Svon s-au oferit să vină ei înșiși, dar erau grav răniți. Mi-a fost foarte teamă ca tatăl nostru să nu-l trimită pe Sir Svon. Era la fel de suferind ca Sir Garvaon, dar e mult mai tânăr. Și-a revenit cu adevărat spectaculos. Scutierii lor s-au oferit și ei să meargă, singuri sau împreună, însă unul era rănit, iar celălalt, doar un băiețandru. Așa c-am pornit noi.

— Și ați ajuns în siguranță, am remarcat eu.

— Cu ajutorul Doamnei! Ne-am rugat, niciodată n-am făcut-o atât de fierbinte, să ne țină în viață până când se va consuma căsătoria noastră, iar ea ne-a dat motive să sperăm că ne-a ascultat rugăciunea. Ați fost cu toții răbdători. Dar pot să vă pun răbdarea încă un pic la încercare? Sir Able, Înălțimea Sa, ducele Marder, îți datorează supunere.

— Cred că da, dar îl eliberez oricând de povara asta, i-am răspuns. N-am nevoie de niciun fel de recompensă.

— Atunci eliberează-l, iar noi îl vom ruga să meargă la regele Arnthor ca să-i spună cât de multă nevoie avem de ajutorul lui în Utgard, mi-a zis Idnn, după care s-a întors spre Marder și i-a luat mâna. O să vă duceți, nu-i așa, Înălțimea Voastră? Pacea... O pace cu Jotunland, una de durată, se poate înfăptui prin acțiunea voastră, iar noi vă vom binecuvânta cât vom trăi.

— Sunteți o regină excepțională, Majestatea Voastră, a zis Marder scuturându-și umerii așa cum s-ar fi scuturat Gylf după ce ar fi ieșit dintr-un râu. Sunteți atât de bună, de frumoasă și de curajoasă, încât îmi vine să vă ofer orice îmi cereți, indiferent cât ar fi de nesăbuit. Probabil că acum zece ani chiar aș fi făcut-o, a zis el, cotrobăindu-se în buzunarul pieptarului. Hai să ne îngrijim întâi de lucruri mai puțin importante. Sir Able, am niște bani pe care trebuie să ți-i dau ca răscumpărare. M-ai eliberat, nu-i așa? Din momentul ăsta, trebuie să te supui poruncilor mele. Ia de aici și nu mai comenta. Va trebui să pornim mâine, încă de dimineață.

Punga cu aur pe care o refuzasem mai devreme a aterizat în poala mea.

— Ca să-ți amintească de răscumpărarea mea, vei avea favoarea mea atâta vreme cât voi trăi și un loc în consiliul meu, a continuat el, tușind ca să-și dreagă glasul. Acum va trebui să mă asculți. Monedele astea străine îți sunt de ajuns?

— Înălțimea Voastră... am început eu.

— Îți mulțumesc pentru acceptul politicoș, mi-a tăiat vorbele Marder. În schimb, te eliberez de legământ. Ai ținut trecătoarea și-ai făcut-o îndeajuns de mult timp.

Uns a început să bată din palme, dar i-am făcut semn să înceteze.

— Voi porni mâine, la prima geană de lumină, spre nord, în serviciul reginei din Jotunland, a continuat Marder. Mă aștept ca tu, vasalul meu credincios, să mergi alături de mine.

— Încântat, Înălțimea Voastră.

— Iar eu îl voi însoți pe Sir Able dacă va fi de acord, a exclamat Woddet, ceea ce l-a făcut pe Cavalerul Leoparzi-lor să strige și el:

— Merg și eu!

Marder le-a mulțumit amândurora.

— În ceea ce privește datoria pe care o avem față de regele Arnthor, stegarul meu se poate descurca mai bine decât mine, a urmat el. Îl voi trimite mâine-dimineață spre sud, în timp ce noi ceilalți vom merge spre nord. Vă previn însă că ajutorul trimis de regele nostru va ajunge probabil prea târziu. E nevoie ca soldații să fie întâi recrutați și apoi trimiși. Ați parcurs deja drumul din capitală până în punctul ăsta al frontierei de nord, așa că știți...

Idnn l-a aprobat fără cuvinte.

— Și cât v-a trebuit, Majestate?

— Două luni, a răspuns Idnn, cu o voce atât de pierită, încât Berthold Viteazul a trebuit să-și pună mâna pâlnie la ureche ca s-o audă.

— Și asta a fost înainte să vină iarna.

Ea l-a aprobat.

— Stegarul meu va trebui mai întâi să ajungă la regele Arnthor. Pregătirile nu vor începe oricum înainte să-l vadă, a urmat Marder trecându-și degetele prin barbă. I-am spus mai demult lui Sir Able că va trebui să facă de pază în trecătoarea asta până când gheața va acoperi golful Forcetti. Din păcate, se va fi topit înainte să sperăm că vom putea primi ajutor de la regele Arnthor. Va trebui să ne bazăm doar pe noi înșine și vom avea nevoie de fiecare sabie de aici.

* * *

A doua zi devreme, într-o dimineață întunecată, în timp ce Norr înghițea leghe după leghe din câmpia Jotunlandului, cu un pas sprinten care grăbea toate celelalte animale din

coloană, iar Heimir și Hela mă însoțeau de-a stânga și de-a dreapta, precum lupii lui Valfather, am simțit privirea lui Thiazi. Am atins-o cu pintenii pe Norr și am scos-o din teacă pe Eterne. Așa s-a făcut că Thiazi, privind în cristalul lui, a putut să le spună lui Beel (dar și lui Toug, și lui Mani care tocmai intraseră în cadru) că Idnn și cu mine veneam spre nord în fruntea unei armate.

Capitolul 15

SÂNGELE URIAȘULUI

Toug se așezase pe podeaua de piatră a camerei de gardă și îi asculta pe Thiazi, Garvaon și Svon, care se certau cu Schildstarr. Cu excepția lui Wistan, nimeni nu era atent la el, iar dacă ar fi fost, ar fi crezut probabil că-i zboară gândurile aiurea. Deși auzea și se gândea la tot ceea ce se spunea, ochii îi rămâneau ficși, ațintiți asupra celui mai întunecat colț din cameră.

— Nu va rezista, a repetat încăpățânat Schildstarr.

— Pentru totdeauna? l-a întrebat Thiazi îndulcindu-și vocea de bas. Ai dreptate. Dar trebuie să reziste doar până când își revine Majestatea Sa.

— Și de unde știm că nu e deja rece? a replicat Schildstarr, aplecându-se înainte în timp ce vorbea și făcând să scârțâie scaunul, care trebuia să susțină două tone de mușchi și de oase.

— Am mai vorbit despre asta, i-a răspuns Thiazi. Știi deja răspunsul. Eu sunt prim-ministrul. Dacă ar fi murit, aș fi declarat un an de doliu în onoarea regelui nostru căzut și aș fi desemnat un succesor. Când va muri, voi face exact lucrurile astea. Dar e încă în viață și – slavă lui Geror! – se poate vindeca. Pretinzi că îi ești un supus credincios. Asta e foarte bine, fiindcă are nevoie de tine. Demonstrează-ți loialitatea!

— Lasă-mă să-l văd și o voi face, a cerut Schildstarr pe un ton intransigent.

— Doarme, a intervenit și Garvaon. Nicio rană nu se vindecă dacă rănitul nu doarme. Ar trebui să știi bine asta... Văd că ai o mulțime de cicatrice.

— Și nu-s nici jumate din ele, a răspuns Schildstarr cu un hohot de râs care a părut să zdruncine pereții.

Mani se așezase încolăcit în colțul întunecos spre care privea Toug, clipind din când în când din ochii săi verzi, strălucitori; silueta fantomatică din spatele său era uneori Idnn, alteori o babă scofâlcită. Locul părea să fie deopotrivă ocupat, dar și gol. În ciuda faptului că focul din șemineul imens aproape că se stinsese, redus la fum și cenușă, iar încăperea aceea fără ferestre părea să fie în pragul înghețului, Toug transpira din abundență. Dincolo de frică, sau poate în același timp, îl chinuia și întrebarea dacă Wistan putea și el s-o vadă pe vrăjitoare. Într-un târziu, a decis că nu.

— Și eu am câteva întrebări, l-a luat la rost Svon pe Schildstarr. Noi am răspuns la ale tale. Când regele se va trezi, te vom duce la el, dacă va dori să te vadă. O să-ți mai răspund la o întrebare, una pe care nu ai pus-o, deși ar fi trebuit. Cred că e foarte probabil să te cheme. Sunteți de acord, Înălțimea Voastră, Sir Garvaon?

— Da, a zis Thiazi, secondat imediat de Garvaon.

— În cazul ăsta, ai două variante, a continuat Svon. Poți aștepta aici ca un supus îngrijorat sau poți părăsi castelul ca să te întorci diseară cu ceilalți. Nu ești prizonier.

Schildstarr a pufnit.

— Nu crezi că te-am putea reține și fără îndoială c-ai dreptate. Dar cum n-avem de gând s-o facem, asta nu are nicio importanță.

Lăsându-se pe spate în scaunul mult prea mare pe care stătea picior peste picior, Svon și-a unit vârfurile degetelor de la mâini.

— Ești supusul credincios al regelui. Loialitatea ta se extinde și asupra reginei?

— Regele Gilling nu e însurat.

— Te înșeli, dar nu voi încerca să-ți aduc dovezi. Probabil n-ai accepta argumentele mele. Nu am însă nevoie să o fac pentru că Majestatea Sa îți va comunica el însuși lucrul ăsta când se va trezi. Dar când vei auzi din gura lui – și asta se va întâmpla cu siguranță – că s-a căsătorit, loialitatea ta se va răsfrânge și asupra reginei? E o femeie din neamul nostru, al oamenilor.

— Una dintre sudistele voastre mici, a murmurat Schildstarr frecându-și cu mâna bărbia imensă.

— Da, l-a aprobat Svon, e regina ta, indiferent dacă ești gata sau nu să crezi asta. Când te vei convinge, când vei avea o dovadă, o vei asculta?

— Depinde ce vrea ea, eu așa zic.

Garvaon a mârâit și probabil că și-ar fi dăruit scaunul și-ar fi aruncat masa dacă acestea ar fi fost mai mici.

— Îți vei asculta regina doar dacă-ți convine. Ai vorbit ca un adevărat Fiu al Furiei.

— Voi vă legați singuri în lanțuri, s-a răstit Schildstarr plin de ură. Neamul meu nu suportă lanțurile. Noi nu suntem din ăștia.

— Așa spuneam și eu. Nu sunteți ca noi.

— De ajuns! a strigat Thiazi ridicând un braț imens.

— Așa e, l-a aprobat repede Svon. Trebuie să fim prieteni noi cei de-aici. Avem deja o mulțime de dușmani. N-am vrut să te insult, Schildstarr, și nu vreau să demonstrez nimic. Știi cumva cine l-a rănit pe rege?

Uriașul a clătinat din cap încetișor:

— Eram acolo, foarte aproape, dar n-am văzut. Am auzit însă niște bârfe... unul, altul, se mai laudă pare-mi-se. Poate zic adevărul, poate nu, nu știu.

— Se pregătește cineva să atace castelul?

— Așa se aude, a răspuns Schildstarr privind viclean. Probabil mâine. De-aia am venit.

— Optsprezece Fii ai Furiei?

— Nouăș'pe cu mine. Suntem toți buni luptători. Tu câți cavaleri ai?

— Nu sunt ai noștri, ci ai regelui tău.

— Avem Fii ai Furiei, cavaleri, soldați și arcași într-un număr suficient ca să apărăm casa Maiestății Sale de un asalt, fie el și unul hotărât, l-a anunțat Thiazi pe Schildstarr. Și avem de gând să ne apărăm. Mi-e frică însă de unii mai tineri, manevrați cu iscusință de alții lipsiți de onoare, care vor ataca fără să se gândească prea mult. Asta ar putea aprinde o nouă răsccoală.

Schildstarr s-a ridicat, ceea ce-a durat destul de mult timp.

— Voi ne-ați atacat pe noi.

— Asta nu-i adevărat, l-a contrazis Thiazi.

— Și nici nu ne-ați dat să mâncăm. Aveți bucate? a întrebat Schildstarr privind în jur.

— Am putea găsi câte ceva.

— Stăpâne Thiazi, Sir Garvaon, Sir Svon, a intervenit o femeie slăbuță îmbrăcată ca o sclavă, care a apărut în pragul ușii. Toug a recunoscut-o imediat. Majestatea Sa și-a recăpătat cunoștința. Dorește s-o vadă pe regină.

Colțul spre care tot privise Toug era acum pustiu. Mani a privit și el în spate și a rânjit.

Baki s-a ferit cu îndemânare din calea lui Schildstarr și a lui Thiazi, care s-au repezit în sus pe scări, și a făcut o reverență când Svon, Garvaon și Wistan au trecut pe lângă ea. Toug a rămas mai în spate.

— E un vicleșug?

Baki i-a făcut și lui o mică plecăciune.

— Nu, domnule, eu sunt doar o fată oarecare.

— Chiar s-a trezit?

— Da. Cred că asta e bine pentru tine.

— Ar fi fost mai bine să fi murit, a răspuns Toug bolnav de frică. Vreau să-l ucid și, de vreme ce sunt cel care sunt, va trebui s-o fac într-o luptă corectă.

Cuvintele păreau să îi iasă din gură ca și când ar fi avut voință proprie, iar băiețandru speriat din sufletul lui, care tremura și plângea într-un colț, era ținut în lanțuri.

— O să fie o luptă după ce se însănătoșește, una în care să aibă șansa să se apere. Nu-s prea nerăbdător să dau ochii cu el.

— Stăpâne Toug, i-a zis Baki îngenunchind la picioarele lui.

— Nu face asta, i-a cerut Toug. Dacă ne vede cineva?

— Eu v-am văzut, a zis Mani printre căscături. Dar mă întreb dacă vă vedeți voi înșivă.

— Ridică-te, te rog, a insistat Toug luând-o de mână pe Baki. Ai vrut să-l aduci aici pe Sir Able ca să meargă cu tine în Aelfrice fiindcă nu te poți lupta cu...

Toug uitase numele și încerca disperat să-și aducă aminte.

— Garsecg, stăpâne, Setr. Putem să ne luptăm cu el, dar și cu cei care-i dau încă ascultare. Însă nu putem câștiga o asemenea luptă fără cineva ca Sir Able. Sau ca tine.

Mani a intervenit ca să-l salveze pe Toug.

— Ce-o să spună Sir Svon când n-o să te vadă prin preajmă?

— Ai dreptate, a icnit Toug, aprobându-l. S-au dus să-l vadă pe rege. Aș face bine să mă grăbesc.

L-a găsit pe Wistan așteptând la capătul scărilor.

— Ai avut ceva personal de vorbit cu sclava aceea, i-a zis el. Am stat deoparte ca să nu vă aud.

— Mulțumesc.

— Țsta e un loc ciudat, nu-i așa? a remarcat el, iar Toug i-a dat dreptate. S-au întâmplat două lucruri mai înainte, a continuat Wistan dregându-și glasul.

— Te referi la discuția pe care au avut-o Sir Garvaon și Sir Svon cu uriașul? Ca să fiu sincer, mi-a plăcut mai mult când ne luptam cu ei.

— Și mie, a comentat Wistan părând că se gândește cum să schimbe subiectul. Ai încredere în el?

— Nu, niciodată! Mai degrabă m-aș încrede în Seaxneat.

— Cine e ăsta? a întrebat Wistan oprindu-se.

— Unul pe care îl cunosc eu. Un hoț.

— Aha.

— Și un laș. Pe vremea când m-am întâlnit cu el nu credeam asta, fiindcă din vorbe părea foarte viteaz. Acum știu că încerca să se convingă în primul rând pe el însuși și mai puțin pe mine. Eram însă mult mai mic.

— Înțeleg, a spus Wistan, după care i-a întins o mână lui Toug ca să-l ajute să urce.

— De fapt n-a fost chiar cu multă vreme în urmă, s-a mai gândit Toug. Doar pare să fi trecut mult timp. S-au întâmplat atât de multe!

Au urcat în tăcere mai bine de un minut, după care Wistan a vorbit din nou.

— N-arată rău, nu-i așa?

— Regina Idnn?

— Nu, fata roșcată, a rânjit Wistan.

— A, Baki.

— Atât de multe fete au părul negru! Nu-i nimic rău în asta, dar părul roșu sau cel galben sunt o schimbare tare plăcută.

Toug a preferat să tacă.

— Bun, sunt desigur și pistruii. Multora nu le plac, dar eu îi întreb pe toți: ce e urât la pistrui? Și-a ținut privirea în jos, ai observat? Poate nu neapărat când a fost doar cu tine, ci când eram și eu și stăpânii noștri, și uriașii de față.

— Nu, a admis Toug. În preajma mea n-a privit în jos.

— Când nu te privesc în ochi, nu vor să afli ce gândesc.

— Nu știam asta...

— Da, ai putea să le afli gândurile. Însă voiam să-ți spun că n-am de gând să-ți culeg florile, a zâmbit Wistan urcând repede două trepte.

— Chiar ar fi bine să nu încerci s-o culegi pe aia! l-a prevenit Toug.

— Nu! Suntem prieteni, nu-i așa? Ar fi bine să fim, fiindcă numai noi suntem scutieri pe-aici.

De data asta, Toug a acceptat mâna pe care i-a întins-o Wistan.

— Dar mai sunt niște lucruri despre care aș vrea să întreb. Cum ar fi vocile care s-au auzit după ce-a plecat toată lumea, adică uriașii, stăpânii noștri și cu mine. Nu mai rămăseserăți decât tu și sclava.

Toug părea că se concentrează doar asupra pasului următor.

— N-am înțeles ce-ai zis, dar am auzit vocile – erau trei. Una era a ta, alta a fetei. Dar s-a mai auzit cineva cu un glas subțire, însă aspru.

— Ce crezi c-o să ne spună regele? l-a întrebat Toug, oprindu-se ca să-și tragă răsuflarea. Despre Schildstarr și cei optsprezece tovarăși ai săi.

— Mai e un lucru, a ridicat din umeri Wistan. Și cred că ăsta te va deranja puțin.

— Nu-s deloc deranjat, i-a declarat Toug.

— Era ceva în colț. Ai văzut și tu?

— Pisica regelui.

— E a regelui? Nu știam. E bine că mi-ai spus, fiindcă o s-o las în pace. Dar mă refeream la altceva, care se ascundea acolo în umbră.

— Sunt multe lucruri care se ascund în întuneric.

— Aha, deci ai văzut și tu. Era vocea pe care am auzit-o apoi?

— Da, a răspuns Toug. Era vocea a ceea ce-ai văzut în colț. Wistan a rămas iarăși tăcut pentru o vreme, în timp ce Toug încerca să urce pe cât de repede putea, sperând să-l lase în urmă.

— Ai fost pajul lui Sir Able, așa am auzit. Pe urmă, când Sir Able l-a făcut cavaler pe Sir Svon, te-a numit pe tine scutier. Sir Able nu e la fel ca ceilalți.

Toug l-a aprobat din cap.

— Și tu semeni cumva cu el.

Valul de mândrie care l-a năpădit pe neașteptate aproape că l-a făcut pe Toug să-și piardă capul.

— Eu îți sunt superior. Dacă nu accepți asta, putem să ne întrecem chiar acum.

— Ești scutier de mai multă vreme decât mine, a fost de acord Toug.

— Ca scutier senior îți poruncesc să-mi spui cui aparține cea de-a treia voce.

— Păi ți-am zis deja, a ridicat Toug din umeri.

— Chestia aia din colț. Uneori arăta ca o femeie. Ce era mai exact?

— Cred că o fantomă.

— Și cum o cheamă?

— Nu știu.

— Noi, oamenii simpli, ne luptăm cu săbiile, a zis Wistan cu o voce rece. Lăsăm întodeauna celorlalți șansa de a-și scoate lama din teacă. Hai, sabia în mână.

— Nu vreau să mă lupt, a protestat Toug, și, cu siguranță, n-am niciun chef să te omor.

— Lașule! a strigat Wistan cu ambele mâini pe teacă.

Toug a făcut un pas în spate și s-a lipit cu spinarea de piatra rece.

— Mă predau!

— Mă voi lupta cu tine, l-a ignorat Wistan vorbind cu furie, și-am să te bat.

— De acord, i-a zis Toug. Tocmai de-aia mă predau.

— Dar cu Fiii Furiei te-ai luptat.

— Da, la fel ca tine, a fost de acord Toug.

— Dar cu mine n-ai vrea să te lupți!

— Nu, a clătinat Toug din cap. S-ar putea ca amândoi să trebuiască să ne luptăm curând cu uriașii. Pot să-mi păstrez armele? Jur că nu le voi folosi niciodată în chip necinstit.

— Ba o să mi le dai mie, l-a contrazis Wistan rânjind triumfător.

Toug a dat din cap și și-a desfăcut centura de care atârna sabia. Wistan a întins mâna, iar rânjetul i s-a lățit și mai mult.

— Nu e o sabie, i-a zis Toug. E un buzdugan. Se numește Sfărâmătorul de Săbii, a continuat el mângâindu-i teaca. O să ți-l dau, dar trebuie să-ți spun ceva. Când Sir Able și cu mine eram doar niște băiețandri, cineva a încercat să-l jefuiască. Ne-a bătut și ne-a luat armele.

— Minți! Sir Able e mult mai mare decât tine.

— Acum da, a acceptat Toug, iar când ne-am întâlnit a doua oară nu și-a adus aminte de mine. Sau poate c-a vrut doar să nu spună nimic despre asta.

Wistan l-a privit fix.

— Sfărâmătorul de Săbii a fost al lui, a adăugat Toug în timp ce-i întindea arma. Mi l-a dat mie și i-am spus că nu-l merit, dar nu i-am mărturisit de ce. Poate tocmai de-aia îl pierde acum în felul ăsta.

Wistan examina cu atenție arma.

— Sper să ai mare grijă de el, chiar a fost al lui Sir Able.

— În pivniță e o cisternă mare de apă, i-a zis Wistan. Se zice că e atât de adâncă, încât n-a fost niciodată plină. Cu prima ocazie, o să-l arunc acolo.

Toug s-a uitat la Wistan cum dispare în sus pe scări.

* * *

Lui Toug nu i s-a permis la început să intre în dormitorul regelui, dar s-a certat atât de insistent cu uriașul de la ușă, încât l-a auzit Svon, care l-a chemat înăuntru. Nu și-ar fi putut imagina niciodată o asemenea priveliște: era o cameră mai mare decât oricare hambar din Glennidam, plină de bogății: patul cu baldachin imens era mai sus decât capul lui Toug, iar pe el zăcea regele, palid precum

cearșafurile; era sprijinit pe perne de mătase de dimensiunile unor saltele pentru oameni; perdelele legate cu lanțuri groase de aur de baldachin erau brodate cu fir de aur și făcute din catifea stacojie (era cea mai mare și mai bogată țesătură pe care o văzuse Toug vreodată); Schildstarr (rău ca un lup, murdar ca o javră și de trei ori mai mare decât ar fi trebuit să fie cineva) era aplecat deasupra patului și privea atent, de parcă ar fi fost o infirmieră; Thiazi, rezervat, dar atent, avea chipul muncit de secrete; cavalerii se trăseseră într-o parte, iar sclavii care mișunau de colo-colo se chinuiau să vadă și să audă totul.

Un sclav l-a tras deoparte pe Toug.

— Zâce că regina a fo' cu el în pat, da' n-o fo' fiin'că fetili ălea zâc că n-or văzut-o. Ș-ar fi tre'it s-o vadă, nu? a întrebat necunoscutul strângându-l de braț pe Toug.

— Păi, ar fi trebuit s-o auzi și tu, nu-i așa? Dacă ar fi intrat regina, sunt convins că i-ar fi spus bună dimineața sau ceva de genul ăsta, așa c-ar fi trebuit s-o auziți și voi, bărbații, ca să știți să ingenuncheați.

— Așa-i, așa-i, l-a auzit Toug pe Pouk șoptindu-i în ureche. Glasul sunase foarte încet, deși buzele celui alt erau aproape lipite de urechea lui. Sub patul ăsta mare, camarade.

Toug a dat din cap că a înțeles și s-a apropiat de cadrul imens al patului, pândind un moment în care slavele nu se uitau la el.

— Ești un prieten adevărat, l-a auzit el pe rege vorbind cu o voce care suna precum vântul trist și firav care troienește frunzele moarte peste trupurile celor căzuți, prevestind o ploaie rece. Ne vom aminti, s-a tânguit vântul. Aminti, aminti...

— Majestate, nu trebuie să vă obosiți, a intervenit Thiazi, care se aplecase peste pat, la fel ca Schildstarr.

— Problema este cine comandă, Majestatea Voastră, s-a auzit vocea hotărâtă a lui Garvaon. Noi vă suntem

credincioși, suntem oamenii Majestății Voastre, iar soldații noștri ne ascultă orbește. Noi dăm ascultare acum lordului Thiazi, fiindcă așa ne-a ordonat Majestatea Voastră. Dar dacă Schildstarr și Fiii Furiei, pe care zice că-i va aduce el, vor urma doar poruncile voastre...

Garvaon a lăsat cuvintele să plutească în aer, însă regele nu i-a dat niciun răspuns. Schildstarr a chicotit într-un fel care l-a înfiorat pe Toug. În rest, nimeni n-a spus nimic.

— Acum haide, a șoptit Pouk.

Toți ochii erau ațintiți asupra regelui. Toug a făcut un semn din cap, s-a aplecat puțin și a intrat sub pat unde a simțit că buzele cuiva se lipesc de ale lui.

— Stăpâne, a exclamat Baki care a îngenuncheat lângă el după ce s-a desprins din sărut.

— În locul tău m-aș abține, l-a povățuit Mani pe un ton care se dorea cunoscător și înțelept. Femelele fac întotdeauna prea mult zgomot, chiar dacă tu reușești să fii discret. Cu siguranță se va uita cineva sub pat.

Toug, care nu era foarte sigur despre ce vorbea Mani, s-a așezat pe covorul atât de gros și de moale, încât i se părea că se scufundă în el.

— Pouk mi-a zis că vrei să mă vezi.

— Da, stăpâne. Stăpâne, băiatul ăla, Wistan, are sabia care nu e o sabie. Ți-a furat-o cumva?

— A câștigat-o, a mărturisit Toug. A vrut să ne luptăm fiindcă am refuzat să-i spun despre Mani și despre vrăjitoare. E convins c-ar trebui să-l ascult de parcă ar fi deja cavaler, iar eu aș fi scutierul lui. Dar el nu este cavaler și nici eu nu-i sunt scutier. N-am vrut însă să-mi încalc promisiunea făcută lui Mani, iar despre vrăjitoare nu i-aș fi spus niciodată adevărul. M-am gândit că apoi, în timp ce-l servesc, aș putea să-l fac să creadă altceva. Dar până una-alta, el e convins acum că a treia voce pe care a auzit-o era a ei, și nu a lui Mani.

— Într-un fel, e cam același lucru, a zis motanul.

Ochii lui Baki scânteiau ca două opaite.

— Și nu i-ai spus despre mine?

— Nu, n-am făcut-o. Nu i-am mai zis nimic, cu excepția faptului că Sfărâmătorul de Săbii i-a aparținut lui Sir Able.

— La fel ca mine! l-a completat Mani.

— A insistat și-a insistat... a continuat Toug dându-și seama că își explică mai degrabă lui însuși decât lui Baki. Zicea că ori îi devin sclav, ori ne luptăm. Dacă ne-am fi luptat, ar fi fost rănit sau chiar omorât. S-ar fi putut ca și eu să am aceeași soartă. El era însă convins că m-ar fi putut înfrânge și se poate să fi avut dreptate.

— Eu nu prea cred, a zis Baki.

— Mulțumesc, dar el... el n-a pierdut niciodată o luptă. Cel puțin așa cred. Insista atât de tare tocmai fiindcă n-a fost niciodată învins. Și eu obișnuiam să fiu așa. Adevărul e însă că nimeni nu devine un luptător bun decât după ce-a pierdut măcar o dată o bătălie.

— Păi, se pare că pe asta ai pierdut-o, a intervenit Mani.

— Am pierdut Sfărâmătorul de Săbii, a clătinat Toug din cap, și-mi pare tare rău. Dar n-am fost învins în luptă, fiindcă n-a avut loc nicio luptă. Ce prost! Am crezut că dacă mă predau, mă va lăsa să-mi păstrez armele și niciunul dintre noi nu va fi rănit. Data viitoare o să știi mai bine.

— Am să i-o fur ca să ți-o înapoiez, l-a anunțat Baki. Și pe Sir Able l-am ajutat în felul ăsta.

— N-ar fi un gest de onoare, a ezitat Toug. Wistan mi-a zis că are de gând s-o arunce în cisternă, dar a luat-o în sus pe scări. Am crezut că a decis să o azvârle în șanțul cu apă din jurul castelului, însă noi nu avem acces pe zid, ci doar aici, în turnul ăsta. Poți să-l împiedici să facă asta? Adică să arunce Sfărâmătorul de Săbii în cisternă?

— Ar fi cel mai bine să se întâmple așa, stăpâne, fiindcă ți-aș putea aduce arma înapoi fără s-o fur. Oricine poate lua ceva aruncat de altul. Să vedem ce-o să facă.

Toug i-a mulțumit din tot sufletul.

— Baki trebuie să-ți spună niște lucruri, a intervenit Mani. La fel și eu.

— Doar unul, stăpâne. Ți-am pomenit de sora mea, Uri.

— E cea care nu voia să te vindec?

Baki a încuviințat din cap.

— Știi voia sufletului meu, ca Sir Able să ne conducă în lupta contra lui Setr. Mi-ai promis c-o să mă ajuți, așa cum eu ți-am jurat să te ajut să-ți împlinești datoria.

— Și amândoi le-am promis Ulfei și lui Pouk că vom face în așa fel încât să scape de aici, i-a adus aminte Toug. Mani a zis și el că ne ajută.

— Turnul e înconjurat, a remarcat sec Mani. Eu aș putea ieși, la fel și Baki, dar voi nu.

— Nu știam. Suntem asediați de rebeli?

— Sunt doar preocupați de soarta regelui lor și curioși, m-a informat Baki. Mani, lasă-mă acum să le dau veștile mele.

— Nici prin cap nu-mi trece să te împiedic.

— Sora mea, Uri, a vorbit cu Beel, care știe că Sir Able vine aici ca să te ajute. Mani spune că și tu știi asta, stăpâne.

— Da, Thiazi l-a văzut în globul său de cristal și ne-a zis și nouă.

— Se pare că i-a zis și lordului Beel. E încântat la culme. Speră acum că toate se vor sfârși cu bine, că eforturile lui vor stabili tronul și vor aduce pacea între Fiii Furiei și poporul regelui Arnthor.

— Nu văd nimic rău în asta, a ridicat Toug din umeri.

— Doar că, stăpâne, sora mea i-a zis c-am de gând să i-l iau pe Sir Able și să-l trimit în Aelfrice. Știi că și cea mai scurtă călătorie pe tărâmul nostru va însemna o perioadă lungă aici.

Toug i-a făcut semn că da.

— Așa că lordul Beel e hotărât să se împotrivească. Dacă află că tu și sora ta ați promis să mă ajutați, nu-ți va fi prea bine, a încheiat Baki punând pe brațul lui Toug o mână

caldă și ușoară ca bătaia unor aripi de fluture. Nu cred că te va ucide sau îl va determina pe rege să te execute. Sir Able și regina Idnn ar afla despre asta. Dar va încerca să te țină departe de Sir Able și să te trimită acolo unde e pericolul mai mare.

— E foarte bine, a comentat Toug.

— Deși ai pierdut arma pe care ți-a dat-o Sir Able, tot te dai mare. Poate somnul o să te vindece. Eu te-am prevenit.

— Da, i-a zis Toug, și ca să fiu sincer cred că veștile astea sunt minunate. Am nevoie de o bătălie și mă voi mulțumi să lupt alături de Lăncile Fecioarelor până se va ivi una mai bună.

— Îți bați joc de mine.

— Niciodată. Niciodată! Oh, Baki...

Mani a tușit în cel mai pisicesc fel cu putință.

— Pardon, aveam un ghemotoc de păr. Hai acum să vă spun și eu noutățile mele, fiindcă am de gând ca apoi să vă las singuri. Stăpâna mea a luat înfățișarea celeilalte stăpâne atunci când ți-a vorbit pe scări, îți aduci aminte? Se pare c-a început să-i placă și se folosește de chipul domniței Idnn atât de bine, încât regele Gilling crede că regina lui e aici. Iar asta...

Ceva întunecat, rotund și umed a căzut cu un pleoscăit pe capul lui Mani, făcându-l să sară înapoi cu un miorlăit și zbârlindu-și fiecare fir de blană.

— Sânge! Sânge de uriaș.

O a doua picătură, mare cât o cireășă, a căzut în locul unde stătuse Mani. Aplecat până aproape de mijloc, Toug s-a năpustit către catifeaua care le mascase adunarea și a dat-o la o parte.

Capitolul 16

ÎN MIJLOCUL PERICOLULUI

— Ah, iată-te! l-a prins Svon pe Toug de umăr. Pentru numele Doamnei! Ce făceai acolo dedesubt?

— Regele sângerează, a icnit Toug. A udat salteaua și acum curge sub pat.

Ulfa l-a auzit și a strigat:

— S-au deschis rănila din nou!

În clipa următoare, Pouk și alți șase sclavi s-au urcat pe pat ca să dea la o parte păturile de lână, mai groase decât covoarele.

— O să aibă grijă de el, a zis Svon trăgându-l pe Toug deoparte. Noi ar trebui să mergem pe metereze. Thiazi și Sir Garvaon au urcat acolo împreună cu Schildstarr.

În timp ce ieșeau în fugă, Svon a adăugat:

— Presupun că nu știi unde e scutierul lui Sir Garvaon... Se pare c-a dispărut, iar el îl caută.

— O să mă uit și eu după el, a ezitat Toug, aducându-și aminte de discuția de pe scări. Mi-ar plăcea să-l găsesc eu însumi.

— Mai târziu, a zis Sir Svon și au început să urce un alt rând de trepte croit pentru Fiii Furiei. Thiazi vrea ca Schildstarr să se arate uriașilor de afară. N-au văzut prea mulți de-ai lor pe-aici de când a fost atacat regele Gilling, iar unii dintre ei cred că noi îl ținem prizonier.

Toug l-a aprobat mut, fiindcă nu putea să facă altceva decât să gâfâie, iar fața întreagă îi pulsa dureros sub bandajele murdare de sânge.

— Schildstarr vrea să le spună tovarășilor săi să vină la ușile mari, pe unde îi vom primi. Asta înseamnă că noi va trebui să adunăm destui oameni încât să reușim să respingem câteva sute de Fii ai Furiei care s-ar putea năpusti înăuntru.

— Dar n-ar fi mai bine ca uriașii lui Schildstarr să vină la poarta mică?

— De o mie de ori, dar Schildstarr nu e de acord. Asta îi va conferi mult prestigiu. Vrea să tragă toate foloasele cu putință, iar regele i-a permis să procedeze după capul lui.

— Și ce-o să ne facem dacă intră cu toții?

— Vom face tot ce ne stă în putință ca să salvăm viața ginerelui meu, scutierule, s-a auzit din spate vocea lui Beel. Dacă vor vedea cât de grav e rănit, s-ar putea ca doar lucrul ăsta să-l condamne la moarte, fiindcă se poate stârni o nouă răscoală. Mai mult, e posibil să-l omoare pe loc. Un sfert, dacă nu cumva jumătate dintre ei, ar fi încântați să-l știe dispărut și nu e nevoie de prea mult curaj ca să asasinezi pe cineva care e deja foarte grav rănit.

De pe metereze, Schildstarr vorbea mulțimii – probabil vreo trei mii, s-a gândit Toug, poate mai mult – adunate pe treptele scării enorme care ducea spre ușile colosale ale castelului Utgard, la baza ei și în jurul curții.

— Thiazi vă spune adevărul, a urlat Schildstarr, iar glasul lui suna precum zgomotul unor bolovani ce se rostogolesc pe o coastă de munte. Regele a fost rănit grav, dar ne are pe mine și pe ai mei lângă el zi și noapte. Ei stau la ușă, numai ai noștri, niciunul dintre ai lor.

Discursul a continuat multă vreme după aceea, dar Toug a descoperit că asprimea și resentimentele din vorbele uriașului erau mult prea obositoare, așa încât a hotărât să le ignore. Marea de chipuri sălbatice de dedesubt și abisul amețitor al aerului înghețat îl umpleau de un dispreț care-i făcea rău, așa că a sărit de pe crenelul pe care se urcase ca să vadă mai bine.

Apoi n-a mai avut mare lucru de făcut decât să-și înfășoare mai bine mantia în jurul trupului și să-și dorească din toată inima să nu mai stea în vânt, ci într-o cameră, lângă foc; încăperea din vârful turnului, unde dormise cu Mani, părea un ideal de confort față de locul în care se afla acum.

— L-ai văzut pe Wistan? l-a întrebat Garvaon.

— În ultima vreme, nu, domnule, a clătinat Toug din cap și, în același timp, și-a dat seama că celălalt scutier ascundea probabil Sfărâmbătorul de Săbii și fosta mea centură într-un loc în care să nu poată fi descoperite din întâmplare, sau poate le ducea la cisternă. Vreți să-l caut, Sir Garvaon?

— Nu, în lipsa lui va trebui să-mi fii tu mesager. O să-l previn pe Sir Svon, nu-ți face griji pentru asta. Du-te în camera de gardă și spune-i sergentului că trebuie să scoată din post toate santinelele. Fiecare om în parte! Ai înțeles?

— Da, Sir Garvaon. Fiecare soldat și fiecare arcaș. Toată garda.

— Exact. Să se adune în sala mare și să aștepte. Hai, du-te!

Toug a pornit, dar Beel l-a oprit pe scări.

— Te muncim cam mult, scutierule!

— Îmi place să am activitate, Înălțimea Voastră, mai ales una ca asta care mă ferește de vânt.

— Nu e puțin lucru, sunt de acord. În seara asta însă vei avea câteva treburi de rezolvat pentru Sir Svon. Să-i lustruiești armura și tot așa. Am dreptate?

Întrebându-se unde bătea Beel, Toug i-a făcut semn că da.

— Da, Înălțimea Voastră, lucruri pe care le fac în fiecare seară.

— Știi unde ne-au cazat? Locul în care ne-au dus pe mine și pe regina Idnn înainte ca ea să devină regină?

— Cu un etaj mai sus de sala mare, Înălțimea Voastră. La capătul scărilor, pe stânga. E cumva a doua ușă?

— Exact, a încuviințat Beel. Va trebui să-ți vorbesc în seara asta după ce-ți termini treburile. Ciocăne și vei fi primit înăuntru.

— Așa o să fac, Înălțimea Voastră, a zis Toug, după care a dat să plece.

— Stai! Nu-ți ordon să-l minți pe Sir Svon. Dar nici nu văd vreun motiv pentru care i-ai spune despre discuția noastră atâta vreme cât nu te întreabă.

Toug i-a dat dreptate, însă își dorea să nu fi fost nevoit să părăsească parapetul.

* * *

Marder decisese că pavilionul pe care îl adusese pentru el, cel mai mare cort dintre toate, trebuia să fie al reginei Idnn; lipsa servitoarelor era însă o problemă nu prea simplu de rezolvat. Idnn a acceptat repede să fie servită de Gerda și de Berthold Viteazul, dar i-a refuzat categoric pe Hela și pe Heimir.

— Ne temem de ei, mi-a zis ea. Poți să crezi că suntem lași, știu că tu nu te temi de nimic.

— Te cunosc mult prea bine ca să te consider lașă, Majestate, am contrazis-o eu.

— Ne e teamă de istețimea ei și de prostia lui. E curajos ca Thunor, cum spuneți voi, bărbații, și viclean ca un Fiu al Furiei. Nu sunt cu toții atât de înșelători. Dar unii sunt alunecoși ca niște țipari, iar Hela asta a ta e fiica tatălui ei. În plus, și-ar vinde virtutea pe doi bani dacă i s-ar oferi chiar și cea mai mică șansă.

Am așteptat să încheie.

— Gerda ne poate ajuta cu hainele, iar soțul ei e mai folositor decât un bărbat care poate vedea – nu trebuie să ne îngrijorăm că se uită când ne îmbrăcăm și e mult prea bătrân ca să ne violeze. Nu credem însă că va putea să

ridice pavilionul de unul singur sau să-l demonteze. În seara asta, au făcut-o oamenii ducelui Marder, dar n-am dori să cerem ajutor în fiecare zi. Oricum, voi, bărbații, spuneți că femeile vă cer mereu ajutorul. Se poate să nu fie complet adevărat, dar nu e nici complet fals. Crezi că nouă ne place?

Am dat din cap că nu.

— Corect! Cu toate astea vă cerem ajutorul, așa cum am făcut atunci când te-am rugat să vii la Utgard.

Ochii ei negri, care străluciseră până atunci ca niște pietre prețioase, și-au îndulcit privirea.

— Cu tine e ușor să pretinzi, a adăugat ea apoi. Ai ceva aparte în tine care ne face să simțim că nici măcar o regină nu trebuie să se rușineze să-ți ceară ajutorul.

— Asta e bine.

— Așa că, împrumută-ni-l pe Uns! Te rugăm! Ți-o cerem ca pe o mare favoare și numai până ajungem la Utgard. Tu oricum îi ai pe Hela și pe Heimir... sau pe ea i-ai împrumutat-o deja lui Sir Woddet? Îl ai însă pe Heimir. Și pe Uns, în momentele în care nu avem nevoie de el.

— Sunt onorat, îl puteți avea pe Uns, bineînțeles. Păstrați-l oricâtă vreme vreți să vă servească. Nu-mi pot stăpâni însă curiozitatea. Înălțimea Sa, ducele Marder, a adus opt servitori bărbați. V-ar împrumuta șapte dintre ei numai dacă ați face o aluzie la asta. De ce Uns?

— Fiindcă e al tău, a oftat Idnn, și mai apropiat de tine decât oricine altcineva.

— Îl puteți avea, Majestate, dar vă înșelați când îl credeți cel mai apropiat de mine. Viteazul Berthold și Gylf îmi sunt mult mai aproape, i-am zis eu punând mâna pe capul câinelui.

— Pe Berthold îl avem deja, a zâmbit Idnn, iar câinii nu-s atât de ușor de împrumutat. O să-l anunți tu pe Uns? O să fie doar până când ajungem la Utgard așa cum am spus.

— Desigur, Majestate, am zis eu, după care m-am retras cu un pas fiindcă mă așteptam să mi se permită să plec.

— Așteaptă! Stai jos! Te rog, Sir Able, ascultă-ne! Ușa e deschisă și nu ne vom compromite dacă vom discuta o oră, a urmat Idnn cu voce pierită. Trebuie să-ți spunem.

— Sunt la ordinele Majestății Voastre, am zis eu, după care m-am așezat pe covorul din fața scaunului pliant pe care ședea Idnn.

— Ți-am spus ieri că am avut un musafir.

— Un Aelf?

— Nu, unul dintre ai noștri. Un Fiu al Furiei. N-ai fost pentru multă vreme în Jotunland, Sir Able, dar cred că ai apucat să vezi câte ceva. Nu ți s-a părut nimic straniu?

— O mulțime de lucruri, am ridicat eu din umeri.

— Nu te vom pune la încercare cerându-ți să le numești. I-ai văzut însă pe ai noștri, pe uriași și pe sclavii lor?

— Da, Majestate, bineînțeles.

— Dar vreo uriașă?

Am încercat să-mi aduc aminte; pentru mine, trecuse foarte mult timp.

— Am intrat în casa lui Bymir, dar el nu avea soție și nici copii.

— Nici Majestatea Sa nu are copii, a urmat Idnn. Și nici vreo altă soție în afară de noi. Nevestele și copiii celorlalți sunt ascunși. Fetele rămân departe de lume toată viața lor, iar băieții până când ajung la vârsta la care înțeleg că sunt ascunși și apoi se lămuresc unde și de ce. Abia apoi li se dă drumul.

— Dacă ar fi să întreb unde...

— Nu ți-am putea răspunde. Există o țară a femeilor. Noi îi spunem Jotunhome; savanții îi zic Vollerland, Ținutul Femeilor Înțelepte. Fiindcă suntem soția Majestății Sale, noi conducem Jotunhome. Nu suntem doar regină, ci și monarh. Ele au venit în noaptea nunții noastre în timp ce soțul nostru suspina și sângera în pat.

— Înțeleg, am zis eu.

— Ba nu. Nici măcar tu nu crezi asta, ești prea înțelept. Dacă am fi ordonat unei companii de femei să vină cu noi, alergând pe lângă calul nostru așa cum Hela și Heimir fug pe lângă al tău, aș fi avut pe cineva să mă slujească. Am fi fost însă atacate și n-am fi ajuns aici, a oftat Idnn. Se zice că știu să lupte, iar noi, după ce-am aflat cum trăiesc ele, știm că așa trebuie să stea lucrurile.

În seara aceea, după ce a terminat toate treburile pe care i le dăduse Idnn și toată lumea adormise, Uns a venit lângă focul meu. Heimir sforăia, cu corpul său imens acoperit doar pe jumătate cu o blană. Uns m-a văzut cum am pus șaua pe Norr, l-am chemat cu un fluierat pe Gylf, apoi am pornit în galop spre nord pe cerul nopții. Toate astea Uns mi le-a zis mai târziu.

* * *

— Așază-te! i-a zis Beel lui Toug. Nu trebuie să păstrăm eticheta cât suntem între noi.

— Dacă Înălțimea Voastră îmi permite, aș prefera să rămân în picioare, a mărturisit Toug. Mi-ar fi rușine să stau jos în prezența dumneavoastră.

— Cum dorești. Cred însă că ești obosit. Scările castelului ăsta ar istovi pe oricine.

Toug nu a răspuns.

— Însărcinarea mea e periculoasă, dar n-ar trebui să-ți ia mult timp. Îl ajuți pe Sir Svon atunci când este comandant al gărzii, nu-i așa?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Deci santinelele sunt obișnuite să te asculte. Știi că ne temem de un atac împotriva castelului. Nu mă refer la o mulțime care bate la uși și urlă că vrea să-l vadă pe rege. Cu asta ne-am obișnuit deja. Mă refer la un asalt serios, al rebelilor.

— Înțeleg, Înălțimea Voastră, a dat Toug gânditor din cap.

— Ai văzut vreodată un asediu, scutier Toug? Unul ade-vărat. Vreau să zic, unul condus de un rege sau de un lord, cu meșteri care înțeleg și sabotează fortificațiile?

— Nu. Înălțimea Voastră. N-am văzut.

— Așa credeam și eu. Se pot folosi tot felul de mașinării. Catapultele, de exemplu. Turnuri de lemn puse pe roți, o „cârțiță” și tot așa. Eu am luat parte la un asemenea asediu, a continuat Beel împletindu-și degetele. Noi nu trebuie să ne temem de așa ceva. Majestatea Sa, mă refer acum la ginerele meu, își va fi revenit cu mult înainte ca asemenea dispozitive să învingă acest turn. Trebuie să ne temem însă de un asalt prin surprindere. De aici și importanța santinelor. De aici și încântarea mea că îl avem pe Schildstarr cu tovarășii lui, în ciuda tuturor problemelor pe care ni le face.

Deși și-ar fi dorit ca Schildstarr și ai lui să fie undeva în Muspel, Toug l-a aprobat energic din cap.

— Deși suntem slabi, niciun asalt nu poate avea succes fără berbeci și scări de asediu, unele lungi care se pot sprijini de ziduri pentru a permite atacatorilor să ajungă la metereze sau la ferestrele de sus. De vreme ce acești atacatori ar trebui să fie Fii ai Furiei, scările lor vor fi pe măsură.

Simțind că se așteaptă de la el să dea din nou supus din cap, Toug a făcut-o.

— Sunt foarte mari și voinici. Ai cumva vreun băț, scutierule?

— Un băț, Înălțimea Voastră? Nu, Înălțimea Voastră.

— Fă rost de unul. Să fie cam atâta de lung, da? a zis Beel indicând cu mâinile lungimea unei săgeți de război. Dacă te vede cineva, te prefaci că ești orb. Un sclav fără vedere care hoinărește în orașul de dincolo de ziduri n-ar trebui să trezească nicio suspiciune.

— Înălțimea Voastră vrea să merg în noaptea asta și să caut scări lungi?

— O s-o faci, scutierule? a zâmbit Beel.

— Când dorește Înălțimea Voastră să plec? Eu sunt gata și acum.

— Nu chiar așa de repede, l-a domolit Beel ridicând o mână. Nu vreau să descopăr doar dacă există asemenea scări și dacă unii Fii ai Furiei, rău intenționați, se pregătesc să atace cu ajutorul lor, ci vreau să aflu și cine sunt cei care completează.

Toug a făcut semn că înțelege.

— O să-mi dau toată silința, Înălțimea Voastră.

Pentru un moment, Beel a părut în încurcătură.

— Ești ostenit, nu are cum să fie altfel. Oboseala ne face să fim neatenți, iar dacă nu te vei concentra în seara asta, s-ar putea să te prindă și să te omoare.

Toug a făcut un pas înapoi.

— Regina Idnn a plecat singură, călare. Nu avea pe unde s-o ia decât prin oraș și știm că a ajuns la Sir Able. Nu cred că pericolul e chiar atât de mare.

— S-ar putea ca ei să fi fost mai puțin organizați în momentul acela.

Beel a așteptat ca Toug să zică și el ceva; secunde au trecut în tăcere, așa c-a fost nevoit să-l îndemne:

— Mergi atunci, noroc!

Toug i-a mulțumit și a plecat, dar s-a oprit brusc în momentul în care l-a văzut pe Wistan pe coridor.

— Tu pleci, i-a zis celălalt, iar eu vin. De ce? a urmat Wistan privind cum Toug închide ușa din spatele său.

— El m-a chemat.

Wistan a căscat și s-a întins.

— Acum dă-te din calea mea.

Pumnul lui Toug a lovit într-o parte a gâtului lui Wistan. În clipa următoare, l-a prins de zale cu ambele mâini, iar fruntea sa a pocnit nasul lui Wistan cu toată puterea. A ridicat apoi genunchiul stâng, lovindu-l în pântec, iar când adversarul s-a încovoiat, l-a izbit în ceafă cu muchia palmei.

— Acum ar trebui să te iau la șuturi, a bombănit el privind la Wistan care zăcea în fața lui, dar te iert. Data viitoare, te calc în picioare.

În timp ce cobora pe scara întunecată construită pentru uriași, i se părea că e ceva mai luminată și mai puțin înfiorătoare. Ajuns la nivelul camerei de gardă a constatat că santinela postată cel mai aproape de trepte era un arcaș pe care îl cunoștea. L-a salutat cu voioșie.

— Încă nu te-ai culcat, scutier Toug? E târziu.

— O, noaptea abia a început, a rânjit Toug, apoi, aducându-și aminte de Wistan, a căscat și s-a întins. Presupun c-o să resimt oboseala mâine-dimineață, dar când am spus că vreau să dorm, Nott a înțeles că „mă duc la un domn”. De când ai intrat în post, Arn?

— Abia am venit.

— Asta e bine, fiindcă eu am un comision de făcut acum. Când o să mă întorc, o să ciocănesc de trei ori, apoi de două ori. Uite așa, a urmat Toug după care i-a arătat cum va face lovind ușa de fier cu pumnul închis. Când auzi semnul meu, să mă lași să intru!

— Da, domnule, l-a aprobat arcașul, abținându-se să pună și alte întrebări.

— S-ar putea să dureze o vreme, așa că anunță-l și pe înlocuitorul tău, a încheiat Toug, după care a ridicat drugul care baricada imensa ușă de fier.

Pasajul, care ar fi fost destul de îngust pentru un Fiu al Furiei, i s-a părut destul de spațios, însă doar până a închis ușa. În întuneric, nu era nici larg, nici strâmt, ci doar neprietenos. Cu o mână se ținea de piatra aspră a peretelui, iar cu cealaltă pipăia aerul din fața lui, întrebându-se dacă ochii săi se vor obișnui vreodată cu un întuneric atât de profund. După o vreme, a hotărât că nicio privire omească nu s-ar fi putut acomoda vreodată în asemenea condiții și a început să regrete că nu făcuse rost de un băț, așa cum îi sugerase Beel.

— Dacă aş fi avut un baston, şi-a zis Toug, sau un arc ca al lui Sir Able, l-aş fi putut bate pe Wistan cu el.

N-ar fi fost prea onorabil, probabil, dar a descoperit că nu prea îi păsa de onoare în ceea ce-l privea pe Wistan, care oricum era înarmat cu o sabie. Era ceva dezonorant în a folosi un baston împotriva unei săbii? Lui Toug i-au trebuit doar doi paşi ca să cântărească răspunsul la această întrebare, iar concluzia a fost că nu era nimic greşit în lucrul ăsta.

Zidul exterior colosal al castelului părea strălucitor din cauza luminii stelelor, care cădea pe zăpada proaspăt depusă. Inițial, s-a gândit să pândească în întunericul pasajului până când i s-ar fi ivit o șansă să se strecoare nevăzut. N-a fost nevoie. Zăpada, care rămăsese pe alocuri neatinsă, fusese murdărită și turtită de picioarele imense ale uriașilor, dar cei care făcuseră urmele acelea se retrăseseră în paturile lor, lăsând omătul doar pentru el. Cizmele lui noi, însă prea largi, făceau să scârțâie zăpada sub tălpile lor într-un asemenea hal încât s-a temut ca nu cumva una dintre santinelele uriașilor să dea alarma. Văzuse patru la ușile duble de bronz de la capătul scării de intrare – un soldat, un arcaș și doi servitori înarmați. Lor li se alăturaseră doi dintre Fiii Furiei credincioși lui Schildstarr; niciunul dintre ei nu l-a auzit însă, iar de văzut nu aveau cum s-o facă de dincolo de ușile baricadate. Urmărit doar de aburul fantomatic al propriei respirații, s-a grăbit spre poarta din depărtare.

Străjerii care-l salutaseră pe Thrym când îl aduseseră în Utgard nu mai erau acolo. Poarta, prin care ar fi putut pătrunde deodată doi cavaleri călare mergând umăr la umăr, era acum larg deschisă. Dincolo de arcul lung și întunecat pe care îl desena podul pe deasupra șanțului cu apă se vedeau casele construite stângaci și mult prea mari (aproape fără ferestre). Erau întunecate.

Gâfâind, Toug s-a oprit pentru a privi o clipă muntele fioros care era turnul central din Utgard. Undeva, aproape de

vârf, o strălucire stacojie arăta că un sclav ațâța din când în când focul dintr-un dormitor. Pentru un moment, a rămas nemișcat privind fix la luminița aceea, o fantă strălucitoare, la fel de depărtată ca o stea. Deodată s-a stins. A făcut semn cu mâinile și, într-un târziu, s-a întors convins că sora lui îl văzuse, că îi fluturase și ea din mână, deși nu-i putuse vedea fața.

Casele din Utgard erau de trei ori mai întinse decât cele mai mari hambare omenești, construite din bușteni suprapuși și fixați cu scoabe și cu piroane negre cu capul pătrat; Toug a aflat asta trecându-și mâinile pe pereți, deși stângăcia constructorilor era evidentă chiar și la lumina palidă a stelelor. Chiar dacă mai mari decât multe conace, păreau că se învâlmășesc spre podul imens și că nu sunt nimic altceva decât neînsemnate colibe de cerșetor.

Fără să vadă pe nimeni și nevăzut la rândul său, a trecut de la o casă la alta. Niște scări îndeajuns de mari și de puternice ca să susțină greutatea unui uriaș ar fi avut nevoie de bușteni imenși. Scările de asalt, destul de lungi ca să permită Fiilor Furiei să ajungă la parapet, ar fi trebuit să aibă lungimea unei bătai de săgeată. Deși erau imense, niciuna dintre case nu ar fi putut ascunde așa ceva; era din ce în ce mai încrezător, trecând de la o casă la alta și gândindu-se că s-ar fi putut întoarce în turn după numai o oră, cu onoarea intactă ca să-i spună lui Beel a doua zi dimineată că nu găsisese nimic, deși căutase cu grijă.

I s-a părut că vede o umbră, care a țâșnit de la o casă la alta. A fost doar pentru o clipită, dar era sigur că o zărise. Ceva mai precaut, a mers până la următoarea casă, apoi la alta, după care s-a oprit, ridicându-și gluga pe cap.

Umbra s-a mișcat din nou, era o siluetă mult mai mică decât un uriaș, ba chiar și decât el însuși. S-a lipit de un zid, iar scoabele cu care erau prinși buștenii îl împungeau în spinare, dându-i o senzație ciudat de reconfortantă. Umbra

nu a dispărut cu totul: o putea vedea, un petic de negru mai intens în întunericul din dosul unei case.

S-a mișcat în același timp cu altă siluetă, una mult mai mare, dar și mai puțin conturată. Un braț, o mână imensă și diformă...

— Nu, a strigat Toug. Nu, Org! Nu!

Umbra mai mică a înghețat, iar el a sprintat în direcția ei. Curând, a zărit o pereche de ochi înfricoșați pe un chip palid. A înșfăcat posesorul ochilor fără prea mare efort, însă a auzit un zgomot venit din casa pe lângă care trecuse, așa că a cotit pe altă stradă, una atât de îngustă, încât părea puțin probabil ca un Fiu al Furiei să treacă pe acolo; pe urmă, a ales o altă uliță la întâmplare și abia apoi s-a oprit să-și pună povara jos.

— Ce-a fost *ăla*? a auzit Toug glasul unei fete.

— Org, a răspuns el, respirând cu lăcomie aerul rece. Este un... nu știu. Cred că e un fel de animal de companie al lui Sir Svon. Eu... noi... cine ești?

— Sunt eu, Etela (creștetul ei ajungea aproape de bărbia tânărului). Ai ochi!

— O să te duc acasă. Ar fi mai bine să intri undeva înaintea să te întâlnești din nou cu Org... S-ar putea să nu țină minte ce i-am zis.

— Vii din castel?

Toug i-a făcut semn că da.

— Fiindcă tu ai ochi, iar bărbații noștri n-au, asta dacă nu cumva abia au venit aici. Dar mulți dintre ei sunt nevăzători de la început, a continuat fata, după care a făcut o pauză. Dacă ești unul dintre cei care îl au în grijă pe rege, atunci pot să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

— Păi, despre lopețile și târnăcoapele pe care le fac. Au o mulțime, vor fi câteva sute, poate mii.

— Și din cauza asta ai ieșit în toiul nopții?

— Îhî! Mama a zis că trebuie să-ți spun. Ești cavaler?

— Nu, dar stăpânul meu este. Unde locuiești, Etela?

— În casa stăpânului, îți arăt imediat, i-a răspuns fata, plecând de lângă el. Acum nu-mi mai e frică, fiindcă ești tu cu mine. Vezi ce curajoasă sunt?

— Ai vrut să ne previi despre lopeți.

— Îhî! Mama zice c-o să sape și o să arunce pământ peste castel până o să-l îngroape.

— Nimeni nu poate face așa ceva, a obiectat Toug.

— Mama așa spune. Doar că totul trebuie să rămână un mare secret. Mie mi-e frică de ei, dar acum sunt mai înspăimântată de Org ăla care a încercat să mă prindă.

Dinții fetei clănțăneau din cauza tremurului. Toug a luat-o din nou în brațe și și-a înfășurat mantia în jurul ei.

— O să te duc eu o vreme și ne va fi mai cald la amândoi. Cum îl cheamă pe stăpânul tău?

— Logi. Nu-s grea?

— Abia dacă-ți pot simți povara. Câți ani ai?

— Destui ca să mă mărit.

Toug a râs încetișor.

— Așa zice mama, din cauza părului și a pieptului care mi se mărește. E drum lung până unde locuiesc eu. Ai de gând să mă duci în brațe până acolo?

— Poate. Ai ajuns până aici într-o singură noapte?

Etela a dat din cap că da, iar el a simțit doar o mișcare pe braț.

— Atunci cred că te pot duce înapoi în brațe. O să vedem. Ne-ar putea căra Org pe amândoi. Ar fi mai rapid, a continuat el, dar a simțit imediat trupul fetei cum începe să tremure din nou. Glumeam! a încredințat-o apoi. Oricum nu cred că Org ar face așa ceva. Poate pentru Sir Able sau pentru Sir Svon, dar nu pentru mine.

— Avea de gând să mă omoare?

— Desigur. Și apoi să te mănânce. Eu și Sir Svon trebuie să-l hrănim, dar n-am reușit s-o facem în ultima vreme. Nu prea avem cu ce și, oricum, am fost ocupați. Sir Svon i-a spus

să nu mănânce sclavi, dar trebuie să se hrănescă. Așa cred. Uite, asta e o grijă în plus. Ar trebui să facem rost rapid de foarte multă mâncare. Habar n-am cum putem face asta.

— Voi nu mâncați oameni?

— În niciun caz pe unii atât de murdari ca tine, a rânjit Toug.

— N-ar trebui să mă păcălești. Ești răutăcios!

— Bine.

— Trebuie să cotești aici, la colț.

— În ce direcție?

— N-ai decât una. Cum te cheamă?

— Toug, scutierul Toug, ca să mă prezint mai formal, dar tu nu trebuie să te porți formal cu mine.

Strada întortocheată și desfundată pe care o urmaseră până atunci s-a terminat, așa că s-au văzut nevoiți s-o ia la stânga.

— Trebuie să vorbești formal doar când i te adresezi lui Sir Svon sau lui Sir Garvaon. Sau lordului Beel. Vreau să spun c-ar trebui să te porți astfel dacă ajungi vreodată în castel.

— Ai să te căsătorești cu mine?

Toug s-a oprit în mijlocul unui pas.

— Nu prea cred.

— Eu cred. Când o să fiu mai mare.

— E puțin probabil, Etela, a adăugat Toug pornind din nou. Nici măcar nu sunt sigur dacă mă voi căsători vreodată.

— O s-o faci! Pentru că, atunci când mama m-a pus să-mi imaginez cu cine mă voi mărita, nu mi-a venit în minte niciun chip. Cu toate astea, iată-te! Însă va trebui să mă pețești. Să-mi cânti sub fereastră, așa zice mama.

— Când o să fii mai mare, a zâmbit el.

— Îhî, fiindcă deocamdată în casa în care stau nu avem ferestre, l-a anunțat ea după care a scos un braț tulburător de subțire din mantie și i-a indicat cu degetul. O vezi? E

ultima casă. Chiar aici. Treci de movila aia și-o să ajungi în locul în care stau eu.

— Aici sunt ascunse și uneltele? Târnăcoapele și lopețile?

— O să-ți arăt. Forja noastră e lipită de casă, ceea ce-i bine, fiindcă e foarte fierbinte, așa că e un loc bun. Doar că nu prea avem de mâncare. Ți-e foame?

Toug a dat din cap că nu.

— Mie-mi este! Sunt hămesită! M-am gândit că poate vrei să-ți dea ceva mama de mâncare. Doar că ea probabil nu va vorbi cu tine și oricum n-o să-ți dea nimic.

— Ți-e frig, a murmurat Toug simțind-o cum tremură.

— Păi, e mereu frig afară.

Toug luase o hotărâre, așa că a anunțat-o pe fată:

— După ce-mi arăți uneltele, o să te iau cu mine în castel. Nu avem noi prea multă mâncare, dar ți-o pot da pe a mea mâine-dimineață și o să-ți găsim și niște haine mai ca lumea.

— Chiar speram să intru în castel, a zis Etela visătoare.

— Cu siguranță Pouk va putea să-ți facă rost de haine. E cumnatul meu și el mi-a dat cizmele astea. Dacă regina Idnn ar fi fost aici, ea... Cine e ăla?

— Păi, e Vil, a șoptit Etela. Cred că ne-a auzit.

Capitolul 17

UNELTE

— Simt chemarea Cerrului de fiecare dată când facem asta, am murmurat. Dar tu, Gylf? Simți și tu?

Câinele a privit în sus.

— Mda.

— Dar n-ai fost acolo. Cel puțin, nu de când erai mic. Nu mi-a răspuns.

— Ai fi putut să vii după mine. Cred însă că nu știai unde m-am dus. Ai bănuțit că sunt mort.

— Mda.

— Acum m-am întors, nu mai aproape de Disiri, dar mai aproape de Cerr decât am fost vreodată pe când eram cu ea. Vreau doar să călăresc din ce în ce mai sus, mai aproape și mai aproape până văd castelul. Vreau să scot șaua de pe Norr când ajung acolo și să-i umplu ieslea până dau pe-afară grăunțele. Apoi aș vrea să intru în sala mare, să mă laud cu tine, să beau ceva și să spun niște minciuni strașnice despre ce-am făcut pe-aici.

— Mergem?

— Nu. Dar ție ți-ar plăcea în Cerr. Ai fi încântat, de fapt. E plin cu câmpii și dealuri sălbatice, mereu schimbătoare. Uite, i-am arătat eu mișcându-mă în șa. Acolo e Utgard. Silueta aia neagră profilată pe fundalul cerului înstelat. O vezi?

— Nu foarte bine.

— Cu siguranță. Dar, pe Thir și pe Tir, uită-te cât e de mare! Dacă m-aș fi îndoit vreodată că Fiii Furiei sunt sânge din sângele lui Bergelmir, acum m-aș fi convins.

Condusă de gândurile mele, Norr și-a început coborârea.

— Am jurat că n-o să-mi folosesc puterea dobândită acolo odată coborât, dar...

— Nu?

— Crezi că o folosesc chiar acum, nu-i așa? De fiecare dată când călătorim în felul ăsta. Nu e cazul. Asta e o însușire a lui Norr, una dintre multe altele. Dacă aş descăleca, aş cădea.

— Eu nu cad, a gâfâit Gylf.

— Nu, dar tu nici nu poți călări, am constatat eu ridi-cându-mă în scări. Uite acolo, lumina aia roșie. E o forjă la care să fiu al naibii dacă nu se lucrează încă. Dar de ce nu auzim baroasele?

— Aflu eu, a zis Gylf pornind în jos.

Stins și depărtat, zgomotul vântului a ajuns până la mine; zăpada s-a involburat la picioarele unui grup aflat între Gylf și strălucirea stacojie a cărbunilor din vatră.

— Un bărbat și o fată, m-a informat el când s-a întors.

— La forjă?

— Mda.

— Iar bărbații s-au oprit din muncă doar ca să le vorbească? Probabil că-i spun tinerei să meargă la culcare. Copiii n-ar trebui să stea treji așa târziu.

* * *

— Nu ești cine știe ce luptător, a hotărât sclavul numit Vil după ce a pipăit brațele lui Toug. Și unde ți-e bastonul?

— Nu-l mai am, i-a explicat Toug. Nu puteam s-o car și pe Etela și bățul ăla.

Sclavul a mârâit. Avea fața osoasă, însă brațele lui erau pline de mușchi. Mâinile care ciupeau și strângeau i s-au părut lui Toug a fi de fier.

— Trebuie să mă întorc la stăpânul meu, a zis Toug.

— O să te duci la culcare ca o fată cuminte? a întrebat-o pe Etela un alt sclav fără să-și îndrepte capul spre ea.

— Îhî.

— Mă-ta doarme, fiindcă altfel ar fi venit să ne întrebe de tine.

— Așa sper și eu, a răspuns Etela pe un ton șovăielnic.

— Trebuie să facem mai multe, a zis Vil.

— Chiar mă întrebam, a intervenit Toug dregându-și glasul. Ce faceți voi aici? Potcoave?

— Acum sape facem. Vrei să-ți arătăm și ție una?

— Da, mi-ar plăcea să văd cum arată.

Toug simțea că pe măsură ce se dovedea mai dispus să rămână și să vorbească despre munca lor, sclavii lui Logi deveneau mai dornici să-l vadă plecând.

— Haide atunci, i-a zis Vil, punându-i o mână ca de fier pe braț, deci fără să-i dea de ales.

Forja era la fel de înaltă precum casa de care era lipită, cu pământ pe jos și deschisă total pe partea opusă, probabil pentru a permite cailor să intre. Nu exista nicio lumină, cu excepția strălucirii roșiatice a cărbunilor, dar oricum locul nu ar fi putut fi luminat nici măcar de o sută de lumânări.

— Uite-aici, a zis sclavul. Îți plac? Cum crezi că te-ai simți să muncești cu una ca asta o zi întreagă?

Era imensă. Toug și-a retras mâna cu repeziciune.

— Încă frige!

— Nu mai e chiar așa fierbinte, l-a contrazis sclavul, care a apucat apoi fără efort bucata de metal, îndemnându-l: Întinde mâna!

— Nu, s-a împotrivit Toug.

Toți trei au râs.

— Cum vrei să știi cât e de grea dacă n-o iei în mână ca s-o simți?

— Mâinile tale sunt mai puternice decât ale mele, a zis Toug. Dacă îmi spui că e grea, te cred pe cuvânt.

— Așteaptă, o să-ți aduc una rece.

Cu pași înceți, dar încrezători, Vil a mers în spatele forjei și s-a întors, aducând cu el o sapă a cărei lamă era înaltă cât Etela și al cărei mâner fusese nu cu multă vreme în urmă un copac mărișor. Toug a apucat-o, dar capătul ei s-a izbit foarte repede de pământ.

— Crezi c-ai putea lucra cu asta?

— Să știi că e foarte puternic, Vil, a intervenit Etela cu loialitate.

— Ba nu sunt, i-a zis Toug. Nu-s nici măcar pe-aproape la fel de puternic ca prietenii tăi de-aici. Mi-aș dori să fiu.

— Atunci vino să muncești cu noi, l-a îndemnat Vil.

— Mă bucur că nu-s obligat s-o fac. Mama Etelei e pe aproape? Aș vrea să-i vorbesc.

— Înăuntru. O să te conduc eu.

Sclavul i-a dus pe Toug și pe Etela prin spatele forjei, pe lângă movile de târnăcoape și lopeți imense, după care a deschis o ușă îndeajuns de mare chiar și pentru cel mai masiv dintre uriași. În timp ce mergeau, Toug a zis:

— Munciți până târziu.

— N-avem ce face, a ridicat sclavul din umeri, închi-zând ușa în urma lor. Vil mă cheamă, a întins el mâna.

— Toug, s-a prezentat scutierul apucând mâna întinsă și gândindu-se că oricât de intensă ar fi fost durerea pe care o anticipa în urma strânsorii celui alt era una meritată, de vreme ce orice cavaler ar fi trebuit să fie cel puțin la fel de puternic ca un fierar.

— Ești zdravăn. Cred c-ai putea mânui deja un baros.

Toug i-a mulțumit.

— Ai ochi, nu-i așa? l-a întrebat brusc Vil pe un ton șoptit.

— Da, a recunoscut Toug, gândindu-se c-a venit vremea să spună adevărul. Fiii Furiei nu m-au înrobit. Pot vedea.

— Ai încercat să ne păcălești...

— Da, a repetat Toug. N-ar fi trebuit s-o fac.

— E din castel, a precizat Etela.

— Unul dintre oamenii regelui Arnthor?

— Nu l-am văzut niciodată pe Majestatea Sa, dar da, sunt omul lui, a mărturisit Toug.

— Așa am fost și noi. Cu toții.

Orbitele goale ale lui Vil păreau că privesc la ceva aflat în stânga feței lui Toug, puțin mai jos, dar mâna lui a găsit umărul scutierului.

— Eu m-am născut în Glennidam, i-a zis Toug.

— N-am auzit de locul ăsta...

— E un sat mai mic decât altele, a zis Toug. Noi îi adăposteam pe cei din Companiile Libere, le dădeam mâncare, bere și orice altceva doreau, fiindcă promisese să ne apere. Uneori însă le luau pur și simplu.

— Și vă închinați la noi, a intervenit o voce străină, fiindcă Disiri a fost bună cu voi, oferind adăpost pentru copii în vremea în care au atacat Fiii Furiei.

— Baki?

Dintr-un colț întunecat a apărut o siluetă, o femeie cu părul atât de roșu, încât părea să strălucească în lumina difuză, și care flutura din când în când ca o flacără.

— Asta e... e o prietenă a mea, Etela, a icnit Toug, după care a tras adânc aer în piept și a continuat. Sunt sigur că va fi și prietena ta. Baki, fata asta e Etela, iar eu am adus-o înapoi acasă. Aș vrea s-o iau și în castel ca s-o hrănesc dacă-mi va permite mama ei. Iar el e Vil. Lucrează aici și sunt convins că e un fierar tare priceput. Ție nu-ți plac fierarii?

— Dar de ce nu are haine? a întrebat Etela.

— Eu sunt sora lui Baki și mie îmi plac fierarii, a zis ea trecându-și degetele peste brațul lui Vil. Fierarii sunt la fel de duri precum nicovalele lor. Construiești săbii, Vil?

— Nu... a început sclavul cu voce spartă. Nu unele prea bune.

— Eu te pot învăța să faci o lamă care să despice dintr-o lovitură capul unui ciocan.

Toug a tras-o pe Etela deoparte.

- Unde e mama ta?
- Cred că e în camera de alături și ne ascultă.
- Serios? Ce te face să crezi asta?
- Așa, pur și simplu.
- Hai să aflăm! a îndemnat-o Toug.

Lăsând-o pe Uri în îmbrățișarea lui Vil, cei doi s-au grăbit prin bucătărie. În camera de alături se afla un șemineu, unul mic, de-a dreptul insignifiant față de cele din castelul pe care Toug abia îl părăsise, dar care era totuși potrivit pentru un om. În el străluceau tăciunii unui foc aproape stins, iar două slave stăteau întinse în fața lui, dormind la căldură.

O a treia femeie, cu fața albă și părul negru, îmbrăcată într-o rochie neagră zdrențuită, stătea cu spatele drept pe un scaunel înalt. În lumina focului, ochii ei mari păreau la fel de negri ca tăciunii.

- Ea e mama, l-a anunțat Etela.

— Mă bucur să vă întâlnesc, doamnă, a vorbit el cu glas ezitant. Sunt scutierul Toug.

Femeia nu s-a mișcat de pe scaunul ei și nici nu a zis vreo vorbă.

— Am găsit-o pe Etela în Utgard, vreau să spun în oraș. Era singură. I s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Neștiind dacă femeia îl poate auzi, s-a oprit din vorbă; ea continua să tacă.

— Păi, aproape că mi s-a întâmplat ceva, a intervenit Etela.

Toug a aprobat-o din cap.

— Așa că am adus-o înapoi. Dar era înfrigurată și-i e și foame. Și dacă o să-mi permiteți, vreau s-o iau cu mine în castel ca s-o hrănesc.

Lui Toug i s-a părut că bărbia femeii de pe scaun s-a mișcat imperceptibil.

— La regele vostru, a insistat Toug. La regele Gilling. Poate o să găsesc mâncare și niște haine ceva mai călduroase.

Mâna femeii a fluturat ca pana unui porumbel mort purtată de vânt, iar Etela s-a grăbit să meargă lângă mama ei. Aceasta a început să șoptească repede, iar vorbele ei erau punctate de „așa o să fac” și de „da, mamă”. Pe urmă, Etela s-a întors la Toug.

— Spune că ne dă voie, dar c-ar trebui să plecăm acum și să ne grăbim.

Toug a fost de acord. A încercat să-și ferească privirile de cuplul pasional din bucătărie, grăbind-o pe Etela. În spatele lor se trezise ceva mare; bârnele casei cât un hambar pârlăiau și scârțâiau.

În fierărie, doi sclavi modelau o sapă, unul ținând fierul înroșit cu cleștii, timp în care celălalt lovea cu barosul, verificând forma metalului (așa i s-a părut lui Toug) cu capătul îngustat al uneltei. Toug și Etela s-au năpustit pe lângă ei, iar dacă cei doi sclavi care trudeau la nicovală i-au auzit, nu au lăsat să se vadă asta în niciun fel.

— Ce ți-a zis mama ta? a întrebat Toug în timp ce înaintau pe stradă.

— Să ne mișcăm repede!

— Știu, dar altceva?

— S-a trezit stăpânul, a găfâit Etela. Dacă te-ar fi auzit...

Restul vorbelor fetei s-a pierdut într-un urlet care a cutremurat pământul, venit de undeva din spate. Toug și-a întors capul îndeajuns pentru a zări un uriaș lat în umeri cam cât era el de înalt, cu trei brațe. Înșfăcând-o pe Etela ca pe un cățeluș, Toug a rupt-o la fugă pe cât de repede putea, dar s-a împiedicat în mantie. Pentru un moment care a părut o eternitate, s-a luptat să-și scoată brațele din faldurile ei, rugându-se ca pelerina să se rupă și să-l elibereze. A simțit două mâini în jurul taliei.

Uriașul a zis ceva. (Sau poate doar așa i s-a părut lui Toug.) Tot ce a auzit scutierul a fost glasul unei bestii, un mârâit care l-ar fi făcut să se retragă înfricoșat și pe cel mai mare urs care a pășit vreodată pe pământ. A țipat și nu a

mai putut repeta niciodată după aceea ce îi promisese lui Org sau oricărui Overcin care l-ar fi trimis pe Org, așa cum nu putea repeta ce-i spusese lui Logi.

Indiferent ce a zis, a fost însă eficient. O formă neagră a ieșit din umbră și l-a apucat pe Logi din spate.

Toug a fost scăpat, aruncat sau poate ambele și a căzut pe pământul acoperit cu zăpadă destul de rău încât să rămână o clipă împietrit. Când și-a revenit îndeajuns ca să se poată ridica, Org și Logi se luptau, uriașul cu un pumnal lung ca o spadă, iar căpcăunul cu o mână solzoasă fixată pe încheietura lui Logi. Toug nu văzuse niciodată până atunci cu claritate fața lui Org; dacă n-ar fi știut că aparține celui care îi apără, chipul căpcăunului l-ar fi făcut să fugă îngrozit.

— Haide! l-a tras Etela de braț.

A clătinat din cap, văzând vârful pumnalului cum se apropie de gâtul lui Org.

— Haide, trebuie să fugim!

— *Eu sunt cavaler. Nu pot fugi.*

A împins-o pe Etela deoparte și s-a aruncat asupra lui Logi, luptându-se cu un picior al uriașului și lovind în glezna lui, ca un om care dorește să dezhădăcineze un copac.

Org se lupta și el, iar mâna sa liberă sfâșia spatele lui Logi, producând o adevărată ploaie de sânge și de carne. Uriașul a mai rezistat doar un moment. El și Org s-au rostogolit prin zăpadă și, deși mâinile uriașului se încheștasera în jurul gâtului lui Org, căpcăunul avea o ceafă atât de puternică, încât nu părea afectat deloc de strângerea uriașului.

Asta până când Toug a înfipt pumnalul lung ca o spadă, pe care îl adunase de jos, în ochiul stâng al lui Logi.

* * *

Aș fi putut ajunge împreună cu Norr până în vârful unuia dintre turnurile din Utgard. Gândul ăsta m-a

amuzat pentru o clipă și chiar m-am gândit serios să o facem. Norr ar fi fost în siguranță acolo, dar cu greu îmi puteam imagina un loc mai puțin confortabil pentru ea.

Ne-am fi putut lăsa pe pământ în afara orașului, dar mi-am dat seama că a-l străbate în toiul nopții putea fi destul de periculos; am fost tentat să o fac și pe asta. Cel mai sigur pentru noi ar fi fost probabil să venim pe pământ chiar pe marginea șanțului cu apă și să pătrundem prin poarta deschisă, să trecem prin curte și să ne îndreptăm spre grajdurile pe care le zărisem în dosul turnului cel mare. N-am procedat însă nici în felul acesta, așa că am plutit pe deasupra zidului și am mers direct în curte.

Tropăitul copitelor lui Norr a trezit un grăjdar nu prea politicos. Am descălecat și am mers să caut o boxă curată. La auzul pașilor mei, un cal alb a nechezat. M-am uitat și am văzut armăsarul pe care-l promisem eu însumi într-o vreme care mi se părea acum tare îndepărtată.

Îngrijitorii, sclavi orbi, dormeau înghesuiți în spatele unui zid. I-am trezit cu latul sabiei, umplând grajdul cu fantome pe care le simțeau, însă nu le puteau vedea. După ce s-au strâns într-un colț, le-am zis:

— Niciunul dintre caii din grajdul ăsta nu are apă și nici grăunțe, cu excepția unuia. Acela, care aparține unui prieten vechi, se bucură de ele doar fiindcă am avut eu grijă să-l adăp și să-l hrănesc. Când am văzut cum l-ați tratat, primul meu gând a fost să vă omor. Încă mă gândesc la asta.

Sclavii au gemut.

— Regele vostru e baricadat în turn, nu-i așa?

— D... da.

— Iar voi v-ați luat libertatea să faceți ce vreți, adică să neglijați animalele. Ieslele sunt goale, iar boxele sunt mizereabile. Caii, asinii și boii sunt pe jumătate morți de sete. În mod normal, mi-ar părea rău de voi, dar mi-ați demonstrat că vă meritați soarta. Ba poate una chiar mai rea. Eu acum mă duc în turn. O să găsiți afară calul și câinele meu. O să-mi

deșeuati iapa și o să aveți grijă de ea. Să-mi hrăniți și căinele și să nu uitați să-i dați și apă. Ați înțeles?

Sclavii au bălmăjit ceva, aprobându-mă.

— Pe urmă, să curățați fiecare boxă, să hrăniți și să adăpați toate animalele. Nu pot să vă spun cât va dura să rezolv problemele pe care le am cu regele Gilling. Poate o oră, poate două. Oricum, nu va dura mai mult de o jumătate de noapte, iar când mă voi întoarce, voi verifica peste tot ca să văd dacă mi-ați îndeplinit poruncile.

Am ieșit din grajd și am pornit pe drumul lung care ocolea Utgardul, către intrarea principală; văzând însă arcada largă a unui pasaj creat pentru uriași, am intrat în întunericul de acolo și am bătut în ușa de fier.

Arcașul care mi-a deschis m-a privit surprins.

— Sir Able! Eu îl așteptam pe scutierul Toug.

* * *

— Chiar vrei să auzi ce-a spus mama? a întrebat Etela, în timp ce se grăbeau pe ulițele orașului.

— Da, i-a zis Toug. Și vreau să te întreb și despre ea... De ce n-a vorbit cu mine și alte câteva lucruri.

— Asta e bine, fiindcă și eu am atâtea întrebări să-ți pun, despre tine și despre castel. O să-mi răspunzi, nu-i așa?

— O să încerc, a promis Toug, care luase pumnalul lui Logi cu tot cu teacă și-l ducea pe umăr.

— Și despre Org! O să-mi spui și despre el?

— Dacă o să cunosc răspunsurile.

— Bun, dar după ce-a murit stăpânul, tu ai vorbit cu Org. Eu am fost prea înspăimântată ca să mă apropiu. Ce i-ai spus?

— Voia să știe dacă era în regulă să se hrănescă din trupul stăpânului tău, i-a explicat Toug. I-am zis că da, dar că va trebui să fie atent la ceilalți uriași, fiindcă îl vor ucide dacă îl vor vedea. Mi-a promis c-o să ducă trupul undeva

ca să-l ascundă pentru a putea să se-ntoarcă după o vreme să mănânce din nou. I-am zis că e un plan bun.

— Și nu mai e cu noi acum?

— Nu văd cum ar putea fi, i-a răspuns Toug ridicând din umeri.

— Și dacă vrea cineva să ne facă rău?

— O să mă străduiesc în măsura puterilor mele. Am asta acum! a arătat el spre pumnalul lui Logi. Așa că suntem mai bine decât eram înainte. Am mai mânuit așa ceva. Nu era la fel de fain ca ăsta, dar când am ajuns într-un final în Utgard, l-am pus sub pat și am uitat de el. Pe ăsta nu-l voi pierde niciodată.

— Dar e îngrozitor de mare, a zis Etela cu simț practic.

— E prea lung ca să-l țin drept, a recunoscut Toug, dar cred că mânerul e din os, poate de la un uriaș sau doar de la un animal mai mare. În orice caz, ar trebui să pot să-l tai și să-l lustruiesc. O să fie mult de lucru, dar merită! Acum spune-mi ce-ai vorbit cu mama ta.

— Tot? E foarte mult...

— Da, tot, a îndemnat-o Toug.

— Păi, mi-a zis să merg în castel cu tine, dar să nu mă mai întorc niciodată. Să fac tot ce se poate ca să rămân cu tine pentru că tu ești la fel ca mine și cu cât o să trăiesc mai mult printre asemenea oameni, cu atât îmi va fi mai bine. Mi-a spus să mă spăl și să fac rost de haine drăguțe, dacă pot, și să mă port frumos cu tine, fiindcă așa poate mă vei lăsa să rămân. Iar dacă mi-ai spune să plec, să n-o fac, ci să mă ascund până uiți că mi-ai zis.

— Nu te voi sili să te întorci, a declarat Toug.

— Păi, nu se referea numai la tine, ci la toți ceilalți.

Toug a mai făcut câțiva pași, apoi a întrebat din nou.

— Dar ea? N-ar trebui să încercăm s-o luăm și pe ea dacă putem?

— Mi-a spus să nu ne întoarcem pentru ea fiindcă oricum e ca și moartă, a răspuns Etela cu glas deznădăduit.

Așa vorbește ea, bine... când o face, pentru că uneori preferă să tacă. Nu-mi spune nici mie nimic. Vil va avea grijă de ea. Mereu o face, la fel și Gif, și Alca.

— Vil e tatăl tău?

— Tăticu' a murit, a clătinat fata din cap. Lui Vil pur și simplu îi place de mama și de mine și are grijă de noi pe cât poate.

— Și Logi a murit, a rostit Toug gânditor.

— Îhî.

— Mă întrebam ce se va întâmpla acum cu mama ta și cu ceilalți sclavi pe care îi avea.

— Păi, nu știu.

Toug a meditat la această chestiune un minut sau două, după care a arătat cu degetul.

— Uite, e podul de peste șanț. Îl vezi?

— O să fim în siguranță acolo?

— Ceva mai mult decât suntem aici. Dar ce-a mai zis mama ta? Spuneai c-a zis multe.

— Păi, am uitat. Să fiu drăguță cu tine, să-i fac pe ceilalți să mă placă, să merg în ținuturile din sud, acolo de unde vin oamenii ca noi și să le spun despre manticore și vâzdoage.

— Despre ce?

— Despre manticore și vâzdoage, doar că nu știu ce sunt astea.

— Dar ea ce spunea despre ele?

— Nu știu.

— Ce sunt?

— Nu știu!

— Trebuie să-ți amintești *ceva*, a insistat Toug. Ce-a spus?

— Că sunt pe rochii, cred, și pe o eșarfă. Spunea însă doar cuvintele astea: manticore și vâzdoage, manticore și vâzdoage. Tu nu știi ce sunt?

— Vâzdoagele sunt un fel de flori, a zis încet Toug, galbene și foarte frumoase. Nu știu însă ce sunt manticorele.

Fără să-i întrebe nimeni nimic, au trecut prin zăpadă, traversând podul, apoi au intrat pe poartă. Etela s-a oprit pentru o clipă ca să se uite la Utgard, mare cât un munte, o umbră neagră profilată pe stelele înghețate ale cerului de iarnă.

— Știam că e mare, foarte mare, dar nu mă așteptam la așa ceva.

— E ușor să te pierzi înăuntru, i-a zis Toug. Trebuie să ai grijă până înveți să te descurci pe-aici.

— Îhî.

— Sora mea are o cameră undeva sus. Poate o să te primească să dormi cu ea. O s-o întreb.

— Cu tine! a exclamat Etela cu hotărâre. Mama așa a zis.

— O să vedem. Probabil ai putea să mă ajuți să am grijă de Mani. Trebuie s-o fac și pe-asta, dar uneori trebuie să lipsesc. Așa, ca acum. Cineva trebuie să se îngrijească de el și n-o prea face nimeni. Asta dacă nu cumva se ocupă vrăjitoarea.

— O vrăjitoare?

— O cheamă Huld, i-a confirmat Toug, și mai e și fantomă, nu numai vrăjitoare. Nu știu însă dacă fantomele se pot îngriji de cineva.

— Exista o fantomă și în locul în care a locuit mama, i-a zis Etela. Doar că era foarte înfricoșătoare și avea grijă de casă, nu și de oameni. Mama spunea că nu plăcea pe nimeni, iar pe cei mai mulți îi ura. Oricum, nu vreau să aud de vrăjitoarea asta pentru că și așa voi visa urât la noapte.

În timp ce o conducea prin pasajul pe unde plecase din Utgard, Toug se gândea că fusese mereu înfricoșat, adeseori tare rău, de când Able îl obligase să-l însoțească în pădure. Îi fusese frică mereu, cu excepția a una sau două împrejurări când fusese prea obosit ca să mai bage de seamă asemenea lucruri.

— N-are niciun sens, i-a zis el Etelei.

— Ce anume?

— Să-ți fie frică mereu. Teamă ar trebui să fie un lucru special. At trebui să fii înfricoșat doar din când în când. Sau poate niciodată. Uite, tu, de pildă, obișnuiai să dormi în casa uriașului împreună cu mama ta...

— Îhî, în fiecare noapte.

— Pe mine, asta m-ar fi speriat. Ție nu ți-a fost frică?

— Îhî, dar asta era situația. Acolo locuiam.

— Eu m-am hotărât să încetez să-mi mai fie frică, sau măcar să încerc. Dacă o să mă omoare cineva, asta este, totul se va sfârși. Însă nu le voi mai permite să mă facă să-mi fie mereu frică.

Vocea Etelei s-a auzit din întunericul absolut al intrării în pasaj.

— Nu ți-a fost frică atunci când l-ai omorât pe stăpânul meu?

— Ba da, dar după aia, fiindcă în timpul luptei încercam să fac totul mult prea repede – să-i iau pumnalul, să mă feresc să nu cadă peste mine.

Toug a bătut în ușa de fier cu capătul mânerului de la pumnalul pe care îl luase de la Logi. Trei lovituri, apoi încă două. A urmat zgomotul făcut de zăvorul imens și un icnet înfundat scos de arcașul care se chinuia să miște o greutate pe care orice uriaș ar fi dat-o la o parte fără nicio dificultate. Ușa s-a dat de perete, iar Arn a zis:

— Bine c-ai venit, scutierule. Sir Able vrea să-ți vorbească imediat.

* * *

Ulfa a deschis ușa de la încăperea în care era regele și, pentru un moment, am rămas uitându-ne unul la altul. Într-un târziu, i-am zis:

— Eu te cunosc pe tine și tu mă cunoști pe mine.

Ea a clătinat din cap.

— Cum vă numiți, domnule? Aș vrea să vă aud pe dumneavoastră c-o spuneți.

— Mă numesc Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Femeia a făcut o reverență.

— Eu sunt servitoarea dumneavoastră, Ulfa. Iar servitoarea dumneavoastră e soția servitorului dumneavoastră, Pouk.

— Odată mi-ai cusut o cămașă.

— Și niște pantaloni, apoi v-am urmărit în timp ce, împreună cu câinele și cu Toug, tatăl meu, ați nimicit o Companie Liberă.

— Trebuie să vorbesc cu tine și cu Pouk când voi avea mai mult timp. E pe-aici?

— Îl aduc imediat, mi-a zis ea, strecurându-se apoi pe lângă mine.

Dormitorul regelui părea la fel de mare ca Grota Grifonului, întunecoasă, cu tavanul (pictat cu scene de război și de ospăț) pierzându-se undeva deasupra, cu birourile și cuferele, mesele și scaunele arătând ca niște colibe. În centru, pe un covor stacojiu decorat cu motive negre, mare cât o poiană, era patul sub care Toug se sfătuisese cu Baki și cu Mani. Baldachinul părea mic la prima vedere, dar impresia se schimba când era comparat cu înălțimea sclavelor care așteptau acolo, femei ale căror capete erau sub nivelul patului, așa încât erau silite să se urce pe scări ca să-l servească pe rege și să pășească pe păturile ce-l acopereau și care erau îndeajuns de mari ca să fie folosite drept pânze pe corabia *Neguțătorul din Miazănoapte*.

Lângă pat, Beel era așezat pe un leagăn tapițat, atârnat de unul dintre lanțurile de aur ale baldachinului și vorbea cu Gilling. Regele stătea aproape drept, sprijinit între niște perne imense. Beel și-a întors privirile către mine, a părut surprins, iar eu m-am oprit și am făcut o plecăciune.

— Înălțimea Voastră...

— E aici, i-a spus Beel lui Gilling. Nu știu cum a fost posibil, dar iată-l!

Surescitat, regele a ridicat o mână.

— Sir Able, apropie-te!

I-am dat ascultare, urcându-mă pe un lanț care atârna de scaun și de acolo pe unul de lângă cel pe care stătea Beel.

— Ce buni sunt strămoșii noștri cu noi, a murmurat Gilling. Își ocrotesc fiul netrebnic. Întâi a venit Schildstarr, apoi tu. Regina... O cunoști pe regina noastră?

— Am avut această onoare, Majestate. Chiar regina Idnn m-a trimis la dumneavoastră.

— Era aici cu doar o clipă în urmă. Ce fată încântătoare! Am presupus că Gilling visase.

— O femeie frumoasă, într-adevăr, Înălțimea Voastră. Aveți de ce să fiți invidiat.

— A citit în stele, a oftat Gilling. Ea crede în ele și în cărți, și în zborul păsărilor pentru că e deopotrivă înțeleaptă și frumoasă. Sir Able ne va salva. Sir Able va veni în seara asta, așa ne-a zis. Tu ești Sir Able?

— Da, sunt, Înălțimea Voastră.

— Și nu e nimeni altcineva cu numele ăsta?

— Nimeni pe care să-l cunosc, Înălțimea Voastră.

— Nici eu nu știu pe altcineva, a zis Beel.

— Tu i-ai măcelărit pe grănicerii noștri?

— Dacă aș fi știut că ascultă poruncile regelui, Înălțimea Voastră...

Mâna imensă, dar palidă a lui Gilling a fluturat de parcă ar fi vrut să alunge vorbele mele.

— Ești iertat. Scuzat. Suntem asediați de rebeli.

— Așa am auzit și eu, Înălțimea Voastră. Așa spunem și noi...

Gilling a rămas tăcut. Ochii i s-au închis și pentru un răstimp care a părut teribil de lung în camera aceea imensă nu s-a auzit alt sunet în afară de șoaptele sclavelor, un zvon dulce, cum foșnesc sălciile în vântul verii.

— Beel...

— Sunt aici, Majestatea Voastră.

— Ai spus că e departe. La fel a susținut și Thiazi.

— Da, Majestatea Voastră, așa am crezut. Sunt convins că și lordul Thiazi a crezut că-i adevărat.

— El e Sir Able? Chiar e aici?

— El e, Majestatea Voastră. Stă lângă mine.

— Vino, Sir Able. Apropie-te! Ți-e frică de atingerea noastră?

— Nu, Înălțimea Voastră.

M-am lăsat să cad din scaun și am pășit pe patul care mi s-a părut mai tare decât mă așteptam. Mâna lui Gilling m-a găsit imediat, iar ochii săi s-au deschis.

— Coif, zale și sabie. Ai și un scut, Sir Able?

— Da, Înălțimea Voastră, și o lance, un arc, o tolă cu săgeți. Pot să vi le-aduc dacă Înălțimea Voastră dorește să le vadă.

Beel a confirmat.

— Are un scut verde-închis, Înălțimea Voastră, cu un dragon negru pictat pe el.

— Mi-au zis că ești departe, Sir Able. Chiar în după-amiaza asta toată lumea credea că ești la mare depărtare.

— Am fost, Majestatea Voastră.

— Și cum de-ai venit atât de repede, Sir Able?

— Am un cal bun, Majestatea Voastră!

— Regina ne-a spus că vei veni. E mai înțeleaptă decât Beel, deși el e un prieten bun. E mai deșteaptă chiar și decât Thiazi. A aflat de venirea ta citind în stele.

— La cererea ei am venit, am zis eu cu grijă. Vine și ducele Marder cu doi cavaleri puternici, Sir Woddet și Sir Leort, împreună cu-o sută de soldați.

— Ne vei servi, Sir Able?

— Vă voi ajuta pe cât pot, Majestatea Voastră. De dragul ei și al lordului Beel.

Beel m-a făcut atent atingându-mi brațul.

— Majestatea Voastră, mai e ceva aici cu care ar trebui să vorbim înainte ca noi trei să ne sfătuim în continuare. Dacă starea nu vă permite, Sir Able și cu mine îi putem pune întrebări și apoi să vă spunem ce-am aflat.

— Puteți să vorbiți cu el, i-a zis Gilling. Dar am vrea să-l auzim și noi. Cine e?

— Scutierul lui Sir Svon, Majestatea Voastră. M-am gândit că Sir Able e încă foarte departe, așa că l-am trimis să spioneze în oraș.

— Toug? m-am uitat eu spre ușă și l-am văzut așteptând acolo împreună cu o fată în zdrențe care stătea între Pouk și Ulfa.

— Vino, scutierule! Trebuie să te prezint, a zis Beel cu voce tare.

Cu pași ezitanți, Toug a avansat; fata a dat să-l urmeze, dar Ulfa a tras-o înapoi. I-am întins mâna, iar el a urcat pe scaun și s-a așezat lângă Beel.

— Majestatea Voastră, acest tânăr este scutierul Toug. E în slujba lui Sir Svon care, la rândul său, e cel mai tânăr dintre cavalerii care m-au însoțit.

Beel i-a șoptit lui Toug să ingenuncheze, iar el a sărit din scaun și i-a dat ascultare.

— Ai părăsit castelul ca să-mi spionezi dușmanii, tinere? a întrebat Gilling cu o voce aproape blândă.

— Am mers să caut scări de asediu, Majestatea Voastră, sau berbeci de asalt. Orice de genul ăsta. Așa mi-a zis lordul Beel să fac și să aflu cui aparțin.

— Într-adevăr, astea au fost instrucțiunile mele, a întărit Beel. Și ce-ai găsit, Toug?

— Nimic de genul ăsta, Înălțimea Voastră, a răspuns el și, la un gest discret al lui Beel, Toug s-a ridicat în picioare. Dar fabricau sape și hârlețe, târnăcoape și lopeți. Unelte pentru săpat. Aveau deja o mulțime și, din câte-am auzit, aveau de gând să facă multe altele.

Oftatul lui Gilling a sunat foarte asemănător cu un geamăt.

— Unelte obișnuite pentru sclavi, necesare la munca câmpului. N-ai descoperit nimic.

— Nu sunt prea sigur, am zis eu întorcându-mă spre Toug. Ai zis că aveau deja o mulțime. Ce înseamnă asta? O duzină? Douăzeci?

— Aș zice șaizeci sau șaptezeci de lopeți și treizeci sau patruzeci de târnăcoape, a răspuns Toug, după ce s-a gândit o clipă. Când am ajuns eu, se apucaseră de făcut sape. Astea sunt ca niște târnăcoape, doar că au o lamă mai lată.

— Știm ce sunt, i-a zis Beel.

— Aveau opt sau zece din astea și mai făceau una în momentul în care am ajuns. Și... Și... Majestatea Voastră...

Ochii lui Gilling s-au deschis părănd foarte mari în pofida frunții sale enorme și palide și a nasului colosal.

— Ce?

— Nu erau pentru sclavi. Erau mult prea mari.

— Au de gând să sape pe sub zid! a exclamat Beel.

Capul lui Gilling s-a clătinat dintr-o parte într-alta.

— Îi vor ajuta sclavii. Ei vor căra pământul și pietrele, a zis regele, închizându-și din nou ochii. Așa am procedat cu Insula lui Aegri.

Adunându-și toată îndrăzneala de care era în stare, Toug a urmat:

— Am putea să mergem să le luăm noi, Majestatea Voastră. Nu le păzește nimeni.

Gilling nu i-a răspuns, așa că scutierul s-a întors spre mine.

— Le putem aduce aici sau le putem incendia.

Am clătinat din cap.

— Înălțimea Voastră, trebuie să ne sfătuim. Îmi dau seama cât este de târziu, dar trebuie să vorbim și apoi trebuie să plec. Dacă aș avea mai mult timp, m-aș vedea cu fiecare în parte, cu Toug, cu servitorii mei, Pouk și Ulfa, cu acest

Schildstarr, cu lordul Thiazi și cu tine. Dar n-avem vreme. Hai să-i adunăm, dacă vor vrea să vină. Pe urmă, va trebui să plec.

— Am să mă ocup de asta, m-a încredințat Beel.

— Ulfa și Pouk sunt deja aici, mi-a zis Toug. La fel și Etela, probabil c-ar trebui să vorbiți și cu ea.

— E fata de-acolo?

— Înseamnă că suntem deja cu toții aici, cu excepția lui Schildstarr și a lordului Thiazi. Vezi dacă sunt dispuși să se ridice din paturile lor, scutier Toug.

Capitolul 18

NOAPTE

La sugestia uriașului mai puțin trupeș, numit Thiazi, ne-am întâlnit într-o cameră în care regele își întreținea prietenii. O încăpere ceva mai mare decât sala de bal din palatul lui Valfather. Era de asemenea mai bogat ornamentată, dar și mult mai rece, plină nu cu trofee de vânătoare și cu scuturi de cavaleri viteji, ci cu mobilă cioplită neîndemânatic și care trebuie să le fi părut imensă chiar și uriașilor. Mai erau și o mulțime de piese de argintărie lustruite, platouri și pocale de cositor, lucruri drăguțe, dar mult prea mari, la fel ca rafturile care abia reușeau să le susțină, așa înghesuite cum erau.

— Va trebui să îl așteptăm pe Schildstarr, mi-a șoptit Ulfa; nici nu-mi dădusem seama că e acolo până când nu mi-a vorbit. Câtă vreme n-ai nevoie de mine, mă duc să aduc ceva pentru fată. Toug mi-a zis că n-a mai mâncat de ieri.

Am dat încurajator din cap.

— Ai vrea să-ți aduc și ție ceva?

— Nu, mulțumesc. Să te grăbești însă înapoi.

— Voiai să-mi spui ceva, dom'le? a apărut și Pouk lângă mine. Acum ar fi momentul.

— Mi-e teamă că va fi singurul. Caii noștri, armăsarul ăla negru pe care ni l-a dat Agr... unde sunt?

— Caii îs în grajd, dom'le. Grăjdarii... a zis Pouk și s-a oprit în mijlocul frazei, iar fața sa arăta de parcă ar fi vrut să scuie.

— Nu i-am recunoscut. Grajdul era întunecat, iar eu mă grăbeam. Cu toate astea, ar fi trebuit să-i văd.

— Mai ies și eu pe-afară când pot, dom'le, și fac ce pot. Doar că nu merg la fel de des pe cât mi-ar plăcea și nici nu apuc să fac mare lucru. La început m-am certat cu ei, dar s-au comportat chiar mai urât ca să ne demonstreze că nu prea te poți lupta cu cineva care fuge.

L-am aprobat cu un bombănit, gândindu-mă că Pouk, care avea un ochi rău și unul abia mijit, păruse dintotdeauna orb, iar acum ajunsese să fie cu adevărat.

— Cred că n-ai mai reușit să ieși după ce regele a fost înjunghiat.

— O, mă strecor când vreau, dom'le, a chicotit Pouk. Am făcut-o deja dă două ori.

— Bun.

— Doar că ălălalt s-o dus, dom'le.

— Înțeleg, am zis eu luând o decizie. Vreau să vă scot de-aici, pe tine și pe Ulfa. Pe ea am s-o iau cu mine în seara asta și... dacă...

— Să fiți sănătos, dom'le.

— Dacă pot. Am de gând să vă las aici deocamdată ca să aveți grijă de caii mei și să-mi adunați lucrurile dacă aveți cum. Măcar să le găsiți, dacă nu le puteți muta. Mă voi întoarce curând împreună cu ducele și cu ceilalți și data viitoare când voi pleca, veți veni cu mine.

Ulfa s-a întors cu o felie groasă de pâine neagră, o bucată de brânză mirositoare și o halbă mică de lemn, în care era probabil bere. I le-a dat pe toate fetei în zdrențe.

M-am aplecat spre stânga ca să vorbesc cu Toug.

— Asta e o altă rudă a Ulfei?

— Nu, Sir Able. Am găsit-o pe când spionam. E complicat...

— Ar trebui să auzim... a zis Beel.

În timp ce spunea aceste vorbe, în cameră a intrat un uriaș atât de urât, încât pentru un moment am crezut că ar putea fi unul dintre Giganții Iernii și ai Noptii Lungi,

urmat de alți patru Fii ai Furiei, doar un pic mai puțin hidoși.

— Doar tu, i-a zis Thiazi lui Schildstarr cu fermitate. Tovarășii tăi nu sunt bine primiți aici.

Uriașul s-a așezat pe un scaun și le-a făcut semn celorlalți patru să-i urmeze exemplul.

— Nu putem accepta asta, a protestat Beel pe un ton gâtuit.

— Atunci va trebui să treci peste mine.

— Îți închipui că nu te putem sili să pleci. Dar te înșeli, pentru că putem și, la nevoie, o vom face.

— Alungă-ți sudiștii ăia mititei și-o să plece și ai mei! a exclamat Schildstarr în protestele tovarășilor săi. Văd că ați venit și cu femeile, a continuat el, întorcându-se către Beel. Ia numărați-vă!

A făcut-o el, ridicând câte un deget gros pentru fiecare femeie și bărbat pe care îi indica:

— Beel, Toug, Ulfa, Etela, Pouk și cu mine. Șase inși, a concluzionat el, iar de-ai noștri? Doar doi, Thiazi și cu mine.

— E un punct de vedere, a acceptat Beel.

— Regele *nostru* zace în pat și pământul *nostru* e în pericol.

— Tu ești Schildstarr? l-am întrebat. Eu am convocat întâlnirea asta și n-am prea mult timp.

M-am urcat pe scaun și am întins mâna.

— Parcă n-ai fi sudist! a exclamat Schildstarr când palmele noastre s-au despărțit. Nu l-am simțit pe niciunul așa.

— Sunt, totuși, unul dintre ei, i-am zis. Ai pretins că vei pleca dacă lordul Beel va aduce forțe suplimentare. Eu sunt aici, așa că are toate forțele care îi trebuie. Dacă te retragi fără luptă, voi veni cu tine. Oricum trebuie să plec curând.

— Noi rămânem.

— Îi vreau aici pe Sir Garvaon, a zis Beel, și pe Sir Svon. Dacă mă refuzați, n-o să mă mai vedeți niciodată. Dacă e musai să fim în număr egal, îți mai poți chema doi prieteni.

Schildstarr a clătinat din cap, iar Toug s-a dus să-i anunțe.

— Scutierul a fost în oraș în noaptea asta, i-am spus lui Svon când a venit. Mie mi s-a părut că e prea periculos, dar el spune că n-a fost nici pe departe pe cât de primejdios și-ar fi imaginat, fiindcă dușmanii regelui Gilling nu erau atenți la castel. Asta pot s-o confirm și eu. N-am văzut pe nimeni pe drum încoace.

— Ai sugerat să furăm sau să incendiem uneltele pe care le-ai descoperit, i-am zis eu lui Toug. Nu erau păzite?

— Doar de fierar.

— Cum îl cheamă? a întrebat tăios Beel. Ai aflat?

— Da, Înălțimea Voastră. (Am simțit că Toug era mult mai obosit decât Beel.) Logi, Înălțimea Voastră.

— Îl cunoașteți, domnul meu? l-a întrebat Beel pe Thiazi aproape la fel de răstit cum îl întrebase pe Toug.

— I-am auzit numele, a ridicat Thiazi din umeri.

— Și nu vă așteptați să fie căpetenia unei rebeliuni?

— Un fierar? a clătinat Thiazi din cap. Cu greu...

— Poate o să vorbească, a tunat Schildstarr.

— Dacă l-am aduce aici... a zis Beel. Sunt de acord c-am putea găsi metode de a-l convinge să vorbească, dar nu e cu noi și nici nu văd vreun mijloc de a-l face să vină aici.

— Poate vine, a urmat Schildstarr, dacă-l conving.

— E mort! a explodat Toug. Ne-a urmărit, pe Etela și pe mine, iar eu l-am omorât.

Hohotul de râs al lui Schildstarr a zguduit toată încăperea.

— Și cum ai reușit să-l omori? a întrebat și Svon zâmbind.

— S-a împiedicat și a căzut în propriul pumnal, iar eu l-am mai înjunghiat o dată înainte să se poată ridica, a răspuns Toug, după care mi s-a adresat mie. Va trebui să vorbim despre asta când suntem singuri.

— Scutierule, a exclamat Beel, ești un tânăr remarcabil.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră, a spus Toug înghițindu-și un nod din gât. Doar că nu e chiar așa. Sunt un tip neobișnuit de tânăr, nu-i așa, Ulfa?

Sora lui a zâmbit cu căldură.

— Credeți c-am putea să mergem dincolo de ziduri și să luăm uneltele alea? Așa cum am zis eu...

— Mă îndoiesc. Câte hârlețe erau? Șaizeci?

— Da, Sir Able. Cam atâtea.

— Și zici că mai erau și târnăcoape?

— Cam pe jumătate cât hârlețele, m-a informat Toug.

— Înțeleg, am zis eu, după care m-am oprit să privesc la fața lui serioasă, dar copilăroasă. Ai pus mâna pe vre-unul din ele?

— Doar pe o sapă.

— Și-ai fi putut s-o cari până în castel?

Scutierul a cugetat câteva momente, după care a aprobat din nou din cap.

— Era destul de grea, dar cred c-aș fi reușit. Nu prea repede însă.

— Nu, nu repede. Un uriaș ar putea căra însă mai multe. Să zicem că un Fiu al Furiei s-ar descurca să ducă vreo patru.

M-am oprit ca să socotesc și apoi m-am întors spre Schildstarr.

— De vreme ce lordul Beel ți-a sugerat să mai aduci doi semeni de-ai tăi la întâlnire, bănuiesc că sunteți mai mulți. Câți?

— Io și încă optșpe...

— Să zicem deci că sunt șaizeci de hârlețe, treizeci de târnăcoape și zece sape – o sută în total. Schildstarr și cu ai lui pot duce șaptezeci și șase, ceea ce înseamnă că avem nevoie de douăzeci și patru dintre ai noștri ca să care fiecare câte o unealtă.

— Nu avem destui oameni nici măcar să apărăm turnul ăsta în momentul de față, a protestat Beel.

— Aveți dreptate. Nici dacă am lăsa turnul pustiu n-am fi atâția. Dacă vom întâlni o rezistență serioasă, ceea ce se va întâmpla cu siguranță, nu avem nici pe departe îndeajuns de multe forțe.

— Aș putea să cărăm eu și tovarășii mei, a intervenit Pouk. Suntem mai mult de o sută pe-aici.

— Sau am putea folosi caii din grajd. Sunt și boi acolo, deci probabil că vom găsi și căruțe. Schildstarr, clatini din cap.

— Ești un flăcău curajos, da' n-ai minte. Ai începe o luptă pe care n-ai câștiga-o, a zis uriașul îndreptând apoi un deget imens către Garvaon. Ai putea să faci față unei divizii de-ale noastre? În câmp deschis, nu!

— Ne-am da toată silința.

— Și ați muri.

— Dar dacă vom ataca noi primii, oare nu ni se vor alia și alți supuși credincioși ai regelui? a vrut să știe Svon.

— Dac-aș fi doar io ș-ai mei, poate! Da' cu voi alături de noi, nu-i cazu'.

— Dar noi nu vrem de fapt uneltele astea, a zis Toug. Probabil că le-am putea arde.

— Am putea să ardem cozile, i-am zis eu, dac-am reuși să punem mâna pe ele. Capetele sunt însă din fier, nu-i așa? Toug a dat din cap.

— N-ar fi afectate de foc și li s-ar putea pune cu ușurință alte cozi.

Fata de lângă Toug l-a tras pe scutier de mânecă, iar el s-a aplecat puțin ca ea să-i poată șopti la ureche. Când s-a îndreptat de spate, Toug ne-a anunțat:

— Etela și cu mine avem altă idee. Pot să-i pun o întrebare lui Schildstarr?

— Da!

— Locul în care se făceau sapele și celelalte unelte îi aparținea lui Logi. Așa spune Etela, fiindcă și ea era proprietatea lui. Mama ei e sclavă acolo, doar că acum, că stăpânul a murit, ce-o să se întâmple cu ea și cu restul? O să fie vânduți?

— Probabil, l-a aprobat Schildstarr.

— Se zice că regele are o mulțime de bani, a intervenit Etela.

— Așa e, iar Logi nu mai poate face hârlețe, lopeți, târnăcoape și alte unelte, deci vor trebui să muncească doar sclavii. N-ar putea însă s-o facă dacă tu i-ai cumpăra și i-ai aduce aici.

Schildstarr a ridicat din sprâncene, împingându-și înainte buza de dimensiunile unei fripturi zdravene.

— Ai putea să-i cumperi toți sclavii, a repetat Toug. Și pe mama Etelei.

— S-ar putea să fie posibil să cumpărăm și uneltele care au fost terminate, a gândit Beel cu voce tare.

— V-am adunat aici, am intervenit eu, ca să mă asigur că nu veți face nimic pripit înainte de sosirea ducelui Marder, să fiu convins că sunteți conștienți de limitele voastre. Văd însă că nu trebuia să-mi fi făcut griji, iar acum trebuie să mă duc.

— Asta ar trebui să facem cu toții, a exclamat Thiazi căscând imens. Să mergem la culcare. Ar trebui să lăsăm somnul să ne sfătuiască și să reluăm discuția dimineață.

— Trebuie să schimb o vorbă cu Toug și o alta cu sora lui, am zis eu. Îmi permiteți?

Mani s-a urcat pe scaunul scutierului.

— Cred că da, dacă e de acord și lordul Beel, a căscat din nou Thiazi. Toug îi aparține atâta vreme cât are grija de pisica regelui. Dar cine e sora lui?

— Eu sunt, Înălțimea Voastră, i-a zis Ulfa.

— Prea bine, a rostit Thiazi ridicându-se în picioare. Tinere, ți-ar plăcea să fii stăpânul surorii tale?

Toug nu a fost în stare să spună nimic, ci doar s-a zgâit la uriașul din fața lui, ceea ce l-a făcut pe Beel să-i șoptească amuzat la ureche: „Da, Înălțimea Voastră”.

— Da, Înălțimea Voastră. Da, mi-ar plăcea.

— Eu hotărâsc în numele Maiestății Sale în aceste momente de indispoziție nefericită, a continuat Thiazi ridicându-și sceptrul de aur pe care îl pusese pe masă atunci când se așezase. În această calitate, cred că trebuie să fii

recompensat pentru ceea ce-ai făcut în folosul Maiestății Sale în această seară. Ca recunoaștere a acestor servicii, îți ofer această sclavă sănătoasă. O să-l pun pe unul dintre funcționarii mei să facă actele în zori.

Pe urmă a întrebat-o pe Ulfa cum se numește, iar ea i-a răspuns cu plecăciune.

— Pe această sclavă Ulfa. De fapt, n-ai nevoie de niciun act, fiindcă Schildstarr și prietenii lui pot depune mărturie dacă se ivește vreo problemă. Ceea ce nu va fi cazul. Încercăm însă să facem ca lucrurile să fie mai ordonate decât în trecut.

— Spune „Mulțumesc, Înălțimea Voastră”, a șoptit din nou Beel. Spune-i că-i mulțumești foarte mult.

* * *

M-am oprit la ușa de la capătul pasajului, separată de o mare de piatră de încăperea în care vorbiserăm până atunci.

— Îmi cer iertare, Sir Garvaon, și mai ales ție, Sir Svon. Trebuie să vorbesc însă cu Toug între patru ochi. Vreți să m-așteptați aici? Tu, Pouk, și soția ta va trebui să faceți la fel. Mă voi întoarce cât de repede pot. Sir Svon ar putea avea grijă de pisica reginei Idnn în timpul ăsta.

— Eu o să am grijă, a zis Ulfa după care a luat motanul de la Toug.

Straja a deschis ușa imensă de fier cu un icnet adânc, iar eu și cu Toug ne-am strecurat afară.

— A fost Org, m-a informat Toug imediat după ce s-a închis ușa. Nu le-am zis asta, fiindcă știu că Sir Svon nu vrea să afle nimeni de existența lui.

— Așa deci. Org l-a ucis de fapt pe fierar.

— Nu, am fost eu! Dar Org a văzut că el ne urmărea pe noi și l-a atacat. A fost adevărat când le-am zis că urișul a căzut și și-a scăpat pumnalul, ceea ce mi-a permis

să-l înjunghii. Nu le-am spus însă că s-a prăbușit fiindcă se lupta cu Org.

Am pornit spre grajduri și i-am făcut lui Toug semn să mă urmeze.

— Poate sunteți îngrijorat că Etela doarme deocamdată în patul meu. Așa face însă și Ulfa și e un pat cu adevărat mare.

— Nu prea m-am gândit la asta, am recunoscut. Eu vorbeam cu Sir Svon și Sir Garvaon când tu și sora ta ați dus-o la culcare.

— Atunci nu știu ce avem de vorbit, deși ar mai fi un lucru pe care ar trebui să vi-l spun, însă doar în șoaptă.

M-am oprit la ușa grajdului.

— Zi!

— Pouk nu e orb cu adevărat. Vreau să spun că nu are ambii ochi afectați, dar e așa de ceva vreme.

— Am observat și eu asta, i-am zis, simțind brusc că eram la fel de obosit ca oricare dintre ei, însă am încercat să-mi reamintesc că nu-mi puteam permite oboseala și că aveam de făcut un drum lung.

— Chiar așa?

Gylf a venit în fugă lângă noi înainte să pot răspunde.

— Te-am găsit!

— În sfârșit. E totul în ordine?

— L-am mușcat pe unul, a căscat Gylf.

— O să-și revină, sunt sigur.

M-am întors apoi spre Toug și l-am întrebat de unde avea rana de pe obraz. Îmi povestea pe larg totul despre bătălia din curte în care se petrecuse tentativa de asasinat asupra regelui Gilling și, mai mult sau mai puțin, a reginei Idnn, când a fost întrerupt de zgomotul unor potcoave de oțel pe podeaua de scânduri a grajdului. Norr venise să mă întâmpine și ne-am îmbrățișat pentru o secundă sau două. Eu am cuprins-o cu brațele de după grumaz, iar ea m-a strâns între bărbie și gât. Toug a bătut-o și el ușor pe sold.

— E un cal atât de frumos! Sunt sigur c-ați fost îngrijorat pentru ea.

— Am fost, dar mi-ar fi putut spune oricând dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Nu vorbim cu adevărat, dar fiecare știe ce spune celălalt. Ți-am zis vreodată asta?

— Într-un fel.

— Hai cu mine! l-am îndemnat eu, apoi am intrat în grajd, urmat de Gylf și de Norr.

Zgomotul picioarelor lor era amestecat cu cel al lopeților care curățau.

— Aici e camera unde dorm grăjdarii.

Am luat un lemn din foc și l-am agitat până când a început să lumineze strălucitor.

— Avem nevoie de lumină și cred c-ar trebui să fie lumânări și felinare pe undeva pe-aici, chiar dacă grăjdarii nu le folosesc.

— Uite, Sir Able!

Toug deschisese un dulap în care am văzut un felinar imens de aramă în care se afla o lumânare la fel de mare. Am aprins-o.

— Mulțumesc! Presupun că o folosesc atunci când trebuie să lumineze calea stăpânilor lor așa că vom proceda și noi la fel, am zis eu aruncând lemnul înapoi în foc.

— Cred că știu ce vreți să-mi arătați.

— Dacă aș fi fost învățător, aș fi lăsat boxa aia așa cum am găsit-o, i-am zis eu. Sunt însă cavaler și n-am voie să tratez așa un cal bun. Am luat felinarul ca să vezi că boxa e curată – ar fi bine să fie așa! – și că înăuntru animalele au de mâncat și de băut.

Am găsit armăsarul alb care fusese al meu, iar Toug s-a uitat la el un minut sau poate mai mult, ținând felinarul ridicat.

— E murdar, a rostit Toug cu un glas găuit.

— Și slab.

— Da, Sir Able...

— Ascult.

— Noi... totul era baricadat. Există un complot împotriva regelui. Nimeni nu avea voie să iasă. Așa a poruncit lordul Beel.

I-am luat felinarul și l-am agățat de un cui dintr-o grindă.

— Lordul Beel nu e cavaler.

— Cred că nu.

— Și nici tu nu ești. Mă așteptam să spui asta.

— Ați spus-o dumneavoastră, Sir Able. Știu că-i ade-vărat, dar eu n-am s-o spun niciodată, a mărturisit Toug ștergându-și mâinile de mantie. Ar trebui să găsesc cele necesare bușumării cailor pe aici pe undeva. Bureți sau cârpe. Apă. Mă duc să aduc.

— Tu ești scutier, l-am oprit eu cu un gest, iar pe-aici sunt o mulțime de oameni care și-au neglijat datoria. Spune-le ce vrei să facă și ai grijă să te asculte.

— I-ați făcut să aducă astea aici, nu-i așa? a zis Toug aplecându-se și luând o mână de paie curate. Mă întreb cum era înainte.

— Nu vrei să știi. Acum trebuie să plec. Sir Garvaon și Sir Svon mă așteaptă deja de prea multă vreme. La fel, sora ta și soțul ei.

— O să am grijă de Laemphalt, m-a asigurat Toug.

— Vreau să-ți mai spun ceva înainte să ne despărțim. Are legătură cu faptul c-ai părăsit castelul în seara asta.

— Așa mi-a poruncit lordul Beel.

— Dar ți-ai riscat viața și ai luptat ca un erou.

— Org...

— Știu despre el. Oricine dintre noi care omoară un uriaș e un erou. Mulți bărbați s-ar fi dat deoparte și l-ar fi lăsat pe Org să lupte. Dar nu tu. Nu te-ai gândit însă deloc la calul tău. Deși ar fi trebuit s-o faci.

Toug m-a aprobat mut.

— Pouk a mai venit din când în când pe aici să vadă de cai, de cei pe care îi avusese înainte să fie capturat de uriași. Dacă n-ar fi fost așa, lucrurile s-ar fi prezentat cu mult mai grav. Dar Sir Svon a avut vreodată grijă el însuși de calul său?

— Nu știu.

— Înseamnă că n-a făcut-o, am oftat eu. Dacă ar fi avut grijă, ai fi știut. A fost scutierul meu și al lui Sir Ravd. Niciunul dintre noi nu l-a pregătit așa cum ar fi trebuit. Dar ce poți să-mi spui despre Sir Garvaon și scutierul lui? Nu-mi aduc aminte numele...

— Wistan, domnule. Dar nu știu nici despre ei, nu cred că s-au îngrijit de cai.

— Așa mă gândeam și eu, i-am zis, după care am plecat. O duceam pe Norr de dârlogi pe drum înapoi când m-am întâlnit cu cavalerii, cu Pouk și cu Ulfa, în umbra castelului Utgard scăldat în lumina rece a lunii.

— Ne-am gândit c-ar fi bine să venim să te căutăm, mi-a explicat Garvaon. Mi-a fost frică să nu ți se fi întâmplat ceva.

— Sunt în regulă, dar obosit, am zâmbit eu. Cred că toți suntem obosiți, mai ales Toug.

— Am să am asta în vedere, m-a asigurat Svon.

Ulfa m-a atins pe braț.

— Dar unde e?

— În grajd, își îngrijește calul. Curând își va da seama că va trebui să facă la fel și cu armăsarul lui Sir Svon. Poate că s-a și apucat. Însă tu îi aparții acum. Crezi c-ai nevoie de permisiunea lui ca să pleci de-aici?

— Adică... adică... a rămas ea cu gura căscată.

— Vreau să te duc undeva unde să fii liberă. Pouk, ai fost de acord. Te-ai răzgândit cumva?

— Nu, domnule!

Ulfa l-a pus jos pe Mani, după care l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe Pouk.

— O să vă întâlniți foarte curând, le-am promis eu. Cel puțin așa sper.

— Eu am venit fiindcă vreau să merg cu tine, mi-a zis Svon. Știu că mi-ai spus că n-ai întâmpinat nicio rezistență, dar s-ar putea să trebuiască să ne croim drum cu săbiile, iar tu ești împovărat de femeia asta.

— Nu poți călări acolo unde mergem noi, i-am zis eu.

Am ridicat-o pe Ulfa pe spinarea lui Norr și m-am aruncat pe șa în spatele ei. Călare, ochii mei nu erau la înălțimea celor ai lui Schildstarr sau Thiazi, dar simțeam că privesc în jos la Svon, Garvaon și Pouk de la mare înălțime – că Norr stătea pe un turn invizibil, însă foarte real. L-am fluiert pe Gylf și l-am privit cum sare prin aer, alergând spre palisada de bușteni care încununa zidul de piatră; iar de acolo (dincolo de palisadă) am mers spre un pâlc de nori triști, de iarnă, luminat de razele lunii.

Ulfa i-a trimis un sărut lui Pouk, iar el a înaintat, prinzându-i mâna și sărutându-i degetele.

Pe urmă, am îmboldit-o pe Norr și m-am imaginat împreună cu Ulfa călare pe spatele ei în timp ce galopa în Cerr. Iar asta s-a întâmplat de îndată; fanionul de la capătul lăncii mele, cel verde pe care îl cususe soția căpitanului bătrân, flutura în vântul rece care însoțea pașii lui Norr.

Ulfa a gemut și și-a închis ochii, prinzându-se cu toată forța de care era în stare de mânerul de oțel al șei de război. Mi-am înfășurat mantia în jurul ei și m-am întors să mă uit la Utgardul care devenea din ce în ce mai mic și se pierdea în noapte, devenind doar un câmp de luminițe răspândite haotic, câteva stele în întunericul profund din Mythgarthr.

* * *

Toug plecase din grajd în momentul în care Pouk a sărutat mâna Ulfei. Știa că sora lui nu se uită la el, dar a simțit că era de datoria lui să-i facă cu mâna. Avea ochii scăldați

în lacrimi. În copilărie, Ulfa era cea autoritară. O contes-
tase, adesea și foarte zgomotos, și o recunoscuse doar
atunci când avusese ceva de câștigat. Când se mai mărise
puțin, ajunseseră chiar și la lovituri.

Acum știa că era posibil să n-o mai vadă niciodată; tre-
cutul își reintrase în drepturi, iar vocea ei dispăruse din
nou. Așa că i-a făcut cu mâna știind că ea nu se gândea la
el și că lacrimile îi udao bandajul. Îi era rușine, dar a con-
tinuat să plângă și să-și agite brațele.

Am fluierat, iar Gylf a alergat în susul unui deal de aer.
Câteva secunde mai târziu, Ulfa și cu mine l-am urmat
călare pe calul nostru cu picioare lungi, sur ca norii de
furtună și iute ca vântul. Toți patru, împreună, ne-am ridi-
cat ca lebedele care pleacă atunci când îngheață mlaștinile,
păsări mari și solide, ce par incapabile de zbor, dar se văd
ca niște petice albe pe Cerr, petice care se îndepărtează,
devin foarte mici, apoi dispar.

— Cum... cum a făcut asta? a întrebat Garvaon pe toți
și pe nimeni.

N-a primit niciun răspuns, iar Toug s-a întrebat dacă
Pouk va continua să pretindă că e orb sau va mărturisi că
și el a văzut-o pe Norr dispărând pe cer.

Un vaiet ascutit și straniu a umplut curtea, venind parcă
de peste tot, un sunet mai singuratic și mai puțin uman
decât cel al unui câine care urlă lângă mormântul stăpâ-
nului său.

— Ce e asta, domnule? a întrebat Pouk, strângându-l
de braț pe Toug.

— Org, a răspuns acesta fără să vrea.

— Și cine e Org? a întrebat Garvaon.

— Nu e nimeni, s-a grăbit să zică Toug, deși simțea pri-
virea sfredelitoare a lui Svon. Am scos și eu un țipăt fiindcă
Pouk mă strângea prea tare.

— Suntem cu toții obosiți, a intervenit Svon. Să mergem
la culcare.

— Dar ați văzut și voi, a insistat Garvaon. Tu și Toug. Ați văzut ce-am văzut și eu.

— *Cu lance de cuvânt sfânt, Călare pe un cal de vânt, a început Svon să cânte. La turnir ne-adună, Tocmai dincolo de Lună...*

Garvaon s-a cutremurat, lucru care i-a făcut să zornăie cămașa de zale.

— Cavalerul din cântecul ăla e nebun. ăsta e înțelesul. Sir Able nu e nebun.

— Nu, dar noi vom deveni, a zis Sir Svon încetișor, dacă vom continua să vorbim despre asta.

Garvaon a insistat însă, apucându-l pe Pouk de umăr.

— Tu n-ai văzut nimic, știi, dar ne-ai auzit vorbind.

— Da, dom'le. Doar că nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Știu că Sir Able a plecat ș'a luat-o cu el pe Ulfa mea, așa cum a promis, dar nu-mi amintesc să fi auzit tropăitul calului.

— Ar fi bine pentru tine să-ți ții gura cu privire la asta. Îți spun ca prieten.

— O, așa voi face, Sir Svon, dom'le. O să mă întrebe ce s-a ales de Ulfa. Știu c-o vor face. Po' să spun c-a luat-o Sir Able? Ei știu că el a fost aici.

— Bineînțeles, a zis Svon, dându-i drumul lui Pouk și întorcându-se spre Toug. Tu n-ai fost întotdeauna pe cât de discret mi-aș fi dorit.

— Știu, Sir Svon, dar nu voi spune niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat acum.

— Așa să faci!

— L-ați văzut pe Mani, Sir Svon? Pisica domniței Idnn. A reginei, vreau să spun.

— E motanul regelui acum. Tu l-ai adus aici. Dar ce-ai făcut cu el?

— Nimic, Sir Svon. A avut grijă sora mea. Doar că nu mai era la ea când a plecat cu Sir Able.

— Ai face bine să te duci să-l cauți înainte să mergi la culcare, i-a spus Svon lui Toug.

După ce acesta din urmă a plecat să caute motanul în întunericul din jurul turnului, Svon a bombănit:

— Eu mă duc să dorm cu sau fără pisică. Noapte bună, Sir Garvaon. Pouk, tu și cu mine am fost dușmani. Eu acum sunt cavaler, iar tu ești orb. Dacă mai păstrezi ură față de mine...

— Nu, dom'le, eu nu.

— Nu te învinovățesc. Și nici nu voi căuta să mă răzbun vreodată. Ți ofer o strângere de mână, a continuat Svon întinzându-i mâna. Să sperăm că vom pleca amândoi vii din Jotunland.

Pouk a bâjbâit după mâna lui Svon, a găsit-o și a strâns-o cu putere.

— Ai fost scutierul lui Sir Able, a continuat să insiste Sir Garvaon. Cu siguranță știi mai multe despre el decât noi ceilalți.

Toug l-a văzut pe Svon clătinând din cap și l-a auzit spunând:

— N-am aflat nicio zecime din ce m-ar fi putut învăța. Aș fi vrut să fie altfel.

Cei trei au dispărut în întunericul adânc de dincolo de arcada de la capătul pasajului. Toug a scuipat, și-a încleștat degetele mari în pumni încercând să le încălzească și s-a lăsat pentru un moment pradă plăcerii de a sta sprijinit de pietrele aspre ale turnului.

— Aș putea să mă așez chiar aici, a murmurat el, să mă întind, să mă înfășor în mantie și să dorm. Aș îngheța însă până dimineată, dar chiar și așa aș putea s-o fac.

A căscat și trupul i-a tremurat așa cum se cutremurase și Sir Garvaon, apoi a pornit spre grajduri. Mani era cu siguranță capabil să se întoarcă în Utgard fără să aibă nevoie de ajutor, iar Toug a hotărât că motanul probabil era deja în camera lor din vârful turnului chiar în momentele acelea, ghemuit la căldură lângă trupul adormit al Eteiei.

În grajd, sclavii pe care Sir Able îi trezise și-i pusese la treabă tocmai mergeau și ei la culcare. Toug le-a strigat pe cât de tare a putut:

— Ascultați-mă! O să mă întorc aici mâine-dimineață, ca să văd cum arată locul ăsta la lumina zilei și nu mă voi interesa doar de propriul meu cal. Toate animalele din grajd trebuie să aibă mâncare și apă, să fie curate și să aibă așternut proaspăt de paie. Să nu spuneți că n-ați fost avertizați.

Câțiva au bombănit că se vor îngriji de toate.

— Între timp, să știți că sunt în căutarea unui pisici. Un motan... Toug și-a adus aminte prea târziu că sclavii erau orbi, dar a continuat... mare și blănos. Este al regelui. Țineți-l la voi dacă-l găsiți, tratați-l cu atenție și spuneți-mi mâine despre soarta lui.

Au jurat cu toții că-i vor da ascultare, iar el s-a întors în turn mai obosit decât oricând. A bătut îndelung la ușa de fier până i s-a deschis.

— Am crezut că s-a întors toată lumea, s-a scuzat Arn, iar Toug i-a explicat că el rămăsese ultimul și i-a povestit despre Mani.

Arn a promis și el să se uite după motan. Imediat ce a început să urce scările mult prea înalte, sărind și cățărându-se din greu, Toug și-a dat seama că nu mai știa drumul. Partea aceea din turn era practic cioplită în stâncă. O singură piatră cu câteva pasaje care o străbăteau. Câteva camere înghesuite precum cea de gardă și scările către turnuri fuseseră săpate ca minele în stratul de rocă. Simțea întreaga greutate a castelului Utgard în jurul lui, gata să-l strivească, o amenințare pe care o ignorase până atunci, dar care, probabil din cauza oboselii, începuse să-l chinuie acum.

— Dacă apare vrăjitoarea, nici n-am să vorbesc cu ea, și-a promis el cu voce tare. O să mă întind la pământ și o să-mi acopăr capul cu mantia. Dacă vrea să mă omoare, n-are decât...

Huld nu a apărut însă, iar scara, care i se păruse întotdeauna nesfârșită, și în seara aceea chiar mai nesfârșită, s-a terminat la un moment dat. Focul din camera de sus ardea voios; deși Mani nu părea să fie acolo, Sfărâmătorul de Săbii era așezat pe patul uriaș lângă Etela, care dormea. Alături se afla pumnalul potrivit pentru un om pe care îl cumpărasem în Irringsmouth.

* * *

— A fost o călătorie lungă și destul de friguroasă, am zis eu, dar aproape că s-a terminat.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi de două ori mai lungă, atâta vreme cât mă duce spre casă, a zis Ulfa cu dinții încleștați, după care m-a întrebat: O să-l aduci și pe Pouk? Înapoi la mine?

— Ai fost o nevestă la care Pouk și-ar dori să se întoarcă?

— Așa cred. Am încercat să fiu...

— Atunci Pouk va veni și singur dacă va fi nevoie.

Dedesubt se vedeau doar coroanele întunecate ale copacilor. Norr cobora o pantă ușoară, iar Gylf, care hoinărise încercând să vâneze găște sălbatice, rămăsese undeva în urmă și aproape că nu-l mai puteam vedea. L-am fluierat.

— Știi, a zis Ulfa, am auzit uneori șuieratul ăsta noaptea, dar am crezut că e vântul.

— Se prea poate să fi fost. Vezi cum bate acum? Șuieră mai tare decât aș putea s-o fac eu.

— Nu mai e însă așa de rece.

— Aici e încă toamnă. Se iscă o furtună.

— Țăla e Glennidam? Casele? Și câmpurile alea mici cultivate în pădure?

— Așa cred, deși e posibil să mă fi rătăcit.

— Pune-ți brațul în jurul meu și ține-mă strâns.

I-am dat ascultare, prinzând-o la fel ca atunci când Norr urcase prima dată pe cer.

— Nu-ți fie frică.

— Nu-mi este, a oftat Ulfa. Când am plecat... pare să fi trecut atât de multă vreme.

— Chiar a trecut.

— E chiar Glennidam! a exclamat ea arătând cu degetul. Uite, casa noastră!

Am încuviințat din cap și am încetinit-o pe Norr.

— Pe vremuri credeam că tu și cu mine ne vom căsători și că ne vom întoarce aici, un cavaler și doamna lui, călărind împreună pe un singur cal. În timp ce mă ascundeam în tufișurile de pe marginea drumurilor, întinsă la pământ, cu fața acoperită de frunze și crenguțe, mă gândeam la asta ca să nu-mi mai fie frică. N-o să se mai întâmple.

— Nu, am asigurat-o eu.

— Nici n-aș vrea, adică nu mai vreau. Îl iubesc pe Pouk și el mă iubește pe mine. Acum, noi doi suntem însă aproape unul de celălalt. Mai aproape decât vom fi vreodată. O s-avem copii. Ni-i dorim. Amândoi. Când o să fie destul de mari ca să înțeleagă, le voi povesti despre Utgard și cum am plecat de acolo călărind cu tine pe calul tău sur printre norii ca niște piscuri și cu luna atât de aproape, încât o puteam atinge. O să creadă că inventez.

Norr a trecut printr-o pală de vânt care i-a făcut coama să fluture ca o flamură.

— O să creadă că inventez, a repetat Ulfa, și după o vreme probabil că și eu voi fi convinsă de asta. Ține-mă mai strâns.

I-am dat ascultare.

— Țasta e cel mai important moment al vieții mele, răstimpul de aur.

Niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt până când copitele lui Norr n-au atins pământul. Am descălecat și am lăsat hățurile, iar pe urmă am ridicat-o pe Ulfa din șa.

— Mulțumesc, mi-a zis ea. Nu-ți voi putea fi niciodată îndeajuns de recunoscătoare. Nici măcar n-o să încerc, dar voi vorbi despre tine tot restul vieții mele.

— Ți-am mulțumit vreodată pentru hainele pe care mi le-ai cusut? Sau mi-am cerut iertare fiindcă l-am luat pe fratele tău?

— Da, dar oricum asta nu mai contează.

M-am întors să plec, însă ea m-a prins de braț.

— Nu vrei să intri? Probabil că avem mâncare, iar eu îți voi găti ce voi găsi prin casă.

— Nu vreau s-o las pe Norr afară aici.

— Doar un moment. Te rog! Încălzește-ți mâinile la foc înainte de-a pleca.

Am ezitat, însă am urmat-o, fiindcă mi-a dat seama cât e de important pentru ea.

Intrarea era blocată. M-a condus prin spate la ușa prin care părăsisem casa cu multă vreme în urmă și a dat deo-parte zăvorul cu ajutorul unui băț. Bucătăria în care robotea mama ei era întunecată, deși în vatră continua să ardă focul. Ulfa a aruncat repede câteva lemne în vatră și a îngenunchat ca să sufle în flăcări.

— E aproape stins.

Vântul de toamnă gemea afară în timp ce ea a deschis o ușă și a descoperit doi porci fără cap și măruntaie, atârnați de picioarele din spate.

— Tatăl meu s-a apucat deja de măcelărit. Pot să-ți prăjesc niște bucăți de carne pe o frigare doar cât te așezi un pic.

În timp ce-mi încălzeam mâinile, așa cum îmi sugerase, am scuturat din cap.

— Stai jos oricum, trebuie să fii obosit. O să tai niște pâine.

Gylf, care ne urmase în casă, a zis:

— Eu aș vrea niște carne.

Ulfa l-a privit surprinsă.

— Tu ai vorbit?

Am clătinat din cap că nu.

— Știi că motanul vorbește, l-am auzit.

Vântul a gemut din nou prin horn, spulberând cenușa.

— Carnea crudă de porc nu e bună pentru câini. De fapt, nu e bună pentru nimeni, a zis Ulfa deschizând larg ușile unui dulap înalt unde erau câteva oase de pe care nu fusese curățată toată carnea. Sunt sigură că mama le păstra pentru supă, dar o să le dau câinelui tău.

Nu i-am răspuns. Eram deja afară și, pentru un moment, în bucătărie nu s-a auzit alt sunet decât scârțâitul balamalelor ușii, care s-a zbatut o clipă înainte și înapoi și s-a închis imediat trântită de o pală de vânt.

Într-o după-amiază însorită alergasem pe câmpul acela urmând aceeași chemare. Era cultivat cu orz atunci. Acum trecuse vremea secerișului și alergam pe miriște, cu mâna stângă încheștată pe mânerul sabiei Eterne ca să o împiedic să mă lovească peste picioare.

— *Disiri? Disiri?*

Nu am auzit niciun răspuns, dar am simțit unul. Frunzele vorbiseră în locul ei spunând „uite-mă!”.

— *Disiri!*

„Nu mă poți găsi.”

M-am oprit ascultând cu atenție, însă frunzele nu mi-au mai vorbit.

— Nu pot, am admis eu. Te voi căuta în toate cele șapte lumi și voi răscoli Mythgarthr și Aelfrice, le voi întoarce pe dos ca pe niște saci. Știu că nu te pot găsi decât dacă vrei și tu asta.

„Te dai bătut.”

— Da, mă dau bătut, am zis eu ridicând ambele brațe.

— Uite-mă!

A pășit din umbra întunecată a celui mai mare copac; deși abia puteam zări câte ceva, am văzut-o și am știut că era ea pentru că era înaltă cum doar puține femei sunt și mai subțire decât orice femeie umană, prea frumoasă ca să înțeleg vreodată cu exactitate cât e de frumoasă.

Am prins-o într-o îmbrățișare și ne-am sărutat. Buzele ei erau mai dulci decât mierea și ardeau de viață. Și niciun

rău nu mai conta fiindcă împreună puteam să trecem peste orice; și era dragoste până la moarte, și doar dragostea conta, fiindcă așa contează dintotdeauna.

Ne-am despărțit și, cu toate că mie mi s-a părut că ne-am sărutat timp de veacuri întregi, nici măcar ele n-ar fi fost de ajuns.

— Ai sabia Eterne, a zis ea cu o voce în care i se simțea zâmbetul.

— O vrei tu? Ți-o dau, am îngăimat eu abia trăgându-mi răsuflarea.

— O am deja, mi-a zis ea, fiindcă o mânuiești tu. Știi de ce i se spune Eterne?

— Fiindcă e aproape la fel de frumoasă ca tine, iar frumusețea este eternă.

Ne-am sărutat din nou.

— Ești mai bătrân, mi-a zis ea după ce ne-am dezlipit buzele. Părul îți albește pe la tâmpile.

— Și mai gras. Îți pot ierta orice.

A râs, iar hohotele ei erau ca un clinchet încântător de clopoței.

— Chiar și un iubit mai tânăr?

— Orice, am repetat.

— Atunci o să-mi iau un iubit mai tânăr și tu vei fi acela.

Vântul sălbatic s-a învălătucit în jurul nostru, iar eu am înfășurat-o pe Disiri în mantia mea așa cum făcusem și cu Ulfa.

— Aș putea să devin mai tânăr, însă aș face-o cu puterile pe care le am din Cerr.

— Serios? m-a întrebat ea cu un glas în care se adunase veselia tuturor fecioarelor de pretutindeni.

— Însă ar trebui să merg înapoi, să-mi țin legământul.

— Și cu toate astea călărești printre nori.

— Norr mă duce acolo. Nu eu pe ea.

Buzele noastre s-au întâlnit din nou. Când s-au despărțit, eram așezați pe un petic de mușchi.

— Jocul e aproape de sfârșit, mi-a șoptit ea. Asta am venit să-ți spun. Credeai c-o să dureze la infinit?

* * *

Când m-a găsit Gylf, stăteam singur, înfășurat în mantie și plângeam.

— Am mâncat, mi-a zis el. Trebuie să mergem.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat.

Norr aștepta pe ulița din sat, cu coama în vânt. Călare, m-am ridicat mai sus și mai sus până când am ajuns deasupra furtunii; însă chiar și așa vântul bătea destul de tare și mi-era foarte frig. Când am ajuns într-un târziu în tabăra din Jotunland, am descoperit că abia puteam să descalec și aproape am căzut.

— N-o să mai călăresc noaptea, am promis eu, iar Norr m-a aprobat cu bucurie și mi-a umplut mintea cu gânduri despre munți de nori mângâiați de soare, piscuri care se schimbă mereu fiindcă sunt mereu altele.

— Vrei f'o pătură, dom'le? am auzit vocea lui Uns. Am păstrat focu'.

I-am făcut semn că da, iar adevărul era că îmi doream o pătură și căldura unui foc mai mult decât orice; cu toate astea i-am zis:

— Tu ar trebui să ai grijă de regină, Uns, nu de mine.

— Regina doarme, dom'le. Nu mă vrea. Și io am dormit ma' mereu. M-am trezât s-arunc un lemn în foc.

— Mulțumesc, i-am zis eu în timp ce mi-am scos coiful și am început să-mi scarpin pielea capului cu degetele înțepenite de frig. Totuși, trebuie să te culci. Mai e puțin până la răsăritul soarelui.

— Îndat' ce v-ajut cu cizmele, dom'le.

Deși știam că ar fi trebuit să mi le scot singur, l-am lăsat pe Uns să mi le tragă din picioare; în timp ce el a început să le lustruiască, eu mă chinuiam să-mi dau jos zalele.

— Am nevoie de haine curate, i-am zis pe jumătate adormit. Cred c-o să pot face rost în Utgard.

— Dă-le jos ș'o să le spăl la râu eu pen' tine, mi-a spus Uns. Le usc' la foc răpigior.

Tentația era mult prea mare.

— Uns?

— Da, dom'le.

— O femeie mi-a zis că mi-a albit părul. Mai ales pe la tâmple.

— Da, dom'le. E adevărat.

Gol pușcă, m-am întins pe păturile pe care Uns le potrivea lângă foc, apoi m-am învelit bine.

— Da, dom'le, a repetat Uns. Da' n-arată rău.

— Dar purtam coiful, așa că părul meu nu arăta în niciun fel.

Văzând că Uns nu m-a înțeles, am adăugat:

— Era întuneric. N-avea cum să-mi vadă părul.

— Poa' c-a văzut altă dată, dom'le, a presupus Uns în timp ce aduna hainele murdare pe care le aruncasem pe jos.

— Probabil că așa a fost și chiar nu m-a văzut de când m-am întors din Cerr. Acolo nu îmbătrânește nimeni, Uns.

— Da, dom'le.

— Nimeni. Am stat acolo douăzeci de ani și, când am plecat, nu păream deloc mai bătrân decât atunci când am ajuns. Acum pare c-am recuperat toți aniiăștia. Nu c-ar avea vreo importanță.

— N-are, dom'le.

— Ceea ce contează este că mă urmărește. Știam că Baki și Uri mă privesc din Aelfrice, așa cum ne uităm și noi la Overcini.

— Io n-am văz't niciunu', dom'le.

— Cei care vor să-i vadă, îi văd. Vedem doar ceea ce vrem.

— În regulă, dom'le.

— Ai să te duci acum să-mi speli hainele?

— Da, dom'le.

— Aș vrea să-mi mai faci un serviciu înainte să pleci.

Ai deșeuat-o pe Norr, nu-i așa?

— Nu, dom'le, nu încă. S-o fac, dom'le?

— Te rog! Și ai grijă și de celelalte nevoi ale ei. În timpul ăsta să scoți cutia cu arcul și tolba cu săgeți de la șa. Aș vrea să deschizi cutia și să scoți coarda arcului.

— Da, dom'le.

— Să mi-o aduci. Dacă am adormit, pune-mi-o în mână.

Fără îndoială că Uns a spus „Da, dom'le.”; deși necioplit, era un servitor bun. Dacă a zis, eu n-am mai auzit nimic.

Capitolul 19

FAVOAREA LUI TOUG

Mani a auzit respirația lui Uns în timp ce servitorul desfăcea chinga de la șaua lui Norr murmurând cuvinte liniștitoare, și s-a afundat mai tare în coburul meu din dreapta. Și-a amintit că urma să fie scos și aruncat pe jos, pe undeva. Avea să sufere un șoc (s-a pregătit pentru asta), dar s-ar fi simțit doar inconfortabil, nu și în pericol.

Scârțâiturile de lângă urechea lui erau provocate de arcul meu, de pe care se scotea coarda. Avea de gând Uns (bombănelile pe care le auzise îi aparțineau cu siguranță cocoșatului) să tragă într-o pisică?

Nu, fiindcă sunetul nou îi semnala că arcul ajunsese la loc în cutia lui fără urmă de îndoială. Bufnitura aceea nu putea fi produsă decât de capătul lemnului care lovea cutia de piele. Asta dacă nu cumva era cu totul și cu totul altceva. Uns nu știuse ce era în cutie și o scosese ca să vadă dacă nu era bună de mâncare sau ca să se joace cu ea. Descoperindu-i inutilitatea, o pusese la loc.

Acest gând i-a adus aminte lui Mani de numeroase ocazii în care nici el nu pusese lucrurile la loc. Și... Uns ridică coburii chiar acum. Fiți gata!

Căzătura n-a venit. Coburii au ajuns în alt loc unde, nu se simțeau pașii ușori pe care îi făcea Norr păscând, ci un legănat ușor. Mani și-a închis ochii strâns și a numărat până când a pierdut socoteala undeva între douăzeci

și numărul următor și abia apoi a riscat să tragă cu ochiul, ridicând clapa de piele care închidea coburul.

Uns plecase. Eu stăteam sub o pătură lângă foc. Era greu de crezut că va avea o ocazie mai bună.

Să dezlege șiretul care ținea coburul închis fusese cea mai grea parte a evadării. Dar Mani (care nu era chiar lipsit de experiență în asemenea privințe) se descurcase folosindu-și colții și labele. Odată ajuns înăuntru, trecuse șiretul prin găici, lăsându-l mai larg. Acum nu era nici măcar necesar să-l scoată. Când a ridicat clapeta, a căzut de la sine. Jumătate în cobur și jumătate afară, a aruncat o privire în jur.

Coburii atârnau de o creangă, destul de aproape de pământ. Pe una mai mare, de alături, se aflau șaua și restul harnașamentului. Norr se rostogolea pe spate așa cum fac pisicile. Mani s-a gândit că iapa era un animal cu totul deosebit și ar fi putut avea o picătură de sânge pisicesc printre strămoșii ei.

A sărit la pământ și s-a lipit de el, așteptând orice semn că ar fi fost zărit. Totul era însă scufundat în tăcere, cu excepția unor plescăituri care se auzeau din depărtare. Foarte posibil că săreau peștii din apă. Peștii mari, dar chiar și plevușca, erau foarte buni. Mani s-a lins pe bot.

De partea cealaltă a copacului erau mai multe focuri și corturi. Într-unul dintre ele părea să doarmă o femeie de trei ori mai mare decât una obișnuită, iar răsuflarea ei grea mirosea a vin. Lângă ea sforăia un bărbat cu mustață blondă. La intrarea altui cort era un scut ornamentat cu gust cu imaginea unor pisici tărcate; înăuntru dormeau vreo doisprezece soldați. Unul s-a mișcat, așa că Mani s-a grăbit să plece. Negrul era cu siguranță cea mai bună culoare. Mai ales pentru pisici. Oare ce fac motanii albi? s-a întrebat el. Cum supraviețuiesc? Și mai ales cum își pot face datoria dacă sunt atât de vizibili noaptea?

Numai un pavilion somptuos mai rămăsese nevizitat, despre care Mani a simțit imediat că trebuia să fie al lui

Idnn. A intrat cu hotărâre și a găsit-o dormind (la picioarele ei trăgea la aghioase și o servitoare bătrână) și întinzându-se cu delicatețe pe sânii ei, i-a oferit tradiționalul gest pisicesc de dragoste și respect până când regina s-a trezit.

— O mie de scuze, Majestatea Voastră, a zis el plecându-și ochii, însă doar formal. Știu că abuzez de afecțiunea voastră.

— Mani! Ce faci aici?

— Am venit să raportez, Majestatea Voastră. Când ați plecat, m-ați însărcinat să observ totul și m-ați atenționat că trebuie să vă povestesc tot ce-am auzit atunci când vă veți întoarce. Am aflat o mulțime de lucruri și, dată fiind oportunitatea unui raport intermediar, m-am hotărât să profit de ea. Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le știți.

— Dar cum ai ajuns aici? N-aveai cum să mergi pe jos atâta cale...

— Și nici n-am făcut-o, Majestatea Voastră.

Mani a analizat repede aspectele etice ale situației. Asemenea lucruri îl preocupau doar rareori, dar simțea că aceasta era una dintre puținele ocazii în care trebuiau cântărite. Și-a dres vocea:

— Fostul meu stăpân, cavalerul galant pentru care am încă atât de multă afecțiune, m-a purtat în coburul său, Majestatea Voastră.

— Sir Able?

Mani spera deja de ceva vreme că Idnn îl va lua în brațe și va începe să-l mângâie, iar ea chiar așa a făcut.

— Mani, Sir Able e aici. În munți, cu noi, nu în Utgard. Am vorbit cu el chiar în seara asta.

— E aproape dimineață, Majestatea Voastră.

— În regulă, am vorbit cu el seara trecută. Vrei să-mi spui c-a mers până la Utgard și înapoi într-o noapte?

— Nu, Majestatea Voastră, nu vreau să spun asta fiindcă nu știu.

Servitoarea cea bătrână s-a trezit, iar Idnn i-a șoptit:

— Culcă-te la loc, Gerda. Nu-i nimic.

— Majestatea Voastră se îndoiește adesea de sinceritatea mea, a urmat Mani pe un ton tăfnos. Majestatea Voastră e înclinată să-mi desconsidere inteligența. Eu sunt însă...

— Nu vrem să te insultăm, l-a întrerupt Idnn. Și nu despre tine am spus că ești un nimic. Ci doar am încercat s-o facem pe Gerda să se culce la loc. Dar Sir Able... pur și simplu nu avea cum să meargă până în Utgard și să se întoarcă aici atât de repede.

— Fără îndoială, Majestatea Voastră are dreptate, a zis Mani pe un ton mai puțin revoltat. Nici n-am spus c-a făcut-o, ci doar c-am călătorit din Utgard în coburul lui. Așa a fost, Majestatea Voastră. Pe această cale am ajuns nu demult și de când sunt aici vă caut. Înfometat și extenuat de o călătorie despre care și dumneavoastră spuneți că e lungă, v-am căutat ca să vă dau raportul și n-am vrut să-mi sporesc propriul confort.

— Nu avem prea multă mâncare aici, dar voi avea grijă să capeti orice dorești.

— În acest caz, s-ar putea să fiu capabil să ofer Majestății Voastre o potârniche sau o prepeliță. Și aș considera o mare onoare ca Majestatea Voastră să accepte un asemenea dar, pe care l-aș putea oferi. Ar trebui totuși s-o previn pe Majestatea Voastră că Sir Able n-a știut de prezența mea în coburul său. S-ar putea să fie mai bine să nu pomenim despre asta.

Idnn nu-l mai asculta.

— Cum e soțul nostru?

— Nu sunt doctor...

— Dar ești un observator atent al oricărei chestiuni care ajunge în fața ta.

Considerând că l-a mângâiat îndeajuns de mult pe cap, Idnn a început să-l scarpine sub bărbie.

— Cum se simte? l-a întrebat apoi.

— Îngrijorarea Majestății Voastră vă face cinste. Și eu îmi fac griji. De obicei regele m-a tratat foarte civilizată.

— Nu-l iubim, Mani, a oftat Idnn. Nu putem. Dar suntem soția lui. A fi nobil înseamnă să-ți faci datoria...

— Într-adevăr, Majestatea Voastră.

— Iar a fi regină înseamnă chiar mai mult. Cavalerii își servesc lorzii, iar aceștia îl servesc pe rege. Însă regele trebuie să fie în slujba poporului său și a coroanei sale, fiindcă altfel nu-i altceva decât un tiran.

— O regină... Majestatea Voastră...

— E femeie, iar noi, fiindcă avem jumătate din puterea unui bărbat, trebuie să purtăm o povară de două ori mai mare. Cum se simte?

— Slăbit, Majestatea Voastră, dar ceva mai puternic decât l-ați lăsat. A pierdut foarte mult sânge.

— Și-a îndurat dureri foarte mari. Știu. Mănâncă?

— Supă, cred, Majestatea Voastră. Zeamă.

— Vorbește despre noi?

— Cu cea mai mare afecțiune, Majestatea Voastră. Fostul meu stăpân i-a explicat că dumneavoastră l-ați trimis la Majestatea Sa, iar el v-a ridicat în slăvi, dacă-mi este permisă o asemenea exprimare fantezistă.

— Înseamnă că e conștient și vorbește.

— Cu bucurie, Majestatea Voastră, a zis Mani, după care a tușit cu delicatețe. A vorbit despre înțelepciunea Majestății Voastre. Dar nu numai despre ea, fiindcă v-a apreciat și frumusețea. Despre inteligență însă a vorbit cu multă pasiune. El... aici cred că voi fi nevoit să fiu indiscret, Majestatea Voastră, dar cred că e o chestiune importantă.

Idnn l-a încurajat cu un semn din cap, iar gestul ei a fost abia vizibil în lumina cenușie care se strecura pe la ușa cortului.

— A comparat viziunea Majestății Voastre cu cea a prim-ministrului său, lordul Thiazzi, a sforăit Mani. A hotărât că a dumneavoastră e superioară.

— Va trebui să-i mulțumim Maiestății Sale cât de curând posibil. Ne-a făcut un compliment foarte măgulitor.

— Într-adevăr, Majestatea Voastră. El a mai vorbit și despre agerimea de care dați dovadă, pe care a comparat-o cu cea a nobilului vostru tată și a hotărât din nou că sunteți superioară. Lucrul acesta, Majestatea Voastră, are o însemnătate deosebită în privința misiunii mele.

Mâinile lui Idnn s-au ridicat de pe Mani.

— Sper că nu ești pe cale să ne spui ceva care să ne discrediteze tatăl.

— Asta va judeca Majestatea Voastră. Nobilul vostru tată îți dorește ca Sir Able să intre în serviciul soțului vostru.

— Știu.

— O profeție tulburătoare l-a făcut să creadă că tronul vostru va fi stabil atâta vreme cât Sir Able este vasalul consoartei voastre regale. Și soțul vostru își dorește același lucru, din aceleași motive.

— Știm toate astea, s-a răstit Idnn. Treci la subiect, Mani! Motanul a schițat un fel de plecăciune, fără să se ridice.

— Depun toate eforturile să mă conformez, Majestatea Voastră. Am considerat însă necesare aceste precizări preliminare. Fără îndoială, sunteți de asemenea informată că nobilul vostru tată plănuiește uciderea scutierului lui Sir Svon.

Auzind aceste cuvinte, Uns, care ascultase lângă pavilion în ultimele câteva minute, s-a tras ceva mai aproape.

* * *

Svon l-a trezit pe Toug scuturându-l de umăr.

— Mi-aș dori să te mai las să dormi, dar lordul Beel vrea să ne vorbească amândurora.

— Și mie, s-a ridicat Etela din pat. Vin și eu.

— Tu trebuie să faci o baie, i-a spus Svon.

— E doar praf de cărbune de la fierărie, a protestat fata încercând să-și frece brațul cu degetul arătător. Fum și alte alea.

— Chiar ai nevoie de o baie, a confirmat Toug. Și de haine curate. Sora mea...

— A plecat cu Sir Able, l-a întrerupt Svon.

Toug l-a aprobat în tăcere.

— Mi-aș dori să fie și ea aici. Mi-aș dori ca și Sir Able să fie aici. Dar el nu se va întoarce până când nu-l va convinge și pe duce să vină și el. Așa mi-a zis.

— Iar sora mea nu se va mai întoarce deloc, a zis Toug, după care a sărit din pat, a găsit Sfărâmătorul de Săbii și a privit în jur. Unde e Mani?

— Dacă nu știi tu, eu cu siguranță n-am habar.

— Mai pune niște lemne pe foc, l-a îndemnat Etela, iar Toug a ascultat-o.

— Ar fi mai bine să faceți economie, l-a sfătuit Svon. Nu avem decât ceea ce se vede până când vom putea să mergem în afara castelului ca să mai aducem.

— Până când? s-a mirat Toug care încă îl căuta din priviri pe Mani.

— Cred că despre asta va fi discuția noastră cu Înălți-mea Sa. Dar nu vom ști până nu-l auzim și nu-l vom auzi până nu te îmbraci.

Toug a încuviințat și s-a întors spre Etela.

— Sora mea a plecat, dar Baki ar trebui să fie prin preajmă. Sau cel puțin așa cred. Dacă nu, îl vom chema pe Pouk, iar el cunoaște toate femeile. Găsește pe cineva căruia să-i spui că eu am poruncit să ți se facă o baie și să-ți dea un loc în care să-ți speli hainele.

— Dar eu vreau...

— Micul dejun. Știu. Ai să-mi spui că ți-am promis c-o să te hrănesc...

— ...să merg cu tine!

Toug a tras adânc aer în piept.

— Când vei fi curată și vei purta o rochie civilizată, după ce vei fi mâncat, vei putea merge cu mine oriunde mă duc.

Svon și Toug au plecat. În timp ce se chinuiau pe scara mult prea mare pentru ei, Svon l-a întrebat:

— Cred că n-ai de gând chiar s-o iei cu tine peste tot. O expediție în afara castelului e foarte periculoasă.

— S-ar putea să nu mergem nicăieri, iar dacă mergem, poate...

Vorbele lui Toug au fost întrerupte de bufnetul înfundat al unor pași care veneau în sus. S-a oprit împreună cu Sir Svon și s-au tras într-o parte.

— 'Neața bună! Vreți să vă car eu?

— Bună dimineața, Schildstarr, a zâmbit Svon. Știu că ești bine intenționat, dar treptele astea nu sunt o problemă chiar atât de mare pentru mine și scutierul meu.

— Cum vreți. Eu merg în camera lordului. Voi?

— Dacă te referi la lordul Beel, și noi mergem acolo.

— Urcați, atunci, n-o să mă întorc să vă iau. Schildstarr a făcut o pauză, după care a chicotit. Voi,ăștia mici, ne cam puneți la treabă. La noi, în nord, nici nu aducem și nici nu cărăm nimic.

Continuând să râdă, uriașul i-a depășit, iar ei au pornit în susul scării pe cât de repede puteau.

* * *

— Uitați ce dilemă avem, i-a abordat Thiazi pe Svon și pe Toug. După cum știți deja, îi trimitem pe Schildstarr și pe oamenii lui să cumpere fierăria și uneltele. Vor încerca să mai găsească și alți slujitori credincioși Maiestății Sale. Lordul Beel, a continuat sfetnicul făcând o plecăciune în direcția celui pomenit, crede că nu ne putem baza pe el. Poate că n-ar fi trebuit să vă spun asta, ca să nu vă influențez judecata. Știu însă că voi aveți propriile bănuieli în această chestiune.

Svon l-a aprobat tăcut, iar Beel a intervenit:

— Aveți însă dreptul la propriile opinii, amândoi, iar noi am vrea să le aflăm. Se poate, Sir Svon?

— Eu nu m-aș încrede în el, Înălțimea Voastră. În niciun caz mai mult decât e strict necesar.

— Scutier Toug? I-a îndemnat Beel.

— Eu nu cred că se va răzvrăti împotriva regelui, a răspuns băiatul cumpănindu-și vorbele. Doar că noi nu suntem regele.

— Acționăm în numele lui, a protestat Thiazi.

— Dar Schildstarr nu e convins de buna noastră credință. Mie așa mi se pare, Înălțimea Voastră.

— Ai nimerit-o! a exclamat Beel așezând pe masă o pungă de piele. Aveți aici aur, mult aur. Vreau ca voi doi, fără Schildstarr, să mergeți în oraș. Fără soldați și fără arcași. Doar voi doi. Vă duceți?

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră, a acceptat Svon imediat.

— Scutier?

Toug a inspirat adânc.

— Dacă merge Sir Svon, îl voi însoți.

— Bine. Ne-am tot ascuns aici. S-ar putea zice că e un cuvânt aspru, dar ăsta e adevărul. Ne-am ascuns în speranța că Majestatea Sa își va reveni și ne va salva. Apoi, Majestatea Sa, fiica mea... Beel a făcut o pauză, frecându-și fruntea cu mâna... ea a plecat, s-a dus să-l aducă pe Sir Able. Asta a înrăutățit lucrurile. Cel puțin, în cazul meu.

— Ca să fiu sincer, a intervenit Svon, eu speram că se va ajunge în punctul ăsta.

Thiazi și-a dres glasul. Gâtul lui părea la fel de lung ca antebrațul lui Toug și din el s-a auzit un zgomot ca acela pe care îl fac butoaiele când sunt rostogolite pe caldarâm.

— Nu ne mai putem ascunde, așa cum spune lordul Beel, prea multă vreme. Nu avem destulă mâncare. I-am spus lui Schildstarr să-i anunțe pe toți cei cu care se întâlnește că Majestatea Sa își revine.

— Știu deja, a murmurat Beel.

— Bineînțeles. Am repetat doar ca să subliniez. I-am mai poruncit să cumpere și mâncare, dacă are de unde.

Svon a rămas tăcut. La fel și Toug.

— Acum vă spun și vouă aceleași lucruri. Dacă vorbiți cu vreun Fiu al Furiei, să-i spuneți că Majestatea Sa se va însănătoși curând. Și sclavilor să le ziceți la fel, fiindcă e mai probabil să vă întâlniți cu ei.

— Așa o să facem, l-a aprobat Svon.

— Cumpărați și mâncare dacă puteți. Căruțe pline. Dacă Schildstarr aduce mai mulți Fii ai Furiei, vom avea nevoie de multe tone. De fapt, ducem lipsă de foarte multă mâncare pentru Thrym și ai lui, dar și pentru noi. Asta ca să nu mai spunem de sclavi.

— O să aducem cât de mult putem, a spus Svon pe un ton hotărât.

— Cred că și Schildstarr va face rost. La urma urmei, e pentru oamenii săi.

— Până acum, a continuat Beel, v-am rugat să faceți aceleași lucruri ca și Schildstarr. Mai este însă ceva. Nu mă îndoiesc că v-ați dat seama.

Svon l-a aprobat.

— Întâi, va trebui să încercați marea cu degetul. Dacă l-am trimite pe Sir Garvaon cu soldații lui împreună cu voi, Fiii Furiei s-ar simți amenințați. Sunt convinși că v-ar ataca.

— Sunt de acord, i-a informat Thiazi.

— Dar un singur cavaler și un scutier... că veni vorba, vreau să-ți lași lancea aici.

— Așa voi face, Înălțimea Voastră.

— E clar că nu reprezintă nicio amenințare. Au avut destul timp să se obișnuiască cu ideea că sunt și oameni în Utgard, prieteni ai regelui lor, care nu sunt nici sclavi, nici inamici. Dacă am dreptate, o să vă lase în pace. Sunt convinși că nu mă înșel.

Thiazi le-a aruncat însă celor doi un rânjel sinistru.

— Dacă lordul Beel se înșală, vă veți trezi în mijlocul unei lupte care vă va face faimoși chiar și dacă o s-o pierdeți. Ceea ce se va și întâmpla. Mai sunteți dispuși să plecați?

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră.

— Ți-am zis eu! a exclamat Beel spre Thiazi.

— Da, mi-ai zis, iar eu nu te-am crezut.

Svon s-a ridicat, lăsându-se să alunece de pe șezutul scaunului până pe podea.

— Asta e tot, Înălțimea Voastră?

— Te grăbești să pleci.

— Da, Înălțimea Voastră, așa este.

— Ar mai fi o chestiune, a continuat Beel privind de la Svon la Toug și înapoi la cavaler. Lordul Thiazi îmi spune că legile din Jotunland îi permit regelui să rechiziționeze sclavii supușilor săi dacă are nevoie de ei. Cei ai fierarului asta... Logi?

— Da, Înălțimea Voastră, a răspuns Toug.

— Îl ajutau să facă uneltele pe care le-a văzut Toug. Va trebui să-i sechestrezi cumva, dacă poți, în numele regelui, și să-i aduci aici.

— Sau să-i omori, dacă nu se poate altfel, a completat Thiazi.

Toug a dat să spună ceva, dar s-a oprit și a închis gura așteptându-l pe Svon, care a zis doar:

— Așa vom face, Înălțimea Voastră.

— Eu aș vrea o favoare, a îndrăznit Toug cu glasul găuit. Thiazi a zâmbit la fel de înfiorător ca mai devreme.

— Despre care ești convins că ți se cuvine, sunt sigur.

— Da, da, cred. Știu că tocmai mi-ați mai acordat unul, pe sora mea. Asta a fost cu adevărat foarte draguț și n-am uitat.

— Dar cu toate astea ești încredințat că-ți mai datorăm unul.

— O să ți-l ofer eu, scutierule, dacă pot, a intervenit Beel.

— Nu puteți, Înălțimea Voastră. Sau cel puțin nu cred că puteți.

Thiazi s-a aplecat înainte, punându-și ambele mâini imense pe tăblia neagră și lustruită a mesei.

— Începe să devină interesant. Spune-mi de ce crezi că meriți această favoare și s-ar putea să ți-l ofer.

Toug și-a umplut plămânii cu aer.

— Mi-ați dat-o pe sora mea, Înălțimea Voastră, și nu voi uita asta niciodată, pentru că am ieșit singur din castel noaptea și am descoperit fierăria lui Logi pe care l-am și omorât. Acum trebuie să plec din nou, doar că la lumina zilei. Probabil că vom fi uciși. Toată lumea de aici e conștientă de asta.

— Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi, i-a spus Svon.

— Așa că mi-aș dori să primesc întâi recompensa, și asta oricum ar ușura mult ceea ce avem de făcut. Mă refer la rechiziționarea sclavilor lui Logi și la aducerea lor aici.

— Continuă, l-a îndemnat Thiazi.

— Ceea ce-mi doresc este să ne promiteți că, dacă vom avea succes, o să-i eliberați. Pe toți cei care vin aici și-l ajută pe rege. Dacă ne faceți promisiunea asta, vom putea la rândul nostru să le spunem că vor fi eliberați, iar ei se vor strădui din răspuțeri să ne ajute.

— Bravo! a murmurat Beel, apoi a repetat ceva mai tare. *Bravo!*

— Nu-i un plan rău, scutierule, a zis Thiazi care s-a relaxat brusc și a zâmbit amuzat spre Beel. Aș fi dispus să le redau libertatea, dacă aș putea. Din păcate, legile noastre interzic sub orice motiv eliberarea sclavilor.

— Ai încercat, i-a șoptit Svon lui Toug.

— Cu toate astea, îți pot oferi altă favoare. Unul care îți va plăcea la fel de mult sau chiar mai tare. Sclavii pe care îi veți aduce vor fi împărțiți între Sir Svon și tine. El va face prima alegere, tu pe a doua, Sir Svon pe a treia și tot așa. Veți primi deci același număr dacă totalul e par sau Sir Svon va avea unul în plus, dacă e impar.

— Asta nu-i va determina să ne ajute, a bombănit Toug. Nu-și doresc să ne aparțină nouă.

— O, ba da. Cu timpul, tu și Sir Svon vă veți întoarce în Celidon, iar ei vor fi liberi, l-a contrazis Thiazi pe a căruia față apăruse din nou zâmbetul acela malefic. Asta dacă nu cumva nu-i veți vinde înainte să plecați. Însă ar fi bine să nu le spuneți asta.

* * *

M-am ridicat; văzându-l pe Uns aplecat asupra focului ca să-mi întindă mai bine cămașa la căldura flăcărilor, i-am zis:

— Am avut un vis tare ciudat.

— Tre' să vă zic ceva, dom'le.

— Un moment, Uns. Trebuie să povestesc cuiva înainte să uit. În Cerr nu visam niciodată. Ți-am zis asta?

Uns a clătinat din cap.

— Nu, nu visam. Și asta nu mi se părea deloc ciudat. Cel puțin eu n-am considerat drept stranie absența viselor.

Am găsit coarda pe care mi-o dăduse Parka printre pături și i-am arătat-o.

— Înainte să adorm, o ascultam... Se poate ca visul să fi avut o legătură cu asta.

— Da' de ce nu visați în Cerr, dom'le?

— Nu știu de ce nu visam acolo. Poate că ceilalți o făceau, deși n-am auzit pe nimeni să-și povestească visele. Sărutul Valkyriilor aduce o uitare atât de adâncă, încât nici măcar la Disiri nu m-am mai gândit. Pare imposibil, dar așa a fost.

— Da, dom'le.

— Eram conștient de ceva rău, înțelegi? am continuat eu, după care am rămas o vreme pe gânduri. Exact așa cum eram conștient de ceva rău în visul meu. Au trecut ani întregi până mi-am dat seama ce anume, până mi-am amintit fața ei. Asta s-a întâmplat când am mers la Valfather.

— Așa cum am venit io la tine, dom'le.

— Valkyria mea a fost Alvit, Uns. O prințesă care a murit neprihănită, înfruntându-și moartea cu mare curaj. Ar fi trebuit s-o îndrăgesc mai mult decât pe Disiri. Mi-am dorit, dar n-am putut.

— Da, dom'le, mi-ar plăcea și mie să văd una, dom'le.

— Poate c-o să vezi. Nu-i prea probabil, dar nici imposibil. Despre ce vorbeam?

— Despre coarda de la arc, dom'le, ș-un vis.

— Ai dreptate, i-am zis eu, după care m-am întins din nou și mi-am așezat coarda pe piept. Vezi tu firul ăsta, Uns? E tors din vieți curmate.

— Pe bune, dom'le?

— Da. Din vieți care s-au sfârșit sau au fost sfârșite. Cred că multe vieți se termină înainte de vremea potrivită.

— Și eu cred, dom'le.

— Cam atât putem face, Uns. Cu viețile scurtate dintr-un motiv sau altul. Poate e doar din cauză că o femeie le-a retezat cu dinții și mi-a dat mie coarda. Se poate ca ea să fi curmat în acest fel prea devreme viețile alea. Nu-mi amintesc numele ei.

— Nu contează, dom'le.

— Sunt sigur c-o să-mi aduc aminte. Ceea ce voiam să spun, este că de fiecare dată când eliberez o săgeată din arc, le aud în zbârnâitul corzii – vocile lor, așa cum vorbeau când erau în viață. Când o scot pe Eterne, apar cavalerii ăia care au dus vieți nedemne.

— Da, dom'le, i-am văz't și io, dom'le.

— Nu-mi dau seama dacă vor să-i sperie pe dușmanii mei sau să mă încurajeze pe mine. Uneori mi se alătură în luptă. Alteori, considerând probabil că n-am nevoie de ajutorul lor, rămân deoparte. Disiri a făcut în așa fel încât s-o câștig pe Eterne. Mi-a dat o șansă s-o câștig...

— Da, dom'le.

Uns se îngrija din nou de rufe, întorcându-mi pantalonii pe o parte și pe alta în timp ce erau agățați pe un tufiș și punând găteje și iarbă uscată în focul care îi zvânta.

— A vrut s-o câștig pe Eterne fiindcă mă iubește.

— Da, dom'le.

M-am ridicat în picioare din nou și mi-am trecut degetele în lungul firului pe care mi-l dăduse Parka.

— Ai auzit asta, Uns? Dar tu, Gylf?

M-au aprobat amândoi din cap. Gylf cu mai multă circumspecție.

— Chiar ați auzit?

Uns mi-a făcut din nou semn că da.

— Acum po' să vă spun noutățile, dom'le? N-o să vă rețin mai mult de-un minut.

— Și-ai să crape dacă n-o faci, înțeleg. Bine, o să te ascult. Dar apoi va trebui să răspunzi la o întrebare sau măcar să încerci. A murit regele? Regele Gilling?

— Nu, dom'le. Se face bine, așa a zis el.

— Regele Gilling a zis că se face bine?

— Nu, dom'le, mă refer... probabil c-așa e, doa' că nu pe el l-am auzit. Era motănoiu', dom'le. Pisica ta. Doa' că dacă e a ta, de ce nu-i aici să-ți zică ea?

— E aici! a exclamat Mani, care avea o slăbiciune pentru intrările dramatice, apoi cu capul și coada sus, a ieșit din umbră și a făcut o plecăciune. Sluga voastră, nobile cavalier.

— Mai degrabă prietenul meu, am zis eu deschizându-mi larg brațele și ignorând un mârâit sugestiv al lui Gylf.

Mani mi-a sărit în poală.

— Mojicul ăla de servitor m-a spionat, Sir Able, și n-am nicio îndoială că i-ai tăia gâtul dacă ți-aș cere-o. Cu siguranță stăpâna mea, regina, l-ar arunca în lanțuri, dacă ar fi și să ridic o singură labă, a continuat motanul ilustrându-și vorbele cu o labă ridicată și cu ghearele scoase. Ai prefera să-l iert?

— Așa îmi doresc, i-am zis.

— Bine. În cazul ăsta, e iertat, a decretat Mani, retrăgându-și ghearele. Băiete, ai primit iertarea noastră.

— Mulțam, dom'le.

— Nu te uimește o pisică vorbitoare? l-am întrebat eu pe Uns.

— Cre' că e o mătă magică.

— Iar tu ai văzut și o sabie magică. Poate și alte lucruri.

— Așa e, dom'le, iar mătă o venit să zică doamnei regină pen' care lucru io cum ta-su vrea să-l omoare pe Toug, dom'le. Io îs preten cu Toug și sper ca tu să-l oprești.

— M-am adresat Maiestății Sale mai întâi pentru că acum sunt al ei, a explicat Mani. Am simțit c-ai fi de acord cu asta. Ea are o mare influență asupra tatălui ei și ar fi mai bine ca el să decidă de bunăvoie să-l cruțe pe Toug. Dacă se ajunge la folosirea forței, ei bine, dragă stăpâne, e solul regelui Arnthor. N-ai cum să ignori asta.

— Încearcă să-l omoare pe Toug? am întrebat eu scărpinându-mi falca. Sau să pună pe cineva să-l omoare?

Mani decisese între timp că una dintre labelle lui trebuia curățată, așa că se linge de zor.

— Nu cred. Știu că părerea ta despre capacitatea mea de analiză e una foarte bună. Ne cunoaștem de ceva vreme.

— Așa-i.

— Așa stând lucrurile, cred că vei acorda importanță părerii mele, care este că lordul Beel nu-și va păta onoarea ucigându-l el însuși pe Toug sau poruncind cuiva s-o facă. Îl va pune însă pe scutier în situații periculoase. Strata-gema asta nu-i chiar nouă.

— Dar de ce? am întrebat eu întinzându-mă iar.

— Te vrea pe tine în serviciul ginerelui său pentru că-i convins că acesta își va păstra coroana dacă o păzești tu.

Mani a așteptat să spun ceva, dar eu am tăcut.

— E convins de asta pentru că stăpâna mea, și mă refer aici la prima mea stăpână, i-a zis că așa va fi. Ca să fiu mai exact, ea l-a informat întâi pe individul ăla înalt, Thiazi. Sunt sigur că-ți aduci aminte de el.

— Da. Și de ce-a zis un asemenea lucru?

— Nu-mi mai face mărturisiri ca pe vremuri, mi-a răspuns Mani gânditor. Nu că ne-am înstrăinat, dar când cineva e mort...

— Înțeleg.

Mani i s-a adresat lui Uns pe un ton condescendent.

— Și eu am murit de câteva ori. Ni se permit nouă decese, al nouălea fiind permanent. Cu siguranță știi asta.

— Nu, dom'le, nu știu. De-acu însă o să știu, stăpânule mătă.

— Mi te poți adresa cu *stăpâne Mani*, băiete. Deși sunt pisică, nu mă cheamă *mătă*.

Mani și-a îndreptat din nou privirea către mine.

— M-ai întrebat de ce-a făcut profeția asta. Pot să lansez o presupunere?

— Pentru că e adevărat?

— Cu siguranță nu. Presupun că s-a temut ca nu cumva stăpânul meu, iar acum mă refer la Majestatea Sa regală Gilling din Jotunland, căruia i-am fost oferit de stăpâna mea regală, regina Idnn, soția lui, ar fi putut trece la violență. Însă după ce-a auzit profeția, a devenit preocupat de soarta ta.

— Probabil mai mult decât mine însumi, am zis eu închizându-mi ochii. Tu poți să auzi coarda arcului meu, Mani?

A fost unul din rarele momente în care motanul a tăcut.

— Eu pot și mai aud o voce care strigă la mine mereu și mereu. Încă de când am căpătat coarda asta, am încercat s-o ignor. Ca să fiu sincer, am încercat să mă prefac că nu le aud pe niciuna dintre ele. Acum însă am ascultat, mai ales pe aceea. O aud acum și înțeleg câteva cuvinte rostite printre suspine.

— Poa' că e regina aia de-ți place, dom'le. S-ar putea să... fi trecut dincolo?

— Disiri? Nu. Disiri n-a murit.

Ceva mai bine de un minut a fost liniște, cu excepția pocnetelor pe care le scotea focul întreținut și atârnat de Uns; într-un târziu a vorbit Mani.

— În Utgard există o încăpere, Camera Iubirii Pierdute. Mi-am deschis ochii și am sărit în picioare.

— Ai fost înăuntru?

— Abia dacă i-am zărit ușa, mi-a spus Mani clătinând din cap.

— Dar știi unde este?

— Lordul Thiazi are un birou. Foarte mare, bine plasat, în care se ocupă cu arta. Din el se deschid alte camere. Am trecut prin toate ușile, cu excepția uneia singure, fiindcă e încuiată. Am încercat și pe afară: m-am cățarat pe iederă, dar încăperea nu are nicio fereastră.

— Și ți-ar plăcea să intri?

— Se poate, a rostit Mani, iar ochii săi de smarald care fuseseră până atunci pe jumătate închiși s-au mărit brusc. *Cu siguranță* mi-ar plăcea să văd ce e înăuntru.

— Ai și tu vreo iubire pierdută, Mani?

A sărit din brațele mele și a dispărut în noapte.

— Dar tu, Uns?

— N-am niciuna, dom'le. Da-mi place de scutierul Toug.

— Și mie îmi place, l-am asigurat eu întinzându-mi membrele. Nu vreau să fie ucis sau rănit mai mult decât vrei tu.

— Ș-atunci ai să-i oprești, dom'le? Poate mâne?

— Nu. Mani i-a zis Maiestății Sale cum stau lucrurile în timp ce tu trăgeai cu urechea. E adevărat?

— N-am zis că-i adevărat, dom'le.

— Bineînțeles, dar de tras cu urechea tot ai tras. Ea o să-l oprească pe lordul Beel. Sau nu. Cu siguranță va încerca. Eu... am căscat. Toug vrea să devină cavaler.

Cântecul corzii începuse din nou și, deși Gylf și-a așezat laba pe mâna mea, n-am mai spus nimic.

Svon s-a îndreptat spre Toug, care a închis ușa de la camera lui Thiazî în spatele lor. Holul imens, care era întotdeauna întunecat, părea acum mai negru ca niciodată. Mult deasupra lor se auzea zgomotul pe care îl făceau lili-ecii atârnați de tavan.

— E un om rău! a exclamat Toug cu răsuflarea tăiată.

— Păi nici nu-i om, i-a zis Svon. Dacă n-ai înțeles asta până acum, poate că e momentul s-o faci.

— Înțeleg.

— Atunci comportă-te și vorbește ca atare. Toată rasa lor e malefică, deși unii sunt ceva mai buni decât alții. Iar cei mai răi dintre ei sunt adevărați monștri.

— Logi avea trei brațe, a zis Toug gânditor. N-am zis nimănui despre asta, dar așa era.

— A fost odată un cavaler pe nume Sir Ravd, a zis Svon. Începuse să meargă atât de repede, încât Toug a trebuit s-o ia la fugă ca să se țină după el. El a fost trimis să-i suprima pe bandiții din pădurea de la nordul locului în care locuiai tu, la sud de munți.

— Îmi aduc aminte, a spus Toug.

— A fost ucis. Cred că ducele Marder s-a gândit că bandiții – companiile libere, așa cum își spun ei – nu vor ataca un cavaler măreț și faimos, în ciuda faptului că nu era însoțit de niciun tovarăș, cu excepția scutierului său. Dacă așa a crezut, ei bine ducele Marder s-a înșelat.

— N-o să spun nimănui c-ați zis asta, s-a grăbit să declare Toug.

— Eu i-aș spune-o în față. De altfel, am și făcut-o.

Svon a făcut o duzină de pași repezi până a vorbit din nou.

— Sir Ravd a murit, iar scutierul lui a supraviețuit, cu toate c-a fost considerat mort pe câmpul de luptă. S-a întors la Sheerwall, dornic să spună tuturor cum stăpânul său

înfruntase un număr atât de mare de inamici, încât nici nu puteau fi numărați, cum luptase cu hotărâre și îndemănare împotriva lor și cum trupul său neînsuflețit rămăsese să fie devorat de lupi. Cum el, scutierul lui Sir Ravd, singur și rănit, îl îngropase pe cavaler la lumina lunii, săpând mormântul cu un topor rupt și acoperindu-l cu armele celor căzuți.

Fără a ști prea bine ce-ar fi trebuit să zică, Toug a spus doar un: „Da, domnule”. Pe urmă s-a uitat peste umăr pentru că simțea în ceafă privirea unor ochi nevăzuți.

— Oamenii din Sheerwall l-au ascultat, a continuat Svon, și l-au batjocorit. Nu în față, fiindcă nu erau la fel de curajoși ca bandiții care îi înfruntaseră fără să clipească pe Sir Ravd și pe scutierul lui. Dar acest scutier a descoperit că avea un dușman pe care nu-l putea atinge nicio sabie, bârfele care îl urmăreau la tot pasul.

Deodată, Svon s-a oprit și și-a întors fața spre Toug.

— Am încercat să te învăț în puținul timp în care am fost împreună.

— Da, Sir Svon, știu c-ați încercat, iar eu am aflat foarte multe lucruri. De la dumneavoastră și de la Sir Able.

— Asta e cea mai importantă lecție. Mie mi-a luat ani întregi s-o învăț, dar ție ți-o ofer deodată.

— Da, Sir Svon, a repetat Toug.

— O să fim în pericol. Ai luptat deja cu un uriaș și ai învins. S-ar putea să ne luptăm cu mai mulți în curând, înainte de amiază. S-ar putea ca tu să trăiești și eu să mor.

— Sper să nu se întâmple așa, Sir Svon.

— Nici eu nu-mi doresc să fiu ucis. Deloc. Dacă ne vom arunca în luptă, sper să câștigăm. Voi face tot ce-mi stă în putință să ieșim victorioși. Tu ai buzduganul acela.

— Da, Sir Svon, Sfărâmătorul de Săbii, a zis Toug ridicându-și arma.

— Dar unde e pumnalul pe care i l-ai luat uriaşului fierar? Mi l-ai arătat, era de dimensiunile unei spade de război. Îl mai ai?

— E undeva în camera mea, dacă nu cumva l-a luat cineva.

— Du-te şi-l adu. O să luăm amândouă armele.

— Aşa o să fac, Sir Svon.

— Dacă eu voi muri, iar tu vei trăi, Toug, va trebui să înfrunţi un duşman mai teribil decât Fiii Furiei, unul mai subtil: şoapte, zâmbete prefăcute, căutături curioase. Înţelegi ce-ţi spun?

— Cred că da, Sir Svon.

— Va trebui să te lupţi cu ele şi n-o vei putea face decât găsind o bătălie în care ai putea muri, dar din care să scapi cu viaţă. Va trebui să faci asta de multe ori, Toug.

— Da, Sir Svon.

— Eşti copil de ţăran? La fel ca Sir Able?

— Nu suntem chiar aşa de răi precum credeţi, Sir Svon.

— Nu cred nimic.

Svon a oftat, iar lui Toug i s-a părut că sunetul acela sugera o singurătate cu care nu se mai întâlnise niciodată. Un suspin ca al unei fantome, un zvon care va bântui sălile întunecate din Utgard mai multă vreme decât liliicii.

— Eu am fost crescut de servitorii tatălui meu, Toug. În special de Nola şi de soţul ei. Ei erau mândri de mine. De la ei am învăţat şi eu să fiu mândru de mine. M-a ajutat şi multă vreme a fost singurul lucru pe care m-am putut baza. De tine a fost cineva vreodată mândru, în afară de mine?

Toug a înghiţit în sec.

— N-aş fi putut să-l omor pe Logi dacă n-ar fi fost Org, Sir Svon. Mai întâi s-a luptat el cu uriaşul, ca să ne apere, şi a făcut mai mult decât mine. Mi-aţi zis însă că nu trebuie să spun nimănui asta.

Svon a zâmbit; chiar şi aşa, lipsit de căldură, zâmbetul l-a făcut să fie mai frumos.

— Eu oricum sunt mândru de tine. Ai spus adevărul când tentația de a minți trebuie să fi fost imensă. Am mințit adesea și știu bine cum e. Și mai e cineva mândru de tine?

— Sora mea, Sir Svon, Ulfa, când a aflat că sunt scutier și că într-o zi s-ar putea să devin cavaler.

— Asta e bine. Ulfa și cu mine s-ar putea să fim de ajuns. Sir Ravd n-a fost niciodată mândru de mine, iar eu nu m-am mândrit cu el pe cât ar fi trebuit s-o fac. În momentul ăsta, simt c-ar trebui să-ți poruncesc să-ți amintesti de el, dar știu că n-ai cum s-o faci, fiindcă nu l-ai cunoscut.

— L-am văzut, Sir Svon, când a venit în satul nostru să vorbească cu țăranii.

— Atunci să-ți aduci aminte imaginea asta, dar și ceea ce ți-am spus despre el.

S-au despărțit; în loc să meargă în camera pe care o împărțea cu Mani și Etela, Toug a rămas pe loc și l-a privit pe Svon din spate în timp ce se îndepărta în lungul unui hol imens, lipsit de orice podoabă sau confort, destul de întunecat, deși lumina zilei pătrundea în el prin ferestrele mici aflate undeva sus.

I s-a părut lui Toug că la capătul holului vede un cavaler cu un leu de aur pe coif și cu altul pe scut, unul pe care Svon nu l-a observat, cu toate că era cu mult mai aproape. Toug s-a întors și a plecat în partea opusă bombănind.

— Turnul ăsta e bântuit peste tot.

Mai târziu, în timp ce o luase în sus pe unul dintre nesfârșitele șiruri de scări, și-a zis:

— Ei bine, eu sper că nu va trebui să ne luptăm deloc. Că vom lua doar sclavii și asta va fi tot. După o pauză a adăugat: Îmi doresc să fi fost și Mani aici.

Capitolul 20

ACESTA A FOST REGELE GILLING

Vară în mijlocul iernii. Idnn era așezată pe o bancă de marmură albă, încântător de răcoroasă, sub un arbust de glicină; deși era prea întuneric ca să vadă fața tânărului de lângă ea, știa că acesta era Svon. Cânta o privighetoare. S-au sărutat și sărutul lor a ținut o viață întreagă de iubire înflăcărată și parfumată cu mosc.

A rezistat timp de eoni, dar s-a încheiat mult prea repede. S-a trezit și a ținut ochii strâns închiși, simțind că ar fi renunțat oricând la tot ce avea pentru încă o oră din visul acela; și-a strâns pătura pe lângă ea, simțind căldura febrilă a propriului pântec, acolo unde plângea ceva la fel de vechi precum Femeia.

Gerda a murmurat câteva cuvinte prin somn, s-a întors și a rămas nemișcată.

— Majestatea Voastră.

Vocea fusese reală și nu era a lui Mani, Gerda, Berthold și cu siguranță nu-i aparținea lui Uns. Idnn s-a ridicat.

Lângă patul ei îngenunchease o fată dezbrăcată cu părul plutind în unduiri ușoare.

— Majestatea Voastră, sunt Uri, servitoarea voastră. V-a plăcut visul pe care vi l-am trimis?

Idnn abia își trăgea răsuflarea.

— Am sperat că v-ar putea încânta, Majestatea Voastră. Servitoarea voastră Uri este un pribeag din Aelfrice. Unul care caută să vă intre în voie în orice fel cu putință și nu cere

altceva decât un zâmbet. Un singur cuvânt bun pe an, dar asta numai dacă Majestatea Voastră va considera că-l merită.

Idnn nu se simțea capabilă să se indigneze, așa că a zis primul lucru care i-a venit în minte.

— Chiar și aici trebuie să punem un paznic la ușă?

— Ar cam trebui, Majestatea Voastră, a răspuns Uri arătând cu degetul și a râs. Uite-l cum doarme lângă măciuca lui. Am trecut peste el.

Idnn și-a pus picioarele pe marginea patului care fusese al lui Marder.

— Ridică-te! Dorim să te vedem mai bine.

Uri i-a dat ascultare arătându-și trupul ca o nuia, nu mai înalt decât cel al lui Idnn.

— S-aprind o lumânare? Înfățișarea mea vă face plăcere?

— A răsărit soarele.

Undeva în străfundurile minții ei, Idnn s-a întrebat ce se întâmplase cu cămașa ei de noapte, dar și-a amintit că nu adusese niciuna.

— O să te vedem destul de bine într-un minut sau două, a zis regina apoi.

— La lumina zilei? Majestatea Voastră m-ar putea vedea doar cu greu.

Fitulul unei lumânări s-a aprins brusc.

— Pretinzi că ești Aelf?

Uri a făcut o plecăciune, întinzându-și mâinile în lateral și înclinându-și capul.

— Părul tău... e foarte frumos, dar trebuie să admitem că nu arată omenesc. Putem să-l atingem?

— Puteți să faceți mai mult, Majestatea Voastră.

— Nu are deloc greutate, a constatat Idnn.

— Foarte puțină, Majestatea Voastră, așa că flutură chiar și la cea mai mică adiere. Și eu sunt la fel.

— Și ochii tăi au ceva neobișnuit. Nu-ți place să te uiți la noi.

— Majestatea Voastră e regină.

Idnn a ridicat bărbia lui Uri cu un gest delicat.

— Regina îți poruncește s-o privești în ochi. N-o să fii pedepsită.

Uri și-a ridicat capul, iar Idnn a descoperit o pereche de ochi ca niște flăcări galbene.

— Ești ceea ce spui că ești.

Simțindu-se ușor amețită, Idnn s-a așezat din nou pe pat.

— Ați dori să-mi vedeți adevărata înfățișare, Majestatea Voastră? Am luat-o pe asta ca să nu vă înspăimânt.

— Nu ne-ar fi fost teamă, a zis Idnn hotărâtă. Dar s-ar putea trezi servitorii mei. E mai bine să rămâi așa cum ești.

— Nu se vor trezi, Majestatea Voastră, decât dacă vă doriți asta.

— Rămâi cum ești! Ce vrei de la noi?

— Un zâmbet.

— În regulă, s-a încruntat Idnn. O să-l primești când îl vei fi câștigat. Ce zici?

— Visul meu... a început Uri.

— N-am avut niciun vis. Altceva?

— Servitoarea voastră Uri a adus de asemenea un vis și lui Sir Able. Era despre Sticlă, o insulă pe care o cunosc bine. Dacă el va vrea să meargă din nou acolo, și cred că vrea, va trebui să rămână în Mythgarthr. Sper deci să-l conving să intre în serviciul soțului vostru și să rămână aici. Asta nu vă face plăcere?

— Ba da. Dacă e adevărat.

— Mulțumesc, Majestatea Voastră. Uri, servitoarea voastră, vrea de asemenea să vă prevină asupra unei persoane rău-intenționate, care dorește să ia viața soțului vostru regal. Majestatea Sa a fost înjunghiat. Ați fost prezentă la evenimentul acela nefericit.

— Vrei să spui că noi l-am rănit? Minți!

Uri s-a ghemuit, cu mâinile ridicate de parcă ar fi vrut să evite o lovitură.

— Servitoarea voastră vă afirmă nevinovăția! Am venit să vă spun numele...

Ceva (după aceea Idnn a încercat îndelung să-și dea seama ce anume fusese) i-a atras atenția reginei către ușa pavilionului ei; era deschisă, deși ar fi trebuit să fie legată strâns cu cinci cordoane aurite – o discrepanță care în momentul acela nu a interesat-o prea mult. Prin ea, profilat pe soarele care răsărea, a văzut un om înalt cu un toiag. Purta o mantie gri și o pălărie cu boruri largi și înainta spre ea.

Privirile li s-au întâlnit, iar ea s-a ridicat din pat, așa dezbrăcată cum era, și a rămas tremurând până când bărbatul necunoscut s-a apropiat de ea. Goală, a îngenuncheat și și-a pus fruntea pe covorul gros și aspru de pe podea.

— Ridică-te, fiica mea, i-a zis el.

Regina i-a dat ascultare cu gesturi încete, ezitante.

— Deschide-ți ochii!

— Mi-e frică, Tată!

— Crezi că trebuie să mori ca să-mi poți vedea chipul? Eu nu sunt Preaînaltul Zeu. Uită-te la mine!

A fost cel mai greu lucru pe care l-a avut Idnn de făcut în toată viața ei.

— Îmi recunoști vocea?

— E zvonul vântului, Tată. Nu știam că e glasul tău, însă l-am auzit de multe ori.

— Uită-te în ochiul meu. L-ai mai văzut?

— Da, Tată. Este sălașul soarelui.

— Iar eu sunt...

— ...Hoinarul, a continuat ea, iar genunchii au început să-i tremure atât de tare, încât părea gata să se prăbușească. Ești regele Overcinilor.

— Și trebuie să te temi atât de tare de mine?

— Da, Tată.

A început să râdă, iar vocea lui era un torent, râsul lui era ca un potop.

Bărbatul și-a pus mâna pe umărul ei, iar puterea s-a scurs din el, umplând-o pe Idnn.

— Chiar crezi, regină, că cei care mă supără mă pot vedea în acest fel?

— Nu, Tată, știu că nu.

— Atunci ce motiv ai să te temi? E cumva din cauza faptului că soțul tău e din stirpea lui Ymir?

— Da, Tată, din acest motiv și din multe altele.

— Și dintre ai mei s-au căsătorit cu Giganții Iernii și ai Noptii Lungi, regină Idnn. Iar ei cu cei din neamul nostru chiar de mai multe ori. Dacă te binecuvântează, o să mă servești? Binecuvântarea mea îți va aduce noroc toată viața.

Regina a înngenuncheat, deși nu în felul în care o făcuse Uri, ci cu chipul radiant ridicat spre el.

— Îți voi îndeplini orice poruncă voi putea, Tată, acum și întotdeauna. Cu sau fără binecuvântarea ta.

Iar el a binecuvântat-o, dându-i harul Cerrului și făgăduiala de a o primi la masa lui, ridicându-și mâna ca să o atingă pe cap și apoi atingându-i umărul drept și pe cel stâng cu toiagul.

— Ridică-te, regină Idnn. Vei avea mereu un loc alături de mine.

În picioare, regina a început să plângă atât de tare, încât nu mai putea vorbi.

— Am un prieten. Nu-l voi numi, fiindcă numele pe care îl are aici nu e cel cu care îl cunoaștem noi, Drakoritter. Are un dragon pe coif și o spirală pe scut.

Fără să se poată opri din plâns, Idnn a încuviințat din cap.

— L-am lăsat să se întoarcă pentru a-și recâștiga singura iubire adevărată. Ajută-l, regină Idnn.

Și-a strâns pleoapele în timp ce din ochi continuau să-i curgă lacrimile și a reușit cu greu să rostească limpede:

— Tată. Sunt sclava ta.

După ce și-a deschis ochii, a descoperit că era singură în pavilionul care îi aparținuse lui Marder. Gerda continua să doarmă la picioarele patului pliant. Nu mai rămăsese nici urmă de Hoinar. Iar Uri, Aelfa de Foc, era de negăsit. Însă lăsase în urmă lumânarea care ardea cu o flacără lungă și fumegândă.

Învelindu-se într-o pătură, Idnn s-a apropiat de ușă. Era închisă și legată cu cinci cordoane aurii. A desfăcut nodurile și a dat deoparte catifeaua colorată. Uns dormea în prag înarmat cu o bătă zdravănă. La câteva zeci de metri mai jos, pe o pantă acoperită de iarbă uscată și petice de zăpadă, dincolo de focurile stinse și de cei care dormeau ghemuiți în orice le putuse aduce un pic de căldură peste noapte, un pâlț de molizi tineri și de mesteceni albi se unduia în vântul răsăritului care a repetat – numai o dată – binecuvântarea pe care o primise.

Întorcându-se lângă pat, a smuls pătura de pe servitoarea ei.

— Trezește-te, Gerda. A răsărit soarele. Ajută-ne să ne îmbrăcăm înainte să intre Uns și Berthold în cort.

Vântul dimineții a pătruns în pavilion și a stins lumânarea.

* * *

Etela – curată, dar încă udă – se usca la focul din camera aflată în vârful turnului.

— Unde te duci?

— Înapoi în oraș, a informat-o Toug reușind doar cu greu să zâmbească.

— De ce?

— Ca să cumpăr niște lucruri. Lordul Thiazi ne-a dat câțiva bani, lui Sir Svon și mie. Nu prea mai e nimic prin castel.

— Vin și eu.

— Ba n-ai să vii!

— Ba da! Eu știu unde se găsesc toate, toată piața.

— Pune-ți hainele, a îndemnat-o Toug în timp ce-și potrivea cingătoarea de care era atârnat Sfărâmătorul de Săbii. Ce-o să zică cineva dacă intră și te vede dezgolită în felul ăsta?

— Nu intră. E chestia aia pe ușă.

— Zăvorul, a zis Toug ridicând pumnul, care îi aparținuse fierarului uriaș, și privindu-l cu neplăcere. Cum putea el să ducă o spadă la fel de lungă ca oiștea unui car? N-o să mai fie la locul lui multă vreme, fiindcă eu plec și e prea greu ca să-l poți mânui tu.

— Așteaptă-mă. Am să fiu gata foarte repede.

— Nu vii! Lordul Thiazi și lordul Beel au fost foarte clari: doar Sir Svon și cu mine.

— Vrei să-ți arăt cum poți căra cuțitul mare al stăpânului?

— Cum să știi tu una ca asta? a întrebat Toug, care luase arma de la locul ei și o sprijinise de pat.

— Fiindcă sunt deșteaptă. Uite!

Înainte ca el să o poată opri, fata i-a luat pumnul și s-a băgat sub unul dintre scaunele imense.

— Ce faci acolo? Să nu tai aia.

— Prea târziu. Ce ascuțit e!

— Știu. Eu m-am îngrijit de asta. Fii atentă!

— Chestia asta e destul de uzată, așa mi se pare. E destul de moale.

Etela a ieșit de sub scaun fluturând o fâșie îngustă de piele groasă.

— Acum așază-te pe podea ca să lucrez.

— Ce să lucrezi?

— Să-ți prind spada. O să vezi. Așază-te!

Toug i-a dat ascultare fără prea mult entuziasm.

— Nu prea am timp. Sir Svon probabil că mă așteaptă deja.

— Păi dacă pierdem atâta vreme vorbind.

Băiatul a simțit că fata umblă la catarama curelei care-i trecea peste umăr.

— Vezi? Ai asta ca să poți s-o faci mai scurtă sau mai lungă, iar spada are un inel aici, pe care stăpânul îl folosea ca să și-o lege de propria centură. Tu ai tăiat șiretul, îți aduci aminte?

— Desigur, a aprobat-o Toug.

— Ei bine, scaunele astea au curele mari dedesubt care țin pernele. Așa c-am tăiat o bucată de la margine și acum îți leg spada de cataramă.

— Și știi să faci noduri trainice, Etela?

— Pot *croșeta*! a exclamat Etela, după care a strâns nodul parcă special ca să se răzbune. Acum ridică-te!

El a ascultat-o, iar mâinile ei mici au făcut ultimele ajustări.

— Vezi, am fixat-o chiar pe spatele tău în așa fel încât mânerul să nu-ți stea în dreptul gâtului. Ridică mâna!

Toug a găsit imediat mânerul lung de os pe care avusese de gând să-l micșoreze. A tras de el, iar lama i-a ieșit din spate cu tot cu teacă până când aceasta din urmă a căzut pe podea.

— E grea, nu-i așa?

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce el și Svon înșeauau caii, și-a adus aminte de întrebarea Etelei și de răspunsul pe care îl dăduse și care, de fapt, fusese o minciună.

— Sir Svon.

— Ce e? a răspuns cavalerul privind spre el.

— Mă întrebam cât a durat până v-ați obișnuit să purtați zale.

— Nu m-am obișnuit, a zis scurt Svon sărind în șa de parcă sabia, coiful și zalele n-ar fi cântărit nimic.

— Nu?

— Nu încă. O simt mereu pe mine și mă bucur când pot s-o dau jos. Întreabă-l pe Sir Garvaon, a continuat Svon după care a făcut o pauză. Sunt bucuros și când o pun. Ți-e

teamă că nu vei putea încăleca cu spada aia de război de pe spatele tău? Atârn-o de mânerul șeii, ca pe scut. Mulți fac așa.

Piciorul stâng a lui Toug era deja în scară; cu mâinile prinse bine de șa, a reușit să încalece cu tot ceea ce avea pe el.

— Greutatea n-a fost chiar atât de mare, nu-i așa?

Toug l-a aprobat din cap. Svon și-a ridicat hățurile, iar Răsărit de Lună a tropăit pe pietrele curții pustii, dornic să plece.

— Știi ce e cu mult mai greu?

— Coiful? a întrebat Toug grăbindu-se să-și ajungă stăpânul din urmă.

— Nu. Punga asta cu bani. Baierile ei erau legate de centură; Svon a scuturat-o și din ea a răzbătut un clinchet melodios. Dacă îmi pierd coiful sau scutul, pot să continui și fără ele. Dar dacă dispare asta, nimeni nu va mai avea vreodată încredere în mine.

— Eu voi avea.

— Bine zis. Ca să-ți spun adevărul, oricum nu sunt prea mulți nici acum care să se încreadă în mine. Svon a râs și pentru câteva minute a călărit în liniște. Vine ducele Mar-der, așa a zis Sir Able.

— Nu-l cunosc.

— Eu da. Și el crede că mă știe pe mine. Mi-a fost suveran, dar n-a avut niciodată încredere în mine.

Au ieșit umăr la umăr pe poarta mărețului Utgard și și-au continuat drumul pe podul pe care Toug îl traversase pe jos cu o noapte înainte, apoi încă o dată cu o spadă de război pe umăr și cu Etela șontăcând după el.

— Devenim mai puternici după ce cărăm zalele și spa-dele, iar condițiile grele ne fac să fim curajoși. Nu există altă cale.

* * *

— Trebuie să-ți vorbesc, Mani.

Motanul a dat din cap și mi-a sărit în brațe.

— Vreau să-mi recapăt locul din coburul tău. Mă servești?

— Bineînțeles, am zis și, ca să-i dovedesc, l-am pus chiar eu acolo.

— Acum vorbește, dragă stăpâne. Sau vrei s-o fac eu?

— Aș vrea să-mi spui despre Camera Iubirii Pierdute pe care ai pomenit-o. Să-mi zici tot ce știi.

— N-am intrat în ea, a șovăit Mani privind în depărtare cu ochii săi de smarald. Cred că ți-am zis asta.

— Aș vrea să știu tot ce-ai auzit despre ea.

— Probabil că Ulfa știe mai multe, a zis încetișor Mani. Poate și Pouk. Ei au stat mai multă vreme în Utgard.

Gylf a mârâit ușor.

— Ei nu sunt aici, i-am zis eu, însă tu ești. Cum ai aflat despre ea?

— La început? De la Huld. Fiii Furiei nu iubesc. Presupun că toată lumea știe asta. E principala diferență dintre neamul lor și al vostru. Cu toții sunteți foarte mari. Ei sunt mai mari, dar voi sunteți deopotrivă mătăhăloși și zgomoțoși. Niciunii dintre voi nu gândiți prea mult, însă puteți vorbi. Ceea ce trebuie să admit că e un lucru bun.

— Spune-mi despre cameră.

Ultimul dintre asinii de povară era încărcat. Marder și Woddet încălecaseră deja, iar Uns și-a unit mâinile într-o scară pentru a o ajuta pe Idnn să urce pe cal.

— Iubirile pierdute trebuie să meargă și ele undeva, a zis Mani cu glas mai încet ca niciodată, mai degrabă lui însuși decât mie. Voi, oamenii, vă comportați de parcă lucrurile pierdute dispar. Noi, pisicile, nu facem așa. Eu am avut o casă care îmi plăcea, un locșor frumos în pădure și unul bun de vânat șoareci de câmp și iepuri. A trebuit să plec,

obligat de stăpâna mea. Și acum mă gândesc rar la astea. Dar ele sunt încă acolo.

Gylf s-a uitat în sus la mine, așteptând probabil să spun ceva, însă eu am tăcut.

— Casa n-a dispărut, a continuat Mani, asta dacă nu cumva a luat foc. Eu sunt cel care a plecat.

— Nu sunt sigur că înțeleg, i-am spus.

— Eu sunt ca iubirea, mi-a explicat Mani. În orice pisică e foarte multă dragoste. Nu toată lumea crede asta, dar e adevărat. Dependența și lingușeala nu sunt iubire.

— Eu îl iubesc pe Berthold Viteazul, i-am zis.

— Așa! Vezi? Acum să presupunem c-ai înceta s-o mai faci. Ai simți un fel de gol pe dinăuntru, nu-i așa?

— Presupun că da.

— Cu siguranță asta ai simți dacă-l iubești cu adevărat pe Berthold. Acela ar fi spațiul pe care îl ocupase până atunci dragostea. E ca atunci când pierzi un dinte. Dacă îți cade, îl arunci. E foarte probabil să nu-l mai vezi niciodată. Dar există pe undeva. S-ar putea să fie descoperit de un țăran care sapă pe câmp sau de o stăncuță care îl duce în cuibul ei.

Am ridicat din umeri, gânditor.

— Gylf, vrei să-mi aduci lancea?

— Și cu dragostea e la fel, doar că are tendința de a merge acolo unde e mai multă nevoie de ea. O pisică pierdută se îndreaptă spre apă, dacă poate.

— Nu știam asta.

Norr, care ascultase până atunci, mi-a umplut mintea cu imaginea unui ponei cu pete albe și maro, care urca deal după deal până ajungea la poalele munților.

— Așa că iubirile pierdute vin în Jotunland, acolo unde nu există dragoste sau, mă rog, e foarte puțină, cum ar fi cea a unei biete sclave a cărei pisică e singura ei prietenă. Oricum, asta e doar unul dintre locurile unde se duc iubirile pierdute.

Am luat lancea din gura lui Gylf și am încălecat, ridi-cându-mi ceva mai mult piciorul drept, ca să nu-l lovesc pe Mani.

— Rămân la păstrare în Camera Iubirii Pierdute din Utgard. Cei care au pierdut... mă rog, așa se zice. După cum ți-am povestit, eu n-am putut intra, dar cei care au pierdut o iubire s-ar putea s-o găsească acolo.

Mani a oftat și și-a afundat capul negru în coburul meu.

— Eu n-am pierdut nicio iubire. Sau dacă am făcut-o, nu-mi mai amintesc de ea. Probabil că de-aia n-am reușit să intru.

Călărind singur, destul de departe în fața celorlalți, înconjurat de câmpuri pustii și de păduri din toate părțile, mă întrebam dacă ușa aceea se va deschide pentru mine.

* * *

— Acolo, a zis Toug indicând cu mâna. Acela e locul unde făceau târnăcoape, lopeți și alte unelte.

În timp ce vorbea, a auzit vocile groase și aspre ale uriașilor. Un moment mai târziu, unul dintre ei a apărut de după colțul casei. Ducea cu el o sapă, dar avea și o spadă lungă ca acelea cu care luptaseră Skoel și Bitergarm. Svon și Toug și-au îndemnat caii în direcția aceea, dar uriașul le-a barat calea cu sapa.

— STOP!

— Suntem aici din porunca regelui, a exclamat Svon. Ne oprești pe propriul risc.

— Regele a murit.

— Asta e o minciună.

Uriașul și-a ridicat sapa.

Svon și-a înfipt pintenii în pântecul calului său și a trecut pe lângă uriaș, galopând spre forjă. Toug a izbucnit în râs.

— Și tu? Cine ești tu?

Toug și-a luat scutul de la șa și i-a arătat grifonul alb pictat pe el.

— Ești unul dintre cavalerii ăia străini.

— De vreme ce așa crezi, o să fiu cavaler pentru tine. Mă ataci?

— Acu' o lună am omorât vreo zece mai buni decât tine.

— Atunci ne luptăm așa cum suntem și unde stăm. Doar eu cu tine, a zis Toug și, ridicându-se în scări, a strigat cât a putut de tare. Lăsați arcul, Sir Svon.

Uriașul s-a întors ca să se uite. Toug și-a îndemnat calul, la fel ca Svon. Spada de război, scoasă cu o singură mână, dar mânuită cu amândouă, l-a lovit pe uriaș sub coaste. Purtată de forța lui Toug și de avântul lui Laemphalt, lama s-a înfipt până la gardă și s-a smuls din mâinile scutierului.

Toug l-a lăsat pe Laemphalt să-și domolească pașii. Sabia celui alt zăcea pe drum, iar uriașul care o mânuiise îngenunchease, încovoiat deasupra unei bălți de sânge. Toug a încercat să înțeleagă dacă Fiul Furiei încerca să scoată lama care îl spintecase sau pur și simplu încerca să-și aline durerea.

Uriașul a căzut, iar Toug l-a dus pe Laemphalt până când sângele de pe drum a ajuns să-i scalde copitele, a descălecat și, pășind prin balta de sânge care-i ajungea până la glezne, și-a eliberat spada de război și a șters-o tacticos cu o bucată de pânză sfâșiată din cămașa gigantului.

De cealaltă parte a forței se desfășura o licitație la care participau vreo douăzeci de uriași, unii dintre ei cunoscuți lui Toug. A privit timp de cinci minute ofertele care se succedau, apoi, observând o ușă deschisă și niște chipuri uscățive în umbrele de dincolo de ea, s-a îndreptat cu Laemphalt în direcția aceea. A trecut printre doi uriași și a intrat în casă.

— Un cal, a zis unul dintre sclavii orbi de la forjă. E un cal aici.

— Eu îl călăresc, i-a zis Toug. Vă e frică să nu vă murdărim podeaua?

— O să curăț eu, a intervenit o femeie în vârstă, care a venit lângă Laemphalt și l-a prins de cureaua șei. Cine sunteți?

Toug i-a explicat și, curând, cei trei bărbați musculoși și orbi și cele două femei se adunaseră în jurul lui. Și-a dres glasul, după care a întrebat:

— Vrea careva să meargă înapoi în Celidon?

— Hai, las-o baltă!

— Să nu mai fim sclavi?

— Ce vrei să zici?

— Da!

— E o capcană.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de unul dintre fierarii orbi, așa că Toug i s-a adresat lui.

— Nu e nicio capcană, Vil, dar s-ar putea să fie destul de greu. Ca să fiu sincer, chiar cred că n-o să fie simplu. Dar probabil că se poate face. O să încercăm, dacă ne ajutați.

— Trebuie să ne vândă și pe noi, după ce se termină totul, a intervenit unul dintre ceilalți bărbați. Stăpânul a murit.

— Eu l-am ucis, a recunoscut Toug. Am fost nevoit s-o fac pentru că voia să ne ucidă pe Etela și pe mine.

— Tu ai luat-o? a întrebat Vil.

— Mama ei crede că Etela e acum în castel, a zis una dintre femei.

— Așa e. Eu am luat-o aseară, iar stăpânul vostru a încercat să ne oprească, a răspuns. Toug și a tras adânc aer în piept. Ascultați-mă bine, fiindcă n-o să facem nimic împotriva voinței voastre. Regele, regele Gilling, poate să ia sclavi oricând dorește. Asta e legea. El...

— Aici erai! s-a auzit vocea lui Svon care a venit din altă încăpere, cu scutul pe umăr și cu spada scoasă din teacă.

— Am crezut că sunteți la licitația de afară, a zis Toug.

— Schildstarr are grijă de ea. Noi trebuia doar să-l supraveghem, nu-ți mai amintești?

Toug își amintea.

— L-am urmărit și își joacă rolul pe cât de bine se poate cumpărând o mulțime de unelte și utilajele cu ajutorul cărora sunt produse. Am venit aici ca să te ajut pe tine...

— Cred că-i în regulă, a rostit Toug încetișor. Le-am spus că eu l-am omorât pe stăpânul lor.

— Dar astăzi... te-a ajutat o anumită persoană? Mai înainte, vreau să spun...

Toug a clătinat din cap.

— Te voi învăța să lupți cu lancea și o să te facem cavalier cât de repede se poate. S-ar putea s-o faci însuși regele.

Împietrit, Toug nu a reușit să spună nimic.

— Am crezut c-o să mă urmărească. Am sperat s-o faci. Când am constatat că a rămas pe loc, m-am întors ca să-l surprind. Am părăsit drumul ca să nu mă întâlnesc cu vreun altul.

— Desigur, l-a aprobat Toug.

— Când m-am întors însă... știi foarte bine ce-am găsit. Iar tu nu mai erai acolo. Svon s-a îndreptat de spate mai mult ca niciodată și și-a înțepenit umerii. Știu că lucrul pe care urmează să-l spun e jignitor și dacă vei hotărî să mă provoci la duel după ce vei deveni cavalier, voi accepta, dar trebuie să-ți spun c-am crezut că te-ai întors în Utgard.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, a protestat Toug. Poate c-aș fi fugit dacă m-aș fi gândit la asta, nu știu. Însă nu reușeam să mă gândesc decât la faptul că trebuie să vă găsesc și mi-am zis că trebuie să fiți pe aici pe undeva.

De undeva din umbră a apărut o femeie sfrijită îmbrăcată în zdrențe negre, condusă de o fată mai mică, cu păr plutitor, care a zis:

— Nu uita, stăpâne.

— Baki? a exclamat Toug fără să încerce să-ți ascundă surpriza. Ea e mama Etelei?

— Într-adevăr, stăpâne.

— Nu știam că e atât de înaltă.

— Vino aici, i s-a adresat Svon lui Baki. Ești sclavă? Straiile tale asta par să spună.

— Într-adevăr, sunt, domnule cavaler.

— Fără îndoială că ăsta-i motivul pentru care îi spui „stăpâne” scutierului meu. E un om liber și probabil că toți cei ca el îți par stăpâni.

— Sunt sclava lui, domnule cavaler. De-aia îi spun „stăpâne”.

— Am văzut o mulțime de sclavi de când am venit aici, femeile fiind cele mai multe. Uneori, Utgardul pare locuit doar de ele. Niciuna nu este însă la fel de frumoasă ca tine.

— Ai grijă, domnule cavaler.

Mama Etelei îi apucase mâna lui Toug, care putea citi o întrebare în ochii ei întunecați.

— E la castel, a șoptit Toug. A fost foarte cuminte, iar eu n-am atins-o. Nimeni n-a rănit-o.

— Ați zis c-am putea fi eliberați, a intervenit unul dintre bărbați.

— Ascultați-mă cu toții, și-a ridicat Svon vocea. Vorbesc în numele regelui. Din momentul ăsta, aparțineți Maies-tății Sale, regele Gilling, cu toții, în afară de fata asta, care este a scutierului meu. Vă luăm de aici și mergem către piață.

Imediat s-au auzit voci care protestau.

— Nu ca să vă vindem! Trebuie să cumpărăm mâncare ca să avem cu ce vă hrăni după ce vă ducem în Utgard, iar eu am banii necesari. Trebuie să iau saci de porumb și coșuri de legume – napi sau orice altceva se vinde acolo. O să cumpărăm și carne și probabil animale vii pe care să le mânăm. Voi veți căra proviziile și ne veți ajuta cu animalele. Ceea ce vreau să spun este că acum aveți un alt stăpân, regele, pe care îl reprezintă eu. Dacă sunteți ascultători și loiali, o să avem grijă de voi. În caz contrar, n-am de gând să vă bat sau să vă asupresc. Regele Gilling vrea sclavi buni și sunt o mulțime pe-aici prin preajmă. Urmați-mă!

— Soarele e puternic, a șoptit Baki trăgându-l pe Toug de mânecă.

— Înțeleg, a asigurat-o el.

— Mi-e teamă că se va rățăci.

— O să am eu grijă de ea, a zis una dintre femei.

— N-ar fi oare mai bine să călărească în spatele tău, stăpâne? E foarte slabă. Nu cântărește cine știe ce.

— Lasă-mă să mă sprijin de brațul tău, a intervenit și mama Etelei.

— Nu cred că sunt îndeajuns de puternică, a clătinat Baki din cap după care a îndemnat-o pe una dintre sclave: Pune un genunchi jos și las-o să pășească pe celălalt.

A fost mai simplu decât se aștepta Toug; mama Etelei a ajuns imediat în spatele lui, cu fusta ridicată până aproape de șolduri și cu mâinile îngrozitor de slabe fixate în jurul taliei lui.

— Restul o să iasă printr-o fereastră din partea cealaltă a casei, stăpâne. Așa a intrat cavalerul, iar calul său e legat acolo.

— Venim și noi, i-a zis Toug, apoi i-a dat pinteni lui Laemphalt în semn că sunt gata de plecare.

— E o fecioară Aelfă, i-a șoptit mama Etelei lui Toug în ureche în timp ce treceau împreună de cadrul ușii.

— Știu. Dar tu cum ți-ai dat seama?

Nu s-a auzit niciun răspuns.

Au fost opriți o singură dată în timp ce mergeau prin oraș, dar Svon a strigat cu putere că sunt în slujba regelui Gilling, iar uriașii care le blocaseră calea s-au dat deoparte mormăind.

În momentul în care au găsit-o, piața s-a dovedit mai mare și mai săracă decât se așteptase Toug, tarabele și țarcurile fiind populate aproape doar cu oameni. După câteva cercetări și multă tocmeală, au cumpărat o căruță imensă, foarte trainică și aproape nouă, împreună cu patru boi. Pe

urmă, Svon a început să cumpere tot felul de alimente pe care sclavii le încărcau în car.

O mână mică s-a cuibărit în cea a lui Toug.

— Plătește mult prea mult.

— Ce cauți aici? a întrebat scutierul după o clipă de mirare.

— Ți-am zis că vin și eu. Mi-a fost frică să nu dați de belea și s-aveți nevoie de ajutor. M-am prins c-o să fiți aici, fiindcă mi-ai zis despre mâncare, așa c-am venit și eu.

Clătinând din cap, Toug a ridicat-o pe Etela și a pus-o pe un butoi.

— Știi că n-ar fi trebuit să pleci din castel. Ți-am zis! Ai fost rea!

— Dacă sunt rea atunci când te ajut, ei bine, asta e situația. Nu sunt chiar atât de mică precum crezi. Dă-mi mâna.

Toug a ascultat-o, iar ea i-a pus-o pe sânul ei.

— Simți? Mama zice că se va mări foarte curând.

În pofida bunelor sale intenții, ceva se agita groaznic în interiorul lui Toug.

— Am dormit împreună și nu m-ai atins, deși eu îmi doream s-o faci. Voiam să mă ții în brațe și poate să ne sărutăm.

— Cred c-ar trebui să așteptăm până... Toug s-a oprit cu glasul găuit.

Cineva, un uriaș cu colți, arăta spre el și-l striga pe Svon. S-a întors și a început să meargă către ei cu mâinile depărtate.

Pe urmă a căzut. Spada lui Svon lovise prea repede pentru ca Toug să poată vedea mișcarea, dar jumătate din lamă era murdară de sânge.

Uriașii au început să se vânzolească prin noroiul gros din piață urlând, împingându-se unii pe alții și arătând spre Toug.

— Plecăm! a strigat Svon. Sclavii să se urce în căruță, cu toții. Femeilor, una dintre voi să ia hăturile!

Etela nu mai era la locul ei. Toug și-a tras spada de război și a retezat două degete ale unei mâini imense care căuta să-l apuce. A ajuns în șaua lui Laemphalt fără să se gândească. Un bici lung a pocnit, scoțând un sunet ca o lance care se rupe și le-a văzut pe Etela și pe mama ei pe capra căruței. Un uriaș cu sabia trasă s-a așezat în fața boilor, apucându-l pe unul de coarne. Biciul i-a trecut peste față, iar el s-a tras înapoi împleticindu-se. Toug s-a năpustit spre el și spada de război și-a făcut iarăși teacă din carnea de uriaș.

Apoi a urmat un haos total: o mulțime de giganți au ieșit din casele din jurul pieței; Svon și-a croit drum folosindu-se de calul și de spada sa, dar și de un curaj nebunesc; tarabele au început să se răstoarne, coșurile au dat pe-afară împrăștiind pe pământ tot felul de rădăcini. Unii sclavi au luat-o la fugă înfricoșați în timp ce alții s-au urcat în căruță.

— *Vânzdoage și manticore! Vânzdoage și manticore!*

Căruța părea să fie mânată de un demon al cărui bici suierător a mușcat de atâtea ori din carnea boilor, încât le-a transmis și lor nebunia cu care striga, așa încât animalele nu mai trăgeau căruța, ci atacau cu coarnele în pământ și sforăind, fiind gata-gata să-l dărâme și pe Svon.

Poarta mare a castelului se vedea deja în momentul în care căruța și-a pierdut o roată. Schildstarr și tovarășii săi i-au salvat pentru o vreme, respingându-i pe semenii lor cu strigăte și cu sulite, dar imediat a apărut Garvaon, care a trecut peste podul arcuit însoțit de un grup de arcași și de soldați, cu chipurile albite de frică.

Această priveliște i-a înfuriat și mai tare pe uriași. Toug, care credea că se luptase de multe ori și din greu, a constatat că nu avea habar ce înseamnă să iei parte la o bătălie, să tai și să înjunghii, și să-ți moară armăsarul iubit sub tine; să lupți pe jos, în timp ce brațul care ar fi trebuit să-ți poarte scutul atârna neputincios și să rămâi fără voce, secătuit de puteri

și incapabil să te gândești la altceva decât la faptul că Etela era și ea pe undeva în nebunia aceea.

Genunchiul din fața lui era mai sus decât propria talie. A lovit cu Sfărâmătorul de Săbii cât de tare a putut și, văzând că uriașul nu cade, și-a apucat buzduganul cu ambele mâini și a mai izbit o dată, deși durerea și zăngănitul propriilor oase sfărâmate aproape că-l orbeau de durere.

— La castel!

Svon îl apucase de braț; durerea devenise insuportabilă.

— Haide!

— Etela! a strigat Toug, dar Svon nu-l asculta, iar cuvintele scutierului au fost de neînțeles chiar și pentru stăpânul lui.

S-a auzit șuieratul unei săgeți, urmat de multe altele. Deasupra strigătelor și a clinchetelor armelor încrucișate s-a auzit o voce limpede:

— Suntem regina voastră. Ascultați-ne cu toții! Opriti-vă! Vă ordonăm! Noi, regina Idnn.

— *O curvă!*

Insulta a adus un alt șuierat de săgeată, care a produs un urlat atât de puternic, încât a părut că vine din zidul castelului, de parcă toate pietrele și-ar fi unit glasul.

S-a instalat tăcerea, una întreruptă doar de câteva șoapte. Privind în sus, Toug a văzut un cal sur deasupra mării porți din Utgard. O iapă care frământa aerul și ale cărei hățuri erau ținute de un cavaler ce mânua un arc. În spatele lui stătea o femeie care purta o fustă de călărie; deși se profilau pe soarele puternic, Toug i-a recunoscut.

— Din autoritatea regelui Gilling vă ordon să vă opriți! Îl văd acolo pe servitorul de încredere al regelui meu, viteazul Schildstarr?

— Da, a urlat uriașul.

— Fă din nou ordine, Schildstarr! Ascultați-ne, Fii ai Furiei! Cel care-l lovește pe Schildstarr se ridică împotriva noastră, și cel care ni se opune nouă îl atacă pe rege.

Când Toug și Svon, cu Etela între ei, au trecut grăbiți prin Poarta Mare, au văzut corpul enorm al unui uriaș întins pe noroiul din curtea interioară. Toug nu s-a oprit ca să se uite, deși era oarecum surprins. Fără coroană, îmbrăcat doar în niște bandaje pătate de sânge, lipsit de orice însemn, nu i-a atras în mod deosebit atenția până când n-a auzit șoapta respectuoasă a lui Svon.

— *Acesta a fost regele Gilling.*

Capitolul 21

UN TÂRG CU THIAZI

— Ești tânăr și sănătos, am zis eu, după care am făcut o pauză ca să examinez fața rănită întoarsă spre podea, cu falca înțepenită. O să se vindece. Osul se va suda. Într-un an, sau poate în trei, va fi mai ușor de uitat decât cicatricea urâtă de pe obraz.

Mani stătea nemișcat, cu excepția cozii care-i tremura, se arcuia și se îndrepta din nou. Am simțit că și motanul îl aștepta pe Toug să vorbească, dar scutierul se încăpățâna să rămână tăcut.

— Oasele sfărâmate n-au ieșit prin piele, am observat eu. Uneori, așa se întâmplă și e tare rău. Din păcate, adesea e fatal. Când nu ies, fractura se vindecă aproape întotdeauna.

Am trecut un alt bandaj pe după umărul lui Toug, trăgându-l puternic și înnodându-l foarte strâns.

— Nu poate să moară. Nu muri, Toug! s-a tânguit Etela.

— Ne auzi?

Încetîșor, Toug ne-a făcut semn că da.

— Bun. Trebuie să înțelegi sensul tuturor bandajelor ăstora. De ce te bandajez, atâta vreme cât nu sângerezi.

— Înțelege! a strigat Etela.

Am clătinat din cap. Am decis că era o copilă în pragul feminității și m-am întrebat dacă Toug știa asta sau dacă măcar înțelegea ceea ce povestește.

— Sângerarea nu e nici severă și nici prea serioasă, a intervenit Mani. Sunt doar ulceratii ale pielii și câteva sfâșieri ale rănilor vechi, fiindcă bandajele au fost smulse.

— Pisicile nu pot vorbi! a strigat Etela.

— De fapt vorbește cavalerul, a zis Mani încetișor. El poate să-și împrumute vocea.

— Nu te cred, a sărit Etela în picioare.

— Va trebui s-o faci, i-a zis Mani. Pisicile nu pot vorbi.

Am privit buzele lui Toug în speranța că voi zări un surâs.

— Mani are dreptate, am zis. Alifia n-ar fi de ajuns nici dacă rana sângerândă ar fi singura problemă. Probabil ne-ar trebui și un tampon ca să oprim sângele. Toate bandajele astea, dar și atelele, sunt menite să țină capetele osului frânt într-un singur loc. Dacă se mișcă, nu se vor vindeca, sau nu se vor prinde corect. Hai să le lăsăm așa cum sunt și să nu presupunem că sunt vindecate doar pentru că durerea nu mai e la fel de puternică. Cum e luna, Mani?

— Aproape a apus.

— Să mergem, Toug, am decis eu. S-o lăsăm să se întoarcă și să plece încă o dată. Pe urmă vom vedea.

În ochii femeii stranii, căreia Etela îi spunea „mămica”, vedeam lumina lunii; m-am întrebat dacă irisurile ei vor fi la fel când luna va fi plină și m-am trezit sperând că n-o să-i văd niciodată la lumina lunii.

— Nu poate să lupte, nu-i așa? a întrebat Etela. O să vină aici după noi, dar Toug nu se poate lupta cu ei.

— Ba poate, am zis eu cu grijă. Nu se poate apăra cu brațul stâng. Nici nu poate ridica un scut sau să atace cu spada aia mare pe care a folosit-o azi. E deja cavaler, doar că n-a fost încă investit cu rangul ăsta, dar chiar și așa cei ca el luptă în pofida rănilor pe care le-au căpătat. Toug ar putea s-o facă.

Aproape imperceptibil, scutierul lui Svon m-a aprobat din cap.

— De pildă, dacă tu și mămica ta ați fi amenințate. S-ar putea să creadă că nu-i în stare. Dar când spadele vor ieși din teacă, va fi cu totul altceva.

Spre surprinderea mea, Gylf a lins mâna lui Toug.

— Se știe că regele a murit, a continuat Etela deznădăduită, și se vor năpusti spre noi, prea mulți ca să ne putem lupta cu ei. Prea mulți pur și simplu. Iar noi vom striga și vom fugi ca să ne ascundem. Doar că ne vor găsi și ne vor ucide unul câte unul.

— Prea mulți pentru mine, Sir Svon și Sir Garvaon, Etela, a zis stins Toug ridicându-și capul. Poate prea mulți și pentru Schildstarr. Dar nu îndeajuns de mulți pentru Sir Able. Vei vedea.

— Bine zis! a exclamat Mani.

— Îmi doresc însă ca Baki să fi fost aici, a urmat Toug, apoi vocea i s-a stins brusc. Aș vrea să-i spun ceva, a șoptit el.

— Mai bine că nu e, m-am dat eu în spate. Ar fi mai nimerit să te gândești la ceea ce vrei să-i spui înainte de-a o face.

— Nu, știu sigur ce vreau să spun. E simplu. Vreau să te rog să rămâi aici, cu noi. Baki vrea să pleci undeva și să te lupți cu cineva.

— Aelfrice, i-am sugerat eu cuvintele. Garsecg.

— Dar ești aici și avem cu toții nevoie de tine. Dacă pleci, vom muri.

— N-aveți niciunul dreptate, am zis așezându-mă pe marginea unui scaun. Ești prea pesimist, la fel și fata asta.

— Etela, domnule!

Am clătinat din cap zâmbindu-i.

— Etela... Nu vă învinuiesc pe niciunul, dar să știți că nu aveți dreptate.

În momentul acela, femeia stranie care asistase tăcută la dialogul nostru a intervenit pentru prima dată.

— Eu nu voi fugi și nici nu mă voi ascunde.

— Corect, am aprobat-o. Ați fost sclavi aici. De ce n-ați fi sclavi încă o dată? Fiii Furiei ne vor omorî pe Sir Garvaon, Sir Svon și pe mine... dacă vor putea. E posibil să ne omoare soldații și arcașii sau, cel puțin, pe majoritatea lor. S-ar putea să-l sfârșească și pe Toug, pe scutierul lui Sir Garvaon, pe lorzii Thiazi și Beel. Dar de ce să omoare sclavi? Ei sunt pradă, nu dușmani.

— Nici eu nu sunt dușman, a remarcat Mani, sau cel puțin sunt convins că nu vor crede asta. Presupui c-o vor ucide pe regina Idnn?

Am clătinat negativ din cap.

— Așa mă gândeam și eu, a presupus Mani înclinându-și capul într-o parte. Voi face ce voi putea pentru ea și mă voi asigura că și ea mă va ajuta pe cât posibil. O să ne descurcăm. Ea va dori să-l salveze și pe tatăl ei și poate că, împreună, vom reuși.

Le-am zâmbit motanului și Etelei.

— Așa că vezi tu, Toug, Gylf și cu mine suntem singurii de față care ne aflăm într-un pericol adevărat, așa că doar noi trebuie să ne facem griji.

Mârâitul câinelui a răsunat gros și foarte puternic.

— Zice că *ei* sunt în pericol din cauza *lui*, am tradus eu, și fără îndoială că are dreptate.

— Pot să-l mângâi? m-a întrebat Etela.

— Doar dacă nu-și mișcă botul.

Gylf n-a făcut-o.

— Să trecem acum la celelalte lucruri pe care le-ați spus tu și Toug. El vrea s-o anunțe pe Baki că nu se va mai ține de promisiunea de-a mă convinge pe mine să merg în Aelfrice. E sigur că e nevoie de mine aici ca să vă apăr pe tine și pe mămica ta.

— Și pe mine, a șoptit Toug.

L-am ignorat.

— N-are dreptate, fiindcă n-are niciun motiv să creadă că nu va putea să își onoreze promisiunile. Nu mă voi duce

în Aelfrice sau oriunde altundeva atâta vreme cât aveți nevoie de mine. Vă dau cuvântul meu.

Etela mi-a zâmbit și mi-a mulțumit, dar nici mama ei și nici Toug nu mi-au dat vreun semn că mă auziseră.

— Eu vreau să merg în Aelfrice și...

Ușa de stejar (una dintre cele cinci construite din soiuri diferite de lemn) s-a deschis, iar Thiazi a intrat în camera mea.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră, i-am zis eu rîdîndu-mă. Camera asta nu era încuiată și ne-am gândit că e un loc nimerit să vă așteptăm.

— Probabil crezi c-am lăsat-o deschisă pentru ca oaspeții mei să mă aștepte confortabil, a zâmbit Thiazi, așezându-se apoi pe cel mai mare dintre scaune.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva, Înălțimea Voastră, am scuturat eu din cap. Doar că, atâta vreme cât ușa de la camera dumneavoastră era închisă, m-am gândit că nu veți avea nimic împotriva să-l bandajez pe Toug aici, mai ales că n-am făcut nicio stricăciune.

— O țin descuiată din trufie. Încrederea mea că nimeni din Utgard nu va fi atât de îndrăzneț, încât să intre aici neinvitat m-a făcut să n-o încui. Sclavele astea două, a urmat Thiazi arătînd spre Etela și spre mama ei, probabil că nu știu nimic despre mine. Dar chiar și așa, n-ar fi avut de unde să afle că apartamentul ăsta e al meu dacă nu le-ați fi spus voi. Așa e?

— Nu, Înălțimea Voastră. Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să explic Înălțimii Voastre de ce le-am vrut alături de mine când am vorbit, dar de fapt îmi doream să-l pansez pe Toug. Asta era cu mult mai urgent.

— Da, dar acum ai terminat, a subliniat Thiazi.

— Așa e, Înălțimea Voastră. Fata asta e Etela, am zis eu întorcîndu-mă spre Toug. Așa este?

— Da, domnule, a strigat Etela.

— Iar femeia asta e mama ei. Cred că-i știu numele, dar ar fi mai bine să se prezinte ea însăși.

Mama Etelei părea că nu m-a auzit.

— Nu prea vorbește. Uneori vorbește cu mine, dar nu întotdeauna, a intervenit Etela.

Thiazi a unit între ele vârfurile degetelor de la cele două mâini și a zâmbit de deasupra lor.

— O femeie exemplară.

— E mult spus, am intervenit eu. Arta domniei voastre e faimoasă. Regele Gilling era foarte aproape de moarte, dar cu toate astea ați fost cât pe ce să-l salvați.

Privirea lui Thiazi s-a întunecat.

— N-am putut discerne identitatea asasinului, asta recunosc.

— Dar nu vorbeam despre asta.

— E apărat de o vrajă. Nu poate exista altă explicație. L-am protejat pe regele nostru, dar și-a părăsit patul...

Turnul format de degete a dispărut, iar mâinile imense s-au încleștat una de alta.

— A auzit-o pe femeia aia și s-a grăbit să se ridice din pat.

— Toug crede că situația noastră e gravă, nu-i așa?

Scutierul și-a ridicat capul.

— Cred că da. Ei ne urăsc. Nu știu exact ce-am făcut, dar asta e situația.

— Fiii Furiei sunt descendenții Giganților Iernii și ai Noptii Lungi, care au părăsit Cerrul, i-am zis eu. Cei care i-au forțat să plece sunt Overcinii.

— Mythgarthr a fost făcut din trupul și sângele lui Ymir, m-a completat Thiazi. E al nostru de drept.

Mani a ridicat laba, semnalizând că vrea să spună ceva important.

— Domnilor, domnilor! Sper că vă dați seama că gălceava asta nu e în interesul niciuneia dintre părți.

— Giganții Iernii și ai Noptii Lungi, am zis eu pe un ton egal, iau tot ceea ce pot prin forță și încearcă să păstreze. Fiii Furiei se comportă exact la fel.

— Vrei să te cerți cu mine, a bombănit Thiazi.

— Ba deloc, am zâmbit eu. Toug ne-a amintit de vrajba noastră străveche. Suntem de acord s-o trecem cu vederea? Măcar pentru moment?

Thiazi a început să vorbească, însă eu am tăcut.

— Toug crede că mii de Fii ai Furiei se vor năpusti în Utgard, îi vor măcelări pe toți cei dinăuntru și vor da foc castelului.

— Dar e din piatră, m-a atenționat Etela, trăgându-mă de mânecă.

— Așa-i. Probabil că nu se va întâmpla asta. Cei care își doresc un alt rege i-au atacat pe Sir Svon și pe Toug, deși forța lor militară consta doar din șapte sclavi, dintre care trei femei și un copil, și ei înșiși. Toți au luptat bărbătește, din ce-am văzut. Schildstarr și câțiva tovarăși li s-au alăturat, iar gloata nu i-a putut birui. Erau sute împotriva unui singur cavaler, a unui scutier și a câtorva sclavi. Mai erau doisprezece sau paisprezece dintre ai lor. Sir Garvaon a intervenit cu câțiva soldați, dar erau prea puțini împotriva sutelor de uriași care voiau să-l detroneze pe regele Gilling.

— Mai puțin de cincizeci, m-a contrazis mama Etelei.

— Bine, dar chiar și așa nu-i puteam împiedica pe cei cincizeci să ajungă la poartă. Regina Idnn a cerut pace, după care s-au arătat și ei dornici să ajungem la o înțelegere. Oricine crede însă că mâine ei vor merge la muncă nu știe nimic despre război.

— Eu nici n-am zis c-aș ști, a declarat Toug încetișor.

— Ai luptat până la epuizare, i-am zis eu, și ai fost rănit. Chestiunile astea te-au făcut să gândești într-un anumit fel. Trebuie să-ți dai seama de asta.

— Regina Idnn te-a convins să te întorci?

— Indirect, eu am făcut-o, a intervenit Mani cu o voce mieroasă. Eu am motivat-o pe stăpâna mea, iar ea, pe Sir Able.

— Cred că înțeleg, a bombănit Toug.

— Înseamnă că nu trebuie să mai vorbim despre asta, am completat eu.

— Nu voi încerca să vă trădez taina, s-a încruntat Thiazi. Aș putea s-o fac foarte ușor, oricând aș considera că-mi este de folos. Sunt de acord că ne-ai spus ceea ce nu se va întâmpla. Dar ce se va întâmpla de fapt?

— Vei pretinde tronul pentru tine?

Thiazi a zâmbit amar.

— Mă veți susține dacă o voi face?

— Asta depinde.

— N-am asemenea ambiții. E o postură destul de periculoasă, iar eu nu sunt prea popular.

— Cineva îl va pretinde totuși, popular sau nu, măcar eligibil. Probabil nu va fi unul dintre cei care au plănuit atacul.

— Primul a fost omorât, a zis Toug.

— Atunci am dreptate! am exclamat eu întinzându-mi mâinile. E altcineva. Dacă avem noroc, nu se va afișa înaintea sa vină Înălțimea Sa ducele Marder. Dacă nu avem, postura noastră va fi mai dificilă. În orice caz, îi vom oferi prietenia noastră și a regelui nostru și-i vom cere să ne permită să părăsim Jotunland în pace. De vreme ce va avea doar de câștigat și nimic de pierdut, cred că așa se va întâmpla.

— Și de mine ce se va alege? a întrebat Thiazi.

— Îl vei servi pe noul rege cu loialitate și pricepere, la fel cum l-ai servit și pe regele Gilling.

— S-ar putea să aibă de reglat unele lucruri...

— Dacă are, n-o să le regleze, deși s-ar putea să creadă c-o face. Orice rege are nevoie de un vrăjitor, de cineva care să poarte responsabilitatea deciziilor nepopulare. Tu ești persoana ideală. Se va întreba de ce să nu te folosească,

cel puțin pentru o vreme, și probabil se va felicita pentru inteligența lui.

— Iar eu te felicit pentru istețimea ta, Sir Able. Speculațiile pe care le faci sună extrem de plauzibil.

— Asta pentru că și sunt. Am câștigat cumva o favoare?

— Mai multe, dacă le vrei, a încuviințat Thiazi.

— Grozav. Am nevoie de trei. În primul rând, sclavii...

— Vrei să-i ceri pentru tine? Sau pentru regina ta? Va trebui să vorbești cu Sir Svon, de-acum...

— I-ați împărțit deja în grupuri? a întrebat Toug.

— Erai rănit și prezența ta nu ni s-a părut necesară, l-a informat Thiazi. Te-am reprezentat eu.

Scutierul a dat să spună ceva, dar uriașul l-a redus la tăcere cu un gest.

— Mai întâi ar trebui să știi că n-au mai fost decât șase de împărțit, fiindcă unul a murit în luptă. Altul are un braț rupt. Sir Svon a ales primul, cred că-ți amintești că așa era învoiala.

Toug a făcut semn că da și a rămas tăcut.

— L-a ales pe cel sănătos, normal. Eu, acționând în numele tău, l-am luat pe celălalt bărbat. Îl cheamă Vil, a continuat el ignorând oftatul Etelei. E puternic și iscusit, din câte am înțeles. Când i se va vindeca brațul, va fi valoros. Sir Svon a ales-o apoi pe una dintre femei, nu pe asta. Știind că ți-e dragă copila asta, am ales-o eu pe ea.

— Dar eram deja a lui! a exclamat Etela.

— Nu, nu erai, a clătinat din cap Thiazi, dar acum ești. Sir Svon a luat-o pe cealaltă sclavă, ceea ce e de înțeles, iar mie mi-a rămas doar mama ta pentru scutier. Deci, tu și mama ta îi aparțineți lui, împreună cu fierarul Vil.

— E bine, a îngăimat Toug. Eu... eu nu prea te-am plăcut la început. Îmi dau seama că am greșit.

— N-ai reușit să mă înțelegi, l-a consolatat Thiazi, la fel cum nici acum nu mă poți cunoaște. Eu îmi fac întotdeauna datoria, după cum cred mai potrivit. Vrei să-i dai un sclav

lui Sir Able? Dacă o faci, Sir Svon cu siguranță îi va oferi reginei unul de-ai lui. Sau poate pe toți, asta va trebui să vedem.

— Nu vreau niciunul, am declarat eu. În schimb îmi doresc favoruri. Femeia asta. Cum se numește, Toug?

— Habar n-am! Etela?

— Lynnet. Eu îi spun *mămica*. Dar de fapt o cheamă Lynnet.

— Vâzdoage și manticore, a șoptit femeia ciudată.

— Asta e o expresie a ei, a explicat Etela. I-am zis lui Toug, iar el crede că vâzdoagele sunt niște flori.

— Care simbolizează bogăția soarelui, a completat-o Thiazi, iar Etela i-a mulțumit recunoscătoare.

— Manticorele sunt fiare de mărimea lui Gylf, le-am explicat eu. Au cap de bărbat sau de femeie, dar au colți și gheare de leu. Cozile sunt ca ale scorpionilor, deși mult mai mari, iar înțepătura lor e fatală.

— Dar de ce spune mereu asta? a întrebat Toug.

— Nu știu. Tu de ce crezi? a răspuns Etela.

Thiazi a pufnit zgomotos.

— Am o întrebare mai bună. Care e a doua favoare pe care ți-o dorești, Sir Able? O să ți-l acord, dacă pot.

— Poți s-o vindeci pe femeia asta? Pe sclava lui Toug?

În timp ce vorbeam, Gylf s-a întors spre mine și din privirea lui mi-am dat seama că el știa că aș fi putut-o face bine eu însumi, dar un asemenea gest ar fi fost împotriva jurământului meu. Iar asta îl făcea să creadă că nu fusesem tocmai înțelept când mă prinsesem în legământul acela.

— Aș putea încerca, a confirmat Thiazi, și probabil voi reuși. Asta depinde însă de răspunsurile pe care mi le vei da la câteva întrebări. Poți să-mi spui cine l-a înjunghiat pe Majestatea Sa în noaptea luptei și apoi cine i-a luat viața? Pe urmă va trebui să-mi zici și care e a treia favoare pe care mi-o ceri.

— Pot să iau loc, lordul meu? am oftat eu.

Thiazi mi-a permis, iar eu m-am așezat pe o treaptă.

— La prima întrebare nu pot răspunde. Dacă vrei părerea mea, trebuie să spun că eu cred că asasinul a fost același în ambele dăți, deși nu sunt foarte sigur. Asta înseamnă că ultima mea favoare, fiindcă pe prima nu am primit-o încă, n-o să-mi mai fie acordată?

— S-ar putea să mă răzgândesc și în privința celui de-al doilea.

Thiazi s-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere, părând la fel de înalt ca un turn. Vocea sa tunătoare stârnea ecouri din pereții de piatră.

— Nu pot să cred că un om ca tine, cu o asemenea înțelegere asupra lucrurilor, nu poate să aibă o părere fermă.

— Aș putea face o presupunere, aș putea ghici, am început eu, după care m-am oprit pentru a pune ordine în furtuna de gânduri ce mi se învârteja în minte. Sunt însă cavaler și nu am dreptul să întinez onoarea celorlalți. Să presupunem că eu, Sir Able de Inimă Înflăcărată, aș rosti numele unui alt cavaler, fără să fiu sigur. Acuzația se va răspândi așa cum se întâmplă cu asemenea lucruri și reputația mea va fi întinată pentru totdeauna. Chiar și dacă vinovatul va mărturisi, lumea va spune că vorbele mele au făcut ca acuzația să pară plauzibilă.

— N-ai fost prezent la niciunul dintre atacuri, a zis Thiazi pe un ton sec, oprindu-se în loc.

— Așa este. Tocmai de-aia îmi și fac probleme. Schildstarr are un prieten cu două capete. Nu-i știu numele.

— Orgalmir este cel stâng, iar Borgalmir, cel drept.

— Mulțumesc. Nu afirm asta, dar să presupunem că l-aș acuza pe Orgalmir că l-a rănit pe rege și pe Borgalmir că l-a ucis.

— Absurd.

— La fel ar fi și multe alte presupuneri. Ai vrut să ghițesc. Uite! Am ghicit!

— Îți riști favorurile. Pe amândouă.

Etela a intervenit cu voce stinsă.

— Mămica nu e... nu e întotdeauna cum mi-ar plăcea mie să fie.

— A fost răpită din casa ei, am urmat eu cu voce caldă, și făcută sclavă aici. E o femeie atrăgătoare și s-ar putea să fi fost obișnuită cu un stil de viață pe care voi nu-l înțelegeți. Șocul i-a tulburat mințile. Curând ne vom întoarce în Celidon, mama ta și cu tine, Toug, Gylf, Mani și chiar și acest Vil. Mama ta se va întoarce acasă și, deși schimbările s-ar putea să fie dificile, cred că vei vedea că se va face bine.

Thiazi, care se dusesse lângă fereastră, s-a întors către noi.

— N-am spus că n-am s-o tratez. Unul dintre voi... tu, femeia bolnavă, mai pune niște lemne pe foc.

Etela s-a grăbit să îndeplinească ea porunca uriașului.

— Toug spune că nu prea mai avem lemne și că n-ar trebui să risipim.

— Lordul Thiazi crede că lucrurile se vor întoarce la normal foarte curând, i-am explicat. La fel și eu.

— Favorurile tale... a început Thiazi cu o voce care a umplut camera. Ele depind de răspunsul la trei întrebări pe care ți le voi pune aici și acum. Răspunde și vei fi răsplătit. Refuză, așa cum ai făcut până acum, și nu-ți voi oferi nicio favoare.

— Vrei să vorbesc, i-am zis eu. Bine, dar înainte să aud celelalte întrebări o să-ți spun trei lucruri. Primul este că n-am refuzat să răspund, ci doar că nu știu răspunsul la întrebare, ceea ce te-am și informat. În ceea ce privește presupunerea mea, dacă aș face una, s-ar putea să fie la fel de adevărată precum cea a fetei ăsteia. Dar ar fi oare la fel de valoroasă ca bănuiala ta? Știu că nu. Tu ai fost aici în ambele împrejurări și opinia ta trebuie luată în considerare.

— Mă acuzi?

— Bineînțeles că nu. Nu acuz pe nimeni, tocmai de-asta te-ai și supărat. Vreau doar să spun că tu știi mai multe decât mine. Acum, care sunt cele trei întrebări?

— Înainte de toate, îți cer să-mi spui al doilea și al treilea lucru de care ai pomenit.

— Bine. Unul dintre ele este că te-ai legat să-mi îndeplinești ambele favoruri, deși nu-l cunoști pe ultimul.

— Dacă îmi vei răspunde la întrebări în mod clar și fără să bați câmpii despre onoarea ta de cavaler, ți-l voi oferi. Presupunând că pot. Pentru câteva momente, Thiazi și-a frecat mâinile, de parcă s-ar fi spălat. Indiferent care va fi această favoare.

— Am eu o idee, a intervenit Toug.

— Chiar aveam nevoie, ia să auzim! l-a încurajat Thiazi.

— Așa cum a zis și el, Sir Able nu era acolo când regele a fost înjunghiat prima dată. Era tocmai hăt, la sud, în munți, luptându-se cu cei care încercau să străbată trecătoarea. Azi-dimineată, când regele a fost ucis, era destul de aproape călărind pe vânt cu regina Idnn. Noi însă creдем că era la mare depărtare. S-ar putea deci ca ucigașului să-i fie frică de el și să nu fi acționat decât atunci când era încredințat că lipsește.

— Posibil, dar puțin probabil.

Thiazi a început din nou să se plimbe prin cameră, lăsând impresia unei eminențe austere, iar pașii săi produceau bufnituri înfundate în ciuda covorului gros până la gleznă.

— Până astăzi, n-a venit aici decât pentru o oră sau două. Sir Able, care e a treia remarcă?

— Acea că eu s-ar putea să-mi pierd favorurile, dar tu vei pierde mult mai mult. Dușmanii, ba chiar și prietenii tăi, te vor acuza de lipsă de recunoștință.

— Prietenii nu-mi reproșează nimic, fiindcă n-am niciun prieten.

— O să-ți fim noi prietenii dacă ne lași! a exclamat Etela.

— Dușmanii îmi reproșează deja lipsa de recunoștință, la fel ca multe alte lucruri mai rele. Am să-ți pun însă acum prima întrebare. Te previn că va trebui să răspunzi la toate trei.

— Înțeleg, am zis eu dând din cap.

— I-a poruncit cumva regele Arnthor lordului Beel să-l ucidă pe regele Gilling?

— Nu.

Thiazi și-a oprit plimbarea prin cameră și m-a privit pătrunzător.

— Un „da” sau un „nu” nu vor fi de ajuns. Explică-te!

— Desigur, lordul meu. Nu sunt consilier al regelui Arnthor și nici n-am fost vreodată. Are însă reputația unui om aspru, dar onorabil.

Thiazi a pufnit, însă a continuat.

— A doua mea întrebare: în ce fel va beneficia regele Arnthor de moartea regelui Gilling?

— În niciun fel, lordul meu. Teoretic, regele din Utgard ar putea interzice raidurile voastre în nordul regatului nostru. Dar niciun rege n-o va face. În plus, regele Gilling lua pentru el o parte din pradă, ceea ce descuraja cumva raidurile. Acum, că nu mai există niciun rege, semenii voștri ne pot jefui păstrând tot ceea ce capturează, iar asta îi va face să ne calce mai des pământurile.

— Dacă ne luptăm între noi, nu vom avea nici puterea, nici timpul necesare unor raiduri spre sud.

— Lordul meu e mai înțelept decât mine, l-am aprobat eu, și se poate ca mulți dintre ai voștri să prefere profitul adus de uciderea propriilor rude.

— Ultima mea întrebare. Va trebui să-ți imaginezi că eu sunt regele Arnthor. Ți-am explicat motivele pentru care mi-l doresc mort pe regele Gilling și, deși ele s-ar putea să nu fie de ajuns pentru tine, pe mine mă satisfac. Îți mărturisesc apoi că l-am desemnat pe lordul Beel să acționeze în numele meu. Ai fi de acord cu alegerea mea?

— Absolut, lordul meu. Când eșecul este preferabil succesului, calea adevăratei înțelepciuni este să-l alegi pe omul despre care știi că e cel mai probabil să eșueze. Pot vorbi deschis?

— Desigur. De fapt, asta îmi și doresc.

— După cum v-am zis, nu l-am cunoscut personal pe regele Arnthor, nici măcar nu l-am văzut. Am călătorit însă cu lordul Beel prin Celidon și peste Munții Șoarecilor, ba chiar și în Câmpia Jotunland. Simt că-l cunosc bine. E foarte nimerit pentru diplomație, fiindcă e echilibrat, curtenitor, plin de tact, fără prea multe mândrii în afara celor care țin de familia sa și de iubirea de înțeles a unui tată pentru fiica lui. Dacă aș fi fost un rege care să vrea pace cu vecinul, aș căuta pe cineva exact ca el. Dar dacă mi-aș dori un asasinat... am clătinat din cap.

— Dar lordul Beel nu știe și el magie? a întrebat Etela. Mie așa mi-a zis Toug. Dacă ar ști și ar vrea să ucidă pe cineva, s-ar folosi de vrăji.

Thiazi s-a așezat și a privit-o pe Etela, care i-a susținut curajos căutătura aspră. Într-un târziu, a vorbit.

— Aș fi oare nesăbuit dacă aș trata cu seriozitate sfatul unui copil?

— Asta e a patra întrebare, lordul meu? am zâmbit eu.

— Să presupunem.

Mani și-a dres glasul, scoțând un sunet moale care a sunat aproape ca o scuză.

— V-ați limitat la început la trei întrebări, Înălțimea Voastră, dați-mi mie voie să răspund la ultima, iar onoarea vă va rămâne neatinsă. Înțelepciunea e înțelepciune și ea nu devine prostie în funcție de gura care o rostește. Sfatul unui copil ar trebui urmat dacă e înțelept. Și ar trebui ignorat dacă e o prostie.

— Și asta nu e valabil și în cazul pisicilor?

— Ar fi nevoie de un om foarte înțelept, Înălțimea Voastră Thiazi, pentru a identifica prostia în sfatul unei pisici.

— Chiar și așa, a urmat Thiazi aplecându-se spre Etela. Copila mea, nu știm că nu s-a folosit magia. Ea ar putea fi utilizată, de pildă, pentru a-l face invizibil pe asasin.

— Nu mi-am dat seama de asta, a mărturisit Etela.

— E normal. Ai o inteligență vie, dar nu știi prea multe despre lume și nici n-ai școală. Va trebui să mai muncești și la una, și la alta.

— Da, domnule, adică... Înălțimea Voastră!

— Ai să râzi dacă am să-ți spun că în turnul ăsta a fost *văzută* o creatură invizibilă?

— Nu, domnule. Doar că n-o să înțeleg, de vreme ce ați zis *invizibilă*.

— Invizibilitatea nu-i niciodată completă, i-a explicat Thiazi, așa cum stă scris în fiecare grimoar care se referă la asta. Ființele care devin nevăzute prin magie sunt parțial sau pe deplin vizibile în anumite circumstanțe, care depind de felul de vrajă folosit. Ploaia, dar și lumina puternică a soarelui sunt cele mai cunoscute dintre aceste circumstanțe.

— Ooooooh... a rămas Etela fără cuvinte.

— Entitățile invizibile au uneori umbre, mai mult sau mai puțin distincte, după care poate fi detectată prezența lor. De asemenea, ele lasă urme în noroi sau pe zăpadă, deși asta nu e tocmai o lipsă a invizibilității.

— Pisicile nevăzute, a adăugat Mani, sunt complet invizibile doar noaptea.

— Nu știam asta, a comentat Thiazi, și sunt bucuros c-am aflat. Repet, ai fi surprinsă să afli că o ființă invizibilă a fost zărită în turnul ăsta?

După ce a privit o clipă la Lynnet, Etela a făcut semn că da.

— Ei bine, a fost văzută încă de când a sosit lordul Beel. Aș suspecta-o pe ființa asta că l-a înjunghiat pe regele nostru, dacă n-ar fi fost și ceilalți, căroro li s-au fracturat vertebrele cervicale. Din motive evidente, ființele invizibile nu prea poartă arme. E adevărat însă că, atunci când regele

nostru a fost înjunghiat, alți cinci dintre ai noștri au fost găsiți cu gâtul rupt. Am pierdut asta din vedere din cauza agitației produse de rănirea Maiestății Sale. Acum însă mi-am adus aminte.

— Și acest amănunt ar trebui să-l implice pe lordul Beel? am întrebat eu. Mie mi se pare că, din contră, îl face să pară mai puțin vinovat ca oricând. Dacă ființa asta ar fi a lui, dar eu nu cred că e așa, și ar fi vrut să-i facă rău regelui Gilling, nu s-ar fi folosit de ea? Iar dacă nici nu-i a lui și nici nu l-a înjunghiat pe rege, de ce mai vorbim despre ființa asta invizibilă?

— Bine punctat! a exclamat Mani cu laba ridicată. Aș vrea să mai spun și că, în opinia mea, ai răspuns tuturor întrebărilor lordului Thiazi.

— O să primești favoarea pe care mi-ai cerut-o, m-a asigurat uriașul. O să fac tot ceea ce-mi stă în putință pentru sclava asta, deși nu pot promite îmbunătățiri spectaculoase. Și acum, care e ultima ta dorință?

A trebuit să-mi cântăresc bine cuvintele fiindcă eram conștient că e ultima mea ocazie de a mă răzgândi. Când mi-am ridicat privirea, i-am zis:

— Iubesc o anumită doamnă. Nu are nicio importanță cine este, e adevărată și nu pot fi fericit fără ea. M-am întors aici în Jotunland dintr-un ținut îndepărtat de dragul ei.

Thiazi a încuviințat din cap, încurajându-mă să continui.

— Mi s-a spus că Fiii Furiei nu iubesc niciodată. Dacă e adevărat, de ce s-a ridicat regele Gilling din pat și s-a grăbit să-și înfrunte moartea atunci când a auzit vocea reginei Idnn?

— Ai fost dezinformat, m-a întrerupt Thiazi ale cărui cuvinte au sunat ca geamătul vântului care trece printr-un craniu. Iubim. Pot să-ți spun și amănuntul care l-a păcălit pe cel ce ți-a spus asta?

— Dacă îți face plăcere, lordul meu.

— Nu suntem iubiți niciodată.

— Nici măcar unul dintre ai noștri nu v-ar putea iubi?

— Nu. Aștept ultima favoare.

— Toată viața mea am simțit o... un gol imens în mine. A fost o vreme când am căpătat un scut nou, iar servitorul meu, care-mi este și prieten, mi-a sugerat să pictez pe el o inimă, am zis și m-am oprit o clipă ezitând. Sunt cunoscut sub numele de Sir Able de Inimă Înflăcărată...

— Am aflat lucrul ăsta...

— N-am știut însă niciodată de ce. Prietenul meu mi-a propus să-mi pictez o inimă pe scut. Am fost foarte mândru... de scut, vreau să zic.

Toug mi-a evitat privirea.

— Mi-am dat seama atunci că, dacă voi desena o inimă, ar trebui să fie una goală, două linii roșii și subțiri care se despart, se arcuiesc, apoi se unesc din nou undeva mai jos. Mi-am zis însă că mă înșel. Credeam că inima e plină de dragostea pentru doamna a cărei iubire m-a adus aici. Chiar și așa, inima de pe scutul meu ar fi trebuit să fie goală și știam asta. Aveți aici o încăpere, una faimoasă, de care am auzit cu multă vreme în urmă, deasupra căreia stă scris: „Camera iubirilor pierdute”. E adevărat?

Thiazi m-a aprobat încetișor.

— Judecând după ce mi-ai zis deja, înțeleg de ce o aveți și de ce o prețuiți. Nu poate fi dincolo de una dintre ușile astea, fiindcă deasupra niciuneia nu stă scris ceva. E cumva o altă intrare din apartamentul ăsta?

Uriașul a rămas tăcut.

— Aș putea, o singură dată, și conștient că e o mare favoare, să intru în cameră? E a treia favoare pe care o cer.

— Însă va trebui să și ieși de acolo, mi-a zis Thiazi lăsându-mi impresia că fiecare cuvânt avea două înțelesuri.

— Nu m-am gândit niciodată c-aș putea rămâne înăuntru.

— Îți voi acorda ambele favoruri.

Pentru un moment, a părut că Thiazi se va ridica de pe scaun; dar el a rămas așezat, cu fața lividă, în timp ce mâinile sale imense strângeau mânerele scaunului.

— Dar va trebui să faci și tu ceva pentru mine. Ia-o pe sclava asta cu tine.

— Pe Lynnet? Unde e ușa?

Thiazi mi-a indicat una dintre cele cinci uși, arătând cu capul în direcția celei mai înguste, făcută dintr-un lemn atât de deschis la culoare, încât părea aproape alb.

— Pe acolo? am zis eu ridicându-mă și apucând-o pe Lynnet de mână. Haideți cu mine, doamna mea.

— Vâzdoage și manticore!

Femeia s-a ridicat fără să fie șleampătă, dar nici grațioasă, nici prea repede, nici prea încet.

— E somnambulă, am constatat eu.

— Arde în ea o furie teribilă, a observat Thiazi.

— Sunt doar un copil, un băiețandru chiar, în multe privințe, i-am zis eu uriașului.

— Ești invidiat pentru norocul tău.

— Dar ea e furioasă? În momentul ăsta?

— Mămica nu se enervează niciodată, a intervenit Etela.

— Nu te-aș sfătui să privești în ochii ei.

— V-am spus câte ceva despre bătalie, Sir Able, s-a băgat și Toug în vorbă. S-a luptat și ea, a folosit biciul pe care l-am cumpărat odată cu căruța. Cred că n-am apucat să vă spun că Fiii Furiei erau speriați de ea, dar așa a fost. Îi orbea pe uriași cu șfichiul.

— N-am știut, m-am mirat eu.

— Nu v-am zis nici că și mie mi-era teamă de ea. Lupta de partea noastră, dar tot mă înspăimânta.

— Cu toate astea ai continuat să lupți.

— Pe urmă a venit Sir Garvaon cu soldații, care erau și ei speriați că trebuia să se lupte, a ridicat Toug din umeri. Am văzut limpede asta și mi-am zis că, deși sunt bărbați care au trecut prin multe, n-au apucat să vadă nici jumătate din primejdiile luptei ăleia.

— Mama noastră a fost Furia, Sir Able, a intervenit Thiazi. Cu toții ne tragem din ea. Este deci limpede că știm

un lucru sau două despre furie. Îți spun că femeia asta va trebui să se controleze sau va distruge totul în calea ei. Ți se pare că e o ființă de ceară, nu-i așa?

— Cam așa ceva, da.

— Vei vedea cum se comportă o lumânare aruncată în foc. Ține minte asta.

— O să încerc. Haide, doamnă! O să-ți deschid ușa.

Ne-au trebuit treizeci de pași ca să ajungem la ușa pe care ne-o indicase Thiazi și deși era cea mai îngustă dintre toate, pentru noi era largă și înaltă; a trebuit să ridic mâna deasupra capului ca să ajung la zăvor. Când l-am atins, am văzut că pe lemnul palid era inscripționat cu litere aelfe:

AICI TRĂIESC IUBIRILE PIERDUTE

Ușa a părut să nu aibă greutate, dar se poate să fi fost doar o impresie și să fi trecut direct prin ea.

Capitolul 22

IUBIRI PIERDUTE

Am fost învăluiți de o beznă mai adâncă decât întunericul celei mai înfricoșătoare seri de furtună. Am auzit vuietul apelor, la fel ca atunci când îmbrățișam valurile negre și necunoscute ale oceanului împreună cu Garsecg. Se auzeau lovituri ritmice, rapide și înfundate. Am încercat să-mi imaginez ce fel de creatură ar putea scoate un asemenea sunet și singura imagine care mi-a venit în minte a fost cea a lui Org, verde ca frunzele și maroniu ca scoarța copacului, singur într-un luminiș de pădure, bătând cu o ramură în trunchiul unui copac căzut, mâncat și gol pe dinăuntru.

— Ce-i asta? am murmurat eu cu răsuflarea tăiată.

Lynnet m-a auzit și mi-a răspuns:

— E inima mea.

Imediat ce i-am auzit cuvintele, am știut că are dreptate și se înșală deopotrivă, fiindcă eu îmi auzeam propria inimă, nu pe a ei. O bună bucată de vreme am mers prin întunericul acela, măsurându-mi pașii și mișcarea cu bățile inimii.

De parcă i-ar fi poruncit Preaînaltul Zeu, întunericul a dispărut. Acolo unde fusese beznă era acum o ceață de culoarea perlei prin care am zărit iarbă la picioarele noastre, din aceea grasă care le place cailor; pâcla o înstela cu rouă.

— Țsta e un loc mai bun, mi-a zis Lynnet.

Probabil că n-am vorbit, dar am fost de acord cu ea. Razele soarelui săgetau ceața, făcând roua să strălucească și

lăsând să se întrevadă în depărtare un codru de stejar care semăna cu un templu. A început să alerge.

— Câmpia de Aur!

S-a întors către mine în timp ce striga, iar eu, pe onoarea mea, mărturisesc că n-am văzut niciodată mai multă bucurie decât pe fața aceea descompusă.

Pe lângă Sheerwall, castelul ar fi putut părea o operă în miniatură. Era înconjurat de un zid cenușiu, înalt cam cât să îi permită unui băiat voinic să arunce o piatră pe deasupra lui. Dincolo de el, era un turn rotunjit, construit drăguț, și o casă, înaltă de patru etaje, cu mansardă. Pe scurt, era genul de castel pe care un cavaler și o duzină de soldați hotărâți l-ar fi putut apăra împotriva a cincizeci sau o sută de bandiți. Nimic mai mult.

Cu toate astea, era un loc de care te îndrăgosteai foarte repede și m-a făcut să mă gândesc la vremea pe care o petrecusem în Cerr, la castelul Doamnei. Desigur că acela era cu mult mai mare, ca un copac înflorit în comparație cu o singură violetă. Însă cele două păreau să se asemene cumva.

Pe porțile castelului erau pictate manticore care țineau în colți vâzdoage așa cum vacile țin câteodată flori de câmp; erau vâzdoage și la picioarele lor, la stânga și la dreapta, dar nu pictate, ci adevărate pentru că șanțul era la fel de uscat ca acela al Utgardului și în el fuseseră plantate florile, așa, ca în grădină. De o parte și de alta a porților stăteau manticore de piatră.

Deodată au apărut servitoare, dar și fete tinere, femei frumoase care s-ar fi putut căsători oricând și cu oricine ar fi dorit. Toate erau uimite că Lynnet, pe care nu crezuseră că o vor mai vedea vreodată, se întorsese pe neașteptate; în spatele lor era un nobil bătrân și serios, având o mustață albă și cu obrazul brăzdat de cicatricele multor bătălii, împreună cu o doamnă veselă cu părul alb care-și agita hainele, părând un porumbel sălbatic.

— Ea e Kirsten, mi-a spus Lynnet. Draga, draga de Kirsten, care a murit când aveam paisprezece ani, iar ea e iubita mea soră Leesha, care s-a prăpădit în timp ce năștea. Tată, pot să ți-l prezint pe Sir Able de Inimă Înflăcărată? Sir Able, acesta e tatăl meu, lordul Leyfr.

— Ucis de Fiii Furiei care au atacat Câmpia de Aur, mi-a spus bătrânul zâmbindu-mi și întinzându-mi mâna.

— Mama, doamna Lis.

Femeia mi-a cuprins mâna în ale ei, iar dragostea pe care am simțit-o în atingerea tremurată și pe care am citit-o pe fața mică și timidă m-ar fi cucerit pe dată chiar și dacă aș fi fost supărat pe ea și pe soțul ei.

— Fie să rămâi la noi un timp foarte îndelungat, Sir Able, și fiecare moment al șederii tale să fie fericit.

Curând a început o petrecere. Afară era noapte și ninge, iar după ce am mâncat și am băut pe săturate, am cântat cântece vechi și ne-am jucat, am intrat într-o grădină luminată, plină de flori de vară.

— Asta e peștera mamei, mi-a explicat Lynnet, un fel de cavernă drăguță construită de grădinarii noștri. Pe vremea când s-au căsătorit părinții mei, moda la Curte era să ai o asemenea grotă, un loc în care iubiții să se poată săruta și îmbrățișa nevăzuți de nimeni și feriți de soare în zilele de vară. Tatăl meu a construit-o ca să-i facă pe plac mamei, înainte s-o aducă aici.

Mie îmi amintea de peștera în care mă întinsesem pe patul de mușchi împreună cu Disiri, însă n-am spus nimic despre asta.

— Doar că mie mi-e frică de ea, așa cum am descoperit acum, când am început să ți-o descriu. Asta e, probabil, fiindcă surorile mele și cu mine nu aveam voie aici când eram copii. Așa că eu n-am să intru, dar tu poți s-o faci, dacă vrei să vezi mai bine.

S-a oprit pur și simplu așteptând să intru eu, așa că i-am dat ascultare. Nu fiindcă mi-am imaginat că aș putea să o

găsesc pe Disiri acolo, știam că nu aveam cum. Amintirile pe care mi le trezea însă peștera erau puternice și dulci; am sperat că dacă intru, ele vor fi și mai intense. Îmbătat de speranța asta, am coborât pe scara îngustă de piatră, am pășit peste un pâraiaș și am intrat în peșteră. Nu avea cum să fie vreun dragon acolo și nici vreo fântână care să mă ducă în marea din Aelfrice. Nu m-am înșelat în privința asta.

În locul lor am găsit un strat curat de nisip și un tunel rudimentar care părea să adăpostească secretele colinei de deasupra. Am auzit și un mieunat familiar.

— Sir Able? Sir Able? Știu că ești tu. Pot simți mirosul câinelui de pe hainele tale. Țasta e drumul spre ieșire?

— Mani? m-am oprit eu și l-am simțit imediat frecându-se de picioarele mele. Nu știam că ești și tu aici. E un loc ciudat.

— Știu, mi-a zis el după care a adăugat repede: Ia-mă în brațe!

— Unele dintre persoanele astea sunt moarte, dar nu pare să aibă vreo importanță.

Motanul s-a mulțumit doar să miaune. După ce l-am ridicat și l-am strâns în brațe, am descoperit că tremura.

Nu voi vorbi despre timpul pe care l-am petrecut în peșteră. Timpul din Cerr nu e același cu cel din Mythgarthr și nici cu cel din Aelfrice. Cel din Camera Iubirii Pierdute e și el diferit și probabil că nici nu există, ci e doar reflecția timpului. Etela avea să ne spună că niciunul dintre noi nu stătuse prea mult în cameră.

Mani și-a ridicat capul și a strănutat. Din cauza asta (era încolăcit în brațele mele) am strănutat și eu.

— Simt mirosul mării.

— Asta e? Eu n-am văzut niciodată marea. Câinele tău mai vorbește despre ea din când în când. Nu cred că i-a plăcut prea mult.

— A fost înlănțuit în peștera lui Garsecg sub apă, i-am explicat eu. Sunt sigur că n-a fost prea fericit.

— Asta nu-i o problemă, mi-a zis Mani. Numai dacă legi pisicile e greșit, a continuat el, apoi mi-a sărit din brațe; după câteva momente l-am auzit vorbind undeva în față. În direcția asta e lumină și aud zgomotul apei.

Curând am putut zări și eu geana de lumină și am auzit cum se sparg valurile de țarm. Am simțit că mă întorc acasă.

De o parte și de alta, mi-au apărut pereții cenușii ai peșterii, iar eu, aducându-mi aminte de gura ei și de pârlăiașul peste care pășisem, m-am întors să mă uit în spate fiindcă mi s-a părut că mă dezorientasem și mă întorsesem cumva pe drumul pe care venisem. Nu foarte clar conturată și depărtată, deși nici pe departe atât cât ar fi trebuit să fie, am văzut gura peșterii. Mersesem mai bine de o jumătate de leghe, dar cu toate astea puteam vedea intrarea rotundă și zăream încă stâncile și ferigile de dincolo de ea.

— E o femeie aici! a strigat Mani.

Mi-am dat seama imediat și, ridicând-o pe Eterne, am rupt-o la fugă.

Parka stătea și torcea la fel ca atunci când o văzusem prima dată. Ochii i s-au desprins de pe firul de lână și s-au îndreptat asupra mea.

— Sir Able de Inimă Înflăcărată, a zis ea.

Mi-am dat seama că nu știusese niciodată ce însemna fraza aceea până când n-am auzit-o din gura ei; am îngenunchat, mi-am plecat capul și am murmurat:

— Întotdeauna servitorul vostru, Doamnă.

— Ai nevoie de o coardă nouă?

— Nu, i-am răspuns. Cea pe care mi-ai dat-o m-a servit bine, deși îmi tulbură somnul și-mi colorează visele.

— Trebuie să te îndepărtezi de ea când dormi, Sir Able.

— Nu poți să-i tratez în felul ăsta, Doamnă. Ei îmi povestesc despre viețile pe care le-au avut și istorisirile lor mă fac să-mi iubesc mai mult propria viață.

— De ce-ai venit? m-a întrebat.

I-am explicat pe cât de bine am putut, fără să fiu ajutat deloc de Mani, care m-a întrerupt și a comentat mai des decât mi-ar fi plăcut. După ce-am terminat, Parka a arătat undeva deasupra valurilor.

— Acolo e? Ceea ce caut...

Mi-a făcut semn că da.

— Eu pot să înot, i-am zis lui Mani, dar nu te pot lua și pe tine. La fel, trebuie să las aici sabia și hainele.

— Zalele alea te vor îneca într-un minut, mi-a zis.

I-am dat dreptate, deși nu era tocmai așa.

— Vrei să rămâi împreună cu Parka și să-mi păzești lucrurile până mă întorc?

— Posesiunile tale nu sunt aici, mi-a zis Parka.

În pofida cuvintelor ei, m-am dezbrăcat și mi-am aranjat zalele, vesta de piele, pantalonii și toate celelalte pe o piatră netedă, lângă care mi-am pus și cizmele. Parka a continuat să învârtă fusul, torcând vieți pe care noi credem că ni le alcătuim singuri.

Ce bine era să înot în mare! Pe vremea aceea știam că bună parte din puterea mării mă părăsise, iar acum simțeam cum se întoarce; și deși știam că Garsecg e un demon, mi-am dorit să înoate lângă mine așa cum o făcuse în timpuri imemoriabile. Cred că e folositor să învățăm să deosebim răul de bine, dar știința asta are prețul ei, la fel ca orice altceva în viață. Ne despărțim de prietenul rău.

Nu știu cât am înotat. Fiindcă nu vedeam nimic înaintea, m-am cufundat și am înotat o vreme pe sub apă, pe urmă am ieșit la suprafață și am continuat să plutesc, fără să văd nimic. Oasele lui Grengarm zac în apele astea și tot pe undeva pe aici se ascunde Kulili, fiindcă fundul mării din Mythgarthr (iar eu simțeam că mă aflu încă acolo) este în Aelfrice. M-am hotărât să mă scufund încă o dată, înaintea să mă întorc și să ajung la un țărm din Aelfrice, ca să o caut acolo pe Disiri. Pe vremea aceea nu știam însă că în Camera Iubirii Pierdute nu poți găsi decât iubiri cu

adevărat pierdute, iar dragostea mea pentru ea, la fel de clocotitoare ca sângele Fiilor Furiei, și totuși pură, nu avea cum să piară nici în sărutul Valkiriei și nici cu miedul lui Valfather.

Când am ieșit la suprafață, am văzut Insula de Sticlă. M-am întrebat ce iubire am pierdut eu aici. Cu siguranță niciuna.

O vreme m-am gândit la Garsecg, la Uri și la Baki. Mi-am dat seama până la urmă că, de vreme ce mi-am putut aminti de dragostea asta, ea nu avea cum să fie pierdută. Lynnet, cu mințile ei rătăcite, își uitase părinții, surorile și casa, amintindu-și doar de vâzdoage și de manticore, și de tradiția de luptători a familiei, care era sădită în ființa ei, și nu în mintea-i rănită. Așa se făcuse că, deși gândurile nu-i mai erau limpezi, mâna i s-a întins după sabie, găsind pe urmă biciul.

Bătăliile nu sunt câștigate însă de arme. Nici măcar de Eterne.

Plajele Insulei de Sticlă sunt neasemuite. Nisipul pare că e făcut din nestemate măcinate foarte fin. Cu siguranță, așa pare, și nici stâncile nu sunt la fel cu altele. Iarba de acolo e subțire, moale și scurtă și de un verde pe care nu-l poți descrie în cuvinte; chiar cred că Gylf, care nu poate deosebi culorile, a reușit și el să vadă verdele acela. N-am mai văzut nici copaci la fel ca aceia de la marginea plajelor; frunzele lor sunt de un verde atât de întunecat, încât pare aproape negru, dar sunt argintii pe dedesubt, așa că suflarea vântului le poate transforma imediat în străluciri albe. Scoarța lor pare să fie un lemn golaș, însă nu e așa.

Când mă gândesc acum la momentele în care am ajuns la mal, mi se pare că n-aș fi avut cum să-mi iau răgazul necesar ca să contemplu plaja, iarba sau copacii; atunci mi s-a părut însă o veșnicie. Soarele era undeva fix, pe jumătate acoperit de un nor, iar eu, având o eternitate la dispoziție, mă minunam de iarbă.

— Oh, fiule.

Era o femeie de la țară. Deși era frumușică, văzusem altele mai drăguțe.

— Tu ești fiul meu.

Știam că nu avea dreptate, dar mi-am dat seama că dacă m-aș fi întins pe pământ, iar ea s-ar fi aplecat asupra mea, aș fi putut-o vedea așa cum mi-o aminteam. Atunci am înțeles că era cea mai frumoasă dintre femei.

— Tu și Berthold ați supt la sânii ăștia, Able.

I-am spus că el nu era cu mine și am încercat să-i explic că nu o uitase fiindcă era destul de mare ca să vorbească și să meargă atunci când ea dispăruse.

— Citește asta, mi-a zis ea întinzându-mi un tub de sticlă verde.

Rușinat, am recunoscut că nu puteam citi runele din Mythgarthr, ci doar scrisul din Aelfrice.

— Aici nu suntem în Mythgarthr, mi-a zis ea, ci în ținutul inimii.

Am desfăcut manuscrisul și l-am citit. Am să ți-l transcriu aici, așa cum mi-l amintesc. Te vei întreba, Ben, la fel ca mine, dacă nu cumva ea era mama noastră, dar și cea a lui Berthold și a fratelui său. Eu cred că era.

„Aici mă numesc Mag și am fost soția lui Berthold cel Negru. Soțul meu era căpetenia satului. Aelfii au aruncat vrăji asupra noastră. Vacile au început să nască cerbi. Grădinile ni s-au uscat într-o noapte. Ceața nu a vrut să se mai ridice, iar Griffinsford a fost blestemat. A venit un bătrân. Era demon. Acum știu, dar pe vremea aceea nu ne-am dat seama. Eram însărcinată când a venit.

Ne-a spus că Overcinii noștri nu ne vor ajuta și, ca să ridice blestemul, trebuie să ne închinăm zeilor Aelfi. Snari i-a dat de mâncare. Berthold i-a zis că n-o vom face, că noi ne închinăm Overcinilor noștri rânduiți. El a construit un altar din pietre și turbă, ajutat doar de băiatul nostru mai

mic. Pe el a sacrificat vaca noastră și a cântat Overcinilor din Cerr, alături de Cli și Wer.

O țestoasă cu două capete s-a târât afară din râu și i-a mușcat pe Deif și pe Grumma, pe drum au început să apară tot felul de străini, iar sub ferestrele noastre se auzeau urlete. Bătrânul ne-a zis că trebuie să oferim șapte soții zeilor din Aelfrice, dar Berthold nici n-a vrut să audă.

Mi-a spus apoi că n-o să nasc până când n-o să-mi dea voie zeii din Aelfrice. M-am muncit două zile îngrijită doar de Berthold. Apoi m-am rugat la Doamna din Cerr să-mi ia viața ca s-o cruțe pe a copilului. Am putut să-l port în pântec și de aceea l-am numit Able¹.

Bătrânul a venit la ușa noastră. Mi-a spus că Grengarm ne cere șapte fecioare frumoase. Noi nu aveam în Griffinsford șapte fecioare frumoase, așa că a cerut doar femei frumoase, virgine sau nu, dar și copii, pe care să-i mănânce. Nu știu dacă spunea adevărul, dar eu l-am crezut. Mi-a zis că mă va duce într-un loc unde Grengarm nu mă va găsi niciodată, iar eu am fost de acord să merg dacă mă lasă să-mi iau și copiii.

— L-aș putea lua pe Able, mi-a zis.

Berthold era probabil prea mare, așa că s-a oferit să-mi arate locul despre care vorbea ca să judec singură dacă e potrivit pentru copii. Chipurile nu era departe și aveam să ne întoarcem cu mult înainte să se trezească vreunul dintre copii. Să mă ierte Doamna și toate doamnele! Am plecat, gândindu-mă că Berthold îl va legăna pe Able dacă se trezește.

Am mers până la marginea lanului de orz și acolo bătrânul mi-a spus să nu-mi fie frică și să mă urc în spatele lui. Pe urmă s-a așezat în patru labe, ca un animal. L-am încălecat, iar el și-a luat zborul. Atunci l-am văzut așa cum era

¹ Joc de cuvinte: sintagma *able to bear him* înseamnă „am putut să-l port în pântec” (n. tr.).

de fapt, o șopârlă îngrozitoare. Fața lui binevoitoare fusese doar o mască. Am crezut că e Grengarm și că mă va mânca.

M-a adus până pe insula asta unde m-a dezbrăcat. Am rămas aici ca să-i ademenesc pe corăbieri și să-i hrănesc astfel pe Setr și pe Khimerele lui. Mai sunt și alte femei aici, tot răpite și ele.

Îi păcălim pe corăbieri ca să nu ne mănânce Khimerele. Dar ne ascundem când bătrânul iese din valuri și nu ne închinăm lui, așa cum o fac Khimerele. Groa a sculptat pentru noi chipul Doamnei, dar cineva a venit noaptea și a spart statuia, lăsându-și propria imagine lângă iaz, o femeie mai frumoasă decât oricare alta.

Groa știe să scrie. M-a învățat și pe mine s-o fac, așa cum procedăm noi aici, trasând litere pe nisip. Am găsit această vază la epavă, laolaltă cu hârtia și tot restul. O, Doamnă a Overcinilor, Doamnă din Cerr, mi-ai cruțat viața. Fă ca aceste rânduri ale mele să ajungă sub ochii fiilor mei!

Anii au trecut, iar eu nu mai sunt frumoasă și curând Khimerele mă vor mânca. Am strâns otrava lui Setr într-o cupă. Scriu cu ea și cu ajutorul penei unei păsări mari. Când voi termina de scris, voi pune acest sul de hârtie în vază, îi voi pune dop și voi bea din cupă. *De frică*, nimeni nu-mi va atinge carnea otrăvită."

Am întrebat-o dacă pot să iau manuscrisul ca să i-l citesc fratelui meu. Mi-a răspuns că nu am cum să iau nimic din locul acela, după care l-a aruncat în valuri.

Am stat o vreme lungiți pe plajă, dezbrăcați, împreună, și am vorbit despre viețile pe care le-am avut, despre ce înseamnă să trăiești și să mori.

— Pe mine m-au luat Aelfii ca să fiu tovarășul de joacă al reginei lor, fiindcă ei continuă să trăiască, dar au foarte puțini copii așa încât toți fiii și fiicele lor sunt regi și regine și sunt tratați de parcă fiecare membru al clanului le-ar fi mamă sau tată.

— Și tu ai fost rege pentru mine, mi-a zis ea, și pentru tatăl tău. La fel și fratele tău.

— Am jucat jocuri într-o grădină mai mare decât însăși lumea, iar eu am asistat la lecțiile ei și am vorbit despre iubire, magie și o mie de alte lucruri, fiindcă ea era foarte deșteaptă, iar sfetnicii ei extrem de înțelepți. Într-un târziu, m-au trimis în Mythgarthr. Toate amintirile despre Disiri și despre grădina ei m-au părăsit. Acum însă au revenit.

— Ți-a plăcut.

I-am făcut semn că da.

— Mamă, tu ești înțeleaptă. Știi că n-o voi găsi aici pe Disiri, fiindcă dragostea mea pentru ea nu s-a pierdut. Acestea însă chiar sunt pierdute, la fel ca manuscrisul tău.

— Dar el nu e pierdut, rămâne pe insulă și aici l-ai găsit tu. A ridicat vaza de sticlă verde în timp ce vorbea și i-a scos dopul.

— Vrei să-l mai vezi o dată? Uite-l.

Vaza ca un tub verde era însă goală. Mi s-a părut că rămăsese ceva la fund, probabil o bucățică de hârtie, o pietricică sau o scoică. Am încercat să ajung la ea. Deși mi s-a părut că nu-mi vor încăpea decât două degete, am descoperit că-mi intră toată mâna și apoi, de parcă l-ar fi aspirat ceva, tot brațul.

M-am trezit absorbit într-un tunel cu pereți de sticlă verde. Imediat, m-am întors și am început să alerg spre locul prin care intrasem, încurcat (până când am prins-o de mâner) de Eterne, a cărei teacă grea mă lovea peste picior. Curând, am descoperit o ușă alburie. Am deschis-o și am trecut prin ea, urmat îndeaproape de Lynnet și de Mani.

— M-am gândit eu c-o să stai o vreme acolo, mămico, a zis Etela, iar Lynnet s-a mulțumit să zâmbească și s-o mângâie pe păr.

— Nu cer niciunuia dintre voi să-mi spună ce-a văzut acolo, ne-a informat Thiazi. Însă dacă veți dori s-o faceți, voi fi un ascultător atent.

Niciunul dintre noi nu a vorbit. Până la urmă a vorbit Toug:

— Toți ați pus întrebări înainte să pătrundeți în camera aia. Sau, mă rog, așa mi s-a părut mie. Acum aș vrea să pun și eu una la care aș vrea să-mi răspundeți. Și nu e nimeni de față care să nu-mi datoreze o favoare.

Lynnet l-a aprobat mut și, spre uimirea Etelei, i-a luat mâna.

— A funcționat? Ați găsit acolo dragostea pe care ați pierdut-o?

Eu i-am spus că da, că o întâlnisem acolo pe mama, pe care o uitasem. Iar mie însumi mi-am zis că oasele ei sunt răspândite pe plaja Insulei de Sticlă și că nu voi avea odihnă până când nu le voi aduna și voi ridica un monument deasupra lor, așa cum am și făcut.

— Dar mama Etelei? a insistat Toug.

Am vrut să îi explic, dar Lynnet m-a întrerupt.

— Și eu am găsit dragostea, am văzut femeii care au murit și bărbați care au căzut când Fiii Furiei au atacat Câmpia de Aur. Am celebrat sărbătorile de iarnă, am dansat dansurile de Sânziene și am tăiat flori din grădină, a zis, apoi s-a întors către Thiazi, care stătea pe scaunul său imens. Tu și ai tăi distrugeți atât de mult ca să câștigați atât de puțin.

Uriășul a dat din cap, însă nu a spus nimic.

— Dar Mani? a întrebat Toug privind în jurul lui. L-am văzut și pe el ieșind.

— A plecat pe fereastră, ne-a informat Etela.

— Păcat, a zis Toug. Mi-ar fi plăcut să știu dacă și-a găsit și el iubirea pierdută.

Vocea lui Thiazi a răsunat la fel de înfundat și de distant ca bătăile tobelor monstruoase de afară.

— Dacă a pierdut vreo iubire, scutierule, cu siguranță a găsit-o acolo.

— Bineînțeles că a avut ceva de găsit. Dacă n-ar fi avut, ar fi fost aici să ne-o spună. Eu cred că a plecat pentru că nu e pregătit să vorbească încă despre asta, am zis eu.

Au început să se audă bătăi frenetice în ușă, iar Thiazi a strigat:

— Intră!

Era Pouk și, deși nu putea să se dea de gol, am simțit că ochiul său cel bun mă căuta pe mine.

— Lord Thiazi, a început el, fostul meu stăpân, Sir Able, e aici? Mi s-a părut că-l aud.

— Este totodată și noul tău stăpân, i-a zis Thiazi. I te dau chiar acum.

Pouk a început să se tragă de un cârlionț de pe frunte.

— Mulțam, domnule, sper să și rămână stăpânul meu.

— Aici sunt, Pouk, i-am zis. Ce vrei?

— Eu nimic, domnule, doar că am vești pe care ar trebui să le aflați. Schildstarr, ăla, domnule. A luat coroana și zice că el e regele. Are de gând să meargă în oraș, cu toți tovarășii lui, cu Thrym și cu gărzile.

— Va trebui să-l însoțesc, a zis Thiazi ridicându-se.

— În primul rând, Pouk, nu trebuie să vorbești de Majestatea Sa, regele Schildstarr, atât de nepoliticos pe cât ai făcut-o. Dacă ești lipsit de respect, s-ar putea să nu fiu în stare să te protejez.

— Am înțeles, domnule.

— În al doilea rând, trebuie să te duci în grajd imediat, să pui șaua pe Norr și s-o aduci la intrare pe cât de repede poți.

— Io nu prea le am cu caii, domnule, a ezitat Pouk, mai ales cu ăia pe care nu-i cunosc.

— Fă ce-ți spune iapa, i-am zis, și o să fie bine.

Apoi l-am trimis pe Toug să-i anunțe pe Svon și pe Beel, după care m-am înarmat.

N-am să zic prea mult despre parada lui Schildstarr prin oraș. Noi, oamenii, am fost ținuți în spatele alaiului, ceea ce a fost fără îndoială un lucru înțelept. Garvaon, Svon și cu mine am călărit unul lângă altul, Bell și Idnn în fața noastră, iar soldații și arcașii ne-au urmat în spate. Castelul Utgard ar fi putut fi oricând cucerit, fiindcă nu mai era păzit de nimeni, în afară de Toug, de Gylf și de câțiva sclavi. Nu exista însă niciun motiv să ne temem că va fi atacat, deși uriașii care se îmbulzeau în jurul nostru aclamându-l cu bucurie pe noul lor rege ne priveau cu o ostilitate pe care nu doreau să și-o ascundă.

Când le-am văzut fețele, mi-am dat seama că trebuie să plecăm și încă foarte repede. I-am spus și lui Beel asta când ne-am întors la Utgard. A fost de acord, dar mi-a adus aminte că avem nevoie de încuviințarea regelui.

* * *

O siluetă tăcută și întunecată mă aștepta lângă ușa camerei pe care mi-o pregătise Thiazi.

— Sunt înăuntru...

I-am recunoscut vocea și m-am înclinat.

— Cine anume, doamnă Lynnet?

— Fiica mea și încă o fată.

Pentru un moment mi s-a părut că se încruntă de prea multă concentrare, ceea ce era neobișnuit pentru un chip care în cea mai mare parte a timpului era total inexpresiv.

— Pisica. Și un bărbat. Ei au vrut ca eu...

— Ești binevenită, i-am zis.

— Știu.

Mi s-a părut că vrea să plece; deși m-am ferit din calea ei, a rămas acolo unde era cu gâtul întins și mâinile atârând pe lângă corp și cu părul lins și negru căzându-i până la talie.

— Mă voi întoarce în sud cu tine. Câmpia de Aur va fi a mea.

— Așa sper și eu, doamnă.

— O să trebuiască să-mi iau un soț în momentul ăla? Cineva care să mă ajute să contruiesc?

— Sunt absolut convins că vei avea de unde alege.

— Sunt atât de lacomi, pentru un petic de pământ... cinci ferme și pășunile noastre.

— Mulți oameni sunt ahtiați după bogăție, mai ales după pământ, i-am zis eu, deși unii au deja moșiile lor. Alții tânjesc după dragoste. Dacă te vei mărita din nou, doamnă, ar fi bine să iei un bărbat care te dorește pe tine.

N-a spus nimic.

— Există multe femei, doamna mea, care cred că un bărbat care le dorește cu ardoare nu e îndeajuns de bun pentru ele. Vor să-și demonstreze abilitatea cucerindu-l pe unul care s-ar fi putut însoți cu o doamnă mai frumoasă sau mai realizată, câștigându-l cu aur sau cu pământuri. Sau păcălindu-l. N-am pretenția că sunt înțelept, dar, o altă doamnă, al cărei nume nu trebuie rostit, mi-a spus o dată cât de prostesc e obiceiul ăsta și cât de multă pasiune și de mult timp a investit în zădărnicierea acestui obicei.

— Tu?

— Nu, doamnă. Dacă-aș fi vorbit pentru mine însumi, n-aș fi fost atât de îndrăzneț.

A trecut pe lângă mine fără să facă vreun gest sau să mă mai privească. I-am urmărit spatele țeapăn și pașii înceti și ușori până când a dispărut în întunericul de la capătul coridorului. În Utgard existau fantome și lucruri mult mai rele, știam bine asta; însă nu exista nimeni care să se înspăimânte mai greu decât ea și era posibil ca toate spiritele acelea (la fel ca și noi) să o fi considerat pe Lynnet una de-ale lor.

Îmi vorbise despre două fete, o pisică – Mani, cu siguranță – și de un bărbat. Etela trebuie să fi fost una dintre fete. Cealaltă e posibil să fi fost una dintre sclave, cineva

găsit de Toug ca să aibă grijă de copilă. Bărbatul era însuși Toug, deși eu sperasem să fie Garvaon.

Am ridicat din umeri și am deschis ușa pășind cu hotărâre, doar pentru a constata că avusesem dreptate cu unele dintre presupunerile mele și că mă înșelasem în alte privințe. A doua fată era Uri, care nu avea forma ei omenească, ci arăta ca un Aelf de Foc. Bărbatul nu era nici Toug, nici Garvaon, ci un sclav orb musculos și aproape dezbrăcat, cu un braț legat cu o fașă.

— Bună seara, domnule cavaler, a zis Etela politicos. Noi am venit să vă vedem pe dumneavoastră. Doar că eu am ajuns prima.

— Stăpâne, m-a întâmpinat și Uri, ridicându-se de pe pat și făcându-mi o plecăciune.

Mani a tușit așa cum fac motanii.

— Îi este frică să nu vorbesc înaintea ei, așa cum aș putea-o face cu ușurință, dragul meu stăpân. Dar n-o s-o fac. Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, după ce va fi plecat toată lumea.

Sclavul orb l-a mângâiat pe motan pe spate cu mâna lui musculoasă.

— El este?

— Da, i-a răspuns Mani. E stăpânul meu, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Sclavul a îngenuncheat și și-a plecat capul.

— Asta înseamnă că vrea ceva, mi-a explicat Etela. Așa sunt ei obișnuiți să ceară.

— Cu toții vrem câte ceva, i-am zis, iar eu îngenunchez exact la fel când cer. Cum îl cheamă?

— E Vil și a aparținut fostului meu stăpân, așa ca mine. Acum îi aparținem lui Toug.

— Ridică-te, Vil, l-am îndemnat eu.

Sclavul m-a ascultat, iar Etela m-a întrebat repede:

— Pot să vorbesc eu prima?

— Desigur. E dreptul tău și oricum am și eu o întrebare.

— Păi eu am o mulțime. Puteți întreba primul, dacă vreți.

— Nu, i-am zis eu, după care mi-am scos coiful și l-am pus pe un cuier de care doream să-mi atârn și zalele. Ai ajuns aici prima, iar eu după tine.

Adevărul este că speram ca după ce-și pune ea întrebările întrebarea mea să nu mai fie necesară.

— Nu știu de unde să încep.

— În cazul ăsta, probabil nici nu contează, am zâmbit eu, apoi mi-am desfăcut cingătoarea cu sabia și m-am așezat pe un scăunel pentru picioarele uriașilor, singurul loc potrivit pentru dimensiunile unui om, ținând-o pe Eterne pe genunchi.

— N-aveți de gând să puneți și arma deoparte?

— O s-o atârn lângă pat, am clătinat eu din cap. Sper să nu se întâmple nimic peste noapte, dar nu se știe niciodată.

— Te-am vegheat adesea, stăpâne, a șoptit Uri.

Mi-am adus aminte în momentul acela de corăbierii care erau ademeniți pe Insula de Sticlă ca să le hrănească pe Khimere, dar nu am spus nimic.

— Noul rege o să ne facă rău? Mie și mămicii?

— N-am să îngădui asta, dar oricum nu cred că vă vrea răul.

— Toug nu mai dorește să fie cavaler.

— Știu.

— Dar eu vreau să fie și cred c-ar fi un cavaler foarte bun, nu-i așa?

Întrebarea îi fusese adresată lui Uri, care s-a grăbit să confirme.

— Și eu cred la fel.

— Vedeți? Noi urmează să ne căsătorim, așa a zis mămica, și-am dormit și în același pat deja și toate alea.

— Mă cam îndoiesc, stăpâne, a comentat Uri.

— Ba da! Și-o să dormim din nou la noapte, iar eu acum sunt curată și gata! Trebuie să fie cavaler.

— Dar este deja, i-am zis eu.

— Păi mi-ați spus că nu e! s-a văitat Etela.

— Ba nu, n-am zis așa ceva. Tu m-ai informat că el nu mai vrea să fie cavaler, iar eu ți-am zis la rândul meu că știu. În timp ce-i îngrijeam rana, am făcut tot ce-am putut ca să-l împiedic să spună ceea ce niciunul dintre noi nu voia să audă. S-ar putea să fi spus de asemenea că e deja cavaler, deși nimeni nu-i spune Sir Toug. Cred c-am făcut-o, dar dacă nu, o s-o fac acum.

Fata a încercat să vorbească, dar am amuțit-o cu un gest.

— Dacă ducele Marder ar fi aici, și tare mi-aș dori să fie, el ți-ar explica faptul că în sabia cu care atinge umerii unui cavaler nu e niciun fel de magie. Regina Disiri, cea care m-a înnobilit pe mine, s-ar putea să-ți spună altfel, fiindcă ea știe mai multe despre magie decât lordul Thiazi și lordul Beel la un loc. Nu există însă o vrajă care să te facă să fii cavaler. Nici chiar Overcinii nu pot face asta. Cavaler devii tu însuși, e sigura soluție. Acum vino mai aproape.

A venit, iar eu mi-am pus brațul în jurul umerilor ei mici.

— O mulțime de lume știe ce ți-am zis, iar eu am învățat lucrurile astea de la un cavaler blând și viteaz când eram doar un băiețandru. Puțini știu însă un lucru pe care l-am aflat eu însumi într-un ținut foarte îndepărtat.

— Erau și pisici vorbitoare pe acolo? a întrebat Mani.

— Da, și trăgeau o caleașcă. Ceea ce-am aflat, Etela, este că un cavaler nu se poate retrograda, nu poate deveni om de rând fiindcă dorește asta. Nu zic că transformarea asta e imposibilă, doar că e grea și se face rareori.

Etela nu-și găsea cuvintele; ochii ei sclipeau de lacrimi.

— Dar un cavaler nu poate renunța de capul lui la statutul pe care-l are; cu toate astea, dacă Toug va înceta vreodată să fie cavaler, cred că asta s-ar putea întâmpla dacă l-ai retrograda tu. Deși mai sunt și alte căi.

— N-aș face asta niciodată.

I-am spus cu sinceritate că asta era și speranța mea.

— Dar nu mai vrea să fie cavaler, iar eu n-am ce face!

— Ba ai! Fă ce faci și acum: fii bună, ai grijă de mama ta și arată-i lui Toug că îl iubești.

— Eu aș vrea să călăresc un cal alb, să aibă o spadă, s-a smiorcăit Etela, și o lance din aia lungă și un scut...

— Sper ca mâine să părăsim castelul. Îi voi cere acest lucru noului rege și voi face tot ce pot ca lordul Beel și suita lui să se pună în mișcare de dimineață. Dacă plecăm, îl vei vedea pe Toug călare și purtând spadă. Brațul lui nu poate ține încă un scut, dar cel pe care i l-a dat regina Idnn, salvat de tine în bătălia de la piață, va atârna de șaua lui.

— O să ne ajutați?

— Voi face tot ce pot, i-am zis.

— Mămica e mai bine.

— Știu. S-ar putea să nu se însănătoșească pe deplin niciodată, Etela. Va trebui ca în fiecare zi să încerci să-i fii de ajutor. Și tu, și Toug.

— O să încerc.

— Știu, e important să-l convingi și pe Toug să te ajute. Până la urmă, atâta vreme cât suntem aici, ea e sclava lui. Mai ai ceva de întrebat?

— Nu, a oftat Etela ștergându-și ochii cu o mânecă zdrențuită. Doar că fata asta vrea să vorbească despre mine. Așa a zis.

— Atunci mergi, am îndemnat-o pe Etela. Îngrijește-te de mama ta și convinge-l și pe Toug să te ajute dacă poți.

Ea ar fi vrut să mai stea, dar la insistențele mele a plecat.

Imediat după ce s-a închis ușa, Uri mi-a zis:

— Ai putea s-o iei de nevastă, stăpâne. Crezi că regina Disiri ar avea ceva de obiectat?

— Bineînțeles, i-am răspuns eu întorcându-mă la locul meu.

— N-o cunoști atât bine precum crezi.

— Serios? m-am încruntat eu.

— Sau te-ai putea căsători cu maică-sa.

Am oftat adânc.

— Și dacă refuz să mă gândesc și la asta, ai să-mi sugerezi să le iau pe amândouă de nevastă? Hai, poți să pleci.

— Pot pleca oricând doresc, stăpâne, dar am să mai rămân puțin. Dacă nu vrei să mă vezi, asta se poate aranja cu ușurință.

Vil, sclavul, a mârâit surprins; presupun că a crezut că Uri amenință să mă orbească.

— Când spui prostii, Uri, n-am niciun chef să te ascult. Să te întreb cumva despre dieta Khimerelor?

— Abia asta ar fi o prostie, stăpâne. Pe vremea când eram Khimeră mâncam hrana suratelor mele. S-o lăsăm așa. Și tu te-ai înfruptat din niște lucruri ciudate, odată, când erai grav rănit.

— Mă predau. I-ai spus bieteii Etela că vrei să vorbești cu mine despre ea. I-ai zis și ce urmează să-mi spui?

— Nu. N-am prea vorbit despre ea și despre mama ei, ci mai mult despre tine, stăpâne. Nu ți-ar plăcea o proprietate drăguță?

— Pe care s-o capăt prin căsătorie? Nu.

Am așezat-o pe Eterne pe scăunel și m-am dus la pervazul ferestrei ca să-l mângâi pe Mani.

— Atunci o coroană? Hoțul ăsta, Schildstarr, a făcut cu ușurință rost de una.

— Ca să pot sta pe un jilț de aur și să-i trimit pe alții la moarte? Nici asta nu-mi doresc.

Uri s-a ridicat și a venit lângă mine.

— Vorbesc în numele tuturor Aelfilor de Foc, stăpâne, nu doar pentru mine. Dacă ucizi pe Kulili, vom fi cu toții servitorii tăi. Nu doar Baki și cu mine, ci toți ai noștri. Dacă-ți dorești tronul regelui Arnthor, te vom ajuta să-l capeți.

— Gândul meu acum, i-am zis eu lui Uri, este să-i scot de-aici în siguranță pe acești oameni. Și mai am și multe

altele de făcut. În Aelfrice, toate astea ar dura doar câteva minute.

— Vrei să mă întorc, stăpâne... Gândește-te că într-un an ai putea fi rege în Celidon și în zece ani, împărat în Mythgarthr.

— Sau aș putea fi mort.

— Ești deja mort! a exclamat Uri cu ochii ca niște artificii galbene. Amândoi știm bine asta.

— Dar Vil nu știe, am șoptit eu pe cât de încet am putut. Sau cel puțin nu știa până acum. Ceea ce-mi aduce aminte că voiam s-o întreb pe Etela de ce se teme de el. De ce îi e frică de tine, Vil? Ce-a făcut-o să tresară când a auzit numele tău?

— Nu-i înspăimântată, domnule, nu chiar.

— Ba da! Înainte de parada Maiestății Sale, lordul Thiazi ne-a povestit cum s-a făcut împărțirea sclavilor. Tu ai ajuns la Toug, la fel ca Etela și mama ei, iar eu am văzut expresia de pe fața ei când a aflat lucrul ăsta.

— Sunt scamator, Sir Able, sau mai bine zis, am fost. O mai distram din când în când, știți, chestii neînsemnate despre care i-am zis că sunt magice. Se poate ca uneori să mă fi crezut.

Ca să-l pun la încercare, l-am întrebat dacă o păcălise și pe Uri.

— Asta e fata care vorbește, știu. Ascult, chiar și acum când nu pot vedea. De fapt, o fac mai des acum. Nu, stăpâne, n-am păcălit-o. Am fost atent și mi se pare că e nebună, dar n-am legătură nici cu asta.

Uri a rânjit ca un lup.

Mi-e teamă că și eu am zâmbit; i-am spus apoi că nu trebuie să-mi mai spună *stăpâne* fiindcă era proprietatea lui Toug.

— Îmi pare tare rău, Sir Able, mi-a scăpat. Așa sunt obișnuit. Dar aveți dreptate, acum îi aparțin stăpânului Toug. Doar că el nu pare să aibă cine știe ce nevoie de mine.

L-am asigurat că asta se va schimba.

— Se poate, Sir Able. Dar pot să vă întreb cum anume?

— Nu. După ce voi fi terminat cu Uri, poate o să-ți răspund. Dar înainte să mă întorc la ea, ce scamatorii ai făcut pentru Etela de s-a înspăimântat?

— Nimic, Sir Able. Doar fleacuri. I-am scos o monedă din ureche, iar altă dată un ou. Chestii din astea.

Uri a pufnit.

— Ai putea să-mi scoți și mie un ban din ureche?

— Acum nu, Sir Able. Pentru că n-am niciunul. Poate îmi împrumutați. Doar pentru o clipă. Cel mai bine ar fi să fie de aur!

Capitolul 23

BĂTĂLIA PENTRU UTGARD

Aveam aur în punga pe care mi-o dăduse ducele Marder, dar am preferat să mă întorc spre Uri.

— Adu-ne o monedă de aur, și repede! Nu contează în ce fel e bătută, orice găsești.

— Pentru asta? a întrebat ea supărată.

— Ești sclava mea? Sau ai renunțat la prefăcătoria asta?

— Nu e nicio prefăcătorie, stăpâne, a zis Uri în genunchi.

— Atunci fă ce ți-am poruncit, și repede!

Mani a așteptat să plece, după care a bombănit.

— O s-o fure.

— Bineînțeles că așa va face.

Vil și-a dres glasul fără să-și întoarcă spre mine fața cu orbitele goale.

— Poate acum? Brațul mi-a fost strivit...

— În lupta din piață.

— Da. Probabil m-a lovit cineva. Nu cred c-am făcut mare lucru.

— Un orb luptându-se cu uriașii.

— Pot auzi și pot pipăi. Sunt și puternic. Mereu am fost. Ajută în meseria mea, dar fierăria m-a făcut să am și mai multă forță decât aveam când am venit. Am mânuit barosul, vă dați seama, și celelalte unelte. Așa că m-am gândit c-aș putea fi de folos. L-am luat pe unul de un picior și l-am aruncat cât colo. Doar că următorul m-a lovit sau mi-a dat

vreun picior și apoi n-am mai putut face mare lucru. Ce s-a întâmplat, Sir Able?...

Uri s-a întors arătându-mi mândră o monedă de aur ce purta efigia regelui Gilling.

— Uite un ban de aur, i l-am dat eu lui Vil. Acum scoate-mi-l din ureche, dacă poți.

— Nu e prea ușor, Sir Able, să faci scamatorii când nu poți vedea.

— Eu cred că nici pentru ceilalți nu e chiar simplu.

— E aur adevărat? a întrebat el, apoi a strâns moneda între dinți și a înghițit-o. Nu-i rău, vreo douăsprezece carate. Îmi dau seama după gust. Vreți să încerc s-o scot din stomac?

Deși știam că nu vede, am dat din cap că da.

— Dacă poți...

— O să încerc, m-a asigurat el întinzând mâinile spre mine. Trebuie să vă ating urechile, Sir Able. Îmi pare rău, dar e musai, ca să știu unde sunt. Sper să nu fiu prea murdar pe mâini.

L-am încurajat să continue.

— Sunteți mai înalt decât credeam.

Era cumva tulburător să văd o față care purta urmele atâtor bătăi atât de aproape de a mea.

— Mă puteți auzi, nu-i așa?

I-am spus că da.

— O să auziți mai bine într-un minut. Unde-o fi Uri?

Aelfa a rămas tăcută până când i-am spus eu că trebuie să răspundă.

— Vino aici, Uri, eu nu văd, așa că tu va trebui să ții locul ochilor mei. Vrei, te rog frumos, să te uiți în urechea lui? Vezi cumva aur acolo?

— Nu-i aud decât gândurile, a zis Uri, privind totuși în urechea mea.

— Păi de ce? Ești chioară ca și mine? Fii mai atentă! a îndemnat-o el, după care a scos o monedă. De unde am luat-o, Uri? Spune-i lui Sir Able.

— Din urechea ta, stăpâne, s-a strâmbat ea. Așa mi s-a părut.

— Pot să văd moneda din nou, Vil?

Mi-a întins un ban mai mare, uzat și lustruit la margini.

— Țsta e un gologan de aramă din Celidon, i-am zis. Moneda pe care ți-am dat-o era din aur.

— Nu, nu era, Sir Able. Știu c-așa am zis, dar n-am vrut să vă fac de rușine în fața fetei ăsteia și a băiatului care-și face motanul să vorbească. Fiindcă, Sir Able...

— Am văzut-o și era de aur. Scoate-o!

A îngenuncheat din nou, și-a întors găvanele goale către mine și și-a depărtat mâinile.

— Sunt eu omul care să vă mintă? Niciodată! „Credinciosul Vil“, așa mi se spune. Întrebați pe oricine.

— Și tu, credinciosule Vil, spui că moneda nu era din aur?

— Da, stăpâne. Uitați aici! a exclamat el întinzând o mână goală.

— Moneda pe care am adus-o eu era din aur, a protestat Uri.

— Mă uit, așa cum mi-ai cerut, credinciosule Vil, dar n-ai aur în palmă.

— Nu? a întrebat el cu adevărat surprins.

— Nu. Deloc.

— Eu nu pot vedea, Sir Able, fiindcă sunt orb. Doar că simt chiar acum, îi simt greutatea, a zis el încleștându-și pumnul. A, uitați-o!

Când și-a depărtat degetele, am văzut în palma lui un ban strălucitor.

— Asta e o carboavă de alamă, lustruită bine, am zis eu uitându-mă la ban.

— Știu, Sir Able, asta a fost moneda pe care v-am arătat-o, stăpâne. Una de alamă, doar că am curățat-o.

— Am mai auzit de scamatori, dar până acum n-am văzut niciunul. Cred că ești printre cei mai buni.

A făcut o plecăciune și mi-a mulțumit.

— Acum chiar trebuie să-ți cer banul de aur. Voi termina discuția cu Uri în câteva minute și după aceea ea trebuie să i-l ducă înapoi proprietarului. Știi cumva unde se află, Uri?

— Trebuie să-i tragi o bătaie, stăpâne, a clătinat ea din cap.

Vil și-a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să pareze o lovitură nevăzută.

— Sir Able, n-ați lovi niciodată un om nevăzător.

— Da, ai dreptate, l-am aprobat eu. Însă n-aș ezita să-l spintec ca să văd dacă nu cumva mi-a înghițit aurul.

După cuvintele astea, mi-am scos pumnul având grijă ca el să audă zgomotul metalului frecat de teacă.

— Nimeni nu-mi spune credinciosul Able, dar sunt credincios unui principiu: fac ceea ce spun că fac. Scoate banul!

— L-am ascuns sub pisică, Sir Able.

Mani s-a ridicat și a făcut doi pași la stânga, lăsând să se vadă moneda de aur din Jotunland adusă de Uri, care era acum pe pervazul ferestrei.

— Vrei s-o examinezi, stăpâne? a întrebat Uri după ce-a înșfăcat banul.

— Dacă tu ești satisfăcută... am clătinat eu din cap.

— Cam așa se face, Sir Able, a intervenit Vil. Doar că de obicei le spun că e la mai mare depărtare. Sub căruța de dincolo de piață sau în papucul bărbatului cu părul roșu. Acela fiind, bineînțeles, cel care pare capabil să alerge cel mai repede. Dacă faci totul cu exactitate, atunci când îți dau crezare și privesc unde le spui, devin neatenți și poți s-o ștergi. Cel mai bine e să te ascunzi. Eram tare bun la asta. Desigur, acum n-o mai pot face, dar așa procedam când cineva îmi dădea aur.

— Sunt convinsă c-ai văzut îndeajuns, stăpâne, ca să înțelegi de ce se teme copilul, a început Uri.

— De văzut am văzut, dar ar mai fi niște lucruri de auzit. O să le aud mai târziu. Vrei să merg chiar acum în Aelfrice? Mi-a făcut semn că da.

— Ca să mă lupt cu Kulili. Nu cu multă vreme în urmă, Baki voia să mă întorc ca să-l înfrunt pe Garsecg. Dar n-am de gând să ascult de niciuna până când nu-mi termin treburile aici.

— Spui că anii trec altfel aici, stăpâne, dar diferența nu e chiar așa de mare. Ceea ce speri să faci într-un an s-ar putea să-ți ia zece!

— O să vin când voi fi pregătit! Atunci mă voi lupta cu Kulili, așa cum am promis. Dacă supraviețuiesc, s-ar putea să vă conduc și în băătălia împotriva lui Garsecg, dar nu promit. Acum du banul ăsta înapoi!

Imaginea ei a devenit translucidă și pe urmă a plecat. Mani s-a grăbit să intervină.

— Doar între noi trei, înainte să se întoarcă ca să ne spi-oneze, chiar crezi că poți să-l înfrângi pe acest Garsecg?

— L-am ucis pe Grengarm, am ridicat eu din umeri.

— Și el te-a ucis pe tine, drag stăpân.

— Păi, vezi, nu m-am putut eu opri să zâmbesc, cred că știi mai multe despre asta decât mine, Mani.

— Habar n-am cine e Kulili.

— Și nici n-o să afli astăzi de la mine. Știi în schimb cine e Garsecg?

Mani și-a luat un aer îngâmfat, așa cum doar o pisică poate să o facă.

— E un dragon.

— Cine ți-a spus?

— Chiar tu, drag stăpân. Te-am întrebat dacă l-ai putea înfrânge pe Garsecg, iar tu mi-ai răspuns că l-ai ucis pe Grengarm. Iar ăsta era un dragon – Toug mi-a povestit despre lupta ta cu el. Înseamnă că Garsecg e un alt dragon. E simplu. Știi și cine l-a înjunghiat pe regele Gilling, nu-i așa?

Nu aveam nicio idee.

— Ba sigur că știi. Am auzit ce i-ai spus lordului Thiazi. Știi, dar nu poți dovedi.

— Și nici nu vreau s-o fac, i-am răspuns eu, după care m-am întors spre Vil. Mani vrea să fie ultimul care îmi vorbește, iar ambele fete au plecat. Tu ce voiai să-mi ceri?

— Ajutorul, Sir Able. Atâta tot. Mai întâi vreau să zic că nimic din ce-am auzit nu va părăsi încăperea asta. Nu cred că v-ar plăcea să încep să pălăvrăgesc și n-am s-o fac.

I-am mulțumit.

— Stăpânul Toug mi-a zis unele lucruri, domnule, cică sunt al lui până când mă va elibera, de îndată ce vom ajunge în sud. E adevărat, Sir Able? El părea convins.

— Din câte știu eu, da, dar nu cunosc foarte multe despre țara noastră. Nu mai multe decât stăpânul tău.

— Păi, Sir Able, sunt orb. Vă întrebați de ce m-am luptat cu ei? De ce am făcut-o toți? Nu pot să-i iert niciodată. Aș vrea să pot, dar nu sunt în stare.

— Am visat cândva să mă întorc aici cu o armată și să-i alung, i-am mărturisit eu. Mă îndoiesc însă c-o voi face vreodată.

— Așa că, Sir Able, chestiunea e...

A întins mâna după mine, iar eu i-am dat-o pe a mea.

— ...chestiunea e ce-o să mănânc atunci când vom ajunge în sud. Știu meșteșugul scamatoriei și încă mă mai descurc. Ai văzut ce-am făcut cu monedele.

— Nu, i-am zis. Te-am urmărit cu atenție, dar n-am văzut.

— Doar că nu mai pot trăi din asta. Dacă ar trebui să le iau aurul și să fug... a râs Vil amar. Cât de departe crezi c-aș ajunge? m-a întrebat el după o pauză.

— Ne-ai spus că te poți ascunde. Și așa e bine. Eu o fac uneori, a intervenit Mani.

— Dar tu ai ochi. Un orb nu se poate feri de vederea celorlalți. Dacă-ș încerca acum, probabil că m-aș face de râs.

Fața lui Vil nu se întorsese din direcția mea. A părut că își adună gândurile pentru un moment, apoi a continuat.

— Acum am un alt stăpân, Sir Able. Doar că el vrea să fie fermier, ca tatăl lui. Oamenii de felul ăsta abia dacă au ce mânca. De altfel, de-aia am și plecat din sat. Cum o să se descurce cu un sclav care nu vede?

— Să sperăm că vor fi prea buni la suflet ca să-l alunge, l-am consolat eu.

— Așa că m-am gândit să-l rog să mă vândă cât este încă aici, a continuat Vil trăgând aer în piept. Ceilalți, ei bine, sunt ai lui Sir Svon și cred că el îi va vinde. Pe Rowd, pe Gif și pe Alca. O să-i lase ieftin, mulțumindu-se cu puținul pe care-l va putea aduna. Femeile nu valorează cine știe ce, dar Rowd ar trebui să-i aducă niște bani. Doar că mai sunt fata și mama ei, Sir Able.

— Etela și doamna Lynnet? Nu cred că trebuie să-ți faci probleme că Toug le va vinde.

— Când eram la stăpânul Logi, Sir Able, exista o femeie pentru fiecare bărbat. Gil pentru Rowd, știți dumneavoastră, și Alca pentru Sceef. Așa că Lynnet îmi rămăsese mie, așa ar fi trebuit să fie. Doar că ea nu era bine, Sir Able... poate n-ar trebui să spun. Uneori făceam... știți... doar că nu prea des. Și niciodată nu m-am simțit împăcat. Am încercat în schimb să am grijă de fată. Probabil că nu mă credeți. Știu bine asta și nu vă învinovățesc.

— Depinde ce-mi spui, credinciosule Vil.

Obosit de atâta stat pe scăunelul pentru picioarele uriașilor, care nu avea spătar, m-am cățărat pe scaunul mare din spatele lui, ca să mă sprijin.

— N-am atins-o și n-am lăsat pe nimeni s-o facă. Înțelegeți ce zic? A devenit din ce în ce mai greu pe măsură ce creștea. Sunt unii care ar sări și pe o scroafă. Poate credeți că glumesc.

— Nu.

— Se nasc monștri din astfel de împerecheri, de felul celor pe care n-ai vrea să-i întâlnești, și uneori supraviețuiesc. Îți dai seama că sunt o mulțime care ar fi încălecat-o

pe Etela imediat. Dar eu am avut grijă, am ținut-o aproape și am mai și pocnit-o când mi-a răspuns obraznic sau când a fugit. De-aia e înspăimântată, Sir Able, cum ați spus. Doar că eu...

— O iubești.

Vil a tușit violent.

— Da, domnule! Și pe mămica ei. Ea e o femeie foarte, foarte bună. E din nobilime.

— Ai dreptate. E de viță nobilă, fiica unui baronet.

— Serios, Sir Able? Nu știam. Ați zis c-o iubesc pe Etela și nu v-ați înșelat. Doar că...

— Înțeleg. Dar ce vrei de la mine?

— Ajutor, Sir Able, atâta tot. Etela va rămâne cu stăpânul Toug dacă va putea. Dar mămica ei nu poate avea grijă nici măcar de ea însăși, darămite de fiica ei. Aș vrea să văd eu de ele. Dar... dar...

— Stăpânul meu e un cavaler blând și foarte nobil, a intervenit Mani pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată.

— N-aș putea lucra pentru dumneavoastră, Sir Able? După ce ajungem în sud, vreau să zic. N-aș cere plată niciun sfanț. Doar să le ajutați pe Lynnet și pe Etela.

— Doamna Lynnet s-ar putea să nu vrea ajutorul tău, i-am zis.

— Știu, Sir Able, doar că n-ar trebui să spunem că nu are nevoie. Se înșală. De multe ori am avut grijă de ea deși s-a împotrivit. La fel și de Etela. Întrebați-o și, dacă o veți convinge să spună adevărul, veți afla că așa este.

— Fără îndoială.

— Doar că o să plângă. O vreme, știți? Până când va trece peste asta. O să mă ajuti, Sir Able? De acord, sunt orb, dar dumneavoastră nu sunteți. Vedeți brațele astea? m-a întrebat el încordându-și mușchii impresionanți. O să muncesc din greu, iar dacă o să credeți că e loc și de mai mult, o să mă străduiesc mai tare, stăpâne.

— O să muncești din greu și o să furi, a bombănit Mani.

— Spuneți-i băiatului ăluia de a vorbit acum să-și tacă fleanca. Nu accept așa ceva de la nimeni.

— În regulă, i-am zis. Te iau în serviciul meu de îndată ce ajungem în sud. Asta dacă nu vei găsi ceva mai bun.

M-a surprins, și nu pentru ultima dată. Aruncându-se în direcția vocii mele, mi-a găsit picioarele care atârnavă dincolo de muchia scaunului și le-a sărutat. Înainte să-mi revin, ajunsese la ușă. S-a întors, iar în locul în care văzusem până atunci găvanele goale ale ochilor erau acum doi ochi, de-a dreptul strălucitori și încântător de albaștri. Pe urmă ușa s-a închis în spatele lui.

— A fost o iluzie, mi-a spus Mani.

— Știu, dar mi-aș fi dorit să nu fie așa.

— Pouk e mai bun, m-a informat Mani sărind de pe pervaz pe podea, apoi a alergat spre scaunul meu și, după un salt aproape incredibil, a prins cu ghearele tapițeria și s-a tras în sus. El i-a făcut să creadă că e orb, deși nu era.

— Era deja chior, am zis eu. E așa de când l-am cunoscut. Dar despre asta voiai să-mi vorbești, Mani? Țasta e secretul atât de important, încât ai vrut să rămâi doar cu mine?

— Nu, a zis el cuibărindu-se în poala mea.

— Dacă n-ai chef să vorbești sau ai prefera să aștepți...

— Te-am ajutat, stăpâne. Oare nu mi-am câștigat câteva minute din timpul tău?

I-am dat dreptate și l-am mângâiat o vreme. Gylf (care dăduse o raită pe la grajd) a zgrepțânat la intrare; Mani mi-a cerut să nu-l las înăuntru; i-am strigat prin ușă să meargă să vadă ce e cu Toug.

— M-am strecurat împreună cu tine în locul ăla, a început Mani.

— În Camera Iubirii Pierdute? Știu.

— Ai intrat împreună cu femeia nebună, dar pe mine nu mă interesa ce iubiri ar fi putut ea să piardă. Eram în căutarea dragostei mele. S-a dovedit a fi o greșeală.

Am continuat să-l mângâi o vreme, iar el a rămas tăcut.

— Pe vremuri eram un spirit liber. Eram o pisică normală, nu una încurcată în minciuni, a șoptit Mani încetisor de parcă ar fi vorbit pentru el însuși. Prima e cea mai frumoasă dintre existențe, a doua, cea mai frumoasă dintre vieți. Eu le-am pierdut pe ambele.

A privit în sus către mine, însă era mult prea multă tristețe pe chipul său negru ca tăciunele ca să-l găsesc amuzant, cum o făceam de obicei.

* * *

Schildstarr ședea pe tronul care fusese al lui Gilling de parcă asta ar fi făcut toată viața, iar Thiazi stătea lângă el, cu toiagul lui aurit în mână, ca și cum înaintea lui l-ar fi servit pe tatăl său. A fost unul dintre momentele în care mi-am dat seama, fără putință de tăgadă, că Fiii Furiei ne erau străini. Nu doar nouă, ci și tuturor celorlalți; Valfather era diferit, însă nu străin, era al nostru, așa cum noi eram ai lui.

— Majestatea Voastră, a zis Beel înclinându-și fruntea până aproape de pardoseala de piatră. Vă felicit nu doar din partea mea, ci și a regelui meu pentru accederea la tronul străbunilor voștri.

Am decis că nici Uri, Baki și ceilalți Aelfi nu sunt străini așa cum ne erau Fiii Furiei. Kulili îi făurise după chipul și asemănarea noastră.

— Trăiască regele Schildstarr!

— *Trăiască!*

Garvaon, Svon și cu mine, așezați în spatele lui Beel și al lui Idnn, am lovit cu capetele lăncilor în lespezile de sub noi.

Nici Michael nu era străin în felul acela. El era, cel puțin așa cred, ceea ce ar fi vrut să devină Valfather, ceva bun în felul în care e bună o lamă de sabie, dar și cineva care l-a privit în ochi pe Preaînaltul Zeu.

Vocea încântătoare a lui Idnn a răzbătut chiar și printre căpriorii înalți ai acelei săli îngrozitoare.

— Majestatea Voastră, noi, Idnn, regină în Jotunland, vă cerem cu umilință o favoare.

Chiar și dragonii din Muspel își au locul în țara lor. Pentru noi, sunt demoni, dar ei se văd altfel.

— Vorbește, regină Idnn!

Ochii aceia imenși, mai mari decât ai bufnițelor, erau croiți să străpungă bezna glacială a Noptii Lungi, care (deși nu i-am văzut decât marginile) nu are asemănare în cele șapte lumi. Nu e vorba atât că Fiii Furiei par mereu oribili. Te obișnuiești cu înfățișarea lor. Problema e că într-adevăr sunt oribili, că a fi îngrozitor e sinonim cu a fi un Fiu al Furiei.

— Regele nostru a murit. Soțul nostru a murit de asemenea, fiindcă erau unul și același. Obiceiul poporului nostru, al oamenilor de la sud, Majestatea Voastră, este să țină doliu un an după un soț și zece ani după un rege. De aceea ne vedeți înveșmântată în negru și așa ne vom purta pentru unsprezece ani. Departe în sud, Majestatea Voastră, se află castelul copilăriei noastre. Nu se compară de fel cu Utgardul vostru, dar ne este drag, pentru că acolo e camera în care am dormit când eram mici. Cu acordul foarte generos și foarte milostiv al Majestății Voastre, am vrea să ne întoarcem în camera aceea, să-i zăvorâm ușa și să plângem. A fi la Curtea Majestății Voastre e un lucru glorios, dar gloria nu poate alina suspinele și lacrimile unei văduve. Ne permiteți să plecăm? Și, cu acordul Majestății Voastre, se poate să ne escorteze tatăl nostru și suita lui?

Beel a mai făcut o plecăciune.

— Inima îmi dă ghes să-mi însoțesc fiica îndurerată, Majestatea Voastră. La fel mi-o cere și datoria. Regele nostru m-a trimis la Majestatea Sa Gilling. Va trebui să-l informez de moartea fostului suveran și de răsăritul splendidei

voastre domnii. Vă întreb deci și din partea noastră: putem pleca?

Wistan și Toug plecaseră să ne pregătească bidiviii pentru o retragere grăbită și să-i spună lui Egr să aibă grijă de bagaje. În timp ce vorbea Beel, eu mă gândeam cum se descurcă ei.

— Înainte să plecați, a zis Schildstarr încetișor, ar trebui să vă dăm daruri pentru regele vostru. Ce părere ai, Thiazi?

Acesta a făcut o plecăciune.

— O să mă îngrijesc de asta, Majestatea Voastră.

— Avem deci permisiunea Majestății Voastre să plecăm? a insistat Beel, făcând un pas mic în spate. Recunoștința noastră nu poate fi cuprinsă în cuvinte, Majestatea Voastră. Fie ca pacea să împărățească pe vecie în aceste țărâmurii.

Toiagul lui Thiazi a izbit pardoseala de piatră, semn că întrevederea se încheiase. La o comandă șoptită a lui Garvaon, noi, cavalerii, am luat poziția de drepti. Când mergi pe jos cu lancea trebuie să stai drept; altfel, capetele lăncilor riscă să se lovească unul de altul, iar flămurile să se încâlcească. Exersaserăm toată dimineața și ne-am descurcat destul de bine.

În curte, i-am întâlnit pe Wistan, Toug și Egr, gata de plecare.

— Trebuie să așteptăm darurile, le-am zis. Sunt pentru regele Arnthor și suntem nevoiți să stăm până când ni le dau. Scoateți șeile astea de pe cai și duceți-i înapoi în grajd.

Wistan a părut consternat, iar Toug, disperat.

— Să nu credeți că ne-am bătut joc de munca voastră. Ne-ați găsit toate lucrurile și le-ați curățat. Probabil că vom putea să plecăm mâine, cu o oarecare întârziere, și asta e bine. Acum veniți mai aproape. Nu-mi place să ridic vocea.

S-au adunat cu toții în jurul meu, inclusiv Lynnet.

— Trebuie să rămâneți alături de cai, le-am zis. Cu toții! Va trebui să fiți aici ca să aveți grijă de daruri. Lordul Thiazi le va da lordului Beel, iar Sir Garvaon și Sir Svon le

vor aduce încoace. Va trebui să le împachetați și să le protejați după aceea. În afară de doamna Lynnet și de fiica ei, niciunul nu aveți voie să plecați fără să vi se permită. A înțeles toată lumea?

Mi-au făcut semn că da.

— Etela, tu și mama ta veți dormi în camera lui Toug, împreună cu Mani. Dacă nu sunteți acolo când plecăm, o să vă lăsăm aici. M-ați înțeles?

Etela a încuviințat solemn.

— Dacă mama ta insistă să plece...

— Nu va fi cazul, m-a oprit Lynnet.

— Bine. Mulțumesc, doamnă. Etela, tocmai voiam să-ți spun că, dacă pleacă, dacă vine cineva s-o ia, trebuie să mă anunți indiferent cât e de târziu sau de devreme.

— Da, domnule, Sir Able. Așa voi face.

— Vil! E Vil prin preajmă?

— Chiar aici, Sir Able, a zis el ridicând mâna.

— Bine. Dacă nu mă găsești pe mine, Etela, să-l anunți pe scutierul Toug sau pe Vil. E cineva care nu știe ce are de făcut?

N-a vorbit nimeni.

— Bun. Regina Idnn are o diademă cu diamante, oferită de soțul ei. Darurile regelui Schildstarr către suveranul nostru vor trebui să fie cel puțin la fel de valoroase, dacă nu mai mult. Pericolul de a fi furate va fi foarte mare. Și dacă se va întâmpla una ca asta, nu vom fi miloși cu niciunul dintre voi, și cu atât mai puțin cu hoții.

— Plecăm de dimineață, Sir Able? a întrebat Egr.

— Va trebui să ne sfătuim în privința asta, i-am zis eu trăgându-l într-o parte.

* * *

Urmează să scriu despre lucruri pe care nu le-am văzut. Pe cele mai multe le-am aflat de la Woddet și de la Hela.

Zorii au găsit alaiul ducelui Marder deja pe drum. Drumul Războiului se deschidea larg în fața lor, aproape drept și împestrițat cu gheață. Mai înainte, la o leghe, urma să treacă printr-o zonă în care bolovanii și pietrele adunate în grămezi sugerau că fusese nivelat un deal. Dincolo de acest defileu jos, se vedeau turnurile din Utgard, pe care ar fi fost simplu să le crezi mai mici decât erau, dacă vârfurile lor n-ar fi ajuns atât de aproape de Cerr.

— Următoarea masă o vom lua în castel, i-a spus Marder lui Woddet, iar el a răspuns:

— Da, Înălțimea Voastră, cu condiția ca aceia care sunt deja acolo să nu ne considere pe noi un fel de mâncare.

Hela, care tropăia pe lângă el, a indicat cu sulița pe care și-o făcuse dintr-o lance ruptă:

— Când vezi așa ceva, îți dai seama că neamul tatălui meu e unul glorios.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, i-a zis Woddet. Deși nu i-am înfruntat niciodată pe Fiii Furiei, abia aștept s-o fac. Am auzit că nu există oponent mai amarnic decât ei în întregul Mythgarthr.

— Chiar și așa rănit cum ești, dragul meu domn?

— Așa rănit, a răspuns Woddet cu hotărâre.

— S-ar putea să ți se împlinească dorința asta, a arătat din nou Hela. Vedeți pietrele alea? Duce Marder? Sir Leort?

Cavalerul Leoparzilor i-a tăiat-o scurt:

— Se văd foarte clar.

— Păi, nu, a rânjit Hela arătându-și dinții galbeni, ca niște pumnale. Nu chiar așa de clar, domnule cavaler. Acolo nu e nicio piatră. Știu asta fiindcă am fost lângă Utgard, mai aproape decât suntem acum. Ția sunt Fiii Furiei ghemuiți sau așezați și acoperiți cu mantiile. Îi ascunde praful drumului, care s-a cernut pe ei.

Marder s-a ridicat în scări, cu mâna în sus, pentru a-i opri pe cei din urma lui.

— Și ne așteaptă pe noi?

— Așa se pare, Înălțimea Voastră, a răspuns Hela cu o plecăciune.

Cavalerul Leoparzilor a intervenit imediat:

— Voi merge până acolo să văd care e situația, Înălțimea Voastră.

— Și vei muri dacă Hela spune adevărul, a scuturat Marder din cap. Pe cine slujești, femeie? Pe Sir Woddet sau pe Sir Able?

— Odinioară, pe Sir Able, a răspuns Hela. Iar acum, pe Sir Woddet fiindcă fostul meu stăpân a plecat.

— Sir Woddet, ai încredere în ea?

Cavalerul i-a zâmbit și a zis fără ezitare:

— Mi-aș încredința viața în mâinile ei.

— Atunci să nu ne îndoim că spune adevărul. De dragul lui Sir Leort.

Întorcându-și armăsarul, Marder a început să dea ordine; când arcașii săi au adus pietrele în bătaia săgeților, s-au răspândit pe câmpurile din stânga și din dreapta Drumului Războiului, descălecând și adăpostindu-se.

Cu urlete de război, Fiii Furiei s-au năpustit spre oamenii ducelui Marder. Iar noi, care eram de fapt prada lor și părăsiserăm Utgardul înainte de răsăritul soarelui, așa cum cerusem eu, am auzit zgomotul bătăliei și ne-am grăbit să îi atacăm din spate.

* * *

Nu mă mai luptasem în felul acela de când părăsisem Cerrul. Mă năpusteam în jos pe pale de vânt ca să-mi înfig lancea sau spada în fețele ridicate în sus ale Fiilor Furiei. Loviturile pe care le-am împărțit la ieșirea din Utgard ar ocupa sute de pagini, dacă le-aș descrie pe toate. Voi spune doar că Eterne a despicat craniul unui uriaș până la bărbie,

și că am încercat zadarnic să tai cu o singură lovitură capetele Orgalmir și Borgalmir de pe trupul lor mătăhălos, și că uriașul a continuat să lupte chiar și cu o singură țeastă, în timp ce sângele îi țâșnea din celălalt gât de parcă ar fi vrut să înroșească întregul Mythgarthr.

Din sângele acela, și nu numai, se hrăneau fantomele înfricoșătoare eliberate de Eterne, care păreau oameni adevărați în bătaia razelor soarelui abia răsărit. Spadele lor de ceață produceau răni adevărate, la vederea cărora cavalerii rânjeau vesel, așa cum o fac craniile descărnate, doar pentru a lovi din nou.

Am scris prea multe despre mine însumi. Vreau să-i descriu acum pe ceilalți. Întâi, pe Marder. Niciunul dintre cei care îl vedeau n-ar fi putut ghici că sub coiful lui erau plete și barbă albe. N-am văzut niciodată pe cineva care să-și îndemne calul și să mânuiască o lance mai bine decât el.

Și Beel s-a luptat. Deși l-am crezut mort, l-am găsit sub cadavrul lui Thrym, iar când am văzut că trage aer în piept și clipește am început să-l laudăm, să râdem și să-l aclamăm.

Toug, care jurase că nu se va mai lupta niciodată, a intrat în luptă și a fost doborât și cred că în ziua aceea ar fi murit dacă n-ar fi fost Gylf – mai mare decât orice leu și cu mult mai fioros – care l-a apărat cu trupul lui până când Wistan l-a pus la adăpost.

Ce să zic despre Cavalerul Leoparzilor? Cred că o felină de pe scutul său s-a trezit la viață. Cu lancea sfărâmată și fără coif, a continuat să se lupte; și n-am văzut niciodată un tăiș de sabie care să se miște atât de repede și să spin-tece atât de adânc.

Rănit chiar mai rău decât Toug, Woddet a continuat să lupte cu Heimir în stânga și Hela în dreapta. Trei uriași s-au năpustit asupra lor, ceea ce ar fi însemnat o luptă de unul la unul. Dar cineva care jură că a văzut ce s-a întâmplat (și așa ar fi trebuit să fie, de vreme ce era adăpostit în

coburul unei șei) susține că unul a fost doborât de Woddet, și doi de Hela.

Asta e destul de ușor de crezut. Doamna îl apără pe Valfather și, desigur, nu o pot compara pe Hela cu ea. Gândiți-vă însă la zeița unui neam mai rudimentar, cu membrele groase, înaltă precum copacii, cu gura ca o cavernă și părul fluturând, ținând în mână o lance scaldată în sânge. Dacă m-aș fi întâlnit cu Hela pe câmpul deătălie, se poate să fi dat înapoi.

Marder și Cavalerul Leoparzilor m-au uimit. Sper că am fost foarte clar în privința asta. Și Idnn m-a surprins, fiindcă s-a folosit cu multă îndemânare de arcul ei, ținând liniștită acolo unde bătălia era mai înverșunată. Nimic nu m-a mirat mai mult însă în ziua aceea decât Garvaon. Știam că era un spadasin iscusit. Îl crezusem un cavaler prudent, grijuliu și poate un pic fricos. A luptat însă la fel de furios ca Hela, cu și fără coif, așa cum o făcuse împreună cu Svon împotriva uriașilor regelui Gilling. Pe jos, s-a bătut și mai amarnic, după care a prins un cal rămas fără călăreț și s-a năpustit acolo unde bătălia era mai înverșunată pentru a lupta din nou.

Am avut deci o mulțime de luptători furioși; fără îndoială că și eu am fost unul. Am avut de asemenea oameni care și-au făcut datoria. Fiii Furiei ar fi ucis-o pe Idnn și i-ar fi alungat arcașii de zece ori dacă soldații conduși de Svon nu le-ar fi ținut piept. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc și că Toug s-ar fi năpustit în luptă fără exemplul lui Svon.

Pe scurt, a fost una dintre puținele bătălii în care a luptat aproape toată lumea (deși Berthold Viteazul și Gerda nu au participat, la fel ca sclavii orbi, Etela, Lynnet și femeile slave) și în care cu toții s-au bătut foarte bine. Astea fiind zise, mi s-a părut atunci că fără Garvaon și Cavalerul Leoparzilor n-am fi putut câștiga și că ne-am impus doar prin grația lui Valfather.

După bătălie, am rămas să conduc ariergarda – Cavalerul Leoparzilor și soldații săi, dar și zece de-ai lui Marder. Nu am avut deci ocazia să vorbesc cu ceilalți până când nu ne-am așezat tabăra. Era târziu, iar noaptea neagră, călări-serăm până hăt, departe, fiindcă ne temuserăm să nu fim urmăriți. Pouk m-a ajutat să-mi scot armura, apoi a început să curețe și să lustruiască tot echipamentul; Uns (pe care Idnn îl adusese înapoi, după cum promisese) s-a apucat de gătit. Convinși de Berthold și de Gerda, eu m-am întins pe jos și, pe jumătate adormit, am auzit șoaptele din coarda arcului meu: viețile și morțile multor bărbați, femei și chiar copii, existențe chinuite în cea mai mare parte, povești despre sărăcie și foame. Probabil că abia închisesem ochii. La fel de posibil este să-i fi închis cu o oră înainte. În orice caz, m-a trezit valetul lordului Beel, care mi-a scuturat umărul spunând:

— Sir Able! Sir Able, domnule.

M-am trezit și l-am întrebat ce vrea.

— Înălțimea Sa, Sir Able. Este... Înălțimea Sa vrea să vă vorbească. E departe de a se simți bine.

Deși eram încă pe jumătate adormit, am sărit în picioare.

— E pe moarte?

— O, nu, domnule, sper că nu. Dar el... el nu poate să meargă prea departe, Sir Able. Vreau să spun... a încercat, dar nu l-au lăsat. Nu vor. A vrut să vină aici, domnule. Mi-a cerut să-l sprijin, ca să nu cadă. Însă ei nu l-au lăsat. Regina, Sir Able. Și ducele Marder. Iar eu a trebuit să-i ascult. Așa că am venit, a zis el, după care a făcut o pauză și și-a dres glasul. Dacă v-am ofensat în vreun fel, domnule, greșeala e a mea.

Uns mă tot îmboldea cu un castron de tocană în care era o lingură. Conținutul mirosea delicios și, ca să-l potolesc, am luat și am început să mănânc.

— Dac-ați vrea să veniți, Sir Able... Știu că nu-mi datați nimic, dar...

— Prostii, prostii! Ai vorbit cu îndrăzneală în apărarea mea, Swert. Crezi c-am uitat asta?

— Vă aduceți aminte de numele meu, Sir Able? Asta e... e... ei bine, domnule, mărturisesc...

— Ai mâncat?

— Eu? Păi... să vedeți... nu prea cred, Sir Able. Cel puțin nu după ce-am părăsit castelul ăla oribil. Am avut grijă de Înălțimea Sa și... n-am avut timp.

I-am dat lingura și ceea ce mai rămăsese în castron. Ceva mai mult de jumătate, iar eu am început să molfăi o bucată de pâine uscată pe care mi-o dăduse Uns. În felul acesta, mâncând amândoi (pe cât de repede puteam) Swert și cu mine ne-am croit drum prin hărmălaia și disconfortul taberei până la pavilionul lui Beel.

Sperasem să-l gădesc adormit, însă era treaz și stătea sprijinit pe patul lui pliant. Idnn era așezată pe un scăunel lângă el, iar Marder ședea pe un scaun mâncând terci de ovăz.

— Sir Able, a reușit Beel să zâmbească, deși mi-a fost limpede că avea dureri mari. Ia loc, te rog. Cred că ești obosit. Ca noi toți...

Am privit spre Idnn, care m-a încurajat cu un gest. Marder mi-a făcut și el semn să mă așez. Swert mi-a adus repede un scaun pliant, așa că i-am ascultat.

— Faptul că vă văd în capul oaselor și zâmbind valorează ore întregi de odihnă pentru mine, Înălțimea Voastră. Îmi imaginez că Majestatea Sa și Înălțimea Sa sunt de acord cu mine.

— L-am ucis pe Thrym, căpitanul gărzii regale.

— Așa am auzit. Vă felicit, domnule!

— Eu nu mă felicit, a mărturisit Beel și pe urmă a rămas tăcut pentru un moment, așezându-se mai bine în pat, cu gura contorsionată de durere. N-ai fost de față când ne-au

oprit la intrarea în Utgard, Sir Able. Și nici Înălțimea Sa. Dar s-ar putea să fi auzit de momentul acela. Și regele Gilling a fost informat – deși nu-mi dau seama cine ar fi putut s-o facă – despre pisica Maiestății Sale. Mi se pare că tu i-ai dat-o.

— L-am cerut pe Mani, tată, iar el ni l-a dat, a intervenit Idnn.

— Exact, exact. Regele a vrut să vadă doar motanul, în timp ce pe noi ne-a ținut la poartă. Am stat acolo, în mijlocul drumului, bătuți de vânt, și am vorbit cu Thrym aproape o oră. Am încercat să-l conving să ne lase să intrăm. Era un monstru, cel mai mare dintre ei. Îmi era groază de el, dar am încercat să n-o arăt.

— Nu s-a citit nimic pe chipul tău, tată, a zis Idnn.

— Însă îmi era frică. Îmi tremurau genunchii, a zâmbit el. Dacă mi-ar fi spus cineva că va trebui să mă lupt cu el, mi-aș fi tăiat venele. Dacă mi s-ar fi spus c-o să și câștig, aș fi protestat spunând că o asemenea profeție e apă de ploaie. Mă știi, Majestatea Ta. Te-am ținut pe genunchi și ne-am jucat de-a v-ați ascunselea. Sunt eu războinic? Cavaler? Sau măcar pe-aproape?

Idnn a clătinat din cap.

— Iar acum sunt cel care l-a ucis pe căpitanul gărzii lui Schildstarr. Însă nu despre asta voiam să-ți vorbesc, Sir Able. Totuși nu m-am putut abține. L-am ucis și nu pot să nu pomenesc despre asta. Uciderea unui uriaș, fie el și căpitanul Gărzii, probabil că nu înseamnă mare lucru pentru tine. Tu câți ai ucis? Douăzeci?

— Nu știu, Înălțimea Voastră. Nu i-am numărat. Dar nu cred c-au fost atât.

— Ai plutit prin aer, a intervenit și Marder. Auzisem că poți face asta de la unii dintre oamenii mei, dar nu i-am crezut. Însă am văzut eu însumi. Ai galopat prin aerul care pentru tine părea o înșiruire de dealuri. Iar săgețile... n-am văzut niciodată un arc atât de puternic. Niciodată.

— De fapt, e coarda, Înălțimea Voastră. O am încă de când eram un băiețandru, dar sper să nu mai am nevoie de ea prea curând. Nimeni nu a spus nimic, așa că am continuat. Cât despre călăritul prin aer, vă rog să nu vă lăsați înșelați de ideea că aş putea s-o fac eu însumi. Calul meu e cel care plutește. Am o iapă foarte bună.

Mani s-a ghemuit mai bine în poala lui Idnn, iar ea a zâmbit.

— Și un motan foarte bun.

— Da, un motan minunat, atunci când nu e al Majestății Voastre.

Marder a lăsat să-i cadă lingura în castronul gol.

— Trebuie să dorm. La fel și Sir Able – cu toții trebuie să ne odihnim. Primul lucru pe care doream să ți-l spunem, Sir Able, este că după ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață, Celidon și Jotunland sunt în stare de război. Raidurile de la frontieră pot fi puse pe seama unor supuși necredincioși, însă atacul de azi nu.

Am încuviințat din cap.

— Și ne-am gândit să te întrebăm de ce crezi că regele Schildstarr a organizat o ambuscadă împotriva Înălțimii Sale, a intervenit Idnn, care apoi mi-a aruncat un zâmbet chinuit, după care a continuat. Cavalerii nu sunt renumiți pentru înțelepciunea lor. Ar trebui să fiți luptători și să lăsați chestiunile mai subtile în seama noastră. Pe drum încoace, l-am tachinat pe Sir Svon cu privire la asta.

— Majestatea Voastră este la fel de înțeleaptă pe cât e de frumoasă.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns ea schițând o plecăciune prefăcută și un sunet venit din afara pavilionului mi-a indicat că fuseserăm auziți. Suntem suverani în Jotunland, dar o regină fără putere este o regină fără înțelepciune. Atâta cât ne-a mai rămas însă ne face să te întrebăm pe tine: de ce a vrut regele Schildstarr să-l ucidă pe Înălțimea Sa și pe cavalerii lui?

— Nu cred că asta a intenționat, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu. Ambuscada nu le era destinată lor. Au căzut în ea venind din spate și au fost îndeajuns de pricepuți ca să-și dea seama că era o ambuscadă.

— Ne-a prevenit uriașa lui Sir Woddet, a lămurit Marder lucrurile. Eu unul aș fi nimerit fix în ea.

— Hela?

Mi-a făcut semn că da, după care a continuat:

— Călătoream fără avangardă. Acum că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că a fost o prostie.

Privirea lui Idnn era fixată pe chipul meu.

— Și dacă ambuscada nu era pentru Înălțimea Sa, pe cine așteptau uriașii? Pe noi?

— Nu pot decât să speculez. Dar da, cred că pe noi.

— Dar noi, noi... duceam darurile lui Schildstarr regelui Arnthor. De ce ar fi...?

— În primul rând, ca să le capete înapoi, am zis eu privind spre Marder și spre Beel. Vă interesează lucrurile astea, domnilor? Pot vorbi și între patru ochi cu Majestatea Sa, dacă vreți să vă odihniți.

— Chiar foarte mult, mi-a răspuns Beel, secondat cu un gest de Marder.

— Cum doriți. În al doilea rând, nu suntem prea populari în Jotunland. Înainte să-și asigure coroana, îi eram de folos lui Schildstarr, eram luptători pe care nu-și permitea să-i piardă. De asta v-a ajutat să-l salvați pe Sir Svon și pe ai lui când au fost atacați în piață. Însă odată ajuns rege, am devenit un pericol. Poporul lui ne disprețuiește, iar el nu-și mai permitea să fie asociat cu noi.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care am fost atât de dornic să plec, a întărit Beel spusele mele.

— Și eu am intuit asta și am sperat că, dacă plecăm cât mai curând posibil, nu vor avea timp să organizeze ceea ce-am văzut astăzi. Evident, m-am înșelat. A așteptat până

când ambuscada era gata și abia apoi ne-a dat darurile pentru regele Arnthor.

Mani s-a ridicat și a părut că-i linge urechea lui Idnn.

— N-ar fi fost mai simplu să ne atace imediat, în timp ce eram încă în Utgard? N-am fi avut caii, iar unii dintre noi n-am fi avut nici măcar arme.

— Ar fi fost o violare a legilor ospitalității... am început eu.

— Asta la noi. Dar la giganți?

— Așa cred, Majestatea Voastră. În timp ce călătoream cu un prieten, nu cu multă vreme în urmă, am fost atacați în timp ce ne îndreptam spre un castel cucerit de uriași. Ne-am luptat cu ei, am ajuns la castel și am cerut adăpost. Ne-au primit și ne-au dat chiar și de mâncare. Au organizat și un fel de distracție. În timpul șederii noastre, a devenit însă limpede că ei ne atacaseră. Am plecat pe furiș și am evitat astfel un al doilea atac pe care îl plănuiseră.

— Înțelegem, a zis Idnn.

— Un asemenea gest ar fi pătat renumele lui Schildstarr printre ai lui, iar el nu-și poate permite asta. Trebuia deja să se ocupe de chestiunea delicată a asocierii cu noi și nu avea nevoie de asemenea complicații.

— Din câte înțeleg, oricum ar fi vrut s-o facă în public, a spus Marder. Să vă ucidă într-un loc în care să o vadă toți ai lui.

— Desigur, Înălțimea Voastră. Așteptând însă pregătirea ambuscadei, și-a dat seama că riscă foarte mult: ați fi putut sosi, triplând astfel forța noastră. A riscat și era cât pe ce să-i reușească.

— Ca să recupereze câteva zorzoane... a oftat Idnn.

— Nu tocmai, Majestatea Voastră. Dorea să-i umilească pe cei mici care l-au bătut de mai multe ori, pe piticii pe care îi voia fie morți, fie sclavi. Mai dorea probabil să recapete și diadema pe care o purtați. Se poate ca tingirile de aur, pocalurile și alte asemenea lucruri să vi se pară

„zorzoane“, dar sunt mulți bărbați curajoși și femei virtu-oase care nu dețin nici măcar un obiect pe jumătate la fel de valoros. Nu e însă niciun rege în Mythgarthr care să se gândească la diadema pe care v-a dat-o regele Gilling ca la un lucru lipsit de valoare.

— Are dreptate, a murmurat Beel. Majestatea Voastră trebuie să fie foarte atentă cu diadema.

— Ne-a iubit, nu-i așa?

Eu m-am mulțumit să fac un semn din cap, iar Marder a consolat-o.

— Cu siguranță...

— Noi, noi nu l-am iubit. Am încercat să ne facem datoria, a oftat Idnn scoțând o batistă din mânecă pentru a-și șterge lacrimile. Am vrut să fim un bun conducător al poporului și pentru cele câteva zile cât a durat, cred că am fost.

— Știa că n-aveți cum să-l iubiți, i-am zis eu. Ceea ce-a primit de la dumneavoastră a fost sentimentul cel mai aproape de dragoste de care se poate bucura un Fiu al Furiei. Cu toate astea, el v-a iubit și a încercat să v-o arate.

Marder a tușit încetișor.

— Tu însuși ești un bărbat viteaz care nu deține nimic nici pe jumătate la fel de valoros ca o tingire de aur sau un colier cu nestemate, Sir Able. Ai un cal bun, așa cum spui, și o sabie pe măsură. Așa aș fi spus și despre mine dacă nu te-aș fi văzut pe tine în luptă.

— Și mai are și coarda arcului, a șoptit Idnn.

— Da, Majestatea Voastră. Coarda, după cum spuneți, și arcul – pe care nu m-aș fi gândit că-l va considera cineva valoros, le-am făcut eu însumi și le prețuiesc. Mai am de asemenea și regina săbiilor din toate cele șapte lumi și cel mai bun câine.

Mani a scos un sunet disperat, pe care eu m-am strădui să-l ignor.

— Totuși nu mai ai scutier, acum că Svon e cavaler. Și n-ai nici pământuri.

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Când te-a chemat lordul Beel, am discutat o vreme dacă e bine să te trezim din somn, ceea ce ne-a făcut și pe noi să rămânem treji. Ai auzit întrebările Maiestății Sale, ale lordului Beel și ale mele. Niciuna dintre ele nu era foarte urgentă.

— Sunt întotdeauna pregătit să vă servesc, Înălțimea Voastră.

— Da, am observat. Nu-ți pot oferi un alt scutier. Nu aici și acum, deoarece n-am adus niciun băiat în expediția asta, cu excepția propriului meu scutier. Cât despre pământuri, ei bine, actul e acasă încuiat într-un dulap. Ți-ai câștigat dreptul de a avea un castel și ți-l voi da de îndată ce voi putea. Curteroșie e una dintre cele mai frumoase proprietăți din ducatul meu. Are câmpuri mănoase și e situată pe drumul spre Kingsdoom. Înțeleg că ai auzit de ea.

— Este... am reușit eu să îngaim.

— A fost a lui Sir Ravd și mi-a revenit mie după moartea lui. Am acolo un locțiitor care are grijă de domeniu. S-ar putea să vrei să-l păstrezi. Sau nu. Depinde de tine.

Nu sunt sigur că am reușit să schițez măcar și un gest din cap.

— O să-i dau de veste că vii, bineînțeles, și am să-ți încredințez o scrisoare pentru el.

Îmboldită probabil de Mani, Idnn a vorbit în numele meu.

— E o răsplată foarte generoasă, Înălțimea Voastră.

— Ba deloc, a protestat Marder, care a părut pentru un moment de-a dreptul stânjenit. Îmi doresc să fi făcut mai mult. Nu. Voi face mai mult. Însă nu aici, nu în sălbăticia asta. Mai târziu. Vei vedea.

Am plecat imediat după aceste cuvinte și am ieșit din pavilion destul de brusc încât să pot vedea o siluetă înaltă care dispărea în umbră.

A doua zi am hotărât să dăm comanda ariergardei Cavalerului Leoparzilor. Am fost cu toții de acord că era postul cel mai periculos, iar el, Svon și Garvaon doreau cu toții comanda aceea. Garvaon conducea însă avangarda, iar Svon era rănit. În ziua respectivă, și eu am călărit în fața cortegiului, cu Sir Woddet lângă mine.

Câmpia din Jotunland este un loc straniu și neliniștitor, așa cum le-am spus și celorlalți. Ți se pare că zărești fan-tome, mai ales la răsărit și la asfințit. Auzi sunete ciudate și găsești lucruri inexplicabile – cărări care duc nicăieri sau cioburi din vase de ceramică odinioară extrem de frumoase.

Hela a descoperit un asemenea vas aproape de amiază și s-a abătut destul de mult de la Drumul Războiului ca să ni-l aducă. Ni l-a arătat mândră lui Woddet și mie, după ce s-a întors tropăind. Avea buza ciobită, de unde îi lipsea o bucată de lut aproape la fel de mare cât mâna mea. În rest, era întreg.

— Nu-i așa că-i drăguț, bunule Sir Able?

I-am spus că sunt de acord cu ea, însă i-am explicat că nu îndrăznesc să o împovărez pe Norr cu nimic altceva decât strictul necesar.

Heimir a zis că vasul îi amintește într-un fel de Idnn, ceea ce m-a uimit.

— E roșu și... mai e o culoare... albastră.

Woddet l-a luat de la Heimir și l-a întors în așa fel încât soarele de iarnă să lumineze decorațiunile vasului: era azuriu, cumva de culoarea acvamarinului.

— Mi-o imaginez pe Majestatea Sa mai degrabă în nuanțe de alb și negru...

— Cred că da, i-am zis eu absent. Adevărul este că scrutam drumul dinaintea noastră și încetasem să mai dau atenție descoperirii Helei.

— Are buze roșii, de acord, a continuat stângaci Woddet, dar ochii ei sunt negri, nu albaștri.

— E prietena ta? l-a întrebat Hela, iar el a zâmbit încurcat.

— Nu-mi place de ea în felul în care îmi place de tine. Sir Svon e prietenul meu.

— Și ții și la el, dragul meu domn?

Woddet m-a privit de-a dreptul speriat, așa încât a trebuit să intervin.

— Ține la el, dar nu în sensul la care te gândești.

— Am vrut să spun exact ceea ce-am spus. Nimic mai mult, a replicat Hela punând vasul lângă ea. Îl consideri prieten, dragul meu domn?

— Mai mult decât atât, a răspuns Woddet cu glas găjâit. E un om căruia i-am greșit, Hela. Așa cred.

— Și eu, am completat.

— Au fost niște zvonuri. Mie nu-mi plăcea de el, așa că mi-a fost ușor să le cred.

Dacă Hela a înțeles ceva, nimic din expresia feței ei largi și aspre nu arăta lucrul acesta.

— Ușor și un pic prea convenabil. E greșit, un cavaler n-ar trebui să procedeze așa. Onoarea unui bărbat e sacră, chiar dacă nu e cavaler. Trebuie să crezi tot ce-i mai bun despre oameni până când te convingi de contrariu.

În dimineața care a urmat plecării din Utgard, această discuție a noastră nu a părut să aibă o importanță mai mare decât ulciorul ciobit găsit de Hela. Cu toate acestea, am reconstituit-o pe cât de bine am putut; recitind-o, acum mi se pare clar c-ar fi trebuit să-mi dau seama că Hela plănuia să le facă lui Idnn și lui Svon o favoare, una care avea să se dovedească foarte însemnată.

Capitolul 24

CĂLĂTORIE DUPĂ CINĂ

Am mers toată ziua, care s-a dovedit a fi cea mai caldă dintre cele pe care le petrecuserăm până atunci în Jotunland. Nu zărisem vreun semn c-am fi fost urmăriți, dar am fost de acord că Fiii Furiei se aflau cu siguranță undeva în spatele nostru, un detașament de război grupat în jurul supraviețuitorilor bătăliei, cu întăriri din Utgard și de la fermele singurate pe lângă care trecuserăm.

Acești uriași, credeam noi, aveau să ne ia urma ca niște ogari până când vom fi ajuns la mlaștinile din Jotunland, apoi să ne atace. Dacă am fi fugit, doar cei cu cai foarte buni și-ar fi găsit scăparea, deși nici asta nu era sigur. Dacă am fi luptat, poate că ne-am fi impus, dar era mai probabil să pierdem în mod tragic. Dacă ne-am fi despărțit, ne-ar fi vânat unul câte unul, iar cei care ar fi scăpat de Fiii Furiei aveau să cadă cu siguranță în mâinile celor pe care uriașii îi numeau Șoareci.

Am hotărât să ne luptăm, bineînțeles, asta în cazul în care ne-ar fi prins; eu însă, de unul singur, am decis să călăresc înapoi spre nord în seara aceea, nu ca să văd dacă uriașii ne urmăreau, ci ca să încerc să îi opresc.

Ziua devenea din ce în ce mai caldă, părea o zi de iarnă – care vine uneori și în Celidon – când simți că primăvara nu poate să mai întârzie mult, deși știi că te mai despart luni întregi de ea. Zăpada de pe Drumul Războiului s-a transformat în zloată, iar picioarele cailor erau murdare de

noroi până la genunchi. Gylf gâfâia și el în timp ce alerga lângă mine.

— Asta o să-i încetinească, bunule cavalier, mi-a zis Hela. Mie îmi îngreunează foarte mult mișcările, a continuat ea întorcându-și spre mine fața roșie și asudată.

— Dacă nu poți să ții pasul... a zis Woddet trăgând de hățuri ca să-și încetinească bidiviul.

— Pe tot ce am mai drag, Sir Woddet, n-o să te părăsesc niciodată, l-a asigurat Hela pe un ton ferm.

— Nu asta voiam să spun, a răspuns surprins Woddet. Mă gândeam ca tu și cu mine, împreună cu fratele tău, să mergem ceva mai încet și să ne alăturăm lui Sir Leort.

— Nu-s obosită! a insistat Hela, deși era evident că minte. Am încercat să o consolez, spunându-i că o asemenea vreme nu avea cum să dureze prea mult.

— Nici eu nu mai rezist mult, Sir Able, m-a contrat ea simplu.

Descumpănit, nu am mai avut ce să-i spun.

— Aș vrea să știu... a început Hela, care gâfâia cu limba ieșită de-un cot, ceea ce mi-a adus aminte de Gylf. De ce îi numiți... pe cei din neamul tatălui meu... Giganții Ghețurilor.

— Bineînțeles, i-am zis. Pentru că raidurile lor încep odată cu primul îngheț.

— Și nu le-ar fi mai ușor... să atace... în timpul verii...? Am încercat să-i explic că noi presupunem că ei nu-și pot părăsi pământurile atâta vreme cât nu și-au strâns încă recoltele.

— Mă gândesc... poate vă folosește la ceva.

Am oprit-o pe Norr, spunându-i lui Woddet că ne-am apropiat prea mult de Garvaon. Mi-a dat dreptate, deși probabil își dăduse seama că nu era tocmai așa.

— Nădușesc tare... uriașii...

O vreme m-am gândit la asta. Noaptea Neagră, întunericul de dincolo de Soare, e ținutul Giganților Iernii și ai

Noaptea Lungă, iar acolo e mereu iarnă, așa cum spune și numele. Frigul și lumina puțină sunt normale pentru ei. Soarele e doar o altă stea, deși e mai strălucitoare decât celelalte. Ochii lor imenși, precum cei ai bufnițelor, le permit să vadă pe întuneric; corpurile lor imense, hirsute și cu pielea tare, îi apără de frig.

Spunându-i lui Woddet să meargă ceva mai încet, m-am dus să vorbesc cu Marder.

— Nu trebuie să ne temem că ne vor ajunge Fiii Furiei pe o vreme atât de caldă, Înălțimea Voastră. Hela și Heimir abia dacă pot ține pasul cu noi, deși le curge prin vene și sânge de-al nostru. Cel mai mare pericol acum este să ne obosim caii. I-am folosit din greu ieri.

— Și eu mă gândeam la asta. Dacă ne atacă atunci când caii noștri sunt obosiți, ne vor măcelări ca pe iepuri.

— Sunt de acord, Înălțimea Voastră. Perfect de acord.

— Spune-le să ne oprim undeva unde găsim apă și iarbă, mi-a poruncit.

I-am dat ascultare foarte repede, deși n-am fi descoperit niciunul locul acela dacă n-ar fi fost Hela, care știa de existența lui. Era destul de departe de Drumul Războiului, ceea ce constituia un alt avantaj – e greu pentru oricine, cu excepția unui ogar, să urmărești pe cineva noaptea, iar dușmanii noștri ar fi putut foarte bine să treacă pe lângă noi. Dacă s-ar fi întâmplat asta, i-am fi atacat din spate în ziua următoare, în timp ce caii ne erau încă odihniți. Uns și Pouk s-au ocupat de tabăra noastră, eu am început să o îngrijesc pe Norr, iar Mani s-a oferit să se urce într-un copac – copacii înalți sunt destul de rari în Jotunland, dar acolo erau câțiva – și să stea de pază; asta fiindcă pisicile, așa cum a dorit să sublinieze, văd pe întuneric cel puțin la fel de bine ca Fiii Furiei.

Woddet și oamenii lui au trebuit să-și ridice singuri corturile, fiindcă Heimir și Hela s-au întins asudați pe iarba curată și moale. Ne-am oprit atât de devreme, încât

pavilioanele erau montate, cu toate sforile întinse, deși soarele mai avea însă mai bine de o palmă până când să dispară la orizont.

Uns a mers la Svon ca să ia niște jărat. Se părea că Vil era neobișnuit de iscusit la făcutul focului, ceea ce mie mi s-a părut extraordinar pentru un orb.

— Nu-i nicio șmecherie, dom'le, mi-a explicat Uns. Cauț' fumu'. Io așa fac. Vil ăla îl amiroasă, sufli și sâmțăște căldura.

A venit Idnn, cu Berthold în urma ei, cărându-i scaunul. Le-am poruncit lui Uns și lui Pouk să se așeze într-un genunchi, așa cum se cuvine să faci în fața unei regine, și să-și plece capetele politicos. Gylf a făcut și el o plecăciune. Una de-a lui, care nouă ni se pare adesea că e o invitație la joacă dar, de fapt, e un fel de politețe canină.

— Ridicați-vă, oameni buni, a zâmbit Idnn către noi toți. Veți lua cina cu noi în seara asta, Sir Able? Înălțimea Sa nu va fi acolo, nici Sir Woddet sau Sir Leort. S-ar putea să ne însoțească nobilul nostru tată, deși vom încerca să-l descu-rajăm, în măsura în care vom putea.

Îmi făcusem planul să plec imediat după masă, așa că am bălmăjit ceva stupid despre onoare și loialitatea mea față de ducele Marder.

— Ne-am gândit noi că vei spune asta, așa că vom cina aici. Ai bucate demne de o regină, Uns? Răspunde-ne cu sinceritate.

Cocoșatul a mai făcut o plecăciune.

— Mă știi, domniță, fac și io ce po', da' acu' n-am prea avut cu ce să mă descurc.

— N-a avut, Majestatea Voastră, am intervenit eu. Niciunul dintre noi nu are.

— Atunci nu e nicio rușine să oferi unei regine ceea ce ai, Uns. Ce mâncați și voi. Vă asigurăm că ne este atât de foame, încât am mânca și lilieci din Utgard, a zis Idnn, după care s-a întors spre Berhold. Tu poți să pleci. Mergi

înapoi la pavilionul nostru și adu-ne de acolo ce merinde găsești și încă un scaun.

Bătrânul orb s-a înclinat, apoi s-a întors, găsindu-și drumul cu ajutorul unui baston.

— Ne va servi Uns, Sir Able?

— Așa ar fi normal, Majestatea Voastră, dar mi-ar plăcea să-mi acordați onoarea de a o face eu însumi.

— Și asta nu te va împiedica să mănânci? Ești de trei ori mai mare decât noi, iar dacă nouă ne e foame, tu trebuie să fii de-a dreptul hămesit.

— Dacă-mi permiteți să mă servesc și pe mine, vă promit că voi mânca zdravăn.

— Bun. Vrem însă ca Uns și Pouk, deși știm că sunt de nădejde, să meargă într-un loc de unde să nu ne poată auzi.

Le-am zis să stea de partea cealaltă a focului și (de vreme ce nu aveau nevoie să se încălzească) să rămână acolo, mai în spate, cu excepția momentelor în care Uns trebuia să gătească. Apoi am luat două funduri de lemn și două cupe cu vin, pe care Uns l-a amestecat cu apă.

— O să ne anunțe când e gata carnea?

— Da, Majestatea Voastră, am asigurat-o eu.

— Am vrea niște pâine. Și să nu ne spui că e tare – știm deja asta.

I-am adus o jumătate dintr-o franzelă coaptă de două ori de care făcuse rost Svon înainte să izbucnească lupta din piață.

— Ai nevoie de dinți de uriaș ca să muști din asta, a spus Idnn tăind cu greutate o felie de pâine cu ajutorul pumnalului ei. Cu toții au niște fălci colosale. Ai observat?

I-am zis că da.

— L-am întrebat pe soțul nostru despre asta. Îi spuneam cât e de frumos. Cred că înțelegi... El a spus că lor le plac mai ales oasele. Cică e păcat că noi nu le mâncăm. I-am explicat că uneori mâncăm oasele de ciocârlie sau de sturz, iar el a zâmbit. Ne-a părut atât de rău pentru el. Ar

fi trebuit să-l întrebăm dacă și fălcile Fiicelor Furiei erau la fel de puternice, dar n-am făcut-o la vremea respectivă. Și poate că nici n-ar fi fost foarte diplomatic. Tu știi însă, Sir Able? Probabil c-ai văzut câteva, după ce ți-am zis de ele.

— Nu, dar am văzut soțiile Giganților Iernii și ai Noptii Lungi, Majestatea Voastră.

— Serios? Și cum arătau?

— Își schimbă destul de repede forma, Majestatea Voastră, la fel ca soții lor.

— Bărbații pe care îi numim Giganții Iernii și ai Noptii Lungi? Trebuie să fie niște creaturi fabuloase.

Uns ne-a strigat că era gata supă, iar eu m-am grăbit să o aduc. Oferindu-i lui Idnn porția ei, i-am confirmat.

— Chiar sunt niște creaturi fabuloase. Ai zis că le-ai văzut pe gigane.

— I-am văzut și pe giganți, Majestatea Voastră, și am și omorât câțiva. Dintre femei, Skathi e frumoasă și bună, deși e atât de mare, încât pe pântecul ei se pot ține oșpețe.

— Ți-ai pus masa acolo? a râs Idnn.

— Mai multe mese, Majestatea Voastră, iar când cântam, ni se alătura și ea. Când mâncam, își deschidea gura ca să-i putem arunca bunătăți. Alteori părea doar o doamnă ceva mai înaltă, cu brațe puternice și multe cosițe blonde împletite. E scutierul soțului ei.

— Te credem nebun, deși s-ar putea să fie mai multă înțelepciune în spusele tale decât în cele ale oamenilor sănătoși. Și ce mai e în rest?

— Angrboda e o Fiică a Furiei, Majestatea Voastră, deși nu a fost alungată din Cerr ca atâția dintre semenii ei. Am văzut-o de multe ori, chiar dacă doar de la distanță.

— Te temi de ea? m-a întrebat Idnn cu un zâmbet.

— Da, fiindcă soțul ei este Lothur, cel mai tânăr și mai rău dintre Fiii lui Valfather. Dacă m-ar ataca – și se spune că ea îi atacă pe toți cei care se apropie – ar trebui să mă apăr sau aș muri.

— Înțelegem.

— E hidoasă și se zice că sorocul pântecului ei este de o mie de ani. Când se încheie, naște un monstru, apoi se însoțește din nou cu Lothur. Se poate să nu fie adevărat.

— Dar tu crezi că s-ar putea să fie. Ai stat mult în Cerr?

— Douăzeci de ani, Majestatea Voastră, sau cam așa ceva.

— Și nu le-ai văzut decât pe-acestea două?

— Și încă una, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu simțindu-mi, la fel ca acum, mințile întunecate. Modgud păzește Podul Săbiilor. Dacă acesta ar fi distrus, nicio fantomă nu s-ar mai putea întoarce pe pământ și de-aia sunt mulți care vor să-l distrugă. Așa că Modgud, această gigantă, îl apără zi și noapte. În felul ăsta, fantomele pot veni și pleca de fiecare dată când se deschide Poarta Morților.

— Înțelegem că e fioroasă și bine înarmată, a zis Idnn, gustând din supă.

— Nu știi ce arme ar putea avea, Majestatea Voastră. Când am văzut-o eu, nu avea niciuna.

— E foarte mare?

Mi-am dat seama că Idnn mă va iscodi până îi voi spune totul, însă am sperat că, dacă îi voi povesti multe lucruri fără să mă întrebe, aș putea să-i ascund ceva.

— E greu să apreciezi mărimea naturală a Giganților Iernii și ai Noptii Lungi, i-am zis, dacă-i vezi o singură dată. Când mi s-a înfățișat, Modgud nu era mai mare decât Fiii Furiei.

— Și ca formă...

— Era o fată tânără, cu părul blond și mai zveltă decât oricare Fiu al Furiei pe care l-am văzut vreodată. Avea talia îngustă și șoldurile nu prea largi, însă femeiești. Era desculță și purta o rochie sărăcăcioasă.

— Cu toate astea, te-a înspăimântat.

— Să zicem că m-a impresionat, Majestatea Voastră. Ca să fiu drept cu ea, trebuie să adaug că nu s-a opus nici când am vrut să intrăm, nici când am vrut să ieșim. Thunor a binecuvântat-o și a lăudat-o pentru grija pe care o avea de pod, iar ea i-a primit cuvintele cu grație și a părut foarte încântată. Thunor era căpetenia noastră. Mulți cred că Overcinii sunt mereu în război cu giganții, dar asta nu e adevărat. Uneori e prietenie, alteori vrajbă.

— Știm, a punctat Idnn cu solemnitate. Dar nu ne spui și ceea ce vrem să auzim? Lucrul pe care încerci să-l ascunzi?

— Fața lui Modgud e chipul morții. E un craniu descărn timer, cu excepția ochilor de copilă. Poate e doar o mască, eu așa sper.

Idnn a privit o vreme în supa ei, după care a sorbit o lingură plină.

— Suntem bucuroși că n-am văzut-o noi și ți s-a înfățișat ție, Sir Able.

— O s-o vedeți, Majestatea Voastră, când veți trece Podul Săbiilor.

— Avem alte speranțe.

Idnn a sorbit din nou din lingură, vărsând puțină supă.

— Nu te-am întrebat toate astea doar ca să treacă timpul.

— Nici nu m-am gândit altfel, Majestatea Voastră.

— Mai suporti câteva întrebări? Ce crezi despre Hela? A fost servitoarea ta...

— Doar pentru puțină vreme, i-am zis eu constatând că supa mea se răcise și am gustat din ea în timp ce mă gândeam cum să răspund. E o proscrisă și știe că mereu va fi considerată așa. Și fratele său e la fel, dar lui nu pare să-i pese. Hela suferă însă și asta naște un fel de poezie în sufletul ei, o tristețe. În intimitate, e tare șleampătă, dar eu cred că-l iubește sincer pe Sir Woddet.

Idnn s-a mulțumit să dea din cap, iar ochii ei întunecați priveau în tăciunii focului nostru mic sau poate mai

departe, la Uns și Pouk, care stăteau și mâncau liniștiți ceva mai încolo.

— Continuă!

— El n-o iubește cum o iubesc eu pe regina Disiri. Tandrețea lui e însă sinceră...

— Iar ea profită.

— Într-adevăr, Majestatea Voastră. Ca orice poet, e un mincinos abil, îndeajuns de dibaci ca să știe că nu trebuie să mintă prea des și nici prea mult. N-aș avea încredere în ea așa cum am în Uns sau în Pouk. Totuși se poate să o judec prea aspru.

— Cred că și noi facem aceeași greșeală. A venit azi, spunându-ne „regină“, și ne-a întrebat ce știm despre supușii noștri.

— Despre Fiii Furiei, Majestatea Voastră?

— Așa am crezut. I-am spus că nu avem supuși și că uriașii îl urmează acum pe regele Schildstarr și că, deși suntem regină, nu domnim. Dar văd că ești nerăbdător să pleci, să-ți călărești iapa-minune printre stele. În locul tău, și noi am simți la fel.

Vedea prin mine ca printr-o fereastră deschisă. M-am hotărât să nu par surprins și i-am zis:

— Stelele sunt prea departe pentru Norr și pentru mine, Majestatea Voastră, și nici nu mai sunt atât de nerăbdător ca mai înainte.

— O să poți pleca destul de curând. Unde sunt femeile Fiilor Furiei, Sir Able? Cele care ne-au numit regină când ne-am căsătorit.

— Majestatea Voastră știe mai bine decât mine.

— Am stat la o fermă în drum spre Utgard, a urmat Idnn. Servitorul nostru Berthold a fost sclav acolo. Suntem siguri că îți aduci aminte.

— Da, Majestatea Voastră, deși pare să fi trecut multă vreme.

— Nu e așa. Erau și sclave acolo, așa cum Gerda muncea la o altă fermă. Nu exista însă femeia stăpânului. Nu avea nici soție, nici soră, nici mamă. Hela susține că femeile din neamul Fiilor Furiei sunt încă supusele noastre.

M-am întrebat dacă Idnn spera ca eu să pot adăuga ceva la ceea ce știa deja despre ele; când am văzut că tace o perioadă mai îndelungată, am asigurat-o că nu știu mare lucru.

— Mi-a zis că o să aducă pe câteva dintre supusele mele aici și, cu vorbele astea, a dispărut în noapte. Crezi că suntem în pericol?

— Din partea supuselor voastre? Nu pot spune. Oricum, toți suntem amenințați de Fiii Furiei.

— Ai dreptate. După ce-a plecat Hela, am chemat-o pe Gerda. Ea a trăit printre uriași cea mai mare parte a vieții și și-a păstrat ochii. Am întrebat-o unde erau femeile, soțiile Fiilor Furiei pe care i-am văzut. Nu o să-ți spunem tot ce ne-a zis – multe amănunte au fost prostii. Susține însă că le-a văzut de la distanță și că au înspăimântat-o. Mai știe și că au propriul lor ținut, undeva departe.

Fără îndoială că am părut destul de reticent.

— Și Majestatea Voastră a spus același lucru...

— Ba nu, fiindcă eu n-am știut asta până acum. Rasa noastră ar dispărea dacă femeile ar trăi într-o națiune și voi, bărbații, într-alta. În plus, nu știu nici măcar un animal care să trăiască așa. Mai mult, dacă femeile erau atât de departe, cum se face că Gerda le-a văzut? Așa că am luat-o oleacă la scărmanat – cred că știi la ce mă refer – și nu i-am dat răgaz până nu mi-a spus totul. Cică le poți vedea mai ales dimineața devreme, înainte să răsară soarele. Sau când apare luna. Gerda a trebuit să se trezească și să se îmbrace la lumina felinarului mai multă vreme decât am trăit noi deja. Avea de muls patru vaci, pe care trebuia apoi să le ducă la pășune. Știi ce ne-a înspăimântat când eram în Utgard?

— Cred că locul, ca atare. Și Fiii Furiei.

— Numai unii dintre ei, cei cu două capete sau patru brațe. Nu știm de ce erau mai răi decât ceilalți, dar așa erau.

Timp de jumătate de minut, poate mai mult, Idnn a fost atentă doar la supa ei. Pe urmă m-a întrebat direct.

— Cine l-a ucis pe soțul nostru, Sir Able?

I-am spus că nu știu.

— Noi credem c-a fost unul dintre monștrii ăștia. Era cel cu multe picioare. L-ai văzut? Ca un păianjen. Avea un ochi mare și doi mai mici, și-a amintit Idnn înfiorată.

— Mai era și unul acoperit complet cu păr.

— Pe ăla îl uram, ne referim la înfățișarea lui. Se poate să fi fost un supus foarte merituos, era unul dintre membrii gărzii soțului nostru. Dar când ai călărit pe deasupra lor pe calul tău minunat și-ai măcelărit douăzeci...

— Nu chiar atât de mulți, Majestatea Voastră.

— Ba cel puțin atâția cu săgețile! Și noi trăgeam cu arcul, împreună cu servitoarele – mă rog, cu cele care au avut curajul să o facă – și speram să-l nimerim pe el. L-am văzut la un moment dat și am vrut să-i înfigem o săgeată în ochi. N-am reușit, dar asta am sperat.

— Și eu m-am întrebat despre lucrurile astea, i-am mărturisit. Fiii Furiei au fost alungați din Cerr pentru că erau inferiori. Nu pentru că erau răi – mulți dintre Giganții Iernii și ai Noptii Lungi erau poate mai răi. Nu mai erau însă potriviți. Se poate să fi fost din cauză că, spre deosebire de Giganții Iernii și ai Noptii Lungi, își pierduseră abilitatea de a-și schimba mărimea și forma. Poate că de-aia au fost considerați nepotriviți pentru Cerr.

— Tu ai fost acolo.

Dându-mi seama ce urmează, am preferat să nu o aprob.

— Tu puteai, pe vremea când erai în Cerr? Să te prechimbi într-un vultur sau într-un taur? Sau... în ceva mai mic chiar și decât Mani?

— Care m-ar prinde și m-ar mânca fără ezitare, am zâmbit eu. Vă dați seama ce nebunie e asta, Majestatea Voastră?

— Erai un mincinos foarte prost înainte de a merge în Cerr. Nici acum nu excelezi.

I-am explicat că nimic din ceea ce-i spuseseam nu fusese o minciună, dar că ar fi fost cu adevărat o prostie să mă preschimb în ceva mai mic decât Mani.

— Dar poți s-o faci?

— Nu, nu, Majestatea Voastră, am scuturat eu violent din cap. Oare vă mint acum?

Mi-am așezat castronul cu supă în poală și mi-am ridicat ambele mâini spre cer.

— Valfather, tu care le vezi pe toate, știi că nu pot face asemenea lucruri, am zis apoi.

— De acord, nu minți, totuși continui să-mi ascunzi ceva.

Am oftat din greu.

— Când m-am întors, Valfather mi-a cerut să-i fac un legământ pe care nu îndrăznesc să-l rup. A trebuit să-i jur că nu voi folosi niciuna dintre abilitățile care mi s-au dat acolo. Am jurat. Credeți că a fost o cerință crudă?

— Ne îndoim că el este vreodată crud, a răspuns Idnn, dar tu probabil că așa crezi.

— Ba nu. El e mai înțelept decât orice om, chiar și decât Doamna, cu toate că și ea este dincolo de puterea noastră de înțelegere. Știe însă cât de mult rău pot face puterile mele aici. Vi-l aduceți aminte pe Toug?

— Bineînțeles.

— În satul lui, oamenii îi adorau pe Aelfi. E o credință falsă, care le dăuna atât lor, cât și vecinilor. Oare Preaînaltul Zeu nu e pe aceeași treaptă cu Valfather?

— Noi am crezut întotdeauna că e deasupra...

— Așa e. Dar există și unii care spun că e dedesubt, ceea ce e o umilință de neconceput pentru Valfather. Dacă ar fi să folosesc puterile pe care mi le-a dat, s-ar putea să apară o credință care să rivalizeze cu a lui, iar credincioșii mei să spună despre mine că eu sunt superior. El ar fi terfelit,

iar ei ar fi la fel de departe de adevăr pe cât erau oamenii aceia din Glennidam. Așa că, bunătatea lui a fost, de fapt, dincolo de așteptările mele. M-a lăsat s-o iau pe Norr.

Mi-am așezat castronul alături și m-am ridicat.

— Am vorbit de-ajuns, Majestatea Voastră. Pot pleca acum?

— Mănâncă-ți carnea și așteaptă să terminăm și noi. Pe urmă, ai binecuvântarea noastră să pleci, dacă ne iei și pe noi.

Probabil că m-am holbat la ea ca un cretin.

— Chiar așa de grei să fim? Armele și armura ta ne întrec cu siguranță în greutate, iar șaua e destul de mare pentru doi, dacă unul are dimensiunile noastre. În plus, Norr ne-a mai cărat pe amândoi.

Mi-am căutat din greu cuvintele și am reușit să vorbesc abia într-un târziu.

— Majestatea Voastră va fi în pericol.

A zâmbit. Idnn a avut mereu un surâs cuceritor care păstra însă o ușoară tentă de ironie.

— Majestatea Noastră e în pericol și aici, Sir Able. Majestatea Noastră se va afla mai în siguranță pe spatele calului tău minunat și sub protecția ta decât dacă ar rămâne aici în lipsa lui Sir Able și a calului său minunat.

— Lui Sir Svon s-ar putea să nu-i placă ideea asta.

— Și nici nu va ști, dacă nu-i spui tu. Serios acum, Sir Able. El e rănit și nu e destul de nesăbuit să te înfrunte chiar și dacă ar fi sănătos. Crezi că a vorbit cumva cu Valfather așa cum o face un cavaler cu suveranul său?

— Sper că da, i-am răspuns. Ar fi trebuit să o facă. Din ignoranță, i-am neglijat antrenamentul când era scutierul meu. Nu mi-am dat seama la momentul acela cât de mult am ignorat învățătura pe care trebuia să i-o dau, dar nu cred că Sir Ravd s-a comportat la fel. Dacă l-a învățat, Sir Svon a vorbit cu Valfather în calitatea sa de cavaler.

Idnn s-a ridicat și, în pofida staturii ei micuțe, în momentul acela mi s-a părut că e înaltă.

— Văd că suntem dojeniți, dar chiar și așa, rămânem o regină. Ia-ne cu tine! Cere-ne o favoare.

Am îngenuncheat imediat.

— O favoare care îmi face mult prea multă onoare, Majestatea Voastră. Eu... condescendența voastră m-a uimit.

— La fel cum curtoazia ta ne încântă. Poate că ar fi mai bine să încălecăm noi mai întâi și apoi să ne scoatem piciorul din scară. Iată însă că a venit friptura.

* * *

Bineînțeles că n-a fost totul chiar așa de simplu. A trebuit să o chem pe Norr și, cu ajutorul lui Pouk, să-i pun șaua și căpăstrul.

— O să fii obosită, a gândit Idnn cu voce tare, ceea ce m-a făcut să cred că își regretă decizia.

— Ea, niciodată, Majestatea Voastră. Poți să o călărești o zi întreagă în bătălie și tot ar fi îndeajuns de odihnită pentru o călătorie de felul ăsta.

— Putem să o mângâiem?

Am încuviințat, iar ea și-a pus mâna ușor pe botul lui Norr, așa cum fac toți cei care se pricep la cai.

Uns mi-a adus coburii. I-am spus că îi încredințez lui, fiindcă ne vom întoarce într-o oră sau două. Probabil că nu cântăreau cât Idnn, dar erau pe aproape, așa că i-am lăsat în urmă, laolaltă cu lancea.

— Dacă Majestatea Voastră îmi va face onoarea...

Am îngenuncheat cu mâinile înlănțuite ca să o sprijin. Mi-a permis s-o ajut, dar a sărit atât de sprinten, încât mă îndoiesc că a avut nevoie de ajutorul meu.

Fiindcă a încălecat prima, s-a așezat în fața mea. Cred că așa plănuise, poate își dorea să călărim în felul ăsta așa încât parfumul părului ei să-mi inunde nările, iar eu

trebuia să o îmbrățișez de fiecare dată când Norr urca pe munții de aer pe care nu-i putea vedea decât ea.

Aș fi putut să o am? Sunt puțini oameni care să cunoască mai vag femeile decât mine. Și e posibil ca ea să fi vrut doar să simtă c-o doresc. N-a vorbit până când nu am terminat de urcat și am început să galopăm la același nivel, cu Gylf fugind în față și cu pădurile și câmpiile derulându-se sub noi.

— O, e de-a dreptul măreț! a exclamat apoi și a respirat adânc din nou, așa cum am simțit pe brațul drept.

Dintre toate dățile în care am plutit pe deasupra Mythgarthrului, pe asta mi-o amintesc cel mai bine: căldura neobișnuită a vântului și strălucirea stinsă a norilor de zăpadă, ca niște turnuri spre vest. Norișori, cu luna îndărătul lor, umpleau cerul cu o lumină argintie. În fața mea aveam o regină, iar castelul lui Valfather plutea printre stele. Mantia de catifea neagră a lui Idnn, diadema ei cu diamante și părul parfumat. Conturul delicat al taliei ei mă făcea să o doresc atât de mult, încât a trebuit să-mi iau mâna de acolo.

— De ce mergi la Utgard, Sir Able?

— N-o să merg decât dacă o să fie necesar, Majesta-tea Voastră. Urmăm Drumul Războiului ca să-i căutăm pe urmăritorii noștri.

— N-ar fi trebuit să-i vedem de-acum? m-a întrebat ea. Acelea cu siguranță sunt crenelurile din Utgard.

I-am dat dreptate și am îmboldit-o pe Norr.

Curând, vântul a devenit rece. Idnn și-a potrivit mai bine mantia, iar Gylf a încetat să mai gâfâie. Am înconjurat de două ori Utgardul; se mai vedeau câteva luminițe singuratic, dar noi zburam atât de sus, încât nimeni n-ar fi putut să ne observe. Cădeau câțiva fulgi de zăpadă, iar Idnn a început să tremure și m-a rugat să o iau din nou în brațe. Am făcut întocmai și ne-am învelit mai bine cu pelerina mea.

— Ne-am gândit toată ziua că mantia de catifea e prea groasă și ne-am temut să așa se va întâmpla și peste noapte, dar am purtat-o pentru că are culoarea doliului. Acum... de ce ne părăsește câinele tău, Sir Able?

Hămăitul gros al lui Gylf a ajuns până la noi, tulburând aerul liniștit.

— A mirosit ceva, i-am explicat, trimițând-o pe Norr după el.

— Tocmai de-aici, de sus? a întrebat Idnn neîncrezătoare. N-avea cum să adulmece până pe pământ.

— Nu știu ce poate și ce nu poate face, Majestatea Voastră. Ați fost însă la vânătoare de căprioare. N-ați văzut niciodată ogarii cum se opresc cu nările în vânt?

— Pe o urmă proaspătă? Da. Adesea.

— Asta se întâmplă pentru că mirosul persistă în aer. Urmele picioarelor unui om nu pot fi adulmecate. Nici cel mai bun câine din Mythgarthr n-ar putea urmări un om care poartă cizme noi. Mirosul vine de sub pântec și de sub brațe, mai ales. O parte rămâne pe corp, iar alta se duce în aer și e purtată de vânt. De aceea până și cei mai buni ogari pun nasul la pământ pe o urmă mai veche.

— E mai jos decât noi, dar nu cu mult.

— Pentru că nu trebuie să coboare mai mult ca să prindă urma. Mă îndoiesc că urmărește un om sau chiar doi, trei.

— N-au luat-o pe Drumul Războiului.

— Nu, i-am zis, după care a fost rândul meu să-i arăt ceva. Vedeți fâșia aia mai deschisă la culoare? Cred că e drumul pe care au apucat-o.

— Înseamnă că n-au legătură cu noi.

M-am încruntat, lucru pe care ea nu avea cum să-l vadă, dar probabil că l-a simțit.

— Nu ne-am făcut tabăra pe Drumul Războiului, Majestatea Voastră.

— Nu. Ci în locul de care ne-a spus Hela.

Idnn a rămas tăcută câteva momente.

— Înțelegem ce zici.

— Uitați-i! Priviți sub copaci.

Cu mult în fața noastră, Gylf s-a oprit și mi s-a părut că privește spre mine. Am clătinat din cap sperând că mă poate vedea.

— O să ne întoarcem acum?

— De îndată ce mă apropii ca să arunc o privire.

— Ți-ar plăcea să-i ataci, nu-i așa? I-ai surprinde în somn, dar nu poți fiindcă suntem și noi aici.

Era adevărat, însă am negat.

— Dar noi, noi ne bucurăm că am venit. Nu sunt supușii noștri cu adevărat. Nu ne vor asculta. Dar au fost ai lui și noi...

— Sunteți regina lor, indiferent dacă vă vor da ascultare sau nu.

— Da, mi-a răspuns ea pe un ton recunoscător.

— Am putea să-i trezim pe câțiva și să le-o spunem, Majestatea Voastră. Va fi periculos, dar o voi face dacă asta doriți.

— Vor spune că-l servesc doar pe regele Schildstarr, a oftat ea. Nu!

— E o decizie înțeleaptă. Va veni și vremea luptei, dar acum nu e momentul.

L-am fluierat pe Gylf și ne-am îndepărtat.

— I-ai numărat?

Mi-am amintit atunci de Sir Ravd și am clătinat din cap.

— Da! Mai mult de douăzeci. Se poate să mai fi fost și printre copaci, acolo unde n-am putut vedea.

— Nu ne vom lupta cu ei decât dacă nu avem încotro, am asigurat-o eu.

— Tu, Sir Svon și Sir Garvaon.

— Da. Dar și tatăl vostru și Înălțimea Sa. Sir Woddet și Sir Leort, arcașii și soldații, Heimir și Hela, și servitorii.

— Împotriva a optzeci de Fii ai Furiei?

— Împotriva tuturor celor care ne vor sta în cale. Îl mai avem și pe Gylf. El valorează cât o sută de oșteni puternici, Majestatea Voastră.

— Vrem să ne promiți ceva, Sir Able. Am dori să le vorbim întâi. O să ne dai șansa asta?

— Da, Majestatea Voastră, am răspuns eu fără prea mult entuziasm, deși știam că avea dreptate.

— Te vom ajuta așa cum ne-ai ajutat și tu. Nu ești singurul legat prin legământ de Hoinar. Îți aduci aminte ce ți-am zis despre Hela?

— Că îți va aduce supușii să te servească? Da, Majestatea Voastră, nu am uitat.

— Femeile alea încă ni se supun nouă. Ceea ce ne-ai spus despre giganții din Cerr nu ne-a liniștit deloc.

Știam că i-aș fi putut spune mult mai multe și să o înspăimânt mai tare.

— Ar face Hela una ca asta dacă ar ști că ele m-ar putea ataca?

Am zâmbit gândului că se aștepta să înțeleg cum gândește o femeie.

— N-am de unde să știu. Vă voi sta însă alături dacă vreți.

— Dacă ele sunt ale noastre, și noi suntem ai lor și trebuie să avem încredere, a clătinat ea din cap.

Mi-am dorit atunci să nu fi fost în șa ca să pot îngenunchea în fața ei.

Capitolul 25

PIERDUȚI

Căldura aceea neobișnuită dispăruse, iar văzduhul era atât de înțesat cu o ceață rece, încât nu-mi puteam vedea degetele dacă întindeam mâna. Vil a făcut rost de niște lemne și a aprins focul. Pouk m-a întrebat dacă să scoată șaua de pe Norr; i-am spus să aștepte până se ridică ceața.

Pe urmă au venit Marder și Beel. I-am sfătuit același lucru și au fost de acord. Beel mi-a zis că a considerat ceața un fenomen mai mult decât natural, iar eu m-am mulțumit să tac.

— Nu ești de acord, Sir Able? Vorbește! m-a îndemnat Marder.

— Eu consider ceața un fenomen normal.

— Știi multe despre vrăjitorie... a început Beel.

— Nu, lordul meu.

— Mai multe decât mine, dar nu pot fi de acord. Ceața asta e produsă de Thiazi cu ajutorul magiei. Am încercat să-i contracarez vraja. Recunosc că n-am avut niciun succes.

— Nu te știu pe cât de bine mi-aș dori, a zis Marder mângâindu-și barba, dar te cunosc îndeajuns încât să fiu sigur că ai un motiv întemeiat pentru afirmația asta. Care e?

— Am călărit până la Utgard noaptea trecută, Înălțimea Voastră.

— Ne-a spus Majestatea Sa, m-a aprobat el.

— Nu era ceață, dar am văzut câteva luminițe în turn și una ceva mai jos. Mi-a plăcut vremea caldă, am zis eu,

dar pe urmă mi-am adus aminte de Hela și de Heimir, așa că am adăugat: mă rog, unora dintre noi. Dar căldura, de care ne-am bucurat atât de mult, încât nu ne-am întrebat de unde vine, era lucrătura lui Thiazi. După ce Majestatea Sa și cu mine ne-am întors, și-a încetat eforturile și iarna și-a încheștat din nou fălcile asupra noastră.

— Iar aerul s-a răcit. Asta ar fi o explicație, a gândit Marder cu voce tare.

Beel l-a aprobat cu un gest discret, apoi a zis:

— Nu-i de mirare că nu l-am putut contracara. Nu făcea nimic.

— Nu poți să faci să bată vântul? a întrebat Marder.

— Ba da, bineînțeles.

— Ar trebui s-o împrăstie, a rostit ducele ridicându-se. O să așteptăm aici până când se risipește, dar trebuie să fim pregătiți să plecăm de îndată ce vedem pe unde călcăm.

Cei doi bărbați au dispărut împreună în cenușul care ne înconjura.

— Eu voi rămâne aici pentru totdeauna, dacă e să mă iau după vorbele lor, mi-a șoptit Vil.

L-am întrebat de Toug.

— E mai bine. Crez' că doamnele alea de le-aduce Hela poa' s-ajute, stăpâne? Ele știe buruieni necunoscute pentru bărbați.

— Sunt de acord și poate că o să-l îngrijească. Dar de unde știi tu de intenția Helei, Vil? Ți-a zis ea?

— Nu, domnule. Orbitale sale goale păreau că se zgâiesc în ceața mai groasă ca oricând. Nu trăgeam cu urechea, jur!

— Sper că nu vei face niciodată așa ceva.

— Păi, s-ar putea să trebuiască. Dar acum chiar n-am făcut-o. Mă ocupam să-l îngrijesc pe stăpânul Toug. Se vindecă, după cum am zis, doar că-i e rușine să vorbească cu dumneavoastră, stăpâne. El vrea să vină pe-aici, doar că e tare rușinat. Abia vorbește și cu Sir Svon.

Pouk și-a dres glasul și a scuipat.

— Și eu am fost buimăcit, Vil. Cine ar fi rezistat? L-am mai trage noi de limbă, adică Uns și cu mine, dacă am ști ce are, dar habar n-avem. Nu i-am face niciun rău, ci doar l-am iscodi, nu-i așa, Uns?

— Nu, dom'le.

— Dacă nu va veni el la noi, am zis, va trebui să merg eu acolo. Mă îndoiesc însă că-i e frică să nu-mi bat joc de el. Ai furat ceva în timp ce-ai fost aici cu noi, credinciosule Vil?

— Nu, domnule! a exclamat sclavul ridicându-și mâinile în aer. Absolut nimic. N-aș fura de la tine, stăpâne. Niciodată. Puteți să mă căutați sau să vă puneți oamenii să o facă. Nu contează.

— N-ar fi de mare folos, am zâmbit eu. Dacă ai furat ceva și te muștră conștiința, nu trebuie decât să returnezi ce-ai luat. Nu vei fi pedepsit.

— N-aș fura niciodată de la dumneavoastră, Sir Able. Pe cuvântul meu.

— Atunci du-te, l-am îndemnat.

După ce a plecat Vil, Uns m-a întrebat ce anume furase.

— Nu știu, dar l-am văzut pe Gylf privindu-l bănuitor și mai știa și de planurile Helei.

— Ce vrea să facă, stăpâne?

— Merge să aducă niște doamne, a răspuns Pouk. Așa a zis Vil.

Le-am spus că vreau să-mi curețe zalele și că tot harnașamentul trebuie spălat cu săpun, ceea ce i-a făcut să-și întrerupă bârfa. Odată ce au trecut la treabă, l-am tras deoparte pe Gylf și l-am întrebat ce luase Vil; n-a spus decât „nu știu” și „nu văd”, cuvintele din urmă însemnând, cred eu, că lumea lui este cea a mirosurilor și a sunetelor. Nu mi-a rostit obișnuitul „aud tot”, dar părea că vorbele astea sunt cumva implicite.

Svon a venit și mi-a cerut să-mi vorbească între patru ochi.

— Nu prea e intimitate pe-aici, i-am zis. Ba cred că e mai puțină decât noaptea. Din cauza ceții, nu putem ști cine ascultă.

— Atunci promite-mi că n-o să repeți ce-ți voi spune. Am refuzat.

— Ești... părea să-și găsească vorbele cu mare greutate... cel mai măreț cavaler dintre noi.

— Mă îndoiesc, dar ce vrei să spui cu asta?

— Așa consideră toată lumea: Sir Garvaon și lordul Beel, Sir Woddet și Înălțimea Sa ducele. Chiar și regina Idnn.

— Slavă Overcinilor că Sir Leort e întreg la minte.

— Și el crede același lucru. Doar că am uitat să-l menționez. Am fost scutierul tău. Nu pentru multă vreme, știu.

— De ajuns însă pentru a face împreună o călătorie care ni s-a părut destul de lungă.

— Îmi amintesc, a zis el și pentru o vreme a părut că nu vrea să mai adauge altceva. Nu te-am plăcut. Nici tu pe mine. I-am dat dreptate.

— Ai spus odată că tu ai fost băiatul care mi-a aruncat sabia în tufișuri. Nu e posibil, dar așa ai zis.

— Chiar sunt.

— Dar ești cel mai măreț cavaler. Într-o lună, piciorul meu se va vindeca. Vrei să ne luptăm atunci? Adică să te provoc. Mi-aș dori să lupti cu plăcere, să ne înfruntăm ca prieteni.

— O vom face, i-am promis, dar nu aici în Jotunland.

Svon zâmbea rareori, dar chiar atunci pe față i-a înflorit un surâs.

— E stabilit atunci. Bun! Îmi dai mâna?

Ne-am strâns mâinile așa cum trebuie să o facă doi prieteni.

— De ce nu mi-ai promis c-ai să păstrezi secretul discuției noastre?

— Fiindcă nu aveam nicio idee despre ce voiai să-mi spui. Să presupunem c-aș fi aflat că vrei să ne trădezi.

— Sau că l-am trădat pe Sir Ravd, lucru pe care oricum îl spune toată lumea, mi-a răspuns Svon, iar surâsul i-a dispărut.

— Asta m-ar fi pus mai puțin în încurcătură. Dar dacă ți-aș fi dat cuvântul să țin un secret, aș fi făcut-o. În cazul în care doreai să ne trădezi Fiilor Furiei, m-aș fi luptat cu tine chiar aici și aș fi încercat să te ucid. Cu toate astea, nu ți-aș fi trădat secretul.

— Înțeleg, m-a asigurat Svon. Și chiar ai crezut c-ar putea fi vorba de așa ceva?

— M-am temut. Nu vreau să zic că voi vorbi tuturor despre secretele tale la fel de ușor ca atunci când mănânci o friptură. Nu ai cuvântul meu că voi ține secret ceea ce vorbim și nici nu vei obține o asemenea promisiune.

Am văzut cum i se pune un nod în gât.

— O iubesc pe Idnn, pe Majestatea Sa.

— Asta e altă confidență? Știam deja și nu pot fi prea mulți cei care nu și-au dat seama.

— Eu cred că ea... ea...

— Și ea te iubește, sunt sigur.

— E însă regină, iar eu... tatăl meu era baron...

— Iar tu n-ai niciun titlu, cel puțin nu deocamdată. De asta vrei să mă înfrunți, nu-i așa?

— În parte, da.

— Ai vrea să mă las bătut? Să mă predau? După o luptă pe cinste, bineînțeles.

— În niciun caz!

— Și dacă o să câștig?

Svon s-a întepenit într-o poziție bătoasă.

— Voi trăi sau voi muri ca toți cavalerii care au dispărut. Dacă mor – și într-un fel sper că așa va fi – o voi face cu batista Maiestății Sale atârnată de coif.

L-am felicitat.

— Deși îl voi înfrunta pe cel mai mare cavaler din Mythgarthr, tot nu voi fi demn de ea. Voi fi însă ceva mai

aproape de a fi demn. Sir Woddet te-a înfruntat. La fel Sir Leort și Înălțimea Sa.

— Mi-ai spus o parte din motivele care te fac să vrei să te lupți cu mine, i-am zis. Ai să-mi vorbești și despre restul?

— Fiindcă mi-ai luat sabia. Mi-ai zdrobit demnitatea de bărbat și ai crezut că sunt laș. Asta dacă într-adevăr tu ai fost băiatul ăla.

— Am fost.

Fața lui cu trăsături frumoase și bine conturate (căreia nasul spart îi adăuga un strop de naturalețe) era foarte serioasă când mi-a zis:

— Trebuie să-ți dovedesc că te-ai înșelat.

— Ai făcut-o deja.

A scuturat din cap că nu, după care a părut dornic să vorbim despre altceva.

— Ceața asta oare n-o să se ridice niciodată?

I-am pomenit de grijile mele pentru Toug, iar el s-a încruntat.

— Dacă ai vrea să mă îndatorezi cu un mic serviciu și să-l trimiți la mine... aș aprecia foarte.

— Desigur. De îndată ce mă întorc. E disperat.

A tăcut în așteptarea unui comentariu din partea mea, așa că i-am zis:

— Știu.

— Etela îl ajută mai mult decât pot eu.

— E normal.

— Și mama ei, Lynnet. Vil face și el ce poate. Îi arată scamatorii, apoi îl pune să descrie ce-a văzut; uneori îi arată și cum face trucurile. O să-și revină. Băieții își revin întotdeauna.

Am încuviințat din cap, deși nu eram foarte sigur că sunt de acord.

Svon s-a întors să plece.

— M-am tot gândit... s-a oprit el după câțiva pași. Ar trebui să-ți spun. Toată viața mea i-am ascultat pe unii și pe alții spunând cum au fost ajutați de cineva. Pe mine nu m-a ajutat nimeni. Sir Ravd a încercat.

— Da. Dar acum chiar a făcut-o cineva. Tu m-ai înălțat la gradul de cavaler. Stau însă și mă întreb, aveai autoritatea s-o faci? Ți-a dat-o vreun conducător?

— Da și da.

— Regina care spui că te-a făcut pe tine cavaler? Regina Aelfilor de Mușchi?

Am clătinat din cap.

— Nu o să te întreb mai multe. Înălțimea Sa a fost surprins să vadă că sunt cavaler. La început a crezut că lordul Beel m-a înălțat în rang. Când i-am spus că tu ai făcut-o, m-am așteptat să aibă tot felul de obiecții, dar m-am înșelat. S-a mulțumit să mă felicite. Apoi m-a întrebat dacă ți-am jurat credință. I-am spus că nu și că loialitatea mea e alături de lordul Beel. Erai și tu acolo.

L-am aprobat din nou.

— Ceremonia a fost foarte informală. Presupun că o s-o repetăm când ajungem acasă. Dacă ajungem...

I-am spus că ne vom întoarce, dar ceremonia nu va mai avea loc.

— Nu fiindcă lordul Beel va refuza, ci pentru că îi vei cere să te elibereze de legământul de credință. Vei servi pe altcineva.

— Pe Idnn, Majestatea Sa.

I-am făcut semn că da.

— M-am gândit și eu la asta. Eu... ea nu are pe nimeni, nimic, în timp ce eu am pământ de la tatăl ei. Swiftbrook. Nu-i prea mult, desigur, dar aș putea să câștig și altele.

— Așa va fi.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot. M-ai învățat mai multe lucruri decât îți dai seama.

S-a întors din nou și s-a pierdut în ceață după doar doi pași. Odată dispărut din raza mea vizuală, l-am auzit cum spune:

— O să ne înfruntăm când ajungem acasă. Ai fost de acord. Poate că ea o să mă accepte după asta.

După sunetul glasului său, era încă destul de aproape.

Peste o oră sau poate un timp îndeajuns de lung, încât să ni se pară o oră – când nu poți vedea soarele, e destul de greu să-ți dai seama –, Mani mi s-a alăturat și mi-a zis:

— Îți place?

— Focul? am întrebat eu, deși știam că nu la el se referea. Nu, nu prea mult. Lemnele sunt ude.

— Ceața.

— Nu. Și ea e udă.

— Nici mie, a spus el, apoi mi-a sărit în poală și s-a așezat confortabil. Știi, dragul meu stăpân, mi-ar fi plăcut să mă iei și pe mine când ai mers să călărești cu regina noastră.

— Presupun că erai într-unul dintre coburi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— De parcă n-ai fi știut. Dar dacă aș fi putut să te aud, te-aș fi povățuit. Și să nu-mi spui că Able e un alt cuvânt pentru *abil*. Știu asta.

— Nu fac genul ăsta de jocuri de cuvinte.

— O, nu, chiar că nu faci. Glumele tale sunt mult mai bune, dar adesea crezi că nu le înțelege nimeni.

— Nici tu, am zis eu mângâindu-l pe spate.

— N-ai spus nimănui de... de camera aia, cea a lordului Thiaz.

— Despre ceea ce ți s-a întâmplat acolo vrei să zici? Nu.

— Mulțumesc. Mă gândesc la asta. Destul de mult. De obicei, nu sunt deloc în felul ăla.

— Introspectiv? Nu, nu ești.

— Oare o să fiu cu adevărat liber după ce moare pisica? Ai spus odată ceva despre asta, tu sau altcineva, iar Huld e de aceeași părere. Că o să fiu din nou un spirit liber.

Nu eram sigur că vrea cu adevărat să-i răspund, dar a insistat.

— Nu, i-am zis, n-o să fii.

— Ea susține că spiritele libere nu sunt cu adevărat în viață, ci doar cred că trăiesc, așa că nu pot să moară.

I-am zis că vrăjitoarea avea dreptate.

— Deci voi fi liber. Ea asta zice.

— Spiritul va fi liber, nemaiavând nicio legătură cu viața. Tu nu ești nici spiritul liber, nici pisica. Ești suma lor, iar corpul va muri, la fel ca toate celelalte.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să cred că sunt... chestia cealaltă, cea care vorbește.

— Atunci am să-ți tai o ureche și-o să vedem dacă te doare.

— N-ai face niciodată una ca asta, nu-i așa?

Vocea lui Mani, care era întotdeauna destul de apropiată de mieunatul și sforăiturile unei pisici obișnuite, a devenit și mai puțin umană, dar puteam încă să o înțeleg.

— Nu, i-am zis eu.

Apoi mi-am scos pumnalul, iar el a dispărut în noapte.

Svon îmi promisese că-l va trimite pe Toug, iar eu l-am așteptat ceva vreme, încălzindu-mi mâinile și gândindu-mă la Disiri și la lucrurile pe care le mai aveam de făcut înainte să încep să o caut. Promisesem că o să mă lupt cu Svon – în circumstanțe în care nu prea avusesem de ales – iar el m-ar fi putut răni destul de rău, caz în care căutările mele aveau să fie din nou întârziate. Era posibil și să-l omor, tocmai ca să evit asta.

Într-un târziu, mi-am dat seama că nu-l trimisese pe Toug sau că acesta nu era disponibil dintr-un motiv sau altul. Mi-am adus aminte că-i spusese lui Uns că aveam să mergem noi la Toug, în cazul în care el nu va putea veni.

M-am ridicat și i-am făcut un semn lui Gylf. Știam direcția în care plecase Vil și mi-am croit drum prin ceață așa cum ar fi făcut-o un orb, mergând adică în direcția pe care

o credeam corectă, sondând pământul din fața mea cu sabia în teacă și oprindu-mă din când în când ca să ascult.

Curând, am auzit voci și un hârșăit gros pe care nu l-am putut identifica. Cineva (eram aproape sigur că Svon) spunea ceva. Pe urmă a intervenit o altă persoană, care se poate să fi fost chiar Toug. Hârșăitul s-a auzit din nou, un sunet ca cel pe care îl scot două pietre grele care se freacă una de alta, zvonul care precede o avalanșă.

Am mai făcut un pas și am auzit din nou vocea despre care acum știam sigur că îi aparținea lui Toug.

— Dacă zici că l-ai ucis, s-ar putea să fie de ajuns.

N-am fost niciodată mai tentat să trag cu urechea. În schimb, am strigat:

— Toug, tu ești?

Aproape că m-am înecat cu propriile cuvinte.

— *Stăpâne!*

Era piatră frecată de piatră; am știut imediat cui aparține glasul acela.

— Da, sunt aici, Org.

Nu era cea mai înfricoșătoare fiară pe care am văzut-o, pentru că mă întâlneam și cu dragonii. Era însă îngrozitor, mai ales învăluit astfel în cețurile cenușii ale dimineții. M-am abținut cu greu să nu o scot pe Eterne.

S-a așezat în genunchi și și-a plecat capul repetând „Stăpâne”.

Mi-am pus mâna pe el și l-am simțit de parcă ar fi avut febră, ca o piatră folosită ca să încălzești patul.

— Sir Able? l-am auzit eu pe Svon.

— Da, am strigat cu glas tare, după care l-am întrebat în șoaptă pe monstrul ingenuncheat în fața mea: Ai fost rău, Org?

— Da, a răspuns el ridicându-și privirea.

În ochii lui am citit deopotrivă o cruzime indescriptibilă, dar și suferință.

— Tu l-ai ucis pe regele Gilling? Răspunde sincer, nu te voi învinovați și nici nu te voi pedepsi.

— Nu, stăpâne.

— Așa m-am gândit și eu, Org.

— Ar fi putut să o facă destul de ușor, a zis Svon ieșind din ceață. Nu ești de acord?

— La fel și eu, i-am răspuns. Și tu sau alți câțiva. Dar n-are nicio importanță. Org e o creatură malefică. Noi știm asta, o știe și el. Mărturisește că l-ai trădat pe Sir Ravd!

— Nu, n-am făcut-o! a strigat Svon făcând repede un pas în spate.

— Vezi? m-am încruntat eu.

— Vrei să spui că și eu sunt o creatură îngrozitoare?

— Și eu sunt la fel. Ce alt motiv am avea să ne luptăm dacă nu nevoia de a elibera răul din noi? Ne este frică de moarte, dar ne e și teamă să trăim, teamă de ceea ce-am putea face. De-aia urlăm și ne năpustim unii la alții. Dacă suntem buni...

Wistan se apropiase îndeajuns de mine ca să-l recunosc.

— Unde e Toug? l-am întrebat.

— Am crezut că e cu tine, mi-a răspuns Svon.

— L-ai trimis la mine?

— Da, cu Etela, cu mama ei și cu Vil. Ea a insistat.

Văzând că nu spun nimic, a adăugat:

— M-am gândit că o să-i trimiți înapoi fiindcă vrei să vorbești doar cu Toug.

Gylf a scheunat, apăsându-și umărul pe coapsa mea; nu-mi dădusem seama că mă urmase.

— Hai să sperăm c-o să-i găsim când se risipește ceața. Org te-a servit cu credință?

— Ne-ai auzit.

— V-am auzit doar vocile, n-am înțeles nimic din ce-ați spus.

Wistan a vrut să spună ceva, dar Svon l-a amuțit cu un gest al mâinii.

— Îl vrei înapoi?

— Da, s-a grăbit să spună Org, deși întrebarea nu-i fusese adresată lui.

— Ar fi trebuit să-ți mulțumesc pentru el. Atunci când...

— Când te-ai confesat.

— Da, m-a aprobat Svon. Atunci. Dar sunt atât de obișnuit să ascund faptul că Org e în grija mea...

— Cred că e o responsabilitate mare.

— Am încercat să fac tot ce e mai bine pentru el și pentru noi toți. L-am apărat de noi, și pe noi de el. Sau măcar am încercat.

— Sunt sigur c-ai avut succes.

— E vina mea, Sir Able, a intervenit Wistan.

— Ce anume? Eu ghicisem deja, dar m-am gândit că e mai bine să întreb.

— Sir Svon era singur, cu excepția femeii bune.

— Doamna Lynnet.

— Ea, dar nu cred că înțelegea ceva. Mi-a zis fiica ei. Am aflat destule, oricum. Le-am zis că sunt un prieten al lui Toug și m-am gândit că Etela crede că el mi-a vorbit despre Org. L-am văzut o dată sau de două ori când eram în Utgard.

— Presupun că l-au văzut cei mai mulți dintre noi, a adăugat Svon.

Am dat din cap că sunt de acord, în timp ce Gylf își apăsa în continuare umărul în piciorul meu.

— Așa că m-am gândit că Toug ar avea de câștigat dacă Org ar fi zis – nu la toată lumea, ci doar celor care contează – că el îl omorâse pe rege.

Asta era o perspectivă cu totul nouă. M-am grăbit să-l întreb:

— Crezi că Toug a făcut-o și acum se simte vinovat? Te asigur că nu el l-a ucis pe rege.

— Nu, nu asta vreau să zic.

— Era cu Wistan prima dată când regele Gilling a fost înjunghiat, a intervenit Svon. E adevărat, Wistan?

Scutierul a făcut semn că da.

— Și lupta lângă mine când regele a fost ucis, așa că e imposibil. Dar Wistan crede că alții sunt convinși că Toug e vinovat.

— Majestatea Sa.

— Și lordul Beel, a adăugat Wistan. Tatăl ei. N-o spune cu voce tare, dar așa crede fiindcă e convins că nu poate pune bază pe cuvintele mele și ale lui Sir Svon pentru că noi suntem prietenii lui Toug. Eu... eu chiar sunt prietenul lui. Așa că e adevărat. Dacă aş crede că el a făcut-o, aş minți ca să-l scot basma curată.

— Eu nu, i-a tăiat-o scurt Svon. De ce tot privești împrejur?

— Am simțit o pală de vânt. Asta nu s-a mai întâmplat de când s-a lăsat ceața. Gylf a vrut să-mi spună ceva acum un minut și cred că asta era. Mâna mea era pe capul câinelui, așa că l-am simțit cum mă aprobă. Dar nu a fost vânt, ci doar o răsuflare, așa cum se întâmplă pe o navă ce așteaptă pe marea calmă când o pânză se întinde și toată lumea se uită în sus și zâmbește. Curând se agită din nou dacă ai noroc. Ceea ce suflă nu e neapărat vântul, ci doar puțin aer care e mișcat de un vânt ce se află la mare depărtare. Ești însă disperat după vânt, iar când pânza se întinde prima dată, știi că el va veni curând.

— Să te audă Overcinii, mi-a zis Svon.

Până atunci nu-l crezusem religios și i-am zis-o.

— Am simțit că ei ne-au trădat pe Sir Ravd și pe mine. O să mă întrebi dacă m-am așteptat să lupte alături de mine. Da, cred că da. Am trecut însă peste asta, așa sper. S-a întors apoi spre Wistan. M-a ajutat faptul că am devenit cavaler. Asta, și rănilor.

— Încearcă să mă protejeze, Sir Able, a intervenit Wistan. Așa că e mai bine să vă zic eu. Și scutierii trebuie să-și păstreze onoarea.

— Bineînțeles că da.

— Mă uit însă la căpcăunul ăsta. Nu l-ați putea alunga?

— Te neliniștește.

— Da, domnule, așa e. Îl goniți?

— Mai degrabă te alung pe tine, Wistan, l-am refuzat eu. Zi ce ai de zis și pleacă!

— Eu am crezut că Org l-a omorât pe rege, dar el susține că n-a făcut-o.

Sătul să tot aștept în picioare, m-am sprijinit de sabie ca de un baston.

— Continuă!

— În orice caz, eu așa credeam, iar Etela mi-a spus că Org îi aparține lui Sir Svon. Așa că m-am dus la el și i-am spus că, dacă ar recunoaște căpcăunul în fața reginei Idnn, a tatălui ei și, desigur, a Înălțimii Sale că l-a omorât pe rege, ei nu-l vor pedepsi, iar Toug nu va mai crede că e bănuț de crimă.

— Ar trebui să spui Majestatea Sa, nu regina Idnn.

— Așa o să fac, Sir Able. Am uitat pentru o clipă. Ei bine, Sir Svon mi-a spus că el nu crede că regele a fost ucis de căpcăun, dar c-ar fi mai bine să-l găsim și să-l întrebăm. Așa că am mers în pădure și l-am strigat. Apoi...

— A venit.

— Da, domnule, a suspinat Wistan. Sir Able, vreau să zic! Eu nu-l văzusem niciodată de aproape. Dar n-a vrut să spună că el l-a omorât pe rege, nici măcar după ce i-a explicat Sir Svon cum stă treaba. Eu voiam doar să-l fac să spună asta. Acesta a fost momentul în care ați venit.

— Înțeleg, dar mi-aș fi dorit să fii chiar și pe jumătate la fel de îngrijorat de siguranța lui Toug pe cât te îngrijești de sentimentele lui. Acum s-a pierdut în ceață cu lady Lynnet, Etela și Vil. Iar toți patru se pot întâlni cu ceva mult mai rău decât Org, cu o frumoasă cădere în hăul unei prăpăstii, de pildă.

— Sper să nu se întâmple așa ceva, Sir Able.

— Sau cu un urs sau cu o mie astfel de lucruri. Ți-ar plăcea să te întâlnești cu Org în timp ce rătăcești prin ceața asta?

Wistan a clătinat violent din cap și a făcut doi pași în spate.

— Atunci întoarce-te în tabără. Direct și repede. Sir Svon și cu mine o să-l alungăm, așa cum ne-ai cerut.

Wistan s-a întors și a luat-o la fugă. Svon mi-a oferit un zâmbet subțire.

— Mai e ceva de finisat la el.

— Da, dar e pe drumul cel bun. Se pare însă că Toug trebuie salvat și în aparență nu prea are parte de asta. Min-tea mea s-a conectat cu cea a lui Norr, însă ea nu avea nici șa, nici căpăstru. Vrei să-l trimiți pe Org să-i caute pe Toug și pe ceilalți?

Svon mi-a făcut semn că da și i-a spus lui Org să se ridice. Părea mai mare decât îl văzusem vreodată. Uns îmi spusese că l-a prins pe când era foarte tânăr, dar fusese atât de fioros când mă luptasem prima dată cu el, încât nu m-am gândit că mai avea de crescut.

— Org, a zis Svon. Știu că ai ascultat. Nu vreau să-i rănești pe niciunul dintre ai noștri. Dă din cap dacă m-ai înțeles.

Înțelese.

— Vreau să cauți prin pădure și să-i găsești pe Toug, Etela, Lynnet și Vil. Dacă afli unde sunt, vreau să-i aduci aici nevătămați. Ai înțeles?

Org a făcut din nou semn că da. Pielea sa fusese întunecată, fără îndoială, fiindcă Svon îi poruncise să devină vizibil, iar în timp ce vorbea stăpânul său, căpcăunul a devenit palid precum ceața.

— Pleacă!

Org a dispărut mult mai repede decât o făcuse Wistan.

— N-o să le facă nimic, m-a asigurat Svon, sau cel puțin așa cred. S-ar putea ca asta să depindă de cât e de flămând.

I-am adus aminte că-i salvase pe Toug și pe Etela în orașul Utgardului.

— Dar acolo s-a hrănit din plin, mi-a zis Svon. Erau o mulțime de leșuri, iar el a ucis de unul singur vreo șase uriași când Sir Garvaon și cu mine ne-am luptat cu cei desemnați de regele Gilling. Fiii Furiei și-au îngropat semenii, dar el a jefuit mormintele. El zice că... vrei să auzi asta?

I-am spus să continue.

— Cică nimic nu e mai gustos decât un cadavru vechi de o săptămână care a stat într-un ținut friguros. Vrei să ți-l înapoiez?

Am clătinat din cap.

— E un servitor util, dar...

L-am asigurat că-l înțeleg perfect și l-am chemat apoi pe Gylf, căruia i-am cerut să încerce să ia urma lui Toug.

— Ar trebui să-i caut și eu, s-a mobilizat Svon. Câinele ăsta al tău chiar e uimitor. Odinioară mă enerva aproape la fel de mult ca Pouk, dar mi-ar plăcea să-l am. Pe el sau unul ca el.

— Sper să ți se îndeplinească voia într-o zi, i-am zis.

— Mă cam îndoiesc, dar e un lucru la care mă gândesc cu plăcere.

Zâmbetul subțire a apărut din nou pe fața tânărului cavalier și a dispărut repede.

— Înainte să-mi iau calul și să plec, vrei să-mi mai răspunzi la o întrebare? De dragul timpurilor de odinioară.

I-am spus că neștiința m-ar putea împiedica să-i răspund la multe întrebări, după cum ar putea afla de la mine o mulțime de răspunsuri. L-am asigurat însă că în niciun caz nu-l voi minți.

— Crezi că eu l-am ucis pe regele Gilling?

— Sigur că nu.

— Eu luptam. În ambele împrejurări. De fiecare dată când a fost înjunghiat, eu eram în mijlocul bătăliei. Te-ai gândit la asta?

Am ridicat din umeri.

— Uite, eu am făcut-o, a continuat Svon părând încurcat. M-am gândit adeseori la asta și chiar am discutat cu Majestatea Sa. Aș fi putut s-o fac atât de ușor!

— Da, i-am confirmat. Cred c-ai fi putut.

— Mai ales prima dată, în noaptea în care ne-am luptat cu campionii lui. Aveam spada în mână, era întuneric, hărmălaie și un haos de neimaginat. Cred că Idnn ți-a descris scena.

I-am spus că da și am adăugat că la fel făcuseră și Toug, și alții. În timp ce vorbeam, l-am auzit pe Gylf; luase urma. Am ascultat câteva momente împreună cu Svon și i-am spus că, dacă nu ne înșelam din cauza ceții, câinele era deja destul de departe.

— Mă duc să-mi aduc calul, a zis Svon dispărând repede din câmpul meu vizual. Am sperat din toată inima să nu se piardă și el.

Timp de o oră am încercat din răspuțeri să urmăresc vocea lui Gylf, un lătrat gros atunci când urma era clară, și niște scheunățuri stinse când terenul accidentat făcea urmărirea mai dificilă. Chiar înainte să-l găsesc, am auzit sunetele înalte ale unei trompete, înfundate și venind de undeva din depărtare, de dincolo de ceața care începea să se împrășteie și să se ridice pe măsură ce vântul bătea mai tare. Era semnalul că oamenii lui Marder trebuie să-și stingă focurile și să se pregătească de drum. Am mers lângă Gylf și l-am prevenit că am putea avea dificultăți în a ne alătura convoiului, chiar dacă-l găsim pe Toug.

Mai clar decât o făcea de obicei, Gylf mi-a zis:

— Nu singur.

— Toug? Nu, bineînțeles că nu. Lynnet, Etela și Vil sunt cu el. Sau cel puțin sper că nu s-au despărțit.

— Mai mulți.

Gylf a adulmecat pământul din nou și a mârâit. N-aș zice c-a fost frică în sunetul acela; a devenit însă mai mare

și mai întunecat sub ochii mei, iar când a vorbit din nou, repetându-mi că Toug și ai lui nu erau singuri, capul îi era la fel de mare ca șaua mea de război, iar colții mai lungi decât mi-e mâna.

— Nici tu nu ești singur, am auzit o voce din spatele meu.

Capitolul 26

DRAGONII MĂRII

Panta părea să țină câteva leghe, cel puțin așa mi s-a părut. Iar dacă nu a fost așa, dacă mă înșel în vreun fel, asta e fiindcă am subapreciat distanța pe care am parcurs-o.

Cât de departe e Aelfrice? Nimeni nu pune o asemenea întrebare, pentru că toți cei care cunosc acest ținut, chiar și după renume, știu că nu a fost găsită încă unitatea de măsură potrivită pentru distanța asta. Cât de departe e vara, domnule? La câți pași? Cât mai e până la visul pe care l-a avut mama mea?

Copacii au devenit din ce în ce mai mari, până când cei ai pădurii pe care am lăsat-o în urma noastră în Mythgarthr au început să pară tufișuri. Ceața, care începuse să se subțieze, și-a schimbat culoarea, de la alb spre galben. Gylf a adulmecat aerul, și la fel am făcut și eu, după care am spus:

— Marea.

— Ești mulțumit, stăpâne? a rânjit Uri la mine, iar eu mi-am amintit toate focurile pe care le aprinseserăm împreună, oroarea zburătoare care fusese ea și fecioara Aelfă tânguitoare care tremurase în iarba grasă de lângă copac, roșie ca asfințitul și prea slăbită ca să se ridice. M-am surprins zâmbind.

— Ar fi, dacă n-aș avea treabă în Mythgarthr. Câtă vreme a trecut cât am hoinărit pe aici în Aelfrice? Un an?

— N-a fost o oră, stăpâne. Abia dacă ai făcut câțiva pași.

— Dar voi face mult mai mulți înainte să-mi găsesc prietenii.

— Ba deloc. Nu-i vezi? Vino cu mine.

Ne-a condus printre copaci, unde nu era nicio potecă, apoi a tăiat-o spre un loc în care se vedea o stâncă golașă cu fuioare de ceață de o parte și de alta. Am protestat că nu văd nimic, iar Gylf s-a retras ca să se adăpostească printre copaci.

— Vei vedea imediat, stăpâne, când se ridică ceața.

Uri și-a înlănțuit brațul cu al meu, probabil ca să mă asigure că nu trebuie să-mi fie frică de înălțime, iar eu am văzut că nu mai avea înfățișarea unei Aelfe, ci luase forma unei femei umane, zvelte și dezbrăcate, cu păr bogat care arăta ca o flacăra. O rafală de ploaie ne-a udat bine, apoi s-a oprit.

Ceața s-a risipit; am zărit plaja plină de pietre de dedesubt și valurile cu coame albe care o loveau în același ritm în care bătea inima mea. Dincolo de ele, acolo unde apa nu mai era nici limpede, nici verde, ci albastru-închis, am văzut capul și umerii, ghearele și aripile unui dragon alb imaculat, mai mare decât Grengarm. Nu am cuvinte ca să pot descrie ceea ce am simțit; dacă aș spune că mi s-a oprit inima sau că m-am simțit spintecat ca o căprioară, ce ar însemna asta pentru tine? Și nici n-ar fi adevărat, fiindcă m-am simțit cu mult mai rău. Fața mi-a fost năpădită de șuvoaie de transpirație rece și a trebuit să mă sprijin de sabie, de frică să nu mă lase picioarele. Uri mi-a zis ceva, dar nu i-am răspuns. Și nici nu-mi aduc aminte ce a spus, ci doar că vocea ei era minunată în ciuda faptului că aș fi înțeles la fel de multe din ciripitul unei păsări.

Ceața s-a îndesit din nou și dragonul alb a dispărut.

— Rău! Rău! Rău! a lătrat Gylf de la adăpostul copacilor.

— S-ar putea ca stăpânul tău să nu fie de acord, i-a zis Uri. Este faimos pentru felul în care ucide asemenea creaturi. Gândește-te la bucuria din Golden Hall.

M-a prins și mai tare de mână.

— Nu intenționasem să o vezi pe Kulili în felul acesta, stăpâne. Și atât de repede.

— Ba ești bucuroasă că am văzut-o, fiindcă ai fost martoră la un moment în care mi-a fost frică și rușine.

Am încercat să mă întorc și să plec, însă m-a smucit de braț și n-am vrut să ne luptăm pe marginea aceea atât de îngustă.

— Nu bucuroasă, ci amuzată. Kulili a înfrânt armate întregi.

— M-ai înspăimânta și mai mult dacă ai putea.

— Ești stăpânul meu, a zis ea și s-a întors să mă privească în ochi; frumusețea ei o întrecea cu mult pe cea a femeilor muritoare, deși ochii îi rămăseseră două scânteii galbene.

— Dacă ți-e frică de ea, nu te vei lupta. Și dacă nu te vei lupta, o să trăiești. Te-am tachinat adesea, stăpâne.

— Prea des, am confirmat eu privind fuioarele de ceață cu teama că se vor despărți iarăși.

Dacă aș fi văzut din nou dragonul alb, probabil că aș fi aruncat-o pe Uri de pe creastă și aș fi fugit.

— Cum spui. Dar acum nu te tachinez. O a doua moarte pentru tine aici ar putea însemna dispariția ta. Te gândești să te înalți deasupra lui Valfather?

I-am făcut semn că nu.

— Și nici n-ai s-o faci, stăpâne. Dacă mori din nou, aici sau în Mythgarthr, vei dispărea definitiv. Cel pe care îl țin acum e partea aceea din Able care a supraviețuit.

— Sir Able, i-am zis.

— Ești prea umil.

Am privit ceața în tăcere.

— Garvaon și Svon sunt cavaleri. *Sir Garvaon* îi spun, și *Sir Svon*. Iar ei se hrănesc cu strălucirea gloriei tale.

— La fel cum cei care vor veni după ei vor beneficia de gloria noastră.

— Ai de gând să te lupți cu Kulili oricum, nu-i așa? Vrei s-o ataci de unul singur și să dispari din lumea asta.

N-am spus nimic; însă în mintea mea Gawain a înge-nuncheat din nou, dezgolindu-și gâtul.

— I-ai văzut pe Garsecg și pe ceilalți?

— Nu, i-am răspuns.

— Insula de Sticlă?

Asta m-a uimit. I-am mărturisit că nu o văzusem, fiindcă privirile îmi căzuseră doar asupra dragonului alb. Nu observasem nimic altceva.

— Atunci trebuie să rămânem. Garsecg și câțiva Aelfi de Mare așteaptă pe plajă, dar noi trebuie să mai întârziem până când vezi și insula, ca să știi că vorbele lui Garsecg sunt adevărate.

— E un demon din Muspel, i-am zis.

— A fost prietenul tău și ar vrea să-ți fie în continuare, dacă o să-i permiți.

— Baki voia să vin aici și să-l ucid.

— Iar eu am observat, stăpâne, că n-o s-o faci.

N-am crezut atunci și nu cred nici acum că Uri avea vreo putere asupra ceții, care a început să se subțieze pe măsură ce vorbeam. Indiferent dacă poseda sau nu asemenea abilități, atmosfera a devenit ceva mai limpede. Dragonul alb dispăruse în valuri. Undeva în depărtare, am zărit Turnul de Sticlă, cu tot cu vârful lui pierdut în nori atunci când mi-l arătase Garsecg prima dată. Acum era evident că se termina, în Mythgarthr. Priveliștea aceea m-a făcut să înțeleg mai limpede ca oricând că pământul pe care mergem acolo, marea pe care plutim sunt de fapt un rai pentru Aelfrice. Am văzut insula, vârfurile câtorva copaci, dar și plaja, unde așteptau cinci siluete micuțe. Deși erau foarte mici, mi-am dat seama că sunt Vil, Toug, Etela, Lynnet și încă o persoană. Unul dintre ei mi-a făcut semn cu mâna.

Poate că ar trebui să scriu acum despre coborârea de pe stâncă până la plajă. N-o s-o fac, fiindcă nu-mi amintesc mare lucru. Disiri, Gawain și Berthold mi se tot învârteau prin minte, alături de Valfather și mulți alții, unul dintre ei fiind un băiat care se întinsese odată pe iarbă și văzuse sute de lucruri stranii între nori, printre care și un castel zburător.

Garsecg luase forma unui venerabil bătrân Aelf de Mare și ne-a salutat politicos. Așa îl văzusem prima dată și asta era înfățișarea în care mi se arătase cel mai adesea. M-a îmbrățișat ca un tată, iar eu i-am răspuns cu același gest.

— Știi că m-au vorbit de rău și n-am îndrăznit să vin la tine, mi-a zis el. M-ai fi ucis.

I-am jurat că n-aș fi făcut-o.

— Uri și Baki ți-au spus că eu eram Setr, iar tu le-ai crezut.

— Sunt sclavele tale, i-am răspuns, deși pretind că mă slujesc pe mine. Cum aș fi putut să nu le cred?

Un alt Aelf (mi s-a părut a fi bărbat) s-a apropiat de mine.

— Dacă ar tăgădui, i-ai da crezare?

Ochii îi erau de culoarea nopții nesfârșite, iar limba semăna cu o flacără.

— Dacă el e Setr, am zis, atunci nu-i așa cum mi s-a spus.

Garsecg m-a aprobat.

— Eu sunt Setr. Hai să-i lăsăm puțin pe ceilalți și să discutăm doar noi doi ca să-ți explic totul.

Ne-am îndepărtat de ei, am făcut vreo sută de pași în lungul plajei, iar când ne-am așezat pe două pietre alăturate, l-am fluierat pe Gylf să vină la mine.

— Ar fi mai bine, mi-a zis Garsecg, să fim doar noi doi.

— Setr n-are cum să se teamă de un câine.

— Setr se teme să nu fie întrerupt, s-a încruntat el, așa cum se tem toți cei care trebuie să explice lucruri complexe. Eu te-am învățat despre puterea mării. Ești de acord cu asta?

— Da, nu am negat-o niciodată.

— Nici măcar în fața lui Valfather?

— Cu atât mai puțin în fața lui.

În momentul acela, mi-am dorit să-mi fi fost alături. Nu pentru că aveam nevoie de lancea lui, ci fiindcă simțeam că înțelepciunea sa, mai mare decât a oricărui om, mi-ar fi fost foarte folositoare.

— Mi-ai spus că-mi ești prieten, Sir Able, iar eu voi prețui întotdeauna aceste cuvinte, mi-a zis Garsecg, după care a tăcut privind marea, orizontul unde ceața se contopea cu spuma valurilor. Lasă-mă să-ți dezvălui ce s-a întâmplat aici. Multe lucruri au fost greșite și eu sunt de vină pentru majoritatea lor. Îmi făcusem planuri. Dar s-au destrămat. Sper că asemenea lucruri nu ți s-au întâmplat și ție.

— Mult prea des, am murmurat eu, uitându-mă în direcția în care se uita și privind apoi spre Turnul de Sticlă; mi se părea la mare depărtare și nu-i mai puteam vedea insula din vârful.

— Eu sunt din Muspel. Așa era și Grengarm, pe care l-ai omorât tu.

Am rămas tăcut.

— Tu ești un bărbat din Mythgarthr, unul vrednic. Toți oamenii de acolo sunt însă buni? Nu te întreb dacă sunt la fel de vrednici ca tine, știu că nu se poate asta. Doar dacă sunt buni.

— Îmi place să cred că un grăunte de bunătate există chiar și în cel mai rău dintre ei.

— Dar în ansamblu?

M-am gândit la meșterul Thope. Se aruncase în luptă ca să mă salveze atunci când cavalerii ducelui încercaseră să mă omoare. Pentru efortul acela de a proteja onoarea ducelui său fusese înjunghiat în spate.

— În ansamblu, am zis, mulți dintre cei care se cred buni nu sunt deloc așa.

— Corect. Tu ai fost în Cerr. Eu nu. Să lăsăm deoparte Giganții Iernii și ai Noptii Lungi. Din câte înțeleg, sunt în mare parte răi, iar unii spun că sunt într-adevăr malefici. N-o să vorbim deci despre ei. Dar printre Overcini, oare nu sunt și unii la care părțile rele prevalează asupra celor bune?

I-am explicat că se spune că există cel puțin unul și că restul, deși l-au pedepsit, nu au crezut de cuviință să-i ia viața. De dragul fraților lui.

— Dar cum e aici, în Aelfrice?

— Aelfii sunt mai răi decât noi, asta e sigur.

— La fel și în Muspel. Sunt mulți cei care sunt puternici și foarte înțelepți, deși nu sunt buni. Grengarm nu era nici cel mai puternic, nici cel mai rău. Complotaseră să cucerească lumea asta minunată și s-o distrugă. Am încercat să-i fac să se răzgândească, fiindcă Aelfii trebuie să fie subiectul adorărilor noastre, așa cum sunt Overcinii pentru voi. Ți-am zis că am încercat. N-am reușit.

A oftat, făcându-mă să mă simt cumva solidar cu el.

— Când am văzut într-un târziu că nu are niciun sens, m-am hotărât să-i supăr. Am venit aici, a exclamat el întinzându-și mâinile și schimonosindu-și fața cu un surâs strâmb. Umil, i-am prevenit pe Aelfi de pericolul în care se află. Unii m-au crezut, dar cei mai mulți nu. Sunt împărțiți în mult prea multe clanuri, după cum știi. I-am prevenit că dacă nu se vor uni împotriva noastră, vor cădea unul câte unul. Cei care nu m-au crezut n-au vrut să ia în seamă nici sfatul ăsta. Dintre cei care mi-au dat crezare, unii n-au vrut să se alieze cu alte clanuri. Regina ta, Disiri, a procedat așa. Sper că observi că sunt foarte sincer cu tine.

— Mi-ai fost prieten, când eram rănit și aveam mare nevoie de ajutor am zis eu. Acum trebuie să te întreb despre alți prieteni, cei care se află pe Insula de Sticlă. Cum au ajuns acolo?

— Au răătăcit prin Aelfrice, s-a încruntat Garsecg. Așa cum ai făcut-o și tu când erai doar un băiețandru, nu cu multă vreme în urmă.

I-am făcut semn să continue.

— Prietenii mei și cu mine i-am fi trimis acasă, dar dragonul alb – probabil că l-ai văzut – i-a luat de la noi și i-a dus pe Insula de Sticlă.

— Și vrei să mă lupt cu creatura aia.

— Sigur că nu. Am zis eu așa ceva? Te-ar ucide.

L-am privit cu severitate.

— M-ai întrebat cum au ajuns acolo, a urmat Garsecg așezându-mi o mână pe umăr, o atingere fermă, dar plină de prietenie. Ar trebui să te întrebi cum ai ajuns tu aici. Am trimis-o pe Uri să te aducă fiindcă mi-am dat seama că vei vrea să știi situația grea în care se află. Intenționez să-mi recuceresc turnul, dacă voi putea. În caz de reușită, voi urca în vârful lui și mă voi îngriji de ei. Evenimentele de aici se petrec însă încet, iar timpul zboară mult mai repede în Mythgarthr.

— Adică acolo unde se află ei.

— Exact. S-ar putea să treacă decenii până reușesc eu să-mi adun o armată. Ești influent în Mythgarthr. Ai putea strânge o forță expediționară și să ajungi pe mare ca să-i salvezi. Eu la asta m-am gândit. Dacă vei vrea să ni te alături aici, vom fi însă încântați să te avem cu noi.

M-am gândit la chestiunea asta cam cât i-ar trebui unui om să rostească o rugăciune, privind cele mai îndepărtate dintre valuri, așa încât să nu-i văd ochii lui Garsecg. Mi se părea că întreaga mea viață era definită de această alegere: faptul că eram cavaler, Valfather și Doamna, chiar și Disiri. Am zis într-un târziu:

— Ești un dragon din Muspel. Nu aia e forma ta adevărată?

— Ba da, a fost el de acord, deși seniorul meu a fost rege în Mythgarthr.

— Și prietenii tăi... nu sunt și ei dragoni din Muspel?

— Unii da. Alții sunt Aelfi de Mare, așa cum le este și înfățișarea.

— Și mai mulți dragoni nu pot să învingă unul singur?

— O să încercăm, în fruntea unei armate de Aelfi. Tu m-ai văzut însă în formă de dragon. Eram la fel de mare precum cel alb?

— Nici pe departe. Aceea era forma ta adevărată? l-am întrebat eu în timp ce-mi scoteam coiful pe care l-am așezat apoi pe stâncă.

— Da, era.

Mi-am tras cămașa de zale peste cap. Avea o lucrătură atât de fină, încât încăpea în întregime în coif și chiar acolo am pus-o, admirând-o pentru ceea ce ar fi putut fi ultima dată și întrebându-mă dacă binecuvântările pe care mi le adusese se datoraseră faptului că o purtasem sau că pur și simplu era a mea. Pe vremuri fusese a lui Grengarm.

— Ai de gând să înoți acum? m-a întrebat Garsecg.

— Știi bine că da. Am jurat să mă lupt cu Kulili.

M-am dezbrăcat și i-am explicat lui Gylf că va trebui să-mi păzească armura și hainele și că nu avea voie să se încreadă în nimeni. Nu a vorbit, dar și-a dezvelit colții în direcția lui Garsecg ca să-mi arate că a înțeles.

Cerrul e la fel de diferit de Mythgarthr pe cât e și Aelfrice. Am încercat să-ți spun ce diferență e între ele; știu însă că n-am reușit. În punctul acesta al poveștii mele, Ben, trebuie să-ți mărturisesc faptul că nici măcar eu nu știam cât de diferite sunt lumile astea, până când nu am scos-o pe Eterne din teacă.

Sunetul pe care l-a făcut lama pe măsură ce se elibera a devenit vânt (n-ai cum să-ți imaginezi asta). Suflarea aceea a risipit ceața rămasă. În Aelfrice, soarele nu se vede nicio dată. Este însă lumină și, în lipsa ceții, strălucirea s-a întetit până când toată marea a început să lucească precum o oglindă.

Pe suprafața ei pluteau nave din timpuri străvechi, corăbii lungi cu șiruri de vâsle ca niște aripi și vele brodate cu roșu, negru, verde și auriu, cu pupe și prove înalte, din lemn vopsit. Iar pe ele stăteau cavalerii lui Eterne, la fel de reali pe cât eram și eu. Armurile lor, lamele săbiilor pe care le țineau în mână (și care erau tot Eterne) și zâmbetele lor străluceau în lumina aceea difuză.

Strângând-o bine în mână, m-am scufundat în mare.

* * *

Nu e prea ușor să înoți în timp ce ții în mână o sabie grea. Făceam tot ce-mi stătea în putință, rămânând mai ales sub apă și vâslind cu picioarele și cu brațul stâng. Avantajul pe care îl aveam (și era unul important) era că apa nu mă îneca, ci mă primea cu grație. Nu pot spune că o respiram, așa cum făceam cu aerul de pe plajă – n-am fost niciodată conștient că respir. Probabil că respiram prin piele sau poate că nu aveam nevoie să răsuflu câtă vreme eram acolo.

Rechinii mi s-au alăturat ca niște umbre iuți și tăcute. Unul, apoi doi, trei; acesta din urmă avea dimensiuni monstruoase. Știam că, deși aș putea să-l ucid pe unul, n-aș izbândi împotriva tuturor dacă m-ar ataca. Disperat, l-am atacat pe cel mai apropiat de mine. Lama ascuțită a lui Eterne a separat capul de trup, creând o furtună de sânge întunecat și de mizerii din corpul lui. Ceilalți s-au aruncat asupra lor precum uliii. Eu am înotat spre suprafață așa cum un muribund se ridică spre Cerr.

Corăbiile cavalerilor lui Eterne erau acolo, în jurul meu, una chiar destul de aproape. Nu-i crezusem reali și nu mă gândisem niciodată că aș putea să mă urc pe un asemenea vas. Dar am făcut-o și a fost fascinant să stau ud pe puntea unei minunății ca aceea, una la care vâsleau nu sclavi, ci războinici cu barbă, îmbrăcați în tunici de piele întărite

cu piese de bronz, bărbați cu brațe puternice, ai căror ochi aveau luciri glaciale.

— Eu sunt Sir Hundbald, mi-a zis cavalerul. Bine ai venit în compania noastră.

Ne-am strâns mâinile și ne-am îmbrățișat.

Dragonul alb a ieșit curând la suprafață. L-am atacat cu săgeți și sulite, deși eu însumi nu aveam ce face de la depărtarea aceea. Sub provă, corabia avea un berbec; m-am așezat pe el, ținându-mă cu o mână de capul sculptat și simțind că vâslele din spatele meu se mișcă în ritmul aripilor albe ale grifonului, transformând marea în spumă.

— *Disiri!* am urlat. *Pentru Disiri!*

E foarte probabil ca acest strigăt să-l fi făcut pe dragon să-și dea seama cine sunt. A prins în fălcile încleștate o navă, iar rămășițele ei i-au căzut din gură. Privirile ni s-au întâlnit și am văzut cum furia luptei se stinge în ei, la fel cum mi se întâmpla și mie. S-a cufundat în apă și am știut că trebuie să-l urmez.

În Cerr am văzut priveliști mai mărețe decât pot oferi Mythgarthr sau Aelfrice, dar niciuna nu a fost la fel de stranie ca aceea. Dragonul s-a topit sub ochii mei, părând că marea însăși îl dizolvă. Fusesse o creatură imensă și înfricoșătoare, dar a devenit un nor alb, strălucitor și mereu schimbător. La sfârșit, am văzut fața lui Kulili.

— *Ai să mă cruți?*

Nu puteam vorbi așa cum o fac oamenii în mod normal, însă am rostit în gând, la fel cum o mai făcusem pe vremuri, când eram mai tânăr.

— Te voi cruța, dacă te predai.

— *Nu ne-am prins încă în luptă. Mai întâi trebuie să mă urmezi ca să vezi lucrul pe care vreau să ți-l arăt.*

Am fost de acord, iar în abisul întunecat, pe care noi, oamenii, îl știm a fi fundul mării, am văzut ceva despre care nu voi vorbi, deși sper să-i povestesc odată cuiva mai puternic chiar și decât Valfather.

* * *

Toug, tânăra Etela, Lynnet și Vil mă așteptau în picioare pe plaja de la baza Turnului de Sticlă. Deși brațul stâng al lui Toug era încă prins într-o fașă, cârpa aceea era roșie, iar pe Sfărâmătorul de Săbii strălucea sângele. Nu l-am întrebat cu cine se luptase când coborâseră prin Turn. Etela lăsa însă să-i scape câte un amănunt din când în când, așa cum fac femeile. Nu are mare importanță pentru povestea mea, dar n-am să uit niciodată fața lui Toug, ochii ieșiți din orbite și dinții înțelești.

— Uite-i că vin! a strigat Etela arătând cu degetul. Am face bine să ne ascundem.

Pe cerul luminat zburau șapte dragoni într-o formație strânsă: negru, gri, turcoaz, albastru, verde, auriu și roșu.

Am scuturat din cap și am chemat la mal cea mai apropiată navă. Când chila a atins nisipul, am ridicat-o pe Etela pe punte, apoi pe Lynnet și pe Vil. Sir Hunbalt și cu mine l-am luat pe Toug, care părea în transă, așteptând să se lupte de unul singur cu toți dragonii. Văzând că vorbele noastre nu au niciun efect, l-am urcat pe umeri și l-am cărat așa. Dragonii zburau uneori jos, alteori mai sus, urcând și coborând, fără să se apropie vreodată de noi. Ne-ar fi omorât pe toți dacă ar fi putut, cel puțin așa eram eu convins. Dar ceva îi împiedica să o facă și nu avea cum să fie doar frica, deși era un motiv destul de puternic.

— Au vrut să ne omoare și mai devreme, mi-a explicat Etela, doar că ăla alb i-a alungat. Ție ți-e frică de el?

I-am făcut semn că nu.

— Nouă da. Ne-a fost teribil de teamă, iar Toug și cu mine credem că Vil ar fi fost și mai înfricoșat, doar că el nu l-a putut vedea. Dar ne-a luat și ne-a dus sus, acolo unde ceilalți nu au putut să ne ajungă. Eu mi-am închis ochii și apoi a dispărut.

— Și-a încleștat ghearele în jurul meu, a mormăit Vil, care nu părea să fi păstrat în momentul acela nimic din expresia de artist ce i se întipărea pe chip când făcea scamatorii.

— E orb, nu-i așa? m-a întrebat Sir Hunbalt.

— Da, domnule, sunt, a răspuns Vil în locul meu, și poate că acum a fost mai bine. Micuța Etela era așa de înspăimântată, încât mămica ei și cu mine am crezut c-o să moară. Jur că a plâns aproape o oră.

— Păi, și ție ți-a fost frică, a protestat Etela, întorcându-se ca să se țină de mine în timp ce echipajul împingea vasul de pe plajă. Și încă sunt speriată. Au vrut să ne omoare, dragonii ăia răi de acolo de sus. Și aproape că l-au ucis pe Toug. Însă cel alb i-a fugărit și ne-a zis să nu ne speriem...

A ezitat o clipă, dându-mi răgazul să o întreb:

— Dar n-ai înțeles ce-a spus, nu-i așa, Etela?

— Nu, domnule, dar ea m-a înțeles. Apoi m-a apucat pe mine prima. Ș-a zburat în înaltul cerului, iar eu am crezut c-o să mă scape, și când am ajuns acolo sus, chiar m-a aruncat, dar n-am căzut prea tare. Apoi Toug ne-a zis că trebuie să coborâm în locul în care ești tu, ș-am dat peste niște șerpi mari, pe care Vil nici nu-i putea vedea, ș-un lucru... nu știu...

A început din nou să suspine, iar Toug a încercat s-o liniștească.

— Și dragonul drăguț a dispărut, în timp ce ceilalți sunt încă aici, a turuit ea prinzându-se de Toug.

— O s-o duceți undeva să fie în siguranță, nu-i așa, stăpâne? m-a întrebat Vil.

— O să încerc, l-am asigurat.

Nava noastră întorcea, vâslașii de pe o parte împingeau în timp ce ceilalți trăgeau apa. Sir Hunbalt m-a atins pe braț și mi-a arătat ceva. Dragonii de care se temuse Etela atât de mult veniseră pe pământ, iar trei dintre ei își reluasera forma aelfă.

— O să-iucid! a zis Toug, iar eu mi-am dat seama că vorbise pentru prima dată și că mă bucuram să-i aud vocea.

Gylf, care îmi păzea încă hainele și armura, simțea și el la fel, fiindcă se ridicase și dădea frenetic din coadă.

— Dacă vom lupta și noi lângă tine? Sir Hunbalt și cu mine, și ceilalți cavaleri.

— Îmi doresc doar să mai fi avut spada mea cea mare, a scuturat Toug încăpățânat din cap.

— Și să ataci de unul singur?

— Nu contează.

Sir Hunbalt l-a aprobat cu încântare, însă eu l-am domolit.

— Te vor omorî, Toug. Setr o poate face și de unul singur.

Toug s-a mulțumit să strângă mai tare mânerul Sfărământorului de Săbii, s-a desprins de Etela și s-a dus la proră, privind peste chipul sculptat.

— E cavaler, mi-a șoptit Sir Hunbalt.

L-am informat că Toug nu știa încă lucrul acesta.

— E tânăr, dar e cavaler, a urmat Sir Hunbalt, după care a făcut o pauză și, când am auzit-o din nou, vocea lui mi s-a părut că suna de parcă ar fi venit din mormânt. Ceea ce știe un om nu prea contează. Important e ceea ce face.

După ce a rostit vorbele astea, s-a întors și nu a mai spus nimic.

— E bolnav, nu-i așa? m-a întrebat Vil șoptit.

— E mort, i-am zis. La fel ca mine.

— Nu sunteți la fel ca el, domnule.

Etela se prinsese de Lynnet fiindcă Toug nu mai era lângă ea ca să se sprijine de el, iar fata se chinuia să o mângâie și să o calmeze.

Unul dintre marinari mi-a adus o bucată de velă veche, de culoare verde, pe care cineva brodase ceva ce semăna cu o pană. Mi-am legat-o în jurul taliei.

Pe mal, din pădure au apărut doi cavaleri, unul dintre ei călare pe un armăsar pe care l-am recunoscut imediat. Gylf a lătrat bucuros.

Garsecg mi-a strigat peste ape:

— Sunt prieteni de-ai tăi?

— Ăla e Sir Svon, nu-i așa? a exclamat Etela ștergându-și ochii. Și Sir Garvaon.

Avea dreptate, iar când am ajuns mai aproape de mal, am sărit de pe punte, i-am salutat și am aflat că mă căutaseră timp de ore întregi și că îmi recuperaseră hainele și armura.

— O să vrei să-ți iei prietenii înapoi în Mythgarth, mi-a zis Garsecg. Pe urmă, Uri te poate aduce aici din nou. Atunci vom discuta despre coroanele pe care vreau să ți le dau.

Am scuturat din cap și m-am adresat lui Svon și lui Garvaon.

— Ați venit prea târziu, amândoi, ca să vă pot explica tot ceea ce s-a întâmplat aici. Ați văzut dragoni?

— Unul, mi-a răspuns Svon. Un dragon albastru, foarte mare. Acum nu mai e prin zonă, nu știu ce s-a întâmplat cu el.

— Ba e aici! a răbufnit Etela în timp ce îi urma pe Lynnet, Vil, Toug și Gylf, care ajunseseră pe plajă. Uite-l!

— Este, le-am spus lui Svon și lui Garvaon, dar alte lucruri, navele și cavalerii pe care-i vedeți, nu există cu adevărat.

În timp ce am spus vorbele acestea, am băgat-o pe Eterne în teacă și a devenit evident că navele și cavalerii sunt doar iluzii născute din lumina care se oglindea de la un val la altul.

— Sir Svon!

S-a uitat la mine puțin înspăimântat și agitat, dar mi-a făcut un semn din cap ca să-mi arate că mă urmărește.

— Încerci să-ți arăți calitățile. Din cauza asta ți-am promis, nu cu multă vreme în urmă, că ne vom înfrunta în duel. Regina Idnn nu e aici să privească, dar vrei să-ți dovedești abilitățile de cavaler doar în fața ei? Sau vrei să ți le confirmi și pentru tine?

— A doua variantă, mi-a răspuns Svon, care înțepenise cu spatele drept în timp ce mâna părea să îi tremure, dornică să apuce mânerul spadei.

Garsecg s-a întors către tovarășii lui.

— Asta n-are nicio legătură cu voi, puteți pleca.

Unul s-a scufundat în mare, doi și-au luat zborul, iar restul s-au îndepărtat pe jos bombănind, păstrându-și forma aelfă.

— Ești curajos, i-am zis lui Garsecg.

— Și flămând.

În hăul din ochii lui ar fi putut dispărea lumi întregi. Eu i-am spus lui Svon că rănilile sale nu erau pe deplin vindecate, dar el mi-a răspuns că nu contează.

— Cum crezi. Sir Garvaon, ți-ai înfruntat moartea când am luptat împreună cu Fiii Furiei la porțile Utgardului. Nu trebuie nici să confirmi, nici să infirmi asta. Știi bine ce-ai făcut, iar eu am fost acolo și am văzut.

Garvaon nu a spus nimic, dar Etela s-a grăbit să intervină:

— A fost cu adevărat curajos. Așa a zis Toug.

— Și Sir Toug a luptat cu bărbăție. Ajungem și la el imediat, Etela, am intervenit eu după care m-am adresat din nou lui Garvaon. Într-un fel, am ajuns la el chiar acum. El mi-a zis că, atunci când ți-ai condus soldații în lupta din piață, păreau foarte înspăimântați. A crezut că asta se datorează faptului că părăsiseră siguranța de după ziduri ca să se lupte cu Fiii Furiei. Dar sunt oameni viteji. Erau conduși de un cavaler măreț și se mai luptaseră cu uriașii, ba chiar îi și învinseseră. Eu cred că teama lor se datora unui lucru pe care-l văzuseră cu doar un moment mai înainte.

Garvaon a rămas în continuare tăcut.

— Nu i-am interogat, am continuat eu. Și nici n-am s-o fac. Eu nu consider că ceea ce-ai făcut tu ar fi o fărădelege. Nici prima dată, nici a doua oară.

Garvaon nu a rostit niciun cuvânt, dar în ochii lui am putut citi speranța.

— Când ai plecat de lângă lordul Beel, te-ai oferit să-l ajuți pe Sir Svon să-și caute scutierul și sclavii?

— Da. Am plecat să-i căutăm, v-am descoperit tabăra și m-am gândit c-ar fi bine să aduc și calul tău. În caz că ne vom întâlni. Servitorii tăi îți împachetau lucrurile și nu s-au împotrivit.

— Mulțumesc, i-am zis, îți sunt îndatorat pentru o mulțime de lucruri și ăsta e unul în plus.

M-am oprit ca să-mi trag răsuflarea fiindcă nu-mi plăcea ceea ce urma să spun.

— Vreau să te informez că omul acesta albastru care vorbește acum cu noi se numește Garsecg. V-am visat o dată pe el și pe tine. Se făcea că în visul ăla te ucideam.

— Continuă, m-a îndemnat Garvaon.

— Cum vrei. Dacă Sir Svon se aruncă asupra unui dragon, iar acesta e chiar Garsecg, vei lupta alături de el? Nu veți avea niciun ajutor din partea mea.

— Mă lupt, a declarat Garvaon.

— Ei nu i-au văzut, a șoptit Etela.

— Ba da, i-am zis. L-au văzut pe Setr în timp ce călăreau și cu el trebuie să se înfrunte. Dar tu, Toug?

Nu cred că se aștepta să-l întreb și pe el deoarece a părut surprins.

— Dacă e să ne luăm după lege, tu ești deocamdată doar scutierul lui Svon. Nu e de datoria ta să lupți, ci doar să-ți salvezi stăpânul dacă se prăbușește. Ești deja rănit, iar osul nu avea cum să se sudeze într-un timp atât de scurt. Vei ataca?

Preț de o clipă, ochii lui Toug s-au întâlnit cu cei ai lui Garsecg.

— Nu o să lupt, a zis Toug. Aș vrea să n-o mai fac niciodată.

— Cum dorești, i-am zis eu, după care m-am întors cu spatele la el și am arătat spre Garsecg.

— Acela e dragonul, Sir Garvaon, Sir Svon. A fost prietenul meu, iar eu nu voi...

Garsecg m-a întrerupt; acum cred că a făcut-o ca să aibă mai mult timp să se preschimbe, deși nu am cum să fiu sigur.

— Te-ai luptat cu Kulili? Cu dragonul alb? Ai jurat c-ai s-o faci.

— Da.

— Și ai omorât-o pe Kulili?

Am clătinat din cap.

— N-am jurat să-i iau viața și nici n-aș fi putut, chiar dac-aș fi vrut. M-am predat, iar ea m-a cruțat.

În momentul acela, Etela a strigat:

— *Păzea!*

Garsecg începuse să se preschimbe. Capul i se umfla și i se lungea. S-a lăsat să cadă în patru labe, iar din degete i-au țâșnit ghearele. A șuiert, lăsând să se vadă focul și pucioasa din gura lui, iar pe spate i-au crescut două aripi pietoase. L-a lovit atât de repede pe Svon, încât acesta abia dacă a avut timp să-și ridice scutul. Colții lui Setr l-au străpuns, iar răsuflarea lui a transformat în cenușă pielea și lemnul, lăsând doar bucățile din fier.

L-am reținut pe Gylf, împiedicându-l astfel să se arunce în luptă. Ca prin vis, l-am auzit pe Vil cerându-i Etelei să-i spună ce se întâmplă; cu o voce tremurată, fata s-a străduit să-i dea ascultare.

Dacă măcar unul dintre cavaleri ar fi apucat să încalece, poate că lucrurile s-ar fi desfășurat altfel. Așa însă, Setr s-a

aruncat asupra lui Svon, care s-a retras, apărându-se doar cu sabia.

În timpul acesta, Garvaon l-a atacat pe Setr din stânga, străduindu-se să-și țină scutul undeva între capul său și cel al dragonului. De două ori, spada a lovit zgomotos solzii lui Setr. O împunsătură a nimerit într-un loc mai moale, din spatele piciorului, iar Garvaon a împlântat lama până la plăsele. Ceea ce s-a scurs din rană putea fi pucioasă topită.

Svon l-a atacat direct pe Setr. Eram mândru de el, deși știam că efortul său era sortit eșecului. Și-a îndreptat lama către ochii lui Setr în timp ce acesta ataca. Vârful și-a ratat ținta cu doar două degete, alunecând apoi pe platoșa osoasă care fusese fața lui Garsecg, iar Svon s-a prăbușit.

Garvaon s-a luptat așa cum puțini bărbați ar fi făcut-o. Setr era obligat să-și țină piciorul pe Svon, care se zbătea să scape, înjunghiind cu pumnalul printre solzi. Greutatea lui Setr era insuficientă pentru a-l strivi, iar pieptarul l-a salvat (în mare măsură, deși nu pe deplin) de ghearele fiarei.

Fălcile dragonului s-au apropiat de Garvaon. Acesta e un moment pe care mi-ar plăcea să îl uit. Într-o clipită, mai viteaz decât cei mai viteji dintre oameni, cavalerul a început să taie și să înjunghie de două ori mai repede decât a reușit dragonul să lovească din nou. Curând însă, botul acela teribil l-a ridicat în aer.

A fost de ajuns să se deschidă brusc și să-i dea drumul.

O siluetă monstruoasă a apărut atunci pe spatele lui Setr. Nu mi-am dat seama de la început ce este, dar curând s-a separat în Etela, care a sărit de pe umerii largi ai lui Vil și a fugit, și în sclavul orb, care părea că lovește cu mii de brațe gâtul lui Setr. Niciun artist n-ar fi putut să picteze scena, dar dacă ar fi încercat, probabil că ar fi reprezentat o vâltoare de brațe și de mâini, iuți și puternice, care au lovit până când gâtul solzos s-a rupt ca un copac lovit de trăsnet.

Setr a urlat în agonie, iar Svon s-a rostogolit de sub piciorul lui. Dragonul a mai tremurat o dată, după care a căzut mort la pământ.

Se sfârșise.

În mine se luptau extazul victoriei și amarul care urla într-un ungher al sufletului meu unde nu există cuvinte. Au fost însă lacrimi. Nici nu mi-am dat seama că plâng până când n-am văzut că lacrimile mele cad pe chipul lui Garvaon, întors către cer.

— Ai știut! Să-i spui c-am iubit-o, mi-a zis el cu ultima suflare.

Și Toug s-a aplecat asupra lui Garvaon, urmat de Svon și de Etela. A venit și Norr, iar ceea ce simțea ea mi-a umplut mintea cu imaginea unui călăreț nobil și măreț care a trecut dincolo, lăsând lumea mai săracă.

Aerul era mai calm ca niciodată. Cu toate acestea, am auzit șuieratul vântului. Garvaon l-a auzit și el. I-am văzut ochii privind în sus. A zâmbit... el, cavalerul acela bătrân și mereu serios. A zâmbit și a apucat mâna palidă care se întinsese spre a lui și s-a înălțat, lăsând în urmă un corp care începuse să înțepenească.

Alvit l-a ajutat să încalece, fiindcă nu-l sărutase încă, iar rănile îl chinuiau. Le-am urat drum bun. Alvit a zâmbit și ea, în timp ce Garvaon ne-a făcut cu mâna. A încălecat în spatele lui, iar armăsarul ei alb a pornit prin aer. Într-o clipită toți trei au dispărut în ceața strălucitoare care era Mythgarthr al nostru.

— A murit, domnule, a zis Vil care îngenunchease lângă corpul inert și-și pusese degetele pe încheietura lui.

Etela a început să râdă. Răsuna isteric și i-am poruncit lui Toug să o liniștească.

— Sir Garvaon a murit, Vil, așa cum spui. La fel și dragonul.

Sclavul a rămas tăcut.

— Te-ai aruncat în luptă cu copilul acela pe umeri. Ești un cavaler mai viteaz decât voi fi eu vreodată. La fel și Etela. Eu n-aș fi făcut ceea ce-a făcut ea, nu la vârsta ei sau, de fapt, la orice altă vârstă.

— Ea mi-a zis că dragonul era pe cale să vă ucidă, domnule, a zis Vil. Trebuia să facem ceva.

— Fără spadă și fără armură.

— Am avut ceva mai bun.

Vil a întins mâna către mine. Era goală. Dar când mi-a arătat-o și pe cealaltă, am văzut că ținuse în pumn coarda arcului meu.

— Uitați-o, Sir Able. Știu c-ați văzut-o. Am șterpelit-o. Știți când. Dacă vreți să mă pedepsiți, spuneți-i stăpânului Toug. Aveți dreptul să faceți orice vreți, și eu nu mă voi opune.

Am luat coarda și mi-am trecut-o peste degete simțind viețile multor, atât de multor oameni care trăiesc în America. Am trecut dincolo de ei, deasupra sau dedesubt, în timp ce arau, programau, făceau negoț, își măturau dușumelele sau îngrijeau de copii. Ne-am luat rămas-bun. Pentru un moment, mâinile mele i-au îmbrățișat, iar ei le-au îmbrățișat pe ale mele.

Se poate ca Vil să fi simțit într-un fel neștiut ceea ce am făcut, dar se poate doar să mi se fi părut. În orice caz, mi-a zis:

— Sunt multe șmecherii pe care le poți face cu o coardă ca aceea, Sir Able, tare multe. Poți să faci să apară și să dispară tot felul de lucruri doar cu o mișcare a mâinii. Când folosești o asemenea coardă e cu totul altceva.

Deși aerul era în continuare nemișcat, el tremura.

— Nu, i-am zis. Ridică-ți mâna, credinciosule Vil!

M-a ascultat și i-am pus coarda în palmă.

— E un cadou pe care l-am primit la început, de la o doamnă foarte specială. Oamenii o numesc Parka și trăiește în lumea noastră.

— Fie cum spuneți, domnule.

— Dar ea e din lumea de deasupra Cerrului, al doilea regat. Îi este deci superioară lui Valfather, care o slujește. Înțelegeți?

— Sper.

— Păi eu nu-nțeleg nimic! a exclamat Etela, care stătea lângă Toug cu brațul petrecut pe după talia lui.

Văzându-i așa mi-am dat seama că Etela nu mai era micuță și că se poate să nu fi fost niciodată în scurtul răstimp în care am cunoscut-o.

— O să-ți explice Vil.

Am așezat trupul lui Garvaon pe șa; Uri (tăcută în continuare și probabil foarte înspăimântată) ne-a condus înapoi în propria noastră lume.

Capitolul 27

CURTEROȘIE

Nu aveam cum să-l ducem pe Garvaon la Finefield, indiferent cât ne-am fi dorit; un mormânt în Jotunland ni se părea însă un lucru îngrozitor. Ne-am hotărât să-l ducem cât mai la sud ne-ar fi permis vremea rece și să-l îngropăm cât de aproape de casă urma să ne lase Parka.

Garda din Jotunland păzea trecătoarea, după cum se știe. Puțini au aflat însă că l-am înhumat pe Garvaon înainte de bătălie, temându-ne că după aceea vom avea mult prea multe cadavre de îngropat. I-am săpat mormântul și l-am așezat acolo, aducându-i ofrandele pe care ni le-am putut permite, după care ne-am cântat speranțele pentru el. Auzindu-ne, Fiii Furiei au trimis un emisar cu steag alb.

— Sir Garvaon nu mai este, i-a zis Beel uriașului care ducea flamura. A fost cel mai curajos și mai bun dintre cavalerii mei. Cântăm pentru spiritul lui, fiindcă noi nu suntem ca voi. Și-am înălțat și tumultul ăsta pentru el.

Fiul Furiei a privit în jur, dar pentru că era mai înalt decât multe dealuri din jur, nu a reușit să descopere tumultul până când nu i l-a indicat Marder.

— Tu l-ai construit?

— Singur? a clătinat Marder din cap. Nu, n-aș fi putut. Nici eu, nici lordul Beel, nici Sir Able, Sir Leort sau Sir Woddet. L-am construit însă împreună.

Uriașul s-a sprijinit în spada sa imensă.

— Acum trebuie să vă vorbesc în numele celor care m-au trimis.

L-am aprobat și i-am spus că înțelegem.

— Avem de gând să vă omorâm și să dărâmăm tumulul. Când vom termina cu voi, nu va mai rămâne piatră pe piatră.

— Va trebui să ne înfrângeți mai întâi, i-a răspuns Svon rânjind.

— Mă cunoști?

— Ești Bitergarm și ai fost unul dintre campionii regelui Gilling, a urmat Svon arătând spre mâna bandajată a uriașului.

— Așa mă cheamă, a zis Bitergarm către Beel. M-am luptat cu el și cu Garvaon. Și tu ai fost acolo.

Beel nu i-a spus nimic, dar a intervenit Idnn.

— Și eu am fost...

— Mi-aș fi dorit să-l ucid eu însumi, a exclamat Bitergarm cu un fel de muget care ar fi putut la fel de bine să fie glasul unui munte vorbitor. Era cel mai dur dintre voiăștia veniți din ținuturile calde.

Svon și cu mine i-am dat dreptate.

— Așa că îmi pare rău c-a murit. Dar asta e problema mea. Noi o să dărâmăm tumulul și vă vom omorî pe toți, doar că...

S-a oprit fiindcă a zărit-o pe una dintre supusele lui Idnn. Regina însăși înaintase fără frică, punându-i o mână pe braț.

— Sunt regina lor. Și a ta, Bitergarm.

— Schildstarr e rege.

— Un rege care te pune să mergi la război împotriva reginei tale, a mamei tale, a soției și a surorilor tale. Nu-ți ordon să lupți pentru noi împotriva regelui Schildstarr. Dar te întreb, ce fel de rege e acela care obligă mâna dreaptă să schilodească mâna stângă? Pe voi, Fiii Furiei, nu vă iubește nimeni niciodată. Nici măcar mamele voastre. O știu și-mi

pare rău pentru voi. Dar să fie ăsta tot adevărul? Oare voi înșivă nu iubiți niciodată?

Uriașul s-a întors pe călcâie și a plecat fără să mai rostească niciun cuvânt.

* * *

Au atacat noaptea, așa cum ne-am temut că o vor face. Aelfii noștri au dat însă alarma cu mult înainte ca ei să ajungă în tabără, iar săgețile aprinse i-au respins și au făcut multe victime, fiindcă Aelfii văd pe întuneric la fel de bine ca Mani. L-am trimis apoi pe Org după ei, în timp ce se retrăgeau, și i-am spus să-i omoare pe cei cu care se întâlneau și să-i lovească pe la spate când aveau să ne atace din nou.

A doua zi și-au apărat trecătoarea de noi; erau șase, scut lângă scut, așezați de-a curmezișul Drumului Războiului, și încă o mie în spate. Era aceeași trecătoare pe care o ținusem eu împotriva Cavalerului Negru, adică împotriva lui Marder, iar Șoarecii pe care uriașii îi alungaseră au început să arunce cu pietre și sulite până când soarele s-a înălțat bine pe cer.

I-am atacat de trei ori cu lancea și de fiecare dată ne-au respins, adunându-și apoi morții. La asfințit, am îngenuncheat cerând binecuvântarea lui Idnn și am pornit la atac pe jos, în fruntea propriilor lor femei. Eterne le-a băut sângele și cavalerii sabiei au făcut la fel, unii urmați doar de doi însoțitori, alții alături de sute de soldați.

După o oră a început să ningă, iar semenii lui Baki, cu arcurile și săgețile lor aprinse s-au alăturat Șoarecilor. Fiii Furiei au rupt formația și au fugit spre sud în munți, alegând cărări de pe care cei care nu căzuseră încă în luptă s-au prăbușit în prăpăstii.

Cât despre noi, le-am tăiat capetele la sute dintre ei și i-am ridicat în țepușe în jurul pietrei funerare a lui Garvaon

și apoi mai sus, până când l-am acoperit în totalitate; pe urmă, Beel și cu mine, aducându-ne aminte de izbânda sa din tinerețe și cum trăsesse capul cuiva în urma a doi cai, am început să plângem.

În noaptea aceea, Idnn a trimis-o pe Hela după mine. În pavilionul care fusese cândva al lui Marder, am stat alături de ea (fiindcă a avut grația să mă invite) și am împărțit puținul vin pe care îl aveam cu Svon și cu Hela.

— Ești un cavaler plin de onoare, mi-a zis ea. Sir Svon, credem noi, e cel mai onorabil pe care l-am cunoscut. Dar când îi spunem lucrul ăsta, insistă că nu e nimic altceva decât imaginea ta.

N-am știut ce să-i spun, dar a răspuns Mani pentru mine:

— Pentru Cerr, lumea noastră Mythgarthr, pe care o iubim, este doar asemănare și vânt, Majestatea Voastră. Dar o asemănare iubită e mult mai mult.

Vocea lui miorlăită suna de parcă și-ar fi dorit să ademenască o pasăre să zboare din cuibul ei; deși era înșelătoare, am simțit că Mani credea în tot ceea ce spusese.

— Hela și fratele ei mi-au fost de mare ajutor, a continuat Idnn.

— Nouă tuturor, Majestatea Voastră.

— La fel și tu. Niciun bărbat și nicio femeie nu ne-au fost de mai mare ajutor decât tine.

— Îngenunchează! mi-a șoptit Mani, dar nu l-am ascultat.

— Noi suntem regina, a zis Idnn atingându-și diadema pe care o purta. I-ai condus pe supușii noștri împotriva dușmanului.

Am rămas tăcut, dorindu-mi să pot vorbi cu Gylf. Min-tea lui Norr a atins-o pe a mea; deși era plină de dragoste, n-a putut să-mi dea niciun sfat.

— N-ai văzut pământurile peste care domnim, a continuat Idnn. Nici noi nu le-am văzut. Cu toate astea ele există și ne-au fost descrise.

Svon a intervenit și el:

— Ne vom duce acolo după ce plecăm de la Curte. Majestatea Sa, lordul Beel și cu mine.

— În calitate de regină avem căderea să oferim proprietăți. Mai avem și puterea de a oferi ranguri, dar asta am fi avut-o și în lipsa pământurilor. Te vom face conte, Sir Able, dacă accepți.

— Ia titlul, iar pământurile refuză-le dacă vrei, mi-a murmurat Hela.

— Nu voi accepta nimic, i-am spus lui Idnn. Știu că nu pot refuza fără să vă insult și mi-e groază să o fac. Dar sunt nevoit.

— Seniorul tău consimte.

— Seniorul din Mythgarthr, vreți să spuneți, Majestatea Voastră. E cel mai bun dintre oameni. Dar nu. Vă insult pentru că trebuie. Sir Svon va fi campionul vostru. Am jurat să mă întrec cu el în turnir când vom ajunge la Curte. El o să vă reprezinte.

Idnn a privit la Svon și a clătinat din cap.

— Dorim să te onorăm, nu să ne certăm cu tine, Sir Able.

— Eu mi-am dorit întotdeauna să vă onorez, Majestatea Voastră.

Pe fața reginei a înflorit brusc un zâmbet.

— Îți aduci aminte când ai venit la tatăl meu să împrumuți un cal? Erai cu Gylf și cu Mani.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, i-am zis, și am uitat... o dată. Nu cred că voi uita din nou.

— A fost în decursul acestui an, mi-a zis Idnn. Nu credem că s-au scurs mai mult de două luni. Cu siguranță nu sunt trei. Dar vrem să spunem că atunci ni l-ai dat pe Mani, ceva ce n-am visat niciodată că se va întâmpla. În noaptea asta am sperat să-ți oferim o mare favoare, pentru acest lucru și pentru toate actele tale de bunătate, pentru că ai fost o întreagă armată pe doar două picioare. În

loc de asta, îți vom cere și mai multe. Știi ce au făcut Hela și Heimir pentru noi toți. Lasă-l pe Sir Woddet să o aibă pe Hela, fiindcă ea dorește să rămână cu el. Îl poți păstra pe fratele ei. Ea așa zice.

I-am răspuns că nu aș putea să-l păstrez împotriva voinței lui și că oricum îl văzusem destul de puțin de când Hela se dusesse la Sir Woddet.

— Am vrea s-o răsplătim și pe Hela, iar favoarea pe care o cere ea este să îl primească pe fratele ei.

— E fratele meu, a intervenit și Hela, și-l iubesc, Sir Able. Mi-e frică să nu se piardă fără mine.

— Dacă e de acord să te slujească, poți să-l ai, i-am zis. Dacă e al tău, va fi și al lui Sir Woddet. Deși nu prea se pricepe la vorbe, e un luptător pe cinste.

Mi-a mulțumit; după ce a terminat, Idnn mi-a spus:

— Să înțeleg că nu-ți abandonezi seniorul. Nici măcar pentru rangul de conte? Ți-l oferim din nou.

— Iar eu trebuie să-l refuz din nou. Vă implor să nu mi-l mai oferiți și a treia oară.

— Foarte bine. Trebuie să-l aducem pe seniorul tău aici. Vrei să faci asta pentru noi, Hela?

— Și Sir Woddet, Majestatea Voastră? Știți că trebuie să-i spun tot ce aud, iar el mă întreabă. O să mă dați afară după ce îl aduc pe duce?

— Și eu sunt cu Hela, Majestatea Voastră, a murmurat Svon.

— Adu-l și pe Sir Woddet, a fost de acord Idnn. Cât de repede poți.

După ce a plecat Hela, Idnn mi s-a adresat mie:

— Trebuie să te examinăm puțin. Hela a avut dreptate. Mintea ei e la fel de ascuțită pe cât e de încetoșată cea a fratelui. Ea e tăișul sabiei, iar el latura neascuțită. I-am dat-o lui Woddet și pe mama lor, iar el ne-a împrumutat-o nouă.

Am zâmbit și ea mi-a răspuns la fel, cu grație.

— Sir Svon mi-a spus despre Aelfrice. Cum a mers acolo împreună cu Sir Garvaon și te-a găsit în fruntea unei flote care apoi a dispărut. Ne-a spus și despre scutierul lui, cum Toug a coborât pe o scară dintre lumi într-un turn bântuit, undeva unde femei frumoase erau ținute prizoniere ca să atragă corăbierii.

— Sir Svon știe multe despre Aelfrice, am zis eu.

Svon s-a înecat.

— Probabil că te întrebi de unde am aflat.

— De la Toug?

A clătinat încetișor din cap.

— Toug abia dacă mai vorbește. Când vine Înălțimea Sa, o să-l consultăm cu privire la chestiunea pe care am discutat-o în pădure. Însă aș putea să-ți spun și eu. N-ar fi bine din partea noastră să te surprindem.

I-am spus că am deja o presupunere.

— Am sperat să te interogăm în calitate de vasal, a intervenit Idnn. Onoarea te-ar fi împiedicat să încerci să eviți întrebările noastre.

— Așa ar fi fost, Majestatea Voastră, ar fi trebuit să răspund la întrebările pe care mi le-ați fi pus.

— Și eu am întrebări despre Aelfrice, mi-a spus Svon. Mi-ai zis că ai fost investit de o regină Aelfă. Îți aduci aminte?

— E adevărat, i-am confirmat eu, deși la Sheerwall și-au bătut joc de mine.

— Când ne-am făcut tabăra lângă râu?

— Tu ai mers la han. Pouk și cu mine am înnoptat acolo.

A roșit. Mi-am dat seama că în sufletul lui continua să trăiască un băiețel și asta m-a făcut să-l plac mai mult.

— Vrei să spui că doamnele și-au bătut joc de tine? a vrut să știe Idnn. Dacă e așa, să știi că au făcut-o ca să-ți atragă atenția. Crede-mă, mă pricep.

— Nu știu dacă asta au vrut, am contrazis-o eu, poate că le era milă de mine. Și bărbații și-au bătut joc, cu excepția lui Sir Woddet.

— Care e aici cu mine, a intervenit Marder. Și eu mi-am bătut joc de tine? Dacă așa au stat lucrurile, să știi că eram beat. Ne putem înfrunta din nou dacă vrei.

— Nu ați făcut-o, Înălțimea Voastră.

Svon i-a oferit scaunul, iar Hela s-a grăbit să aducă o băncuță.

— Înălțimea Voastră, a început Idnn, nu vrea să ne răspundă. Trebuie să-l întrebați cine l-a ucis pe soțul nostru. Cu siguranță știe.

— Așa e, Sir Able? s-a încruntat Marder. Da sau nu?

— Da, Înălțimea Voastră.

Ducele a rămas tăcut, așa că Idnn a exclamat:

— Și n-o să-l întrebați?

— Probabil că nu. Dacă nu vorbește, e posibil să aibă un motiv întemeiat. O să-i cer altceva în schimb. Sir Able, deși te respect, te întreb în calitate de senior. Răspunde ca un cavaler adevărat. De ce preferi să taci în această chestiune?

— Pentru că, dacă vorbesc, nu se va întâmpla nimic bun, Înălțimea Voastră. Doar durere și nefericire.

— L-am putea pedepsi, nu-i așa? a zis Marder într-un târziu. Pe vinovat...

— Nu, Înălțimea Voastră.

— N-am putea?

— Nu, Înălțimea Voastră, n-ați putea.

Cu o voce atât de scăzută, încât a părut că dorește să mi se adreseze doar mie, Mani m-a întrebat:

— N-a fost din dragoste?

I-am făcut semn că da. Idnn a scos un sunet, dar nu a vorbit, așa că Svon a fost cel care a rupt tăcerea.

— Mai e o întrebare pe care doresc să ți-o pun. Sper să-mi răspunzi. N-am reușit să aflu prea mult când ți-am fost scutier, și sper că o să mă ierți. Nici cu Sir Ravd n-am vorbit așa cum s-ar fi convenit. Îl uram fiindcă încerca să mă învețe și nu mă voi ierta niciodată pentru asta. Mi-ar plăcea să nu mă simt la fel de nenorocit în legătură cu tine pe cât o simt

când mă gândesc la el. Ți-am spus că Toug n-a prea vorbit. Asta a fost înainte să se ridice ceața.

I-am amintit că tocmai repetase asta.

— Se poate. E ca atunci când tu ne spui despre regina Aelfă. E adevărat, de ce să n-o spunem, dar... dar nu e adevărat pe de-a-ntregul. A zis că atunci când Sir Garvaon a murit, ai văzut ceva pe care noi ceilalți nu l-am zărit. El a crezut că, de vreme ce sunt cavaler, s-ar putea să fi văzut și eu. A zis... a zis...

— Asta îmi aduce aminte, l-a salvat Marder din bâlbâială. Tatăl Maiestății Sale e nerăbdător să-ți vorbească. E o chestiune cu privire la tânărul Wistan, la armura lui Sir Garvaon și tot așa. M-a rugat să-ți transmit asta.

I-am răspuns că voi trece pe la el în noaptea aceea dacă mai era treaz, iar dacă nu, îl voi vedea a doua zi dimineață.

Woddet a tușit.

— Și eu sunt cavaler. Pe Doamna și pe toți Overcinii din Cerr, ce-mi mai doresc să fi fost cu voi!

— Sir Garvaon ar fi supraviețuit, suntem siguri, a rostit Idnn.

— Dar nu cumva doriți să mă întrebați de ce nu m-am luptat cu Setr? Cu toții? Haideți!

— Atunci o s-o fac eu, a îndrăznit Hela. Știu că n-a fost vorba despre frică.

— Ne-ai spus că a fost prietenul tău, a murmurat Svon.

— A fost, dar motivul e altul. Știam că Setr trebuie să moară.

Pe urmă, ca să schimb subiectul, am continuat:

— Când eroii mor, sunt duși în Cerr ca să-l slujească pe Valfather. Uneori. Asta e ceea ce am văzut, Sir Svon, ceea ce Toug și-a dat seama că văd. Știam că voi nu puteți vedea. Am văzut-o pe fecioara lui Valfather coborând și pe Sir Garvaon ridicându-se la Cerr cu ea. Noi, oamenii – cavalerii, indiferent dacă am fost investiți sau nu – ajungem

uneori în Cerr. Gândiți-vă ce-ar fi ca unul dintre noi, cel mai bun, să încerce să cucerească acolo coroana.

Nu au înțeles, așa că am lăsat Cerrul și coroana lui deoparte.

— Setr trebuia să moară. Ca să se întâmple asta, trebuia să dispară prietenul meu Garsecg, fiindcă acesta era doar un alt nume a lui Setr, care se temea de mine. Ar fi putut veni aici lângă mine oricând, dar el mă formase, ca Disiri, și știa că îl pot ucide.

— E vorba de regina Aelfă care te-a investit? Nu înțeleg despre ce vorbești, Sir Able, m-a dojenit Idnn.

Am râs și i-am spus că nici eu nu sunt sigur că înțeleg. Fantoma unor lucruri care îmi fuseseră șterse din minte se întorsese să mă bântuie.

— Îl pune în încurcătură, a zis Hela.

— Dar cine e regina asta? a insistat Idnn.

— E regina Aelfilor de Mușchi, Majestatea Voastră, iar ea m-a învățat și m-a investit. A făcut-o dintr-un scop nobil, deși nu știu care a fost acela. Garsecg, care era și Setr, m-a format și el și am crezut că și motivele lui erau bune. Trebuia să mă lupt cu Kulili, ceea ce-am și făcut, cu puțin înainte să moară.

Hela și Woddet au vrut să mă întrebe despre ea, dar i-am redus la tăcere.

— Fiindcă mă formase aproape la fel de profund precum Kulili îi zămislise pe Aelfi, știa că îl voi ucide dacă îl vom înfrunta. Din cauza asta, nu s-ar fi luptat niciodată cu mine. Ar fi fugit și cred că nici măcar Norr n-ar fi putut să-l prindă din urmă înainte ca el să ajungă în Muspel. Și Grengarm încerca să se ducă în Aelfrice când Toug și cu mine l-am ajuns, dar acum n-am avut un grifon cu care să-l urmăresc pe Setr. De aceea am spus că nu mă voi implica în luptă și i-am lăsat pe Sir Garvaon și pe Sir Svon să-l atace, sperând că ei vor fi de ajuns.

— N-am fost, a zis Svon.

M-am ridicat în picioare.

— Ar fi trebuit să mă arunc în luptă la timp ca să-l salvez pe Sir Garvaon. Am crezut că e pe cale să te salveze. Dar înainte să-mi pot scoate sabia, el era deja între fălcile dragonului, cel cu care spusese că n-o să mă lupt. Merit orice vorbă de ocară simți că vrei să-mi adresezi. O să mă revanșez când voi putea.

M-am adresat apoi lui Idnn.

— Îmi permiteți să plec, Majestatea Voastră?

— Noi nu te vom învinovăți niciodată, Sir Able.

— Pot pleca? am întrebat eu din nou cu o reverență.

* * *

Am părăsit pavilionul și am hoinărit de unul singur, gândindu-mă la o moarte pe care aş fi putut să o previn și uitând că trebuia să mă duc la Beel. Într-un târziu, m-am îndreptat către focurile Fiicelor Furiei, presupunând că femeile vor fi la fel de lipsite de conștiință și de violente ca soții lor. Voiam să le enervez, să le fac pe toate să lupte și să o las pe Eterne în teaca ei. Mai mari decât bărbații lor, ele au preferat să mă necăjească așa cum o fac fetele și femeile pretutindeni. Mă auziseră strigând în luptă numele reginei Disiri și au vrut să știe dacă o sărutasem și o mie de alte lucruri. Am mâncat împreună și am băut din berea lor tare, aromată cu coajă de salcie.

Marder ni s-a alăturat la un moment dat și a povestit despre războaie purtate înainte să mă nasc eu și despre cavalerii care-l slujiseră pe tatăl său. După un timp mi s-a adresat:

— Ei au vrut să te întrebe despre un lucru pe care îl înțelegem amândoi. Eu aş vrea să știu o altă chestiune, care are totuși legătură cu prima. Nu-ți cer vreun legământ. Știu că nu mă vei minți.

I-am confirmat că n-o s-o fac.

— Îi cunoști pe Aelfi mai bine decât orice om, asta e limpede. Era prezent vreunul în seara când am vorbit cu doamna aceea frumoasă care le conduce pe femeile acelea minunate?

— S-ar putea să fi fost, Înălțimea Voastră, dar eu n-am observat pe nimeni.

Am stat împreună sorbind din bere și uitându-ne în foc, unul prea mare pentru un om care ar fi vrut să gătească sau să-și frigă cina, până când Marder a vorbit din nou:

— Cu privire la celălalt lucru, cineva a șoptit că s-a întâmplat din cauza iubirii. Cred că aceste cuvinte îți erau adresate. Regina a zis asta?

I-am spus că nu și l-am rugat să nu mai insiste și să nu cerceteze mai departe. I-am mai zis și că orice răspuns i-aș fi dat m-ar fi făcut să trădez un prieten.

— Dacă așa stau lucrurile, nu voi mai insista, a spus apoi. O să-ți mai adresez totuși o întrebare. Eu n-o cunosc pe persoana care a vorbit în pavilion. Dar Majestatea Sa o știe?

— Da, Înălțimea Voastră. Vă asigur că da.

În momentul acela, Borda, o femeie hirsută și la fel de înaltă precum catargul unei caravele, a zis:

— Cavalerul o lasă pe regina noastră să aibă grijă de propriile interese. Știu destul de puține despre duci și cavaleri, dar mie mi se pare că ultimii sunt mai înțelepți.

Când m-am întors lângă foc, i-am văzut pe Pouk și pe Uns dormind; o femeie își încălzea mâinile la flacără în timp ce Gylf moțăia lângă ea. Am întrebat cum pot să-i fiu de ajutor și, când s-a întors, mi s-a părut că e Lynnet.

— Stai cu mine, mi-a zis ea cu o voce pe care mi-am dat seama că nu o cunosc. Nu. Ești slăbit și amărât. Întinde-te aici, cu capul în poala mea, iar eu îți voi vorbi.

Am ascultat-o, iar ea mi-a spus multe lucruri: despre copilăria ei în America, cum l-a cunoscut pe tatăl meu și cum au ajuns să se căsătorească.

Drumul spre sud a fost lung și anevoios, iar într-o zi am cerut permisiunea să o iau înainte, spunându-le tuturor că vreau să văd castelul Curteroșie. Am pornit spre miazăzi în lungul Drumului Războiului, spunându-le lui Wistan, Pouk și Uns să mi se alăture de îndată ce vor putea; iar când Norr și cu mine n-am mai putut fi văzuți, am urcat în văzduh, din ce în ce mai sus, până când tot pământul de sub noi a părut o hartă întinsă pe o masă. Drumul Războiului era doar un fir de ață, iar grupul nostru – suitele lui Beel și ale lui Marder, împreună cu Fiicele Furiei pe care Idnn le conducea spre sud – părea un vierme care se târăște pe fir. Glenidamul Ulfei era doar un punct lângă un izvor argintiu, în timp ce la vărsarea Râului Grifonului se putea vedea orașul Vadul Grifonului. Apoi mai era și Râul Irring care trecea printre ruinele orașului Irringsmouth ca să se verse apoi în mare. În spatele nostru se ridicau munții, un perete imens încununat de zăpadă și de gheață. Eu, Norr și Gylf eram însă mai sus decât munții.

Am urcat până când am văzut un castel asemănător unei stele. Valfather stătea în spatele unui crenel, o siluetă mică și depărtată, dar pe care o vedeam limpede. Își ținea o mână ascunsă sub barbă, iar pe cealaltă încleștată pe suliță; pe cap, în locul pălăriei cu boruri largi pe care o purta când mergea pe drumeagurile din Mythgarthr, avea acum coiful cu coarne care îi era și coroană.

Privirile ni s-au întâlnit, iar Norr s-a răsturnat la vederea lui, rămânând cu copitele în Cerr și cu spatele în lumea noastră, așa încât castelul lui Valfather părea mult mai jos decât noi.

Dacă ne-ar fi dat de știre că vrea să coborâm, l-am fi ascultat într-o clipită. Dar n-a fost așa, iar noi ne-am înălțat, deși simțeam că el își dorește, că mă invită, să mă întorc la

castelul lui. Am urcat mult, Norr s-a răsucit din nou și, la un moment dat, Mythgarthr era iarăși la picioarele noastre.

Sunt tentat să omit cele ce urmează: am confundat Curteroșie cu un alt castel. Greșeala a fost a mea, iar la intrarea sa am ajuns împreună cu Norr și cu Gylf. Am bătut în poartă folosind inelul imens fixat pe ea și am insistat fiindcă era târziu. După o vreme, a apărut un servitor. L-am întrebat dacă sunt la Curteroșie (eram pe drum spre Kingsdoom), iar el m-a asigurat că nu sunt, fiindcă acesta era undeva mult mai la sud. Mi-a spus cum arată exact castelul și poarta sa și mi-a oferit un pat peste noapte. I-am mulțumit, dar i-am explicat că eram hotărât să dorm la Curteroșie. Chiar și atunci știam că n-o să petrec prea multe nopți acolo și că trebuia să mă grăbesc.

Am plecat galopând din greu, cu Gylf alergând înaintea noastră de parcă ar fi prins o urmă, până când, mult după ce orice alt cal ar fi fost epuizat, m-am oprit să întreb din nou, pentru că merseseră cale lungă și mă temeam că rataserăm Curteroșie din cauza întunerului.

Poarta era dărăpănată, dar casa de dincolo de ea arăta și mai rău. Eram pe cale să plec fără să bat când mi-am dat seama că silueta de piatră de lângă intrare era o manticoră. Tocmai pentru asta m-am decis să ciocănesc, am strigat și am lovit în scândurile mușcate de vânt și de ploaie cu mânerul pumnalului.

A apărut o femeie bătrână, gârbovită și aproape fără dinți, cu o lumânare în mână. Știind că s-ar fi putut înspăimânta la vederea unui om înarmat în fața porții ei la o oră atât de târzie în noapte, m-am grăbit să o asigur că sunt doar un călător rătăcit care nu-i vrea răul.

— Păcat! Sperasem c-ai venit să mă omori.

— Vreau doar să-mi aflu calea, i-am zis, și aduc vești bune. Aici e Câmpia de Aur? am întrebat eu, iar ea m-a aprobat în tăcere. Dar Curteroșie unde e?

— La o leghe și jumătate de aici, mi-a răspuns ea arătând spre sud. Nu are stăpân. Mă îndoiesc că-ți vor deschide porțile, iar noi aici nu prea avem ce să-ți oferim.

— Ba acum are stăpân, i-am zis. Eu sunt, dar n-am ajuns încă niciodată acolo.

Auzind cuvintele mele, femeia s-a îndreptat puțin de spate și, deși nu a zâmbit, părea că era pe cale să o facă.

— Giganții Ghețurilor au venit la primul îngheț cu mulți ani în urmă.

— Da, i-am zis. Așa am auzit și eu.

— Era plecat. Sir Ravd, vreau să zic, a continuat ea sugându-și gingiile. La război... El ne-ar fi ajutat. Ai de gând să rămâi pe-aici?

— La Curteroșie? Probabil pentru câteva zile.

— Aici...

— Nu, o să dorm în patul meu în noaptea asta, deși nu l-am văzut niciodată. Ți-am spus că sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, știu. Asta e adevărat, e numele pe care l-am purtat mulți ani. De acum va trebui să învăț să spun că sunt și Sir Able de Curteroșie.

— Sper să te odihnești, Sir Able, a zis femeia, și a dat să închidă ușa.

— Așteaptă! i-am spus. N-ai auzit veștile bune.

— Am crezut că astea sunt. Mai sunt și altele?

— Stăpâna ta, doamna Lynnet, se întoarce.

M-a privit îndelung și asta a durat atât de mult, încât am crezut că e cazul să mă retrag. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Ești Aelf?

— Nu. Uneori mi-aș dori să fiu.

— Ai venit să mă chinui!

— N-aș face niciodată așa ceva. Doamna Lynnet se întoarce la ceea ce este al ei, însoțită de domnișoara Etela. Trebuie să dai cu mătura și să faci totul cât se poate de prezentabil.

— Aceasta e casa mea, a zis bătrâna, iar eu sunt doamna Lis.

Cu aceste cuvinte a închis poarta, iar eu am auzit-o suspinând de partea cealaltă atâta vreme cât am mai rămas acolo.

Ori Fiii Furiei nu cuceriseră Curteroșie, ori castelul fusese renovat. Coloane de piatră cu statui de lei marcau un drum de intrare, lung de jumătate de leghe, îngust, dar bine îngrijit. Ducea spre o poartă largă, flancată de turnuri înalte care se continuau cu un zid ce nu le era pe măsură. Poarta era zăvorâtă, dar am suflat puternic în cornul atârnat de ea, ceea ce a adus în fața mea patru soldați somnoși. Cel mai bătrân dintre ei mi-a spus:

— Ați venit la o oră târzie, domnule cavaler. Mai degrabă, e deja devreme. Poarta asta se închide la răsăritul luceafărului de seară. Și nu se deschide din nou până când un om își poate folosi arcul. Întoarceți-vă atunci.

— Se va deschide când vreau eu, i-am răspuns împingându-l deoparte.

Curtea era din pământ bătătorit, largă și vegheată de un conac semeț, care nu s-ar fi rușinat nici în fața unui castel. Căinii mastif care-l păzeau erau doar cu puțin mai mici decât Gylf și aveau cu pieptul lat și capete imense. Nu pot spune cum de m-au cunoscut, dar au făcut-o și au venit pe rând să-și așeze labele pe umerii mei ca să mă privească în față, după care s-au gudurat pe lângă mine.

— Cine ești? a vrut să știe cel mai bătrân dintre soldați. Ce e pictat pe scutul tău? Trebuie să ne spui cum te numești.

M-am întors spre el.

— Ba tu o să-mi spui cum te numești. Imediat. Vorbește sau scoate-ți sabia și mori!

Spre marea mea surpriză, a ales să lupte. Stătea însă prea aproape de mine; i-am sucit brațul, i-am smuls sabia și l-am

aruncat la picioarele mele, ducându-i la gât tăișul propriei arme. Sugrumat, a îngăimat cu greu:

— Qut. Numele meu e Qut.

— Ești din sud?

— Mama a fost prizonieră. S-a căsătorit aici, unde a și rămas.

Ceilalți s-au mulțumit să ne privească în tot timpul ăsta. Le-am spus că trebuie să învețe să lupte dacă vor să fie soldații mei și m-am oferit să mă lupt cu cel mai bun dintre ei, atunci și acolo, cu sabia lui Qut. În loc de asta, au preferat să îngenuncheze, ca trei țărănoi, fără niciun lider printre ei.

Mi-am luat piciorul de pe pieptul lui Qut și le-am zis:

— Eu sunt noul vostru stăpân, Sir Able de Curterose.

Cei trei au dat din cap că înțeleg, iar Qut s-a ridicat și el într-un genunchi.

— Tu, am arătat eu către unul dintre ei, du-o pe Norr în grajd. Trezește-i pe servitori. E ostenită, trebuie să i se scoată șaua și să fie dusă la pășune. Să le spui că voi ști dacă pățește ceva și orice rană, cât de mică, va fi plătită cu sânge.

A apucat-o de dârlogi și s-a grăbit să plece.

— E vreun majordom pe-aici? Locțiitorul trimis de rege?

Qut mi-a spus că da și că se numește Halweard.

— Bun! Trezește-l! Și pe bucătari de asemenea.

— Casa e închisă, domnule. Va trebui să trezesc pe cineva...

O privire și un gest l-au făcut să dispară. Încăierarea noastră, deși fusese scurtă, îmi alungase dorința de a dormi. M-am hotărât să mănânc – avusesem parte doar de rații reduse și eram hămesit – și să rămân treaz urmând ca a doua zi să mă culc devreme.

Zis și făcut. Am inspectat Curterose, i-am găsit hamba-rele, câmpurile și cămările în bună rânduială, dar soldații și arcașii erau neantrenați și șleampeți.

De dimineață, am început concursul de tras cu arcul. Câștigătorului i-am dat o șuncă întreagă (pusesem la bătaie

o piesă din aur, de la Marder, pentru orice arcaș care ar fi tras mai departe decât mine; n-am avut cui s-o dau). Cel care a ieșit penultimul a trebuit să-l lovească zdravăn cu arcul peste fund pe ultimul. A dat foarte încet, așa încât i-am aplicat eu o lovitură zdravănă. I-a sărit praful din pantaloni.

Soldații fuseseră spectatori până atunci și se distraseră. Aducându-mi aminte de Fiii Furiei, m-am decis să mă conving dacă învățaseră ceva. În arsenalul nostru erau o mulțime de săgeți și de arcuri, pe care le-am împărțit soldaților. I-am pus să tragă în ținte aflate la o distanță medie.

A fost exact același gen de concurs (la care arcașii au răs zdravăn și au aclamat) cu aceleași premii și cu aceleași pedepse.

În seara aceea, Qut mi-a mărturisit că printre cei care nu se comportaseră prea bine se găseau și nemulțumiți. Spuneau că sabia este arma lor, deopotrivă cu buzduganul și halebarda. Așa deci, în cea de-a treia zi, ne-am făcut săbii de antrenament, din lemn, așa cum procedasem pe vremuri cu Garvaon, și i-am antrenat toată dimineața, iar la amiază m-am luptat cu ei și i-am doborât pe toți.

În cea de-a patra zi ne-am cioplit ciomege. Le-am explicat că acela care știa să mânuiască ciomagul avea să fie un războinic de temut dacă va folosi halebarda. După ce i-am înfrânt de multe ori, unul m-a lovit cu o putere atât de mare, încât ar fi putut să mă rănească serios dacă n-aș fi purtat coiful. I-am dat aurul promis și i-am cerut revanșa. În timpul luptei, am simțit din nou cum clocotește furtuna în mine, de parcă Garsecg mi-ar fi fost aproape. I-am rupt ciomagul și l-am doborât în genunchi, de unde a încercat să se apere cu cele două jumătăți rămase. După aceea, l-am pus pe el să-i învețe pe ceilalți. I-am pus să formeze perechi, să lupte unul împotriva celuilalt ca să pot să observ stilul de luptă al fiecăruia.

În seara aceea, am luat cina cu Gylf. Halweard mi-a adus supa, pâinea și berea și a rămas lângă mine până când am simțit că ar trebui să-l trimit la treburile lui.

— În noaptea asta vom simți suflul iernii, Sir Able, mi-a zis. Cred că în nord era frig.

I-am spus că uneori era foarte frig.

— Noi n-am prea avut parte de frig, pe aici. Doar de un friguleț care a uscat puțin merele. În seara asta va fi rău. Auziți vântul pe horn?

M-am ridicat imediat și am sărit în cizme. Am țâșnit pe poarta pe care o țineam încuiată, dar nepăzită și am alergat peste trei poieni. Am găsit-o în pădure, iar îmbrățișările noastre au fost mai dulci decât orice vin, iar sărutările m-au îmbătat. Mi-a arătat un adăpost pe care gărzile ei îl făcuseră pentru noi și acolo ne-am întins pe mușchi, ne-am sărutat de o sută de ori, ne-am ținut cald, cu mantia mea de blană peste ea și pelerina ei de frunze peste amândoi; am vorbit despre dragoste, iar cuvintele noastre ar umple o carte mai groasă decât asta. De fapt, nu am spus decât atât: că eu o iubeam pe ea și ea mă iubea pe mine și că așteptaserăm mult prea mult și nu ne vom mai despărți niciodată.

Într-un târziu, mi-a zis:

— Am vrut să fii unealta mea și ți-am umplut mintea cu vorbele pe care să i le spui lui Arnthor și tuturor celorlalți regi ai oamenilor din lumea ta, te-am făcut demn de-a le vorbi regilor și am crezut că e bine ce fac. Dar totul a fost o prostie, iar acum e doar iubire. În momentul ăsta voi fi soția ta.

În timp ce vorbea a început să se preschimbe, iar pielea ei verde a devenit albă.

— Nu! i-am zis și am încercat să mă ridic.

— Voi fi soția ta prin cununie, sau cel puțin așa le vom spune, voi trăi în camere întunecate și-mi voi pieptăna părul la lumina palidă a stelelor și mă voi parfuma pentru tine.

— Nu, i-am zis din nou. Te voi iubi în orice formă alegi să fii, dar cel mai mult te plac așa cum ești aici.

— Promite-mi că nu vei vorbi cu regele!

Am izbucnit în râs.

— Am înfruntat o armată de Fii ai Furiei. Ar putea fi ceva mai rău la Thortower?

— Pentru tine? Da.

M-am gândit o clipă, apoi am zis:

— Dar tu? Ți-e frică doar pentru mine? Ai să fii în siguranță aici?

A plâns.

* * *

M-am întors la Curteroșie cu zăpadă în păr. Halweard mă aștepta și mi-a adus un ulcior cu bere caldă, ceea ce a fost foarte drăguț din partea lui. I-am spus că dimineață urmează să plec spre Thortower.

— Cunoașteți castelul, domnule?

— Deloc, i-am spus eu așezându-mă. N-am fost nicio dată acolo.

— Poate că ar fi înțelept să găsiți un prieten care să vă prezinte, cineva familiar cu obiceiurile de la Curte.

I-am explicat că până când nu ajungea Beel, nu aveam o asemenea cunoștință, după care l-am trimis la culcare. Acolo ar fi trebuit să merg și eu. Însă n-am făcut-o și am continuat să sorb lichidul care era îndeajuns de fierbinte, încât să trebuiască să suflu în el, holbându-mă în foc și gândindu-mă la ceea ce-mi spusese Disiri. Nu mă crease în felul în care Kulili croise rasa ei; părinții mei făcuseră asta. Dar ea mă formase într-un fel, mă învățase ce să spun când aveam să ajung la Thortower. Am închis ochii și am auzit strigătele pescărușilor de la gura peșterii în care stătea Parka, valurile și bătaile aripilor. Ce-ar fi trebuit să zic?

Nu era un mesaj obișnuit, evident, pentru că știam că nu sunt un oarecare. Îmi dorisem cu ardoare să capăt îndemănare cu armele, dar nu știusem că toată voința asta avea ca scop să-l fac pe rege să mă asculte. Și Toug o întâlnise pe Disiri, la fel ca mine; dar ea nu avusese niciun mesaj pentru el, care-și dorea acum doar să-și cultive câmpurile, așteptând schimbarea molcomă a anotimpurilor și trăind viața tatălui său, a cărei ambiție era doar să aibă o vacă în plus.

Aș fi putut trăi ani buni la Curteroșie, antrenându-mi oamenii și supraveghind câmpurile și grajdurile. Dacă Marder m-ar fi chemat să-mi fac datoria de cavaler, m-aș fi dus. Dar dacă n-ar fi trimis după mine, aș fi stat acolo, mergând la Forcetti o dată pe lună și la Sheerwall de trei ori pe an. Disiri ar fi venit și ea, iar dacă servitoarele mele ar fi văzut o femeie nu tocmai umană pe holurile castelului meu, le-aș fi lăsat să clevetească. Cum mă numise Ulfa? Un cavaler-vrăjitor, deși Gylf și Norr erau îndeajuns de magici ca să preschimbe orice om...

În cel mai întunecat colț al camerei, cel mai depărtat de foc, întunericul s-a intensificat. Am crezut că nu e decât o umbră aruncată de flacără, dar mi-am zis că nu are sens să mai pun lemne pe foc; urma să merg la culcare curând, iar jarul avea să țină până a doua zi.

Din ce în ce mai întunecat. Covorul din fața șemineului, coarnele mândrului cerb de pe perete și ulciorul în care mai aveam încă bere erau luminate ca mai înainte. Noaptea părea că se cuibărise însă în colțul acela.

Le-am strigat pe Uri și pe Baki, crezând că e o glumă a lor, și apoi pe toți Aelfii. Mai multe clanuri de-ale lor aveau culoarea aceea, așa îmi spusese Mani, și-i jucaseră adeseori feste lui Berthold. Dar dacă în întunericul acela se găseau Aelfi, nu mi-a răspuns niciunul.

Într-un târziu, l-am strigat pe Org, deși îl credeam împreună cu Svon și cu ceilalți. A răspuns din spatele scaunului meu.

— O, Doamne! am exclamat, iar cuvintele mele au stâr-nit râsete în colț, un hohot care m-a făcut să mă gândesc la gheața din peșterile din nord, la ținuturile care, așa cum ne povestise Borda mie și lui Marder, cântau dacă erau atinși de vârful unei sulite.

Capitolul 28

MORCAINE. MAI MULTĂ MAGIE

A pășit din întuneric în felul în care se iese dintr-o cameră întunecată într-una bine luminată. Cu doar un moment mai înainte, aș fi spus că în Curteroșie nu există vreo femeie mai înaltă decât mine, exceptându-le pe Hela și pe Fiicele Furiei.

Femeia mă domina, iar coroana ei de aur o făcea să pară chiar mai înaltă. Era subțire și se unduia ca o nuia de salcie, avea gâtul și picioarele lungi. Părul negru ca tăciunele era atât de bine îngrijit și de strălucitor, încât pentru un moment am crezut că poartă o glugă de catifea pe sub coroană.

— Nu mă cunoști?

A râs din nou, dar fără să-mi transmită nici cea mai mică undă de bucurie.

— Noi doi ne-am mai întâlnit, dar eram altfel îmbrăcată. Am făcut o plecăciune.

— N-aș fi putut uita niciodată o asemenea doamnă.

— Precum cea care a pășit din colțul camerei tale? Dar m-ai întâlnit, a zis ea râzând din nou. Tu purtai armură, iar eu nu aveam nimic pe mine. Acum am venit să-ți îndeplinesc o dorință, deși sunt îmbrăcată. Crezi în Preaînaltul Zeu?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. I-am răspuns însă:

— Păi, desigur, m-am bâlbâit eu ca un băiețandru.

— Da și nu...

A zâmbit, iar surâsul ei s-a transformat în râs. Era muzică, dar nu una pe care să vrei s-o auzi din nou, așa

cum se întâmplă când râde Disiri. Chiar și atunci, am considerat-o inferioară oamenilor, iar felul în care râdea era cauza profundă a acestei opinii.

— Nu și da, a continuat ea ridicându-și capul ca o pasăre. Am făcut din nou o plecăciune.

— Chiar așa, doamna mea. Ne putem gândi doar la ființele și la lucrurile pe care El le-a făcut. Asta e tot ce știm și va fi tot ce știm până îl vom afla pe El. Când ne gândim la El în felul acesta, descoperim că nu putem crede. Nu poate fi o creatură tot așa cum niciun tâmplar nu poate fi masa pe care o construiește.

— Înțelepte vorbe, m-a aprobat ea. Uitându-mă la felul în care merge lumea, știu că Preaînaltul Zeu nu poate exista. Și totuși, ce ironie cruntă! M-ai recunoscut?

— Nu, doamnă.

— Bietul de tine. Dacă-mi dau jos coroana și hainele, mă vei recunoaște imediat. Ai vorbit despre o *masă*.

S-a îndreptat spre capătul îndepărtat al mesei lungi pe care rămăsese ulciorul meu cu bere; fața ei netedă și ovală nu trăda niciun pic de frică, dar am simțit că nu dorea să se apropie de Org.

— Să presupunem că mă așez aici, dezbrăcată.

Mâna ei lungă și albă a mângâiat lemnul.

— Erai ofranda pregătită pentru Grengarm.

— Eram, iar tu m-ai salvat. Ai sperat să te bucuri de mine?

Am clătinat din cap că nu.

— Acolo, în altarul lui sau în vreo poiană frumoasă. Eu nu eram pregătită să-ți ofer bucurie. Credeam c-o să ne mănânce.

I-am explicat că nu-i găsesc nicio vină, în timp ce Org îmi șoptea despre lucruri ascunse și grumazuri rupte. Gylf a apărut și el în pragul ușii și a rămas acolo, pregătit pentru orice.

— Știi cine ești, Sir Able, îți cunosc multe taine, cum ar fi aceea că l-ai înjunghiat pe regele Gilling...

Probabil că șocul de pe fața mea a fost simplu de descifrat.

— N-ai făcut-o tu? Sau ai tresărit fiindcă mi-am dat seama?

— Nu l-am ucis eu.

— Asta e bine. Aș continua s-o afirm mereu, în locul tău. Regii pun mare preț pe ei înșiși. Ți-ai adus aminte numele meu?

I-am făcut semn că nu.

— Ah! Așa e... să fii faimos. Și dacă ți-aș fi spus că regele nostru, fratele meu, pune un preț mult mai mare pe sângele lui decât pe cel al oamenilor de rând? Atunci m-ai fi recunoscut?

— Mi-am răscolit amintirile, doamnă, dar n-am găsit nimic.

— Ce păcat! Bine... De unde să încep?

Și-a scos coroana, a răs și a așezat-o pe un scaun.

— Vezi? De asta are țepi. Ca nimeni să nu se așeze pe ea și să îndoaie aurul.

— Doamnă...

A răs.

— Să știi că nu sunt doamna nimănui. Sunt prințesă. Nu m-ai auzit? Regele Arnthor e fratele meu. Nu te zgâi. Sunt prințesa Morcaine, singura pe care o are regatul și singura pe care o va avea atâta vreme cât regina nu-și deschide picioarele.

Morcaine și-a scuturat părul, umplând încăperea cu parfum de mosc.

— Vrei să mă eliberezi din veșmântul ăsta? E prea strâns.

— Înălțimea Voastră, iubesc o regină. Nu pe soția regelui Arnthor și nici pe Idnn din Jotunland. Alta...

Morcaine a răs din nou.

— Reginele astea sunt la fel de comune ca apa din șanț.

— Nu e adevărat, Înălțimea Voastră, iar ea nu are asemănare.

— Pentru că pe ea o iubești. Nu te-ai întrebat ce am pe dedesubt? Aș putea jura c-am simțit asta.

Nu știam ce să spun, așa că am tăcut.

— Dacă nu mă lași să-ți arăt, o să-ți spun. Ce am pe dedesubt e invizibil, o pânză de păianjen pe care o port de ani de zile. Încă își face treaba... sau cel puțin așa sper, deși când lucrurile sunt invizibile, e greu de zis.

— Unde-mi sunt manierele? Servitorii mei dorm...

— În afară de ăștia doi, a râs Morcaine.

— Da, Înălțimea Voastră. Restul dorm, dar pot găsi un pahar de vin bun dacă dorești. Câteva prăjituri și fructe uscate...

— O înghițitură din berea ta. Asta îmi dai?

I-am întins ulciorul pe care mi-l adusese Halweard; l-a golit și l-a împins într-o parte.

— Acum ți-ai făcut datoria de senior în Curterosi. Discutam despre ce port pe dedesubt, nu-i așa?

A râs, s-a arcuit și a mai râs o dată.

— N-ai vrea să știi ce-i ține pe ăștia în sus? Am cupe de dantelă pentru ei. Îi țin în sus așa cum uriașii de pe hărți sprijină întreaga lume. Și ți-i voi oferi ca pe niște mere.

A făcut o pauză, cântărind cu mâinile chestiunile despre care vorbea.

— Nu, sunt mai mari. Globuri. Îmi place cuvântul ăsta. Globuri de fildeș. Netezi, fermi, cu un rubin în vârf. Globul regelui e din aur, dar mie îmi plac mai mult globurile mele. Și ție o să-ți placă.

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Ba bineînțeles că da. Dacă nu acum, altădată. Pentru dragon. Îți sunt datoare, a continuat ea, iar fața i-a devenit brusc serioasă. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Tatăl meu a fost rege în Mytgarthr. Mama, un dragon din Muspel. Doicile mele au fost Aelfe. Îți vine să crezi toate astea?

— Da, Înălțimea Voastră, i-am zis, știu că sunt adevărate.

— Sunt un prieten bun, dar și un inamic teribil. O să descoperi că și asta e adevărat. Te-am urmărit ori de câte ori am avut ocazia. Femeile alea sunt la fel de mari precum par?

— Mai mari, Înălțimea Voastră. Când am aflat că femeile lor trăiesc separat, m-am întrebat de ce îngăduie Fiii Furiei un asemenea lucru. Când le-am întâlnit, am înțeles.

— Dar n-ai tremurat nici măcar o dată în fața lor.

Am ridicat din umeri.

— Ești cel mai mare cavaler din Mythgarthr. Nu te-am putut urmări în Cerr, dar știu că ai fost acolo. Te-ai și întors. Vei avea nevoie de un prieten în Thortower. Așa ai spus și de asta am venit. E mai adevărat decât îți poți imagina.

— După ce am vorbit cu cineva care locuiește la Curte, sunt sigur că aveți dreptate, Înălțimea Voastră.

— Ai impresia că mă ofer oricui și tuturor? N-ai putea să te înșeli mai mult.

M-am străduit să-i explic că nici prin cap nu-mi trecea un asemenea gând și că vreau doar să-i fiu credincios lui Disiri.

— Dar ea ți-e credincioasă? Nu trebuie să răspunzi... se citește pe fața ta.

Morcaine a făcut o pauză și, pentru un moment, și-a mușcat ușor cu dinții ei albi buza inferioară.

— Îmi pare rău. N-aș fi crezut niciodată să ajung să spun asta unui bărbat, dar asta e.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră! Sunteți prea amabilă.

— Am fost acuzată de multe eșecuri, dar niciodată de unul ca ăsta. Și nu cred că mi se va mai întâmpla.

Simțind că femeia era pe cale să plece, Org a început să se foiască.

— Ești sigur, Sir Able? Nu trebuie să se întâmple pe masă. M-am gândit doar că ne-ar fi mai simplu să pretindem că suntem pe altar. Putem merge în patul tău.

— Sunt tentat aproape dincolo de puterea mea de a mă stăpâni, dar nu pot s-o fac și n-o voi face.

A răs probabil pentru a douăzecea oară și s-a retras, pas cu pas, până când întunericul i-a înconjurat marginile rochiei. Coroana s-a ridicat de parcă ar fi fost din lemn și ar fi plutit pe apă. I s-a așezat pe cap cu o mișcare ușoară.

— Văd că asta te-a impresionat, a răs ea din nou. Ca răsplată pentru uimirea ta, te anunț că ai oaspeți. Ar fi mai bine să trezești un servitor, dacă nu dorești să răspunzi tu însuși la ușă.

Inelul de metal de la poartă s-a auzit în același timp cu ultimul ei cuvânt. Când s-a oprit, i-am zis:

— Dacă e necesar, zgomotul o să-l trezească pe Halweard.

Zâmbind, a făcut încă un pas în spate; lumina focului s-a întors în colțul acela și am simțit că musafirul parcă îmi scurtase un vis. Curând, am auzit scârțâitul balamalelor, voci și pașii cuiva încălțat cu cizme grele. I-am spus lui Org că nu are voie să omoare oameni sau animalele din gospodărie fără permisiunea mea, dar că poate vâna pe afară și l-am trimis din cameră.

Gylf a venit să se așeze lângă mine; l-am mângâiat pe cap.

— Ai văzut-o, Gylf? I-ai văzut ochii? Disiri are ochi galbeni, de foc, ca toți Aelfii. Ai ei erau negri, dar cum străluceau!

— Să fii mereu cu urechile ciulite.

— O, da, e periculoasă, îmi dau seama de asta.

Pe coridon l-am auzit pe Halweard spunând:

— Sir Able e în pat, sunt sigur. O să vă găsesc un loc să dormiți și...

— Sunt aici! am strigat, iar în cameră au pătruns Halweard, Qut, Wistan, Pouk și Uns.

Primul m-a întrebat:

— Țasta e scutierul dumneavoastră, Sir Able? Așa spune.

— M-am gândit că e mai bine să-i lăsăm înăuntru, domnule, a adăugat Qut. I-am însoțit însă până în sala mare ca

să mă asigur că totul e în regulă. Putem să-i omorâm ori-când, dacă doriți.

— Suntem oamenii lui, a început Uns, iar Pouk a continuat:

— Eu nu m-am angajat la nimenea și nu-i corect să...

I-am redus la tăcere, spunându-le că Wistan e scutierul meu, după care i-am cerut lui să vorbească.

— V-am urmat, Sir Able. Asta e tot, m-a informat el după ce și-a dres glasul. Știu că nu aveți cum să faceți altfel decât să ne lăsați în urmă. M-am gândit însă că trebuie să mergem și noi mai repede și poate vă vom ajunge. Lordul Beel a vrut să rămânem, dar regina Idnn, vreau să spun Majestatea Sa, i-a spus că ar trebui să mergem, apoi Înălțimea Sa ne-a sfătuit la fel așa că lordul Beel a fost de acord. *Eu* le-am spus *lor* să rămână, dar n-au vrut, așa că i-am luat cu mine.

Pouk și-a bătut fruntea cu degetele.

— Noi are datoria noastră, domnule, le-am zis, doar că Sir Able...

— Trebuie să le spuneți să mă asculte, l-a întrerupt Wistan.

I-am explicat că va trebui să le câștige singur respectul.

— Data viitoare o să-l câștig eu cu sabia, a bombănit Wistan încruntat. Au insistat să vină și au mai adus doi asini.

I-am văzut pe amândoi că vor să vorbească și am clătinat din cap.

— Ne-au încetinit, dar tot i-au cărat după noi. Eu voiam să călăresc în față, iar ieri aproape că am făcut-o. M-am gândit însă că s-ar putea să fie bandiți pe drum și că nu are cine să-i apere.

Pouk a pufnit.

— Așa că am rămas cu ei, Sir Able, din cauza asinilor.

— Dar eu nu prea am lucruri. Sunt ale voastre?

— Nu, domnule, foarte puține. Eu...

Uns l-a întrerupt.

— Tăt ci-aveți' pă asini. Pradă, dom'le.

— Lucruri adunate de la armata din Jotunland, domnule, a completat Wistan pe un ton de scuză. Nu se împărțiseră când ați plecat, dar s-a întâmplat a doua zi dimineață, după rânduială.

Nu știam rânduiala, așa că l-am rugat să mi-o explice.

— Cred că pot, domnule. Un sfert e pentru Coroană, din ceea ce rămâne se acordă o parte fiecărei persoane de față și încă una fiecărui nobil care nu e cavaler, a zis el atingându-și pieptul. Cinci pentru un cavaler și încă una pentru fiecare militar sau arcaș pe care l-a adus, doar că ele revin cavalerului. Zece pentru fiecare nobil și încă cinci pentru fiecare cavaler care-l însoțește. Asta a însemnat cincisprezece pentru Înălțimea Sa, domnule, doar că nici n-a vrut s-audă de asta pentru că dumneavoastră sunteți de fapt cavalerul Înălțimii Sale și ați făcut mai mult decât oricine, așa că l-au obligat să ia douăzeci de părți. Și pe urmă...

— Gata, i-am zis. Înțeleg că am cinci părți, tu ai două pentru tine, iar Pouk și Uns, câte una.

— Aveți mai mult de-atât, domnule, mi-a spus Pouk cu mândrie. Când s-a ajuns la împărțeală, Sir Woddet a zis că trebuie s-aveți mai mult...

— Și Sir Leort, dom'le. Și el. Și regina. Am'doi, l-a întrerupt Uns.

Wistan l-a aprobat energic din cap.

— Înălțimea Sa a spus că oricine dorește să adauge ceva părții dumneavoastră trebuie să se așeze la coadă, iar noi am așternut o pătură și toată lumea a trecut pe la ea și a dat ce-a vrut. Majestatea Sa a fost prima. A așezat acolo o cupă mare de aur, plină cu monede de aur, și după aceea toată lumea a oferit o mulțime de lucruri.

— Sper că nu și tu.

Wistan a părut rușinat.

— Era prea mult pentru mine, Sir Able. Însă n-am dat absolut nimic în comparație cu darul Maiestății Sale.

— Înțeleg și-ți mulțumesc. E minunat să te revăd, la fel și pe Uns și pe Pouk. Mai ales pe Pouk. Ai primit permisiunea de a o lua înainte și probabil că te-ai străduit din greu să acoperi distanța pe cât de repede ai făcut-o. La ce oră ai plecat de dimineață?

— La cântatul cocoșilor.

— Cred că e aproape miezul nopții acum, și trebuie să-ți dau vești proaste. Vom pleca spre Thortower mâine sau poimâine. Dacă ar fi fost după mine, aș fi pornit de dimineață, dar și voi, și caii voștri trebuie să vă odihniți. Asinii și încărcătura lor pot rămâne aici.

I-am trimis la culcare cât de repede am putut și mi-am trezit servitorii. Sacii de pe asini i-am adus în dormitorul meu, unde m-am uitat o vreme la câteva lucruri înainte să mă pregătesc de culcare. Aproape că adormisem când am auzit o șoaptă.

„E magie aici, stăpâne. O simt!”

Dacă aș fi fost treaz pe deplin, aș fi întrebat-o ce vrea să spună și să-mi povestească despre Morcaine, mai ales despre ea. Așa însă, i-am spus să plece ca să pot dormi.

* * *

Recitind această scrisoare lungă, Ben, constat că nu ți-am spus o mulțime de lucruri. Unul dintre ele este felul în care am scris-o, însă nu voi povesti prea multe despre asta acum, cu excepția faptului că am mult timp liber (mai mult decât îmi doresc, fiindcă Disiri e adeseori plecată) și că uneori mă plimb toată dimineața pe malul mării, gândindu-mă la lucrurile pe care urmează să le scriu, la ce am spus eu și la ce mi-au spus ceilalți, la vocea lui Mani, un sforăit firav care se transformă brusc într-un mieunat zgotos, la privirea lui Garsecg, la căldura dulce a urechilor lui Gylf și la iubirea profundă pe care mi-o oferă Norr.

Odată am mângâiat-o după ce i-am scos șaua într-o tabără singuratică și i-am spus că începe să i se vadă cornul, ceea ce înseamnă că va trebui să găsim o apărătoare cu o gaură în ea așa încât ceilalți să creadă că e un ornament. Așa am făcut când am ajuns la Kingsdoom, dar asta e cu totul altă poveste.

Peste noapte a nins de o palmă, drept care am auzit niște bombăneli printre soldații și arcașii mei când i-am scos la antrenament. Le-am zis că noi am dormit afară pe o vreme mult mai îngrozitoare în Jotunland, iar când ni s-a alăturat, Wistan și-a împărtășit și el experiențele. L-am pus apoi să se antreneze cu arcașii, știind că le va povesti despre luptele noastre cu Fiii Furiei.

Eu m-am aventurat să-i învăț pe soldați să lupte cu lancea. Cei mai bătrâni erau, după cum am constatat, destul de îndemânatici, fiind școliți probabil de Sir Ravd. Ceilalți abia dacă știau cum se ține o lance în mână și, deși erau conștienți că pieptul și coiful erau cele mai bune ținte, ocheau cel mai adesea calul.

Înfruntările între călăreți au fost abandonate în favoarea antrenamentului cu ținte mobile; după ce fiecare dintre ei a încercat de două ori să nimerească ținta (și toți au ratat în cele mai multe cazuri) l-am chemat pe Wistan și, cu consimțământul lui Norr, l-am pus să încalece și i-am zis să se îndrepte spre țintă. Norr s-a năpustit mai iute ca vântul, cu Wistan în șaua ei, iar lancea lui a atins ținta de fiecare dată. L-am aclamat gălăgios.

Lumina zilei începuse să scadă. Am profitat însă la maximum de ea încheind printr-un antrenament cu săbiile pe care l-am oprit doar când săbiile de lemn ni s-au transformat în așchii. Pe urmă am mâncat, dar nu separat, ci toți împreună, în sala mare, eu în capul mesei cu Wistan la dreapta. Pouk și Uns au stat mai în capăt, însă servitorii le-au adus și lor mâncare la fel ca soldaților și arcașilor. Am băut bere, am mâncat pâine și friptură din belșug, brânzeturi, mere și

nuci. În timp ce spărgeam nucile, Wistan m-a întrebat dacă luăm soldați cu noi la Thortower. I-am spus că n-o vom face (ceea ce s-a dovedit a fi o greșeală) pentru că nu avem intenții ostile, iar drumul, care se dovedise sigur pentru ei trei, nu va fi cu siguranță o problemă pentru un cavaler, scutierul său și doi servitori.

Abia după ce m-am pregătit de culcare mi-am adus aminte de șoapta din seara precedentă. Am despachetat lucrurile și m-am uitat cu atenție la fiecare obiect. Eterne era un lucru magic, cu siguranță; cu toate astea, părea doar o armă drăguță până când o scoteai din teacă.

Erau o mulțime de monede de aur, pe care nu mi-a venit la îndemână să le arunc. Le-am examinat pe fiecare și, deși fuseseră bătute în cinci regate, nu am găsit niciuna care să pară îndeajuns de diferită ca să-mi trezească interesul. Le-am pus una câte una în pungă, apoi m-am mai uitat o dată la ele, însă fără niciun rezultat.

Cum m-am mai chinuit cu celelalte obiecte, răsucindu-le în mâini și dorindu-mi să-l am alături pe Mani ca să mă sfătuiască. Într-un târziu, m-am hotărât, deși eram plin de dubii, asupra a trei dintre ele.

Primul era o cupă în care ai fi putut să speli un copil. Era, cu siguranță, cea pe care Idnn o oferise plină cu aur. M-am gândit că era foarte probabil ca ei să i-o fi dăruit Gilling; și cum nu era deloc neobișnuită, cu excepția faptului că era turnată din aur roșu și era decorată frumos, am presupus că ar putea avea virtuți secrete, cum ar fi neutralizarea otrăvurilor sau ceva asemănător. Am băut apă din ea, pe urmă puțin vin, dar n-am simțit nimic neobișnuit.

Al doilea lucru a fost un coif, vechi și nu în cea mai bună stare. Era din fier, ca orice coif, căptușit cu piele, acum uzată și crăpată. L-am privit cu suspiciune pentru că nu părea a fi cine știe ce dar; era însă posibil să fi fost purtat de vreun erou și să aducă astfel glorie stăpânului său. Nu avea panaș și nici vreo decorațiune, cu excepția

semnelor din jurul fantelor pentru ochi. Mi l-am pus și am privit în jur, m-am zgâit în foc, apoi mi-am aruncat privirea pe fereastră, dar n-am văzut nimic neobișnuit. După aceea l-am lustruit și l-am uns cu ulei, atât pe exteriorul din fier, cât și pe pielea din interior.

Ultimul era un cerc din aur în forma unui șarpe. Am presupus că era un inel pierdut de vreun Fiu al Furiei, deși multe doamne l-ar fi putut folosi ca brățară. Era prea mare pentru degetele mele și prea mic pentru brațe. Am privit prin el și l-am rotit în aer fără niciun rezultat.

După ce m-am chinuit o vreme să le chem pe Uri și pe Baki, m-am dus trist la culcare, încurcat, și am visat Tur-nul de Sticlă. M-am trezit gândindu-mă la femeia pe care o văzusem acolo, împreună cu Lynnet și Etela. Am făcut focul și am adormit din nou, visând călăreți pe care îi înfrunta-sem cu multă vreme în urmă – le capturaserăm nava care avea în cală ceva ce nu am îndrăznit să înfruntăm.

Mi-am antrenat oamenii și a doua zi; pe urmă am plecat. Eu, Gylf, Wistan, Pouk și Uns. Nu l-am văzut pe Org pe drum, dar l-am auzit în pădure, deși sunetul acela ar fi putut foarte bine să fie trosnetul unei crengi sub stratul de zăpadă. Am călărit încet, oprindu-ne la hanuri, și ne-a luat mai mult de o săptămână să ajungem la Kingsdoom, deși Norr, Gylf și cu mine am fi putut acoperi distanța aceea în doar o oră.

Sheerwall nu apăra orașul Forcetti decât într-un loc mai îngust, la o leghe depărtare. Thortower nu e așa, ci înconjură Kingsdoom din toate părțile, așa cum orașul numit Utgard înconjura castelul regelui Gilling, numit și el Utgard. Dar în timp ce orașul Utgard părea o înghesuială de case care semănau cu niște hambare, orașul Kingsdoom strălucea prin numeroase clădiri impunătoare. Era târziu când am ajuns, așa că ne-am cazat la un han lângă Thor-tower și ne-am petrecut toată seara admirând priveliștea

din port și apoi pe cea a căii principale care ducea de la cheiuri spre castel.

Aici trebuie să revin puțin la obiectele pe care le-am descris. Le luaserăm cu noi. Imediat ce am despachetat la han, i le-am arătat unul câte unul lui Gylf, iar pe urmă i-am chemat pe Wistan, pe Pouk și pe Uns la mine. Nici ei n-au înțeles mai multe decât înțelesesem eu.

Am chemat-o și pe Baki după ce au plecat ei și, când a venit, am îmbrățișat-o, ceea ce n-ar fi trebuit să fac. A tras adânc aer în piept când i-am dat drumul.

— Stăpâne, venisem să spun că nu ne vom mai vedea. Acum, ce să zic? Mă iubești?

I-am spus că da și că-mi fusese foarte dor de ea.

— Și eu te iubesc, stăpâne. De fiecare dată când eram departe și adeseori când ți-eram alături. Ne-ai eliberat – pe Uri și pe mine. Nu mai suntem sclavele tale.

— Nici n-ați fost vreodată. V-am eliberat de mai multe ori.

— Așa este, dar ne-ai chemat la nevoie și ne-ai alungat când ți-a venit mai bine, adeseori fără să ne mulțumești. Pot să stau jos?

— Bineînțeles.

Mi-a dat ascultare, așezându-se în focul meu mic.

— Am fost ale tale fiindcă i-am aparținut lui Setr. Atâta vreme cât eram legate de el, nu aveam cum să fim cu adevărat libere.

— Setr a murit, voi sunteți libere, iar eu n-am avut de-a face cu asta. Vil l-a omorât, deși n-ar fi reușit fără Svon și Sir Garvaon, care i-au ocupat atenția în timp ce Vil i-a petrecut coarda arcului meu pe după gât. Datoria voastră e acum față de ei. Cu toate astea, mă bucur că ești liberă și sper că putem fi prieteni.

— Vorbești bine, mi-a zis Baki privindu-mă lung. Ar trebui să te descurci la Curte.

— Va trebui să fiu mai bun de-atât, i-am zis. Dacă mi-ai vrut vreodată binele, acum e momentul să acționezi. Chiar ai venit să-mi spui la revedere?

— Da. Curând... curând voi pleca, stăpân drag, și n-ai să mă mai vezi niciodată. Și nici eu pe tine. Ne îndreptăm spre o despărțire, iar ea va fi definitivă.

Vorbea atât de dramatic, încât mi-am dat seama că mințea, dar m-am abținut să o spun, temându-mă să nu plece cu adevărat.

— Nu te culci cu mine, stăpâne? N-o încălzești pe fecioara Aelfă care te-a servit atâta vreme în lumea asta rece? Deși mi-e frig, o să fim foc și pară în pat. Vei vedea.

Am clătinat din cap.

— Atunci sărută-mă, mi-a zis și a ieșit din foc.

Am sărutat-o, am ținut-o în brațe și am sărutat-o din nou; când ne-am despărțit, i-am zis:

— Nu voi încerca să te rețin, Baki, dar înainte să pleci te voi întreba ceva și-ți voi cere un mic serviciu. Poți să le faci pe amândouă într-un timp mai scurt decât mi-ar lua mie să-ți explic.

— Atunci am s-o fac, dar pentru un alt sărut.

— Bun. Cu câteva zile în urmă, cineva mi-a șoptit la ureche că în darurile pe care mi le-a adus Wistan există multă magie.. Tu ai fost?

— Nu eu, stăpâne, a clătinat ea din cap.

— Știi cine a fost?

— Două întrebări, deci câștig două săruturi. Cu siguranță a fost Uri, stăpâne. E înspăimântată de tine și face tot ceea ce crede ea că o va feri de mânia ta.

I-am spus că nu doream să-i fac niciun rău.

— Știu, stăpâne. Dar se gândește doar la trădarea ei. Eu... Ei mi-au rupt spatele. Tu m-ai vindecat. Nu pot uita.

— Nu eu, Baki. Toug...

— N-ar fi făcut-o, stăpâne, dacă nu l-ai fi adus tu, dacă nu i-ai fi spus ce trebuie să facă și cum anume să procedeze.

Baki s-a aruncat la pământ atât de brusc, încât am făcut un pas în spate.

— Stăpâne, iartă-mă. Te iubesc și aș fi vrut să te câștig dacă aș fi putut. Te-aș fi acceptat și dacă ar fi trebuit să te împart cu o mie de Disiri.

M-am grăbit să o ridic de jos.

— N-am nimic să-ți iert. Sau, dacă așa crezi, am s-o fac. Baki, vreau să-ți arăt trei obiecte. Dacă unul e vrăjit, ai să-mi spui?

— Da, stăpâne, dacă reușesc să-mi dau seama, m-a asigurat ea.

Am scos întâi șarpele de aur. L-a luat, a răsuflat deasupra ochilor săi de rubin, a ridicat din umeri și mi l-a dat înapoi.

— Nimic? Nicio magie?

— Se poate să fie prea subtilă pentru mine, stăpâne, dar dacă eu n-o simt, nici Uri nu are cum să fie mai bună. Cel puțin, așa cred.

Am scos apoi coiful vechi și l-am ridicat.

A rămas cu gura căscată. Pentru un moment, a părut că e o statuie de aramă. Pe urmă a dispărut.

Știind că ar fi fost inutil să o chem din nou, am strigat după Uri, apoi după Disiri, pe care am implorat-o să vină. Niciuna dintre ele nu mi-a răspuns și, într-un târziu, am mers la culcare gândindu-mă la o mulțime de lucruri legate de coiful de fier, de regele Arnthor și de curtea lui.

Capitolul 29

LORD ESCAN

A doua zi, împreună cu Wistan, ne-am îndreptat călare spre castel. Dacă ar fi să-i descriu pe toți, ar trebui să le dau mult mai multă atenție decât intenționez oamenilor care ne-au oprit și ne-au luat la întrebări, unii din curiozitate, alții fiindcă era datoria lor. Au fost cel puțin zece.

Până la urmă, am fost trimiși la o Curte despre care aș fi putut crede că era a regelui Arnthor, dacă nu mi s-ar fi spus altceva. Era Curtea lordului Escan, conte logofăt, nobil cu multe titluri, care stătea pe un tron ceva mai mic decât cel al lui Gilling, așezat pe un pedestal și înconjurat de o sută de oameni, cei mai mulți dintre ei dorind să-i prezinte petiții, iar restul fiindu-i servitori.

În momentul în care am ajuns, era ocupat cu descâlcirea unei chestiuni în legătură cu grajdurile regale; urma să se împrumute un armăsar de la un duce, dar nu de la Marder, în locul căruia regele avea să-i dea ducelui unul dintre armăsarii lui, iar mânzul uneia dintre iepele regelui urma să fie dat la schimb pe mânzul uneia dintre iepele ducelui. Când am ajuns, se stabilise deja chestiunea armăsarului care urma să fie împrumutat; celelalte aveau să fie dezbătute. Totul a mers bine până când reprezentantul ducelui a avut de obiectat în privința culorii. Calul alb era frumos, dar sălbatic; de asemenea, trebuia tratat cu blândețe, deși mușca și lovea din copite. În plus, nu trebuia să fie folosit în turniruri. Reprezentantul ducelui nu putea garanta pentru

stăpânul lui acesta că nu va lua parte la bătălii, nu se gândiseră să discute această problemă. Bun, dar dacă era...

Au continuat așa preț de o oră. La început eram nerăbdător, însă am descoperit curând că sunt interesat de întrebările, comentariile, ofertele și sugestiile contelui-logofăt. Era un negociator formidabil, care dacă n-ar fi fost nobil, ar fi putut foarte bine să-și câștige traiul din negoț. Era subtil, răbdător și ingenios. Era foarte corpulent și folosea asta în avantajul său. Fălcile imense, țeasta impunătoare și pleșuvă, și ochii, poate cei mai vicleni pe care i-am văzut în viața mea, îi erau și ele de ajutor.

Într-un târziu, s-a lămurit și problema armăsarului. Pentru o clipă, ochii aceia s-au ațintit asupra mea și m-am așteptat să-mi vorbească sau măcar să-l pună pe vreunul dintre nenumărații săi slujitori să vină la mine. În loc de asta însă, în fața lui a fost adusă o bătrână. Văzându-i infirmitatea, a întrebat-o dacă nu vrea să se așeze. I s-a adus imediat un scaun.

Se părea că primul ei soț fusese cavaler; asta însemna că lumea i se adresa cândva cu „doamnă”. El murise într-o luptă cu multă vreme în urmă, iar ea se recăsătorise cu un postăvar. Acum, murise și acesta, iar ea dorea să-și recapete titlul, dar vecinii ei se împotriveau.

— Nu e nicio îndoială, a proclamat contele-logofăt, că nu ceri decât ceea ce ți se cuvine prin lege. Numai regele poate să retragă aceste onoruri și nu-mi aduc aminte s-o fi făcut vreodată în cazul unei doamne. Nu e îndoială că s-a întâmplat, dar trebuie să fi fost înainte să mă fi născut eu, sau tu. Dacă vrei o întărire a dreptului tău, o fac aici, public. Dacă dorești un document scris, o să-l pregătească un funcționar, iar eu îl voi semna.

Pe un ton umil, femeia a completat:

— Ei știi că-mi fac rău, dar le place.

— Și tu? a întrebat-o contele-logofăt. Tu îl onorezi pe Sir Owan?

— În sufletul meu, Înălțimea Voastră. În fiecare zi.

— Ahaham! a exclamat contele-logofăt dându-și ochii peste cap. Pe sufletele care urcă în Cerr, doamnă Eluned! Îmi dau seama după felul în care ești îmbrăcată că ești săracă. Blazonul lui Sir Owan este expus pe casa ta?

Bătrâna a răspuns atât de încet, încât contele-logofăt a fost silit să o roage să repete.

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Dar pe hainele servitorilor, măcar ale bărbaților, dacă nu și ale femeilor?

Nu s-a auzit niciun răspuns.

— Ceea ce-mi ceri stă de fapt în puterile tale, doamnă Eluned. Eu nu pot face nimic.

Contele-logofăt a făcut un gest prin care a alungat-o și, imediat, servitorii s-au grăbit să o ridice pe bătrână în picioare și să-i ia scaunul.

— Acum o să vorbesc cu cavalerul, a zis contele-logofăt arătându-mă pe mine.

Mulțimea s-a dat deoparte, iar eu am înaintat.

— Mi-e cunoscută cămașa ta de zale sau e doar o imitație?

— Vă e cunoscută, i-am răspuns eu.

— Se zice că n-ar trebui să minți pe lumea asta.

Nu i-am dat niciun răspuns, de vreme ce nu-mi adresase nicio întrebare.

— Și ai obținut-o în Mythgarthr?

— Nu, Înălțimea Voastră.

Pentru o clipă, Curtea s-a cufundat în tăcere, una pe care el s-a grăbit să o spargă dregându-și glasul.

— Ahaham! Hai să ne înțelegem. Care ți-e numele?

— Sunt Sir Able de Curterose.

— Senior îți este Înălțimea sa ducele Marder, nu-i așa?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Dar cu toate astea nu te-ai dus la Înălțimea Sa pentru dreptate, a zis contele-logofăt ridicând o mână. Liniște! O să deslușim și chestiunea asta cu timpul. Ai un bidiviu pe cinste,

Sir Able. Unul dintre servitorii mei m-a chemat la fereastră să-l văd. Îl voi examina mai atent când voi avea chef.

— Voi fi onorat să v-o arăt pe Norr, Înălțimea Voastră.

Ochii contelui-logofăt s-au deschis ceva mai mult.

— Mi s-a părut mie sau ai spus că e o iapă?

— Este, Înălțimea Voastră. Deși e confundată adesea cu un armăsar.

— Mi-ar plăcea să văd un armăsar din rasa ei.

— Nu am niciunul ca să vi-l arăt, Înălțimea Voastră.

— A avut mânji?

— Nu, Înălțimea Voastră. E încă tânără, iar împerecherea n-ar fi deloc ușoară.

— Adică nu a atins maturitatea? m-a întrebat el sceptic.

— Nu, Înălțimea Voastră.

Și-a trecut o mână peste față.

— Mi-ar plăcea să o văd crescând. Chiar foarte mult. O să vorbim despre asta mai târziu.

— Sunt la porunca Înălțimii Voastre.

— Ești unul dintre cavalerii Înălțimii Sale. Te-a pus să păzești o trecătoare acum câteva luni. Atunci a fost ultima dată când am auzit de tine, Sir Able. Dacă ți-a oferit castelul Curterosișie între timp, înseamnă că te prețuiește. Ai păzit trecătoarea?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Împotriva câtor dușmani?

— Trei, Înălțimea Voastră.

A chicotit, după care mi-a zis:

— Probabil că și dușmanii te respectă, pentru că altfel ar fi venit mai mulți. I-ai învins pe toți trei?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Admirabil. Cum te putem servi?

— Am nevoie de o audiență la Majestatea Sa, Înălțimea Voastră.

— Și nu ai niciun prieten la Curte, înțeleg. Vrei să fii prezentat.

— Trebuie să vorbim, Înălțimea Voastră. Am un mesaj pentru el.

— Înțeleg. De la cine?

— Îi voi ține numele sub tăcere, Înălțimea Voastră.

— Aha...

Contele a făcut semn către unul dintre funcționarii săi.

— Du-l pe Sir Able în Camera Roșie.

Wistan s-a grăbit să mi se alăture.

— Nu, mai bine la mine în bibliotecă. Ți dorești ca scutierul tău să te însoțească, Sir Able? Găsim noi cum să-l distrăm în altă parte, dacă vrei să fii singur.

— Aș vrea să rămână cu mine, dacă nu e prea mare deranjul.

— Foarte bine. Dacă vrei ceva răcoritor, să-i spui lui Payn.

Biblioteca s-a dovedit a fi o cameră confortabilă, cu semineu și cu peste o sută de cărți așezate pe rafturi și pe mese. Payn (tânăr și chel, cu ochii aproape la fel de vicleni ca ai stăpânului său) ne-a invitat să luăm loc și ne-a pus în gardă în privința cărților.

— Toate sunt neprețuite. Sper că înțelegeți.

Wistan a spus că da.

Eu am preferat să mă uit mai atent la ele și am luat una de pe raft.

— Poți citi, Sir Able?

— Nu, i-am răspuns.

— Nici eu nu o pot citi pe aceea. Este despre Aelfrice, iar literele sunt foarte diferite de ale noastre.

Wistan a întrebat cum obținuse contele-logofăt o carte din Aelfrice; chestiunea era complicată, iar Payn ne-a explicat-o pe îndelete, încheind cu:

— E o istorie a locului, cu explicații despre legile lor.

Eu începusem să citesc încă din timpul povestirii lui.

— Ei n-au legi, și asta e mai degrabă o cronică a regilor Aelfilor de Piatră. Iar aici, i-am arătat eu un paragraf, este o vrajă care face fantomele să devină vizibile: „Pe Nannan

și Mider, pe Bragi, Boe și pe Pari, pe toate speranțele de la Podul Săbiilor te conjur să apari”.

Silueta de lângă foc a izbucnit în râs și mi-am dat seama atunci că fusese acolo încă de la început. Am auzit ușa trântindu-se, dar am crezut că fugise doar Payn.

— Salutări, mamă, i-am zis. N-am vrut să te conjur pe tine. Îmi pare rău de neglijența asta.

— Nu-ți place să mă ai în preajmă, a chicotit ea. Ce-ai făcut cu pisica mea?

Auzind această întrebare, mi-am dat seama cine era și i-am zis:

— Pe Mani a trebuit să-l las în urmă, mamă, și mi-e tare dor de el. Cât despre tine, mi-ai oferit ospitalitatea ta atunci când am avut nevoie de ea. Ești binevenită s-o folosești pe-a mea oricând dorești.

A luat niște cărbuni din foc, i-a cuprins cu mâinile, apoi i-a aruncat la loc în șemineu. Pentru câteva secunde, s-a aplecat asupra lor, suflând ca să-i facă să strălucească mai tare.

— Ți-e frică de soră, mi-a zis ea. Teme-te de frate!

— Garsecg? E mort.

A scos un hohot de râs și a dispărut chiar în momentul în care ușa s-a dat de perete, lăsându-l să treacă pe contele-logofăt, urmat fără tragere de inimă de Wistan.

— Mi s-a spus că e o fantomă aici, a zâmbit contele-logofăt.

— Dacă este, Înălțimea Voastră, noi n-o putem vedea.

— Așa e, a zis, după care a tras cel mai mare dintre scaune.

— Nu vrei să stai jos, Sir Able? Nu e o audiere formală.

I-am mulțumit, m-am așezat și i-am făcut semn și lui Wistan să facă la fel.

— Payn s-a grăbit la mine împreună cu tânărul ăsta. Mi-au spus că ai invocat un spirit. M-am temut pentru cărțile mele și am venit.

L-am asigurat că fantoma nu luase cu ea niciun volum.

— Dar ai invocat un spirit, nu-i așa, Sir Able?

— Fără să vreau, Înălțimea Voastră.

Am închis cartea, m-am ridicat și am pus-o la loc pe raft.

— Ai putea s-o faci din nou?

— Nu cred că ar fi foarte înțelept, Înălțimea Voastră, i-am răspuns eu întorcându-mă la scaunul meu.

— Probabil că ai dreptate... dacă într-adevăr ai făcut ceea ce spui că ai făcut.

— Aș prefera, Înălțimea Voastră, să credeți că sunt mincinos. Ne-ar scuti de o mie de dificultăți.

— Poți citi cartea în care te uita?

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Tânărul ăsta, scutierul tău, a urmat contele-logofăt indicându-l pe Wistan cu o înclinare subtilă a capului său imens, a zis c-ai descoperit o vrajă în una dintre cărțile mele.

— Tânărul ăsta nu mai este scutierul meu, Înălțimea Voastră.

— Îți înțeleg greutățile, a oftat el. Nu-l voi alunga pe Payn, deși ar trebui. Ai spus că nu poți citi cartea aceea.

— Așa e, Înălțimea Voastră.

— Spui că nu poți sau că ai citit-o? Se pare că ne-am încălțit în vorbe.

— Amândouă, Înălțimea Voastră.

— Mă minți, Sir Able? Mă refer la alte chestiuni decât cea cu fantoma, asupra căreia ne-am pus de acord că nu spui adevărul.

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Deci ai citit-o, dar n-o mai poți face. De ce?

— E închisă, Înălțimea Voastră. Nu pot vedea cuvintele.

— Taci! a exclamat el ridicând o mână mare, umedă de transpirație. Înțelege literele din Aelfrice. Nu trebuie să mi-o spui, o știu. Nu e de mirare că Înălțimea Sa te apreciază.

— Dacă-mi permiteți, domnule, a intervenit Wistan. Fiindcă nu mai sunt scutierul lui Sir Able, pot să caut acum un alt serviciu fără să mă dezonorez. Mie așa mi se pare.

— Și mie, tinere, l-a aprobat contele-logofăt, pe buzele căruia a înflorit un zâmbet fugar.

— Aș vrea să-l caut la dumneavoastră, domnule. Luați-mă în serviciul dumneavoastră, dar aveți în vedere că nu voi trăda confidențele pe care mi le-a făcut Sir Able. De fapt, nici nu mi-a mărturisit ceva important, dar știu despre el mai multe decât alții. Vă voi sfătui în această privință, dacă îmi permiteți.

Contele-logofăt a chicotit.

— Aveți nevoie de un sfetnic, domnule. Pentru mulți ani am fost în slujba unui cavaler obișnuit. A fost valoros și de încredere, pe cât poate fi un cavaler. Sir Able vă va confirma. Dar a fost un cavaler obișnuit. Sir Able e altfel.

— Nu am nevoie de tine ca să știu asta, tinere. Și fiindcă veni vorba, cum te cheamă?

— Wistan, domnule.

— Mă poți sfătui în chestiunea asta, Wistan, dacă vrei.

— Mulțumesc, domnule, sunt onorat.

Contele-logofăt și-a unit degetele și pe deasupra lor l-a privit pe Wistan.

— Dacă sfatul tău se va dovedi valoros, te voi lua în serviciul meu, așa cum îți dorești. Dacă nu, o să te refuz. Dacă te iau, va trebui să mă servești mai bine decât pe Sir Able. În caz contrar, te voi alunga așa cum a făcut-o și el.

S-a întors apoi spre mine.

— E un băiat de caracter, Sir Able?

— Destul de mult, domnule, deși eu am încercat să mai lucrez la asta.

— Fără îndoială, m-a aprobat contele-logofăt, după care i s-a adresat lui Wistan. Ești sfetnicul meu în această chestiune. Acest cavaler ne spune că are un mesaj pentru Majestatea Sa, unul important.

— Cred că într-adevăr este important, domnule.

— Nu vrea să ne dezvăluie sursa mesajului. Tu o cunoști?

— S-o cunosc? a scuturat Wistan din cap. Nu, domnule.

— Dar o poți ghici?

— Pot încerca, domnule. Eram în nord când ne-a părăsit ca să meargă până la Curterosi. Eu l-am întâlnit din nou acolo și i-am adus servitorii, dar și multe comori. Regina Idnn i-a dat...

Contele-logofăt și-a mijit ochii.

— Vreau să spun că cea mai mare parte a comorilor erau de la ea, domnule. Și tot regina Idnn i-a determinat și pe ceilalți să ofere atât de mult. Deci, dacă a plecat să ducă un mesaj, cred că trebuie să fie al ei.

Contele-logofăt s-a uitat la mine.

— Suntem cumva în tabere opuse, Sir Able? Sper că nu. Nu-ți vreau răul.

— Nici eu nu vă vreau răul, domnule.

— Până acum câteva momente, aș fi jurat că nu există un personaj cu rang regal pe o rază de o mie de leghe pe care să nu-l cunosc.

Și-a împletit degetele și și-a așezat apoi mâinile pe burta voluminoasă.

— Deși sunt încă tentat să jur. E o regină adevărată cea despre care vorbește acest țânc? Dacă te apreciază, înseamnă că o cunoști.

— E adevărată, domnule, este regină peste Skjaldmeyjar, Fiicele Furiei.

— Și prin asta te referi la nevestele Giganților de Gheață.

— Și la fiicele lor, domnule.

— Nu le-a văzut niciun bărbat niciodată, Sir Able.

— Ba eu le-am văzut, domnule, l-a contrazis Wistan.

— La fel și eu, am intervenit. Le-au văzut și Înălțimea Sa, și mulți alții care erau cu noi.

— Și această Idnn e regina lor.

— Da, domnule. E o regină bună și o femeie vitează.

Wistan a dat să spună ceva, dar contele-logofăt l-a amuțit cu un gest, s-a ridicat, a traversat camera, a luat cartea

pe care o pusesem eu pe raft, a răsfoit-o, apoi s-a așezat din nou.

— Vara trecută, Majestatea Sa l-a trimis pe bătrânul meu prieten, lordul Beel, în Jotunland ca ambasador. În pofida sfatului meu, fiindcă mie mi s-a părut că misiunea aceea e prea periculoasă pentru oricine ar fi vrut să o ducă la îndeplinire. Lordul Beel are o fiică tânără și frumoasă. Brațele astea au legănat-o când era încă un bebeluș. Îți cer să răspunzi simplu: aceasta este regina Idnn despre care vorbești? Da sau nu?

— Ea este, domnule.

— Ai fost cu lordul Beel în Jotunland?

— Amândoi am fost, domnule, s-a băgat în vorbă și Wistan. Lordul Beel era seniorul lui Sir Garvaon, al cărui scutier am fost.

— Era și Înălțimea Sa alături de lordul Beel? Tocmai s-a pomenit adineauri că și el le-a văzut pe femeile Fiilor Furiei.

— Da, domnule, Sir Able l-a adus, domnule, în timp ce noi eram în Utgard.

— Înainte ca domnița Idnn să devină regina Fiicelor Furiei?

— După ce-a devenit regină, domnule. Doar că la vremea aceea nu știam de existența lor. De fapt, am aflat abia după ce le-a adus Hela.

— Pardon?

— Hela este servitoarea lui Sir Woddet, domnule. Înainte era a lui Sir Able, dar el i-a dat pe ea și pe fratele ei lui Sir Woddet, domnule, pentru că sunt prieteni și el și-i dorea. Sir Garvaon mi-a spus să n-am încredere în ei, așa că am încercat să mă feresc de compania lor. Doar femeile Fiilor Furiei sunt mai îngrozitoare. Sunt mai mari și nu mi-a plăcut niciodată felul în care mă privesc. Ne-au ajutat însă în bătălie.

— A fost o bătălie...

Vorbele acestea îmi fuseseră adresate mie, așa că am răspuns.

— Da, domnule. Armata regelui Schildstarr a încercat să ne împiedice să părăsim Jotunlandul.

— Iar când spui *să părăsim*, te referi la Înălțimea Sa, la lordul Beel și la regina Idnn?

— Da, domnule.

— Care, evident, și-a chemat supusele. Au luptat cu scuri de lână și cu făcălețe? Cu chestii din astea?

— Nu, domnule. Cu lănci și săbii.

— Și sunt de dimensiunile Fiilor Furiei?

— Mai mari, domnule, ceva mai mari.

— Doamna Idnn e regina lor. Dar e și fiica lordului Beel.

— Da, exact, domnule. Doamna Idnn s-a măritat cu regele Gilling. Iar când ești regină în Jotunland, înseamnă că domnești peste Skjaldmeyjar.

— Ați pomenit de un rege Schildstarr nu cu multă vreme în urmă.

— E succesorul regelui Gilling, domnule.

— Înțeleg. Iar el a căzut în luptă?

— Nu, domnule. A fost asasinat.

— Asta e o veste proastă, a rostit contele-logofăt după care a tăcut o vreme ținându-și buzele strânse. L-a ucis vreun prieten al acestui Schildstarr?

— Eu așa cred, domnule, a mărturisit Wistan. Unii au crezut că Toug l-a ucis, dar eu știu că nu e adevărat.

Contele-logofăt a clipit des și m-a întrebat cine era Toug.

— E scutierul lui Sir Svon, domnule, iar Wistan are dreptate. Toug nu are nimic de-a face cu moartea regelui Gilling.

— Și Sir Svon e același Svon pe care-l cunosc eu?

— Așa cred, domnule.

— S-a luptat cu un dragon în Aelfrice, domnule, s-a băgat din nou în vorbă Wistan. El a supraviețuit, dar Sir Garvaon a căzut. Eu n-am fost de față. Vreau să spun că i-am văzut doar corpul. Dragonul l-a sfâșiat practic în două.

Contele-logofăt s-a ridicat în picioare.

— Te-ai oferit să-mi arăți iapa aceea a ta, Sir Able. Hai să ne uităm la ea.

Am traversat o duzină de coridoare și am trecut prin patru curți interioare. Îmi aduc aminte că în momentele acelea mă gândeam că, în pofida tuturor zidurilor acelea multe și groase, a turnurilor înalte și a cercurilor de fortificații, Thortower avea totuși nevoie de o armată întreagă pentru a putea fi apărată. Era mult prea mare pentru ca o garnizoană de câteva sute sau chiar de o mie de oameni să poată respinge un atac.

Am ajuns într-un târziu la grajduri și, sub pretextul că o liniștesc pe Norr pentru a putea fi examinată de contele-logofăt, am reușit să ascund punctul de fildeș care avea să devină cornul ei. După ce a mângâiat-o pe bot, gest pe care ea l-a tolerat, contele mi-a spus că vrea să o călărească; am fost forțat să-i spun că nu poate fiindcă ea nu o să-i permită.

— Aș putea să o îmblânzesc cu timpul, presupun, mi-a zis.

— Nu, domnule.

— Nimeni în afară de tine, nu?

— Eu am călărit-o, a zis Wistan, dar Sir Able are dreptate. În locul dumneavoastră, n-aș încerca să încalec în pofida dorinței ei.

— Probabil că are legătură cu greutatea mea... Ei bine, e un animal remarcabil, Sir Able. Nu te voi întreba dacă o vinzi. Știu răspunsul. Și nici nu ar fi drept să te întreb din moment ce-ți dorești o audiență la rege.

— Îmi doresc, domnule, foarte mult, i-am zis. Trebuie să o capăt.

— Înțeleg. Mă rog, unele lucruri... Și zici că nu ai prieteni la Curte? Pe nimeni? A, fața ta spune contrariul. Cine e?

— Prințesa Morcaine, domnule. Sper că e prietena mea, dar n-aș vrea s-o deranjez dacă am și alte opțiuni.

Contele-logofăt și-a șters fața cu mâna și apoi și-a trecut palma peste haină.

— Ar fi trebuit să ghicesc asta de la început. Astăzi nu e cea mai bună zi a mea. Cât despre prietenia ei, cine știe? E ca vântul. Eu... ei bine, sper să nu descoperi că prietenia ei e mai rea decât vrăjmășia.

Mi s-a părut un moment minunat să nu spun nimic, așa că am tăcut.

— Te mai întreb o dată. Cine trimite mesajul către rege? Putem să-l trimitem de-aici pe băiatul ăsta, dacă de el te ferești.

— Consider că e mai bine să nu vorbim despre asta, domnule.

— Cum dorești, a zis contele-logofăt mângâind-o pe Norr pentru ultima dată. Îmi placi, Sir Able. O să fac tot ceea ce pot pentru tine, dar sunt și riscuri pe care nu pot să mi le asum.

— Dar v-am spus că nu e un cavaler obișnuit, domnule, a insistat Wistan cu un glas care părea să-l facă mai matur decât era. Sunteți înțelept când procedați cu grijă. Dar ați fi și mai înțelept dacă ați încerca să vi-l faceți prieten.

Contele-logofăt a părut că aprobă vorbele lui Wistan cu un gest doar pentru el.

— Voi încerca. În primul rând, Sir Able, eu nu pot cere regelui o audiență în timpul căreia îi vei transmite un mesaj necunoscut mie. Nici măcar nu vrei să-mi spui cine l-a trimis. Îmi zici? E ultima ta ocazie.

— N-o s-o fac, domnule.

Nu-mi era la fel de frig pe cât îmi fusese în Jotunland, dar grajdul nu era încălzit și avea mai multe deschideri; m-am învăluit în mantie.

— Cât despre conținutul mesajului... nici asta nu pot să vă spun. Nu e în puterile mele.

— Ești legat de vreun legământ, nu?

— Nu, domnule, pur și simplu nu-l cunosc.

— Dar vrei să i-l dai regelui?

— Da, domnule. Îl voi afla atunci când ne vom întâlni.

— Asta înseamnă că nu există decât un singur fel în care să descoperim mesajul, a zis Wistan. Așa că, dacă vorbele vor fi nepoliticoase, nu veți putea fi acuzat de nimic, domnule.

— Nu prea ești umblat prin lume, i-a zis contele-logofăt, întorcându-se apoi către mine. Nu pot să-mi asum riscul de-a cere o audiență pentru tine, nici dacă mi-aș dori asta. Sper că înțelegi.

— Sunt recunoscător pentru gândurile bune, domnule.

— Îți ofer două sugestii. Prima depinde de mine, a doua, de tine. Întâi, o să-ți spun ce voi face eu dacă vrei. Când mi se va părea nimerit, îl voi informa pe rege că, din nord, a venit un cavaler ciudat care aduce vești și zice că regele Gilling a fost ucis, că e un nou suveran în Utgard și multe altele. Nu e imposibil ca regele să ceară să fii adus în fața lui. Pot să-i spun așa? Alegerea e a ta.

— Chiar vă rog și vă voi fi pe veci îndatorat, domnule.

— Și acum a doua. Ești un cavaler dârz, care i-a învins pe toți cei care i s-au pus în cale în nord. Peste trei zile va avea loc un turnir, ca de obicei în perioada asta a anului. Ai putea să te înscrii la probele în care excelezi. Cei care se evidențiază vor avea parte de o întâlnire cu regele și regina.

I-am promis că mă voi strădui din răspuțeri să fiu printre învingători, iar el mi-a dat voie să plec.

Capitolul 30

CHEMĂRILE MORCAINEI

După ce am plecat, am mers să-l caut pe servitorul maestrului armurier Nykr, însărcinat cu alcătuirea listelor cavalerilor care urmau să se înfrunte în turnir. Era plecat în oraș; l-am așteptat până la asfințit, apoi am călărit înapoi la han. Nu voi nega că eram destul de indispus. I-am repezit pe Pouk și pe Uns, dar mi-am mai revenit când mi-am dat seama că făcusem progrese în încercarea mea de a mă împrieteni cu contele-logofăt, cel mai influent oficial de la Curte, și că el avea să-i vorbească regelui despre mine, ceea ce mă făcea să sper că voi obține până la urmă o audiență.

Când a venit Wistan, mă pregăteam de culcare. A făcut o plecăciune, s-a scuzat pentru comportamentul lui și mi-a zis că pot să-l bat dacă vreau. I-am răspuns că, de vreme ce nu mai era scutierul meu, nu aveam de ce să-l mai bat și că scutierii sunt pedepsiți astfel ca să devină cavaleri mai buni, dar pe mine nu mă mai interesa acest lucru.

— Vă rog să vă răzgândiți, Sir Able. M-am comportat prosteste, o recunosc. Sir Svon mi-a spus că și el greșea când vă era scutier. Pe el nu l-ați alungat, ba chiar l-ați investit cavaler înainte de a pleca.

— Sir Svon s-a luptat cu dragonul, Wistan, i-am răspuns eu cât de sec am putut.

Privirea lui mi-a arătat însă că nu prea îmi reușise.

— Înțelepciunea și onoarea mă împiedică să fac una ca asta. Știi că pe scutul meu este pictat un dragon și cunoști probabil și motivul.

— Toug mi-a povestit. E adevărat?

— Din moment ce nu știu ce ți-a spus, nu pot confirma, am răspuns eu și am căscat. Dar ai venit ca să te bat? N-o s-o fac. Acum pleacă!

— Am venit să mă primiți înapoi, a scuturat el din cap.

— Nici asta n-am să fac.

— Îmi creați mari dificultăți, Sir Able, s-a plâns el cu glas speriat. Ați vrea să mă vedeți spânzurat și biciuit?

M-am încruntat.

— Asta ar omorî-o pe mama. Ea e mândră de noi toți – mai am două surori, dar mai ales de mine. O să se spună că regele m-a pedepsit. Nu va fi adevărat, dar așa va merge vorba și asta o va omorî.

I-am răspuns că mă îndoiesc că ar putea avea o asemenea soartă.

— Wistan, ți-e teamă că o să-i spun contelui-logofăt că trebuie să fii biciuit? N-o să-i zic, ai cuvântul meu.

— O să mă primescă în serviciul lui, Sir Able, așa a zis.

— Te felicit.

— Aș... aș avea haine frumoase ca ale lui Payn. Aș trăi foarte confortabil. Mâncare bună și bani. Un pat cald.

— Atunci acceptă!

— Dar eu vreau să fiu cavaler. Ca Sir Garvaon. Ca dumneavoastră.

Vorbele lui au părut că plutesc în aer undeva între noi în răstimpul care s-a scurs până l-am îmbrățișat. Când i-am dat drumul, a oftat la fel ca Baki.

— Asta... asta înseamnă că sunt din nou scutier?

— Dacă vrei, da.

— Vreau!

L-am chemat pe Org, iar el a înaintat și s-a așezat lângă mine.

— Ar trebui să mă sperii? L-am mai văzut în pădure cu Sir Svon.

— Știu, i-am zis. Te-ai înfricoșat la fel de tare.

— Și acum mi-e frică, m-a aprobat Wistan.

— Și asta te convinge că poate să-ți fie teamă și fără să te năpustești afară din cameră.

Mi-a făcut semn că da.

— Acțiunile unui cavaler sunt guvernate de onoarea lui, i-am zis, nu de frică.

— Mi-ați mai spus ceva asemănător...

— Și-ți voi mai spune o dată și încă o dată, în toate felurile în care o să pot. Nu e de ajuns s-o știi. Trebuie să devină parte din tine. De ce te-ai temut că o să te biciuiască?

— Acum nu mai e cazul. O să vă spun, dar trebuie să încep cu altceva. I-am povestit contelui-logofăt despre călătoria noastră în Jotunland. Cum am plecat și cum v-am întâlnit. Cum v-ați năpustit împreună cu Sir Garvaon să vă luptați cu uriașii din trecătoare și ce s-a întâmplat la Utgard. I-am spus tot ce știam.

— L-ai informat cumva și cine l-a ucis pe regele Gilling?

— Nu, fiindcă nu știu, a negat el din cap. I-am zis că eu cred că a fost Schildstarr sau unul dintre tovarășii lui. Dar n-am cum să fiu sigur. Cel mai important lucru este însă că i-am spus despre dumneavoastră. I-am povestit cum Toug v-a văzut murind, dar că v-ați întors totuși să ne ajutați. I-am zis totul, iar el m-a pus să jur în anumite privințe. Moartea a fost una dintre ele, iar alta a fost existența suitei de Fiice ale Furiei care o însoțește pe regina Idnn. Mi-am ridicat sabia spre Cerr și am jurat așa cum mi-a poruncit, iar el mi-a răspuns că femeile acelea vor fi dovada, că va ști dacă am mințit sau nu în momentul în care le va vedea pe uriașe. Așa că știe toate lucrurile astea. Știe tot ce știu și eu despre Jotunland.

Am dat din cap.

— I-am povestit și cum Toug, Etela și doamna Lynnet s-au pierdut în Aelfrice, cum ați venit acolo împreună cu Sir Garvaon și Sir Svon. Știe deja că puteți citi din cartea aceea.

— Bineînțeles că știe. Întrebarea este însă dacă poate și el să citească.

— Așa cred. N-ar fi păstrat-o dacă n-ar fi putut s-o citească.

— Ba da. Cărțile sunt extrem de valoroase. Un copist are nevoie de ani întregi să copieze una, și cine știe ce erori va introduce? Fiecare carte e valoroasă, iar exemplarele mai vechi sunt cele mai prețioase. În cazul în care contele-logo-făt nu poate să o citească, probabil că o păstrează cu speranța că va găsi pe cineva s-o facă.

— O să încerc să aflu care e situația, m-a asigurat Wistan. Mi-a sugerat apoi un alt test, așa că am chemat-o pe Uri. A pășit din foc, zveltă și aproape dezbrăcată. Wistan a privit-o cu mai mult calm decât m-aș fi așteptat și se străduia din răspuțeri să-și ia privirile de pe ea sau, când vorbea, să-i privească doar chipul. Uri, care fusese întotdeauna frumoasă, în seara aceea părea mai încântătoare ca oricând, mlădioasă ca o salcie, grațioasă și strălucitoare; mi-am dat seama curând că, de vreme ce știa că pe mine nu mă poate seduce, își îndrepta toată atenția către Wistan. De aceea i-am cerut lui să plece.

A ezitat cu mâna pe clanța ușii.

— Ar mai fi ceva. O să vă spun când mă întorc, da?

— Voi fi adormit. Spune-mi acum.

— I-am pus să vă înscrie într-o mulțime de întreceri în turnir, Sir Able. Știu că asta vă doreați, așa că l-am găsit eu pe funcționar, i-am spus că sunt scutierul dumneavoastră și el a făcut întocmai. De-aia v-am zis că mă tem că mă vor biciui în cazul în care nu mă primiți înapoi.

— Probabil asta ți-ar fi făcut. Ai procedat însă bine. Ce întreceri?

— Arc, halebardă, lance și meleu.

— Ai zis că sunt multe. Numai patru?

— La arc sunt de fapt două. Călare și pe jos.

I-am făcut semn că am înțeles, după care l-am concediat cu un gest.

Imediat după ce s-a închis ușa, Uri s-a aruncat la pământ și a început să se roage pentru îndurare. Am obligat-o să se ridice, adăugând că nu mă hotărâsem încă dacă urma să-i cruț viața. Asta a fost o minciună – nu aveam nicio intenție să o omor –, dar am simțit că i-ar face bine să o țin puțin în suspans.

— Te-am iubit întotdeauna, stăpâne. Mai mult decât Baki. Mai mult decât... decât oricine.

— Mai mult decât regina Disiri a Aelfilor de Mușchi?

— D-da, stăpâne, mai mult decât ea.

— Zici asta deși știi că ea nu m-a trădat niciodată.

— Ea n-a fost sclava lui S-setr, stăpâne, eu am fost.

— Și Baki a fost sclava lui Setr.

— Da, a răspuns ea evitându-mi privirea.

— Când Baki și-a rupt spinarea, nu ai adus-o la mine s-o vindec.

S-a îndreptat puțin de spate.

— Altcineva te-a adus, stăpâne, dar nu tu ai vindecat-o, ci băiatul. Nu băiatul ăsta. Celălalt.

— Toug. Am de gând să-ți cer trei lucruri, Uri. Dacă mă vei asculta, o să-ți cruț viața. Altfel, nu. Înțelegi? Două sunt doar întrebări ușoare.

— Sunt sclava ta, mi-a răspuns ea cu o plecăciune.

— Întâi. De ce ai venit deși știai că te pot ucide? De ce n-ai rămas în Aelfrice?

— Pentru că nu vei fi întotdeauna aici, stăpâne. M-ai putea vâna în Aelfrice împreună cu câinele tău, a arătat ea spre Gylf. Te-ar ajuta și regina cu ceata ei. Am sperat să-mi salvez viața prin ascultare și căință.

— Vorbești cu vitejie, i-am zis, dar îți tremură buza.

— De frica unei persoane pe care ar vrea mai degrabă s-o sărute, stăpâne.

— O să ne facem că n-ai zis asta, Uri. Ai venit și apreciez c-ai făcut-o. Fără îndoială, e un punct în favoarea ta.

Org s-a apropiat și am observat că avea de gând să o prindă pe Uri dacă ar fi încercat să fugă.

— Iată și a doua întrebare. Contele-logofăt are o carte din Aelfrice.

Mi-am dat seama că am luat-o prin surprindere.

— Vreau să aflu dacă poate s-o citească. Și, în general, care e legătura lui cu Aelfrice.

— O să încerc, stăpâne. Voi afla tot ce pot.

— Bine. Iată și a treia și ultima chestiune. Are două părți. Când eram pe cale să adorm, cineva m-a prevenit că darurile pe care mi le-a adus Wistan sunt impregnate cu magie. Tu ai fost?

Mi-a făcut semn că da.

— Voi căuta întotdeauna să te servesc, stăpâne.

— Atunci de ce n-ai rămas, să-mi spui mai multe?

— Îmi era frică și asta... asta nu prea s-a schimbat, stăpâne.

— De magie?

— De tine, stăpâne, a clătinat ea din cap.

— Și toate darurile sunt vrăjite? Sau doar unul singur?

— Întrebi ceea ce știi deja, stăpâne.

— Atunci răspunsul e simplu, mi-l dai și-ți salvezi viața.

Gylf și-a ridicat capul și s-a uitat întrebător la mine.

— Doar unul, stăpâne. Coiful. Știi asta.

— Dar nu știu cine mi l-a dat. Tu știi?

— Da, stăpâne. Borda l-a adus. Am văzut cu ochii mei.

— Și ai vreo idee de ce mi l-a dat?

— Nu, stăpâne.

Am studiat fața lui Uri, deși n-am putut să-i deslușesc niciodată expresiile.

— Chiar n-ai nicio idee?

— Nu, stăpâne. Să încerc să descopăr?

— Nu acum. Mi-am pus coiful. Nu s-a întâmplat nimic. Tu îi cunoști secretul?

- Nu, stăpâne, dar dacă o să-l descopăr, îți voi spune.
- Te temi de el?
- Da, stăpâne. Ca și de tine.

Am privit spre Org și am încercat să-i sugerez din ochi să nu-i facă niciun rău. Când mi s-a părut că a înțeles, am luat coiful vechi și m-am ridicat în picioare. Uri se zbătea în strânsoarea lui Org. I-am spus să stea liniștită și mi-am pus coiful.

Org ținea acum în mâini o siluetă care se zvârcolea, formată din flăcări și bucăți de carne, din balegă și paie aprinse, din ceea ce mai rămâne din leșul unei capre, la o săptămână după ce a murit. Gylf a mârâit de parcă ar fi văzut-o la fel, iar înfățișarea lui era cea a unui câine de aur cu ochi de cuarț roșu.

* * *

Au trecut câteva zile între noaptea în care am văzut-o pe Uri zbătându-se în strânsoarea lui Org și începutul turnirului. Nu au fost prea interesante. Pe Uri am lăsat-o să plece imediat ce mi-am dat jos coiful. Nu mi l-am mai pus în timpul acela, și nici n-am mai chemat-o. Dacă va trebui să mă refer la vreuna dintre zilele astea, o voi face la momentul potrivit.

Prima zi a fost rezervată competiției de lupte cu ciomagul între grăjdari. M-aș fi putut înscrie și eu, ba chiar am fost tentat. În cazul acesta, participarea mea la proba de lance și la cea de meleu ar fi fost însă cu siguranță pusă sub semnul întrebării. Am privit în schimb cu interes, la fel ca și alți cavaleri. Obiceiul era ca acela care avea cele mai multe șanse de victorie să se lupte cu cel mai slab, numărul doi în ierarhie (stabilită de funcționar) cu un începător, și tot așa.

Așa se face că prima rundă, în care toată lumea s-a luptat în același timp, s-a terminat repede. La asta a contribuit

și faptul că nu era acceptată niciun fel de armură, cu excepția unei veste din piele și a unei căști din același material. În a doua etapă, fiecare pereche a luptat separat, iar perechile s-au format în funcție de ordinea în care fiecare participant terminase runda anterioară: cel care câștigase primul a luptat cu cel care câștigase ultimul și așa mai departe. Viteza și agilitatea contează foarte mult la lupta cu ciomagul, așa că niciuna dintre dispute nu a fost prea lungă; chiar și așa, unele au durat mai mult decât mi-ar fi luat să pun șaua pe un cal nărvaș. În două dintre înfruntări, luptătorii nu se grăbeau să termine. Au fost înconjurați cu o frânghie pe care organizatorii o strâneau din ce în ce mai tare, limitându-le arena de luptă, până când unul dintre ei a căzut.

A doua zi a fost rezervată tirului cu arcul din picioare. Dacă aș mai fi avut coarda de la Parka, aș fi câștigat cu ușurință. N-o mai aveam și, deși scorul meu a fost bun, câțiva m-au întrecut. Unul a cinat cu regele Arnthor și regina Gaynor, dar n-am fost eu acela.

În cea de-a treia zi a fost proba de tir cu arcul călare. Trăgeam spre o țintă împletită din mănunchiuri de paie, care ținea bine săgețile, fără să le strice vârfurile. Mănunchiul de paie din centrul țintei era aurit și dacă „nimereai aurul” (așa cum se exprimau ei), aveai cel mai mare scor. Fiecare călăreț trebuia să pornească în cea mai mare viteză către țintă și să tragă atunci când găsea nimerit. Cei care nu își îmboldeau bidiviii cu pintenii, primeau o penalizare, dar mulți cavaleri au ales cai mai înceți.

Eu o călăream pe Norr și aș fi nimerit și o vrabie care ar fi zburat prin curtea interioară unde se desfășura proba. Deși am călărit foarte repede, am lovit aurul cu prima săgeată, iar spectatorii m-au ovaționat. În timp ce mă întorceam către linia de start, am auzit zeci de voci întrebând despre cavalerul cu un dragon pictat pe scut. Le-a răspuns Wistan:

— E Sir Able de Curteroșie, supusul Înălțimii Sale ducele Marder, iar eu sunt scutierul lui.

Pentru a doua lovitură, am călărit la fel de repede ca la prima și am nimerit iarăși aurul. Nu s-au mai auzit voci, ci doar o liniște mai asurzitoare decât orice aplauze.

La cea de-a treia eram foarte încrezător. Nimerisem aurul în primele două dăți. Aveam senzația că sunt deja obișnuit și că Norr știe și ea ce are de făcut. Un al treilea aur părea sigur. În seara aceea aveam să cinez cu regele Arnthor, să-i dau mesajul de la Disiri, să ne despărțim (o despărțire lungă cât un an plin de sărutări), și să merg la Valfather, pe care să-l rog ori de câte ori am ocazia să mă lase să mă întorc la ea, conștient că dacă aș fi lipsit un veac, în Aelfrice ei i s-ar fi părut că am lipsit doar o zi sau două. Am călărit și... coarda arcului s-a rupt.

Îi dădusem lui Vil coarda pe care o furase de la mine și cerusem una de la arcașii Înălțimii Sale. N-am să pomenesc pe larg despre toate reproșurile pe care mi le-am făcut în ziua aceea. Mi-am repetat de zeci de ori că aș fi putut foarte ușor să fac rost de o altă coardă pentru turnir, că n-ar fi trebuit să mă despart niciodată de cea pe care mi-o dăduse Parka și multe, multe altele. N-a avut niciun rost. Nimeni nu a nimerit de trei ori aurul, dar trei cavaleri au avut două lovituri în aur și una în smoală. Au cinat cu regele și cu regina și, din nou, eu n-am fost printre ei.

Ziua următoare a fost dedicată întrecerilor de alergare, de urcat pe stâlpi unși cu grăsime și de prins porci dați cu untură. Aproape mort de plictiseală, am privit toate probele. Eu și Wistan tocmai eram pe cale să plecăm când a trebuit să ne oprim în fața unui paj care s-a înclinat politicos și ne-a informat că distinsa contesă de Chaus dorește să-mi vorbească. I-am spus că sunt la porunca ei și l-am urmat prin câteva pasaje și pe câteva șiruri de scări până am ajuns într-o grădină privată micuță, unde ne aștepta o fată cu părul ca un buchet de trandafiri galbeni într-un chioșc înzăpezit. Am îngenuncheat și m-a invitat să mă așez pe o bancă din fața ei.

Deși doar de la distanță, în momentul acela o văzusem deja pe regină; mi s-a părut că femeia aceasta tânără, cu părul blond și cu aerul ei de îndrăzneală temperată de timiditate, îi semăna. Ca să-ți spun adevărul, am crezut că îi este soră sau verișoară.

— Tu ești Sir Able de Inimă Înflăcărată, a gângurit ea.

Ar fi trebuit să găsesc enervant felul în care vorbea, dar mi s-a părut încântător.

— Te-am urmărit ieri. Ești un arcaș excepțional.

— Sunt un arcaș neglijent, doamnă. M-am încrezut în vechea mea coardă și am pierdut întrecerea.

— Nu însă și admirația mea, a zâmbit ea. Vrei să-mi porți eșarfa pe tot restul turnirului?

Mi-a oferit-o în timp ce vorbea, o fâșie albă din mătasea cea mai fină.

— Port pe coif un dragon, i-am zis, și se știe că dragonii își fac culcușul pe comori. Al meu și-l va face pe eșarfa aceasta.

Când mă întorceam împreună cu Wistan, croindu-ne drum prin mulțime, scutierul mi-a șoptit:

— Era regina. N-ați știut?

M-am holbat la el.

— Contesa de Chaus e probabil unul dintre titlurile ei. Obișnuiește să-l folosească atunci când întâlnirea nu trebuie să fie prea formală.

Îmi venea din nou să-mi dau palme și clătinam din cap.

— Dacă aș fi știut, aș fi rugat-o să-mi obțină o audiență la rege.

— N-ați fi putut. Una dintre regulile jocului este că trebuie să credeți tot ceea ce vă spune. Trebuie să vă prefaceți că este cine pretinde ea. Altfel, s-ar fi supărat, iar cavalerii ei v-ar fi ucis.

— Nu știam că are cavaleri personali.

— Păi, are. Titlurile și proprietățile îi permit.

— Și câți sunt? am întrebat eu, încă încercând să mă obișnuiesc cu ideea.

— Zece, douăzeci probabil.

În timp ce traversam podul de peste șanțul de apărare al castelului, am întrebat:

— Și dacă își are propriii cavaleri, n-ar fi trebuit să dea eșarfa unuia dintre ei?

Răspunsul lui Wistan mi-a arătat că nu e străin de viața de la Curte.

— Obişnuiesc să ofere această favoare aceluia care cred ele că va izbândi.

Ajuns în cameră m-am sfătuit și cu Gylf. Mai întâi i-am povestit ce se întâmplase între mine și regină. După ce a înțeles, i-am zis:

— E o chestiune care mă pune pe gânduri. Ar fi trebuit să îi spun lui Wistan, dar nu cred că el m-ar fi putut ajuta cu vreun sfat. Îți aduci aminte cum ți-am povestit că mi s-a adresat regina? A zis „de Inimă Înflăcărată“. Aici în castel, eu m-am prezentat însă ca fiind Sir Able de Curteroșie. Poate că am spus „Inimă Înflăcărată“ o dată sau de două ori, dar nu mai mult.

— Listele?

— Wistan m-a înscris. El ar fi scris Curteroșie, cu siguranță.

— Cine ar fi făcut altfel? m-a întrebat Gylf.

— Ce vrei să spui?

Gylf și-a repetat pur și simplu întrebarea, așa cum făcea adesea când constata că nu înțeleg.

— Wistan a scris numele meu, așa că nu înțeleg ce importanță are cine m-a numit Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Gylf a oftat, a închis ochii și și-a sprijinit capul imens pe labela din față.

În pat, m-am gândit la întrebarea lui Gylf. Nu era prea vorbăreț, dar puținele cuvinte pe care le rostea meritau ascultate. Gaynor mă numise Able de Inimă Înflăcărată; vorbise deci cu cineva care mă numise așa. Era posibil să fi fost Morcaine, deși ea mă vizitase la Curteroșie. Ducesa, soția Înălțimii

Sale, ar fi putut și ea să mă menționeze dacă ar fi auzit de mine. Stătusem o vreme la Sheerwall, dar toată lumea de acolo îmi spunea simplu Sir Able. Deși nu aveam niciun motiv să cred că Înălțimea Sa ducesa era la Thortower, totuși ar fi putut trece pe aici în timp ce eu eram în nord.

A doua zi dimineată, mi-am dat seama într-un final că regina n-ar fi avut nevoie să vorbească direct cu cineva care mă numea Sir Able de Inimă Înflăcărată și că ar fi putut afla informația asta de la oricine. I-am chemat pe Pouk și pe Uns și am aflat că fuseseră luați la întrebări de un străin bine îmbrăcat în timp ce asistau la cursele de alergări.

— Ne-a întrebat dacă lucrăm pen' ăla de ș-o rupt coarda, mi-a explicat Uns, iar noi i-am zâs, da, domle', pen' Sir Able dă Inimă Înflăcărată.

— Io i-am spus că nu există pe-aici niciun cavaler care să vă egaleze, domnule, a adăugat Pouk. Și ne-a întrebat: Able dă Inimă Înflăcărată ați zis? Noi i-am răspuns: *Sir* Able, ș-apoi a plecat.

Le-am spus că în ziua aceea aveam să mă lupt cu halebarda și i-am întrebat dacă vor să vină să mă vadă. Au jurat amândoi că nici întregul Muspel nu i-ar putea împiedica; așa că toți trei, împreună cu Wistan, ne-am pus în mișcare, iar eu mi-am așezat coiful verde, de care era legată eșarfa reginei, pe capătul șei.

Mă așteptasem să luptăm cu toții deodată, cel puțin în prima rundă. Fiindcă se înscriaseră însă mult mai puțini cavaleri decât grăjdari pentru lupta cu ciomagul, fiecare pereche a luptat pe rând. Au trecut ore întregi înainte ca maestrul armurier Nykr să strige numele meu. Așa cum a trebuit să aștept și eu, scrisoarea asta va face la fel, fiindcă vreau să scriu întâi despre luptele pe care le-am văzut.

Halebardele, așa se zice, sunt cele mai bune arme pentru apărarea unui castel. Din acest motiv arsenalul oricărei cetăți are un număr considerabil de halebarde, unele ornate, altele foarte simple, menite pentru țărani și servitori. Cu

acestea din urmă ne-am luptat, pentru că folosirea lor la turnir necesită ca vârful ascuțit ca de suliță și tăișul părții care seamănă cu un topor să fie tocite. Se poartă coif și zale; nu se folosesc scuturi pentru că ai nevoie de ambele mâini ca să mânuiești halebarda.

La fel ca și ciomagul, halebarda se apucă de la mijloc și de la jumătatea distanței care mai rămâne până la fier, deși poate fi ținută și în alte modalități, unele preferate de câțiva experți. Mânerul de lemn este de înălțimea lui Wistan. Întreaga armă, de la vârful ascuțit și până la capătul mânerului, trebuie să fie puțin mai înaltă decât cel care o mânuiește. Este propriul ei scut, unul care nu împiedică vederea. Un om puternic și care știe cum poate fi parată fiecare lovitură în parte nu poate fi atins dacă este îndeajuns de iute. Dar trebuie să fie cu adevărat puternic și să paraze în așa fel încât tăișul să nu-i rupă mânerul, deși asta nu e prea probabil să se întâmple când lamele au fost tocite.

Multe dintre meciurile dinaintea mea au fost lungi și nu s-a folosit frânghia. Unii vorbeau cu publicul și așteptau răspuns, din când în când, între lovituri. Alții se aruncau furioși în luptă. Fiindcă eram nou la Thortower, ca adversar mi-a fost ales Branne de Broadflood, care câștigase proba la turnirul din anul trecut. Era un cavaler falnic, înalt și cu pieptul larg, dar lovea mult prea în adâncime. I-am respins vârful ascuțit al armei, am pătruns în garda sa și l-am lovit peste partea din față a coifului cu mânerul halebardei mele, în timp ce cu piciorul stâng i-am pus piedică. A căzut și mi-am obținut victoria înainte ca majoritatea spectatorilor să apuce să-și îndrepte atenția asupra noastră.

În runda a doua, am nimerit cu unul dintre cavalerii de casă ai reginei, Lamwell de Chaus. Era mai mic decât mine, dar foarte rapid și am schimbat câteva lovituri bune înainte să-l dobor.

În cel de-al treilea tur au mai rămas opt cavaleri, inclusiv eu. Aveam o iritație la subsuoară, iar coiful îmi era

ciobit; s-a trezit o furtună în mine și m-am năpustit spre adversarul meu încercând să-lucid. L-am doborât înainte să apuce să lovească. Era de sânge nobil, la fel ca Svon.

Mai rămăseseră patru. M-am luptat cu adversarul meu la fel cum o făcusem cu cel de-al treilea și l-am pus repede la pământ deoarece i-am rupt mânerul din prima lovitură. Era Robert de Greenglory, un cavaler bun și viteaz care avea să lupte alături de mine în Bătălia de pe Râu.

Și am mai rămas doar doi. Ne-au adus o carafă cu vin din care am închinat unul în sănătatea celui alt. Era cel mai mare cavaler pe care îl înfruntasem vreodată; mai corpolent chiar și decât Woddet. Se numea Gerrune. Nu avea castel și călătorea din loc în loc, luptând pe bani, așadar un mercenar. Am crezut că trebuie să mă tem mai ales de dimensiunile sale, fiindcă halebarda lui era cu mult mai lungă decât a mea, iar mânerul, mult mai gros. Am aflat repede că, de fapt, de șiretenia sa trebuia să mă tem mai mult; niciun cavaler din Cerr nu știa mai multe șiretlicuri cu arma aceea. Lama halebardei sale strălucea și s-a folosit de lumina soarelui ca să mă dezorienteze. Loviturile sale începeau dintr-o parte și se terminau într-alta, succedându-se repede și cu putere; părea că n-o să obosească niciodată fiindcă nu avea nevoie să-și folosească întreaga forță.

Mi-a tăiat halebarda în două; iar eu am continuat să lupt ca bărbatul căruia îi rupsesem ciomagul și am folosit coada ca să parez și capul metalic ca să lovesc, de parcă ar fi fost un topor. L-am înjunghiat cu vârful ascuțit, care i-a întâlnit genunchiul și l-a ologit, iar capătul lamei s-a prins de apărătoarea pentru picioare, dându-mi ocazia să-l dezechilibrez.

Am rămas lângă el în timp ce și-a scos coiful și a spus cu voce tare că speră să nu ne mai luptăm niciodată. Lumea m-a aclamat.

Când strigătele spectatorilor s-au potolit, a răsunat trompeta, iar câștigător a fost desemnat el, Sir Gerrune.

— I-a mituit! a exclamat Wistan; eu am clătinat însă din cap pentru că observasem surpriza de pe chipul lui.

În noaptea aceea, Pouk a ciocănit la ușa noastră. Wistan l-a lăsat să intre, iar el s-a scărpinat în cap și mi-a spus:

— Sunt doi inși jos care vor să vă vadă, domnule. Nu-mi plac hainele lor, dar uitați ce mi-au dat, a continuat el arătându-mi o monedă mică din aur. Acum că v-am anunțat, pot s-o păstrez?

— Bineînțeles. Au spus cum se numesc?

— Numa' unu', domnule. Cică e Belos.

— *Ca războiul*, a tradus Wistan, deși nu sunt deloc sigur că e corect. Ar putea fi asasini, Sir Able.

I-am spus că e foarte posibil să vrea să ne omoare sau să fie negustori dornici să ne vândă pene sau alte flecușete; nu știam însă pe nimeni care să mă vrea mort, iar cei doi păreau destul de puțin pentru a face vreun rău unui cavalier și scutierului său, ca să nu mai pomenesc de Gylf, Org, Uns și chiar Pouk.

Erau doi bărbați supli care purtau mantii cu glugă ce miroseau a mare. Păreau tineri. Niciunul nu și-a dat gluga pe spate și nici nu mi-au întâlnit privirea.

— Suntem în slujba unei mari doamne din Thortower, a zis primul. Îți vom dezvălui identitatea ei cu plăcere dacă îți vei trimite servitorii de aici.

Wistan s-a enervat și a trebuit să le explic că, deși un scutier își servește cavalerul, el nu e un servitor.

— Dorește să vă vorbească și totul e în beneficiul dumneavoastră. Vă vom duce la ea, dar trebuie să veniți singur.

— O să mă duceți la ea, i-am răspuns, dar nu voi merge singur. Pe străzi sunt mulți hoți și nu v-aș avea decât pe voi să mă apărați.

Au început să se sfătuiască în șoaptă în timp ce Pouk și Wistan rânjeau. Într-un final, s-au hotărât:

— O să vă protejăm noi și vom merge pe străzi sigure. Oricum, distanța nu e mare. Veniți și vă vom aduce teafăr înapoi înainte de răsăritul soarelui.

— Trebuie să mai și dorm înainte de răsărit, le-am zis. Sunt obosit, iar mâine încep probele cu lancea.

Mi-au promis că voi fi înapoi până la răsăritul lunii.

Am arătat spre Gylf.

— Pot să-mi iau măcar câinele? Mă va apăra...

Unul a zis da, celălalt nu. După o scurtă consultare, cel de-al doilea m-a întrebat:

— Dacă poți să-l iei, vii cu noi?

Am încuviințat din cap.

— Cu Gylf, cu Wistan și cu Pouk. Toți cei din camera asta.

— În cazul acesta, va trebui să ne întoarcem la cea care ne-a trimis și să-i spunem că refuzați să veniți, a concluzionat primul.

— Trebuie să-i spuneți că eu am vrut să vin, dar voi nu ați fost de acord cu condițiile mele, l-am contrazis eu. Și trebuie să-i mai spuneți Înălțimii Sale că am știut că sunteți Aelfi de îndată ce v-am văzut. Amintiți-i că am fost prietenul fratelui ei și am refuzat să mă alătur tovarășilor mei atunci când s-au luptat cu el.

În timp ce vorbeam au început să facă pași în spate. Eu am adăugat:

— Pentru siguranța voastră, vă previn că am de gând să-i spun toate astea eu însumi când o voi întâlni și că v-am cerut să-mi spuneți cine este.

Au dispărut înainte să termin de vorbit.

— Se vor întoarce chiar astă-seară, i-am zis lui Pouk. Dacă te trezesc din nou și-ți cer să-i aduci la mine, să-i refuzi.

Pouk și-a atins fruntea cu degetul, iar eu i-am făcut semn să iasă. Wistan m-a întrebat dacă dragonul pe care îl ucisese Vil fusese cu adevărat fratele prințesei Morcaine; i-am spus că e mult prea deștept și că urechile lui lungi au să-l bage în belele.

— Dar trebuie să știu asemenea lucruri! Doar o să mă luați cu dumneavoastră peste tot.

— Asta pentru că e de datoria mea să te învăț. N-am prea făcut-o până acum.

— Și m-am plâns cumva?

Am căscat și l-am asigurat că o făcuse.

— Ba nu! Probabil că mă gândeam și m-am încruntat sau ceva...

— Bine. Prințesa este sora dragonului. E om, la fel ca tatăl ei, deși nu e pe deplin umană, din moment ce mama ei a fost un dragon din Muspel. Dragonii pot lua formă umană mai bine decât Aelfii. Trebuie să-ți explic și asta?

— Vă rog! Vă rog, Sir Able!

— În regulă. Întâi de toate, cred că știi că există șapte lumi. Aceasta e a patra, cea de la mijloc și e cea mai stabilă. Există pe-aici niște oameni care o pot schimba mai mult decât mine sau decât tine, dar nici măcar ei nu o pot modifica prea mult. Pe măsură ce te îndepărtezi, e mai puțină stabilitate. Aelfii par umani și, dacă se străduiesc, pot fi foarte asemănători nouă. Pot lua forma animalelor și a oamenilor, dar nu-și pot modifica foarte mult dimensiunea devenind mai mari sau mai mici. Ochii îi dau de gol pentru că-și pierd strălucirea la lumina soarelui, pe care caută de altfel să o evite.

— Îmi aduc aminte că am observat asta când au luptat pentru noi.

— Aceia erau tovarășii lui Uri. Tu ai văzut-o pe ea.

A încuviințat din cap.

— Ei sunt Aelfii de Foc și fuseseră înrobiți de Setr. El era dragonul. Mai există un frate – fără îndoială că-ți dai seama. Dar n-o să vorbim despre el acum.

Capitolul 31

O GUSTARE CU LORDUL ESCAN

Întrecerea cu lancea a diferit de ceea ce făceam la antrenamentele de la Sheerwall, dar mai ales datorită splendorii armurilor și a harnașamentelor și a felului în care erau îmbrăcați spectatorii. Lăncile ne erau oferite de organizatori ca să nu existe nicio diferență de calitate între ele și pentru ca piesa din fier de la capătul fiecăreia să fie aceeași la toți concurenții. Nu am purtat armura grea, de antrenament, dar mulți au folosit scuturi mai solide decât cele pe care le-ar fi purtat în război.

Călăreții erau separați de un parapet menit să împiedice caii să se ciocnească unul de celălalt. Puteai să lovești spre coif sau spre umăr, dar lăncile noastre ținteau cel mai adesea scutul oponentului. Fiecare pereche se lupta până când unul dintre cavaleri era doborât din șa sau își arunca lancea în semn de retragere. În prima zi, nu am avut decât un duel, împotriva lui Key, campionul anului precedent. Am încercat să nu ne pierdem vremea rupând lancea adversarului. Fiecare dintre noi a căutat să-l doboare pe celălalt de pe cal. A fost însă nevoie de șase rânduri de lănci înainte ca armăsarul lui Key să se prăbușească.

Wistan și cu mine am fi putut sta pe gradenul luminat de soare și aflat lângă tron; i-am spus însă că ne vom alătura lui Pouk și lui Uns printre oamenii de rând. S-a dovedit a fi una dintre cele mai inspirate decizii pe care le-am luat.

Au venit la mai puțin de o oră după aceea, nu foarte fericiți că fuseseră trimiși la lumina zilei. Doamna despre care vorbeau se răzgândise. Avea să treacă cu vederea refuzul meu din seara precedentă și consimțea să mă vadă. Le-am mulțumit pentru amabilitatea de a-mi fi adus acest mesaj, după care i-am poruncit lui Wistan să-i găsească pe Pouk și pe Uns, apoi să mă însoțească. Gylf hoinărea prin Thor-tower, pentru că luptele cu lancea nu prea îl interesau. A venit lângă noi după o bună bucată de vreme, iar Aelfii de Mare nu au obiectat în niciun fel.

Avea propriul turn, la fel ca soția Înălțimii Sale la Sherwall și ne-a primit în sala mare, o încăpere ornată cu valuri bogate de catifea neagră în care se ridica fum din candelă de forme ciudate. Asta nu ne-a plăcut nici mie, nici lui Gylf, care adulea prin spatele draperiilor în timp ce noi vorbeam.

— Ne întâlnim din nou, Sir Able, mi-a zis ea întinzându-mi mâna.

I-am răspuns că mă simt de trei ori onorat.

— De ce n-ai vrut să vii singur? m-a întrebat ea pe un ton de reproș.

— Înălțimea Voastră, frumusețea vă e atât de răpitoare, încât mi-a fost frică să nu fac vreun gest necugetat.

— Mincinosule! Vreau să-ți fiu prietenă, Sir Able, dacă mă lași. Știi că nu ți-e frică de magie.

— Asta e departe de a fi adevărat, Înălțimea Voastră.

— Nu te juca cu mine. Știm amândoi... ceea ce știm. Morții pot umbla din nou dacă le poruncesc, dar ce înseamnă asta pentru tine?

— Un lucru important, Înălțimea Voastră. Morții nu acceptă întotdeauna porunci. Mi-e teamă pentru dumneavoastră.

— Și mie.

Scaunul pe care stătea semăna cu un tron, iar piedestalul pe care era așezat întărea această impresie. S-a ridicat,

a coborât și a venit în fața mea, încercând să mă impresioneze cu statura ei impozantă. Era cu un cap mai înaltă decât mine.

— Crezi că îl servesc pe Zeul Cel Mai de Jos, Sir Able?

— Nu e zeu, Înălțimea Voastră, am clătinat eu din cap, și nici nu cred că-l serviți.

— Ai dreptate, deși m-am gândit la asta. Încerc să-mi pun vrăjitoria în slujba binelui. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Ți voi dovedi de îndată ce voi avea ocazia. Te-ai plecat în fața mea.

— Sunteți de neam regesc, Înălțimea Voastră.

— O merit. Nu fiindcă aparțin familiei regale... a râs ea. Ci fiindcă sunt bună. Dorești o audiență la fratele meu.

— Da, Înălțimea Voastră. Puteți aranja asta?

— Aș putea, dar n-o s-o fac. Lămurește-mă în privința unui lucru: de ce este Sir Gerrune campion în locul tău?

M-am încruntat.

— A fost proclamat, Înălțimea Voastră. N-am de unde să știu de ce.

A râs, frumos, dar cumva fără veselie.

— Așa a poruncit fratele meu. Porți eșarfa reginei, Sir Able; presupui că regina face astfel de gesturi pentru orice valet de la cămări?

— Bineînțeles că nu, Înălțimea Voastră. Aș omorî pe oricine o defăimează în felul ăsta.

— Atunci va trebui să ucizi destul de mulți oameni. Asta i se spune fratelui meu. Uneori, chiar lucruri mai rele. Iar el le crede pe jumătate. Ce crezi, îl va primi pe cavalerul care poartă eșarfa soției sale?

— Puțin probabil, Înălțimea Voastră, deși eu voi încerca.

M-a luat de mână.

— Bine zis. Sunt puțini cei care mă iubesc la Curte, Sir Able, și niciunul care să aibă încredere în mine. Dacă i-aș spune fratelui meu că trebuie să-ți vorbească, va avea prejudecăți atunci când vei apărea în fața lui. În plus, porți și

eșarfa reginei la turnirul pe care l-a organizat chiar el. O să te ajute Valfather?

— Mă îndoiesc, Înălțimea Voastră. Totuși sper s-o facă.

— Și eu la fel, fiindcă ai nevoie. Între timp, te voi ajuta eu dacă voi putea.

Vocea ei s-a redus apoi la o șoaptă.

— Așa va face și contele-logofăt, dacă va îndrăzni. Gândește-te la noi ca la niște agenți ai Cerrului. Îți va face bine.

I s-a adresat apoi lui Wistan.

— Educația ta înaintează repede.

— Așa este, Înălțimea Voastră, a zis el îngenunchind.

— Cineva poate înjunghia și cu un pumnal, scutierule, sau îl poate arunca spre tine. Ia să facem o încercare! Morții umblă atunci când le poruncesc. Așa i-am spus stăpânului tău și așa este. El m-a prevenit asupra pericolului, fiindcă e de datoria cavalerilor să protejeze femeile frumoase.

Și-a întors capul pentru a-l lăsa pe Wistan să-i examineze profilul.

— Mă consideri frumoasă?

— N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă, Înălțimea Voastră.

— În cazul ăsta, Sir Able mă va proteja! a zis ea râzând.

După aceea s-a întors cu spatele, a murmurat ceva ce nu am putut auzi și s-a urcat apoi pe podium, așezându-se din nou.

Din podea s-a auzit zgomotul unei uși imense care se închide cu putere, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

— Probabil că știi amănunte de la turnirul nostru de anul trecut, scutierule.

— Am fost aici, Înălțimea Voastră. Îl serveam pe Sir Garvaon. A tras cu arcul, s-a luptat cu halebarda și cu lancea.

— Dar de ce nu și în meleu? Un cavaler atât de redutabil... Ar fi vrut cu siguranță să ia parte și la proba asta.

— A vrut, Înălțimea Voastră, dar n-a putut. Sunt câte patruzeci de fiecare parte și lista era completă.

— Sir Able e mai norocos.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Știi de ce?

Vocea lui Wistan s-a redus la un murmur.

— Pentru că eu l-am înscris. De dragul lui, doar că n-aș vrea să moară. Știu că asta credeți, dar nu-i adevărat. În plus, nu l-ați văzut luptând.

Morcaine s-a întors către mine.

— Acesta e primul tău turnir?

I-am mărturisit că da.

— La meleu vor fi cavaleri, Sir Able, care sunt conștienți că n-ar fi avut nicio șansă la probele anterioare. Acest Sir Garvaon era un bun arcaș?

— Unul foarte iscusit, Înălțimea Voastră.

— Mulți nu sunt, dar nu doresc să fie umiliți. Ai aflat și tu câte ceva despre asta când ți s-a rupt coarda arcului.

— Da, Înălțimea Voastră.

În spatele lui Morcaine, Baki trăgea cu ochiul de după draperia de catifea neagră. Era desfigurată.

— Să presupunem că unii dintre ei nu nimeresc deloc ținta la tragerea cu arcul. Alții știu că n-ar avea nicio șansă împotriva lui Sir Gerrune cu halebarda și cu atât mai puțin dacă s-ar înfrunta cu Sir Key cu lancea. Cu toate astea, le este rușine să vină aici și să nu participe deloc. Așa că luptă în proba meleului. E cea mai periculoasă dintre toate, dar norocul are și el o importanță deosebită.

— Înțeleg, Înălțimea Voastră.

În timp ce spuneam asta, am auzit un zgomot de pași, grei și înceți, iar Gylf a mârâit.

— Armele sunt boante și nu se pot folosi buzduwane. Cu toate astea, unul sau doi cavaleri mor în fiecare an. Probabil că nu știai asta.

I-am spus că nu, dar că nu prea conta.

— Acum, dacă am planificat discuția noastră cu corectitudine... a zis ea râzând. Sir Lich a murit în meleu, dar numele său... ah, iată-l!

Din podea s-a ridicat o trapă. Cavalerul aflat pe ea a făcut un pas înainte. Era, fără doar și poate, mort de o bună bucată de timp, iar corpul său fusese păstrat într-un loc uscat. Avea viermi în carne, dar aceștia nu făcuseră cine știe ce stricăciuni.

— Te-ai lupta cu el? Ca să-mi aperi onoarea?

— Cu siguranță, i-am răspuns.

În spatele meu s-a auzit un zgomot stins, iar Wistan m-a tras de mânecă.

— Ai în vedere că nu poți să-l omori.

— Dacă e o amenințare la adresa Înălțimii Voastre, o să fac tot ce pot.

— Nu este. Să-l lăsăm să se odihnească.

Probabil că a murmurat iarăși ceva ce nu am putut auzi. Cavalerul mort a căzut, iar fața sa a lovit pardoseala cu atâta putere, încât de pe ea a zburat un vierme.

— Servitorii lui Sir Able au fugit. Dar tu, scutierule? Ai deprins îndeajuns de multe lucruri astăzi?

Vocea lui Wistan tremura, dar a răspuns că într-adevăr învățase multe lucruri. Băiatul care fugise de fantoma lui Huld reușise să se stăpânească de data asta.

— Ce părere ai despre mesagerii pe care i-am trimis să te aducă pe tine și pe stăpânul tău? Ți-au clănțănit dinții când i-ai văzut?

— Nu, Înălțimea Voastră. Erau Aelfi. Aelfi de Mare, așa spune stăpânul. Am mai văzut și în munți, Înălțimea Voastră, când ne-au ajutat în lupta cu Fiii Furiei. Erau arcași buni, Înălțimea Voastră, a încheiat el cu vitejie în glas.

— Și nu ți-a fost frică?

— Păi... la început mi-a fost, Înălțimea Voastră. Puțin.

— Viermele lui Sir Lich te-a înfricoșat. Am văzut că așa a fost. Când îi vei întâlni data viitoare pe mesagerii mei, adu-ți aminte că ei au fost făcuți de viermi. Sir Able, te-am chemat aici ca să ne putem sfătui, conștientă că fratele meu te urăște fiindcă porți eșarfa reginei, și că nu te va plăcea

mai mult decât mă place pe mine dacă vei veni la el din partea mea. Când îi vei vorbi lui Valfather, îl vei implora să-l cruțe pe fratele meu?

Schimbarea aceasta a subiectului m-a făcut să mă simt inconfortabil, dar i-am zis c-am s-o fac.

— Implor-o și pe regină! Ai ocazia să i te adresezi și ei.

Morcaine se ridicase în picioare; s-a împiedicat și a căzut la fel de țeapăn precum cavalerul mort.

— Regina noastră e o adulteră, așa crede el, iar eu sunt o criminală care și-ar ucide fratele ca să-i ia tronul. Dar ea nu-i așa, Sir Able. Și nici eu.

— Vă cred, Înălțimea Voastră, am aprobat-o eu din cap.

— Mulțumesc. S-ar putea să mă omoare, pretinzând că-și apără propria viață. S-ar putea să o ucidă pe ea, ca să-și ia o regină care să-i ofere fii. Noi două nu suntem prietene.

Morcaine s-a ridicat, cu ochii strălucind.

— Fratele meu e fratele meu. Prietenul de joacă al copiilor mele. Nu iubesc mulți oameni, pe el însă îl iubesc. Înțelegeți?

— Da, Înălțimea Voastră. Mai bine decât v-ați putea închipui.

— Și n-ai să-i faci niciun rău?

— Vreau doar să-i transmit mesajul persoanei care m-a trimis, Înălțimea Voastră.

— Și care e...

— În Aelfrice, Înălțimea Voastră

A rămas tăcută, cu ochii pironiți pe chipul meu. Într-un târziu m-a întrebat:

— Pot să-l aud și eu?

— Când Majestatea Sa și cu mine vom sta față în față, sunt convins că mesajul se va ivi în mintea mea; îl voi rosti indiferent cine va fi acolo. Nu cred că prezența altora, chiar și a Înălțimii Voastre, va avea vreo importanță.

— În cazul ăsta va trebui să fiu de față. Singurul lucru pe care ți-l pot oferi, singurul ajutor, este ca, dacă vrei, să cer o favoare.

— Mi-aș dori, Înălțimea Voastră.

A clătinat din cap.

— Nu-i voi cere să apară în fața lui. Uite, o să-l rog să mă lase să numesc unul dintre oaspeții de la cină. O să-i cer favoarea asta în prezența reginei și, după cum o știu, va cere și ea să invite pe cineva. Dacă fratele meu îmi va oferi favoarea, va fi nepotrivit ca pe ea s-o refuze. Îi porți eșarfa în luptă, așa că te va numi cu siguranță pe tine. Fratele meu va trebui să te primească și să-ți vorbească politicos, deși nu va fi sincer. Să o fac?

— Vă implor, Înălțimea Voastră. Vă voi fi îndatorat pe vecie.

— Oprobiul va cădea asupra reginei, a răs Morcaine. Sper că-ți dai seama de asta.

— Voi încerca să-l atrag asupra mea pe cât va fi posibil.

* * *

A doua zi am avut trei înfruntări și le-am câștigat pe toate. Wistan și cu mine am așteptat o invitație la masa regelui Arnthor după cea de-a treia, dar invitația n-a venit. Mult după apusul soarelui, l-am trimis pe Wistan la contele-logofăt ca să-i cer o întrevvedere. Mi-a acordat-o și i-am spus că vorbisem cu Morcaine și că ea îmi promisese să intervină pentru mine pe lângă rege.

— Știu, mi-a răspuns contele-logofăt împreunându-și degetele. Sper însă că înțelegi că sora lui nu se numără printre favoriți.

— Da, domnule.

— Când am vorbit prima dată, mi-ai spus că eziți să presupui că ești prieten cu Înălțimea Sa. M-am gândit că e o

atitudine prudentă, a zis el, după care s-a ciupit de nas și și-a dres glasul. Îți mai dorești o audiență?

— Foarte mult, domnule.

— Te-ai evidențiat în timpul turnirului, după cum te-am sfătuit, dar se pare că n-a fost de ajuns.

— Mă voi strădui să fac mai mult, domnule.

— Iar eu îți doresc mult succes. Te-am menționat de două ori înaintea Maiestății Sale. Cred că m-am angajat să o fac numai o dată. Mi-am depășit promisiunea. Nu a cerut să fii adus în fața lui. Pentru tine a cerut Înălțimea Sa o favoare?

— Cred că e foarte posibil, domnule.

Contele-logofăt a oftat.

— Te țin în picioare, Sir Able, și o să obosești. Sperasem să terminăm conversația asta într-un minut sau două. Stai jos. Vrei un pahar cu vin?

I-am spus că da și i-am făcut semn și lui Wistan să se așeze. Contele-logofăt a sunat dintr-un clopoțel.

— Favoarea a fost refuzată, Sir Able. Știi?

Am clătinat din cap simțind că mi se rupe inima.

— Toată Curtea vorbește despre asta. Înălțimea Sa, cu îndrăzneală, dar și politicos, a cerut o favoare fratelui ei. Am presupus, și ca mine au făcut probabil toți cei prezenți la acest eveniment trist, că era vorba de vreo aprobare oarecare. A fost refuzată și a părăsit sala. Mă îndoiesc sincer că o să-ți spună. A fost umilită, sper că înțelegi.

— Da, domnule.

— Și el s-a făcut de rușine. Să nu-ți imaginezi, Sir Able, că nu e conștient de asta. Regina noastră... Că veni vorba. Idnn acum chiar e regină? Așa mi-ai zis ultima dată.

Am început să-i explic, dar m-a întrerupt Payn.

— Vin, i-a poruncit contele-logofăt. Nu pișoarcă din asta. Vin de-al nostru, de Brighthills. Alb sau roșu, Sir Able?

— Cum preferați, domnule.

— Atunci alb. Niște pește afumat cald, sturion, și orice altceva mai găsești. Pâine prăjită și unt cu ierburi. Regina ta, Idnn, e prietenă cu Majestatea Sa, Sir Able. Știai? Sunt de aceeași vârstă. Au locuit la Curte o bună bucată de vreme. Brațele astea au legănat-o pe Majestatea Sa când era în scutece, oricât de mult te-ai îndoi de spusele mele.

Contele-logofăt a continuat apoi pe un ton mai șoptit.

— Cred că e și unul dintre motivele pentru care a plecat lordul Beel. Regele l-a trimis pentru a o îndepărta pe biata Gaynor de o prietenă. Asta cred eu. E părerea mea, dar tu n-ar trebui să mai zici și altcuiva. Iar Beel a acceptat misiunea, în parte, ca s-o despartă pe Idnn de Curte. E destul de periculos să fii prieten cu regina noastră zilele astea. Eu știu bine, fiindcă îi sunt prieten. Să nu mai spui nimănui toate astea.

I-am jurat că voi rămâne tăcut. La fel și Wistan.

— Sunt și prietenul regelui, sper că înțelegi. Mi-ar plăcea să pot să-i aduc iarăși împreună. Cu timpul, voi reuși, nu mă îndoiesc.

— V-ați gândit la ceva, domnule?

A clătinat din cap, ceea ce i-a făcut fălcile să tremure.

— O fantezie, Sir Able. O simplă închipuire.

I s-a adresat lui Wistan.

— Asta e marea problemă a inteligenței, tinere. Nimeni nu-și dă seama că prostia este cel puțin la fel de valoroasă. Inteligența ne face adesea să ne dorim prea mult și ne distrage cu... ahaham... noțiuni fanteziste. Înveți de la Sir Able cum să mânuiești sabia?

— Da, domnule. Spune că am chiar și puțin talent...

— Asta e bine, foarte bine. Străduiește-te să deprinzi meșteșugul ăsta. Dar încearcă să înveți și prostia. Cei mai buni cavaleri sunt spadasi înscușiți, dar bărbați proști.

— Inclusiv cel de față! am exclamat eu, știind că, fără să am vreo idee care era acela, contele-logofăt atinsese un punct sensibil.

— Exact, exact. Ai un mesaj, dar nu-l știi. E un exemplu minunat. Oare de ce regina...?

În momentul acela s-a întors Payn ducând o tavă mare de argint pe care se aflau o carafă, căni, farfurii și câteva platouri acoperite.

— Foarte bine! Ai tras la un han, Sir Able?

— Da, domnule.

— Mâncare bună?

— Acceptabilă, domnule, a răspuns Wistan în locul meu.

— Sper că putem face ceva în legătură cu asta. Nu chiar acum, dar curând. După turnir.

Payn a așezat o farfurie, o cană și un prosop umezit cu apă caldă în fața fiecăruia dintre noi. În timp ce stăpânul său vorbea, ne-a umplut cămile.

— Ți-ar plăcea să fii oaspete aici, la castel? Aranjăm noi cumva, deși ai putea locui la fel de confortabil cu un prieten al meu, în oraș. La fel de confortabil și mult mai în siguranță.

I-am răspuns că sper să plec curând după ce voi fi vorbit cu regele.

— Atunci sper și eu alături de tine. Oricum, e iarnă și lucrurile se schimbă. Payn, vreau să vorbesc cu Majestatea Sa și cu Înălțimea Sa după micul dejun, mâine-dimineață. Te rog să aranjezi. Înțelegi că vreau să-i întâlnesc separat. Le vei prezenta încă din seara asta cererea mea umilă de a-mi acorda o întrevvedere. Vizita mea va fi scurtă, problema e importantă și asta e tot ce știi.

— Da, domnule. Pot să plec acum?

Contele-logofăt l-a aprobat din cap.

— Imediat. Întoarce-te după ce ai vorbit cu amândoi. Cât mai curând posibil, dar te rog să nu uiți să-i abordezi separat. Acum pleacă! Gustă din vinul ăsta, Sir Able. Ce-am avut până acum a fost o abominație pentru cerul gurii, deși Payn crede că nu e chiar atât de rău.

— Excelent, domnule, l-am asigurat eu după ce am sorbit.

— Au vin mai bun în Aelfrice?

— Cred că e imposibil, domnule, i-am răspuns după ce am sorbit din nou.

A început să râdă, ceea ce i-a făcut burta să tremure.

— Nu mă impresionezi chiar așa ușor! Bine, bine. Mesajul tău e de la o regină, Sir Able? Ah! Am nimerit-o!

— Cred că e mai bine să nu vorbesc despre asta, domnule.

— Da, dar uite că fața ta a vorbit pentru tine. Ieri, băiatul ăsta a spus că e posibil ca mesajul să fie de la regina Idnn. M-am gândit la asta, înțelegi? Ce mesaj ar fi putut să-i trimită Idnn regelui încât cel care îl aduce n-ar trebui să-l știe? Mai ales că era evident că emisarul călătorise în Aelfrice și nu numai o dată, din ceea ce ne-a spus băiatul. Ah, femeile! Întotdeauna trimit mesaje și creează necazuri. Ești de acord, sper.

— Păi, nu... domnule.

— O să fii de acord când vei ajunge la vârsta mea. Majestatea Sa e beată majoritatea timpului. Știi?

— Nu, domnule, nu știam.

— Se pricepe de minune s-o ascundă. Serios acum, ce crezi despre vinul meu?

— Wistan se pricepe mai bine decât mine, domnule.

— Excelent, domnule. N-am băut niciodată ceva mai bun, s-a grăbit să spună scutierul meu.

— Foarte bine. Aici avem pâine prăjită, a spus el descoperind un platou. Și cred că ăsta e cod, una dintre mâncărurile mele preferate. Pot să vă ofer și vouă?

— Cu plăcere, domnule, s-a repezit Wistan.

— Stăpânul tău trebuie să fie servit mai întâi, scutierule. Chiar și atunci când cel care servește e un stâlp al regatului.

Contele-logofăt mi-a umplut farfuria cu patru feluri de pește afumat lângă care a adăugat felii de pâine care fuseseră înfipite într-o furculiță și prăjite în foc, așa cum era obiceiul în Thortower.

— Acum, a zis el după ce ne-a servit pe amândoi, trebuie să ajungem la o învoială, tu și cu mine, Sir Able. Când ne-am văzut prima dată, ți-am oferit un sfat bun, pentru care nu ți-am cerut nimic. În plus, te-am menționat de două ori regelui, vorbindu-i despre faptul că ai informații cu privire la câteva evenimente recente – unele cu adevărat incredibile –, toate petrecute în nord. Am făcut aceste lucruri fiindcă te plac și le-am considerat cumva de datoria mea.

Am dat să spun ceva, dar m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Crezi că îmi doresc o mită? Ei bine, da. Dar nu în aur. Tu ai Curteroșie, unul dintre cele mai bune conace din nord. Nu e tocmai un castel. Eu am patru conace, cel puțin la fel de mari, și cavaleri care le deservesc, plus un castel. Nu spun asta ca să mă laud, ci pentru ca tu să afli că nu sunt cu mult mai sărac decât ducele tău, Marder. S-ar putea chiar să fiu mai bogat. Înțelegi?

— Da, domnule, l-am asigurat eu.

— Îmi doresc doar informații. Cunoaștere, mi-a zis el aproape în șoaptă. Sunt în slujba Majestății Sale, Sir Able. Nu e un serviciu ușor, dar mă străduiesc să-l fac pe cât de bine pot, an după an. N-aș putea să-ți rezist într-o înfruntare cu sabia.

Nu l-am contrazis.

— Ba probabil nici măcar scutierului tău aici de față, dacă l-ai antrenat bine. Îl servesc însă pe Majestatea Sa cu mintea, cu obișnuința mea de a reflecta asupra lucrurilor și prin cunoaștere, a urmat el sorbind din vin. Tu ai informații pe care le invidiez. Iar eu le voi afla de la tine, înțelegi? Asta mă va face să fiu la fel de bogat, iar pe tine nu te va lăsa mai sărac. Măine îmi propun să fac câțiva pași importanți, care să te aducă negreșit în fața regelui. Vrei să-mi

răspunzi la câteva întrebări contra favorii speciale pe care ți-o fac, riscându-mi chiar viața? Îmi vei răspunde sincer, pe cuvânt de onoare?

Nu mi-a spus că nu vrea să mă mai ajute dacă l-aș fi refuzat. Am simțit-o însă din context, așa că i-am răspuns.

— Sunt multe întrebări importante la care pur și simplu nu știu răspunsul, domnule.

— Doar ceea ce știi. Pe cuvânt de onoare.

— Da, domnule, tot ceea ce știu.

— Foarte bine!

S-a rezemat de spătarul scaunului zâmbind și a mâncat o felie de știucă afumată pe o felie de pâine prăjită. Urmându-i exemplul, Wistan și cu mine am mâncat și noi. Atât peștele, cât și pâinea au fost foarte bune.

— Prima întrebare, Sir Able. De câte ori ai fost în Aelfrice?

Am încercat să-mi aduc aminte, numărând călătoriile pe degete.

— De cinci ori, cred, domnule. Nu! De șase!

Ochii i s-au mărit pe măsură ce număram.

— De atâtea ori încât ai uitat numărul?

— Da, domnule.

— Timpul se scurge mai încet acolo.

— Așa e, domnule.

— Știi regula?

Văzând că nu îl înțelesesem, a adăugat:

— Să presupunem că am merge în Aelfrice pentru o zi. Bănuiesc că sunt zile acolo.

— Într-adevăr, domnule.

— Dar câte vor fi trecut aici când ne vom fi întors?

— N-aș putea spune, domnule. Nu e o regulă clară. O săptămână, probabil, dar e posibil să treacă și un an.

— Aha, a zis el mângâindu-și fălcile. N-aș zice că am înțeles, dar mi-ar plăcea să aflu. Acum, dacă onoarea nu-ți interzice... sora Maiestății Sale e cunoscută acolo?

— N-am informații certe, domnule, dar cred că ar trebui să fie.

— N-ai întâlnit-o niciodată acolo?

Mă tem că am ezitat, dar am reușit să-l asigur:

— Nu, domnule.

— Chiar nu?

— Nu, domnule.

— Dar te-ai apropiat destul de mult, nu-i așa?

— Sunt încă un băiețandru, domnule. Doar un copil, indiferent ce-ați crede. Pe de altă parte, dumneavoastră sunteți un bărbat în toată firea, matur și înțelept.

— Spune-mi.

I-am povestit atunci de Grengarm, fără să pomenesc de Eterne.

— Și Aelfii de care vorbești, o aduceau din Aelfrice?

— Așa mi s-a părut, domnule. Nu am niciun motiv să mă îndoiesc.

— Iar tu ai salvat-o? Dragonul ar fi devorat-o.

— Cred că da, domnule.

Contele și-a dres glasul, apoi și-a trecut mâna imensă peste față, ștergându-se.

— Dacă nu e prietena ta după întâmplarea asta, e cea mai nerecunoscătoare femeie.

— N-am niciun motiv să cred asta, domnule, dar am câteva care mă fac să cred contrariul.

Wistan s-a băgat și el în vorbă.

— Am vorbit cu ea ieri, domnule, și a încercat să ne ajute. Ea e... mi-e cam frică. Nu-mi place s-o recunosc, domnule, dar mi-e frică.

— Te cred, a zis contele-logofăt cu un zâmbet pe buze.

— Mi-e teamă chiar dacă e prietena noastră. Adică e prietena lui Sir Able, dar și a mea, fiindcă el e stăpânul meu. Dacă ne-ar fi dușman, aș fi speriat de moarte.

— Și nu te-aș putea învinui, scutierule. Dar să nu mai vorbim despre ea, niciunul dintre noi. Regele nostru o iubește și se teme de ea, și asta ar trebui să ne fie de ajuns.

Contele s-a întors apoi și mi-a vorbit mie.

— Nu știi care este mesajul, Sir Able?

— După cum v-am mai spus, domnule.

— Așa e, și m-ai asigurat că n-ar fi înțelept să-mi dezvălui cine e cel care-l trimite. Te întreb acum. După întrebarea asta și încă două mă voi declara satisfăcut. Ai jurat cuiva să ții secretul în această privință?

— Nu, domnule. Doar că sunt de părere că n-o să mă credeți. Asta deși ați acceptat povestea cu Grengarm, care era bineînțeles adevărată. În totalitate. Se pare că știți câte ceva despre celelalte lumi.

— Mai știi una-alta, a zis contele-logofăt schimbându-și poziția corpului imens în scaun și înșfăcând încă o bucată de știucă. Nu le-am vizitat niciodată așa, ca tine. Am vorbit însă cu Aelfii de mai multe ori. Le-am făcut și am primit de la ei mici favoruri. Te-a trimis regina Disiri?

Capitolul 32

PROBA ARMELOR

Surpriza mea a fost cu siguranță foarte evidentă.

— Când ne-am văzut prima dată, mi-a explicat contele-logofăt, tânărul ăsta mi-a sugerat că regina Idnn se poate să fi fost cea care a trimis mesajul. Ai tresărit la *regină*, dar te-ai relaxat după aceea. Știi, reginele nu se întâlnesc pe toate drumurile, așa ca verzele.

— Da, domnule.

— M-am gândit că e posibil ca mesajul să fie din partea reginei noastre. Dar ea n-ar fi avut nevoie de tine, a rostit el gânditor, după care a luat o bucată de pâine prăjită, a mestecat-o tacticos și a înghițit-o. Aelfii au multe clanuri, aproape toate conduse de regi. Dryazii sau Aelfii de Mușchi sunt singura excepție. Poate tu știi și altele.

Am recunoscut că nu, iar el a făcut un gest larg cu brațele.

— În cazul ăsta, mesajul tău e de la regina Disiri. Vezi ce simplu a fost?

Probabil că l-am aprobat din cap, fără prea mult entuziasm.

— Foarte bine. Dacă ești întrebat, poți spune cu destulă onestitate că nu mi-ai dezvăluit identitatea celui care trimite mesajul. S-ar putea să nu aibă nicio importanță, dar s-o lăsăm așa.

— Apreciez, domnule.

— Atunci să apreciezi și că... ahaham... nu mi-ai răspuns la întrebare. Sper să nu faci la fel și la următoarele două.

— Mă străduiesc, domnule. Care sunt celelalte întrebări?

— Prima. De ce ți-a dat regina Gaynor eșarfa ei ca să o porți în timpul probelor?

— Nu știu, domnule, i-am răspuns eu sorbind din vin.

— Vrei să spui că nu ți-a mărturisit. Te-ai înscris la tirul cu arcul. În ambele probe.

— Da, domnule, dar pot să spun că am fost dezamăgit de mine însumi.

— Cred că vei găsi pâinea asta prăjită destul de gustoasă. Nu va mai fi la fel dacă o lași să se răcească.

— De acord, domnule, am zis eu mușcând dintr-un colț.

— Parcă ai terminat al patrulea în prima probă. Ai nimerit de două ori aurul la cea de-a doua și coarda arcului s-a rupt în timp ce te îndreptai spre lovitura finală. Te-am urmărit, la fel ca toată lumea. După aceea, Majestatea Sa ți-a dat eșarfa.

— Așa e, domnule, l-am aprobat eu, care mâncasem pâine prăjită în timpul în care el vorbise.

— Nu te-ai întrebat care a fost motivul Maiestății Sale. Dar băiatul ăsta trebuie s-o fi făcut. Pe el nu l-aș trece cu vederea. Oare tu ar trebui s-o faci? Probabil că nu, deși nimeni n-o poate supune la un interogatoriu pe regină.

— Dar n-am întrebat-o nimic, domnule, a protestat Wistan. Conte-logofăt a ridicat din sprânceană.

— Da, dar ai făcut niște speculații. Un grăjdar ar fi luat lucrurile ca atare. Dar tu nu ești grăjdar. N-ai fost în Aelfrice cu stăpânul tău?

— Nu, domnule. Mulțumesc, domnule. N-am fost, dar mi-ar plăcea să merg. Toug mi-a povestit cum e acolo. La fel și Etela.

— O să te întreb mai târziu cine sunt oamenii ăștia. Să ne întoarcem la regina noastră. Sunt sigur c-ai făcut speculații. Aș vrea să le aud.

Wistan și-a dres glasul, scoțând un sunet stins care suna mai degrabă ca o scuză în comparație cu bubuitul vocii contelui.

— Cred că e evident, domnule.

— Nu și pentru mine, scutierule.

— E frumos, domnule, și misterios, chiar și pentru mine, care știu totuși atâtea lucruri despre el. Pe unele vi le-am zis și dumneavoastră.

Contele-logofăt i-a făcut semn din cap și a continuat să mestece.

— Pentru ea e misterios și fiindcă n-a mai fost niciodată la Curte. Ați menționat cămașa lui de zale... Ieri.

— Așa am făcut, a zâmbit el.

— Nu se poate să fi fost singurul care să fi observat-o. Femeile iubesc misterele, domnule.

— Sunt perfect conștient de asta.

— I s-a rupt coarda, așa cum ați spus, dar înainte de asta lovise de două ori aurul. Orice săgeată atinge aurul contează, dar ale lui erau exact în centru. Nimeni n-a mai nimerit două chiar în mijloc.

— N-am observat asta, a zis încet contele-logofăt. N-am fost atent, scutierule. Îmi pare bine că n-a fost și cazul tău.

— Și are și cel mai bun cal, domnule, pe Norr. Știți despre iapă, fiindcă v-am arătat-o. Eu am grijă de ea, domnule, și chiar am călărit-o, după cum v-am zis. Nu e vorba doar că e cel mai bun cal. Eu... asta o să sune prostesc.

— N-ai o vârstă la care asta să fie o greșeală de neiertat. Să te auzim!

— Dacă toată lumea ar lupta cu bețe, domnule, și un cavaler ar veni cu o sabie, s-ar spune că a avut cel mai bun băț.

— Asta nu e deloc o prostie, a zâmbit contele-logofăt.

— Doamnele vor ca acel cavaler căruia îi dau eșarfa să câștige, domnule. Un cal bun e foarte important pentru asta.

— Ești foarte norocos cu scutierul tău, Sir Able.

— Sir Garvaon l-a ales, domnule. A fost un cavaler a cărui înțelepciune a fost pe măsura curajului său.

— Și tu ești un om înțelept, Sir Able...

Am clătinat din cap conștient de faptul că se înșela amarnic.

— Probabil că te-ai gândit la eșarfa reginei chiar mai mult decât scutierul tău. La urma urmei ești mult mai implicat. Ai ajuns la aceleași concluzii?

— N-am ajuns la niciuna. Mie mi s-a părut că Înălțimea Sa trebuie să fi fost cumva la mijloc, de vreme ce ne-am mai întâlnit înainte să vin eu aici. Ba chiar se poate ca ea să mă fi chemat, crezând că va fi în beneficiul meu... sau... sau poate că mi-a pomenit numele în treacăt.

— Nu vrei să spui lucrurilor pe nume, a zis contele-logo-făt studiindu-mă cu ochii mijiți. Am s-o spun eu. Majestatea Sa se poate să fi aflat că Înălțimea Sa a intenționat să-ți facă o favoare și a încercat să i-o ia înainte. Mie mi se pare că asta e cea mai bună explicație. Deși, ca să fiu sincer, trebuie să spun că niciunul dintre raționamentele scutierului tău nu pot fi ignorate. Se poate să fi jucat și ele un rol, se poate să fi fost chiar rolul decisiv. Nu te-am întrebat însă din curiozitate, sper că înțelegi asta. Am un plan, deși nu o să ți-l destăinui înainte să-l încercăm. Și nici măcar atunci, dacă va fi sortit eșecului.

— Vă voi fi recunoscător pentru ajutor în ambele cazuri.

— Am speranțe, Sir Able, a zâmbit el. Trebuie să le conving pe doamnele noastre de spiță regală. Sunt foarte convingător, fiindcă altfel n-aș ocupa poziția pe care o am. Doamnelor le place ca acei cavaleri care se află în grațiile lor să câștige, așa cum ne-a spus cea mai tânără minte aflată printre noi, dar până și doamnelor din familia regală le plac intrigile. Ba nu! Lor le plac cel mai mult. Asta din fericire. Și acum ultima întrebare: cum pot să ajung în Aelfrice?

Chestiunea asta m-a luat pe nepregătite.

— Chiar vreți să mergeți acolo, domnule?

— E visul vieții mele. Nu mă gândesc să mă stabilesc acolo, deși uneori... E un tărâm periculos?

- Da, domnule. Frumos și primejdios. Așa e.
- Bine zis. Deci cum ajung?
- S-ar putea să fiu capabil să vă ajut eu, domnule.
- După ce îți vei fi transmis mesajul.
- Da, domnule. E principala mea preocupare. Nu pot face altfel. Nu vreau să vă jignesc.
- Ea e regină, înțeleg. Vei fi aici mâine-dimineață ca să continui întrecerea cu lancea?
- O să fim amândoi, domnule, l-am aprobat eu.
- S-ar putea să fie de folos să-ți aduci singur o lance de încredere.

Deși am încercat să aflu ce a vrut să spună, n-am reușit să scot altă informație de la el. Am mâncat și am băut, și am vorbit, mai ales despre cai, și într-un târziu m-am întors cu Wistan la hanul nostru unde i-am găsit pe Pouk și pe Uns toropiți de somn.

* * *

A doua zi ne-a oprit un alt paj, care ne-a spus că regina vrea să mă vadă urgent. L-am urmat împreună cu Wistan și, în timp ce ne croiam drum printre turnuri și case fortificate, am auzit strigătele mulțimii. L-am apucat pe paj de umăr și i-am cerut să-mi spună ce se întâmplă.

— Probabil au primit vești de la maestrul armurier Nykr, cred.

— Ce vești?

— Nu știu.

I-am dat drumul.

— Și veștile astea au legătură cu mine?

Mi-a făcut semn că da și a reușit cu greu să se abțină să nu-și șteargă nasul cu mâneca.

— Hai, zi-mi!

— Nu știu, Sir Able. Serios! O să vă spună ea.

Wistan s-a oferit să meargă și să afle. Simțind că aş fi putut scoate mai multe de la paj în lipsa lui, i-am spus să se ducă.

— Am să țin secret, i-am zis după ce a plecat scutierul, dar e musai să aflu înainte să vorbesc cu regina. Care sunt veștile?

— S-au certat, mi-a șoptit pajul. Regina și Înălțimea Sa, Morcaine. Toată lumea e înspăimântată de ea. De prințesă, vreau să zic.

— Ce noutate!

— O să se lupte. Bine, nu cu adevărat. Cavalerii lor se vor înfrunta pentru ele.

Regina mă aștepta în grădina ei înzăpezită. Am îngenucheat, spunându-i că speram să n-o fi făcut-o să aștepte prea mult în frig.

— O, sunt îmbrăcată gros, a zâmbit ea arătându-mi mantia de hermelină pe care o purta. Sunt nevoită să vin aici adesea. Majestatea Sa nu-mi permite să primesc un bărbat în apartamentele mele, nici măcar o rudă în vârstă.

Eram pe cale să fac o remarcă de bun simț despre camere încălzite și șeminee, dar ea m-a întrerupt întrebându-mă dacă aş vrea să mă dezbrac.

— N-aș vrea să întinez onoarea Majestății Voastre nici odată și niciunde.

— Ești genul meu de cavaler, a râs ea cu veselie. Sau, cel puțin, sper că vei fi. Ți-aș putea porunci, dar n-o s-o fac.

— Nici nu trebuie, i-am zis. Lămuriți-mă ce trebuie să fac și vă voi da ascultare.

— Cu excepția dezbrăcatului, mi-a zis ea pe un ton care semăna cu gânguritul unei turturele.

— Într-adevăr. Cu excepția asta.

— Știi? Chiar mă simt bine, mi-a zis ea afișând un zâmbet care m-a încălzit. Când i-am spus lordului Escan c-am s-o fac, nu m-am gândit că într-adevăr o să se întâmple.

Din păcate pentru mine, asta e realitatea. S-ar putea să fii ucis. Sunt o persoană îngrozitoare.

— Majestatea Voastră, sunteți singura persoană din Celidon care crede asta. Existența voastră e glorioasă.

— Ai să fii al meu, Sir Able. Știu sigur. Te vei lupta cu campionul Morcainei pentru mine, nu-i așa? Ca să-mi aperi onoarea. Știi că, de fapt, facem asta pentru tine.

— Aș prefera s-o fac pentru dumneavoastră. Dacă Morcaine ar avea o sută de cavaleri, m-aș lupta cu toți de dragul Majestății Voastre.

— Șșșș! Șșșș! a exclamat regina punându-și un deget pe buze. S-ar putea să asculte. E îngrozitoare în privința asta.

— Nu v-am spus nimic ce n-aș putea să-i repet în față.

— O, pe toți Overcinii! Ridică-te, te rog! N-am vrut să te țin atâta vreme îngenuncheat în zăpadă!

I-am dat ascultare, iar mâna ei moale a găsit-o pe a mea.

— Simt că-mi ești prieten, prieten adevărat. Am patruzeci de cavaleri, dar printre ei, niciun prieten. Te-a trimis Valfather?

— Da, Majestatea Voastră. Sau, cel puțin, m-a lăsat să vin.

— Vorbești serios, s-a holbat ea la mine.

— Pe de-a-ntregul, Majestatea Voastră. Când mă adresez celorlalți, încerc să ascund asta. Dar nu v-aș putea minți pe dumneavoastră sau pe rege. N-aș îndrăzni nici măcar să vă spun jumătăți de adevăr, așa cum fac mult prea des.

— Tu... nu pot să îngădui așa ceva. Vei fi ucis.

— Trebuie să-mi îngăduiți, Majestatea Voastră. V-am purtat eșarfa în timpul probelor. Eu sunt campionul vostru.

— O, Doamnă! Sfântă Doamnă din Cerr! E...

— ...menit să fie? am sugerat eu.

Ochii reginei Gaynor au început să strălucească de lacrimi.

— La fel și pentru mine. Așa încât regele să vadă că... nu sunt ceea ce crede el. Valfather îi va oferi victoria celui care o merită, nu-i așa?

— Știu că asta cred oamenii. S-ar putea să fie adevărat.

— Și să știi că Morcaine mi-a mai spus ceva îngrozitor. Drept în față. Că sunt o curvă sau ceva de genul ăsta... Nu ne-am pus de acord în privința vorbelor ei. Și probabil nici nu va trebui s-o facem. Așa că am provocat-o, lupta e la amiază și va trebui să mori pentru mine.

A hohotit, iar lacrimile fierbinți i s-au scurs pe obraji netezi, înroșiți de frig.

— Doar că dacă ești înfrânt, soțul meu va fi convins că are dreptate și... și...

— N-o să pierd, Majestatea Voastră. Vă voi apăra onoarea.

— O să încerce să te ucidă.

Regina a privit împrejur nervoasă, de parcă ar fi crezut că Morcaine s-ar fi ascuns în spatele vreunei tufe de trandafiri acoperite de zăpadă.

— Te place, dar va încerca să te ucidă oricum. N-o cunoști.

— Cu siguranță că-și va alege un campion ale cărui curaj și îndemănare n-au s-o facă de rușine, Majestatea Voastră. Nu trebuie să-i cunosc cele mai ascunse gânduri, ca să-mi dau seama de asta. În locul ei, aș face același lucru. Ne vom lupta până la moarte?

— Nu.

Gaynor a scos din mânecă o batistă la fel de mare ca una bărbătească.

— Niciodată nu se întâmplă așa.

— Atunci mi se va preda când nu va mai rezista și n-o să moară nimeni.

— Nu e ca la proba meleului, cu săbii boante și lănci fără vârf. Nu-nțelegi? Arme adevărate, luptă adevărată.

— Asta e bine. Am avut o coardă de arc proastă, dar am o sabie bună.

S-a ridicat, iar fața ei a ajuns în dreptul dragonului de pe pieptarul meu.

— Ascultă-mă, Sir Able. Fetele n-ar trebui să fie serioase la vârsta mea. Cel puțin, nu până când n-au un copil. Însă eu s-ar putea să nu am niciodată. Sunt încă fecioară și-ți spun asta pe cât de serios pot. Am crezut că-i distractiv și ți-am zis asta, atunci. Acum nu mai e fiindcă te plac și-o să mori.

— Toți bărbații au soarta asta, Majestatea Voastră.

— Și toate femeile. Știu. Dar ascultă-mă! Ea vrea să scape de mine ca el să se poată căsători din nou. Dacă o să câștige, are cale liberă. Ar putea spune că așa au vrut Overcinii.

Gaynor a tras adânc aer în piept, iar respirația ei a răsunat ciudat de tare în liniștea grădinii.

— *Și mie mi-ar plăcea*, dar am o datorie și-l iubesc. Și nu sunt nici stearpă. Problema e că...

A început să plângă. Am îmbrățișat-o și am încercat să o consolez pe cât de bine m-am priceput. Într-un târziu, m-a întrebat:

— Ai s-o faci? Pentru mine? Să te lupți pentru onoarea mea în fața regelui?

— De o sută de ori, Majestatea Voastră.

Era adevărul. De fapt așa fi făcut-o de o mie de ori doar ca să ajung în fața regelui și să o cer apoi pe Disiri.

* * *

Wistan mă aștepta încă atunci când regina mi-a spus că pot pleca.

— E o încercare a armelor, Sir Able. Prințesa a insultat-o pe regină, iar ea și-a cerut revanșa. Nimeni nu știe care vor fi reprezentanții lor, campionii, a continuat el aruncându-mi

o căutătură lungă. Toți vor s-o reprezinte pe regină, toți cavalerii. Mulți spun că va fi Sir Gerrune.

Aștepta să spun ceva, însă eu am tăcut.

— Dar sunt și mai mulți care spun că reprezentantul ei o să fiți dumneavoastră, din cauza eșarfei. Toată lumea știe a cui este. Uns se fălește cu dumneavoastră printre grăjdari și, împreună cu Pouk, organizează pariuri.

Cred că am rânjit.

— O să fie bogați dacă veți câștiga. Bogați pentru niște slugi, bineînțeles.

— Dar tu, Wistan? N-ai să faci și tu bani?

— Eu n-am pariat. Îmi permiteți s-o fac?

— Desigur.

— Atunci abia aștept. Am făcut rost de ceva aur în nord, ca noi toți. Pouk și Uns au aranjat pariurile în așa fel încât oferă cote. E doi la unu că veți fi campionul reginei. Înseamnă că, dacă veți deveni într-adevăr campion, ceilalți vor trebui să le dea de două ori cât au pariat ei.

* * *

Există momente care îți rămân vii în minte și, într-un fel, sfârșesc prin a te însoți mereu. Dintre toate luptele mele, pe niciuna nu mi-o amintesc mai bine ca pe aceea. Pot închide ochii și să văd curtea interioară, așa cum arăta atunci, în strălucirea înghețată a soarelui de iarnă, cu aerul rece strălucind deasupra zăpezii, cu panașurile și flamurile fâlfâind în vânt într-un dans turbat de urși și elefanți, șoimi, tauri, vasiliști și cameloparzi, roșii, albaștri, verzi, galbeni, negri și albi. Aud încă șfichiuirea ca de tunet a marelui steag acvamarin al Celidonului, cu blazonul regal brodat cu fir de aur.

În dreapta mea erau așezați curtenii, regele și regina stăteau în jilțuri înalte, iar Morcaine se așezase la stânga

regelui, pe un jilț ceva mai jos. În jurul lor se îmbulzeau vasalii împreună cu soțiile, bărbați mândri și femei grațioase, îmbrăcați cu toții în straie de blană și catifea. La stânga și la dreapta curtenilor stăteau cavalerii, înfășurați în mantii groase de sub care se vedea pe ici, pe colo strălucirea oțelului. Pe partea opusă stăteau oamenii de rând, jumătate dintre locuitorii orașului Kingsdoom veniseră să ne vadă, încântați de amiaza aceea de iarnă care avea să le ofere o luptă reală, un eveniment în care unul dintre cavaleri sau poate amândoi urmau să moară.

Pentru un moment ca acesta mă pregătisem zi de zi în sălile aurite și curțile deschise din castelul lui Valfather. Nu ca să mă lupt cu Giganții Iernii și ai Noptii Lungi, nu ca să-i înfrunt pe Fiii Furiei, trimițând săgeată după săgeată în fețele lor ridicate în sus, pe deasupra cărora Norr tropotea cu grație.

În sfârșit, eram pus la încercare, ajunseseam la bătălia decisivă spre care mă îndreptasem toată viața mea și simțeam o bucurie al cărei preț îl plătisem cu sudoare, învățătură și lovituri puternice. Eram în slujba lui Valfather și asta însemna beatitudine și exaltare. Țineam în mână lancea de portocal spinos pe care o făcusem eu însumi. O simțeam pe Eterne la șold. De șa atârna un topor cu două tăișuri, pe care îl luasem pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să ne luptăm pe jos și căruia îi ascuțisem ambele muchii până când ar fi putut despica osul la cea mai mică atingere.

Norr îmi citea gândurile, ca întotdeauna, își arcuia gâtul și tropotea pe loc. Nu eram separați de niciun parapet, cum fuseserăm în timpul turnirului. Nu era o înfruntare oarecare, era război.

De partea cealaltă a curții stătea oponentul ei, un armăsar mai înalt cu două palme – adversarul ei, nu al meu – care purta o pătură neagră pe care se vedea blazonul Morcainei,

și nu al vreunui cavaler, o reprezentare a mamei ei, a lui Setr și a regelui.

Maestrul armurier Nykr a înaintat călare spre centru împreună cu un vestitor care îi repeta cuvintele, așa încât să poată fi auzite de toți. Tăcerea era însă atât de adâncă, încât nu era cu adevărat nevoie de el. O să transcriu cuvintele maestrului armurier Nykr, fără să-mi bat capul cu repetițiile.

— *În această zi se întâlnesc într-o judecată prin luptă vitejii campioni ai Maiestății Sale regale, regina Gaynor, și Alțeții Sale regale, prințesa Morcaine.*

S-a auzit un mic freamăt în mulțime, care s-a liniștit imediat în timp ce vestitorul repeta spusele maestrului armurier Nykr.

— *Majestatea Sa regală, regina Gaynor, este partea ofensată. Campionul ei din teren este Sir Able de Curteroșie, cavaler de Sheerwall.*

Ca și mai înainte, funcționarul i-a repetat cuvintele.

— *Alțeța Sa regală prințesa Morcaine este partea ofensatoare.*

Maestrul armurier Nykr s-a oprit o clipă privind la armăsarul fără călăreț.

— *Campionul ei din teren – când va veni – va fi Sir Loth de Narrowhouse.*

Din dreapta am auzit un cavaler spunându-i altuia.

— Loth? E mort.

— Ăla era Loth de Northholding.

Atunci mi-am dat seama cine ar putea să-mi fie adversar.

A apărut destul de repede, cu fața sa de mort acoperită de coif, iar pe scut purta un elan negru pe fond alb. Mi-am pus și eu coiful, de care încă mai atârna eșarfa reginei.

— *La primul sunet de trâmbiță, campionii trebuie să se pregătească. La al doilea, toată lumea, în afara campionilor și a scutierilor acestora, trebuie să plece de pe teren.*

L-am căutat din priviri pe scutierul lui Sir Loth și am văzut un puștan puțin mai mare decât Wistan. Se sprijinise cu spatele de un zid și părea terifiat.

— *La a treia goarnă, campionii vor ataca. Nici scutierii, nici vreo altă persoană n-au voie să ia parte la luptă. Dacă un campion se predă, scutierul său îl poate ajuta. Se poate invoca dreptul cavaleresc. Când un campion face apel la acest drept, scutierul său îl poate ajuta să se ridice și să-și recapete armele. Nimic mai mult. Campioni, ridicați-vă lăncile ca să ne dați un semn că sunteți de acord.*

L-am ascultat.

— *Scutieri, mâinile voastre drepte.*

În pofida distanței destul de mari, am văzut cum îi tremură mâna scutierului lui Sir Loth.

Același vestitor care repetase cuvintele maestrului armurier Nykr a ridicat o trâmbiță la gură și a suflat în ea. M-am așezat mai bine în șa și am strâns mai tare lancea. Să ne atacăm pe partea dreaptă? Sau pe stânga (ca în turnir, la proba cu lancea)? Sau să ne năpustim pur și simplu unul asupra celuilalt? Aceste întrebări, care mi-au umplut mintea, erau ale lui Norr. I-am răspuns că din stânga.

Trâmbița a sunat a doua oară. De lângă mine, Wistan a murmurat:

— Thunor să vă binecuvânteze, Sir Able.

Se poate să fi cobit, fiindcă imediat după ce a zis asta un nor negru a acoperit soarele, încât părea că urma să mă lupt cu cavalerul mort pe timp de noapte. Loth a părut că se mărește din cauza crepusculului. Scutul său alb și mantia de aceeași culoare fluturau spectral deasupra unui bidiviu aproape invizibil.

Trâmbița a sunat și a treia oară; n-a fost nevoie să-i dau pintoni lui Norr.

Lancea lui Loth s-a rupt în scutul meu. A mea l-a lovit în piept și l-a doborât din șa. Am retras-o când m-am îndepărtat de el și se poate ca majoritatea celor care se uitau să nu-și fi dat seama de asta.

Ar fi trebuit să se miște încet, dar n-a fost cazul. A încălecat din nou în timp ce Norr se întorcea și și-a scos sabia.

Vârful lăncii mele a ricoșat din coiful lui, caii ni s-au lovit piept în piept, iar al lui s-a prăbușit. Am întors iar și am atacat a treia oară. L-am văzut cum stă ca o fantomă, cu umorile descompunerii picurându-i din rană, și am încercat să-l străpung din nou, plănuind să-mi las lancea înfiptă între coastele lui ca să îi împiedic mișcările și să-l pot tăia în două înainte să se elibereze. Era un plan bun, dar n-a funcționat de nicio culoare. Scutul lui mi-a oprit vârful lăncii. Sabia a făcut ceea ce aș fi putut jura că nicio alta în afară de Eterne n-ar fi putut face, retezându-mi lancea așa cum un pădurar doboară un copac tânăr.

Pe urmă m-am temut pentru Norr. În turnir, niciun cavalier adevărat nu lovește calul; în bătălie însă lucrurile sunt diferite și, văzând felul în care își coboară lama, mi-am dat seama ce intenționează să facă. Norr ar fi vrut să-l doboare și mi-a arătat asta atât de limpede, încât aproape am fost de acord.

„O să-ți taie unul dintre picioarele din față“, i-am zis, „și vei fi ca și moartă“.

Am descălecat rapid și l-am înfruntat pe jos.

Sabia lui mi-a despicat scutul atât de mult, încât tăișul ei a fost oprit doar de zalele de pe antebraț. Întorcându-mă pe cât de repede am putut, i-am smuls arma din mâna moartă. Toporul meu i-a lovit coiful, iar el a căzut.

De la pământ s-a tânguit zgomotos. Era un sunet impregnat cu moarte, cu zvonul mormintelor pustii în care cântă vântul iernii, cel care ucide cerșetorii de pe străzile din Kingsdoom, și urletul lupilor care se pregătesc să sfâșie.

M-am întors și m-am îndepărtat și, văzându-i pe maestrul armurier Nykr și pe vestitorul care îl ajuta, le-am zis că inamicul meu își ceruse dreptul cavaleresc, pe care aveam de gând să i-l acord.

Wistan s-a grăbit să vină la mine cu un scut nou, unul pe care îl luasem de la Curteroșie, și care era acoperit cu o pânză așa încât să nu poată fi văzut leul auriu care fusese

blazonul lui Sir Ravd. L-am luat și, văzând că scutierul lui Loth nu vrea cu niciun chip să-și părăsească locul de lângă zid și să-i ofere arme cavalerului său, i-am spus lui Wistan că trebuie să-l ridice în picioare și să-i ofere alte arme.

— Dar n-am nicio armă de dat, Sir Able, cu excepția sabiei mele.

— Dă-i-o pe-aia, am zis eu; în timp ce alerga să-mi îndeplinească porunca, împreună cu scutierul celălalt am scos sabia lui Loth din scutul meu, deși se înfipsea adânc în lemnul de salcie.

Wistan l-a ridicat și l-a înarmat din nou pe Loth. Alb la față și în stare de șoc s-a întors spre mine, iar eu i-am dat sabia lui Loth, una de oțel curat.

— Ți aparține, i-am zis. Vezi dacă-ți încapă în teacă.

M-am întors la Loth și l-am silit să continue lupta. A făcut un pas în spate, a ridicat sabia care fusese a lui Wistan și a strigat din nou. Cu multă vreme în urmă am auzit pescarii cum strigă de la o barcă la alta și, deși sunetul lui Loth era impregnat de tristețe, iar al pescarilor, nu, am simțit cumva că scopul era același, că-i saluta pe ceilalți și-i chema în ajutor.

Nu m-am gândit prea mult la asta sau, mai bine zis, mi-am propus doar să închei mai repede și să scap de el înainte să-i vină ajutoarele. Am încercat și, curând, mi-am dat seama că toporul meu îl lăsase fără un ochi, iar el abia reușea să se mai apere când îl atacam din dreapta. Cu toate astea, lupta la fel de îndemânatic ca orice om în viață, suportând lovituri care ar fi omorât un cavaler viu. Lupta în întuneric, printre fulgii care zburau între noi și, deși își pierduse brațul cu care mânua sabia, și-a aruncat scutul și și-a înșfăcat arma de pe jos, din propria mână, care era atât de aproape de glezna mea, încât ar fi putut să mă apuce.

Au venit. Morții pe care îi chemase. Nu știu dacă erau din mormintele sau cavourile din jurul nostru, dar au venit. Unii fuseseră uciși de curând, alții muriseră de

atâta vreme, încât Morcaine abia dacă reușea să-i facă să se miște. Spectatorii au fugit cu toții, însă asta nu m-a preocupat prea tare.

În momentul acela, am aruncat toporul și am scos-o pe Eterne; astfel am chemat și eu ajutoare, care au venit galopând prin cerul plin de fulgi. Norul s-a risipit, iar soarele a strălucit din nou, făcând zăpada proaspătă să sclipească, în timp ce morții se înfruntau cu alți morți pentru a apăra onoarea unei regine în viață. Wistan, Pouk și Uns luptau și ei alături de mine, iar Norr îi lovea și-i călca în picioare pe dușmanii mei și probabil că i-ar fi și străpuns cu cornul, doar că acesta era deocamdată mult prea mic. Gylf se năpustise și el, mai mare și mai înfricoșător decât orice leu.

Soarele era încă pe cer atunci când s-a terminat lupta. Am șters lama sabiei Eterne cu ce m-am priceput mai bine și am aruncat cârpa fiindcă putea a mormânt, după care am băgat-o în sfârșit în teacă. Arnthor rămăsese pe tronul său, ținând-o în brațe pe Gaynor, care leșinase. Morcaine zâmbea din spatele lui. În fața lor stăteau cinci cavaleri cu săbiile scoase din teacă, iar eu mi-am dat seama că erau mândria castelului Thortower, așa cum se remarcaseră în timpul turnirului: Marc, Lamwell, Gerrune, Rober și Oriel.

— Ai triumfat, Sir Able, a strigat Morcaine. Cumnata mea a izbândit și ea odată cu tine. Accept acest deznodământ, deopotrivă cu nevinovăția ei.

Pe buze i-a înflorit un zâmbet, iar în ochi i-am citit o poftă întunecată și teribilă.

— O să cinezi cu noi în seara asta! Vreau să-ți vorbesc, mi-a zis Arnthor.

Ochii săi erau la fel de negri precum pielea dragonilor. Am ingenuncheat.

— Bucuros, Majestatea Voastră.

Capitolul 33

SUB THORTOWER

Uns fusese înjunghiat; rana îi rămăsese expusă până când am bandajat-o, iar el părea groaznic de slăbit.

— Îs bine, dom'le. Îs bine.

Asta a fost tot ce a spus înainte să închidă ochii. Nu puteam să-l vindec fără să-l trădez pe Valfather, deoarece jurasem să nu fac așa ceva. Am fost foarte tentat, m-am aplecat asupra lui și mi-am pus mâna pe fruntea lui; se poate ca puțină alinare să fi trecut prin palma mea. Sper.

L-am dus înapoi la han și l-am lăsat pe Pouk să aibă grijă de el, în timp ce Wistan și cu mine ne-am pregătit să luăm cina cu Arnthor și Gaynor. Ne-am spălat cu apa pe care am încălzit-o la foc și ne-am pus cele mai bune haine.

Wistan a petrecut multă vreme examinându-și noua sabie, a cărei lamă a șters-o fără încetare și a uns-o; a privit mânerul încrustat cu nestemate, întorcându-l pe toate părțile ca să prindă orice geană de lumină, mai întâi profitând de soarele la asfințit, apoi de foc și de lumânări. Când am încălecat, curați și mirosind bine, mi-a zis:

— Când o să ajung cavaler, o să-i spun scutierului meu cum m-am luptat cu morții în Curtea Mare.

L-am aprobat din cap și i-am poruncit lui Norr să pornească în galop.

— Și cum m-am luptat cu Fiii Furiei în Jotunland, împreună cu Aelfii. Și cum am câștigat o mulțime de bogății.

— Dar ai câștigat și mai multe de pe urma pariurilor, i-am zis. Cei care au fugit astăzi se vor întoarce mâine și-și vor plăti datoriile.

A dat din cap absent.

— Presupun că Pouk o să adune și câștigul lui Uns, de îndată ce se va recupera suficient ca să fie lăsat singur câteva ore.

— O să-i spun despre toate astea, iar el va crede probabil că sunt cel mai mare mincinos, a râs Wistan.

— Curând va deveni mai bătrân și mai înțelept. Tu câți ani ai?

— Aproape optsprezece. Curând voi deveni cavaler, sau cel puțin așa sper.

— Ești deja cavaler. Atâta doar că nimeni nu-ți spune așa, adică Sir Wistan.

— I-ați spus ceva asemănător și lui Toug.

— Așa e. Toug e cavaler, deși nu vrea să fie. Problema e că nu contează ce vrea el.

Wistan mi-a făcut semn că a înțeles, dar eu nu am mai spus nimic.

— N-am priceput asta când am fost mai tânăr. Am vrut să fiu cavaler și cavaler am devenit, dar nu fiindcă am ales să fiu unul, ci datorită lucrurilor pe care le-am făcut și a felului în care am gândit. Binele și răul se definesc în gând, dar au legătură și cu alegerile noastre.

— Ca în cazul prințesei?

Nu mă gândisem la asta.

— Nu, nu chiar așa, i-am răspuns. Ea a ales binele, dar se pare că răul a ales-o pe ea.

Am mai vorbit o vreme, înainte ca podul să fie coborât pentru noi, dar și după aceea; singurul lucru notabil a fost însă spus de Gylf, înainte să intrăm în sala tronului.

— Urechi ciulite.

Ca de obicei, a avut dreptate; dacă a existat vreodată un moment în care au trebuit să fiu cel mai atent cu putință, cu

siguranță acela a fost; la fel de important a fost și că a hotărât să vorbească în prezența lui Wistan. Nu știu dacă asta s-a datorat faptului că l-am numit pe Wistan cavaler sau fiindcă luptaseră împreună. Se poate să fi fost o combinație între acestea două. Poate ceva mai mult. Gylf se pricepea de minune să judece oamenii.

Fusesem și în sala tronului din Utgard; în comparație, cea a lui Arnthor părea mai mică, dar era mai bine mobilată cu scaune și bănci cu spătar, destinate oaspeților, și nu cu scăunele. Pe pereți erau atârinate scuturi, cele ale cavalerilor faimoși aveau blazonul colorat, cele ale cavalerilor mai puțin distinși în luptă aveau doar blazoane conturate, iar cele ale cavalerilor care încă nu-și demonstraseră talentul pe deplin erau goale. Luasem și eu parte la acest obicei când alesesem un scut verde și fără blazon, deși la vremea aceea nu-mi dădusem seama.

Arnthor și Gaynor stăteau la o masă așezată pe un piedestal. Regina stătea la dreapta regelui, iar eu urma să mă așez la stânga lui, așa cum m-a informat pajul care ne-a îndrumat acolo. La stânga mea era Morcaine. Aranjamentul acesta putea fi dedus și după calitatea scaunelor, al lui Arnthor fiind aurit și bătut cu pietre prețioase, al lui Gaynor, mai mic și mai delicat, iar al prințesei aurit doar pe spătar, deși sculptat frumos și cu o pernă de catifea. Al meu era mai simplu decât ale lor, dar era cu siguranță impunător, lat și cu blazonul regal sculptat pe spătar. Wistan a fost îndrumat spre o masă aflată mai jos, însă Gylf s-a așezat lângă scaunul meu.

— Trompetele vor anunța sosirea Maiestății Sale, a murmurat pajul. Toată lumea trebuie să rămână în picioare până când vă oferă el permisiunea să vă așezați. Imediat după aceea, trebuie să luați loc.

I-am spus că mi-aș fi dorit să mă sfătuiască și în timp ce mâncam.

— Așa va fi. Fiecare persoană de la masa asta va fi ajutată de un paj. Eu voi fi în spatele dumneavoastră. Îndoți un deget dacă vreți să-mi vorbiți. Vă voi ajuta cu felurile de mâncare sau, dacă doriți, puteți trimite mesaje prin intermediul meu.

În timp ce vorbeam, în sală au început să intre și ceilalți oaspeți. Cred că trebuie să fi fost vreo sută în total. Am întrebat cum trebuie să mă port.

— Nu vorbiți înainte să vi se adreseze ei – cel puțin în privința persoanelor cu rang regal. Majestatea Sa regele va fi servit primul, pe urmă Majestatea Sa regina, apoi Alteța Sa princiara și după aceea dumneavoastră. Nu mâncați și nu beți prea mult. Nu râdeți decât dacă o face și Majestatea Sa.

Mi-am dorit atunci să-l am alături pe contele-logofăt; așa fi vrut să-l întreb de ce Morcaine era în spatele reginei, din moment ce ea ar fi putut pretinde tronul dacă regele ar fi murit. Deși contele-logofăt luase loc la o masă aflată mai jos, eram despărțiți doar de doi meseni.

Cel mai apropiat dintre ei, crezând că mă uit la el, m-a felicitat pentru victorie.

I-am mulțumit adresându-mă cu „domnule”, la care pajul meu mi-a șoptit agitat „Alteța Voastră”.

Ducele respectiv l-a ignorat pe paj și a trecut peste greșeala mea:

— Mi-ar plăcea foarte mult să știu, Sir Able, cum a reușit Majestatea Sa să găsească un cavaler îndeajuns de viteaz ca să înfrunte dușmanii cu care te-ai luptat.

— Trebuie să fie mulți în Celidon, Alteța Voastră, i-am răspuns.

— Sunt surprins că n-a putut găsi pe nimeni altcineva. Vom avea nevoie de tine când vom fi atacați de Caan.

— Vă așteptați să intrați în război, Alteța Voastră? am ridicat eu din sprâncene.

— Da, așa se obține reputația de profet. Trebuie să pari înțelept și să prezici războiul, fiindcă întotdeauna vei avea dreptate. Ești în slujba ducelui Marder?

— Da, Alteța Voastră. Am această onoare.

— O să-l întreb despre tine când ne vom întâlni. Voi fi...

În momentul acela, au răsunat trompetele. Ne-am ridicat, iar cei care nu erau cu fața spre intrare s-au întors. Arnthor a intrat primul, înalt și țeapăn, în timp ce vestitorul care îl asistase pe maestrul armurier îi anunța numele și titlurile.

— *Majestatea Sa regală, regele Arnthor, Apărător al Vestului* și tot așa.

A urmat Gaynor. Era bineînțeles mult mai micuță, dar încântătoare în veșmântul ei de catifea albă și purtând o coroană din aur roșu ornat cu diamante. Doi paji îi duceau trena.

— *Alteța Sa regală, regina Gaynor, ducesă de Daunte, contesă de Chaus, contesă de...* un loc pe care l-am uitat, și încă vreo duzină de titluri de baroană.

După frumusețea exuberantă a lui Gaynor, Morcaine părea să semene mai degrabă cu un bărbat, la fel de înaltă ca fratele ei și îmbrăcată într-o rochie bogată de catifea neagră și stacojie, cu un singur paj care să-i ducă trena.

— *Înălțimea Sa regală, prințesa Morcaine, fiica lui Uthor, ducesă de Ringwood...*

Mi-a zâmbit și a fost singura care a făcut-o; i-am surâs la rândul meu, deși nu sunt sigur că îmi zâmbise cu intenții bune.

În tot acest timp, mi-am răscolit mintea în căutarea mesajului care mi se dăduse. Arnthor îmi vorbise în curte, dar asta nu trezise în mine niciun mesaj. Aici, în sala tronului său, mă uitam la fața lui și el la a mea, dar nu aveam ce să-i transmit. Am căutat, dar n-am găsit decât gândurile de iubire ale lui Norr, care aștepta răbdătoare în grajd și care mă asigura că era îngrijită regește și făcea obiectul atenției admirative a grăjdarilor regali.

Arnthor s-a dus la tron și s-a așezat. Gaynor a venit în dreapta lui; mi s-a părut că era emoționată și speriată. În stânga mea, parfumată și elegantă, Morcaine a venit la masă ca o persoană care nu stăpânește doar Thortower, ci întregul Mythgarthr. A rămas o clipă în picioare strălucind și zâmbind de parcă s-ar fi așteptat ca oaspeții fratelui ei să o ovaționeze. E adevărat că el era rege; dar Morcaine era de spiță regală. Acest gând a fost urmat curând de un altul, acela că ea, mai mult decât el, purta în vene sângele părintelui lor regal, cel al unui dragon din Muspel.

Garsecg, fratele lor, se comportase regește, dar rămăsese doar un dragon. Dacă exista cineva în anturajul lui Arnthor care ar fi putut sufla flăcări, cu siguranță că acesta era însuși regele.

Pentru un minut sau chiar mai mult, am rămas în picioare. Într-un târziu, Arnthor a schițat un gest plictisit, iar noi ne-am așezat.

Imediat ne-au adus mâncarea, atât de repede, încât era evident că servitorii așteptaseră dincolo de ușile laterale. Un bucătar a pus o lebădă mare friptă pe masa noastră și, la semnalul lui Arnthor, a tăiat-o cu un cuțit nu cu mult mai mic decât o sabie. Odată ce a despicat-o, am văzut că înăuntru fusese potrivită o găscă, prăjită în același timp, în care fusese potrivit un fluierar, în care era o rață și apoi trei păsări mai mici. Le pregătiseră astfel după ce dezosaseră lebăda.

Bucătarul i-a arătat cele mai mici două păsări (cred că erau o prepeliță și un sturz) lui Arnthor, care a încuviințat. Servitorul a tăiat apoi cu îndemânare puțin din ambele, din care a gustat cu iuțeală. Arnthor l-a aprobat din nou, iar păsările i-au fost servite.

A urmat Gaynor, bucătarul sugerându-i cea de-a treia pasăre cu care fusese umplută rața. A clătinat din cap și a primit în schimb pieptul de rață. Morcaine n-a vrut deloc. Eu am cerut ceea ce refuzase Gaynor, dorindu-mi să văd despre

ce era vorba, dar și să demonstrez că, dacă ea se temea să nu fie otrăvită, eu eram dispus să-mi asum riscul, de dragul ei. Friptura mea s-a dovedit a fi de potârniche, absolut delicioasă și deloc periculoasă.

După ce a plecat bucătarul, Arnthor a tăiat copanul lebedei cu propriul pumnal și l-a ridicat.

— Aici avem obiceiul să mâncăm împreună cu câinii, mi s-a adresat el mie. Zic asta mai ales fiindcă văd că l-ai adus pe-al tău.

— Mi s-a zis că pot să-l aduc fără să supăr pe nimeni, Majestatea Voastră, am mărturisit eu. Sper să nu mă fi păcălit cineva.

— Deloc, a zâmbit el. Probabil că mi-ai văzut ogarii.

— I-am văzut, Majestate. Sunt animale nobile.

— Așa e.

A fluierat și, imediat, în jurul jilțului său au apărut șase câini hăițași care au început să mârâie la Gylf.

— Nobili nu doar ca înfățișare, ci și în comportament. Eu vânez mistreți, Sir Able, sau chiar vânat mai mare când îl găsesc. Câinii care rămân în urmă sunt înecați din porunca mea.

— Vânătoarea este cel mai nobil dintre sporturi, Majestatea Voastră, am zis eu.

— Eu aș fi spus că e războiul, iar mulți de pe aici preferă meleul. Dar e o chestiune în privința căreia fiecare are dreptul la opinie.

Gaynor, care arătase înspăimântată în tot timpul acela, devenise aproape albă la față. Mi-ar fi plăcut să știu dacă Morcaine mai zâmbea, dar n-am îndrăznit să întorc capul.

— Câinele tău e flămând, Sir Able?

— Cred că da, Majestatea Voastră. E flămând mai mereu, judecând după experiențele mele.

Arnthor a ridicat din nou copanul lebedei.

— N-ai nimic împotriva să-i ofer bucata asta? Unii oameni nu acceptă ca alții să le dea de mâncare câinilor lor.

— Ar fi o onoare și pentru el, și pentru mine.

— Cum zici.

Zâmbind, Arnthor a aruncat copanul de leabădă spre Gylf, care l-a prins cu îndemănare în bot. Ogarii l-au înconjurat mârâind și pufnind. El a lăsat carnea jos, și-a pus laba din față pe ea și a scos un răget care a zguduit întreaga sală. Căinii lui Arnthor și-au pus coada între picioare și au fugit. În tăcerea care a urmat nu s-a auzit decât trosnetul oaselor de leabădă.

Mâncasem o jumătate de potârniche când Morcaine a izbucnit în râs.

— Îi cresc să fie duri acolo, în Jotunland, nu-i așa?

Auzind cuvintele astea, oaspeții regelui au început din nou să mănânce și să vorbească.

— Probabil că da, Înălțimea Voastră, i-am răspuns eu.

— De-acolo l-ai luat?

— Nu, Înălțimea Voastră. Din pădurile de-aici din Celidon. A fost un cadou din partea poporului bodachan.

Fața i s-a transformat în cea a fratelui ei, dar n-aș putea să spun cum a fost posibilă una ca asta. Nu am făcut-o în mod conștient, dar m-am trezit întors spre el, vorbindu-i.

— Vedeți, am vești din partea reginei Disiri a Aelfilor de Mușchi, din partea regelui Ycer al Aelfilor de Gheață și din partea regelui Brunman al poporului bodachan. Țasta e motivul pentru care l-am primit pe tovarășul meu, ca să mă ajute să-mi duc sarcina la îndeplinire.

— N-am auzit niciun mesaj până acum, mi-a spus Arnthor.

— Și totuși am unul, Majestatea Voastră. Unul care mi-a ocupat cea mai mare parte a vieții, deși nu mi-am petrecut prea mulți ani în Mythgarthr. Ar fi trebuit să vi-l transmit personal, nu în sensul că ar trebui să vi-l spun între patru ochi, ci să vă conving prin persoana mea că trebuie să plecați urechea. Există șapte lumi, Majestatea Voastră, și așa se face că cea mai de sus, acolo unde împărățește Preaînaltul

Zeu și nimic nu este impur, este cea mai mare. Lumea de dedesubt...

— Ce? Ai venit să-mi ții lecții de metafizică?

— ...este mai mică, dar mai întinsă decât toate celelalte la un loc. Creaturile înaripate de acolo nu sunt perfect pure, dar se apropie atât de mult de ideal, încât li se permite să-l servească pe Preaînaltul Zeu, așa cum nobilii din acest regat vă servesc pe dumneavoastră.

— Mai bine, sper.

— Și mai jos este cea pe care o numim Cerr. Noi, cei din Mythgarthr care credem că acest tărâm e spațios, ni-l imaginăm incredibil de vast fiindcă întinderea sa e mai mare decât a celor patru lumi de sub el. Conține multe lucruri și multe popoare, dar stăpânii lui de drept sunt Overcinni – Valfather și regina lui, fiii și fiicele lor, împreună cu familiile. Lor le-am oferit inimile noastre și lor ne închinăm atunci când ne rugăm cu credință.

— Am în minte o întrebare cu privire la victoria ta de azi, mi-a zis Arnthor.

— Sub ei este regatul nostru omenesc. Noi îl locuim de drept. Dedesubt se află tărâmul mai mic pe care îl numim Aelfrice, ceva mai restrâns decât al nostru, dar destul de frumos. Acolo trăiesc regina Disiri și regii pe care i-am numit, monarhii al căror mesager sunt eu. În tărâmul lor, Preaînaltul Zeu a pus un popor numeros numit Kulili. Așa cum noi ne închinăm Overcinilor, Kulili ar fi trebuit să ne venereze pe noi. Astfel s-a și întâmplat, iar ea la rândul ei a fost adorată de dragonii din Muspel. Kulili și-a dorit însă altfel de supuși și i-a modelat după înfățișarea noastră, noi fiind cei cărora li se închină, pentru ca aceia pe care îi iubea să aibă forma pe care o venerează. I-a creat și le-a cerut în schimb recunoștință. Ei au refuzat și au aruncat-o în mare.

În momentul acela, toată sala tronului se cufundase în tăcere ca să asculte. Doar Arnthor părea decis să mă întrerupă.

— În felul ăsta au devenit stăpâni în Aelfrice, lume pe care o conduc și azi, fiindcă sunt cuceritori. Cei mai înțelepți dintre ei se închină nouă, știind că aceasta este dorința Preaînaltului Zeu, cel care a creat cele șapte lumi. Cei mai nesăbuiți, văzându-ne vanitatea, avariția și cruzimea, și-au întors fața de la noi și se închină la dragoni, ceea ce a creat mult rău, fiindcă până și cei mai buni dintre ei sunt consumați de dorința de putere.

— Porți un dragon pe scut, a remarcat Arnthor. Ai uitat cumva că e unul și în genealogia mea?

— Nu, Majestatea Voastră. Și nici n-am trecut cu vederea faptul că v-ați petrecut copilăria printre Aelfii de Mare și nici că îl aveți pe Nykr pe blazon ca să-i onorați. Nici regii și reginele de care v-am zis n-au uitat asta, ba chiar au fost nevoiți să vă vorbească astfel, să vă implore să dați altă formă poporului nostru. Kulili i-a format, Majestatea Voastră. Ei știu că dumneavoastră ne puteți reforma pe noi, făcându-ne puternici, dar iertători, blânzi, dar drepți. Pot să vă vorbesc în nume personal, Majestatea Voastră?

— După toată introducerea asta, chiar te rog! m-a îndemnat el.

— Am trăit în pădurile din nord, Majestatea Voastră nu departe de Irringsmouth. E un oraș în ruine.

Mi-a făcut semn că știe.

— Pădurile de acolo sunt bânuite de bandiți care își spun Companiile Libere. Sunt la fel de cruzi și de rapaci ca dragonii; cu toate astea, mulți îi aclamă fiindcă ei îi jefuiesc pe perceptorii dumneavoastră și din când în când încearcă să apere poporul de raidurile Fiilor Furiei. Lăsați-i pe oamenii ăștia să aibă companii cu adevărat libere, Majestatea Voastră, compuse din altceva decât bandiți. Învățați-i să se înarmeze și alegeți-vă cavalerii dintre ei. Perceptorii nu vin foarte des; când apar însă, iau tot, fiindcă ai noștri sunt puțini și săraci. Lăsați-i să plătească un tribut fix, unul care să nu-i sărăcească. Ajutați-i și protejați-i și peste

o vreme îi veți găsi mai bogați și mai numeroși, prieteni loiali ai Coroanei. Regina Disiri și regii care m-au trimis...

— Nu sunt cei cărora le-ai jurat credință, a zis Arnthor. Cu mine e altceva. Nu cumva reformele pe care mă încurajezi să le fac sunt acte de trădare și de subminare?

— Nu, deloc!

Am citit în ochii săi că eșuasem, dar am mai făcut un efort.

— Regele din Cerr împărățește ca un tată, Majestatea Voastră. Și de asta i se spune Valfather. Datorită acestui lucru e o onoare să-l slujești chiar și atunci când te îndrepti spre o înfrângere sigură. Același lucru îl cer Aelfii de la Majestatea Voastră.

Arnthor și-a întins mâna.

— Scoate-ți centura cu sabia, Sir Able. Predă toate armele regelui tău.

Am auzit-o pe Gaynor icnind, dar am dat ascultare poruncilor.

— Pintenii poți să ți-i păstrezi!

A chemat doi cavaleri și le-a spus unde să mă ducă. Deși m-au păzit cu săbiile scoase din teacă, nu era nevoie să o facă.

* * *

— Aici nu ne mai vede regele, a zis unul dintre cavalerii care mă escortau spre temniță.

Și-a pus sabia în teacă și mi-a întins mâna.

— Eu sunt Sir Manasen.

Celălalt mi-a dat și el mâna.

În timp ce vorbeam, a venit un temnicer, iar Manasen i-a spus că trebuie să mă închidă într-o celulă din porunca regelui, dar nu are voie să se poarte urât cu mine. A adăugat că va trimite personal un servitor cu hrană, păături și paie curate.

După aceea am fost închis într-o celulă cu pereți de piatră, urât mirositoare, îngustă și foarte întunecată; cred că

am petrecut în ea opt ore de singurătate. Mi-am ținut mintea ocupată în tot timpul acela repetând unele părți din mesajul meu, separându-le pe cele pe care reușisem să le transmit de cele pe care nu apucasem și încercând să-mi dau seama cum să vorbesc cu mai multă pricepere.

Din fericire, am fost întrerupt de sosirea servitorului lui Manasen, care mi-a adus mâncare, o grămadă mare de paie curate și o cană cu vin. După ce mi-a dat lucrurile acestea, a început să se certe cu temnicherul, cerându-i să mi se ofere o celulă cu fereastră. Celălalt l-a refuzat cu înflăcărare, insistând că asemenea celule erau rezervate celor cu sânge nobil.

Nu le-am acordat prea multă atenție, dar am înțeles că s-ar putea totuși să obțin cât de curând o asemenea temniță. Nu mâncasem prea mult la masa regelui, așa că eram hămesit. Bucatele pe care mi le trimisese Manasen erau simple – friptură de vită, pâine, o bucată de brânză și un măr – dar erau bune și din belșug. Le-am devorat până la ultima fărâmbă.

Molfăiam cotorul mărului când servitorul a plecat și-a intrat temnicherul. Era un ins voinic, care purta o cheie nu cu mult mai scurtă decât fluierul piciorului meu, dar știam că-l puteam doborî fără probleme dacă mi-aș fi dorit. S-a așezat fără să fie invitat, și-a pus cheia și felinarul pe podea, în fața lui, și m-a întrebat dacă nu îi dau și lui o gură de vin. I-am turnat un pahar plin.

— Se vorbește frumos de tine acolo sus.

— Sir Manasen și Sir Erac s-au comportat cu bunătate.

— E bine să ai prieteni când ajungi aici.

Vorbele astea au sunat cumva pline de importanță, așa că l-am aprobat din cap.

— E bine să ai prieteni peste tot. Am avut mulți în Jotunland și chiar mai mulți în Cerr.

A trecut peste faptul că am vorbit despre Cerr fără să clipească.

— Tărâmurile înghețate? Chiar ai fost acolo?

— În iarna asta. Crede-mă, chiar mă bucur c-am plecat.

— Și totul e mare? Adică vacile și... toate?

— Nu, i-am răspuns, doar oamenii și nici măcar toți, fiindcă Fiii Furiei au sclavi din rândurile noastre. Iar sub Utgard este o temniță, n-am fost prizonier acolo, dar am mers să mă uit. Nu știi cât de mare e temnița de aici, dar cred că aceea era mai întinsă, de vreme ce prizonierii erau Fii ai Furiei. Cu siguranță însă e mai îngrozitoare decât toate temnițele pe care le-am văzut până acum.

— Mi-ar plăcea să văd și eu temnița aia, a zis el după ce a luat o dușcă din vinul meu.

— Poate c-ai să ajungi s-o vezi într-o zi. Era un loc îngrozitor, așa cum ți-am zis, dar nu prea erau prizonieri. Mi s-a spus că regele Gilling obișnuia să-i execute direct pe cei care i se împotriveau.

— La noi nu-i așa, a scuturat temnicerul din cap, dar nici aici nu e plin.

— Unele dintre celule voastre au totuși ferestre. Aș vrea și eu una.

Am văzut cum spatele i se înțepenește brusc.

— Nu pot face asta, domnule. Sunt doar pentru prizonierii cu sânge nobil.

— Sunt cavaler.

— Știu, dar nu ajunge.

— Aș fi dispus să plătesc o chirie modestă.

— Chiar voiam să vorbim despre asta imediat ce-aș fi terminat vinul, m-a informat el golindu-și paharul.

I-am turnat ceea ce mai rămăsese în cana mea.

— Vedeți dumneavoastră, unii sunt tratați într-un fel, alții pe dos. Înțelegeți ce vreau să spun... Tu... tu ai prieteni. Când a venit cu paie și haleală, eu nu m-am opus, cred că ați observat. M-am comportat cât de bine se poate, nu-i așa?

— Desigur și apreciez asta foarte mult.

— Știam că o s-o faceți. Sunteți cavaler și gentleman, așa cum poate vedea oricine. Doar că eu nu eram obligat să mă comport bine. L-aș fi putut ține afară. I-aș fi putut cere un ordin în scris de la contele-logofăt și apoi să trag de timp. Stăpânul lui l-ar fi putut obține într-o zi sau două, dar dacă s-ar fi lăsat în seama lacheului, nu l-am fi avut niciodată.

I-am făcut semn că înțeleg.

— Sunt un om bun, dar sunt și sărac. Un om sărac, domnule, nu poate să fie bun pe gratis.

Felinarul lui, așa cum cred că ți-am spus mai devreme, lumina dincolo de ușa deschisă a celulei, undeva în spatele lui, aruncând o strălucire galbenă pe peretele coridorului. Pentru un moment, ceva mare, întunecat, care se mișca neauzit, a aruncat o umbră, după care a dispărut.

L-am întrebat cam cât costa bunătatea lui.

— Doar un taler pe lună, domnule. Nu-i mult, nu-i așa? Pentru un taler – de argint, atenție! – pe care mi-l dați la fiecare lună plină, o să descoperiți că sunt bun și dornic să vă ajut, domnule. Numai că nu vă pot da o celulă cu fereastră. Asta chiar nu se poate, domnule. N-ar îngădui contele-logofăt.

— Ba da. Vine des pe-aici?

— Din două în două săptămâni, domnule. Ca să se asigure că lucrurile sunt în regulă.

— Cred că e suficient. Este lună nouă chiar acum, nu-i așa? Mi s-a părut că o văd noaptea trecută.

Temnicerul și-a lins buzele.

— Da, domnule, așa e.

— Înseamnă că termenul primei plăți a trecut.

— Da, domnule. Dar pot să socotesc de oricând, de la primul pătrar...

— Înțeleg, l-am aprobat. Sunt douăzeci și patru de talere într-o livră, așa cred.

— Bineînțeles că așa este, m-a asigurat el lingându-și din nou buzele.

— Ești un om de cuvânt, un bărbat cu onoare?

— Da, domnule. Încerc să fiu, domnule.

— Asta e cam tot ce putem spune despre noi. Eu sunt Sir Able, știi asta. Pot să te întreb cum te numești?

— Fiach, domnule. La ordinele dumneavoastră.

Am scos una dintre monedele mari de aur din Jotunland.

— Aici ai mai mult aur decât într-o livră. De vreme ce nu știu cât, voi presupune că sunt douăzeci și patru de talere. Ești de acord?

— Nu, până când nu văd.

I-am dat moneda. A lustruit-o de mânecă, a ridicat-o și a făcut-o să strălucească la lumina felinarului, a încercat-o cu dinții și mi-a dat-o înapoi.

— Pare în regulă, domnule. O să încerc să o schimb.

— Am de gând să-ți ofer o învoială, i-am zis eu clătind ușor din cap. Tu vinzi bunătate de un taler pe lună, deci moneda asta ajunge pentru doi ani. Mai mult, deși ne-am înțeles pentru doi ani, o să-ți ofer bani pentru bunătatea ta indiferent cât timp voi sta aici. Trei ani. Sau cinci. Dacă sunt eliberat însă într-o săptămână, nu-mi vei datora nimic. Aurul rămâne al tău și ne despărțim prieteni.

Mi-a făcut semn că nu.

— De ce nu?

— Pe aici nu procedăm așa.

— Tu și ceilalți temniceri, am oftat eu.

S-a ridicat, apoi și-a luat cheia și felinarul.

— Nu-nțelegeți cum merg lucrurile în rândul nostru. Trebuie să-mi dați un taler.

— Dar nu am. Am lăsat monedele mai puțin valoroase scutierului meu. O să mi le aducă el dacă-i permiți să mă viziteze.

A mormăit ceva, a dat să plece, dar s-a întors.

— Dați-mi moneda și-o să vă aduc restul, așa cum am zis. A fost rândul meu să-i fac semn că nu.

— Credeți că prietenii o să vă fie alături. Eu știu cum merge treaba. Vă vor vizita o vreme. Pe urmă, vizitele se

vor rări și veți rămâne doar cu mine, iar eu voi căpăta tot ce aveți acolo, a încheiat el arătând cu cheia la punga mea.

Am fost tentat să-i spun că voi evada înainte să se întâmple asta. Poate că ar fi trebuit s-o fac.

— Ați face bine să lingeți blidele alea, domnule, fiindcă asta a fost ultima cină ca lumea pe care o veți avea timp de ani întregi.

Am rămas tăcut.

— Dați-mi moneda și am s-o duc la un aurar. Dacă el spune că e bună, vă aduc douăzeci de taleri. Și căpătați și bunătatea mea.

A făcut o pauză, dar eu n-am vorbit; într-un final, mi-a zis:

— Oricum va fi a mea mai devreme de un an, așa că nu-mi mai bat capul cu dumneavoastră.

Ușa din bare de oțel s-a închis cu zgomot în urma lui, iar eu m-am uitat cum răsuțește cheia aceea mare în lacăt. Eram pe jumătate tentat să-i spun lui Org să-l cruțe și pe jumătate dispus să-i strig să-l termine; până la urmă, n-am făcut nimic.

L-am auzit pe Fiach îndepărtându-se, șase pași, poate șapte, iar apoi a răsunat doar trosnetul oaselor sale.

După ce am considerat că Org a terminat de mâncat, l-am pus să deschidă ușa și să ascundă cheia, după care am pornit să explorez temnița.

Capitolul 34

NOUA MEA SABIE

În noaptea aceea am dormit în celula mea și, ca să fiu sincer, îmi doream să fi existat vreo metodă de a o încuia pe dinăuntru. Am visat că eram pe *Negușătorul de Miază-noapte* (nu era prima dată când se repeta acest vis după ce mă întorsesem din Cerr). Am văzut fețele turbate și hăme-site ale Osterlingilor și mi-am dat seama că au de gând să debarce pe Insula de Sticlă, acolo unde se afla mama. Am mers la căpitan și i-am poruncit să se îndrepte într-acolo; nu m-a auzit și nici nu m-a văzut, iar când i-am dăruit clepsidra de pe masă, aceasta s-a răsturnat de una singură. M-am trezit tremurând și m-am regăsit în temniță. Neavând niciun chef să adorm din nou înainte ca visul să se fi șters de tot, am plecat să caut pățuri.

La Sheerwall era greu să intri în temniță fără să treci mai întâi prin curtea interioară. Aici la Thortower era altfel; descoperisem mai devreme o scară care ducea către o ușă de stejar masiv întărită cu bare de oțel. Am urcat din nou treptele acelea, am deschis ușa și am ajuns în bucătăria castelului unde vreo zece bucătari și ajutoarele lor dormeau pe baloți de paie. Era limpede că aici se pregătea mâncarea pentru prizonieri, rații care după aceea erau duse jos. Am suflat în felinar, l-am așezat pe o treaptă și am închis din nou ușa, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Un ajutor s-a trezit și s-a uitat la mine. Mi-am dus degetul la buze și i-am spus să se culce la loc; a dat din cap că a înțeles sau,

cel puțin, s-a prefăcut. Nu pot să-mi imaginez ce a crezut la vederea unui cavaler care se strecoară noaptea în bucătărie.

Dincolo de bucătărie era un hol, destul de înghesuit, care ducea în sala mare în care stătusem cu Arnthor, Gaynor și Morcaine. Am fost curios pe unde intraseră, ce ușă folosiseră; am găsit-o acoperită de cea mai mare oglindă pe care am văzut-o în Mythgarthr. Bănuiesc că servea regelui, reginei și prințesei ca să-și verifice încă o dată înfățișarea, înainte de a-și face apariția în sală.

Asta mi-a dat o idee. Am înșfăcat o bucată de săpun tare de la bucătărie și am cioplit-o sub formă de creion cu care am scris pe oglindă: „Gândurile voastre – viețile noastre“. Am folosit întâi caracterele din Aelfrice, apoi de sus în jos, pe ambele părți, runele din Cerr. M-am întors în celula mea cu câteva pături furate și am adormit din nou; dacă am mai visat ceva, cu siguranță a fost plăcut.

Fiindcă eram sub pământ, nu aveam cum să-mi dau seama când răsare soarele; am auzit însă un schimb nou de temniceri care au început să-l strige și să-l caute pe Fiach, iar asta m-a făcut să cred că era deja dimineață. M-am ridicat și i-am cerut unuia apă caldă și un prosop. A ezitat și m-a refuzat într-un târziu.

— În cazul ăsta, o să-mi fac singur rost, i-am zis.

A râs și s-a grăbit să se alăture celor care îl căutau pe Fiach. Când s-a îndepărtat suficient, m-am dus în camera temnicerilor, mi-am luat apă din rezervorul lor, am încălzit-o pe foc, apoi am dus-o într-una dintre celulele rezervate nobililor. Tot în camera temnicerilor am găsit un pieptar curat pe care l-am folosit drept prosop. M-am spălat cu săpunul care-mi servise drept creion, m-am întors în vechea mea celulă, de unde am dus paiele curate în cea nouă.

Fereastra era mică și se găsea undeva sus. Totuși, ce diferență! Înăuntru pătrundeau aerul curat și răsăritul de iarnă; era plăcut, deși era frig. De fapt, toată temnița era la

fel de înghețată. Înfășurat în păturile mele, mă simțeam destul de confortabil.

Mai mult, s-a dovedit că puteam privi afară dacă mă urcam pe toaletă. Nu era mare lucru de văzut în afară de noroiul înghețat acoperit de zăpadă și uneori câte un porc. Am privit însă la toate astea cu destul de mult interes.

După servitorul lui Manasen, Uri a fost următorul meu vizitator. Am strigat-o și mi-a răspuns pe loc. Stătea foarte dreaptă și mi-a întâlnit privirea cu ochi înfricoșați.

— Ai putea fi cu regina Disiri, stăpâne. Să te conduc la ea?

— La fel de bine regina Disiri ar putea fi cu mine, m-am încruntat eu.

— Ea e regină, stăpâne.

— Iar eu sunt doar un puști oarecare din America.

Uri a părut mai înspăimântată ca niciodată.

— Ești cavaler, stăpâne. Un cavaler din Mythgarthr.

— Ba chiar mai mult. Sunt unul dintre cavalerii lui Valfather.

— Nu știu nimic despre asta, stăpâne, dar dacă zici tu...

— M-am gândit că după ce îi voi fi transmis mesajul către regele Arnthor, Disiri va veni să mă ajute. Stau întins în celula mea și o aștept. Am sperat să o văd în dimineața asta. M-am spălat și m-am îmbrăcat frumos în speranța că va veni.

— D-da, stăpâne.

— Sunt probleme în Aelfrice care au reținut-o? A apărut un altul ca Setr?

— Nu știu de o asemenea situație, stăpâne.

— Am îmbrățișat-o când ne-am întâlnit la Curteroșie. Nu se poate să fi trecut prea mult timp în Aelfrice. Poate o zi sau două.

— Mai puțin, stăpâne. Vino cu mine în Aelfrice și vom vedea. Eu mă tem de regină, dar știu că tu poți să mă aperi. Am clătinat din cap.

— Ne-am jucat împreună pe când eram copii, Uri. Disiri și cu mine. Acum îmi amintesc.

— Chiar așa, stăpâne? m-a întrebat ea cu o voce mieroasă.

— Da, i-am răspuns eu perfect conștient că până în momentul acela nu știusem că puteam să-mi amintesc. Am crezut că mi-au șters amintirile, Uri, dar n-au făcut altceva decât să le ascundă sub mesajul lor. Ea avea un palat, cu copaci imenși în loc de turnuri. De jur împrejur avea o grădină, una cu flori sălbatice, cu mușchi, cu izvoare și pâraie. Eram mai puternic decât ea, însă eram atent să nu profit de asta; obișnuia să mă pedepsească atunci când era indispusă, lovindu-mă cu mâinile ei micuțe, am continuat eu, zâmbind acelei amintiri. Era ca și cum ai fi fost lovit de un iepuraș, dar dacă râdeam, mă amenința cu gărzile ei, Aelfii de Mușchi, care vegheau asupra noastră cu săbiile în teacă. M-ar fi omorât dacă așa le-ar fi poruncit ea, însă n-a făcut-o niciodată.

— N-ai să-mi ceri să-i duc un mesaj, nu-i așa, stăpâne? I l-ar putea duce Baki. Ei nu i-ar face nimic.

— Am băut din sângele lui Baki odată.

— Îmi a-aduc aminte, s-stăpâne.

— Mi-a zis că asta mă va vindeca, Uri, și așa a fost. Oare ce s-ar fi întâmplat cu viața mea dacă n-aș fi băut sângele lui Baki?

— Nu pot spune, stăpâne. Întrebările astea – tu ești mai înțelept decât mine. Dacă m-ai chemat ca să mă pui în încurcătură cu asemenea întrebări, o să îndur și chinul ăsta. Dar nu există însă niciun alt fel în care te pot servi?

I-am spus că eram îngrijorat pentru Norr și pentru Gylf. I-am cerut să-i găsească, să-i elibereze dacă își doreau să fie eliberați și să-mi dea de veste după aceea.

Următorul meu musafir a venit atât de repede după ce a dispărut Uri, încât m-am întrebat dacă nu cumva o chemase chiar ea. Era Morcaine, dar nu a apărut din umbră, ca la Curteroșie; a venit ca oricine altcineva, cu excepția

faptului că era însoțită de soldați. Nu erau dintre cei morți, ci oșteni duri, cu zale și coifuri care se temeau de ea la fel de mult pe cât se temeau temnicerii de ei.

A trimis câte cinci la fiecare capăt al coridorului, așa încât să nu putem fi auziți nici de soldați, nici de temniceri.

— Eu n-am nicio legătură cu asta, Sir Able. Nu e vreo răzbunare personală.

I-am spus că n-am presupus asta niciodată.

— M-ai refuzat la Curteroșie. Sunt puțini bărbații cărora mi-am oferit dragostea. Doar doi m-au refuzat, a zis ea începând să râdă cu un hohot frumos, dar găunos. Poți ghici cine a fost celălalt? Răspunde!

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Ești un mincinos teribil de prost. El era mai priceput. Ți dai seama cum clocotesc și ard resentimentele în pântecul ăsta frumos? m-a întrebat ea punându-și mâna pe abdomen.

Judecând după răsufulare și după obrajii îmbujorați, era mai mult decât evident că înăuntrul ei clocotea ceva.

— Înălțimea Voastră e o femeie prea bună pentru asta, am zis eu.

— Habar n-ai! mi-a retezat-o ea, după care a făcut o pauză. M-ai putea birui, viola și evada apoi, purtând hainele mele. Suntem de aceeași înălțime.

— N-aș face niciodată așa ceva, Înălțimea Voastră.

— Dar ai viola o țărăncuță, cu toții o faceți. Care-i diferența? Asta ți-ar putea salva viața.

— Nu, Înălțimea Voastră.

— E drept că ar trebui să te îmbrac eu, și chiar aș face-o dacă violul ar fi un succes. Mi s-a spus că mulți bărbați au fantezii privind relațiile cu parteneri de sânge regal.

— Și eu am fantezii, Înălțimea Voastră, doar că nu sunteți femeia la care visez.

— Nici ea nu este, ai să vezi! a râs Morcaine.

Am făcut o plecăciune fiindcă nu doream să o contrazic.

— Cu toate astea, o să te am. Vei vedea. Când voi fi terminat cu tine, te vei târî implorându-mă să te primesc înapoi. Atunci îți voi aminti de momentul ăsta. Te voi obliga să-mi aduci capul Omului din Lună, iar când o vei face, o să-l refuz și-mi voi bate joc de tine.

Mi-a luat bărbia în mâna dreaptă.

— Asta dacă nu cumva Aelfii vor încerca să mă dea vreunui alt dragon, fir-ar ei să fie de viermi. Atunci voi striga foarte înduioșător, iar tu îl vei omorî pentru mine și vei muri din nou. Știi că ești mort, nu-i așa?

Deși îmi ținea încă bărbia cu mâna, am reușit să fac un gest aprobator din cap.

— Sărutul acela al Walkyriei e de vină. Știai asta? E un act de caritate. Nu te iau decât dacă ești prea rănit ca să supraviețuiești. Iar acum...

Deodată m-a sărutat învăluindu-mă cu brațele ei lungi; și-a strecurat limba în gura mea, apoi în jos, până la jumătatea gâtului. Am căzut pe paie, iar ea a exclamat:

— Acum știi cum ne simțim noi.

Abia am reușit să spun că nu mă credeam capabil să fac vreo femeie să simtă ceea ce simțisem eu.

— Ridică-te! mi-a poruncit ea cu un gest. Am de gând să-i cer fratelui meu să te elibereze. ăsta e unul dintre lucrurile pe care am venit să ți le spun. Nu cred c-o s-o facă. Nu-i place să i se spună ce ticălos pervers este, mai ales din partea Aelfilor. Știi că ei ne-au crescut...

Încercam să mă ridic, dar ea s-a ghemuit lângă mine, surprinzându-mă din nou.

— Prindea peștișori și îi ucidea în moduri oribile. Uneori îl ajutam și eu. Ne-au pedepsit pentru asta, iar el nu i-a iertat niciodată. Voi, morții, îmi dați ascultare, Able. Vă pot anima pe toți, chiar și în situațiile cele mai grele.

— Sunt dornic să vă ascult, Înălțimea Voastră.

— Nu cred însă că te va elibera nici măcar de dragul meu.

Mi-a încălzit mâna între palmele sale și mi s-a părut că-și dorește să-i ating sânii, deși eu nu voiam asta.

— S-ar putea să trebuiască să mai aștepți până când devin regină. Atunci ai să-mi fii recunoscător. Foarte recunoscător, fiindcă ăsta e un loc îngrozitor, și în momentul acela te voi avea și mă voi culca cu tine până te voi extenua, apoi te voi trimite departe, să-mi aduci un ou de phoenix. Tu îmi vei da ascultare, mă vei implora și te vei târî la picioarele mele. Te vei târî la picioarele mele și mă vei implora, iar în final te voi primi înapoi și vom merge undeva unde să nu ne cunoască nimeni, doi tineri îndrăgostiți pentru totdeauna.

— Aveți o inimă generoasă, Înălțimea Voastră, i-am zis eu. Cred că am știut asta dintotdeauna.

M-a aprobat cu un gest solemn.

— Sunt o femeie bună, Sir Able. Din fericire, toți ceilalți sunt răi, așa că pot să-i tratez în orice fel doresc. Așa e mult mai distractiv. Ajută-mă!

M-am ridicat, apoi am ajutat-o și pe ea să se ridice; mă îndoiesc că ar fi putut să o facă fără mine.

— M-am gândit că vrei să știi cum se vor rezolva toate astea, mi-a zis ea, iar acum ai aflat. Scutură-mă pe fund, cred că am paie pe rochie.

M-am prefăcut că-i dau ascultare.

— Mai tare, și spune-mi că am fost o fetiță obraznică.

Puțin după aceea m-a părăsit, mergând atât de drept, încât aș fi putut să cred că e aproape trează dacă n-aș fi fost conștient de eforturile pe care le făcea să pară astfel.

Unul dintre temnicerii mei a intrat în celulă aducându-mi un vas cu apă caldă, săpun și un prosop. Am râs și i-am spus că n-am nevoie de ele.

A luat lucrurile pe care le adusese și a închis ușa celei în urma lui.

Au trecut câteva ore. Toate întâmplările la care m-am gândit în timpul acela sunt adunate în cartea asta, dar ar putea umple încă o duzină.

Într-un târziu au apărut doi temnicheri. Mi s-au adresat printre gratii cu „domnule” și m-au întrebat dacă știam ce se întâmplase cu Fiach, pe care mi l-au descris în amănunt. Găsiseră niște cizme și câteva haine rupte și însângerate; deși nu erau siguri, se temeau că-i aparțineau camaradului lor.

— Fiach a refuzat să mă lase să ocup această celulă, le-am zis eu. Asta e tot ce trebuie să știți. Vă ajunge. Acum lăsați-mă în pace și mergeți la treburile voastre.

Tocmai eram pe cale să o chem pe Uri când s-au întors din nou la ușa mea.

M-au rugat și m-au flatat și pe urmă m-au amenințat. Fără îndoială că ar fi trebuit să-i lămuiesc, însă inactivitatea mă înnebunise, așa că le-am spus ce cred despre ei.

Au plecat, dar s-au întors curând împreună cu un al treilea temnicer, au deschis ușa și s-au năpustit asupra mea cu cheile lor lungi de fier. Urechile mi s-au umplut de urletul mării. L-am aruncat pe primul peste cei doi din spate înainte să apuce să lovească, i-am smuls cheia cu care am rupt umărul unuia dintre cei din spate și capul celui de-al treilea.

S-a terminat aproape înainte de a începe (cred că și ei au simțit că pierd înainte ca lupta să pornească). Cei doi care mai erau conștienți au început să mă implore. Le-am pus picioarele pe grumaz și i-am făcut să se declare sclavii mei pe vecie, punct în care a apărut Uri râzând. Mi-a adus minte că ea și Baki fuseseră forțate să jure cam în același fel. Nu era deghizată în niciun fel, arăta ca un Aelf de Foc, cu părul plutind ca o flacăară, cu ochii galbeni și pielea de culoarea aramei topite într-un creuzet. Nu cred că temnicerii au auzit vreun cuvânt al ei; simpla ei apariție, cu o sabie subțire într-o mână și cu teaca ei încrustată în nestemate în cealaltă, i-a făcut să se bâlbâie.

— Cheia asta o s-o păstrez eu, le-am zis. De vreme ce regele nostru a găsit nimerit să mă închidă, voi rămâne în această celulă atâta vreme cât n-am niciun motiv s-o părăsesc. Mă aștept să mă slujiți cu loialitate și credință și vă promit că prima voastră greșeală va fi și ultima. Acum ridicați-l pe ăsta de-aici și duceți-l undeva, am încheiat eu indicându-l cu cheia pe tovarășul lor prăbușit.

A fost mult mai simplu pentru mine să poruncesc, decât le-a fost lor să mă asculte. Era un bărbat corpolent și greu, iar cel căruia îi rupsesem umărul nu prea putea ajuta. Am vrut să-i vorbesc lui Uri, așa că după ce m-am uitat la eforturile inutile ale celui căruia îi luasem cheia, l-am ridicat pe temnicerul leșinat și l-am dus în camera lor.

— Ți-am adus o sabie nouă, mi-a zis Uri în timp ce ne îndreptam spre celula mea, iar tu nici măcar nu te-ai uitat la ea.

I-am explicat că eram prizonier și n-aveam voie să am o sabie.

— O poți ascunde sub pat.

— Asta dacă aş avea unul. Dorm pe un mănunchi de paie, pe podea.

— Ai putea căpăta un pat. Oamenii ăștia pe care i-ai bătut îți vor aduce unul imediat ce le-o vei cere. Am putea dormi amândoi în el, iar tu ai avea ceva pe care să te așezi.

Am îndoit lama destul de mult, ținând-o între palme; și-a revenit imediat, devenind perfect dreaptă.

— Să nu te tai.

— Încerc. Tu ai făurit-o?

— Eu personal? Nu! Rămăsesem la ideea cu patul.

— O să mă gândesc, dar oricum tu nu vei dormi în el. Știu cum m-aș trezi.

A chicotit, făcându-mă să simt un dor brusc de Aelfrice, de marea ei de cristal și de pădurea tăcută în care Disiri și cu mine alergaserăm, strigaserăm și îmblânziserăm pui de veveriță.

Nu aveam loc să mânuiesc o asemenea sabie în celulă. Am pășit afară, pe coridor, și am început să tai aerul și s-o înfig printre barele de metal. Mânerul ei de argint și piele albă era simplu, aproape cast, iar lama îngustă era înscrispționată cu caractere aelfe, prea mici pentru a putea fi citite.

— Cred că e lucrătura Aelfilor de Gheață, mi-a zis Uri. E veche, indiferent cine ce-ar spune, dar să știi că n-am adus-o de acolo.

— Ai furat-o de aici? am întrebat eu, iar ea s-a mulțumit să mă privească lung.

— Știi, nu trebuie să fur chiar totul. Cred că ai văzut asta...

A început să fumege și, în câteva secunde, a devenit mai mică și mai puțin zveltă. Pielea ei arămie a pălit, devenind albă cu pete portocalii, deși sfârcurile i-au rămas luminoase, părând prea fierbinți pentru a putea fi atinse.

— Am văzut, i-am spus, și am rezistat tentației. Vrei să-mi spui că ți-ai vândut corpul pentru sabia asta? Nu te cred.

— Bine, bine, am furat-o, a mărturisit ea privind nestematele de pe teacă. Dar refuz să-ți spun de la cine fiindcă m-ai obliga s-o returnez.

— Dacă te-aș putea sili s-o înapoiezi, probabil că aș fi în stare să te oblig să-mi spui și de unde o ai.

— Te rog, nu, stăpâne. Uite ce e... stăpânul ei nu va afla niciodată că n-o mai are. Niciodată! Îți promit asta. O încuiase într-un cufăr de fier legat cu șapte lanțuri și șapte lacăte mari. Asta crezi?

— Nu! i-am zis.

— Atunci n-o să crezi nici că a aruncat cheile în mare, dar asta mi-a spus prietenul meu. Am urcat din Aelfrice, știi tu cum procedăm noi, și am pus mâna pe ea. Va crede că e încă înăuntru până la sfârșitul vieții.

I-am luat teaca din mână și am examinat-o. Mă așteptasem la turcoaze, chihlimbar și alte asemenea, dar în locul lor am descoperit rubine, iar pietrele albastre erau safire.

— Lemn moale, stăpâne, acoperit cu o foiță de aur.

Am dat din cap și am adăugat:

— Și un capăt de aur alb. Amestec de aur și argint, presupun. Este singura parte care se aseamănă cu sabia.

Am băgat sabia în teacă.

— Se potrivește destul de bine.

— Teaca e făcută de voi, de oameni, sunt sigură. Aveți gusturi mai bune decât noi.

— N-am știut asta, i-am zis eu privind-o cu atenție.

— Nici eu, stăpâne, dar ne sunteți superiori.

— Nu mai am centură pentru sabie, i-am zis, vorbind însă mai degrabă pentru mine. Mi-a luat-o regele.

— Poți să o legi la centura pantalonilor. Nu e o lamă prea grea.

— Cred că se poate.

— În plus, m-am gândit că o s-o ascunzi în patul nostru. Vreau să spun, atunci când tu și Înălțimea Sa nu îl folosiți.

— M-ai spionat!

— Doar foarte puțin, a rânjit Uri. N-arată prea rău pentru o femeie atât de mare, nu-i așa? E și o vrăjitoare puternică. Ar putea să-ți facă zeci de surprize plăcute.

Am intrat în celula mea și am închis ușa înainte ca Uri să mă poată urma; s-a strecurat printre zăbrele, revenind la forma ei obișnuită.

— Dar și neplăcute. Unele vrăjitoare au dinți acolo jos. Ți-o bagi înăuntru și ele ți-o smulg. Mani mi-a zis.

Am ascuns sabia sub paiele de lână pe perete.

— Dar tu nu știi nimic despre asemenea lucruri.

— Despre vrăjitoare? O, nu, stăpâne. Sau, mă rog, foarte puține, fiindcă am vorbit o dată cu Mani despre ele.

M-am așezat și i-am făcut și ei semn să stea jos.

— Morcaine și frații ei au fost crescuți în Aelfrice după ce i-a abandonat mama lor. Cred că știi o mulțime de lucruri.

— Nu prea. Să-ți spun ceea ce cunosc, stăpâne? N-o să mint și nici n-o să râd de tine decât dacă mă-ntrerupi.

I-am făcut semn să înceapă.

— Oricine ți-a spus lucrul ăsta, te-a înșelat. Eu am fost Khimeră, dar am auzit o mulțime de lucruri și pot deosebi minciunile de adevăr. Mama lor nu i-a abandonat pe toți trei. Setr era dragon, așa că de ce s-o fi făcut? L-a păstrat lângă ea în Muspel, în Aelfrice și aici în Mythgarth. A fost primul ei născut, așadar regele de drept al acestei părți din Mythgarth, deși nu cred că el a încercat vreodată să pretindă tronul.

— Presupun că Morcaine e cea mai tânără, am zis eu.

— Nu. Arnthor e cel mai tânăr, a scuturat Uri din cap. Dar aici în Celidon băieții au întâietate. Și acum nu mă mai întrerupe.

A tras adânc aer în piept.

— În al doilea rând, Morcaine și Arnthor și-au petrecut aici cea mai mare parte a copilăriei. Altfel, ar fi încă mici. În al treilea rând, au fost creșcuți de Aelfii de Mare, nu de clanul meu. Noi eram sclavii lui Setr, nu-ți amintești? Sclavi credincioși, fiindcă ne era foarte frică. Ei îi erau însă aliați sau, oricum, mai apropiați decât noi.

— Înțeleg. Mai e și altceva?

— Da. N-o să-i dai crezare, dar tot o să-ți spun.

— Îi este frică regelui Arnthor de sora lui?

— Nu-mi face confidențe, am ridicat eu din umeri. Te-ai uitat la mine când m-am luptat cu cavalerii morți ai lui Morcaine?

— Nu, dar tare mi-ar fi plăcut să te văd luptând, stăpâne.

— A fugit aproape toată lumea. Spectatorii vreau să spun. Regele Arnthor a rămas, și regina odată cu el fiindcă o apucase de braț. Nici Morcaine nu plecase, bineînțeles.

— Și părea înspăimântat?

Am încercat să-mi amintesc.

— Nu. Mai degrabă hotărât.

— Aha. Probabil că nu știi nici răspunsul la întrebarea asta, dar trebuie să te-ntreb. Ei îi este frică de el?

— Da, îi este, foarte tare, am zis eu, după care am făcut o pauză. E posibil ca din cauza asta să bea. Îl iubește, dar e teribil de înspăimântată de el.

— În cazul ăsta înseamnă că e vrăjitor, stăpâne, și încă unul foarte periculos. Trebuie să crezi, deși știu că primul tău gând este să n-o faci. O soră mai mare cu puteri magice? Păi, l-ar manevra ca pe o păpușă dacă n-ar fi vrăjitor. Și Setr stăpânea magia, cu mare iscusință chiar.

I-am făcut semn că sunt de acord.

— Și Morcaine e vrăjitoare, din ce-am auzit, iar tu mi-ai confirmat. De ce-ai crede că fiul mai mic nu are puteri magice?

— N-am niciun motiv. Dar mai e o întrebare. Ai furat sabia aia pentru mine. E o sabie bună, făcută de Aelfi cu multă vreme în urmă. Ai fi putut să mi-o aduci și pe Eterne la fel de ușor?

— N-am reușit s-o găsesc, stăpâne, a clătinat Uri din cap.

— A luat-o regele.

— Știu, mi-a spus Gylf. Probabil că e ascunsă undeva, a zis ea învârtind un pai între degete.

— N-ai găsit-o?

— Nu, stăpâne.

Am întins mâna și i-am atins genunchiul, dar n-aș putea să-ți spun de ce.

— Asta e o minciună, Uri. Ai găsit-o, dar n-ai îndrăznit s-o iei. Însă mă bucur că n-ai făcut-o. Arnthor se înșală, dar chiar și așa e regele meu. Spui că ai vorbit cu Gylf. Unde este?

— Nu știu, stăpâne, deși probabil că aș putea să-l găsesc fără să mă străduiesc prea mult. Îl legaseră, iar eu l-am eliberat, așa cum mi-ai poruncit.

— S-a dus în sălbăcie probabil, i-am zis eu. Și Norr?

— E în grajd, stăpâne, bine îngrijită. I-am spus că s-ar putea ca în curând să fii liber și te așteaptă.

— Au încercat s-o călărească?

— Da, stăpâne. Câțiva grăjdari, fără succes.

— S-ar putea să fie în pericol.

— E un nobil bătrân și gras care se interesează de ea. Grăjdarii se tem de el, nu îndrăznesc să o trateze rău.

— Ai văzut-o pe Baki?

— În ultima vreme? Nu, stăpâne.

Pe îndelete i-am mai pus și alte întrebări, dar nu am aflat nimic important. Dacă Norr sau Gylf o văzuseră pe Baki, nu-i pomeniseră despre asta lui Uri.

Capitolul 35

JOS

A trecut ceva vreme până să se întâmple lucruri interesante sub fereastră mea. O mulțime de oameni urlau și înjurau, iar caii și asinii tropoteau din copite. Apoi s-a lăsat liniștea.

Am vorbit cu temnicerii, iar cel pe care îl chema Ged mi-a spus că Arnthor urma să conducă o armată împotriva Osterlingilor. Urma să-i ia și pe ceilalți temniceri cu el ca să aibă grijă de prizonieri. Ged avea să rămână singur în temniță.

— Nu mă aștept să mă ajutați, domnule, dar o să fie foarte mult de muncă.

— Ai dreptate, i-am confirmat eu. N-am să te ajut. Dar poate că împreună o să-ți găsim alte ajutoare.

Am început cu cei doi baroni ale căror celule erau pe același coridor cu a mea. M-am prezentat, ceva ce nu făcusem până atunci, le-am explicat că nu vor trebui să facă muncă de slugă și m-am oferit să-i eliberez din celule ca să-i supravegheze pe ceilalți prizonieri, dacă erau dispuși să jure că nu vor evada. Au fost de acord amândoi.

Apoi am ales zece oameni de rând dintre cei mai sănătoși și mai puternici. Le-am promis paie curate, păături și mâncare mai bună; când am descoperit însă mizeria în care sufereau ceilalți, le-am dat tuturor aceleași lucruri pe care le promisesem celorlalți zece. Paiele lor vechi, în care mișunau păduchii, au fost arse în curte într-o noapte. Unul

dintre ei fusese bărbier; am furat un brici, niște foarfece și alte lucruri. I-a tuns și i-a bărbierit pe ceilalți, apoi am ars și părul.

Wistan mi-a adus coiful și zalele.

— Îmi pare rău, Sir Able, n-au vrut să mă lase să intru până acum. Astăzi însă lordul Colle mi-a permis. Chiar e lord?

I-am spus că este și i-am explicat.

— Pouk și Uns sunt la muncă, fiindcă altfel ar fi venit și ei. Sunt teribil de îngrijorați pentru dumneavoastră. La fel am fost și eu. Eu... noi... nu trebuie neapărat să muncim. Avem ceva bani.

L-am întrebat ce făceau, iar Wistan mi-a spus că el îi ajuta pe conțopiștii contelui-logofăt, în timp ce Pouk și Uns lucrau la un zid care urma să înconjoare orașul.

Următorii mei vizitatori au fost doi soldați, dacă pot să-i numesc așa. Mi-au spus că trebuie „să mă ducă la regine”, ceea ce m-a făcut să presupun că Gaynor și Morcaine conduceau împreună în lipsa regelui. M-au spus că nu așa stau lucrurile și mi-au zis că în oraș intraseră Giganții Gheții, niște femei imense care îi înspăimântau pe oameni.

Gaynor și Idnn m-au primit în sala tronului. Am îngenucheat, dar amândouă mi-au permis să mă ridic. Mi s-a adresat Gaynor:

— Ai fost campionul meu, Sir Able. Mai ești?

I-am spus că o să fiu, dacă voi putea.

— Crezi probabil că te-am abandonat. Am făcut-o fiindcă așa a poruncit soțul meu. Mi-a zis să nu te eliberez nici când e el plecat.

— Înțeleg, Majestatea Voastră.

— Înțelegi și de ce a dat porunca asta?

— Cred că da, Majestatea Voastră.

— Acesta e motivul pentru care ne întâlnim astfel, a zis ea arătând apoi cu un gest larg spre curtenii săi, în principal

femei și bătrâni. Aceștia sunt martorii mei. Bănuiesc că îl cunoști pe lordul Escan.

— Am avut onoarea.

— El o să vorbească în numele meu, iar sora mea regală, în numele ei. Vei fi păzit în tot timpul ăsta și vei muri, dacă vei încerca să evadezi.

Regina a făcut un gest inutil și timid cu mâna, după care a continuat:

— Sper să nu fie cazul. Chiar sper.

— Dacă evadarea mea nu vă e pe plac, o să rămân aici, i-am zis.

— Atunci vino cu mine, mi-a zis Idnn. Lord Escan?

Am vorbit în Camera Roșie, un fel de birou unde era o masă de scris și una de lucru cu alte câteva mai mici în jurul lor. Pentru Idnn a fost adus un fotoliu drăguț cu scaunel pentru picioare; contele-logofăt s-a așezat pe scaunul mare de stejar aflat la masa de scris, iar eu am luat unul dintre scaunele conțopiștilor.

— Ar trebui să fii eliberat chiar în momentul ăsta, mi-a zis Idnn. Din păcate, așa cum stau lucrurile acum, tot ceea ce-am putut să fac este să o determin pe sora mea, regina, să poruncească să fii adus aici. E... e o împrejurare nenerocită aceea că ești prizonier.

— Pentru el, da, a intervenit contele-logofăt. Pentru noi e un noroc. Mulțumesc Cerrului că ni l-a dat.

— L-am văzut luptând, iar dumneavoastră, nu, domnule.

— Am fugit când a început lupta, Majestatea Voastră, a zis el și și-a dres glasul. Acum ne poate ajuta fiindcă nu e liber. Dacă n-ar fi fost încarcerat, ar fi plecat cu regele și n-ar mai fi fost aici.

— O să te eliberez, mi-a promis Idnn. O să fac eu cumva. Sora mea, regina, nu e împotrivă.

— Dar e temătoare, a intervenit contele-logofăt. Deocamdată însă avem nevoie de mintea ta, și nu de sabie. Majestatea Sa aici de față ne-a convins pe regina Gaynor

și pe mine că trebuie să te consultăm. A fost foarte impresionată de ceea ce-ai făcut în Jotunland.

I-am spus cu toată convingerea că sunt onorat.

— Ți-e foame? Lordul Escan va comanda mâncare pentru tine, dacă dorești.

I-am mulțumit și i-am răspuns că sunt sătul.

— E bine hrănit, Majestatea Voastră. E un fel de monarh al temniței și primește orice-și dorește. A trebuit să-mi anulez inspecțiile mele obișnuite ca să pot pretinde că n-am văzut nimic nelalocul lui. Probabil că Majestatea Voastră va dori un platou cu delicatese în timp ce ne sfătuim.

A sunat și i-a spus lui Payn ce dorea, apoi s-a întors spre mine.

— Nu știi cât de bine cunoști situația, Sir Able. Majestatea Sa este în est, cu armata. Aveai cunoștință de asta?

I-am spus că știam că plecase, dar nimic mai mult.

— I-am atacat în toamnă, le-am ucis Caanii și am obținut o pradă bogată. Acum Caanul Negru vrea să se răzbune. Asta dacă va putea, a zâmbit el. Toți cavalerii capabili să călărească au plecat cu regele, odată cu cei mai mulți nobili. Majestatea Sa, regina, a rămas responsabilă de ceea ce se întâmplă aici, iar eu sunt principalul ei sfetnic. Trebuie să asigur provizii pentru armată și să recrutez alți soldați, și să fac și zeci de alte lucruri. Printre ele am și sarcina de a fortifica orașul.

— Timp de secole, a intervenit Idnn, Kingsdoom s-a fălit cu faptul că scuturile cavalerilor săi sunt zidurile orașului. Acum, cei din est sunt mai puternici decât oricând. Și mai înfometăți. Regele l-a trimis pe tatăl meu să facă pace cu Fiii Furiei, așa încât el să se poată îndrepta spre Osterland cu toate forțele. Speranța era ca un atac puternic și prin surprindere să zădărnicească planurile de cucerire ale bătrânului Caan.

Contele-logofăt a aprobat-o.

— Atacul a fost într-adevăr prin surprindere, așa cum era plănuțit, a continuat Idnn, iar în urma victoriei noastre zdrobitoare bătrânul Caan a fost ucis. Triumful Celidonului se pare însă că a unit toți Osterlingii rămași în jurul fiului său mai mare, Caanul Negru, fapt care a grăbit riposta.

— Un atac pripit poate eșua, am zis eu.

— Așa sperăm și noi. Ei însă au cucerit trecătorile și asta nu e bine. Tatăl meu s-a dus să fie alături de rege. La fel și ducele Marder.

— Aici, garnizoana s-a întărit cu o sută de Fiice ale Furiei, a adăugat contele-logofăt. Sunt gărzile Maiestății Sale, regina Idnn.

— Atâta timp cât vremea e răcoroasă, sunt întăriri foarte valoroase, am zis eu.

— Lordul Escan a angajat oameni pricepuți în realizarea fortificațiilor, a oftat Idnn. Ei au prezentat proiectul dragii mele surori, regina. E excelent, sunt sigură, dar va fi nevoie de ani întregi ca să-l ducem la bun sfârșit. Știu că nu ești constructor, dar trebuie să te întreb: știi ceva despre asedii?

— Am fost prezent la asediul de la Nastrond, am zis eu încruntându-mă.

Contele-logofăt s-a aplecat spre mine, deasupra mesei, și-a mijit ochii.

— Unde e asta? N-am auzit...

Idnn l-a întrerupt.

— Trebuie să găsim ceva ce se poate face în decurs de o lună sau chiar mai repede. Dacă regele va fi triumfător, putem să ne bucurăm. Bătălia va avea loc înainte de următoarea lună nouă, iar dacă se va întoarce în fruntea unei armate înfrânte, Osterlingii vor fi probabil pe urmele lui. Ce poți să ne sugerezi?

— Nimic, până nu văd terenul, i-am răspuns eu.

Contele-logofăt a clătinat din cap.

— Am niște hărți.

— Care nu-mi spun absolut nimic. Mai mult, cel mai probabil, mă vor induce în eroare. Trebuie să călăresc în jurul orașului. Cel puțin o zi, dar două ar fi mai bine.

Contele-logofăt și-a șters fața și chelia cu mâna și a rămas tăcut.

Liniștea a umplut încăperea și niciunul dintre noi nu părea dornic să-i pună capăt. M-am ridicat și m-am uitat la draperiile stacojii, la lemnul lăcuit al birourilor, care aveau culoarea trandafirilor sălbatici, și la feronerie lor emailată. Idnn a vorbit prima.

— Vreau să-ți spun despre doamna Lynnet și fata ei. Pot? S-ar putea să nu mai avem altă ocazie.

I-am spus că bineînțeles că putea. Payn s-a întors în timp ce ea vorbea, ducând o tavă încărcată cu delicatese, o sticlă de vin și pahare. Le-a umplut, apoi am mâncat și am băut în timp ce vorbeam.

— Și-a revendicat Câmpia de Aur, a zis Idnn. Asta s-a întâmplat în timp ce mergeam spre sud, bineînțeles, și am stat câteva zile acolo la ea, ca s-o ajutăm. Ea și Vil intenționează să reconstruiască și s-au căsătorit. Ei... îmi pare rău. O s-o câștigi.

Am fost de acord și am rugat-o să continue.

— El nu e nobil, dar cine ar lua-o acum? De asemenea, e tatăl Etelei. Sau cel puțin așa zic ei, și o iubește.

Văzând că nu spun nimic, Idnn a adăugat:

— Lynnet e încă nebună, deși se simte ceva mai bine. Cel puțin, acum vorbește.

— Ăsta e un lucru bun.

— Crede că mai e o femeie cu ea, una pe care o cheamă Mag.

Nu știu cât de bine mi-am controlat expresia feței, dar m-am străduit din răputeri să par impasibil.

— O femeie pe care nimeni altcineva n-o poate vedea, a continuat Idnn apoi, cu un zâmbet milos, l-a lămurit pe

contele-logofăt. Soțul ei e orb, așa că și el e convins că Mag există.

— Berthold și soția lui sunt cu dumneavoastră, Majestate? am întrebat eu. Nu i-am văzut în sala tronului.

— Nu. Le-am permis să meargă să-și viziteze satul.

— A fost distrus.

— Nu știam, s-a încruntat Idnn. Atunci sigur se vor întoarce repede.

— Poate că a fost reconstruit între timp. Mi-aș dori să merg acolo, să văd cu ochii mei. Dar Berthold credea în prietena doamnei Lynnet?

— Ah, înțeleg! a exclamat Idnn vorbind din nou către contele-logofăt. Berthold mi-a fost servitor. Și el e orb.

— Credea și el în existența acelei femei? am insistat eu.

— Nu știu, n-am întrebat niciodată. Poate că sora mea, regina, va accepta să te eliberăm condiționat. O să i-o cer.

— Nu va îndrăzni, a clătinat din cap contele-logofăt.

* * *

Se poate spune că în noaptea aceea am evadat, deși eu n-am privit lucrurile așa. Gândurile lui Norr m-au îndrumat către ea și m-au informat cu mult înainte de a ajunge în boxa ei că era împreună cu Uns. L-am trezit, am găsit curând un cal voinic, pe care l-am înșeuat, și am plecat. După ce am înconjurat orașul la lumina lunii, ceea ce mi-a luat vreo trei ore, am mers la han, l-am luat pe Pouk, apoi am mâncat micul dejun.

După asta, ei s-au dus la muncă, iar eu i-am însoțit. La marginea orașului se săpa un șanț imens pregătit pentru fundația zidului de împrejmuire. Pouk și Uns ajutau la săpat, iar șanțul era deja lat de zece pași și atât de adânc, încât cei care cărau argila roșie din el trebuiau să se folosească de scări. Am legat calul lui Uns, ca să-l ducă înapoi

în grajd, iar eu am început să dau din nou ocol orașului, acum la lumina zilei, parcurgând același drum pe care îl făcusem noaptea. Străbătusem aproape o treime când m-am întâlnit cu o patrulă.

Norr rupt-o la fugă. O săgeată a nimerit-o în gât și atunci s-a întors împotriva lor la fel de înspăimântătoare ca Gylf. Doi au murit. Am încercat să o stăpânesc, dar am fost aruncat din șa.

Am ajuns într-o cameră de gardă în Thortower, unde m-au ținut legat timp de trei zile, după ce m-au jefuit, și m-au lovit ori de câte ori protestam. După aceea m-au adus în fața reginei Gaynor. Era înspăimântată de moarte de Arnthor și de aceea a poruncit să fiu legat cu lanțuri la nivelul cel mai de jos al temniței.

Tehnic vorbind, ordinele ei nu au fost ascultate. Nici Ged, nici soldații nu coborau mai jos de nivelul al doisprezecelea; nici măcar nu știau câte etaje existau sub acest nivel, fiindcă Thortower fusese construit pe ruinele unei structuri mai vechi, iar nivelul al doisprezecelea era la fel de întins ca portul Forcetti. Au adus un fierar, un bărbat tăcut și aspru care nu mi-a făcut niciun rău, doar că nu mi-a vorbit. A întezit focul cărbunilor, mi-a pus cătușe la glezne și la încheieturi, după care le-a sudat. Abia atunci a început adevărata mea încarcerare, pentru că am jurat că n-o să fac niciun efort să mă eliberez până când fie regele Arnthor triumfa în luptă, fie Thortower cădea în mâinile Osterlingilor. Avea să fie voia lui Valfather.

Că tot veni vorba despre Valfather, să știi că n-a trecut nicio oră în care să nu sper că va apărea și mă va elibera de jurământ. La început, am fost sigur că va veni și am planificat tot ce urma să facem înainte să ne întoarcem în Cerr, toate lucrurile de pe lume pe care aveam să le îndreptăm.

Zilele treceam, iar eu tremuram, oră după oră, în frig, cuibărimdu-mă în paiele lui Colle; măcar îl aveam pe Org care stătea cu mine, sălbatic și tăcut, așa încât mă mai

puteam încălzi lângă el; flămânzea, așa că i-am permis să meargă să ucidă orice om al cărui nume nu-l cunoaștea.

Din când în când mă părăsea; din când în când se întorcea cu fălcile însângerate, după care se ghemuia ca să mă încălzească. Așa s-a întâmplat până când, într-o zi, nu mi-a mai adus nimeni de mâncare.

Am așteptat, spunându-mi că vor veni din nou când va fi vremea mesei, dar nu venea nimeni niciodată. Mi-am zis că dacă tot nu vor apărea, o voi chema pe Baki și o voi obliga să mă elibereze, așa că am ajuns s-o chem mereu și mereu, dar nici ea n-a apărut. Într-un târziu mi-am dat seama că, așa înlănțuit cum eram, nu se mai temea de mine. Serviciul în care intrase pe scările de pe Turnul de Sticlă se terminase, iar ea, cea a cărei dragoste o refuzasem atât de des, era în sfârșit liberă. Putea să ducă acum viața unui Aelf de Foc fără să se mai gândească la mine, cel care muream încet în temnița din Thortower.

Nu știi ce aș fi făcut dacă ar fi continuat. Poate că mi-aș fi călcat jurământul și m-aș fi salvat. Mi-ar plăcea să cred că asta s-ar fi întâmplat până la urmă. Aș fi putut muri, ceea ce ar fi rezolvat, desigur, totul; eram atât de chinuit de sete, frig și foame, încât gândul ăsta nu m-a marcat prea tare.

Aș fi putut de asemenea să-i cer lui Org să-mi aducă orice fel de carne găsește și să devin aidoma Osterlingilor care se hrănesc cu carnea dușmanilor lor.

* * *

S-a făcut lumină în bezna aceea deplină și s-a auzit clănitul armelor. I-am spus lui Org să se ascundă, dar era deja prea târziu. Ușa celulei mele s-a deschis și am fost orbit de strălucirea torțelor.

— Pe pântecul Doamnei! a exclamat o voce cunoscută.

— Ce e chestia aia de lângă el? am auzit vocea regelui.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Org.

— Ceva ce-ar fi fost bine să nu fi văzut, Majestate, i-am zis eu, după care m-am înecat, fiindcă gura îmi era groaznic de uscată. Mergeți înapoi sus pe scări. Când vă veți întoarceți, n-o să-l mai vedeți.

Am auzit conversații înflăcărâte cărora nu le-am dat însă prea multă atenție. Au plecat, iar eu i-am spus lui Org că trebuie să-mi aducă apă. Mi-a adus puțină, încălzită în căușul palmelor sale; am băut și l-am trimis de acolo.

Torțele și cavalerii care le purtau s-au întors. M-am ridicat, am căzut, apoi m-am mai ridicat o dată cu ajutorul lui Beel.

Regele m-a privit în ochi, fiindcă eram de aceeași înălțime.

— Îmi iubesc regina, a zis.

— Eu, nu, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu, probabil zâmbind. Nu vă cer permisiunea să vorbesc liber. Cei care o fac procedează așa de frică să nu-i disprețuiți sau să le faceți lucruri mai rele. Disprețul vostru nu înseamnă însă nimic pentru mine, iar orice tortură la care mă veți supune va fi pentru mine o eliberare. Vorbesc pentru Aelfrice și pentru mine însumi. Sunteți un tiran!

— O iubesc, a insistat el. Însă iubesc Celidonul mai mult.

— Dar le tratați la fel. Ați abandonat Aelfrice și v-ați învățat poporul să facă la fel. Nu e nicio îndoială că regina Gaynor își dorește să o abandonați și pe ea, iar Celidonul este binecuvântat în fiecare moment în care îl neglijați. Aveți sânge regal, regina Gaynor e de viță nobilă, iar cavalerii voștri se laudă cu originile lor nobile. Eu sunt doar un american și voi spune asta chiar dacă va fi să mor. Fiindcă au fost abandonate, satele voastre sunt distruse de bandiți, de Fiii Furiei, de Osterlingi. Preaînaltul Zeu a făcut în așa fel încât oamenii de aici ar fi trebuit să fie modele pentru Aelfrice. Însă noi i-am învățat să fie violenți, să trădeze și puținele lucruri bune. Iar Majestatea Voastră a fost liderul nostru.

Spre marea mea surprindere, m-a aprobat din cap.

— Spui că nu ai rang nobiliar. Nu ești cavaler? Te-am lăsat să-ți păstrezi pintenii.

— Ba sunt.

Cavalerii care-l însoțeau au rămas tăcuți, deși eram conștient că așteptau cel mai mic prilej ca să mă omoare. Simțeam mirosul torțelor lor, iar în răceala întipărită pe chipul lui Arnthor regăseam chinurile celulei împuțite și înghețate în care tremurasem atâta vreme și în care încă mai tremuram.

— Am sperat să te pot elibera, Sir Able, mi-a zis Beel. Arnthor nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

— Ești cavaler. Aparții regatului meu?

— Da.

— Ai făcut minuni în Jotunland, iar acum avem nevoie de o minune.

— Rupe lanțurile astea și voi încerca, i-am zis.

A dat porunca, iar cătușele mele au căzut la pământ.

* * *

Povestea mea se apropie de sfârșit; înainte să o închei, vreau să spun că, dacă n-ar fi fost Org, pe care Arnthor l-a zărit în celula mea și de care s-a temut atât de mult, încât s-a retras, nu cred că m-ar fi eliberat.

M-au îmbăiat, m-au îmbrăcat și m-au hrănit.

— Trebuie să te trimit la Majestatea Sa de-ndată ce vei putea călări, mi-a spus contele-logofăt. Între timp, trebuie să-ți gălesc arme. Ce ți-ar plăcea?

— Să pleci de-aici. Am coiful și zalele pe care regele mă lasă să le păstrez. Mi-a pierdut sabia încercând să recâștige trecătorile, în bătălia în care armata lui a fost copleșită.

— Stai! mi-a zis contele-logofăt, după care a plecat grăbit.

În absența lui am făcut planuri împotriva lui Gaynor, a contelui-logofăt și chiar a lui Idnn. Am complotat și mi-am

bătut joc de mine însumi pentru asta, fiindcă, de fapt, eram prea slăbit ca să stau în picioare.

Au trecut câteva zile în care au avut grijă de mine niște băieți, paji prea mici pentru a ține un arc în mână. Ba chiar m-au întrebat dacă ne vor cuceri Osterlingii și ce se va întâmpla cu ei în condițiile astea; le-am spus că nu mă îndoiesc de căderea cetății, dar că, dacă ei vor să scape, pot să-i duc în temniță, unde vor fi devorați pe dată, scăpând de orice chin.

— Ar fi mai bine pentru Celidon, le-am zis, dacă ar fi pustiit. Există o Insulă de Sticlă. Acolo, marele dragon Setr a dus femei frumoase care să ademenească corăbierii. Ele au murit, ucise de mateloții pe care i-au păcălit. Ultima a luat otravă și de atunci locul acela e unul al frumuseții, al liniștii și al luminii clare. Aveți otravă?

Au fugit, jurând că nu au.

Contele-logofăt s-a întors cu sabia pe care mi-o găsisese Baki. Părea mai gras ca niciodată, iar ochii îi erau umbriți de teamă.

— Îmi face mare plăcere să-ți ofer asta, mi-a zis el făcând o plecăciune.

Am luat-o și mi-am prins-o la cingătoare.

— Pentru asta, l-am asigurat, o să mergem împreună în Aelfrice.

Probabil că nu fusese luat prin surprindere prea des; în momentul acela însă, uimirea i se putea citi pe chip.

— Nu va dura mult, i-am promis, deși timpul trece mai încet acolo. Vino cu mine!

Știam că ne-am fi certat o oră întreagă. Am scos sabia pe care tocmai mi-o dăduse și l-am îmboldit cu ea; deși a strigat după gărzi, nu a apărut nimeni.

— Regele i-a luat cu el pe toți cei din castel și din oraș care mai erau în stare să țină o sulită. Te-a lăsat singur.

— Cu siguranță trebuie să mai fie ceva.

— Păi, nu mai e. Unde e regina Gaynor? Ea m-a condamnat. Băieții au spus că a plecat, dar că nu știu unde.

— E cu regele, mi-a zis contele-logofăt cu voce tremurată. N-a mai rămas nimeni care să o poată păzi aici.

— Probabil se gândește că sunt din nou liber și aș putea să mă culc cu ea, i-am zis eu îndemnându-l din nou cu sabia. Mișcă!

— Unde mergem?

— În Aelfrice, așa cum ți-ai dorit, i-am zis. În Aelfrice, așa cum ți-am promis. E în josul acestor scări, pe care le vei coborî mai repede decât îți permit vârsta și greutatea. Altfel, vei simți ascuțișul sabiei mele.

L-am dus apoi în temniță, descoperind pe drum că eu eram mai înspăimântat decât el. Mi se părea că zidurile se închideau deasupra mea ca un mormânt. Dacă fața contelui-logofăt era albă, a mea era cadaverică, așa că nu-i dădeam voie să se întoarcă spre mine ca să nu mă vadă.

Dandun plecase; Colle era încă acolo, închis în celulă. L-am eliberat și, cu ajutorul lui, le-am dat drumul și celorlalți prizonieri, tuturor celor pe care i-am putut găsi la nivelul al doisprezecelea.

— Nimeni nu merge acolo, ne-a zis Colle când a văzut că vreau să cobor împreună cu contele-logofăt. Nu e nimic jos.

— Astea sunt două lucruri diferite, i-am zis, după care l-am îndemnat pe contele-logofăt cu sabia.

— Te rog! m-a implorat el. Am de două ori vârsta ta și scările n-au balustradă.

— Ai de patru ori vârsta mea, i-am răspuns, și scările n-au balustradă.

— Dacă aș fi aflat condițiile în care ai fost ținut, aș fi venit să te salvez, crede-mă!

— Da, desigur. Doar că ai avut grijă să nu afli.

Existau un al paisprezecelea nivel și un al cincisprezecelea dedesubt. După acesta, am încetat să mai număr, dar

am ajuns curând pe o câmpie pietroasă unde briza ușoară mirosea a mare.

— Bate un vânticel, mi-a zis contele-logofăt. Probabil că temnița e legată de niște caverne mai mari.

— Da, bate vântul... i-am zis.

— Lordul Colle n-a venit cu noi? m-a întrebat contele-logofăt privind în spate. Credeam că o să ne însoțească.

— Doar până la al doisprezecelea nivel. Nu mai departe. Mergi într-acolo.

— Nu mai sunt scări!

Părea fericit. Îi fusese frică în timp ce coborâserăm fără încetare și probabil că a crezut că, odată ce am ajuns la ultimul nivel, vom începe să urcăm.

— Ba ar trebui să mai fie scări, am spus eu, vorbind mai degrabă pentru mine însumi și îmboldindu-l cu vârful sabiei.

— Dar uite că nu-s!

— Aici e Aelfrice, i-am explicat. Deci sunt și alte lumi mai jos, Muspel și Niflheim.

— Tărâmurile Focului și ale Gheții, a repetat el cu un fel de evlavie.

— Ai vrut să vii în Aelfrice, i-am zis. Te-am adus. Curând se luminează de ziuă.

Am mai mers puțin și am auzit zgomotul valurilor.

— Vânturile sunt rare pe-aici, i-am explicat, dar la răsărit și la apus se iscă o briză, mai ales pe țărmul mării.

— Acesta e aerul pe care am tânjit să-l respir, a zis contele-logofăt și mi s-a părut că nici măcar nu mi s-a adresat mie, la fel cum eu, cu câteva momente mai înainte, nu mă adresasem lui.

Noaptea era cenușie, iar noi am coborât pe faleză către malul mării. Mi-am băgat sabia în teacă, fiindcă nu mai aveam nevoie să-l îmboldesc.

— De unde o să răsară soarele? m-a întrebat.

Știam că se gândea la marea din Mythgarthr, în care văzuse adeseori cum apune soarele.

— Nu răsare, i-am zis. Noi suntem lumina lor. O să vezi. Tăcerea lui m-a făcut să-mi dau seama că nu înțelesese.

— Lumile devin din ce în ce mai mici pe măsură ce cobori. Aelfrice nu e la fel de mare ca Mythgarthr, deși cred că trebuie să fie mai mare decât Celidonul.

— E o progresie geometrică, mi-a zis contele-logofăt, apoi a încercat să-mi explice ce înseamnă acest lucru, pe care eu nu l-am înțeles și cred că nu poate fi priceput de nimeni.

— Cea mai de sus dintre lumi, cea a Preaînaltului Zeu, este infinită. Lumea de dedesubt e o sutime din ea. O sutime din infinit este însă tot infinită, deși mult mai mică. Sub...

— E Cerrul.

— Da, Cerrul e a suta parte din ea și a zecea mia parte din Elysion. E tot infinită. Pot să mă așez pe piatra asta?

— Desigur.

— Ești foarte amabil, Sir Able, a zis el și și-a dres glasul. Bunătatea arătată față de un prizonier e un atribut cavalesc. Tu n-ai prea avut parte.

— Ba da, prima dată, dar nu și a doua oară. Am evadat, așa că Majestatea Sa a hotărât să nu mai fie amabilă.

— Am fost înfrânți, a zis contele-logofăt ștergându-și fața cu mâna. Trebuie să spun asta. Acești Osterlingi sunt subumani.

— M-am luptat cu ei pe mare, domnule, și nu e adevărat. Până și Fiii Furiei par adeseori foarte umani. Regele Gilling a devenit uman din dragoste pentru Idnn. Dar nu asta e firea lor. Osterlingii nu arată la fel de umani ca regele Gilling, dar cu toate astea reprezintă ceea ce am putea deveni noi.

Aerul din jurul nostru a început să strălucească. Nicăieri nu există o atmosferă precum cea din Aelfrice. Aerul din Cerr e mai limpede decât cel din Mythgarthr, atât de curat, încât nicio distanță nu-i poate încețoșa transparența

de cristal; văzduhul din Aelfrice pare însă luminos, te simți de parcă ai respira într-un imens giuvaer. S-a crăpat de ziuă și în fața noastră am văzut o mare ca nicio alta, albastră precum safirul și la fel de strălucitoare, întinzându-se până la insule misterioase. O leghe mai sus se vedea Mythgarthr asemănător unei pulbere de stele într-o noapte fără nori. Jotunland se găsea la nord, învăluit în zăpadă. Deasupra noastră era Celidonul din care atârnav rădăcinile verzi ale copacilor. În jurul nostru, Aelfrice, albă acolo unde nu era verde, mângâiată de lumina argintie, plină de păduri neumblate și piscuri de marmură.

— Aș putea rămâne aici pentru totdeauna, a murmurat contele-logofăt. Să renunț la avere, la castel, la cai, la tot... Oricum sunt pierdute dacă înving Osterlingii.

— Poate că așa va fi, i-am zis fiindcă tocmai mă gândeam să-l las acolo, însă m-am răzgândit. Urmează-mă!

Văzusem o prăpastie la baza unui pisc undeva în stânga noastră. Contele-logofăt m-a urmat.

— Dar unde mergem?

— Să vedem ce-i acolo și să coborâm dacă putem. Eu... tu nu mă înțelegi. Nici eu nu mă cunosc până la capăt, deși știu mult mai multe lucruri despre mine. Nu pot folosi puterile pe care mi le conferă natura mea. Am făcut un legământ. Însă nu-mi pot schimba firea, chiar dacă niciunul dintre noi n-o înțelege. A ce miroase?

— A mare, a răspuns el după ce a adulmecat aerul, și cred că mai miroase a flori de câmp.

— Eu miros sulf și îmi doresc ca Gylf să fi fost cu noi.

Am coborât în prăpastie, eu nerăbdător, iar el ceva mai încet, în urma mea. Eram înconjurați de fum de pucioasă, așa că uneori abia puteam respira. Din când în când, aerul se limpezea, semănând cu cel din deșert, lipsit de viață, prăfos și arzător.

— E periculos, mi-a spus contele-logofăt apucându-mă de braț. Probabil că ne apropiem de Muspel.

— Suntem deja acolo, i-am răspuns.

Zărisem un dragon care se ascundea în întuneric. Probabil că auzise şuiuratul sabiei mele şi s-a apropiat de noi, mai întâi tiptil, apoi cu un răget teribil. Conte-le-logofăt a încercat să fugă, dar s-a împiedicat şi s-a rostogolit pe panta pietroasă undeva în întuneric. Dragonul a dat să mă lovească, însă eu mi-am înfipt sabia în ochiul lui.

N-aş putea spune câta vreme l-am căutat pe contele-logofăt. Mi s-a părut că a trecut un minut, sau două, dar se poate să fi durat mai mult. Indiferent în ce direcţie mă întorceam, nu puteam merge decât în jos. S-a făcut din ce în ce mai frig, iar aerul a devenit la fel de dens ca flegma, lăsând să treacă doar străluciri firave de lumină în care se reflectau nestematele de pe teaca sabiei mele.

— Able! Sir Able!

Contele-logofăt a apărut bălăngănindu-se atât de tare, încât mi-am dat seama că, dacă ar fi putut, ar fi alergat.

— E un... un monstru... e uriaş... a arătat el undeva în spatele lui. Să mergem! Trebuie! E...

I-am spus că vreau să-l văd, fiindcă am crezut că era Org.

— Nuuuu, nu vrei! Sir Able, Sir Able, ascultă! Eu... eu... eu l-am văzut, a zis el după care a rămas tăcut trăgând cu greutate aer în piept.

— Da, l-ai văzut, dar vreau să-l văd şi eu, i-am zis ca să-l potolesc, iar pentru că frica lui mă molipsise şi pe mine, am adăugat: După aceea plecăm.

— Eu plec de pe-acum.

— Şi-o să înfrunţi dragonii singur? Dacă vii cu mine, mă voi întoarce cu tine şi-ţi voi salva viaţa dacă voi putea.

Am pornit în susul pantei, mergând cu uşurinţă. Însă după o vreme mi-am dat seama că mergeam la vale, aşa că ne-am corectat drumul. Am ajuns la o margine de pe care trebuia să coborâm sau să ne întoarcem. De ea atârneau perdele imense de gheaţă; pământul îngheţase şi era alunecos din cauza poleiului.

— Țsta nu poate fi Muspelul, a icnit contele-logofăt.

Am auzit o voce care venea din față, din spate și de peste tot din jurul nostru.

— Tărâmul ăsta e Niflhein.

Părea istovită, dar a răsunat cu mai multă putere decât ar fi avut orice Overcin sau chiar Valfather. Tremurând, contele-logofăt a căzut în genunchi.

— Ai vrut să mă vezi, Able. Nu trebuie decât să te uiți.

M-a înconjurat. Nu-ți pot descrie prea clar ce s-a întâmplat, trebuia să fii acolo, să vezi. Era peste tot în jurul meu, dar mă scruta cu privirea și de deasupra, și de dedesubt, părea imens și mai tare decât fierul. Răutatea lui era hidoasă. Am încercat să-mi închid ochii, mi se părea că intrasem într-un coșmar.

— Spune-mi Zeu, Able!

În mine s-a trezit mândria, genul acela de sentiment care nu mi-a potolit frica, ci doar a îndepărtat-o ca pe un lucru firav. I-am răspuns.

— Spune-mi Sir Able, zeule!

— Ai ajuns la secretul care e cuprins în inima tuturor lucrurilor, Able. Închină-mi-te și ți-l voi spune.

Contele-logofăt s-a închinat, însă eu am refuzat s-o fac.

— Dacă-l vei afla, vei obține cu mare ușurință o putere la care oamenii și zeii deopotrivă abia dacă pot să viseze.

— Uite, contele ăsta ți se închină. Spune-i lui! I-am îndemnat eu.

— O să mă vezi așa cum sunt, Able. Poate că priveliștea asta te va lămuri.

Rostind aceste cuvinte, a încetat să mă mai înconjoare și a apărut în fața mea așezat pe un tron de gheață, o creatură incredibil de scârboasă. Era o combinație de broască și dragon.

— Închină-mi-te acum și vei afla secretul.

— Nu vreau să știu niciun secret, vreau doar să mă întorc în Muspel și de acolo în Aelfrice.

— Închină-te!

— Lordul Escan ți se închină, i-am repetat. Dacă mie mi-ai spune secretul, de ce nu i-l spui și lui?

L-a ridicat pe contele-logofăt înainte să apuc să termin ce am de zis, l-a ținut aproape și i-a șoptit ceva; Niflhein s-a cutremurat odată cu șoapta și o bucată de gheață lungă de mile s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor.

— Acum mă cunoști, i-a zis creatura contelui-logofăt, dar el s-a încăpățânat să-și țină ochii închiși, refuzând să-l privească.

— Și eu te cunosc, i-am zis. Aceasta e cea de-a șaptea lume. Ultima. Iar tu ești Zeul cel Mai de Jos.

— Am să-ți dezvălui și ție secretul, iar tu mi te vei închina, convins că e drept și bine să o faci. Apropie-te!

Nu am făcut-o, dar distanța dintre noi s-a micșorat.

Vocea i s-a redus la o șoaptă, care s-a dovedit a fi cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit vreodată. Pe lângă ea, glasul lui Grengarm părea un șuierat de vânt.

— Află cel mai mare secret! Află că ultima lume e de fapt prima...

Niflhein s-a cutremurat din nou, iar pământul înghețat a gemut din adâncuri.

— Stai în Niflhein și Elisyon.

Cutremurul a devenit mult mai violent. Un stâlp de gheață s-a prăbușit, trimițând în toate părțile așchii de gheață și un nor de cristale strălucitoare, ca zăpada. Creatura care vorbise s-a uitat într-acolo și pentru o clipă i-am putut simți frica.

— Îmi vezi fața, mi-a șoptit, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Dar dacă m-ai putea vedea din spate, l-ai privi pe Preaînaltul Zeu...

Niflhein s-a spart la vorbele astea. Între locul în care stătea creatura și cel în care mă aflam eu a apărut o fisură. L-am ajutat pe contele-logofăt să se ridice; n-aș putea să-ți spun de ce am făcut-o, dar așa a fost.

— Pentru că El și cu mine suntem același...

Peste creatura care vorbea ploua cu blocuri de gheață și cu pietre. A fost lovit de o stâncă mai mare decât un bou.

— Iar eu sunt El!

A fugit după ce a zis aceste cuvinte, în timp ce pământul înghețat i se unduia sub picioare ca valurile mării și aproape că a fost îngropat de stânci de gheață și de focurile din Muspel. I-am văzut spatele și ceafa, pline de negi și de răni purulente.

* * *

Când într-un târziu am ajuns înapoi în Aelfrice și înconjurați de frumusețea de acolo, ne-am oprit să ne odihnim. Aelfii au venit din pădure și din mare cu merinde și daruri. Am mâncat, iar un Aelf bătrân, a cărui barbă era făcută din frunzele unor copaci veșnic verzi, chiar și iarna, m-a tras deoparte și mi-a șoptit:

— Regina noastră te așteaptă.

— Știu, i-am zis. Spune-i că o să vin imediat ce voi reuși să-i transmit mesajul, așa cum și-au dorit ea și regii voștri.

M-am întors la contele-logofăt, m-am așezat lângă el și am mai mâncat o bucată de brânză și un măr.

— Ești înțelept, mi-a mărturisit el, iar eu, care m-am crezut deștept toată viața, sunt de fapt un prost.

— În niciun caz.

— N-am putut ajunge în Aelfrice, a zis și și-a dres glasul. Timp de treizeci de ani. Iar tu ai făcut-o cu atâta ușurință, ba chiar ai coborât până la capătul lumilor.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit de nimeni să fi făcut asta vreodată. Ești singurul. De fapt, nu, fiindcă am fost și eu cu tine.

I-am zis atunci că mi-ar plăcea să merg în Kleos, lumea de deasupra Cerrului; au trecut ani buni până să o fac.

— Mi-aş dori să pot rămâne aici pentru totdeauna, mi-a zis el cu seriozitate. Să stau şi să privesc valurile şi cerul, mâncând asemenea bucate.

Nu am dat prea multă importanţă vorbelor lui; când ne-am ridicat ca să ne întoarcem în Mythgarthr, m-am uitat în urmă. L-am văzut aşezat cu mâncare în faţă, privind marea la orizont, cu chipul transfigurat. M-am oprit şi i-am arătat.

— Ştiu, mi-a răspuns el în şoaptă.

Sunt lucruri în Aelfrice pe care nu le înţeleg încă.

Capitolul 36

LUPTA DIN FAȚA PORȚII

Se știe că în Aelfrice timpul curge mai încet decât în Mythgarthr, dar mai repede decât în Muspel și mult mai repede decât în Niflhein. Lipsisem o jumătate de zi. Când ne-am întors, Kingsdoom era în ruină, steagul roșu flutura pe Thortower și am constatat că era vară. Am găsit o femeie care cerșea mâncare. Nu am avut ce să-i dăm, iar banii noștri s-au dovedit fără valoare – nu avea de unde să cumpere pâine.

— Regele a murit, ne-a zis ea, iar Celidonul e condus acum de Osterlingi. Îi mănâncă pe cei pe care nu-i fac sclavi. Eu am o ascunzătoare.

N-a vrut să ne-o arate, spunând că nu încap acolo decât un singur om. Conte-logofăt a întrebat despre castelul său, Sevangates, dar cerșetoarea nu știa nimic despre el.

— Aș vrea să merg la Thortower, mi-a zis. Payn e bastardul meu. Ți-ai dat seama?

Știa o cale secretă, iar eu i-am spus că-l voi însoți, fiindcă speram la rândul meu să-l găsesc pe Wistan.

— Trebuie să fac rost de o sabie. Curând voi trece de șazeci de ani și n-am fost niciodată un spadasin iscusit. Mă voi strădui însă, fiindcă trebuie.

— De fapt, asta fac toți soldații, domnule, am încercat eu să-l consolez.

Am mulțumit cerșetoarei, i-am promis că-i vom aduce mâncare atunci când vom găsi și ne-am îndreptat către

han. Ne era destul de greu să vedem, în ziua aceea de vară, străzile pietruite încărcate de moloz, prăvăliile arse și casele pustii. Într-o piață publică, Osterlingii aprinseseră focul și se înfruptau lângă el din carne de om. Oasele erau împrăștiate peste tot, roase și pe jumătate arse.

— N-am văzut nimic mai oribil decât asta, mi-a zis contele-logofăt.

— Eu am avut un servitor, i-am spus, care făcea același lucru, deși nu-și gătea carnea. Totuși, sunt îngrozit. E mai rău să ucizi un copil sau să-l mănânci înainte să cadă pradă viermilor?

Hanul era încă în picioare, dar tocurele ferestrelor erau smulse, iar ușile erau sparte. I-am strigat pe Pouk și pe Uns. Auzindu-mă, Uns a scos capul pe o fereastră de la etajul patru, dar strigătele mele au atras și o patrulă de Osterlingi. Uns a început să arunce cu pietre de la fereastră, iar contele-logofăt a înșfăcat sabia căpeteniei imediat după ce l-am ucis, așa că ne-am descurcat destul de bine.

După luptă, am urcat în han și ne-am întâlnit cu Uns pe scară (acolo m-a atins gândul lui Norr; era singură și sălbatică, bucuroasă de atingerea minții mele, dar și speriată). Uns îmi păstrase scutul, arcul și tolba de săgeți; l-am urmat în magazia de lemne, acolo unde le ascunsese.

— Ș-asta, dom'le. Pălăria asta veche. Ai uitat-o?

Se referea la coiful acela ruginit și, așa cum spusese, vechi. Mi l-am pus și l-am văzut pe Uns zdravăn și drept, iar pe contele-logofăt mai bătrân și mai înțelept și, poate de aceea, mai înspăimântat.

— Pouk s-o dus să-ș' vadă nevasta, mi-a zis Uns. Doa' cî îi dus de fun an. Io am stat aici s-aștept.

Am întrebat despre Wistan, dar Uns nu știa nimic de el. Nu avea prea multe să zică nici despre război, în orice caz nu mai multe decât auziserăm deja de la cerșetore. În seara aceea ne-am sfătuit, vorbind cu toții ca niște egali. Planul era ca eu și contele-logofăt să mergem la Thortower așa

cum plănuiserăm, în timp ce Uns avea să o hrănească pe cerșetoarea căreia îi promiseserăm că o vom ajuta (fiindcă el avea niște mâncare) și să împacheteze toate obiectele pe care le puteam căra. Urma să ne întâlnim din nou la han și să încercăm să ajungem la Sevengates, care putea fi încă în mâinile oamenilor loiali contelui-logofăt.

Odată ce-am stabilit planul, l-am antrenat puțin pe contele-logofăt în mânuirea noii sale săbii. Era ușor curbată și ascuțită pe tăișul interior; la început a găsit-o greoaie, dar curând a început să-i placă. Mie mi se părea prea scurtă și prea grea la vârf, însă lama era țeapănă și ascuțită și, în fond, astea sunt cele mai importante calități pe care trebuie să le aibă o sabie.

Am dormit și ne-am trezit după răsăritul lunii, apoi am pornit spre ținuturile pustiite de la est de oraș. Ascunsă de niște tufișuri, o ușă de metal se găsea la baza unei stânci nu mai înalte decât o lance; contele-logofăt a scos o cheie și am intrat, eu temându-mă că o să ajungem din nou în Aelfrice.

Aproape c-am avut dreptate.

Mâini puternice ne-au prins de haine imediat ce am închis ușa în spatele nostru și am auzit vocile subțiri ale Aelfilor care ne provocau și își băteau joc de noi. Când am zărit capătul tunelului lung și îngust, am prins pe cineva de încheietură; în momentul în care contele-logofăt a descuiat o a doua ușă și am pătruns în pivnița de vinuri, am tras-o mai spre lumină și am întrebat-o cum o cheamă.

— Sunt sclava ta, Baki, stăpâne, s-a tânguit ea tremurând.

— Care s-a gândit să se distreze pe seama mea în tunelul ăla, am tunat eu scoțându-mi sabia.

— Ca să... ca să te duc în Aelfrice, acolo unde vei fi în siguranță.

— Care m-a abandonat în cătușe, aruncat într-o celulă.

Nu o uram, nu-mi doream să mă răzbun, ci voiam doar să fac dreptate, fiindcă sentința i-o dădusem cu ceva vreme în urmă. N-a spus nimic.

Contele-logofăt m-a întrebat dacă o cunosc pe „această Aelfă”.

— A pretins că e sclava mea de o mie de ori, i-am spus eu, iar eu am eliberat-o de fiecare dată, dar niciunul dintre noi nu l-a crezut pe celălalt. Ți-ar plăcea o sclavă Aelfă?

— Foarte mult.

— O să-ți jure credință dacă o cruți și o să te trădeze cu prima ocazie. Nu-i așa, Baki?

— Am fost sclava ta pentru că mi-a poruncit Garsecg, stăpâne. Voi fi și a lui dacă asta dorești.

M-am adresat contelui-logofăt:

— Mergem în sus, nu-i așa? E evident că niciunul dintre ei nu e pe-aici.

— E o scară la stânga ta, stăpâne, m-a informat Baki.

— Mulțam. Aș putea să te ucid pe loc, Baki. Să-ți tai gâtul ăla împutit. Însă am de gând să te duc undeva unde e mai multă lumină ca tăietura să fie curată. Vrei să ne povestești despre sângele pe care l-am băut când eram rănit? Hai să te auzim!

Probabil că a clătinat din cap în semn că nu, dar nu am văzut-o pentru că era prea întuneric.

Scara se termina într-un oficiu, iar acesta dădea într-un hol larg pe ai cărui pereți erau atârinate scuturi și săbii. Câtă vreme străbătuserăm tunelul, se lăsase noaptea, dar la fiecare capăt al holului erau lumânări aprinse, a căror lumină era mai mult decât suficientă pentru o lovitură puternică.

— Pot să vorbesc, stăpâne? Știu că ai să mă omori și că n-are rost să mă apăr. Aș vrea doar să spun două lucruri înainte de a muri, pe care le vei înțelege când eu nu voi mai fi.

Probabil i-am făcut semn să continue. De fapt cu siguranță așa am făcut. Mă uitam la ea prin prisma coifului vechi și-mi apărea ca o femeie făurită din noroi, cărbuni încinși și carne de animal.

dușmanii ducându-mă tot înainte, dar Baki era mereu în fața mea, croindu-și drum printre Osterlingi ca o combină care seceră grâul.

Când ultimii dintre ei au fugit, s-a întors să mă înfrunte, cu sabia ridicată.

— Cine a fost mai bun, stăpâne? Tu?

— Nu, i-am răspuns eu evitând să o privesc pentru că purtam coiful.

— Vrei să ne luptăm? Cu săbiile?

— Nu, i-am repetat. Te-aș ucide și nu mai vreau asta.

Mergi în pace!

Sabia ei s-a prăbușit pe podea, iar ea a dispărut.

— Ar fi bine să nu mai întârziem pe aici, a zis contele-logofăt.

L-am aprobat, iar el mi-a arătat o scară îngustă aflată în spatele unei draperii grele.

Descrierea căutărilor noastre prin Thortower ar fi foarte obositoare, pentru că însăși treaba asta ne-a istovit. A trebuit să ne oprim mai mult decât o dată ca să ne odihnim; de la un moment încolo, a trebuit să caut de unul singur și să mă întorc la el (contele se ascunsese în biblioteca sa), după ce m-am asigurat că nici Payn, nici Wistan nu sunt de găsit.

— Probabil că au murit, a zis el ridicându-se țeapăn. Am fost antrenat să mânuiesc sabia când eram doar un băiețandru. De vreo douăzeci de ani n-am mai pus însă mâna pe vreuna, mi-a zis arătându-mi-o pe cea pe care o avea în mână, deși o mai văzusem și înainte. Știi câți oameni am omorât cu ea?

Am clătinat din cap și m-am lăsat să cad într-un scaun fiindcă eram extenuat.

— Niciunul. Însă astăzi am ucis patru dușmani, patru suliași Osterlingi cu tot cu cel pe care l-am ucis împreună cu fecioara Aelfă. Cât mai poate dura norocul ăsta?

— Până când ajungem la Sevengates, sper, domnule. Spre est?

— Cinci zile călare.

— Deci trei sau mai puține dacă ne grăbim, am zis eu plin de speranță, fiindcă m-am gândit că Norr se va întoarce la mine.

— Ne vom grăbi să intrăm în colții armatei pe care Caa-nul o va trimite să recucerească Muntele de Foc, a zis contele-logofăt ștergându-și fața și privind în tavan. Asta dacă mergem pe drumul cel mai scurt. Cunoști nordul?

— Destul de bine.

— Și eu la fel. S-ar putea să fie mai bine pentru noi să o apucăm spre miazănoapte la început, pe urmă spre est, apoi spre miazăzi.

Am hotărât că așa vom proceda și am ieșit din Kingsdoom fără să ni se opună cineva, deși, ca să putem părăsi Thor-tower, a trebuit să ne croim din nou drum cu săbiile. În prima noapte, în timp ce contele-logofăt, Uns și cerșetoarea Galene dormeau, am rămas treaz privind spre Cerr. La un moment dat, mi s-a părut că o zăresc pe Norr printre stele și mi-am îndreptat gândurile către ea ca să știe că sunt jos. Probabil că nu au atins-o, pentru că nu mi-a trimis niciun gând.

A doua zi, am întâlnit Osterlingi peste tot. Ne-am luptat de două ori cu ei. A trebuit să părăsim drumul și, după ce ne-am întors la el, să îl părăsim din nou. Pustiiseră totul, arzând fiecare sat și fermă, mâncând oameni și vite deopotrivă. În seara aceea am terminat pâinea și șunca pe care le luaserăm cu noi. Am hrănit focul cu lemne uscate, dar adevărul este că am fi preferat să ne hrănim pe noi.

— Am mâncat bine toată viața mea, a remarcat contele-logofăt. Acum voi muri cu stomacul gol. E mare păcat! Oare se mănâncă bine în Tărâmurile Morților? Regina Idnn mi-a spus că ai petrecut ceva vreme acolo.

— Doar în treacăt. Nu, domnule, mâncarea nu e bună.

— Ei, atunci o să mă străduiesc să nu ajung acolo prea curând.

Galene s-a uitat la Uns, dar el a rânjit și a comentat în felul lui:

— O sî-i hrăniți pe Os'erlingi, dacî mierliți, dom'le. Burta ta o sî fie goală, a lor nu.

— Pot să vorbesc deschis despre ultimul loc în care am fost bine hrăniți, Sir Able?

I-am făcut semn că da.

— Putem merge înapoi în Aelfrice? Cu toții?

— Mă întrebi dacă pot duce atât de mulți oameni? Da, cred că da. Dar mîncarea nu e un lucru foarte sigur acolo și am putea pierde un an aici în timp ce ne hrănim acolo.

— Mai bine pierzi un an decât să-ți pierzi viața.

— S-ar putea să le pierdem pe amîndouă. N-ai văzut pericolele din Aelfrice, dar să știi că sunt multe. Acolo vin deseori dragoni, dar și alte creaturi, iar cei mai răi pot fi chiar Aelfii. Dar n-ai rămas acolo?

A dat din cap.

— S-o lăsăm așa.

— Habar n-aveți de greutățile vieții, a bombănit Galene.

— Ba Sir Able are habar, a corectat-o Uns.

— Un cavaler? Cu servitori... nu prea cred.

Contele-logofăt i-a spus să aibă grijă ce vorbește; l-am liniștit spunându-i că dacă pot îndura săbiile și vîrfurile sulițelor dușmanilor noștri, cu siguranță pot face față cuvintelor unei femei, cu condiția să nu le rostească prea des.

— Nu știu prin ce ai trecut tu, asta e drept, adică răni și alte alea... Lupta e meșteșugul cavalerilor. Restul oamenilor n-ar trebui însă să se comporte de parcă treaba cavalerilor e una obișnuită, ca a unui băcan. Eu am fost săracă toată viața mea și tot ce-am avut am pierdut fiindcă voi, cavalerii, n-ați luptat îndeajuns de bine. Am avut un bărbat. Un copil...

— Mulți cavaleri au plătit cu viața, a contrazis-o contele-logofăt.

Uns și-a pus brațul pe după umărul lui Galene și i-a prins și mâna, într-un gest sensibil. Privind în foc, am văzut fața lui Baki. A rostit mut un cuvânt pe care nu l-am înțeles, a arătat spre stânga mea și a dispărut. Eu m-am ridicat și m-am scuzat.

Departe, în umbra deasă, o femeie cu ochii de flăcări galbene m-a învăluit într-o îmbrățișare pe care n-au știut-o prea mulți bărbați. Am recunoscut-o după sărut, iar buzele noastre au stat împreunate la nesfârșit. Când ne-am despărțit totuși, a râs încetișor:

— Zgomotul vântului pe horn.

Am fost de acord că asta fusese.

— Ar fi mai bine să plec înainte ca focul să se aprindă prea tare.

Am făcut un pas în spate, iar ea a dispărut, deși vocea i-a rămas cu mine.

— Ce vrei să auzi întâi, noutăți sau o promisiune?

— Promisiunea, fără îndoială.

— Nu e înțelept. Uite ce noutăți am. Baki mi-a zis că i-ai căutat pe scutierul tău și pe servitorul bărbatului gras. Dacă mai vrei să-i găsești, să știi că apără un conac micuț numit Curterose. Ne-am întâlnit acolo ultima dată.

Am dat din cap, incapabil să vorbesc.

— Sunt vreo două sute de Osterlingi gata de atac și mai vin și alții. E deja plin de femei și de copii care s-au refugiat acolo. Pe unele dintre doamne s-ar putea să le cunoști.

Am întrebat-o cine sunt.

— Nu le-am dat mare atenție și oricum n-aș fi știut cine e servitorul grasului dacă n-aș fi vorbit cu băiatul ăla, Toug.

— Wistan, i-am zis. Toug e scutierul lui Sir Svon. Sau, mă rog, era când i-am văzut ultima dată.

— Nu cred că are importanță. Ții mai mult la femeile alea mari decât ții la mine?

— Nu țin la nimeni așa cum țin la tine.

A râs, încântată.

— Ești robul meu. Minunat. Reputația mea e intactă. Deci, te duci acolo?

— Nu! Merg cu tine în Aelfrice pentru totdeauna.

A pășit în lumina lunii, goală și incredibil de atrăgătoare.

— Atunci, hai! m-a îndemnat ea întinzându-mi mâna. Lasă-i pe ceilalți să moară. Oricum nu mai au mult de trăit.

Până atunci nu-mi dădusem seama că stăteam pe vârful unui deal; în fața noastră, panta cobora ușor; puteam vedea aerul luminos nu departe de noi.

— Nu pot, i-am mărturisit.

— Iar eu nu te pot iubi așa cum îi iubești tu pe ei, a oftat Disiri. Vii cu mine dacă-ți promit că voi încerca? Că mă voi strădui foarte mult?

— Nu pot! i-am repetat. Nu acum.

— Mă voi plictisi de tine. Sunt conștientă că și tu știi asta. Dar mă voi întoarce la tine și în momentul acela vom cunoaște o asemenea bucurie cum nimeni din niciuna dintre lumile noastre n-a mai împărtășit.

Probabil că a citit răspunsul în ochii mei pentru că a dispărut imediat după ce a zis cuvintele astea. Dealul s-a topit și el odată cu ea și am constatat că stau într-un loc plat.

Uns și Galene dormeau când m-am întors lângă foc.

— Wistan și Payn sunt în conacul meu de la Curteroșie, i-am spus contelui-logofăt. Sunt sub asediu. Mă duc să-i ajut.

Coiful vechi rămăsese lângă foc, în locul în care stătușem eu. M-am așezat și mi l-am pus, dar l-am scos imediat.

— De unde știi? m-a întrebat contele-logofăt.

— Tocmai mi-a zis Disiri.

Îmi mai spusese ceva, dar eu nici n-am răspuns, nici nu mi-aduc aminte care au fost vorbele lui. Am bătut cu degetele în coif.

— Nu purtam asta.

— Bineînțeles că nu, a ridicat din sprâncene contele-logofăt.

— Mă bucur. Foarte mult. Vii și tu, domnule?

— La Curteroseie cu tine? Regina a spus sigur că Payn e acolo?

I-am făcut semn că da.

— Atunci vin. Trebuie!

Sperasem să n-o facă, fiindcă plănuisem să-i trimit pe Uns și pe Galene cu el. I-am spus foarte clar că nu aveam nicio altă dovadă că Payn și Wistan sunt acolo, cu excepția spuselor reginei Disiri și l-am avertizat că Aelfii nu pot fi crezuți pe cuvânt.

— Am iubit-o pe mama lui, a zis contele-logofăt. A fost o dragoste imensă. Nu m-am putut căsători cu ea. Era o femeie de rând, una dintre servitoarele mamei mele. N-am mai spus asta nimănui.

I-am zis că nu era nevoie să mi se confeseze nici mie.

— Dar vreau să o fac. Dacă mor, iar tu îl vei găsi pe Payn în viață, vreau să știi. Când a rămas grea, s-a ascuns în pădure, la o jumătate de zi călare de Sevengates. I-am dat bani și i-am mituit pe pădurarii tatălui meu să-i aducă de mâncare. Uneori mergeam să o văd, a zis el cu fața contorsionată. Însă nu destul de des.

Mi-am pus din nou coiful și am văzut atâta suferință cât nu mai văzusem niciodată și sper să nici nu mai văd.

— A stat patru zile în chinurile facerii. N-a putut să nască. Unul dintre pădurari a adus-o pe nevasta lui, iar când n-a mai suflat, Amabel a deschis-o și l-a scos pe fiul meu.

Mi-am dat coiful jos.

— Te chinuiești degeaba. Trecutul e trecut. Nu mai poate fi schimbat nici de Overcini.

— Pădurarul și nevasta lui l-au adoptat pe Payn de dragul meu. Se numeau Hrolfr și Amabel. Erau oameni simpli, dar cu inimă mare. Payn avea treisprezece ani când a murit tatăl meu și din momentul ăla am fost capabil să mă îngrijesc să primească o educație. Când Majestatea Sa m-a ridicat în rang, l-am luat cu mine la Curte. I-aș fi putut da o

fermă, însă mi-l doream lângă mine. Voiam să-l văd și să-i vorbesc zilnic. Ca să-l povățuiesc.

Vechiul coif mă fascina. Atunci când îl purtam, focul nostru era doar o flacăra. Dar stelele, oh, stelele!

— Soția mea n-a avut copii, Sir Able, iar eu n-am avut nicio iubită în afară de Wiliga. Înțelegi de ce, sunt sigur. Nu i-am spus niciodată lui Payn că eu sunt tatăl lui, dar cred că și-a dat seama cu multă vreme în urmă.

* * *

Ajunși la Curterose, ne-am ascuns în pădure, croind planuri inutile și sperând să găsim metoda potrivită de a trece printre liniile asediatorilor și de a escalada zidul. În timp ce Osterlingii construiau catapulte și un turn de război pe roți, Uns împletea funii de iederă și crengi de salcie. A prins niște iepuri și un arici, iar Galene a găsit fructe de pădure bune de mâncat, dar acre. Fără hrana asta, cred că am fi murit de foame.

Osterlingii n-aveau nevoie de provizii. Când nu le mai rămânea nimic de mâncare, atacau; cei morți sau răniți grav deveneau masă pentru restul. Foloseau scări lungi, iar noi ne puseseam speranța că vom putea fura una.

— Întunericul și ploaia ne-ar avantaja, a zis, pentru a nu știu câta oară, contele-logofăt. Doar că plouă rareori în anotimpul ăsta. Luna în schimb e în scădere.

— La fel ca noi, a remarcat Uns.

— Mă puteți mânca pe mine după ce mor, ne-a spus Galene cu seriozitate, doar că nu am de gând s-o mierlesc ca să aveți voi ce mânca.

Asta m-a făcut să mă hotărâsc. Mă legasem față de Valfather într-adevăr, dar n-aveam să mă abat decât cu puțin și eram gata să primesc orice pedeapsă. Am vorbit Cerrului atunci când niciunul dintre tovarășii mei nu mă putea

auzi. Norii s-au grăbit să acopere luna la ordinul meu, iar răcoarea toamnei a coborât mult spre sud din Jotunland, ca să mă servească.

— Aici erai! m-a prins Galene de braț. Te-am căutat peste tot. Acum e momentul.

Nevăzuți, am părăsit pădurea. Conte-le-logofăt mergea în spatele meu, după el venea Galene, iar la urmă a rămas Uns, care se înarmase cu un ciomag zdravăn. Întunericul des era sfâșiat de ploaie, ceea ce ne plăcea la nebunie.

Eram extrem de aproape de a fura o scară când poarta conacului Curterose s-a deschis cât era ea de largă, iar apărătorii s-au năpustit asupra dușmanilor lor. Femei înalte cât copacii au răsturnat turnul pe roți, aruncându-l peste colibele pe care le construiseră Osterlingii. Catapultelor li s-au tăiat funiile și li s-au sfărâmat scândurile. Un cavalier măreț, aurit, un erou de legendă îi conducea pe atacatori, neînfricat și abil ca orice leu. Eu am strigat „Disiri” în timp ce m-am năpustit în luptă. Am văzut bine momentul în care m-a auzit și a înțeles ce însemna strigătul acela deoarece i-am citit bucuria în mișcările cu care se năpustea nemilos asupra dușmanilor. Sabia lui era ca un fulger, iar strigătul „Idnn” era tunetul său. Sabia mea se ridica și cădea, tăia și împungea și, la fel ca în Thortower, părea că-și dorește să guste sângele tuturor celor din fața ei, dar imediat se îndepărta, dezgustată.

Am luptat întâi în avangardă și chiar dincolo de ea, fiindcă sabia mă trăgea înainte însetată și mereu în căutarea cărnii pe care să o străpungă iar și iar.

S-a mai auzit un tunet, dintr-o furtună întunecată care devasta câmpul deătălie, făcând să plouă cu sânge. I-am recunoscut glasul și l-am chemat pe Gylf la mine. Era la fel de înalt ca un taur de luptă, ochii îi străluceau ca doi sori, iar colții îi erau ca niște pumnale.

Ar fi trebuit să spun că eram slăbit din cauza foamei și că marea pe care o trezise Garsecg în mine nu-mi mai

dădea puteri. Luptam de multă vreme când am ajuns în fața unei căpetenii a Osterlingilor. Armura sa era înțesată cu țepi, iar el mânua un buzdugan cu trei peceti, legat cu lanțuri. S-a năpustit asupra scutului meu și m-a doborât în noroi. M-am ridicat la fel ca marea și am văzut cât de oribil era. Mi-am repezit sabia furată în gâtul său, așa cum bătrânul Toug obișnuia să măcelărească porcii. Câți am mai doborât după aceea, n-aș putea spune, dar restul au fugit, așa că atacul care pornise din disperare a sfârșit într-o victorie glorioasă, prima de partea Celidonului în războiul acela.

A venit răsăritul, dar furtuna continua să sufle și cerul să fie atât de întunecat, încât aproape nu ne-am dat seama. Orice cavaler ar citi asta ar spune că ar fi trebuit să încălecăm și să pornim în urmărirea dușmanilor noștri. Noi n-am făcut-o. Aveam puțini cai, și aceștia slabi și obosiți. Și noi eram osteniți. Mi-am scos coiful pentru că sudoarea mi se scurgea pe față și am lăsat ploaia să mă spele; în lumina sură am văzut câmpul de bătălie așa cum era el, împânzit de crengi și frunze din colibele dărmate, de așchii și bucăți de lemn din catapulte, dar și de trupurile sfârtecate ale celor căzuți. Ploaia cădea pe fețele lor, la fel ca și pe chipurile celor răniți, ale femeilor și ale bărbaților care strigau și gemeau încercând să se ridice. Unii s-au dus printre Osterlingii răniți ca să-i omoare, dar eu m-am ținut departe.

L-am căutat pe cavalerul de aur care ne condusesse. S-a dovedit a fi Svon, un Svon cu doar o jumătate de scut pe brațul stâng, pe care mai rămăsese doar o jumătate de lebădă, și cu aceeași pasăre sculptată din lemn aurit și fixată pe coif, dar căreia îi lipsea o aripă, pierdută în luptă. Ne-am îmbrățișat, deși nu o mai făcuserăm până atunci, iar el m-a ajutat să-l duc pe contele-logofăt în conac, în timp ce Gylf sărea în jurul nostru, agitându-și frenetic coada și încântându-ne cu bucuria lui.

Douăzeci sau treizeci de oameni s-au îmbulzit în cameră, atrași de vestea că li se alăturase un nobil de rang mare. Sunt sigur că sperau să fi adus întăriri substanțiale; au fost îndeajuns de politicoși să nu mormăie când au aflat că Gylf, Uns și cu mine eram singurele întăriri (mă gândesc însă acum că unii s-ar putea să fi fost ușurați, fiindcă oricum nu prea aveau ce să ne dea de mâncare). Le-am zis să se retragă și să rămână tăcuți. L-am găsit pe Payn printre ei și i-am spus să meargă să aibă grijă de tatăl său. Continuau să vină și alți răniți. Femeile îi îngrijeau, în timp ce Svon și cu mine am plecat pe câmpul de bătălie să căutăm supraviețuitori și să adunăm orice ni s-ar fi putut părea de folos.

Ajunși afară din nou, l-am întrebat pe Svon cine avea comanda.

— E a ta, Sir Able, acum că ai venit aici.

— Am văzut-o pe Majestatea Sa, împreună cu garda ei, am clătinat eu din cap.

— Sigur soția mea îți va acorda ție comanda. Suntem la Curterosi, care e conacul tău. Ducele nu e prezent, iar tu nu ești supusul nostru.

L-am felicitat pentru căsătorie, iar pe chipul său obosit a înflorit un zâmbet.

— Știi bine că speranța, visul meu era să capăt un titlu nobiliar. Sunt sigur că-ți aduci aminte.

— Să îl recapeți. Tatăl tău era nobil.

— Mulțumesc, ai dreptate.

Zâmbetul amar pe care ajunsesem să-l detest pe vremea când mă slujea ca scutier i-a schimonosit din nou buzele.

— Aș fi fost nebun de fericire să mor baronet. Acum descopăr că sunt prinț.

L-am felicitat încă o dată numindu-l „Înălțimea Voastră”.

— Un prinț luptător, departe de regatul soției sale, care descoperă că experiența sa de cavaler nu are nicio valoare. Vrei să auzi povestea noastră?

Bineînțeles că voiam. Așa cum știam, Idnn luase o sută de tinere Skjaldmeyjar cu ea când a venit la sud. Uluiseră întreg orașul Kingsdoom și participaseră la ritualurile nupțiale ale reginei lor, întărindu-i statutul regal, unul pe care Arnthor l-a recunoscut cu repeziciune, văzând în Idnn un aliat care ar fi putut să conteste domnia lui Schildstarr. În timp ce el a refuzat să mă elibereze, iar eu am rămas în temniță, Fiicele Furiei s-au luptat cu Osterlingii și au fost cei mai iscusiți soldați din oastea lui Arnthor, în speranța că el îi va face o favoare reginei lor.

Primele zile mai calde au demonstrat însă că, din păcate, temutele Fiice ale Furiei nu puteau lupta pe vipie. Idnn a mers în nord cu Svon, Mani și alți câțiva, dar a fost oprită aproape de munți de armatele din nord ale Caanului, care prădaseră deja Irringsmouth și cutreierau ținutul în căutare de hrană pe care să o trimită în sud. Respinse de Osterlingi, se alăturaseră celorlalți care fugeau și luptau, refugiindu-se în conace și castele pe care însă dușmanii le cucereau cu ușurință. Așa ajunseseră la Curteroșie. Dintre cele o sută de Fiice ale Furiei, până la lupta noastră mai rămăseseră douăzeci și opt, iar după aceea doar douăzeci și șapte. Răcoarea neașteptată le permisesse să lupte, așa că Svon ordonase contraatacul; era însă evident că ele nu vor mai putea lupta până la primul îngheț.

— Ai vrea să-l întâlnești pe liderul celor care ni s-au alăturat? m-a întrebat Svon. E aici, mi-a arătat el cu mâna, întinzând un braț de pe zalele căruia se scurgeau picăturile de ploaie, acum ceva mai calde.

I-am spus că da, că mi-ar plăcea chiar foarte mult să facem cunoștință. În apărarea mea trebuie să menționez aici că era încă destul de întuneric, iar bărbatul spre care arăta Svon purta o mantie cu gluga ridicată.

— Sir Toug! Sir Able e dornic să-ți vorbească și sunt surprins că tu nu dorești la fel de mult să te întâlnești cu el.

Toug a reușit să zâmbească și mi-a întins mâna. L-am întrebat ce-i mai face umărul, iar el m-a asigurat că se vindecase. Nu era chiar așa, după cum aveam să află curând, dar era ceva mai bine.

— Am spus că nu vreau să fiu cavaler, dar dumneavoastră mi-ați spus că sunt deja unul și că nu mă pot împotrivi, mi-a zis el. Se pare că aveam amândoi dreptate. Când au venit Osterlingii, am descoperit că nu e nimeni în satul nostru care să știe să lupte, cu excepția mea, așa că a trebuit să lupt. La început, deși nu m-au recunoscut, i-am condus, fiind primul pe câmpul deătălie. Am înfrânt două cete, apoi ni s-a alăturat o Companie Liberă. Vite nu mai aveam, iar orzul era culcat la pământ, așa că am pornit spre sud. Am ajuns în locul în care era Etela, unde înceuseră să repare castelul. Acum e și ea aici împreună cu mama și tatăl ei.

L-am întrebat dacă Vil este tatăl ei, iar el mi-a zis că da.

— N-a vrut să spună nimănui pentru că nu erau căsătoriți, Sir Able. Însă acum sunt. El nu acceptă să i se spună „domnule” sau „lord”. E tot Vil.

— Așa e, a confirmat și Svon.

— Dar acum eu sunt Sir Toug, iar Sir Svon e prințul Svon. El m-a investit... I-am fost scutier în nord. Știți asta. I-am făcut semn că da.

— Da, așa a făcut, iar Etela și cu mine urmează să ne căsătorim la anul, dac-o să mai fim în viață.

Gylf a apărut tropăind, și-a ridicat labelle din față și le-a așezat pe umerii lui Toug și a început să-l lingă pe obraz. M-a uimit și m-a amuzat ca nimic altceva. Chiar și acum când mă gândesc la asta nu mă pot opri din râs.

— Mai e cineva aici despre care trebuie să vă spun, a continuat Toug, fiindcă i-ați plăcut întotdeauna. E cuplul acela mai în vârstă din Jotunland, bătrânul orb care era sclav la o fermă.

În minte mi s-au îngrămădit o mie de lucruri: pustiirea pământului, ochii lui Arnthor, zâmbetul beat al surorii sale și fața drăguță, dar goală de orice expresie a reginei lui, zilele întunecate din temniță, răceala de moarte de acolo, cabana lui Berthold Viteazul, vântul printre vârfurile copacilor, sărutul lui Disiri, brațele ei subțiri și picioarele mlădii, degetele verzi, mai lungi decât mâinile mele, Gerda tânără, așa cum și-o amintea Berthold, cu părul creț și ochii veseli, Mag în Camera Iubirilor Pierdute a lui Thiazii.

M-am mai gândit și la palatul Doamnei din mijlocul câmpiilor înmiresmate ale căror flori sunt stelele. Iar eu, care râsesem până în urmă cu doar un moment, am început să plâng. Toug m-a luat pe după umeri ca pe un copil și mi-a vorbit așa cum probabil o făcea mama lui: „Lasă, lasă... nu contează. N-are nicio importanță.”

* * *

A venit la noi un călăreț, același Lamwell de Chaus cu care mă înfruntasem în turniruri în duelul cu halebarda, atât de obosit, încât cu greu se mai ținea în șa, pe un cal aproape mort, care s-a prăbușit odată ce cavalerul a descălecat. Regele trăia – era în sud și avea nevoie de toți oamenii. Am ținut sfat și am spus că eu o să merg, dar că restul au de ales. Regele mă eliberase însă, iar acum avea nevoie de mine, iar eu urma să-i vin în ajutor. Pouk și Uns s-au așezat lângă mine și soțiile lor li s-au alăturat; probabil că gestul lor i-a rușinat pe mulți. Idnn a spus că ea nu poate să vină pentru că Fiicele Furiei nu pot lupta în ținuturile din sud și aproape că nici nu pot mărșălui pe acolo – că ar fi trebuit să meargă noaptea și nu pe distanțe prea lungi. Ea și Svon aveau să meargă spre nord, acum că dușmanul din această parte a Celidonului fusese înfrânt, și să spere la zile mai răcoroase pe dealurile de acolo. Pierduse trei

sferturi din gardă într-o bătălie a unui rege străin, după cum ne-a amintit, iar supusele ei distruseseră turnul de asalt. Am fost de acord, dar unii dintre noi n-au avut inima tocmai ușoară.

Apoi am vorbit cu Idnn între patru ochi; atunci mi-a spus de vizita pe care i-o făcuse Uri și de întrevvedereea cu Valfather. În timpul conversației i-am cerut o favoare.

— Te voi ajuta cu orice-mi stă în putere, a zis Idnn. Și vom rămâne aici dacă ne-o ceri. Cu excepția soțului nostru, noi ceilalți nu prea avem cu ce să-ți fim de folos.

— Ba mă puteți ajuta foarte mult, Majestatea Voastră. Fără să simțiți mare lucru. Vi i-am dat pe Berthold și pe Gerda să vă servească în timp ce eram în nord. Vreți să mi-i dați înapoi?

Mi i-a returnat cu entuziasm.

A făcut chiar mai mult, investindu-l pe Payn ca baron al regatului ei și punându-i să jure credință în fața martorilor. După această ceremonie, contele-logofăt a declarat că după moartea sa, lordul Payn de Jotunhome avea să moștenească pământurile, castelul și toate posesiunile lui.

Am vrut să plec a doua zi dimineață, dar n-am putut. Știam că în sud nu aveam cum să ne descurcăm fără provizii. Timp de două zile am adunat tot ceea ce am putut. A mai fost o chestiune. Am sperat că Norr va veni la mine. În cazul ăsta, i-aș fi lăsat pe ceilalți și m-aș fi dus direct la rege; n-a venit, deși am strigat-o în fiecare noapte. Fusesse ultimul dar al lui Valfather și am crezut că știa că îmi rupsesem legământul, pedepsindu-mă astfel cu milă. După ce am părăsit conacul Curteroșie, n-am mai chemat-o.

Capitolul 37

CINCI DESTINE ȘI TREI DORINȚE

Aveam doi cai pregătiți pentru război. I-am luat eu și Lamwell, dar nu ne-au fost de cine știe ce folos. N-aveam cum să călătorim mai repede decât suita noastră, iar cei mai mulți dintre însoțitorii noștri mergeau pe jos. Aveam totuși un catâr destul de bun pentru Lynnet și un măgar potrivit pentru trupul de copil al Etelei.

Pe cei grav răniți i-am lăsat la Curteroșie cu Payn, împreună cu femeile care au consimțit să rămână acolo. I-am cerut sfatul lui Berthold Viteazul, acesta fiind motivul pentru care o implorasem pe Idnn să mi-l înapoieze; Gerda n-a vrut să-l părăsească. La fel s-a întâmplat cu Ulfa și Galene, soțiile lui Pouk și Uns, care ne-ar fi urmărit oricum de la distanță dacă n-am fi fost de acord să le luăm cu noi.

Nici Lynnet n-a vrut să rămână.

— Sunt dintr-o familie de războinici, mi-a zis ea cu hotărâre, iar când m-am uitat în ochii ei, m-am simțit de parcă i-aș fi fost fiu și nu i-am putut refuza nimic. Unde mergea ea trebuia să vină și Vil și Etela. Vil a pornit alături de Lynnet cu o mână pe hățurile catârului și cu un ciomag în cealaltă.

Ne-am îndreptat spre Irringsmouth sperând să luăm o corabie de acolo; orașul era încă în ruine și n-am reușit să căpătăm o corabie nici cu aur, nici cu sabia. Am pornit mai departe în josul coastei, pe drumuri accidentate, sau pur

și simplu peste dealuri. Eram trei cavaleri cu șapte soldați și patru arcași, toți ai mei, de la Curteroșie. Aveam de asemenea cincizeci și doi de țărani înarmați, douăzeci dintre ei fiind însă tâlhari nu cu multă vreme în urmă și deci nu tocmai de încredere. Ceilalți abia dacă știau cum să țină armele pe care le primiseră.

Pe lângă toți aceștia, mai aveam doi orbi și mult prea multe femei, dintre care unele ar fi putut lupta. Aducându-mi aminte de Idnn și de servitoarele ei, le-am dat arcuri celor care se dovediseră îndemânaticе. Celelalte aveau bețe sau sulițe. Lynnet, a cărei nebunie ieșea la suprafață din când în când, avea o sabie despre care Etela spunea că fusese a bunicului său și că nimeni din Mythgarthr nu intrase în luptă cu o lamă mai iute sau mai sălbatică. Îi aveam și pe Pouk, și pe Uns; deși niciunul dintre ei nu era cine știe ce expert, amândoi știau câte ceva despre arme și te puteai încrede că te vor urma în luptă sau că își vor păstra pozițiile. Lamwell era locotenentul meu, iar Toug îl urma în ierarhie. Sub ei, Wistan (care o însoțise pe Idnn până la Curteroșie, devenise cavaler și avea acum o datorie), Pouk și Uns.

Ne mai însoțea cineva. Deși nu puneau bază pe el, alții îl respectau foarte mult. Era vorba de Gylf. Iar eu, care-l văzusem omorând inamici ca pe niște șobolani, știam că valorează cât o sută de sulițași. Din când în când ni se alăturau și Aelfii. Uneori ne aduceau mâncare (niciodată de ajuns), iar alteori ne spuneau de unde putem să ne procurăm singuri hrana sau ne făceau rost de cai.

Aveam nevoie de merinde, dar caii ne-ar fi fost de și mai mare trebuință. În Irringsmouth reușiserăm să cumpărăm doi cai și un asin, însă căutam alții neîncetat, plătind când ni se permitea și luptându-ne pentru ei când era cazul.

Eforturile acestea ne-au costat câțiva membri ai companiei, lucru inevitabil de altfel; pe măsură ce înaintam însă, ni se alăturau forțe noi: țărani ruinați, flămânzi, dar poate

mai flămânzi să fie conduși și dornici de răzbunare. Am vorbit cu admirație despre puterea și curajul lor, le-am jurat că putem elibera împreună Celidonul de Osterlingi și l-am pus pe Uns să-i învețe să se lupte cu ciomagul și pe Pouk să le arate ce se poate face cu un pumnal.

Lângă Forcetti, ne-am întâlnit cu primul grup semnificativ de dușmani; cred că erau vreo două sute. Așteptându-se probabil să fugim la vederea steagului roșu pe care îl aveau în loc de flamură, nu au fost foarte pregătiți când i-am atacat. Deși nu eram mai mulți de o sută, am luptat de parcă am mai fi avut o mie în spatele nostru. Aerul era limpede, cald și liniștit, pe cerul înalt și albastru abia dacă se vedea vreun nor, iar arcurile noastre au avut ocazia să tragă atunci când inamicii s-au întors ca să fugă. Am pierdut săgeți, care erau mai valoroase decât aurul pentru noi; am găsit însă altele, ba chiar și multe arcuri, săbii, încovoiate sau drepte, sulite de două feluri și scuturi. Acolo ni s-a alăturat Duns; Nukara fusese ucisă de Osterlingii care le jefuiseră și incendiaseră ferma. Împreună cu noi, Duns a învățat repede că nu mai poate să-i comande fratelui său mai tânăr.

Am luptat cu o mulțime de detașamente de Osterlingi și am aflat de la răniții lor ceea ce bănuiam deja: Caanul era în sud, atacându-l pe Arnthor. Unii spuneau că Muntele de Foc era încă în stăpânirea regelui nostru, iar alții că fusese cucerit. Unul singur ne-a zis că oștile Celidonului reveniseră. Am întrebat-o pe Uri; ea s-a dus până acolo și mi-a confirmat. Mi-a mai zis că în răstimpul scurt în care Osterlingii stăpâniseră Muntele de Foc, aruncaseră în el copii și bătrâni, de-ai lor și de-ai noștri, ca să atragă de partea lor trei dragoni din Muspel. Asta a fost greu de crezut, fiindcă ni s-a părut imposibil ca armata lui Arnthor să poată face față Osterlingilor și dragonilor în același timp. Vil a sugerat că poate Caanul i-a împletit din răchită și i-a urcat pe

niște stâlpi ca să ne înfricoșeze; Uri a insistat că ea n-ar fi fost înșelată de asemenea făcături.

Kingsdoom era pustiu. Am intrat în Thortower, deși a trebuit să umplem șanțul din fața porții mari, fiindcă podul mobil fusese ars. Câțiva Osterlingi se baricadaseră într-un turn și-l devorau pe unul de-ai lor. Le-am zdrobit baricada, iar Lamwell și cu mine ne-am năpustit asupra lor urmați îndeaproape de Wistan, Pouk, Uns și Qut. Unul mi-a zis că însuși Caanul îi lăsase acolo, că erau o companie din garda sa și că ar fi trebuit să-l apere până la întoarcerea stăpânului lor. Cei care ni s-au predat au început să fie vizitați aproape seară de seară de un monstru invizibil. Lua câte unul, uneori câte doi la fiecare vizită. Deși au încercat să se lupte cu el, și-au pierdut lăncile și le-au auzit trosnind.

I-am trimis pe restul la treburile lor, m-am întors în temniță și l-am strigat pe Org. Crescuse atât de mare, încât nu-mi venea să cred că reușise să pătrundă în turn; niciuna dintre ușile de acolo nu păreau destul de mari ca să-i permită să treacă. Folosind cuvinte puține și multe gesturi, mi-a explicat că se cățăraseră pe peretele exterior și intrase prin locul în care o catapultă dărmase peretele în timpul asediului.

— Poți să păzești castelul în numele regelui Arnthor, i-am zis. În cazul ăsta, Osterlingii pe care i-am ucis sunt ai tăi, la fel ca toți ceilalți care vin aici. Ai putea la fel de bine să vii cu mine. Se vor da bătălii de pe urma cărora te vei putea hrăni și e foarte posibil să ne poți ajuta.

— Nor'?

— Nu, la sud. În deșert.

— Ruine? Leort zis ruine.

Uitasem de asta, dar i-am confirmat.

— Da, i-am răspuns, e posibil să găsești și alții din neamul tău acolo, deși n-am de unde ști cu siguranță.

I-am dat lui Uns vechile îndatoriri și, fiindcă nu avea încredere în Duns, a pus-o pe Galene să-l ajute. După ce

am înaintat spre sud, mi s-a părut c-o văd plutind pe deasupra câmpiei, purtată pe umeri de un monstru translucid, mai vizibil imaginației mele decât vederii.

A trecut o săptămână, apoi încă una; dac-ar fi să scriu tot ceea ce s-a întâmplat, n-aș termina niciodată. Am luat parte la două bătălii. Înfrânți în timpul zilei, ne-am întors noaptea împreună cu o sută de Khimere și patruzeci de Aelfi de Foc. Org i-a atacat pe dușmanii noștri din spate. Câteva zile mai târziu, am zărit o coloană de fum negru la orizont, iar după încă trei zile am putut vedea vârful acoperit de zăpadă al Muntelui de Foc.

Am ajuns în tabăra regelui. El a trimis după mine și l-am găsit rănit, cu Beel îngrijindu-l.

— Te-am eliberat ca să lupți pentru noi, a zis el, dar erai prea slăbit.

Am fost de acord.

— Dar nu prea slăbit ca să dispari și să-l iei și pe lordul Escan cu tine. Ce-ai făcut cu el?

— Am avut grijă să-i spălăm și să-i bandajăm rănilor, am răspuns, și ne-am asigurat că lordul Payn, fiul lui, rămâne să-l ajute. Sunt la conacul meu de la Curteroșie.

— Nu are niciun fiu.

— Atunci probabil că nu vorbim despre același lord Escan, Majestatea Voastră, fiindcă cel despre care vă zic are un fiu nelegitim care e baron de Jotunhome. Fără îndoială c-am făcut o confuzie.

Arnthor și-a îndreptat privirea spre Beel, care a spus:

— Chestiunile astea miros a bârfă, sunt interesante, dar neimportante. Ai adus întăriri?

— Mai puțin de o sută.

— Câți?

— Șaizeci și șapte de bărbați capabili să lupte și douăzeci și două de femei care trag cu arcu.

— Și au și cu ce trage?

I-am făcut semn că da și am adăugat că mai avem însă nevoie de săgeți.

— Și tu aveai un arc faimos în nord. I-am spus Maiestății Sale despre asta, dar el mi-a zis că nu te-ai comportat la nivelul așteptărilor sale în timpul turnirului.

— Și eu am fost dezamăgit. Dar de ce să nu ținem o altă întrecere aici? Poate că mă voi comporta mai bine.

— Asta e o nebunie! a protestat Arnthor.

— Sunt de acord, Majestatea Voastră, dar nu eu am fost cel care a început discuția despre turniruri. Dacă vreți să devin comandantul forțelor voastre, o să-mi asum responsabilitatea și o să-mi dau toată silința. La fel o să fac și dacă îmi porunciți să lupt ca un cavaler de rând.

— Noi comandăm armatele Celidonului. Ne crezi incapabili să ne ridicăm din pat?

— Îmi doresc să vă fi găsit mai întremat, Majestatea Voastră.

— O să fim destul de puternici să ne ridicăm atunci când va veni timpul. Să stăm în picioare și să ne încălecăm calul de război. Te-am face însă adjunctul nostru, dacă am putea, Sir Able.

— Majestatea Voastră mă onorează, am zis eu cu o plecăciune.

Mi-a zâmbit amar.

— Fie cum spui. N-avem cum să ne încredem în tine, știm asta. Ești din Aelfrice, indiferent care ți-ar fi înfățișarea și indiferent ce-ai spune. Și noi suntem de acolo, așa că ne putem da seama.

Cred că ar fi vrut să izbucnească în râs, într-un hohot de Aelf, dar rana nu i-a permis.

— M-am născut în Aelfrice. Și sora mea la fel. Știi povestea?

— Fratele vostru regal mi-a spus câteva frânturi, Majestatea Voastră.

— E mort. Am încercat să-l chemăm în ajutor, dar nu mai este. Tu l-ai omorât, Sir Able?

— Nu, Majestatea Voastră.

— Ne-ai fi spus adevărul dacă ai fi făcut-o, Sir Able?

— Da, Majestatea Voastră.

Pe buzele regelui s-a reîntors surâsul amar.

— Așa ar fi făcut, lord Beel?

— Cred că da, Majestatea Voastră.

Ochii lui Arnthor s-au închis.

— Mă rog Cerrului ca acela care l-a ucis să ni se alăture curând. S-ar putea să avem nevoie de el.

— În cazul ăsta, Overcinii v-au zâmbit, i-am zis.

— E cu tine? m-a întrebat el repede, deschizându-și ochii.

— Orbul ăla? Ginerele meu mi-a povestit, a intervenit Beel.

L-am aprobat mut.

— Setr a fost fratele nostru, a urmat Arnthor cu voce șoptită. Noi doi... Acum nu mai are nicio importanță. Și nici nu ne vom răzbuna pentru moartea fratelui nostru pe un om care nu vede.

— Vorbesc în numele lui Valfather și a fiilor lui, Majestate, am zis eu îngenunchind. Cutez să spun că vorbesc din experiență. Este bine să fii triumfător asupra dușmanilor, dar e și mai bine să meriți victoria împotriva lor. La fel ca orice om de-aici nu pot spune dacă veți ieși învingător, dar știu că astăzi ați făcut ceva mai mult.

— Mulțumesc, mi-a zis regele închizându-și ochii, apoi deschizându-i larg. Omul ăsta e orb, așa spui, dar noi nu suntem. Nu cumva cunoaștem coiful de pe capul tău?

— E al Majestății Voastre dacă îl dorește, i l-am întins eu.

— Nu-l vrem. Spuneam doar să nu-l porți în prezența noastră.

Am jurat că n-o s-o fac.

— Trebuie să-mi păstrez puterile. Spune-i tu, Beel.

Ducele și-a dres glasul.

— O să fiu scurt. Ducele Coth a fost adjunctul Maiestății Sale până în urmă cu două zile. Odată cu moartea sa, această demnitate revine seniorului tău. Am sfătuit-o pe Majestatea Sa să-l cheme și să-i ceară să se sfătuiască cu tine. Nu va fi o mențiune oficială a persoanei tale în anunțul formal, cred că înțelegi. Ești de acord?

I-am confirmat și a rămas stabilit. Marder i-a dat sabia sa lui Arnthor (care stătea pe un scaun învelit cu catifea stacojie ca să pară că este un tron) și a primit-o înapoi de la el în prezența curtenilor rămași.

Când am rămas singuri, l-am întrebat pe Marder despre starea trupelor noastre, deși văzusem și singur câte ceva și nu prea îmi plăcuse.

S-a încruntat.

— I-ai alungat pe Osterlingi de la Muntele de Foc.

— Da, dar am suferit pierderi mari. Am luptat pe jos și ne-am simțit de parcă am fi asaltat zece castele. Dacă regele m-ar fi ascultat, n-ar fi trebuit să ne luptăm deloc.

Am așteptat.

— Suntem între ciocan și nicovală, Sir Able. Oamenii noștri nu mai au mâncare, așa că suntem siliți să luptăm atâta vreme cât mai pot sta în picioare. Asta e nicovala. Iar ciocanul e că suntem extenuați. Dacă ne-ai fi văzut la Cinci Destine...

S-a încruntat și mai tare.

Prea bătrân și obosit. Barba îi era albă ca de obicei, dar fața lui arăta extenuată și stoarsă de vlagă. Văzând că nu vorbește o perioadă mai îndelungată, l-am întrebat:

— Ne grăbim atât de tare, încât nu puteți să-mi povestiți? Eram în Jotunland.

— Unde te trimisesem eu. Mi-am folosit toată influența pe care o am asupra regelui ca să te eliberez din temniță. A fost de neclintit.

— Regele m-a eliberat. Dar de ce se numește Bătălia celor Cinci Destine? E un loc?

— E o poveste pentru copii, mi-a răspuns Marder.

— Tocmai potrivită pentru mine.

— Cum vrei. Bătrânul Caan, tatăl celui actual, nu se ghida după legi. Avea fii bastarzi, spre deosebire de regele nostru. Nu avea însă și copii legitimi, fiindcă regina lui era stearpă. A devenit limpede pentru sfetnicii lui că atunci când va muri, bastarzii vor împărți regatul în douăzeci de bucățele.

Presupun că am zâmbit.

— Măcar de-ar fi fost așa. A chemat un vrăjitor faimos și i-a dat un cufăr cu aur. Poate că l-a și amenințat, varianțele diferă. Vrăjitorul i-a dat asigurări că regina îi va naște fii, apoi și-a urmat calea. Regina a rămas grea, pântecul i s-a rotunjit și, murind la naștere, a adus pe lume nu unul, nici doi, nici trei...

— Cinci? am întrebat eu neîncrezător.

Marder a negat din cap.

— Șase. N-am auzit în toată viața mea de o femeie care să aibă în pântec șase copii deodată. Și totuși atâția erau, ca boabele de mazăre într-o păstaie. Succesiunea n-a fost o problemă, pentru că moașele i-au marcat în ordinea nașterii, legând o panglică roșie de glezna primului, una maro pentru cel de-al doilea, una albă de piciorul celui de-al treilea, una aurie la al patrulea, albastră pentru cel de-al cincilea și neagră în cazul ultimului. Primele trei panglici fuseseră oferite în acest scop de Wazir, iar celelalte trei erau doar cârpe rupte din hainele moașelor.

— E adevărat?

— Chiar așa s-a întâmplat. Regele nostru are multe căi de a afla ce se petrece în Osterland și toate iscoadele au povestit la fel. În plus, tinerii tijanamiri erau îmbrăcați mereu în culorile panglicilor lor, așa încât să le fie

cunoscută ordinea și fiecare dintre ei să stea la locul lui. Cel mai mare era numit Tijanamirul Roșu și tot așa.

— Și cele Cinci Destine?

— Au aparținut celor cinci tijanamiri. După cum îți poți imagina, apariția a șase moștenitori dintr-o singură naștere a produs agitație. A fost consultat un clarvăzător, iar profeția lui s-a răspândit în tot regatul, deși Caanul a interzis să se vorbească despre acest subiect. Profetul a fost întrebat – probabil de Wazir – care dintre ei va domni și cât va sta pe tron și a prevestit că toți vor domni și vor muri de tineri.

— Asta e o veste bună dacă-i dăm crezare.

Marder a ridicat din umeri.

— Vrei să auzi și restul?

— Dacă se referă la bătălie.

— Da, dar e bătălie doar pentru că noi am numit-o așa. Clarvăzătorul s-a aventurat să prevestească modul în care va muri fiecare. Tijanamirul Roșu, a zis el, avea să fie zdrobit de o piatră. Cel Maro, înghițit de o mlaștină. Cel Alb urma să moară de mâna subalternilor săi, cel Auriu să-și găsească pierzania într-o fortăreață de aur. Cel Albastru era predestinat să se înece, iar cel Negru avea să fie spintecat cu sabia pe care o purta Caanul în ziua profeției. Ce te nedumerește?

Am fluturat din mână și l-am rugat să continue.

— Cum vrei. Această profeție a ajuns să fie cunoscută ca profeția celor „Șase Destine”, de vreme ce clarvăzătorul prevăzuse cum aveau să moară toți șase. Tijanamirul Roșu i-a succedat tatălui său când l-am omorât noi. Tu erai în nord, dar eu am luat parte la campania aceea în care Sir Woddet și-a câștigat o reputație teribilă.

— Vreau să-l văd. Și cum au murit Tijanamirii?

— Fiecare a murit exact așa cum prevăzuse clarvăzătorul. Caanul Roșu, care fusese Tijanamirul Roșu, și-a scos coiful ca să-și șteargă fruntea de sudoare. Atunci l-a lovit o piatră dintr-o praștie, omorându-l pe loc. Noul Caan,

Tijanamirul Maro, a pierit sub copitele cailor într-o mlaștină. Tijanamirul Alb a devenit Caan după moartea fratelui său. La nici o oră mai târziu, o lance l-a străpuns dintr-o parte într-alta. Convinș că va muri, a încercat să-și pună capăt zilelor, dar n-a reușit din cauza slăbiciunii așa că și-a rugat tovarășii să-l ucidă, ceea ce ei au și făcut. A fost al treilea destin.

— Înțeleg.

— Al patrulea a fost Tijanamirul Auriu, după cum ți-am zis. Acesta purta un coif de aur, la fel ca frații lui. Sir Woddet i-a străpuns ochiul cu vârful sabiei și astfel al patrulea Caan a murit într-o fortăreață de aur. L-am recompensat cu dărnicie pe Sir Woddet pentru lovitura aceea, după cum probabil ai auzit. Regele l-a răsplătit chiar și mai mult.

— Înțeleg că Tijanamirul Albastru s-a înecat, am continuat eu.

Marder mi-a făcut semn că da.

— Pumnalul unui soldat i-a perforat plămânii și a murit înecat în propriul sânge, întregind al cincilea destin prezis de clarvăzător. Al șaselea Tijanamir, cel Negru, este Caan în momentul de față. Asta s-a întâmplat fiindcă bătrânul Caan, auzind de această profeție, a dat sabia pe care o purtase în ziua profeției în grija fiului său. Ni se spune că e închisă undeva într-un seif ferecat; se pare că atâta vreme cât rămâne acolo, Caanul Negru e în siguranță.

Aveam propriile mele gânduri, dar l-am urmărit până la sfârșit.

— Din câte se pare, clarvăzătorul s-a înșelat. A spus că toate domniile lor vor fi scurte.

— Profeții greșesc adesea, mi-a dat dreptate Marder, dar să presupunem că-i învingem pe Osterlingi într-o lună sau două. N-am putea să le cucerim capitala, să găsim seiful ferecat și să luăm sabia?

— Ba am putea, am murmurat eu. Dacă mai e acolo.

* * *

Inspecția trupelor m-a convins că nu aveam cum să învingem – singura noastră speranță era să mărșăluim spre nord, să adunăm cât mai mulți oameni cu putință și să strângem cât de multă hrană posibil. Dacă aș fi crezut că am fi fost tratați cu minimă decență, le-aș fi sugerat lui Marder și lui Arnthor să ne predăm. Știam însă la ce să ne așteptăm și, deși eram conștienți că abandonarea Muntelui de Foc, câștigat cu atâtea eforturi, avea să zguduie și puținul moral pe care-l mai aveam, am hotărât să ne retragem.

În zilele următoare, au fost și momente în care mi-am dorit să fiu înapoi în celulă. Am mers spre nord. Caanul Negru, care afla probabil foarte repede tot ceea ce făceam, încerca să ne taie calea și să ne silească să luptăm. Ne-am retras spre coastă, hrănindu-ne cu pești, pe care-i prindeam cu sulitele, și cu midii și creveți, pescuiți în ape mai puțin adânci. Când ne-au murit caii (în număr din ce în ce mai mare), i-am mâncat și pe ei.

Eu am rămas în ariergardă, împreună cu Woddet, Rober, Lamwell și alții. Puține au fost zilele în care nu ne-am luptat, fiindcă soldații Caanului erau iuți și foarte hotărâți să ne îndrepte în direcția dorită de ei, atacându-ne mereu și mereu. Ca și ai noștri, arcașii lor aveau probleme mari în a-și face săgeți noi, în schimb prăștierii erau mulți, iar pietre existau din belșug, câte două pentru fiecare om din Mythgarthr. Un ropot de pietre, câteva sulite și un atac se succedau mereu la fel, devenind un model cu care ne-am obișnuit curând. Aveam nevoie de scuturi late ca să parăm pietrele; chiar și cei mai puțin înarmați dintre noi au trebuit să le poarte până la urmă, unii dintre ei împletindu-le din ramuri de palmier atunci când nu găseam altceva. Noi, cavalerii, formam prima linie și înfruntam furia fiecărui atac. Uneori ne abandonam scuturile ca să putem să ne mânuim lăncile cu ambele mâini, dar de cele mai multe

ori luptam cu scutul și sabia, zi și noapte, cu privirea încrețoșată de foame.

Gylf ne-a salvat de câteva ori, găsind vânat pentru noi, omorându-l sau îndreptându-l în direcția noastră. După ce armatei noastre i-au trebuit șase zile de iad ca să traverseze câmpia Greenflood, Marder mi-a spus că ariergarda noastră arată mai bine decât restul expediției. M-am dus să văd cu ochii mei și am constatat că avea dreptate.

Ne-am îndreptat spre nord de Muntele de Foc înainte să fim opriți de Caan. În noaptea aceea (cât de bine îmi aduc aminte!) i-am văzut din nou strălucirea stinsă: o lumină de culoarea sângelui uscat care păta cerul. Un paj, un băiat înspăimântat, a venit la mine; înainte să-ți povestesc despre asta, trebuie să-ți spun că Gylf, care se luptase mai bine decât cincizeci de oameni la un loc și descoperirea mereu mâncare acolo unde noi credeam că nu există, m-a salvat de la moarte în ziua aceea. Căzusem și probabil aș fi fost ucis dacă el nu s-ar fi aruncat asupra mea și n-ar fi omorât apoi orice Osterling îndrăzne să se apropie. Marder a auzit despre asta și a cerut să-mi vorbească. De aceea m-am întors și l-am luat și pe Gylf cu mine și am văzut fețele înfometate și ochii goi a o mie de oameni pe care mi-i aminteam în putere.

— Sir Able?

Nu știam că în armata lui Arnthor erau și băieți, cu excepția scutierilor care aproape că deveniseră bărbați; acesta nu avea cum să aibă mai mult de zece ani. Purtam coiful vechi deoarece nu aveam altul, deși nu-mi era tocmai comod să văd adevărul pe care mi-l devoala; așa se face că i-am văzut frica mai limpede decât o putea percepe el însuși.

— Înălțimea Sa trebuie să vă vorbească, Sir Able.

Eram supărat din cauza condiției în care-i găsisem pe soldați și m-am bucurat cumva că furia mea poate căpăta o țintă.

— Morcaine a mai vorbit cu mine, i-am zis. Așa că-ți spun și ție ce i-am zis și ei. M-a lăsat să putrezesc într-o temniță din care m-a eliberat fratele ei, cel de care se teme atât de mult. Loialitatea mea se îndreaptă acum către el, nu către ea. Dacă-mi dorește prietenia, trebuie s-o câștige.

A plecat, dar s-a întors curând, chiar și mai înspăimântat.

— Înălțimea Sa spune că nu înțelegeți, că nu vrea să vă vorbească ea însăși. Are companie...

Vocea i s-a redus la un scâncet de parcă l-ar fi gătit cineva:

— Și ea vrea, Sir Able... Cineva... ceva...

Dinții au început să-i clănțănască, iar pajul nu mai reușea să se controleze în ciuda eforturilor sale disperate.

— Regina?

— N-nu, d-domnule.

— În cazul ăsta, regele. De ce n-a zis așa?

Bietul băiat a clătinat violent din cap.

— În regulă, Caanul Negru!

Băiatul a izbucnit în plâns.

— *Trebuie* să vă aduc. Ea... o să mă omoare de data asta.

— Atunci o să mă aduci, am cedat eu. Haide, sunt obosit și vreau să termin odată cu asta.

Morcaine ne aștepta sub înfățișarea unei femei până la tivul fustei și a unui șarpe dincolo de el, coada musculoasă a acestuia fiind marcată cu rune despre degenerare și distrugere.

— Să presupunem că ești rege.

I-am spus că vorbele ei sună a trădare.

— Ba deloc! Cineva foarte important așteaptă să te vadă, a zis ea arătând în spatele pavilionului ei, acolo unde flutura și se unduia o perdea neagră. Avem însă un minut și pentru noi. Fratele meu e rănit foarte grav. Este hotărât să ia parte și la următoarea bătălie, fiindcă știe ce se întâmplă cu regii care nu luptă. Nimeni nu va regreta moartea lui

mai mult decât mine, dar să presupunem că va cădea în luptă. Cine domnește?

— Regina Gaynor. Așa cred, am zis eu, deși nu-mi făceam cine știe ce iluzii.

— Iar tu vei fi sabia ei.

I-am făcut semn că nu.

— Nu te condamn. Te-a aruncat în celula aia și te-a lăsat să putrezești. Pe tine, campionul ei. În plus, nici nu e de stirpe regală. Poate că-l înșală pe fratele meu, poate că nu. În orice caz, fratele meu crede că e falsă și așa le-a spus și vasalilor săi. Pe timp de pace, s-ar putea s-o fi acceptat. Nu însă și acum. Nu aici. Nu sunt mai mult de trei lorzi care i-ar sta alături.

— Atunci tu!

— Ar fi mai bine, pentru că eu am sânge regal. Dar nu e îndeajuns de bine. Nu sunt luptătoare și niciunul dintre ei nu se încrede în mine. Ducele Marder?

— El ar avea sabia mea.

— Un bătrân fără niciun fiu...

Râsul ei era plăpând și tremurat; la auzul lui, mi-am dat seama că exista ceva care o speria cât se poate de mult.

— Cine conduce armata asta? Cine duce ordinele la îndeplinire?

N-am spus nimic.

— O să cauți răzbunare.

Nu puteam să vorbesc, dar am clătinat din cap.

— Și cum te-ai putea răzbuna mai bine decât însurându-te cu mine? M-ai putea viola de două ori pe noapte. Ba chiar de trei ori. Pari capabil de asta. Ai putea să-ți iei zece amante cu care să te afișezi în fața mea. Ai putea să mă bați cu un vătrai și tot Celidonul m-ar acuza de lipsă de loialitate dacă aş spune ceva împotriva ta.

Mi-a luat mâna și și-a dus-o la obraz.

— Ce puternic ești! Cum te-ai putea răzbuna pe mine dacă nu ne căsătorim? Gândește-te la asta! Ai putea înfige

în țeapă capul reginei Gaynor. Eu sunt de viță regală și voi fi de cealaltă parte a patului la cheremul tău.

— Nu, i-am zis eu trăgându-mi mâna.

— Ascultă, nu avem prea mult timp! Fratele meu va muri într-o lună. Nimeni n-o s-o vrea pe Gaynor. Mulți mă vor dori pe mine, de dragul tatălui meu. Mai mulți te vor alege pe tine. Oamenii înțelepți precum Înălțimea Sa, ducele, se vor teme de un nou război care va opune frate contra frate până când Osterlingii ne vor nimici pe toți. Dacă ne vom anunța intenția de a ne căsători, îi vom aduce împreună pe toți cei care ne-ar susține.

A făcut o pauză, incapabilă să-mi vadă fața ascunsă de coiful vechi. În schimb îmi urmărea ochii cu foarte mare atenție. Deodată, a zâmbit.

— Cortina! așa cum spun artiștii de circ. Ți-e frică să treci dincolo de ea?

I-am dat de înțeles că nu.

— Ar cam trebui, a izbucnit ea în râs. Mie mi-ar fi frică, deși l-am adus chiar eu. Ține minte ce ți-am zis, iubite, atunci când îți vei veni în fire.

E posibil să fi dat din cap sau chiar să fi spus ceva, dar nu-mi aduc aminte. Eu sau ea, sau el am dat perdeaua la o parte. Nu pot descrie pustiul infernal de acolo, nu există cuvinte.

— *Scoate-ți ăla!* mi-a zis el și mi-a fost la fel de imposibil să nu-l ascult pe cât mi-ar fi fost să mă ridic de la pământ trăgându-mă de propria centură.

Odată ce mi-am scos coiful, l-am recunoscut imediat, puternic, cu trăsături ascuțite ca de vulpe și încoronat de foc, dar nu de ceea ce pare părul plutitor al Aelfilor de Foc, care doar sugerează flăcările, ci de un foc adevărat, roșu, galben și albastru, care trosnea din când în când.

— Mă cunoști, mi-a zis, la fel cum te cunosc și eu pe tine. Mi-ai spus că sunt cel mai tânăr și mai rău dintre fiii

tatălui meu nu cu multă vreme în urmă și mi-ai insultat soția.

— Fără să vreau, i-am răspuns. N-aș putea insulta doi oameni de care mi-e atât de teamă.

— Te lauzi că nu ți-e frică de nimic, a zis el, după care s-a încruntat privind la Gylf. Ai furat unul dintre câinii tatălui meu. N-o să fie încântat.

— Nu, l-a contrazis Gylf. Știe.

— Atunci eu nu sunt încântat, a zâmbit el, dar o să trec asta cu vederea. N-am nevoie de tine, ba chiar deloc. Atâta doar că mă distrezi. Știi că am o inimă bună.

— Știu că așa spui că ai, am reușit să îngaim eu.

— Nu sunt mincinos. Am moștenit asta de la ambii mei părinți. Nu mint, ci ofer ajutor. Ca să mă distrez. Fiindcă mă amuză. Cu toate astea, oferta mea e adevărată.

Mă luptam din greu să-mi stăpânesc teama.

— Voi, oamenii, vă plângeți de noi în aceleași privințe și cu aceleași vorbe pe care le spun Aelfii despre voi: nu suntem atenți, nu ne pasă dacă trăiți sau muriți. Care e sensul să devii druid? De ce să te rogi când nu ascultă nimeni? În regulă. Iată-mă! Negi că aș fi un Overcin?

— Nu! Ești, a răspuns Gylf în locul meu.

— Corect. Și nu sunt chiar ultimul dintre Overcini. Am să-ți ascult rugăciunea acum că stau în fața ta? Nici măcar dacă mi-aș pune degetele în urechi, n-aș putea să o ignor. Îngenunchează!

I-am dat ascultare, iar Gylf s-a întins lângă mine.

— Excelent. Dacă ți-aș porunci să-ți pui nasul pe carpetă ca să pot să-mi așez piciorul pe ceafa ta, m-ai asculta?

— Da, i-am zis. Aș fi nevoit.

— Atunci o să ne lipsim de asta. Roagă-te!

— Măreț prinț al luminii, am început eu, prinț al focului...

— Las-o baltă. N-avem nevoie de rugăciuni. Hai să zicem că-ți voi îndeplini trei dorințe. Știu care vor fi, dar

va trebui să le rostești tu însuși. Care sunt lucrurile pe care ți le dorești? Dar nu două și nici patru.

— Mâncare. Destul pentru toată lumea atâta vreme cât luptăm.

— Ai dreptate. Altceva?

— Mai mulți soldați.

— Prea vag. Un om? Doi?

— Zece mii.

A râs cu un hohot înfiorător.

— Aș putea să ți-i dau, dar n-ai fi în stare să-i conduci. Cinci sute. Asta e cea mai bună ofertă a mea.

— Atunci o accept, am rostit eu, recâștigându-mi puțin din controlul de sine. Și vă mulțumesc cu sinceritate.

— Va trebui să faci chiar mai mult. Al treilea?

— Norr. Tatăl vostru mi-a dat-o mie, dar am pierdut-o când m-a încarcerat regina. Cred că mă caută, la fel cum și eu o caut pretutindeni.

— V-ați schimbat amândoi, mi-a zis el. L-ați întâlnit pe Cel mai de Jos dintre Zei.

— Da, i-am spus.

— Și el împlinește dorințe, dar o face în așa fel încât îți dorești să te fi lăsat păgubaș. Eu nu mă înjosesc în felul ăsta.

I-am mărturisit că sunt bucuros s-o aud.

— Deși așa stau lucrurile, s-ar putea să crezi că m-am umilit cu un asemenea comportament după ce o s-o prind pe Norr. Dacă o să simți asta, n-ai decât s-o alungi. Nu va rămâne lipită de tine, ca un blestem, crede-mă. Chiar și așa însă, îți consumi o dorință. Mai întreb o dată: o vrei?

— Da, i-am răspuns.

— Bine. Când vrei să-ți dau soldații?

— Acum.

— Nu se poate. Am nevoie de timp.

— Atunci cât mai curând posibil.

— Așa e mai bine. Poți să te ridici.

Când m-am ridicat, am constatat că, deși nu fusese mai înalt decât mine atunci când îngenuncheasem, acum devenise atât de înalt, încât mi-a fost frică să nu aprindă pavilionul cu flăcările din coroana sa.

— Răsplata va fi simplă și ușor de înfăptuit, însă distractivă. Cu atât mai mult cu cât știm amândoi că ai mai făcut asta. Va trebui să încalci promisiunea făcută tatălui meu. Din nou.

N-am putut să articulez niciun sunet.

— Te las să scapi mult prea ușor. Asta vrei să spui? Mie îmi place oricum. El are încredere în tine, iar eu ador să-i condimentez visele prostești cu gustul realității. O s-o faci?

Privind în sus către el (părea mai sus decât atunci când îngenuncheasem) n-am putut să nu observ cât de frumos și cât de iscusit la vorbe era.

— O s-o fac, i-am zis, dar trebuie să-mi dai mai întâi lucrurile pe care mi le-ai promis.

— Poftim? s-a prefăcut el mânios. N-ai încredere în mine?

— N-o să mă tocmesc. Facem după cum v-am cerut sau mă supun oricărei pedepse.

— Prima la care mă gândesc este să vă ucid pe tine și pe toți cei care-ți sunt prieteni.

L-am scărpinat pe Gylf după ureche.

— Crezi cumva că tatăl meu nu mă va ierta fiindcă am ucis un câine? Te asigur că mi-a trecut cu vederea lucruri mult mai grave.

Gylf mi-a lins degetele.

— Ar muri pentru tine, bineînțeles c-ar face-o. Dar Disiri? Ai vrea să mă răzbun și pe ea?

M-am întors să plec.

— Așteaptă! N-am chef să ne ciondănim și vreau să-ți fie foarte clar. Uite ce-o să fac: am să-ți aduc mâncarea și soldații – cinci sute de bărbați duri, căliți în lupte – de îndată ce voi putea. Să spunem că va dura... a făcut o pauză

mângâindu-și bărbia. Zece zile. Când le vei căpăta, vom considera că ți-am împlinit două dintre cele trei dorințe. De acord?

I-am făcut semn că da.

— În momentul acela va trebui să-ți încalci jurământul făcut tatălui meu. Dar nu în privința unui amănunt, ci de trei ori, în chip evident și de netăgăduit.

— Și dacă nu va fi de ajuns să-l încalc de trei ori?

Ben, adevărul e că mă hotărâsem înainte să intru în pavilion. Dacă aș fi putut face să apară pâine din aer, aș fi făcut-o. Dar nu stătea în puterile mele. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le puteam face, să trezesc morții la viață și tot așa. Erau însă unele pe care le puteam face și asupra cărora mă hotărâsem, deși trebuie să recunosc că dacă n-ar fi venit Lothur, aș fi putut să mă răzgândesc.

Să fi știu el asta? Să-mi fi cerut ceea ce-mi ceruse tocmai fiindcă știa? Este posibil, dar eu nu cred. E mai inteligent și mai crud decât o întreagă familie de vulpi și știe mai multe scamatorii decât zece oameni ca Vil; tatăl său vede însă tot.

Și are o privire pătrunzătoare.

Capitolul 38

SOLDAȚII DRAGON

Dacă în seara aceea m-ar fi chemat și regina, n-aș fi fost deloc surprins. Știam că se aliase cu Morcaine, dar că nici măcar într-o mie de femei credule nu s-ar fi găsit una îndeajuns de credulă să ia de bune vorbele prințesei. Regina ar fi dorit probabil să audă și de la mine ce se întâmplase în noaptea aceea.

Am fost însă surprins, pentru că regina a venit ea însăși în odaia mea, ghemuindu-se lângă mine în timp ce dormeam, iar Lamwell stătea de pază. Ea m-a atins pe umăr, dar când m-am trezit, l-am văzut doar pe el, o siluetă micuță cu o cruce de pene albe și cu sabia scoasă.

— Aici, Sir Able, a zis ea, iar mie mi s-a părut că a vorbit o porumbiță.

M-am întors. Rochia îi era întunecată, dar părul său auriu strălucea în lumina lunii, iar fața palidă părea că luminează și ea.

— Te-ai pus în slujba cumnatei mele, mi-a zis. Asta e bine. A rămas prea multă vreme... De ce faci asta?

Îmi luasem coiful și încercam să mi-l potrivesc pe cap.

— S-ar putea să fie nevoie să vă apăăr de oamenii regelui sau chiar de Osterlingi.

Femeia luminată de lună s-a micșorat, iar fața ei frumoasă a întinerit.

— Suntem amândoi copii, Majestatea Voastră. Ar trebui să avem grijă unul de celălalt, fiindcă altfel lupii ne vor sfâșia.

— Probabil că mă urăști. Așa mi-a zis ea.

— Cum aş putea să vă urăsc atâta vreme cât regele vă iubeşte?

— Frumoase vorbe. Pot să-ți mângâi câinele?

— N-aş putea să egalez nicicând istețimea Majestății Voastre. Și nici n-ar fi nimerit să ne măsurăm forțele în chestiunea asta.

A râs încetișor, iar zgomotul pe care l-a scos a fost o adevărată încântare după hohotele Morcainei și ale lui Lothur.

— Nu credeam c-ai să înțelegi. Ești mai mult decât pari la prima vedere.

— Mai puțin, Majestatea Voastră.

— Nu vrei să scoți coiful? Ca să-ți pot vedea fața.

— Sir Lamwell e prietenul meu, Majestatea Voastră, și rar am văzut un cavaler mai adevărat. Dacă i-ați ordona să mă omoare, probabil că v-ar asculta sau măcar ar încerca.

— Dar n-am s-o fac.

— Nu aveți cum să știți lucrul ăsta, Majestatea Voastră, nu cu certitudine.

— Soțul meu e un vrăjitor mai puternic decât sora lui, Sir Able.

Gânguritul molatic al lui Gaynor a devenit și mai gingaș. I-am spus că mi-am dat seama că soțul ei era un vrăjitor puternic.

— Puțini și-au dat seama de asta. Oamenilor nu le place ideea unui conducător inițiat în magie. Ea face paradă însă de lucrul ăsta și își atrage în acest fel disprețul tuturor. El își ține puterile ascunse. Acum că știi lucrurile astea, trebuie să-ți spun că eu nu sunt vrăjitoare. Deloc. Tu ești?

— Da, Majestatea Voastră.

— Habar n-ai prin ce trec, a zis ea strângându-mi palma în mâna ei mică. Soții sunt... sunt îndeajuns de răi și fără să fie vrăjitori. Furiile lui sunt teribile și mă poate spiona în orice moment dorește. Am fost o regină... de fapt, încă sunt. O regină într-un castel de sticlă. Am riscat extrem de

mult când te-am lăsat să vorbești cu regina Idnn și cu lordul Escan. Înțelegi asta? Îți dai seama cât am riscat? Știau temnicerii și mulți alții pe care a trebuit să-i las să vadă că nu e nimic între noi. Nu în momentul ăla.

M-a strâns din nou de mână. Degetele îi erau foarte subțiri și atât de albe, încât străluceau în lumina lunii.

— N-ați fost îngăduitoare, Majestatea Voastră.

— Nu. Nu, n-am putut. Ai evadat prin forțe proprii și ai fost prins. Gărzile i-ar fi spus oricum când avea să se întoarcă. Erau sub jurământ și eu nu le-aș fi putut opri. Uneori mă pândește, alteori nu, dar...

— Să presupun că ne vede și acum? am întrebat eu.

— Nu. I-am vorbit înainte să vin la tine. Nu... ne spionează. A văzut viitorul, Sir Able. O să moară.

— Ca noi toți.

— Înainte de luna nouă. Îl omoară pe Caan și Caanul îl ucide pe el. Se poate întâmpla așa ceva?

I-am făcut semn că da.

— O să fiu văduvă. Regina ta, și prima dintr-o nouă dinastie. Voi avea nevoie de un ministru, un om puternic, în stare să mențină ordinea. O să conduc bine și cu înțelepciune, dar asta doar dacă mă vor lăsa. Iar tu... poți să fii la fel de blând pe cât ești de puternic? N-am fost cu nimeni care să se comporte cu blândețe. De fapt n-am fost decât cu el.

Știi prea bine, Ben, ce am fost tentat să spun. M-am abținut cu greu, zicându-i în schimb că soțul ei nu era încă mort, iar eu aveam nevoie de timp ca să meditez la asta. Dacă aș fi refuzat, i-ar fi ordonat lui Lamwell să mă omoare, ceea ce m-ar fi obligat de fapt pe mine să-l ucid. Îmi plăcea de el și aveam nevoie de toți cavalerii.

Zece zile, așa spusese Lothur. Știind că nu pot scurta nicicum termenul ăsta, n-am grăbit marșul nostru către sud. Trebuia să strângem toată mâncarea pe care o găseam

pe drum și, în plus, trebuia să îmi planific acțiunile care aveau să rupă legământul meu.

I-am întâlnit pe un drum care urma faleza mării, cei mai ciudați soldați pe care i-am văzut vreodată, bruneti, cu trăsături aspre și ochii mici. Armurile îi făceau să pară ca niște gândaci, iar poneii lor păroși să semene cu țărani. Ne-au provocat; am descoperit că, deși eu înțelegeam perfect graiul lor, nimeni altcineva nu putea face asta. Erau probabil vreo trei sute, cu un șir de căruțe atât de lung, încât șerpuia până jos, pe coastă.

Wistan și cu mine am înaintat cu un steag alb. Prințul lor purta o armură de aur; avea cea mai puternică mână pe care am strâns-o vreodată și a fost singurul om pe care-l cunosc care zâmbea tot timpul. Când ne-am întâlnit, am crezut că voia pur și simplu să ne asigure că vom fi tratați cu blândețe dacă ne predăm. Mai târziu, am aflat că oamenii săi îi spuneau Cel-Care-Zâmbește. Însă Wistan și cu mine ne-am hotărât să-l numim Zâmbărețul.

Era acompaniat de trei aghiotanți, bărbați între două vârste, de aceeași rasă. Unul avea un toiag împodobit cu niște coarne, altul un bici, iar ultimul o sabie a cărei lamă avea forma unui dragon. Vorbea din când în când la urechea unuia sau altuia dintre aghiotanți, care se sfătuia apoi cu ceilalți doi și ni se adresa nouă. A fost destul de anost, așa încât o să scurtez povestea.

— Trebuie să vă predați, ne-a spus aghiotantul cu sabia. Dați-ne armele voastre!

— De ce vorbește așa? m-a tras Wistan de mânecă.

— Fiindcă e convins că-l înțelegem. Așa cred.

— Ce să înțelegem? Ce-a zis?

— Nu ne vom preda, i-am spus aghiotantului. Dacă vă veți împărți hrana cu noi, vom fi prieteni și vă vom conduce spre o mare victorie. Dacă nu vreți, o să vă luăm mâncarea cu forța.

Prințul a continuat să zâmbească, gesticulând către aghiotantul cu biciul.

— Fiul Dragonului se teme că n-ați înțeles chestiunea. El a jurat să cucerească sau să moară. La fel și noi. Deci, ori vă învingem, ori murim.

— Atunci o să muriți, l-am asigurat eu.

Zâmbind încă, prințul a vorbit cu cel de-al treilea aghiotant, cel cu toiagul cu coarne.

— Ești un barbar, mi-a zis el pe un ton patern. Nu cunoști nici cine suntem, nici nu ești familiarizat cu obiceiurile civilizate. Ai vrea să ne cunoști?

I-am spus că da.

— Înseamnă că nu mai ești barbar. Noi suntem copiii Dragonului, Sir Able. Cei mai mulți dintre noi, prin adopție, dar pentru fiul Dragonului e o legătură de sânge. Dragonul e tatăl lui.

A rămas tăcut, ținându-și capul în jos. Într-un târziu, a adăugat:

— Fiii lui sunt fiii Dragonului pentru că sângele acestuia curge prin venele lui atunci când zămislește fii în soțiile lui.

L-am asigurat că înțeleg.

— Cu toții vor domni. Îl recunoști ca fiu al Dragonului? Wistan mă tot trăgea de mânecă și i-am spus să înceteze.

— Un fiu poate pleca genunchiul în fața fratelui său pentru ca apoi să-l slujească pe viață. În caz contrar, se luptă prin magie. Prințul nostru a ales lupta.

Gândindu-mă la Arnthor și la sora lui i-am zis:

— Și noi avem ceva puteri magice. Dacă ne va ataca, va pierde din nou.

Aghiotantul și-a apropiat buzele și a plesăit din limbă.

— Nu, nu, a câștigat. Învingătorul lasă tronul fratelui său. Nu-nțelegi?

I-am spus că nu.

— Gloria adevărată este să extinzi regatul Dragonului. I se permite să ia cinci sute de soldați. E o onoare. Consultăm Masa Vorbelor. Ea întotdeauna ne spune: „Mergeți la nord! Mergeti spre vest!” sau „Mergeti spre sud”. Așa e tradiția. La est e prea multă apă.

Aghiotantul care purta toiagul cu coarne s-a retras lăsându-l în față pe cel cu biciul.

— Al vostru e pământul de la est. Supuneți-vă fiului Dragonului și prosperați. Dacă vă opuneți... a lăsat el vorbele să plutească în aer, bătând ușurel cu mâna pe bici.

— Sunteți în țara noastră, i-am spus eu, deși eram conștient că suntem binișor la sud de Celidon. Voi trebuie să vă supuneți regelui nostru. Îl cheamă Arnthor și este un conducător bun și înțelept. Eu vorbesc în numele lui.

În față a venit din nou aghiotantul cu sabia.

— O să ne luptăm pe drumul acesta îngust?

— Da, i-am răspuns eu. O s-o facem chiar acum?

Știam că mi-aș fi putut înfige vârful sabiei în el înainte să poată ridica lama aceea imensă. Însă a clătinat din cap.

— Se vor lupta campionii noștri. Așa trebuie să procedăm într-un asemenea loc. Fiule, nu cunoști legile noastre. Lasă-mă să-ți explic. În lupta unu la unu trei victorii sunt suficiente. Ți-e clar?

Am recunoscut că nu.

— Se luptă primii doi. Noi câștigăm. Asta e o victorie. Am făcut semn că înțeleg.

— Pe urmă, primul nostru campion îl învinge pe al doilea reprezentant al vostru. Și avem deci două victorii.

Am dat din cap ca și mai înainte.

— Primul nostru campion se luptă cu al treilea din rândurile voastre. Încă o victorie, trei la număr. În momentul ăla trebuie să accepti conducerea și autoritatea Fiului Dragonului.

— N-o s-o facem, i-am zis eu.

— În cazul ăsta, fiecare om al vostru va fi trecut prin sabie.

Când ne-am îndepărtat, i-am explicat totul lui Wistan, care părea să ia lucrurile foarte în serios.

— O să lupt, Sir Able. Dar eu nu sunt campion...

Am râs și i-am dat o palmă peste spate.

Eu am fost primul nostru campion, deși am avut mari dificultăți în a fi desemnat fiindcă Arnthor dorea să mai negocieze și l-a trimis pe Beel, cu mine ca interpret. Am aflat mai multe despre soldații Dragon și despre prințul lor; am descoperit repede că nu ni-i puteam face aliați, așa cum cereau instrucțiunile noastre. Nici mâncarea n-au vrut să o împartă cu noi, deși s-au lăudat cu cantitățile lor imense de provizii. N-au vrut nici măcar să ne-o vândă.

Cu sprijinul lui Marder și al meu, Woddet a fost desemnat al doilea campion, iar Kei al treilea. Nu ne-am gândit că vom avea nevoie de mai mulți. Din partea mea, eram hotărât ca nici Woddet, nici Kei să n-aibă treabă în după-amiaza aceea. Arătau foarte impunător și asta era de ajuns. Wistan și cu mine n-am vrut să ne dăm în spectacol, deși am aflat apoi că fiul Dragonului fusese impresionat de inelele de aur din cămașa mea de zale și de faptul că vorbeam limba poporului său.

Maestrul armurier Nykr a venit cu noi să se asigure că întrecerea va fi dreaptă, iar de partea cealaltă, acest rol a fost asumat de aghiotantul cu sabia. A obiectat cu privire la prezența lui Wistan, dar le-am explicat că nu avea alt rol decât să-mi care lancea, coiful și scutul, să mă ajute pe teren dacă aveam să fiu rănit sau să-mi vegheze corpul dacă muream. Ne-am înțeles să se retragă cu cel puțin o sută de pași înainte de înfruntare.

Fiecare dintre noi s-a dat înapoi zece pași. Maestrul armurier Nykr și-a ridicat toiagul cu care avea să lovească în pietrele de pe drum, iar aghiotantul cu sabia și-a coborât arma pe care urma s-o ridice. N-am văzut gornistul,

fiindcă se urcase pe o stâncă, dar fără îndoială că și-a ridicat și el goarna. În momentul acela, Gylf a urlat; fusesem nevoit să-l leg, deoarece jurase că nu va asista nepăsător la moartea mea. Știa că n-are voie să se implice în bătălie. Urletul nu a semănat însă cu cel al unui câine obișnuit, iar eu am văzut pe fața oponentului meu ce efect a produs.

După ce mi-am pus coiful, am observat mai multe. Mi-am dat seama că în pofida armurii sale extravagante și a feței lipsite de expresie, adversarul meu era un cavalier viteaz care ne-ar fi ajutat cu adevărat în înfruntarea cu Osterlingii, dar că aveam să pierdem pe vecie un asemenea avantaj dacă îl omoram. Mi-am luat lancea de la Wistan.

Adversarul meu, Ironmouth, a tăiat-o dintr-o singură lovitură. Arareori văzusem o lamă atât de ascuțită. I-am doborât-o din mână cu ciotul lăncii, l-am împiedicat și aproape că am reușit să-l ținuiască la pământ. A scăpat însă cu mare îndemânare și doar un moment mai târziu am fost cât pe ce să fiu doborât la rândul meu, fiindcă era un luptător grozav. În timp ce ne luptam, am zărit infernul lui Lothur deasupra stâncilor.

Ne-am despărțit, apoi ne-am repezit din nou unul la altul, iar Ironmouth, cu o aruncare neașteptată, m-a pus la pământ dintr-o singură mișcare fluidă. Mi-am regăsit echilibrul, dar nu îndeajuns de repede.

Am încercat să mă agăț de ceva, orice, și am prins între degete un lucru gros, aspru și alb – nu știam ce. M-am prins cu putere fiindcă știam că îmi era în joc viața.

Un gând copleșitor, bun și cald și, minunat mi-a umplut mintea și mi-a alungat frica: „Nu poți să alergi pe asta, așa ca Gylf și ca mine?”

Puteam. Ar fi fost o încălcare a legământului, dar oricum intenționam să-l încalc.

Nu am făcut-o însă chiar atunci, fiindcă am preferat să mă urc pe spatele lui Norr, pe un cal care nu mai era gri;

era înstelat cu cristale de gheață pentru că fusese cu doar o clipă înainte undeva mult deasupra norilor.

„Ne naștem mai închiși la culoare“, mi-a explicat ea, „ajungem la culoarea noastră naturală odată cu vârsta. Aproape am ajuns la maturitate.“

Precum un nor, s-a ridicat în cer luându-mă cu ea. Caa-nul avea elefanți, dar ei nu erau nimic în comparație cu Norr. Am vorbit. I-am povestit tot ceea ce mi se întâmplase de când ne despărțiserăm, iar ea mi-a spus despre aventurile stranii pe care le avusese în est, de întoarcerea ei în Cerr, despre ce-i spusese Doamnei (fiindcă ea îi oferise căldura unui grajd curat) și mai ales despre ceea ce o învățase. Sub noi, steagul albastru al Celidonului flutura umflat de briză, agitându-și blazonul către Dragonul ce reprezenta noul pericol pentru regat, o fiară roșie și neagră pe un câmp de grâu. Woddet a venit și el să lupte, a căzut, iar Hela l-a luat de acolo.

— Lothur ne-a promis victoria, i-am spus lui Norr, așa că trebuie să învingem.

Dacă i s-ar fi dat un cal și o lance, Kei ar fi doborât o sută de cavaleri. Dar în lupta cu săbiile nu i s-a putut opune lui Ironmouth. A căzut și l-am privit cum moare. Apoi soldații Dragon au izbucnit în urale, lovindu-și săbiile de scuturi. L-am văzut pe aghiotantul cu sabie vorbind cu maestrul armurier Nykr, iar ultimul și-a plecat capul. Nu se înțelegeau unul cu altul, dar n-aveau nevoie. Am coborât cu Norr din cer.

Mă țineam cu o mână de coama ei. Cu cealaltă l-am prins pe Zâmbăreț și l-am tras cu mine pe cal.

— Mergem în Cerr, i-am zis, acolo unde timpul curge mai repede. O să-l găsim pe Lothur și, dacă nu pe el, pe Angrboda, și-l vom înfrunta împreună.

N-a fost nevoie să căutăm, fiindcă Lothur ne-a găsit repede.

* * *

Așa cum ți-am mai scris, trecusem de Greenflood în marșul nostru către sud. Când ne-am întors spre nord, știam că va trebui să urmărim aceeași cale. Arsesem podul pe care îl construiserăm, dar oricum nu ar fi rezistat mai mult de o săptămână. Mai important era însă că epuizasem deja roadele pământurilor de lângă mare, cumpărând sau jefuind satele de pescari.

Aghiotantul care purta sabie (se numea Stonebowl) ne-a spus că oamenii săi găsiseră provizii mai departe de mare. Capturasera cinci orașe, toate bine aprovizionate, și apucaseră pe drumul de coastă doar după ce adunaseră îndeajuns de multe alimente ca să le ajungă până în primăvara următoare. Beel a fost de acord și a subliniat că năvălitori Osterlingi pustiau și ei adesea coasta, ajungând până la Irringsmouth sau chiar mai departe în nord. Era foarte posibil să-i întâlnim pe acolo.

Știind că ne apropiam de izvoarele lui Greenflood și nedorind să consumăm proviziile aliaților noștri mai mult decât trebuia, am luat-o către est imediat ce am găsit un drum practicabil. Câțiva localnici ne-au fost ghizi, unii dintre ei fiind de încredere, alții mai puțin. Mult prea adesea ne-am trezit că mergem spre sud sau spre sud-est, deși ar fi trebuit s-o luăm spre nord.

La un moment dat, ni s-au alăturat un cavaler și șase soldați; deși nu erau cine știe ce armată, m-am bucurat foarte mult pentru că era vorba despre Cavalerul Leoparzilor. Sandhill rezistase asediului Osterlingilor, care nu reușiseră să treacă de zidurile sale, fiind forțați să plece din cauza lipsei apei. Păstorii de la care cumpăraserăm niște turme ne-au spus că regele era în sud, la două zile distanță, dincolo de râu; Cavalerul Leoparzilor primise permisiunea tatălui său să ni se alature împreună cu câțiva soldați.

— Acum știu că vom câștiga, i-am zis. Războiul se învolutează într-un fel pe care nici măcar Overcinni nu-l pot controla. O să se întâmple... simt asta cu toată ființa mea.

El privea în sus la Norr.

— Dacă animalul ăsta măreț te ascultă, eu nu mai contez. Nimic nu i-ar putea sta în cale.

— N-o recunoști? l-am întrebat. E Norr, calul pe care l-am avut în Jotunland.

— ăsta nu e cal.

— Păi, nu. N-a fost niciodată. De altfel, mă îndoiesc să-ți fi spus că e cal, dar dacă ți-am zis, am mințit.

Wistan nu-și mai putea ține gura.

— Putem s-o călărim prin cer. Nici nu-ți dai seama ce minunat este, Sir Leort. L-a dus în spate chiar și pe fiul Dragonului pentru că Sir Able l-a luat prizonier, dar ei nu i-a plăcut. El n-o poate călări de unul singur, așa ca noi.

Leort a vrut să știe cine e fiul Dragonului și i-am explicat.

— Și vrea să-și croiască un regat aici, în sud? O să-i fie tare greu.

— Cu siguranță, i-am răspuns, dar va avea parte de sprijin de la Celidon. Majestatea Sa a jurat. Un prieten cu adevărat puternic în ținuturile astea ar fi și pentru noi mană cerească.

Nu i-am spus nimic despre profeția lui Arnthor, deși nu prea reușeam să mă gândesc la altceva, și mi-am salvat conștiința zicându-mi că de fapt nu știu nimic în afară de ceea ce-mi povestise Gaynor; putea să fie o prezicere eronată sau una ambiguă, fiindcă se întâmplă destul de des. Era chiar posibil, aproape probabil, nici să nu fi existat vreo profeție.

O să-ți dai seama cu ușurință că mai era o chestiune care mă tulbura. Lothur ne promisese aliați și mâncare în schimbul angajamentului meu că-mi voi încălca legământul. Norr urma să-mi fie înapoiată după ce mi-aș fi îndeplinit partea de înțelegere. Din generozitate, el mi-o

trimisese mai devreme. Primiserăm întăririle promise, iar eu nu aveam cum să mă plâng de calitatea lor. Aveam mâncare pentru un anotimp și perspectiva apropiată de a găsi chiar mai multă hrană în Celidon, după ce aveam să-l învingem pe Caanul Negru. Toate acestea se întâmplaseră deja, dar eu nu-mi îndeplinisem promisiunea. Și nici nu prea voiam.

Valfather este cel mai bun și mai înțelept conducător, dar și cel mai viteaz. Fiul său, Thunor, este un model pentru războinici, așa cum se spune adesea. De o sută de ori mai mult este însă Valfather model pentru regi. În momentele acelea, când mă gândeam destul de des la el, mi-am dat seama cu destulă uimire că era un model și pentru tați. Îmi spuseseam mereu că eu nu avusesem niciodată un tată. Mult mai puțin decât tine, Ben. Dar nu e adevărat. El mi-a fost tată și a știut întotdeauna asta, chiar dacă eu nu mi-am dat seama.

Aveam să-l trădez, iar onoarea mea urma să fie spulberată. Chiar și dacă nu-mi încălcam legământul, tot aș fi fost dezonorat. Lothur este model și pentru hoți și ucigași; putea să ne omoare sau să-l ajute pe Caan s-o facă, și toate lucrurile pe care sperasem să le fac cu puterile din Cerr nu aveau să se mai întâmple.

Am călărit împreună cu Wistan pe spatele lui Norr mult înaintea avangardei. Înaintam încet din cauza șirului de căruțe, dar și din cauza armatei, fiindcă oamenii erau istoviți și și-ar fi revenit doar prin marșuri ușoare, ba chiar zile întregi de odihnă.

Arnthor prindea și el puteri, deși rana îi fusese aproape fatală. Odată, când mă aflam lângă el, cineva s-a plâns de condițiile campaniei noastre, numind-o (cu oarece temei) cea mai proastă campanie purtată vreodată.

— Ah! a exclamat Beel, ar fi trebuit să fii cu Sir Able și cu mine în Jotunland acolo unde arcașii noștri iscusiți erau

servitoarele fiicei mele, iar bucătarul nostru ataca cot la cot cu soldații, înarmat cu un cuțit de măcelărie.

— Bine zis, a râs Marder. Dar nu uita că am ajuns acolo, la Bătălia din Pădure, înainte să se termine.

Pe fața lui Arnthor a trecut umbra îngrijorării, rapidă precum cea a unui liliac, care l-a făcut să se încrunte de parcă ar fi fost în pericol de moarte. N-am înțeles expresia feței lui și asta m-a tulburat. Își arăta numai rareori natura de dragon, dar atunci i-am putut-o observa cu limpezime. Ce altceva aş mai fi văzut dacă aş fi purtat coiful îmi pot doar imagina; sunt bucuros că nu-l aveam pe cap.

În seara aceea l-am căutat pe Woddet printre răniți, povestindu-i ce aflasem și întrebându-l dacă el luase parte la cea de-a doua bătălie menționată de Marder.

— Da, mi-a răspuns, și nu a fost prea bine. Intraserăm în pădure, de fapt ne refugiaserăm, convinși că Osterlingii ne vor zdrobi. Pădurea era atât de deasă, încât nu puteai ridica sabia. N-am mai folosit niciodată un buzdugan de când... nu contează. Atunci a trebuit s-o fac din nou și am sfărâmat cu el țestele a doi dușmani pe care i-a doborât Heimir. N-am prea avut timp de galanterii, am folosit o baionetă după aceea. Până în momentul acela nu mă gândisem la arma asta mai mult decât la un cuțit oarecare, dar în ziua aceea am aflat ce poate face. O mânuiam pe sub scut, pe care îl țineam ridicat. Unii dintre ei aveau cămăși de zale, dar picioarele nu le erau apărate. Îi înțepam în coapsă, tăiam adânc și treceam la următorul.

L-am întrebat dacă obținuseră victoria, iar el mi-a răspuns că se retrăseseră, dar că le cuceriseră tabăra pe care ulterior au incendiat-o.

— Caanul Negru a crezut că ne va strivi în noaptea aceea și că va câștiga războiul, dar în noaptea aia a ajuns să doarmă pe pământul gol.

A venit Etela. Lynnet vorbea ciudat și credea că puteam să o ajut, așa că am urmat-o. Wistan, care îi spusese unde ar putea să mă găsească, ne-a însoțit și el.

Berthold Viteazul stătea la picioarele lui Lynnet, cu Gerda lângă el. Toug stătea în spatele ei, privind-o. Când ne-am apropiat de ea, Lynnet a zis:

— Tatăl tău a fost un bărbat frumos, puternic. Nu era înalt, ci doar părea să fie. Cred că abia a suta oară când l-am văzut stând lângă un alt bărbat am observat că nu e mai înalt decât celălalt. E genul ăla de amănunt pe care ar trebui să-l observi imediat, dar pe care îl treci cu vederea. Însă dacă stăteai să asculți la ce zice lumea, ajungeai să crezi că înălțimea lui e colosală. Era ceva nevăzut, dar care exista acolo, fără putință de tăgadă. Celălalt se uita în sus la el, de parcă ar fi fost mult mai înalt. Cu toții priveau în sus la el și toate femeile mă invidiau. Îți aduci aminte numele tatălui tău, Berthold? N-o să te învinovățesc dacă i-ai uitat numele în toți anii ăștia.

— Berthold cel Negru...

— Așa e, numele lui era Berthold și era un bărbat frumos și puternic. Era cel mai puternic din satul nostru. Odată l-am văzut luptându-se cu un taur. Animalul a dat să-l împungă de două ori, dar el a sărit de fiecare dată înainte să fie sfâșiat. Pe urmă, l-a apucat de grumaz și l-a ținut la pământ. Taurul s-a zbatut ca un câțel, dar el nu i-a dat drumul și nu l-a lăsat să se ridice. Asta m-a înspăimântat atât de mult, încât l-am făcut să-mi promită că n-o să se mai repete, iar el mi-a promis întocmai. Nu știi să fi încălcat vreo promisiune făcută cuiva.

— Mama, l-am adus pe Sir Able, i-a zis Etela.

Lynnet s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Bună seara, Sir Able. Am avut un fiu cu numele ăsta. Știi că nu e vorba de tine, dar mi-ar plăcea să mă gândesc că ești copilul meu. Pot?

Nu-l observasem pe Vil până în momentul acela, fiindcă era ceva mai departe de foc decât ceilalți; însă când a auzit-o spunând aceste vorbe, a făcut doi pași înainte. Din cauză că era orb, uitase cum să-și controleze expresia feței, așa că afișa un chip pe care se amestecau speranța și frica, într-un fel pe care l-am văzut numai rareori. Am simțit ceea ce ar fi vrut să spun și tocmai de aceea cred că am și vorbit cu bucurie:

— Aș fi mândru să fiu numit fiul tău, doamnă Lynnet, dar și mai mândru să vă pot spune mamă.

— Numele meu e Mag, a zâmbit ea, dar îmi poți spune mamă sau oricum vrei, Able. Ai fost întotdeauna băiatul meu, fiindcă îl iubesc pe copilul care ai fost înainte să te întâlnesc.

M-am așezat și eu la picioarele ei, lângă Berthold Viteazul.

— E ceva care mă nedumerește, mamă. Poate că o să-mi poți explica tu. Îți aduci aminte de Camera Iubirilor Pierdute?

— N-am auzit niciodată de un asemenea loc, a răspuns ea clătinând din cap.

— Dar despre Insula de Sticlă?

— Ah! a făcut ea.

— Îți amintești, am zis și i-am privit chipul. Dar mai știi cum am ajuns acolo? Cum ne-am întâlnit și ce mi-ai spus?

Zâmbetul ei a devenit brusc unul trist.

— Fiul meu Able a venit la mine în locul acela frumos, dar teribil. Însă n-ai fost tu, Sir Able. Eu eram înlănțuită acolo și, deși mi-aș fi dorit foarte tare să pot pleca împreună cu el, n-am putut s-o fac.

* * *

În ciuda faptului că am adesea vise ciudate, am încercat să nu te tulbur prea mult cu ele, Ben. Aici voi face însă

o excepție, dar nu fiindcă visul cu pricina pare să aibă o semnificație specială, ci mai ales fiindcă mi-l aduc aminte foarte limpede. Poți trece mai departe dacă ești nerăbdător.

Se făcea că eram în Bătălia din Pădure, împreună cu Woddet și ceilalți. Ori nu aveam sabie, ori nu puteam s-o folosesc. Poate că mânuiam un pumnal sau Sfărâmătorul de Săbii. N-am cum să fiu sigur. În jurul meu erau tufe verzi și copaci înalți. M-am străduit să înaintez, speriat că regele m-ar putea lăsa în urmă. M-am aruncat frenetic înaintea, lovind crengile care-mi stăteau în cale și stârnind o furtună de frunze. În timp ce înaintam, mi-am dat seama că nu mai eram pe pământ și nici nu mă mai împiedicau tufișurile. Ajunsesem în vârful copacilor, la cincisprezece metri deasupra. Dacă ramurile și lăstarii care mi se împotriveau n-ar fi fost atât de dese, dacă n-ar fi fost aproape impenetrabile, aș fi căzut. Imediat ce mi-am dat seama de asta, am ajuns la margine și m-am oprit undeva sus într-un copac, privind în depărtare.

Pe o pajiște am văzut un pavilion de mătase neagră. Știam că acolo e Eterne. Crezusem dintotdeauna că ea este adevărata mea sabie; nici n-am purtat o asemenea armă până să o am pe ea și n-ar fi trebuit să folosesc vreo alta înainte să o recapăt. Luasem însă altă sabie și nimic nu-mi putea șterge vina asta.

Dincolo de pavilionul negru era o autostradă. Mașini, camioane, SUV-uri, dubițe – tot felul de vehicule – se deplasau încolo și-ncoace, cu o viteză atât de mare, încât păreau că se vor ciocni. Am mai văzut un autobuz școlar, o macara roșie, o mașină de poliție cu alb și negru și o ambulanță. Mi le aduc aminte chiar și-acum. Salvarea făcea slalom printre mașini, cu girofarurile aprinse și cu sirenele urlând. Am coborât din copac și am pornit spre autostradă. Șoferii n-au vrut să oprească la semnele mele, iar eu am început să strig la ei, gândindu-mă cât de mult se îndepărtase ambulanța.

Able – Able cel adevărat – se afla în salvare. Știam asta și îmi doream să îl ajut.

M-am trezit.

— Baki?

Cineva trăgea de mine.

— Mai ghicește o dată.

Mi s-a părut că trăiesc un vis mai frumos decât cel în care mă aflam când eram vârful copacului, apoi pe autostrada aglomerată, visul meu despre Bătălia din Pădure.

Capitolul 39

SETE

Din când în când, Wistan și cu mine ne întâlneam și cu alți oameni pe drum, cel mai adesea refugiați din calea Osterlingilor. Le vorbeam cu blândețe și, deși noutățile lor despre dușmanii noștri erau departe de a fi demne de crezare, le ascultam cu bucurie. În dimineața aceea, am vorbit cu un tânăr frumos, subțire și oacheș, care a căzut în genunchi.

— Domnule, domnule, puteți să-mi dați ceva de mâncare? De două zile și trei nopți...

Norr s-a ghemuit, iar eu am descălecat.

— Spune-mi ceva valoros și o să te ospătăm pe cinste. Ești din Celidon?

— Sunt de aici, a zis el ezitant.

— Înseamnă că ar trebui să fii hrănit de compatrioții tăi. Nu poți munci?

— Sunt păstor, doar că... a început el și s-a oprit.

Am văzut mișcare într-un tufiș des de pe marginea drumului și mi-am dat seama că eram pândiți.

— Doar că... n-am văzut niciodată un asemenea animal, domnule.

— Și nici n-o să vezi un altul.

— Cum ai căpătat cicatricea aia? a intervenit Wistan.

— O săgeată. Uneori oamenii încearcă să ne fure vitele.

— Iar tu nu treci niciodată în Celidon ca să furi de acolo, sunt sigur, i-am zis eu.

— M-ați ucide pentru asta? Aici, pe loc?

I-am făcut semn că nu.

— Copiii mei, domnule, și nevasta. Nu avem nimic de mâncare. N-am mâncat nici azi, nici ieri. Dacă ne veți da ceva, domnule, orice se poate mânca, și ne veți spune care sunt turmele dumneavoastră, nici n-ați mai auzi de noi. Niciodată, a încheiat el privind plin de speranță.

— Și cine ți-a luat turma?

— Cei de dincolo de munte. Eu nu mă voi atinge niciodată de animalele dumneavoastră și nici nu mă voi lupta cu păstorii. Jur pe vânt și pe iarbă.

— Dacă o să-ți dau ceva acum, ceva de mâncare...

A căzut din nou în genunchi cu mâinile depărtate. Nu cred că mai cerșise până atunci; cu siguranță nu știa prea multe despre meșteșugul ăsta. I-am spus să se ridice.

— Spune-le nevestei și copiilor să iasă de acolo. N-am să le fac niciun rău, dar vreau să-i văd.

Era înaltă și grațioasă, ceva mai oacheșă decât el; ochii aveau culoarea cerului atunci când răsare luna. Cei doi băieți aveau în jur de patru și cinci ani.

— N-am mâncare, i-am zis, dar mă pot îngriji să căpătați pe săturate dacă veți fi vrednici. În spatele meu e un cavaler. Știți ce e ăla?

A făcut semn că da, deși a ezitat.

— Un bărbat ca mine, cu un scut pictat. Are leoparzi pe el. Spuneți-i că ați vorbit cu mine, cu Sir Able.

— Sir Able, a repetat femeia.

— Așa. Să-i faceți aceeași promisiune pe care mi-ați făcut-o mie. Spuneți-i că vă veți lupta cu cei de dincolo de munte împreună cu noi dacă vă va hrăni familia și vă va da arme.

Bărbatul a rânjit și și-a frecat mâinile.

— Se apropie, Sir Able, a zis și femeia.

I-am promis că ea și copiii ei aveau să fie în siguranță dacă bărbatul va lupta împreună cu noi.

* * *

Pe primii i-am întâlnit la amiază, un grup mic despre am crezut că era o patrulă. Norr s-a năpustit înainte, iar eu am folosit eficient noua mea coardă, dorindu-mi totuși să o mai fi avut pe cea de la Parka. S-au împrăștiat imediat, iar noi ne-am urcat pe o culme doar ca să vedem avangarda armatei Caanului – o sută de călăreți, o hoardă de lăncieri hămesiți și doi elefanți. Norr a împuns cu cornul ei un elefant și l-a răsturnat, împrăștiind în toate părțile oameni și arme, așa cum țâșnește apa dintr-un bidon spart. Celălalt a fugit, așa că ne-am întors la propria avangardă ca să trimitem pe cineva să-l prevină pe Arnthor că inamicul era aproape.

În după-amiaza aceea, a avut loc o luptă ușoară. Deșertul deschis și arid e perfect pentru cavalerie, însă Cavalerul Leoparzilor și cu mine aveam puțini cai, și aceia într-o stare nu prea grozavă. Călăreții Caanului ne-au atacat pe flanc, ținând zidul nostru de scuturi și aproape că l-ar fi spart dacă n-aș fi sărit dincolo de el ca să le dau timp soldaților să-l refacă. Arcașii noștri au lovit cu folos, fiecare salvă doborând soldați și cai. După ce i-am respins și pe ultimii, prăștierii lor au aruncat o furtună de pietre asupra noastră. Am avansat, dar am ajuns să ne împotrivim felului acela de atac sălbatic pe care ajunseserăm să îl cunoaștem atât de bine.

Cavalerul Leoparzilor și cu mine am luptat pe jos în fața zidului de scuturi și, deși sabia pe care mi-o găsisese Baki nu era Eterne, a băut sânge până la mâner, trăgându-mă pas cu pas înainte, în căutarea unor vieți care trebuiau să se sfârșească.

— Am încercat să țin pasul cu tine, mi-a zis după aceea Cavalerul Leoparzilor. La fel și ceilalți. Pe mine m-au putut urma, dar pe tine, nu.

— Abia am reușit să-mi urmez propria sabie.

— Dar ai reușit, a răs el. Cum e Gylf?

— Va supraviețui, cu siguranță. Asta dacă vom reuși să-l împiedicăm să se mai lupte înainte să se însănătoșească. Acum e cu Wistan, dar eu voi dormi cu el.

— Credeai că nu poate fi rănit.

A spus vorbele astea cu tristețe, fără să le articuleze într-o întrebare.

— Da, i-am răspuns, așa credeam.

— Oricine poate fi rănit, *oricine*. Inclusiv tu.

— Despre mine am aflat că pot fi și omorât.

* * *

Ca să-ți spun adevărul – și am încercat pe tot parcursul acestei povestiri să-ți spun doar adevărul, Ben, așa cum îl știam în momentul acela – mă așteptam ca în noaptea aceea să fim atacați. M-am gândit că Osterlingii vor fi nerăbdători să ne înfrunte din nou. Asta s-a datorat ignoranței mele cu privire la primele etape ale războiului și la bătălia de pe coastele împădurite ale Munților Sudului, care aveau să urmeze. Nu aveam experiența Caanului.

Osterland fusese înfrântă de Celidon (decisiv, fără tăgadă) la Cinci Destine, bătălia în care căzuseră tatăl, apoi frații lui, făcându-l pe el să devină Caan. Își regrupase armata, învinsese Celidonul la trecători, după care făcuse presiuni, cu armata însetată de sânge, dornică de luptă în orice moment, fiindcă era conștientă că orice bătălie putea fi și ultima.

Rezultatul fusese Bătălia din Pădure, pe care nici el, nici Arnthor nu reușiseră să o controleze. Caanul câștigase într-un final; însă tabăra lui fusese distrusă, iar războiul care părea că era pe sfârșite s-a transformat în momentul acela într-o luptă prea lungă și deznădăjduită. Îl ocolise pe Arnthor și cucerise Kingsdoom și Thortower, le prădase

pe amândouă și măcelărise mii de civili, recâștigându-și astfel prestigiul pierdut în Bătălia din Pădure; Arnthor refuzase însă lupta de nenumărate ori. Aruncat spre sud, apoi spre vest și iar spre sud, Arnthor abandonase Muntele de Foc, îl recâștigase, îl predase din nou la sfatul meu, se retrăsese și acum se întorsese cu întăriri, dovedindu-se un inamic periculos și perseverent. Un atac pe timp de noapte s-ar fi putut transforma în genul de înfruntare de necontrolat, așa cum fusese și Bătălia din Pădure; chiar dacă ar fi învins Osterlingii, mai degrabă ne-ar fi dispersat decât ne-ar fi distrus.

Nu știam însă nimic din toate acestea când stăteam și ascultam respirația sacadată a lui Gylf, și mă întrebam dacă îi curățasem îndeajuns de bine rănila. Știam că ar fi putut muri chiar dacă l-aș fi îngrijit perfect.

— Able?

— Da, i-am răspuns. Sunt aici.

— Urechi ciulite.

— Ne atacă?

Am sărit în picioare. O insectă bâzâia strident. În depărtare, santinelele își strigau numărul postului ca să demonstreze că sunt treze și pe poziție. Norr dormea; visa elefanți și pajiști înstelate.

— Urechi ciulite, a repetat Gylf.

— Ce este? l-am întrebat eu, privind la Uns care se agita în somn.

— Stăpânul, a murmurat Gylf. Mergi!

Insecta încetase să mai bâzâie, iar santinelele păstrau tăcerea. Nicio pală de vânt nu agita tufișurile uscate și nu gema printre pietrele sterpe; iar în tăcerea aceea binecuvântată, am ajuns să înțeleg că Gylf avea dreptate. Cineva cu mult mai mare decât Heimir, mai masiv chiar și decât Schildstarr, părăsise jilțul din care privea deopotrivă în Cerr și în Mythgarthr. Corbii zburau, iar ochii lor atotvăzători erau ai Lui. Lupii Săi îi tropăiau la picioare, jelind

sângele care nu se uscase încă la Greenflood. M-am cutremurat de frică și m-am învelit în mantie. Gylf adormise, dar mie mi-au trebuit câteva ore ca să mă cufund în somn.

I-am visat pe corsarii Caanului. Când m-am trezit, mintea îmi era plină de imaginile lor. „Sângele vitejilor se scurge cel dintâi”, spunem noi în ideea că acela care a fost rănit o dată nu mai luptă cu aceeași vitejie. Fără îndoială că există ceva adevăr în vorbele astea, ca în multe asemenea proverbe; eu nu găsesc însă aceste cuvinte a fi foarte înțelepte. Cu cât ești mai bătrân, cu atât ești mai precaut, dar asta e valabil indiferent dacă ai fost rănit sau nu; faptul că ucisese prea mulți inamici, iar nu propriile răni, îl afectase pe Woddet.

Oare cum era să fii un bărbat atât de mare și de puternic ca el, dar să te însoțești cu o femeie de două ori mai mare, una care poate rupe mânerele sulitelor? De fapt, oare cum era să fii cu orice femeie? Disiri fusese umană – sau cel puțin luase forma asta – cu mine, însă trecuse mult timp de atunci.

Încercând să mă gândesc la orice altceva, m-am ridicat și mi-am pus coiful. Gylf era o fiară care dormea, mult mai puternică decât păruse până atunci, dar rănită; fălcile acelea care sfâșiaseră bărbați în toată firea de parcă ar fi fost șobolani nu mai aveau nicio putere.

* * *

În ziua următoare, am avansat destul de bine, ajungând la râu înainte de amiază. Armata din Osterland era grupată pe malul nordic. Am trimis un mesager către Arnthor și, așa cum m-am așteptat, s-a întors spunându-mi că mă cheamă regele.

Până am ajuns acolo, avuseseră timp să ridice pavilionul regal; Beel și cei trei duci stăteau înăuntru, împreună

cu Stonebowl, Gaynor, Morcaine și Zâmbărețul. Adunarea era prezidată de însuși Arnthor, înfășurat în mantia sa purpurie. Nu mă așteptam să fie și femei prezente, deși m-am străduit să n-o arăt atunci când am îngenuncheat doar pentru a fi invitat imediat să mă ridic și să iau loc pe un scaun. Beel și-a dres glasul:

— Ne-am sfătuit în absența ta. Majestatea Sa și Înălțimea Sa cred că e mai bine să-ți cerem părerea înainte să o auzi pe a noastră. Așa cum vedem noi lucrurile, se ridică trei întrebări. În primul rând, ar trebui să atacăm imediat? În al doilea rând, dacă nu atacăm, ar trebui să ne pregătim de apărare sau de retragere? În al treilea rând, dacă atacăm, care va fi ordinea și după ce plan?

Mi-am adunat o vreme gândurile fără să vorbesc.

— Mai există, desigur, o mulțime de alte întrebări. De exemplu, dacă ar trebui să negociem. Ar fi nimerit să cercetăm râul în sus și în jos ca să găsim un alt loc de trecere? Majestatea Sa și Înălțimea Sa, de fapt, noi cu toții am ajuns la concluzia că aceste trei chestiuni sunt totuși mai importante. Ești de acord?

— Nu, Majestatea Voastră, am răspuns eu adresându-mă lui Arnthor. E încă devreme. Doriți să așteptăm apusul soarelui? Dacă da, răspunsul la întrebările voastre este că ar trebui să atacăm. Dar dacă nu, cred că retragerea e cea mai nimerită opțiune.

Vorbele mele au fost urmate de o tăcere îndelungată, tulburată doar de discuția șoptită dintre Stonebowl și Zâmbăreț. Când au tăcut și ei, Arnthor i-a făcut semn lui Beel, un gest pe care eu l-am interpretat ca fiind permisiunea regelui ca lordul să spună orice crede de cuviință.

— Cred că e corect să-ți aduc la cunoștință și părerile noastre, vreau să spun cele pe care le-am exprimat înainte de sosirea ta. Majestatea Sa a fost rezervată. Înălțimea Sa și sfetnicul său au insistat să fii prezent. Majestatea Sa,

regina, a susținut că trebuie să ne retragem. Înălțimea Sa ne-a cerut să așteptăm și...

— Eu am presupus că rămânem aici, l-a întrerupt Morcaine râzând. Dacă ne atacă, lasă-i să vină! Eu oricum cred că-i putem învinge și vreau să încerc și ceva magie. Or asta cere timp.

— Și ei vor încerca la fel, soră, a contrazis-o Arnthor, făcându-i apoi semn lui Beel să continue.

— Altelele lor au fost în favoarea unui atac imediat. La fel și eu. Nouă ni se pare că situația noastră e mai probabil să se deterioreze decât să se îmbunătățească. Nu ești de acord și am vrea să știm de ce.

— Prințul care e sânge din sângele Dragonului din Cerr e de acord cu tine, Sir Able. Vrea să fii convins că-ți va susține deciziile, a intervenit Stonebowl.

I-am mulțumit Zâmbărețului în limba lui.

— Tare aș vrea să știu cum le-ai învățat graiul, a bombănit Beel stârnind râsul Morcainei.

— Nu l-am învățat, i-am explicat. Îl înțeleg, dar nu-mi aduc aminte să-l fi deprins. Nu e o chestiune pe care să o fi căpătat prin studiu.

Gaynor s-a aplecat spre mine, aproape să mă atingă.

— Nu mă vei putea ierta niciodată pentru că te-am încarcerat, dar mă poți ierta pentru că încerc să evit o bătaie care ar putea costa viața soțului meu?

— Nu resimt niciun fel de ură față de Majestatea Voastră în niciuna dintre chestiunile pe care le-ați pomenit, i-am zis eu distant.

— Indiferent ce hotărâre vom lua în consiliul ăsta, vreau să am o vorbă cu tine după aceea, a vorbit Arnthor ca pentru sine.

I-am făcut o plecăciune, fără a mă ridica însă de pe scaun.

— Sunt la comanda Majestății Voastre.

— Atunci spune-mi cum îmi poți garanta victoria.

— În același fel în care Altețele lor și lordul Beel se tem de înfrângere. Ei știu că liderul Osterlingilor, Caanul, a chemat întăriri din nord. Lordul Beel n-a spus-o, dar cu siguranță că asta e în mințile tuturor celor care au cerut Majestății Voastre să atace.

Am crezut că voi fi contrazis, însă n-a fost cazul.

— Majestatea Voastră, ar fi o nebunie să ne aruncăm în luptă înainte să știm mai multe despre râu. Am doi tineri curajoși, scutierul Wistan și scutierul Yound, pe care i-am pus să cerceteze chiar acum. Le-am dat ordinul ăsta înainte de a veni aici. Trebuie să aflăm cât de adânc e râul și cât de rapid e curentul. Dacă așteptăm până la amurg, vom avea timp să ne lămurim. De asemenea ar trebui să aducem aici caravana cu provizii, femeile și răniții și să le asigurăm paza. Dacă așteptăm până la apus, avem timp și de asta.

Am tras adânc aer în piept, hotărât nu numai să mint, ci să fac în așa fel încât minciuna mea să fie foarte credibilă.

— Cel mai important însă, am urmat eu, este că vă pot promite o mie de arcași dacă așteptăm până la apus.

Bahart, cel mai tânăr dintre duci, a intervenit:

— Care apar așa, din senin, aici, în sălbăticie. Chiar ești vrăjitor dacă poți face asta, Sir Able.

— Și n-ar fi mai bine să-i lăsăm să-și facă tabăra și să doarmă? a murmurat Marder. Am putea ataca mâine, odată cu răsăritul.

— Iar dacă sunt arcași, nu vor putea face nimic pe întuneric, a adăugat Thoas.

— Eu credeam că arcurile lor sunt mortale, mai ales noaptea, Înălțimea Voastră. Însă fără îndoială știți mai multe decât mine despre Aelfrice, am zis eu.

— O mie de arcași Aelfi, Sir Able? a exclamat Arnthor cu ochii măriți.

— Cel puțin o mie, Majestatea Voastră. Sper la mai mulți.

— Am avut arcași din Aelfrice când l-am învins pe Schildstarr din Jotunland, Majestatea Voastră, m-a aprobat Beel. Cred că v-am povestit. Să fi fost vreo douăzeci.

— Și aceia au fost Aelfi de Foc, Salamandre, am explicat eu. Sunt un clan mic, slăbit de sclavia...

— Pentru cineva care nu trebuie numit, m-a oprit Arnthor.

— Majestatea Voastră e înțeleaptă. Ai mei vor fi Aelfi de Mușchi. „De Pădure”, așa cum le spun cei care nu-i cunosc. „Skogsalfar”, așa cum îi numesc inițiații.

M-am întors apoi către cei trei duci.

— Clanul lor e cel mai puternic. Am putea primi ajutor și de la Aelfii de Pământ, poporul Bodachan. Nu sunt ei prea războinici, dar ajutorul lor nu trebuie trecut cu vederea.

S-a lăsat iarăși tăcerea aceea în care se auzea doar conversația șoptită între Stonebowl și Zâmbăreț. După ce au terminat, le-am vorbit și lor, repetând ceea ce le spuseseam și celorlalți.

— Tu, cel care ai vărsat sângele Dragonului, ești strămoșul meu dintâi, mi-a zis Zâmbărețul, însă hai să obținem și binecuvântarea Vulpiei.

I-am mulțumit pentru compliment și i-am spus că sunt de acord.

— Voi încerca s-o obțin.

M-am ridicat și eu odată cu ceilalți, dar am rămas în pavilion cu Arnthor. Și-a alungat servitorii, spunându-le să nu se întoarcă până când nu-i voi trimite eu înapoi.

— Mesagerul tău ne-a spus că vrei să vorbești cu noi. Crezi că suntem lași, Sir Able?

— În niciun caz, Majestatea Voastră, am clătinat eu din cap.

— Și totuși suntem. Ne-ai spus că orbul l-a ucis pe fratele nostru. Dar pe noi cine ne va ucide?

— Sper că timpul, Majestatea Voastră. Sper că veți muri atunci când vă e sortit, la capătul unei vieți lungi, pline de înțelepciune.

— Știm noi mai bine. Oricum, nu avem nicio dorință să murim, așa cum sugerezi. Lângă Valfather ne așteaptă o mie de fecioare frumoase.

Am tăcut.

— Știm cine și ce ești. Nu te prefă neștiutor. Nu ne temem de moarte. Ne e frică doar ca nu cumva niciuna dintre cele o mie de fecioare să nu ne facă o plecăciune și să nu fim aruncați peste Podul Săbiilor.

— Dacă v-aș putea promite o Valkirie, n-aș ezita să o fac, i-am zis. Dar e dincolo de puterile mele.

— Așa ne gândeam și noi, mi-a zis el, studiindu-mă cu atenție.

Am simțit din instinct că e periculos să-i susțin privirea. M-am ferit de ochii lui care iscodeau adânc.

— Nu te-ai culcat cu regina noastră.

— Și nici n-am intenționat, Majestatea Voastră, fiindcă știu că efortul ar fi fost în zadar.

— Pfui! Ai putea să te duci la ea chiar în seara asta. Te-ar primi cu brațele deschise. Și cu picioarele la fel de deschise. O s-o faci?

— Nu, Majestatea Voastră.

A rămas din nou tăcut, analizându-mă. Într-un târziu mi-a zis:

— Nu e de ajuns să mori plin de curaj, Sir Able. Trebuie să o faci și în chip onorabil. Noi, de vreme ce știm că vom muri, ne-am gândit la onoarea noastră și nu e fără de pată.

— Nici a mea, Majestatea Voastră, l-am asigurat eu.

Deși mintea îmi era un vârtej de gânduri, nu-mi dădeam seama unde vrea să ajungă.

— Te-am închis fără niciun motiv, dar te-am eliberat și ți-am dat rang nobiliar. Ce altceva am putea face?

— Nu v-am cerut o discuție în particular ca să vă solicit o favoare, i-am zis eu. Doream să vă fac un dar. M-am temut c-o să-l refuzați și mă tem în continuare. De-aia am vrut să vi-l ofer când nu mai e nimeni de față.

— Darul morții?! a exclamat el desfăcându-și mantia și întinzându-și brațele în lateral. Lovește-mă!

— Niciodată, Majestatea Voastră.

— N-ai putea, nici dacă ai dori, fiindcă nu ne este sortit să murim de mâna ta. Cred că vezi că nu avem armură.

Eram mai nedumerit ca niciodată.

— Avem o centură de care e legată sabia. Probabil că ai observat asta. Nu te-am mințit atunci când ți-am zis că ți-am pierdut sabia. Era în bagajele noastre și a fost capturată.

Nu pot să descriu în cuvinte speranța pe care am simțit-o în acel moment sau recunoștința față de Valfather, cel care face posibile asemenea lucruri.

— Am recăpătat-o după Bătălia din Pădure.

Tremurând ușor, Arnthor s-a ridicat și și-a desfăcut centura.

— Spui că ne-ai adus un dar. Noi nu avem ce să-ți oferim. Îți înapoiem în schimb ceea ce e al tău ca să ne spălăm onoarea, a zâmbit el trist. Mânerul e frumos decorat. Și teaca, deși e destul de primitivă, e frumoasă. N-avem cum să spunem nimic despre lamă, pentru că n-am putut s-o scoatem. Nu te-ai întrebat niciodată de ce n-a descris nimeni spiritele celor morți demult, luptând alături de noi?

N-aș fi vorbit nici dacă mi-aș fi dorit. Mi-a dat-o pe Eterne, iar eu am simțit că o parte din mine, una pe care o pierdusem de mult, s-a întors și m-a reîntregit. Mâinile au acționat fără mine.

Pe urmă – Ben, Ben, cum aș vrea să poți auzi ceea ce a ajuns la urechile mele: strigăte de luptă pe care nu le știe niciun om viu și tropotitul cailor care atacă, praful stârnit de bătălii timp de mii de ani. Întreg pavilionul, pe cât

era de mare, devenise ticsit cu spiritele unor războinici în armuri antice, cavaleri cu fețe strălucitoare și ochi care ar înspăimânta și un leu. Au îngenuncheat în fața lui Arnthor, iar unul dintre ei i s-a adresat:

— Ai înțeles acum, o, rege, de ce trebuie să trecem peste Podul Săbiilor?

— Da.

Pentru o secundă, până și Arnthor a ezitat.

— Să nu dezvăluim secrete din Iadd.

L-au aprobat.

— Chiar și așa, avem o întrebare. Sperăm ca răspunsul să nu fie una dintre tainele pe care le-am pomenit. Deși n-am putut s-o scoatem din teacă, și noi am purtat sabia. E posibil să ne alăturăm vouă?

Voci fantomatice au început să șoptească.

„Se poate... se poate...”

— Bagă sabia în teacă! mi-a poruncit Arnthor.

L-am ascultat, iar cavalerii au dispărut lăsând în urmă doar vocile lor care au mai murmurat o vreme.

„Se poate... se poate...”

— Nu ne datorezi nicio favoare, mi-a zis Arnthor, deși noi îți datorăm ție multe. Cu toate astea, îți solicităm favoarea noastră, fiindcă ăsta e privilegiul regilor. Cu secole în urmă, un strămoș al nostru a dorit să onoreze un cavaler mai mult decât pe oricare altul. Îi oferise deja titlul nobiliar, proprietăți întinse și bogății atât de multe, încât la un moment dat a început să le refuze. Și-au schimbat săbiile, regele a purtat-o pentru totdeauna pe cea a cavalerului, iar acesta și-a legat la cingătoare arma suveranului său. Noi nu ți-am dat sabia noastră. Era a ta, o luaserăm de la tine și-ți aparținea fiindcă îl învinsese și în luptă pe dragon, asta dacă e adevărat ce se spune. Totuși, este cea pe care am purtat-o de la Bătălia din Pădure, dar care acum e la tine. Ai fi de acord să-mi dai sabia pe care o porți acum?

Atunci am înțeles cum ne croiește Parka destinele și mi-am desprins centura cu sabia pe care mi-o găsisese Baki.

— Acesta este darul pe care intenționez să-l ofer Majestății Voastre. Vi-l înmânez cu bucurie. Purtați sabia în seara asta și mă voi simți mai onorat decât oricine altcineva.

A încuviințat și și-a prins-o la brâu.

— Putem s-o scoatem?

— Puteți.

Mi-a dat ascultare, iar fierul a început să strălucească în mâna lui cum n-o făcuse niciodată pentru mine, umplând pavilionul cu o lumină cenușie.

— Îi e sete, a șoptit Arnthor. Am auzit de asemenea lucruri, dar n-am crezut niciodată că sunt adevărate.

— Cele mai multe dintre ele nici nu sunt, Majestatea Voastră.

— Și totuși sunt, a zis el de parcă nu m-ar fi auzit. Merge prin deșert și visează la un lac de sânge.

Capitolul 40

BĂTĂLIA DE PE RÂU

Wistan și Yond au găsit două meandre pe care le puteam folosi ca pe niște vaduri, deși ar fi fost destul de greu. Cel mai bine poziționat era la vest; i l-am oferit lui Arnthor, pe care-l însoțeau cei mai buni luptători – nobilii, aproape toți cavalerii, Zâmbărețul și soldații săi Dragon. Am plănuit ca eu să trec pe la est, bazându-mă pe Norr, care cu siguranță nu avea să-și ude nici măcar burta. Toug și Rober trebuia să mă urmeze. După ei, urmau să vină răniții care încă mai puteau ține o armă în mâini, țăranii, Companiile Libere și toți Aelfii care aveau să participe la bătălie. Doream să atacăm primii ca să atragem spre noi forța principală a Caanului.

Era un plan isteț. Arnthor a acceptat să aștepte să atacăm noi înainte să traverseze râul, oferindu-ne ceva mai mult de cincisprezece minute avans. Îi spuseseam că nu vom ataca în niciun caz înainte de apus. De fapt, îmi dorișem să atac mai devreme, simțind că dacă îmi asum mai multă presiune asupra mea, e mai probabil să am succes. E întotdeauna bine să ai un plan înainte de bătălie, așa că mi-am făcut unul; problema e că odată ce începe lupta, planul se poate risipi precum ceața dimineții. Așa s-a întâmplat și la Bătălia de pe Râu.

Deși grupul lui Arnthor urma să se reunească în afara razei vizuale a celorlalți, m-am gândit că e prudent să pun santinele pe mal, mai ales la vaduri, în caz că dușmanii

încearcă să traverseze. Sir Marc trebuia să aibă grijă de acest lucru. Tocmai își inspecta oamenii când unul dintre căpitanii Osterlingilor i-a strigat o insultă. În loc să o ignore, Marc a preferat să-i răspundă la fel. Căpitanul a intrat în apă, provocându-l pe Marc la luptă. Acesta a acceptat, dar a fost atacat de oștenii căpitanului după ce a învins. Santinelele noastre au sărit să-i dea ajutor și luptele s-au răspândit.

Toate astea le-am aflat mai târziu. În momentul acela, am auzit doar strigăte și zăngănitul armelor; Etela a venit în fugă să-mi spună că Osterlingii ajunseseră pe malul de sud, unde fuseseră întâmpinați de Arnthor și de cavalerii săi.

— Vom traversa și noi, i-am zis, ca să-i atacăm din spate. Pune-te la adăpost.

Nu m-a ascultat, cu toate că aveam să aflu lucrul ăsta mai târziu.

I-am cerut lui Norr să se ghemuiască așa încât să pot încăleca.

În schimb ea a privit spre Cerr, ciulindu-și urechile ca să prindă mai bine glasul care se rostogolea peste Mythgarthr. L-am auzit și eu, iar când a țâșnit în sus, stârnind o briză ușoară, niciunul dintre gândurile mele nu a mai ajuns la ea. Aș fi putut să încerc să o întorc din drum, dar știam că e imposibil, așa că m-am lăsat păgubaș.

Ar fi trebuit să iau un cal. N-am făcut-o și am preferat să înot de unul singur. Pieptarul mi-a fost lovit de câteva săgeți. Multe altele mi-au şuierat pe la urechi. O țineam pe Eterne deasupra apei și am scos-o din teacă.

Au venit din toate direcțiile, sau cel puțin așa mi s-a părut mie, greu de văzut, dar foarte gălăgioși. Lamele lor nu puteau încă să ucidă, eram în bătaia soarelui, deși acesta coborâse mult spre orizont. Însă nu era lucru ușor să simți mușcătura acestor săbii, pentru că nicio fantomă nu te mângâie și nici nu te gădilă. Am auzit strigătele și am văzut

soldați care și-au aruncat sulile, încleștându-și mâinile peste răni care nu sângerau.

Au venit și ajutoare ceva mai substanțiale: Toug și Rober călare, cu soldații răniți în spatele lor, care se urcaseră și ei pe cai. După ei au intrat în luptă, pe jos, bandiții și țăranii, alergând și țipând. Îmi fusese teamă că și unii și alții se vor retrage imediat și făcusem tot ce-mi stătuse în putință să-i sprijin pe liderii lor care păreau dornici de război; cu toții au luptat mult mai bine decât mă așteptasem.

Wistan și cu mine eram în fruntea lor și le serveam drept exemplu bărbaților din spatele nostru. Bărbaților și femeilor ar fi trebuit să spun, pentru că, deși acestea din urmă n-au fost foarte numeroase, au luptat cu vitejie după cum îți voi povesti, ceva mai încolo.

Când am reușit să ies din râu, complet ud până la brâu și cu cizmele pline de apă, trecuseră de mine și ultimii călăreți. Îmi plănuisem să-i așez într-un semicerc larg și să-mi atac dușmanul din spate, așa cum îi spusese Etelei. Acum erau conduși însă de Toug și de Rober. Amândoi erau curajoși și Toug, așa tânăr cum era, știa câteva elemente de tactică. Ar fi putut face ceea ce plănuisem eu; oricum, nu aveam cum să mă împotrivesc dacă ar fi hotărât să atace în alt fel.

Cât despre mine, îmi rămăsese ceata aceea de zdrențăroși pedestri și a trebuit să fac ceea ce am putut să asigur Celidonului o victorie cu cât mai puține pierderi. Noi nu aveam cum să formăm un semicerc. Am hotărât să mergem spre stânga, în lungul malului, respingând orice Osterling întâlneam în cale, și să lovim din flanc forța lor principală.

Am mers o bucată de vreme fără să ni se opună prea mulți Osterlingi, dar din armata mea a mai rămas doar o ceată. I-am oprit și le-am poruncit să se așeze în rânduri, așa cum fuseseră pregătiți. Arcașii își ținuseră armele deasupra apei, iar corzile arcurilor erau uscate. I-am așezat în linie în flancul nostru, acolo unde erau la adăpost de

prăștieri și de arcașii Osterlingi. Un grup de doisprezece călăreți ne-ar fi împrăștiat ca pe un stol de grauri, dar nu am fost supuși unui asemenea atac. Călăreții noștri își făcuseră treaba deja.

Pe cei cu cele mai bune scuturi i-am pus în primul rând, urmați îndeaproape de lăncieri care să poată lovi din spatele lor. Toți ceilalți veneau mai apoi, iar Wistan trebuia să-i oblige să mențină rândurile și să se asigure că în cazul în care unul dintre soldații din primele rânduri era rănit sau ucis, cel din spate avea să-i ia sulita sau scutul. Eu eram cu cinci pași înaintea, înaintând hotărât și întorcându-mă adeseori ca să le strig ordine sau încurajări. Am fi avut nevoie de flamuri. De trompete și de tobe. Nu aveam, dar cineva (cam știu eu cine) le-a făcut pe femeile din spate să cânte, să strige și să bată din palme și poate că asta a fost mai bine pentru moralul nostru.

— Înaintați! le-am zis. Înaintați mai repede!

Și am înaintat. „Disiri! Disiri! Disiri!” Unii dintre Osterlingi ajunseseră să cunoască strigătul ăsta; indiferent dacă ne recunoscuseră sau nu, s-au speriat fiindcă eram mulți. Deși eram antrenați doar pe jumătate, iar cu armele stăteam chiar mai prost, cei care au fugit din fața noastră nu aveau cum să știe asta.

Am înaintat mult mai mult în lungul râului decât ne așteptaserăm când ne-am întâlnit cu peste o sută de Osterlingi hotărâți să dea piept cu noi. Căpitanul lor avea un buzdugan din acela cu lanț, atât de preferat de ei. Eterne a sfărâmat zalele din spatele măciuliei de fier și l-a lăsat doar cu un băț. A aruncat mânerul spre mine și a încercat să-și scoată sabia, dar eu i-am tăiat brațul din umăr, apoi i-am despicat coiful.

Vreo zece oameni de-ai lui s-au năpustit asupra mea ca o haită de câini de vânătoare. Îmi aduc aminte cum, dintr-o singură lovitură, lama mea a trecut prin două sulite și s-a oprit în burta unui individ înalt care arăta de parcă în ultima

lună ar fi mâncat doar iarbă. Mă întrebam dacă Wistan avusese inspirația să adune armele celor pe care-i ucideam eu și să le dea alor noștri. În afară de asta, aproape nimic. E bine să lovești cu putere, dar e mult mai bine să lovești repede. Asta m-a învățat Garvaon, iar loviturile mele se succedau cu mare iuțeală, deși în momentul acela nu mă puteam gândi la el sau la orice altceva: taie, taie, taie, înfinge. Pune scutul în fața ochilor. Repede! Repede, până nu îi sare cineva în ajutor. Lovește pe sub el. Înfinge lama iute și adânc, înainte să ți-o doboare. Are piciorul expus – lovește-l în genunchi repede și cu putere. Spintecă înainte să-și revină pe picioare. Pe unul dintre Osterlingi l-am lovit în dinții săi murdari cu partea de jos a scutului și i-am înfipt imediat o sulită în piept.

Se retrăgeau, iar malul râului rămăsese mult prea departe, undeva în stânga mea. În față se vedea un nor imens și clo-cotitor de praf în care se distingeau o flamură și câteva panașuri, o învolburare atât de asurzitoare, încât strigătele elefantului păreau insignifiante și singuratice, ca plânsul unui copil. Urma să atacăm din flanc norul acela, care era o armată. Aveam să le producem pagube și să-l întârziem, iar asta ar fi putut să fie de ajuns. Indiferent ce efect am fi avut noi asupra lor, ne era limpede că urma să fim zdrobiți. Le-am cerut oamenilor mei curajoși, disperați, neobișnuiți cu lupta și prost înarmați să se arunce înainte, iar eu am fugit în fața lor strigând numele lui Disiri. Săgețile noastre s-au înfipt în nor. Se poate să fi făcut ceva pagube. E mai bine să mori decât să nu lupți și, știind asta, Rober și Lamwell au luptat ca niște eroi.

Atunci a apărut dragonul, urlând undeva deasupra noastră, suflând flăcări și învărtindu-se în aer. M-am oprit ca să mă uit la el și a coborât atât de jos, încât a stârnit praful cu aripile sale, îndreptându-se direct spre mine. Flăcările sale au trecut pe lângă mine, iar fâlcile i s-au încleștat pe armura mea, arzându-mă; ultimele raze de soare îl

faceau însă să nu fie pe deplin real. Nu m-a putut ridica și nici strivi, iar săgețile noastre i-au pătruns prin solzi, oprindu-i-se în măruntaie.

S-a ridicat urlând sălbatic, scoțând un sunet care a devenit repede strigăt de triumf. Soarele apunea, iar răsuflarea sa de foc, care fusese slabă ca o lumânare la lumină, se întărea cu fiecare secundă. Se rotea deasupra noastră, transformându-i pe Osterlingi în propria sa armată. Umbrele care fuseseră ascuțite la începutul luptei dispăreau acum, topindu-se în întunericul atotputernic. Iar dragonul, Ben, era la fel de adevărat ca și mine, la fel de real pe cât fusese Setr în Aelfrice, un monstru de jad și de foc.

Nu reușisem să mă gândesc mai devreme la Garvaon și nu reușeam nici în momentul acela. Nici la Svon, care se luptase cu Setr și supraviețuise. Nu era timp. Mi se părea că trebuie să strig permanent tot felul de prostii oamenilor care mă urmau, să-mi flutur sabia deasupra capului și să mă năpustesc spre dragon.

Pe lângă mine au trecut cavaleri cu armuri vechi. Dragonul a scos un răget care ar fi cutremurat pământul, dar pământul chiar se cutremura în marșul armatei. Simțeam malul râului cum tremură sub mine, sub loviturile a sute de copite de fier. Lăncile se sfărâmau de solzii dragonului; două l-au nimerit în gură. Atunci a fost momentul în care am făcut lucrul pe care sperasem să-l pot face când am vorbit cu Arnthor, cel pe care îl făcuse și Michael lângă iaz. Tot ceea ce-i spuseseam lui Toug a devenit realitate pentru mine; Aelfii, chiar și Disiri, nu erau nici măcar visuri, doar gânduri care pot fi create și alungate după dorință. I-am chemat, așa cum își cheamă zeul supușii, și mi-au dat ascultare.

Osterlingii din fața mea și soldații din spate s-au oprit în liniștea care se așternuse brusc. Undeva deasupra capului am auzit un bâzâit, de parcă și-ar fi luat zborul un milion de albine. Am privit în sus și cerul era plin de săgeți.

Venise Disiri împreună cu două mii dintre ai ei: Aelfi de Mușchi, Salamandre, Aelfi de Gheață și chiar și micuții Bodachani, cei care nu simt niciodată vreo plăcere în război, ci luptă fiindcă trebuie, fără să ofere sau să ceară vreo plată.

Există cântece și povești despre bătălia aceasta, Ben. Știu că nu le poți auzi, iar eu nu pot să istorisesc cu măiestria cu care au fost făcute; îți voi scrie un rezumat, nimic mai mult.

Toug și Rober s-au năpustit asupra Osterlingilor din spate, așa cum sperasem. Noi am lovit din flanc – cavalerii sabiei Eterne, Aelfii și tovarășii mei. Adversarii noștri au rezistat mai mult decât ar fi putut spera Caanul lor, aruncând nori de săgeți asupra celor mai viteji cavaleri pe care îi văzuse lumea vreodată. Arnthor a vorbit, iar dragonii lor li s-au întors împotriva, ceea ce a făcut să rupă rândurile și să fugă. Cei care ajunseseră la sud de râu, văzând că bătălia fusese pierdută, au dezertat și ei. Mulți și-au pierdut viața oricum. Și mai mulți au murit însă încercând să păstreze malul de nord. Rămăseseră cei mai buni din Osterland, Spahiii și garda proprie a Caanului. Puțini au supraviețuit.

În afară de asta, pot să-ți mai vorbesc doar despre câteva incidente. Când atacam din flanc și totul părea să fie doar un haos imens, am văzut cu coada ochiului doi orbi agitănd niște prăjini, conduși de un copil mai mărișor și de o femeie înarmată cu o sabie. Probabil că ghicești cine erau. Ceea ce n-ai cum să știi însă e că Berthold Viteazul a încasat o suliță în burtă înainte de răsăritul lunii.

La un moment dat am căzut, iar căpitanul care mă lovise era pregătit să-și termine treaba. Cred că știa cine eram și a sperat că mă voi ruga pentru îndurare, ca să se poată lăuda cu asta mai târziu. Sperietoarea care m-a salvat era făcută din mușchi și din noroi, din vreascuri și scoarță de copac, și frunze verzi. O știam, iar când mi-am dat jos coiful, am putut să o îmbrățișez pe minunata Disiri, chiar acolo pe câmpul de luptă.

Arnthor l-a întâlnit pe Caanul Negru chiar pe malul apei. Osterlingul a căzut și în ciuda faptului că greutatea zalelor i-a scufundat repede trupul, curentul l-a dus la vale și nu a mai putut fi găsit. Arnthor a supraviețuit îndeajuns ca să afle că am triumfat, dar nu și după aceea. Marder și Bahat i-au acoperit corpul și nu au lăsat pe nimeni să-l vadă; a fost incinerat în aceeași noapte într-un foc făcut din lănci frânte, săgeți și scuturi sfărâmate. Dacă l-aș fi văzut, poate aș fi putut să îmi explic de ce Gaynor îl refuza cu atâta încăpățănare. N-a fost cazul, așa încât nu fac nicio presupunere.

Îi lipseau magnetismul și ambiția mistuitoare ale fratelui său, ceea ce era un lucru bun. Era înclinat spre brutalitate și avariție, dar se controla mai bine decât cei mai mulți dintre oameni. A fost curajos, însă și nemilos – sau, mă rog, avea foarte puțină compasiune. Spița sa oferise Celidonului regi mai înțelepți și comandanți mai buni, dar niciunul dintre ei nu fusese mai cutezător. Nu făcuse niciun compromis și, deși avusese nenumărați vasali, murise fără niciun prieten.

A mai fost un incident, ceva mai târziu, pe care ți-l voi relata când vom ajunge acolo cu povestirea.

După terminarea bătăliei, am băgat-o în teacă pe Eterne și i-am adunat pe cei pe care îi condusesem. Abia atunci am aflat despre rana lui Berthold Viteazul și mi-am dat seama că avea să moară. Altfel, poate n-aș fi făcut ceea ce am făcut.

Toug și Rober erau și ei acolo, la fel ca bătrâna Gerda, care avusese grijă de răniți până când aproape căzuse din picioare. Veniseră și Lynnet, Etela și Vil. Wistan avea un bandaj peste jumătate din față, pus de Ulfa, iar Uns avea grijă de el de parcă era convins că scutierul putea oricând să leșine sau să moară. Le-am zis să se așeze lângă foc și l-am trimis pe Pouk să-l aducă pe Gylf, pe care-l legaserăm

cu două lanțuri undeva în spate ca să-i salvăm viața. N-am zis și nici n-am făcut mare lucru înainte să mi se alăture.

— Prieteni, am spus eu încercând să mă uit la toate chipurile extenuate din jurul focului. Vă datorez foarte mult. Nu vă pot răsplăti după cum meritați și s-ar putea să nu primiți niciodată vreo recompensă pentru că v-ați salvat țara. Ceea ce pot face însă este să vă spun adevărul și să vă informez despre ce voi face eu, încontinuu, până când mă va opri cineva. Ceea ce se va întâmpla curând.

S-au agitat, dar nimeni nu a spus niciun cuvânt.

— Întâi, adevărul. M-am gândit să vă conduc călare pe Norr. Am pierdut-o. Vă aduceți aminte că n-am avut-o nici în marșul nostru către sud și nici până nu ne-am întâlnit cu soldații Dragon. În bunătatea sa, Lothur mi-a înapoiat-o. A crezut probabil că, în schimb, îmi voi călca legământul pe care l-am făcut tatălui său. Asta ar fi fost sfârșitul meu, așa cum se va întâmpla de altfel foarte curând. Nu mi-am călcat jurământul, dar în cel mai prost moment, tatăl lui a luat-o înapoi pe Norr. Vă mărturisesc că asta ne-a adus mari neajunsuri, iar vina e numai a mea.

Am auzit câteva obiecții șoptite, dar le-am făcut semn să tacă.

— Acesta este adevărul, iar acum îl știți. Însă mai am ceva de mărturisit. În Cerr, Valfather, cel mai mare și mai bun rege de sub Preaînaltul Zeu, mi-a dat puteri. După câțiva ani, l-am rugat să mă lase să mă întorc aici. A consimțit, cu condiția de a nu-mi folosi puterile, iar eu am jurat că n-am s-o fac. Sunt însă un om care și-a încălcat jurământul, iar asta s-a întâmplat la asediul de la conacul Curteroseie. Unii dintre voi au fost de față și cred că nu vor uita prea ușor furtuna pe care am stârnit-o. Dar în seara asta am de gând să-mi încălc jurământul pe față și cât de mult timp voi putea.

Deși erau extenuați, vorbele mele i-au agitat puțin.

L-am chemat pe Berthold Viteazul. Nu putea să stea în picioare, dar l-au ajutat Pouk și Uns. I-am scos bandajul și l-am vindecat.

— Îngenunchează! i-am cerut. Iar tu, Gerda, treci lângă el.

El își tot pipăia locul în care fusese rana și s-a așezat în genunchi; Ulfa a adus-o pe Gerda și a făcut-o și pe ea să îngenuncheze. Le-am pus câte o mână pe cap și am simțit cum se scurge puterea din mine. A fost nevoie de o forță uriașă pentru a reface ceea ce el lăsase într-un iaz cu atâta vreme în urmă.

Când am deschis ochii, erau tot îngenuncheați. M-a mirat tăcerea, fiindcă mă așteptasem la foarte mult zgomot. Ceilalți priveau scena la lumina focului și nu puteau zări decât spinările lor încovoiate. Părul lui Berthold Viteazul era din nou negru, iar cel al Gerdei avea culoarea boabelor de porumb. Mâinile mele zăboveau însă pe creștetele lor, așa încât nici cei care stăteau aproape nu aveau cum să fie siguri.

Le-am zis să se ridice, iar ei m-au ascultat. Berthold Viteazul a exclamat:

— Pot să văd, pot să văd!

Gerda l-a îmbrățișat și au început amândoi să plângă, deși ea era tânără și frumoasă din nou, iar ochii ei zâmbeau.

Etela m-a tras de mânecă, având și ea ochii în lacrimi. Știam ce dorește și i-am spus Ulfei să o aducă pe Lynnet la mine.

— Nu ești fiul meu, mi-a zis Lynnet, și totuși ești. Ai de gând să mă alungi?

— Niciodată, i-am răspuns. Dar nu te pot face să trăiești din nou. E peste puterile mele. Îngenunchează! N-am prea mult timp.

S-a așezat în genunchi. Stricăciunile din mintea lui Lynnet erau adânci și îngrozitoare și m-am simțit de parcă ar fi trebuit să desfac un nod strâns folosindu-mi doar

unghiile și dinții; am reușit într-un târziu și i-am spus să se ridice. Ne-am privit zâmbind și ne-am îmbrățișat.

— Mag e tot cu mine, mi-a șoptit ea. A venit pe insula aceea din mare. N-o faci să meargă acasă?

— Nu, i-am răspuns.

A urmat Gylf, pe care l-am vindecat repede și cu ușurință.

Și atunci am știut pentru că l-am văzut pe El stând în spatele tuturor. Am crezut că va vorbi când l-am chemat pe Uns. Dar a rămas tăcut.

Am constatat că abia mai puteam să șoptesc. Mi-am pus mâna pe cocoașa lui Uns, ceva ce nu mai făcusem niciodată.

— Stai drept!

Cât de ușor și-a îndreptat spinarea! A crezut că visează – am văzut asta pe fața lui. Credea că e o închipuire și s-a temut că fiecare centimetru cu care se îndrepta ar fi putut fi ultimul înainte să se trezească. Toug i s-a alăturat. Plângea, la fel ca mine.

Wistan a fost aproape ultimul. Înainte să-l vindec, m-am gândit că se bătuse cu Toug în Utgard; asta se întâmplase însă de mult și de atunci mă servise cu credință.

— Tu ai fost cu mine încă de la început, i-am spus lui Pouk. Nu e drept să fii acum ultimul. Sper că am timp.

— Eu am un ochi, domnule. Luați-l pe Vil.

Uitasem de el și l-am pus pe Pouk să mi-l aducă. Pentru un moment sau două, am simțit că nu mai am putere. După ce am terminat, mi-a luat mâna și mi-a pus ceva în palmă, ceva care bâzâia și cânta pe mai multe voci.

— Vreau să vă răsplătesc, Sir Able. Nu e de ajuns, dar e tot ce am. Când o să capăt mai multe, o să vă mai dau.

— Coarda arcului meu.

— Da, domnule. E a dumneavoastră din nou.

Eram istovit și foarte fericit în momentul acela, Ben. I-am spus lui Pouk să vină la mine și am suflat asupra ochiului său orb. El mi-a spus „mulțam“, iar eu l-am îmbrățișat

simțind că, odată ce-aveam să-l vindec pe el, puterile mele aveau să se sfârșească. Mi-aș fi dorit să mă așez, dar bărbatul acela înalt, cu pălărie cu boruri largi, venea către mine și mi-a fost imposibil.

— Ai terminat, Drakonritter.

N-a fost o întrebare. Mi-am înclinat capul.

— Te-ai făcut de rușine, mi-a zis el, iar ochii săi străluceau în întuneric. Ai fi gata să-ți iei viața dacă-ți poruncesc?

— Da, Valfather, i-am răspuns eu cu mâna pe pumnal.

— Îți interzic! Și nu mai aștept nici ascultare din partea ta. O să mori când o să vrea Iarna și Noaptea Lungă. La fel și eu. Va dispărea până și fiul meu, Thunor, care nu crede că se va întâmpla astfel. Între timp, îți mulțumesc pentru că mi-ai îngrijit câinele. Să ți-o dau înapoi pe Norr?

— Nu, i-am răspuns.

— O să-ți dau altul, mai tânăr, din aceeași rasă.

— Nu, am insistat eu.

— L-ai crezut bun și generos pe fiul meu, Lothur. Nu e niciuna, nici alta. Ai văzut că generozitatea lui era doar temelia trădării. Dacă l-ai fi cunoscut așa cum îl cunosc alții, ți-ai fi dat seama de la început.

Mă frământa o nedumerire, așa că am ridicat capul.

— Nu l-am rugat niciodată pe fiul Tău să mă ajute și nici nu i-am meritat recunoștința fiindcă aș fi făcut ceva. I-a spus lui Morcaine să mă cheme și s-a oferit să mă ajute. Eram flămânzi și prea slabi ca să ne opunem dușmanilor noștri. Ne-a adus mâncare și soldați. N-am cum să mă plâng de el și n-am s-o mai fac niciodată.

— Pe unii i-a tratat mai bine și l-au vorbit mai rău, a spus Valfather pe un ton de parcă ar fi zâmbit. Te întorci?

N-am spus nimic.

— Puțini au fost întrebați acest lucru, Sir Able. Chiar și o singură dată.

— Nu sunt Able, am șoptit.

— Ba da. Am s-o chem pe Norr, iar tu și cu mine vom încăleca. Împreună vom merge în Cerr.

N-am putut să spun nimic, Ben. Uneori îmi vine atât de greu, încât mă și întreb apoi cum de am reușit. De data asta aceea chiar n-am putut. Etela mi-a luat mâna; fața îi era scăldată de lacrimi, dar se oprișe din plâns.

— Se teme că ea nu-l va însoți, i-a spus Etela lui Valfather.

— Nici nu e cazul, copilă, a răspuns Valfather cu o voce care redevenise îndepărtată și severă. Nu poate, a mai adăugat el, întorcându-se.

Disiri ascultase și văzuse tot. A ieșit din umbră.

Valfather i-a făcut un semn lui Wistan.

— L-ai slujit cu credință pe cavalerul tău. Fă-i încă un serviciu. Ia coiful ăsta și pune-i-l pe cap.

Wistan l-a ascultat.

Minunata Disiri a devenit o păpușă de noroi și frunze. Oribil lucru, dar mă așteptam la el. S-au mai întâmplat însă două lucruri pe care nu le-am prevăzut și pe care nu le pot explica. Valfather devenise doar o siluetă luminoasă. Nimic mai mult.

Iar Berthold Viteazul, care stătuse lângă Gerda, acum nu mai era. Ea rămăsese aceeași femeie tânără și frumoasă, dar Berthold dispăruse, iar tu, Ben, stăteai în locul lui. Cum ți-am zis, nu pot explica lucrurile astea.

— Vezi limpede ce abandonezi, mi-a zis silueta luminoasă, și știi ce capeți dacă pleci. Ce te-ai hotărât să faci?

Mi-am scos pumnalul, mi-am ridicat mâneca de zale și mi-am crestat brațul.

— Bea! i-am poruncit lui Disiri, iar ea s-a aplecat și mi-a sorbit sângele. Nu doar câteva picături, așa cum obișnuiesc adesea Aelfii, ci înghițituri mari pe care le lua ajutată de faptul că eu îmi strângeam ritmic pumnul pentru ca viața omenească să curgă liber în ea. Nu ne-am oprit decât atunci

când am văzut că în fața mea stă o femeie micuță cu ochii verzi.

M-am uitat după silueta luminoasă, dar dispăruse. Curând, am plecat și eu împreună cu Disiri, sprijinindu-mă de ea pentru că pierdusem mult sânge și eram slăbit.

Aici trebuie să-ți vorbesc despre al treilea incident, așa cum ți-am promis. Am mers încet și de două ori am căzut. Până când am ajuns la râu, lumina soarelui abia răsărit pictase deja norii într-o mie de culori, cu toate că fața soarelui era încă ascunsă de munții de la est. M-am oprit la marginea râului, fiindcă nu eram sigur că pot să-l traversez. Reflecția apei îmi arăta o femeie frumoasă care sprijinea un cavaler; dar nu era vorba de un băiat, ci de un războinic aspru ai cărui ochi străluceau prin fantele coifului.

Mi-am scos coiful și l-am aruncat în râu, iar când s-au liniștit valurile pe care le-a produs, Disiri și cu mine eram exact la fel.

Locuim în Aelfrice și zile întregi suntem din nou copii, așa cum am fost prima dată când am venit aici. Fiind copii, alergăm și strigăm printre râpele și grotele unei păduri nesfârșite, mai frumoasă decât oricare alta vei vedea vreodată. Fiind copii, alergăm către marea pe care o iubesc ca să ne bălăcim unde e apa mai puțin adâncă și să ne jucăm cu kelpiile¹. Mi-a dat și un alt câine, un pui alb cu urechi roșii. Îi spun Farvan; noaptea îi vorbim despre jocurile din trecut și despre jocurile care vor veni, iar el ne povestește chestii de cățelandru.

Nu suntem însă mereu copii și ne așezăm uneori pe spate în iarba verde și mătăsoasă ca să privim lumea de deasupra, acolo unde timpul zboară mai repede. I-am văzut pe cavalerul lui Marder, Wistan, și pe Berthold Viteazul

¹ Kelpia este un duh de apă care își poate schimba forma în cea a unui cal (n. tr.).

omorându-l pe Schildstarr. Curând, va sosi clipa, iar noi vom veni din nou.

Michael m-a găsit într-un târziu și acesta e motivul pentru care ți-am scris toate astea, Ben. Ne-a spus despre un lord măreț care are nevoie de un cavaler. Eu i-am răspuns că voi fi campionul acelui lord dacă pot să o iau cu mine și pe doamna mea. Am aflat că mi-e îngăduit.

O să plecăm curând.

Vei primi scrisoarea asta, Ben, pentru că Michael a găsit o cale. Nu te îngrijora pentru mine. Sunt bine.

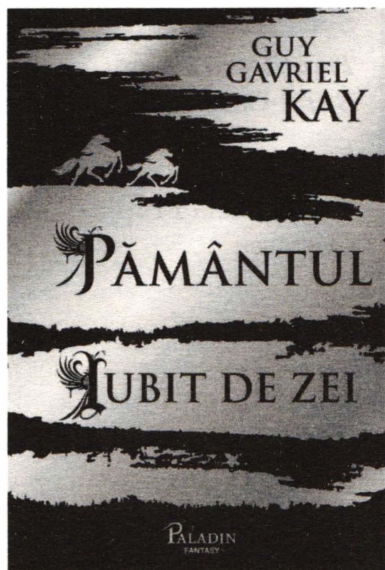
Toate cele bune,
Art (Arthur Ormsby)

CUPRINS

Capitolul 1. SUNT CAVALER.....	15
Capitolul 2. 'STA E PI'ICA?.....	25
Capitolul 3. CAVALERUL VERDE DIN CERR	34
Capitolul 4. MIRACOLUL LUI TOUG	53
Capitolul 5. CONFIDENȚE	70
Capitolul 6. UTGARD!.....	86
Capitolul 7. HELA ȘI HEIMIR	100
Capitolul 8. STĂPÂNII LUI MANI.....	120
Capitolul 9. PRIMUL CAVALER.....	136
Capitolul 10. JURĂMINTE ȘI MIEUNĂTURI BOLNAVE	150
Capitolul 11. AL DOILEA CAVALER	169
Capitolul 12. PRIN LUPTĂ	185
Capitolul 13. AL TREILEA CAVALER	212
Capitolul 14. UTGARD ȘI CÂMPIA JOTUNLAND....	228
Capitolul 15. SÂNGELE URIAȘULUI	249
Capitolul 16. ÎN MIJLOCUL PERICOLULUI.....	263
Capitolul 17. UNELTE.....	279
Capitolul 18. NOAPTE	299
Capitolul 19. FAVOAREA LUI TOUG.....	324
Capitolul 20. ACESTA A FOST REGELE GILLING..	346
Capitolul 21. TÂRG CU THIAZI	367
Capitolul 22. IUBIRI PIERDUTE	387
Capitolul 23. BĂTĂLIA PENTRU UTGARD.....	409
Capitolul 24. CĂLĂTORIE DUPĂ CINĂ	436

Capitolul 25. PIERDUȚI	454
Capitolul 26. DRAGONII MĂRII	472
Capitolul 27. CURTEROȘIE.....	494
Capitolul 28. MORCAINE. MAI MULTĂ MAGIE ...	516
Capitolul 29. LORD ESCAN	531
Capitolul 30. CHEMĂRILE MORCAINEI	545
Capitolul 31. GUSTARE CU LORDUL ESCAN	562
Capitolul 32. PROBA ARMELOR	578
Capitolul 33. SUB THORTOWER	594
Capitolul 34. NOUA MEA SABIE	610
Capitolul 35. JOS	624
Capitolul 36. LUPTA DIN FAȚA PORȚII.....	645
Capitolul 37. CINCI DESTINE ȘI TREI DORINȚE...	664
Capitolul 38. SOLDAȚII DRAGON	684
Capitolul 39. SETE.....	701
Capitolul 40. BĂTĂLIA DE PE RÂU.....	715

PALADIN – FANTASY

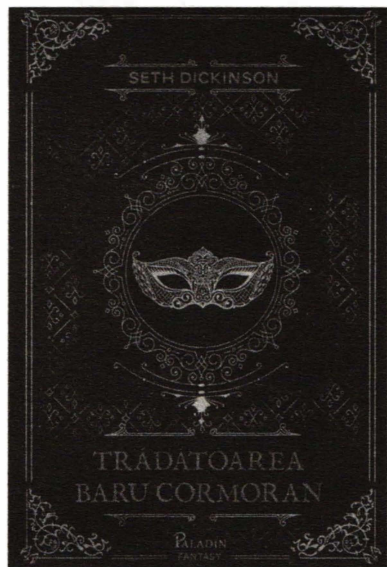
Guy Gavriel Kay

Pământul iubit de zei

Traducere din engleză
de Laura Ciobanu

Două sute cincizeci de Cai Celești sunt o mare onoare, însă și o povară, mai ales când soarta întregului Imperiu Kitai depinde de ei. Cinstirea memoriei tatălui și a celor căzuți în luptă îi aduce lui Tai o răsplată umbrită de îndoială. Este un dar periculos care va schimba ritmul dansului puterii pe pământul iubit de zei.

PALADIN – FANTASY

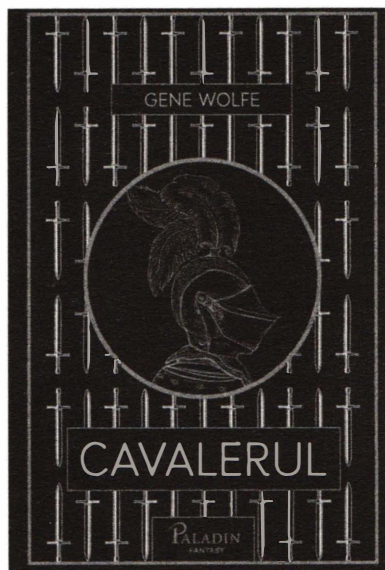
Seth Dickinson

***Trădătoarea
Baru-Cormoran***

Traducere din engleză
de Loredana Frățilă-
Cristescu

Baru Cormoran era doar o fetiță când expansiunea Mas-caradei i-a distrus lumea, familia și visurile unei copilării fe-ricite. A fost însă dintotdeauna înarmată cu cea mai prețioasă virtute: răbdarea. Pentru a se răzbuna, n-a ezitat să-și înfrâ-neze ura, să se infiltreze în tabăra dușmanului și să-și croiască drum spre putere. Cât de mare va fi totuși prețul pe care ar putea fi nevoită să-l plătească pentru a-i convinge pe inamici de loialitatea ei?

PALADIN – FANTASY

Gene Rodman Wolfe
Cavalerul

Traducere din engleză
de Dan Doboș

Răpit de Aelfi, un adolescent american este aruncat în una dintre cele șapte lumi ale unui univers fantastic în care primește o nouă identitate, o nouă viață marcată de dorința de a deveni cavaler. Dar pentru aceasta, el trebuie să găsească sabia ce i-a fost promisă: o armă legendară, păzită de mult-temutul dragon.

Grupul Editorial ART

Comenzi – Cartea prin poștă

C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București

Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;

fax: 021.369.31.99

Comenzi – online

www.editura-paladin.ro